

Giới thiệu Giang Hồ Đoạt Kiếp

Các bạn đang được thưởng thức tác phẩm Giang Hồ Đoạt Kiếp thuộc thể loại kiếm hiệp đặc sắc của tác giả Liễu Uyển Hồng. Bầu trời trắng xóa bởi những bông tuyết phủ khắp nơi. Không gian như nhuộm toàn một màu trắng, một màu trắng tinh anh và thuần khiết chẳng một vết bẩn nào.

Trong màu trắng đó là tiết trời giá buốt. Buốt đến tận xương tủy thì đúng hơn. Với tiết trời thế này thì chẳng một ai rong ruổi trên đường, mà chỉ quanh quẩn bên một đồng lửa để sưởi ấm xui đi cái giá rét cắt da, cắt thịt.

Diễn biến tiếp theo của truyện sẽ như thế nào, mời các bạn đọc giả cùng đón đọc để biết thêm chi tiết....!!!

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Lữ khách trong tuyết lạnh

Bầu trời trắng xóa bởi những bông tuyết phủ khắp nơi. Không gian như nhuộm toàn một màu trắng, một màu trắng tinh anh và thuần khiết chẳng một vết bẩn nào. Trong màu trắng đó là tiết trời giá buốt. Buốt đến tận xương tủy thì đúng hơn. Với tiết trời thế này thì chẳng một ai rong ruổi trên đường, mà chỉ quanh quẩn bên một đồng lửa để sưởi ấm xui đi cái giá rét cắt da, cắt thịt. Thế nhưng trong cái tiết trời lạnh giá đó vẫn có một người lữ hành làm lùi thà những bước chân đều đặn đi trong màn trắng của tuyết lạnh. Ngoài chiếc áo choàng khoác bằng vải gai, không đủ xua đi cái lạnh của tuyết trắng, nhưng y vẫn thả bước đều như thể sự giá rét kia chẳng hề ảnh hưởng đến y. Những dấu chân của y in trên nền tuyết, hết dấu chân này lại đến dấu chân khác, khoảng cách thật đều nhau.

Y đến được Giang Châu thì trời cũng đã sẩm tối. Vầng nhật quang chìm hẳn xuống thì bầu trời càng rét mướt hơn, càng giá lạnh hơn. Y đi thẳng một mạch đến tòa biệt trang Thái A bảo.

Trung niên bước qua ngôi tam quan, ngay lập tức từ trong đại đường của Thái A bảo, hai ả a hoàn cầm đèn hờ hờ bước ra đón y.

Người của biệt trang Thái A bảo như thể biết được y sẽ đến trong thời khắc này.

Hai ả a hoàn bước đến che đèn cho y. Mặc dù biết hai ả a hoàn đó chỉ là phận nô nữ trong biệt trang Thái A bảo nhưng trung niên vẫn ôm quyền xá.

Y vừa xá hai nữ nô nữ của biệt trang Thái A bảo vừa nói :

- Tại hạ Tiêu Viên muốn gặp Bảo chủ Thái A bảo Cung Nhật Minh.

Hai ả nô nữ xá Tiêu Viên một cách thành kính.

Ả đứng bên trái nói :

- Lão nhân gia biết thế nào tôn giá cũng đến và đang chờ tôn giá trong tiền sảnh của Thái A bảo.

Tiêu Viên lại ôm quyền xá.

Y cùng với hai ả nô nữ đi thẳng vào đại sảnh.

Đến cửa đại sảnh tiền đường Thái A bảo, Tiêu Viên cởi chiếc áo khoác bằng vải gai cẩn thận gấp lại.

Y sợ như thể đem chiếc áo khoác bằng vải gai kia đã nhuộm bụi đường vào tòa tiền sảnh của Thái A lâu sẽ làm nhuộm bẩn nền gạch bóng và sạch, nên để ngoài mái hiên. Y lưỡng lự rồi bước vào.

Thái A bảo Bảo chủ đáng người tao nhã, bước ra đón Tiêu Viên.

Vuốt chòm râu đen nhánh, Cung Nhật Minh nói :

- Tiêu các hạ! Lão phu chờ các hạ lâu lắm rồi.

Lão cười giả lả nói tiếp :

- Mời vào! Mời vào!

Cung Nhật Minh chất lười rồi nói :

- Tiêu hiệp khách sáo quá! Sao lại để áo khoác ngoài này. Để lão phu đưa vào trong phơi khô cho Tiêu hiệp.

Tiêu Viên ôm quyền xá :

- Bảo chủ! Xin đừng khách sáo đón tiếp tại hạ bằng sự đãi ngộ trọng thị. Tiêu mỡ đến Thái A bảo rồi sẽ đi ngay. Tại hạ không muốn mất thời gian nhiều.

Cung Nhật Minh nheo mày :

- Ở kia... Tiêu hiệp đã đến đây, lão phu phải đãi lễ thượng khách đối với Tiêu hiệp chứ.

Cung Nhật Minh lại rồi rút nói :

- Mời Tiêu hiệp...

Thái A bảo Bảo chủ cùng Tiêu Viên bước đến bên lò sưởi. Tiêu Viên hơ tay lên lò sưởi trong khi Bảo chủ thì trịnh trọng lấy bầu rượu đã hâm nóng từ trước chuốc ra chén.

Lão vừa chuốc rượu vừa nói :

- Tiêu hiệp hẳn có mang đến thứ mà lão phu cần?

Tiêu Viên gật đầu :

- Tại hạ đã làm tận hết sức mình.

Thái A bảo chủ Cung Nhật Minh vuốt râu mỉm cười nhìn Tiêu Viên:

- Lão phu biết, chuyện này chỉ có Tiêu hiệp mới làm được mà thôi. Thời gian thế mà đã ba năm rồi nhì. Tiêu hiệp đã lặn lội suốt ba năm trời trong giang hồ.

Lão chất lưỡi nói tiếp :

- Thời gian ba năm quả là nhiều.

- Nhưng những gì Thái A bảo Bảo chủ giao cho tại hạ làm cũng không có gì nặng nề lắm.

Cung Nhật Minh nhìn Tiêu Viên. Lão đặt chén rượu vào tay y :

- Chúc mừng Tiêu hiệp đã trở về. Nào! Cùng uống cạn với lão phu.

- Đa tạ Bảo chủ.

Hai người cùng cạn chén. Tiêu Viên đặt chén xuống bàn.

Thái A bảo chủ Cung Nhật Minh nói :

- Mặc dù là một công việc không nặng nhọc, nhưng không phải ai cũng làm được. Chỉ có một người duy nhất làm được đó là Tiêu hiệp.

- Bảo chủ quá khen, tại hạ hổ thẹn vô vùng.

Cung Nhật Minh lại chuốc rượu vào chén của Tiêu Viên.

Lão vừa chuốc rượu vừa nói :

- Tiêu hiệp có đem thứ lão phu cần đến đây không?

Tiêu Viên gật đầu :

- Y rút trong ngực áo ra một phong thư được niêm cẩn thận, đặt lên bàn, rồi nói :

- Tất cả những gì của Thái A bảo, Tiêu Viên trao lại cho Thái A bảo.

Nhận lấy phong thư của Tiêu Viên, Cung Nhật Minh nói :

- Những gì các hạ đã làm, Thái A bảo vô cùng cảm kích.

Tiêu Viên khẽ lắc đầu :

- Bảo chủ, tại hạ làm tất cả vì Thái A bảo không phải để nhận một lời cảm tạ của Bảo chủ.

Thái A bảo chủ bật lên tràng cười khàn khặc :

- Lão phu biết các hạ muốn gì! Rất biết! Rất biết!

Lão chìa chén rượu đặt trước mặt Tiêu Viên :

- Mời các hạ.

Tiêu Viên không hề khách sáo đáp lại lời của Thái A bảo chủ Cung Nhật Minh mà dốc luôn chén rượu vào miệng.

Sau khi uống cạn chén rượu với Tiêu Viên, Thái A bảo chủ Cung Nhật Minh nói :

- Lão phu thỉnh mời các hạ.

Hai người rời đại sảnh, bước qua một gian thư phòng. Trong gian thư phòng này của Thái A bảo chủ có gì ngoài một chiếc rương nhỏ để trên bàn.

Thái A bảo chủ chỉ chiếc rương :

- Mời Tiểu các hạ nhìn qua.

Tiêu Viên bước đến mở nắp chiếc rương nhỏ. Ánh kim ngân vàng chói nhuộm cả khuôn mặt chữ điền của Tiêu Viên.

Tiêu Viên nhìn số kim lượng trong chiếc rương một lúc rồi đẩy nắp lại. Y nhìn lại Thái A bảo chủ Cung Nhật Minh, ôm quyền nói :

- Đây mới đúng là lời cảm tạ tri ân mà tại hạ đang cần. Nhưng có một điều Tiêu mỗ muốn thỉnh giáo Bảo chủ.

Cung Nhật Minh ôm quyền đáp lễ, nhã nhặn nói :

- Tiêu các hạ có điều gì xin cứ nói.

- Công việc Tiêu mỗ làm không đến nỗi quá nặng nề mà Bảo chủ ban phát cho bấy nhiêu kim lượng, có quá thiệt thòi cho Bảo chủ không?

Thái A bảo chủ Cung Nhật Minh già là. Lão vừa cười vừa nói :

- Không đáng là bao! Không đáng là bao. Lão phu nói rồi, có những công việc đặc biệt và chỉ có những con người phi thường như Tiêu các hạ mới khả dĩ làm được. Kim lượng không là gì đối với lão phu cả, quan trọng hơn tất cả là công việc đã hoàn thành. So với những gì Tiêu các hạ đã làm thì số ngân lượng này chẳng đáng là bao. Thậm chí còn có phần thiệt thòi cho Tiêu các hạ nữa.

Tiêu Viên khoát tay :

- Thái A bảo chủ! Bao nhiêu đây quá đủ đến với Tiêu mỗ.

Y ôm quyền xá :

- Thái A bảo chủ! Đường về quê nhà còn xa! Tiêu mỗ xin cáo từ.

Thái A bảo chủ trở mặt ngạc nhiên nhìn Tiêu Viên :

- Tiêu các hạ định đi ngay bây giờ à?

Tiêu Viên gật đầu :

- Tại hạ định cáo từ Thái A bảo chủ.

Cung Nhật Minh vuốt râu nhứ mảy, chất lười :

- Sao Tiêu Viên huynh lại đi sớm vậy? Đêm đã xuống rồi, tiết trời lại giá buốt lạnh lẽo. Tiêu các hạ không ngại sao?

- Với tại hạ chẳng có gì ngại cả.

Tiêu Viên ôm quyền, nhưng Cung Nhật Minh đã cản lại :

- Tiêu các hạ, lão phu muốn đổi ầm với các hạ, ngày mai các hạ lên đường cũng không muộn. Hãy lưu lại Thái A bảo đêm nay. Lão phu sẽ sắp xếp chu toàn cho các hạ lên đường.

- Tại hạ muốn quay về quê sau khi làm xong phận sự của mình.

- Tiêu huynh không thể lưu lại đây sao?

Tiêu Viên lưỡng lự rồi gật đầu :

- Thôi được! Ngày mai Tiêu mỗ sẽ sớm lên đường vậy.

Hai người quay trở ra đại sảnh đường, tiếp tục đối ẩm.

Đối ẩm được bốn tuần rượu, Tiêu Viên đứng lên, ôm quyền nói :

- Tiêu Viên vô cùng cảm kích Thái A bảo Bảo chủ. Đêm đã khuya tại hạ không dám làm phiền lão Bảo chủ.

- Lão phu cũng không dám làm phiền Tiêu các hạ.

Thái A bảo Bảo chủ Cung Nhật Minh sai a hoàn đưa Tiêu Viên về gian thượng khách phòng. Lão không quên cho người đưa chiếc rương kim lượng vào thượng khách phòng của họ Tiêu.

A a hoàn đóng cửa, nhìn Tiêu Viên nhỏ nhẹ nói :

- Tiêu tôn giá! Tiểu Tiểu được lệnh của lão thái gia, ở lại hầu Tiêu tôn giá.

Tiêu Viên nhìn nàng từ đầu đến chân. Y suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Thái A bảo Bảo chủ quá tốt đối với tại hạ.

Y nhìn Tiểu Tiểu mỉm cười nói :

- Tiểu Tiểu cô nương có ý hầu hạ Tiêu mỗ như thế nào?

- Tiểu Tiểu hầu hạ Tiêu tôn giá bất cứ những gì tôn giá cần.

Tiêu Viên lấy trong ngực áo ra chiếc túi vải rồi nói :

- Tốt lắm! Tiêu mỗ không khách sáo. Nếu như cô nương có ý như vậy.

Y để túi vải lên bàn :

- Tiểu Tiểu cô nương có thể giúp Tiêu mỗ sắp xếp tất cả số kim lượng này vào túi vải được không?

- Bất cứ điều gì sai, Tiểu Tiểu sẽ làm.

Tiểu Tiểu nói rồi bước đến cẩn thận xếp tất cả số kim lượng trong rương vào trong túi vải.

Tiêu Viên ngồi uống rượu nhìn nàng xếp kim lượng vào túi. Y nhìn Tiểu Tiểu bằng ánh mắt bàng quan, chẳng có chút biểu cảm gì.

Chờ cho Tiểu Tiểu xếp hết tất cả những thỏi vàng vào túi vải, Tiêu Viên mới bước đến bên nàng. Y lấy một nén vàng đặt vào tay Tiểu Tiểu :

- Cô nương làm rất tốt, Tiêu mỗ tặng cô nương nén vàng này.

Tiểu Tiểu lắc đầu :

- Tiêu tôn giá! Đây là phận sự của Tiểu Tiểu.

Tiêu Viên khoát tay :

- Tiểu Tiểu cô nương đừng ngại. Có làm thì tất phải có hưởng. Hãy giữ lấy nén vàng này.

Tiểu Tiểu lưỡng lự.

Tiêu Viên mỉm cười khích lệ nàng :

- Tiểu Tiểu cô nương đừng phụ lòng Tiêu mỗ.

Tiểu Tiểu ôm quyền, nhún người xá Tiêu Viên :

- Tiểu Tiểu đa tạ tôn giá! Tiểu Tiểu mạn phép hỏi tôn giá còn cần gì nơi Tiểu Tiểu?

Tiêu Viên quay lại ghé ngồi.

Tiểu Tiểu nhìn theo y.

Sau khi yên vị, Tiêu Viên mới từ tốn nói :

- Những gì Tiêu mỗ cần Tiểu Tiểu cô nương làm thì cô nương đã làm rồi. Tiêu mỗ không còn gì để nhờ nữa.
- Tiểu Tiểu có thể hầu rượu Tiêu gia qua đêm?
- Tiêu mỗ cũng thích như vậy, nhưng đêm nay Tiêu mỗ không dám làm phiền đến ai cả. Nếu có việc gì cần, Tiêu mỗ sẽ nhờ đến Tiểu Tiểu cô nương.

Tiểu Tiểu nhìn Tiêu Viên nhỏ nhẹ nói :

- Nếu Tiêu tôn giá không cần nữa, Tiểu Tiểu xin cáo từ.

Tiêu Viên đứng lên, khẽ gật đầu. Y tiễn nàng ra đến cửa rồi đóng lại. Quay vào thượng khách phòng, Tiêu Viên đến bên bàn. Y đặt bàn tay vào túi kim lượng, đôi mắt vào một điểm hư vô nào đó.

Không biết Tiêu Viên đang nghĩ gì những trông dáng điệu y có vẻ tự lự, thỉnh thoảng lại điểm nụ cười mỉm. Y đứng như thế một lúc rồi quay bước đến bên cửa sổ, đôi mắt nhìn ra ngoài hoa viên. Y mơ hồ tưởng tượng đến thời khắc quay lại quê nhà.

Tiêu Viên nhắm nói :

- Tiêu Lâm! Thế là cha sắp gặp lại con.

Thốt ra một câu nói đó, miệng Tiêu Viên điểm một nụ cười thỏa mãn.

Y nói tiếp :

- Ngọc Lan! Đây là lần cuối cùng huynh bước vào giang hồ rồi quay trở lại. Nơi cõi hư vô nàng đừng giận huynh, chỉ một lần này thôi và mãi không bao giờ quay lại giang hồ, chỉ một lần vì Tiêu Lâm con của huynh và muội.

Y đứng chấp tay sau lưng mơ hồ như người đang thả mình trôi vào những hoài ức vu vơ không thật.

Tiêu Viên đứng như thế mãi suốt một canh giờ, đôi tâm thức vào những hoài ức xa xôi mơ hồ.

Chân diện của Tiêu Viên chợt có những nét thay đổi, y đang bước trở lại bàn, bụng bầu rượu chuốc ra hai cái chén.

Y nhìn chén rượu, nhạt nhẽo nói :

- Các hạ thích uống rượu hay thích túi kim lượng của Tiêu mỗ?

Chẳng biết Tiêu Viên nói với ai khi trong gian thượng khách phòng chỉ có mỗi mình y?

Tiêu Viên chờ một lúc rồi nói tiếp :

- Nếu các hạ không thích chén rượu của Tiêu mỗ thì có thể đi đi, Tiêu mỗ không thích có người lạ lén lút trên nóc phòng của Tiêu mỗ đâu.

Vẫn không có ai đáp lời Tiêu Viên.

Tiêu Viên lắc đầu :

- Lạ thật! Lại thêm một người nữa. Chẳng biết các người muốn gì nơi Tiêu mỗ mà thập thò như vậy? Có gì thì hãy bước vào đây, Tiêu Viên không khách sao khi hỏi tiếp các vị huynh đệ đâu.

Vẫn không ai đáp lời Tiêu Viên.

Tiêu Viên bất ngờ, hất mạnh chén rượu về phía cửa sổ. Động tác hất rượu của Tiêu Viên trông rất bình thường, nhưng số rượu trong chén lại không bình thường chút nào. Số rượu trong chén như thể bị đặc lại chẳng khác nào một thứ ám tiễn với sức công phá dữ dội.

Khối rượu nện thẳng vào cửa sổ.

Chát!

Cánh cửa sổ bị thùng ngay một lỗ vừa vụn với khối rượu đó, đồng thời một tiếng rú cất lên :

- Ôi!

Tiếng thốt kia còn lờng lợng thì cửa thượng khách phòng bật ra.

Rầm!

Từ ngoài hành lang bước vào gian thượng khách phòng của Tiêu Viên là bốn người vận hắc y dạ hành bó chèn. Tất cả đều bịt mặt chỉ chừa lại những ánh mắt lạnh lùng và tàn nhẫn.

Tiêu Viên cau mày hỏi :

- Tiêu mỗ chẳng thích trò này chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Huyết án tạo thảm cảnh

Bưng bầu rượu Tiêu Viên chúc ra chén. Vừa uống rượu y vừa đảo mắt nhìn qua bốn gã hắc y vận dạ hành bó chèn. Đặt chén rượu xuống bàn Tiêu Viên nói :

- Các người nên rời khỏi gian thượng khách phòng này và nhấn Thái A bảo chủ Cung Nhật Minh đến đây.

Tiêu Viên vừa nói dứt câu thì cả bốn gã hắc y nhân đồng loạt vung khoái đao bổ thẳng đến Tiêu Viên.

Vẫn ngồi trên chiếc đôn, tay trái bưng chén rượu, tay phải Tiêu Viên phát động chỉ khí. Một chiêu y đánh ra hóa thành bốn thức, tất cả những thức chỉ đều trúng đích và nhanh không thể tưởng. Cả bốn ngọn khoái đao đều bị chỉ pháp đánh bật trở ra, rơi xuống sàn gạch tạo ra những âm thanh loảng xoảng. Chiếc đôn quay đúng một vòng thì bốn gã hắc y dạ hành thích khách bật về bốn phía, lưng va vào vách thượng khách phòng rồi rơi xuống như những quả chín. Trên trán của những người đó xuất hiện một điểm máu vừa vện có hạt đậu. Cả bốn gã đều mở mắt trừng trừng nhưng tưởng như từ trận đến lấy mạng chúng quá nhanh, nhanh đến độ chẳng có người nào kịp nhắm mắt trước khi cái chết chụp tới họ.

Tiêu Viên bước đến giờ mặt từng người. Những khuôn mặt thật xa lạ mà y chẳng nhận ra được ai.

Tiêu Viên nhỏ giọng nói :

- Các người tự đi tìm cái chết chứ tâm của Tiêu Viên không muốn.

Tiêu Viên nói rồi bước đến bàn khoác cái túi kim lạng lên vai, y nghĩ thầm :

- Thái A bảo chủ, Tiêu mỗ đến tìm Bảo chủ cho ra nhẽ.

Tiêu Viên rời gian thượng khách phòng, sai bước đến đại đường Thái A bảo. Bước đến ngưỡng cửa tòa đại đường Thái A bảo, Tiêu Viên đứng phông ra như tượng. Y chẳng thể nào tin được cảnh tượng trong đại đường. Một bãi thấy ma lởn ngổn trong gian đại đường tiền sảnh đập vào mắt y. Tất cả người của Thái A bảo đều chết tại tòa đại đường này.

Tiêu Viên bước vào đại sảnh Thái A bảo. Tất cả người của Thái A bảo chết chỉ mới đây thôi. Thậm chí hơi ấm còn tiềm ẩn trong từng xác chết. Mọi người đều nằm dài trên sân gạch từ cửa vào cho đến bên trong. Riêng Thái A bảo chủ Cung Nhật Minh thì chết trong tư thế ngồi. Hai mắt lão nhắm lại như thể biết mình phải chết mà chẳng còn cơ hội nào để sống nên đành chấp nhận cái chết. Chấp nhận một cái chết để được chết nên mắt lão mới nhắm lại như vậy.

Tiêu Viên như thể không tin cảnh tượng trước mắt mình. Y cẩn thận đưa tay vào mũi Cung Nhật Minh, thậm chí còn bắt mạch xem coi lão có thật sự chết chưa. Khi đã biết chắc Thái A bảo chủ Cung Nhật Minh chết thật rồi, Tiêu Viên mới buột miệng thốt :

- Chuyện quỷ quái gì xảy ra thế này?

Tiêu Viên đứng thờ ra nhìn xác chết của Thái A bảo chủ Cung Nhật Minh. Đôi chân mày rậm và sắc của Tiêu Viên nhíu lại. Y nhủ thầm :

- Ai có thể lấy được mạng của Thái A bảo chủ Cung Nhật Minh? Kẻ giết được Cung bảo chủ...

Y lắc đầu :

- Không phải vậy! Hung thủ đã không giết Thái A bảo chủ mà lại buộc lão chết... Buộc lão Bảo chủ Cung Nhật Minh phải tự tìm đến cái chết. Ai có quyền uy như vậy chứ?

Tiêu Viên lắc đầu nhưng không thể tìm ra câu giải đáp trong tâm tưởng tượng. Tiêu Viên sao có thể tìm được lời giải đáp qua cái chết của Thái A bảo chủ Cung Nhật Minh. Y biết Thái A bảo Cung Nhật Minh là một đại cao thủ trong võ lâm Trung Nguyên. Thậm chí Thái A bảo còn được giới võ lâm phong cho mỹ danh Đệ nhất bảo chủ của giới võ lâm giang hồ thì đâu còn ai có thể buộc họ Cung phải tìm đến cái chết, nhưng hiển nhiên sự thật trước mắt Tiêu Viên thì đúng là Thái A bảo chủ Cung Nhật Minh đã tìm đến cái chết.

Tiêu Viên xoa trán nhưng đề lý giải cho những thắc mắc của y vẫn là sự mù mịt chẳng có lời đáp. Y nhủ thầm :

- Những gã hắc y dạ hành khách kia sao? Không thể được. Bản lĩnh võ công của những tên đó chẳng thể nào lấy được mạng của Cung Nhật Minh chứ đừng nói buộc lão tự tìm đến cái chết. Hay lão tự tìm đến cái chết, sau khi xuống tay giết tất cả người của Thái A bảo? Trên đời này làm gì có chuyện đó. Huống chi còn có sự xuất hiện của những gã thích khách vô danh. Chuyện gì đang xảy ra?

Tiêu Viên thò tay vào xác Cung Nhật Minh lục soát. Nhưng phong thư mà y trao cho Thái A bảo chủ đã không cánh mà bay. Tiêu Viên rút tay lại nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ phong thư kia lại tạo ra huyết cảnh này?

Ý niệm còn đang trong đầu Tiêu Viên thì bất thành linh hai mươi gã nha sai cùng gã bộ đầu lực lưỡng cầm đại đao xông vào.

Gã bộ đầu quát lớn :

- Tiểu tặc, mau qui xuống chịu tội với bốn bộ đầu.

Tiêu Viên nhìn lại gã bộ đầu. Gã bộ đầu chẳng có chút gì để gọi là quen biết với y. Một sự xa lạ mà Tiêu Viên phải nhủ thầm :

- Sao gã bộ đầu này lại biết tục danh của mình?

Tiêu Viên nhìn gã bộ đầu từ tốn nói :

- Quan nha! Tại hạ là bằng hữu của Thái A bảo chủ. Tuyệt nhiên không phải là người tạo ra huyết sát này.

Gã bộ đầu hừ nhạt một tiếng rồi gần giọng nói :

- Không phải ngươi thì là ai gây ra huyết sát cho Thái A bảo Cung tiên sinh chứ?

Tiêu Viên lắc đầu :

- Tại hạ không biết, nhưng có thể những tên hắc y nhân để xông vào đây giết Thái A bảo chủ. Quan nha hãy theo Tiêu mỗ.

Tiêu Viên dẫn gã bộ đầu cùng bốn nha sai quay lại thượng khách phòng mà Cung Nhật Minh dành cho y. Bốn cái xác của bốn hắc y nhân giờ chỉ còn là bốn vũng nước lầy nhầy, chẳng còn chút da thịt nào. Thậm chí trang phục của chúng cũng biến thành bột.

Tiêu Viên chỉ bốn vũng nước lầy nhầy đó nói :

- Chính những người này...

Gã bộ đầu chau mặt, đánh giọng nói :

- Tiểu tặc! Ngươi bốn cột với bốn bộ đầu ư?

Tiêu Viên mỉm cười nói :

- Tại hạ nói thật! Bốn người này chắc chắn là hung thủ tạo ra huyết sát cho Thái A bảo chủ.

Gã bộ đầu phá lên cười đay nghiến nói :

- Tiểu tặc! Ngươi tưởng bốn bộ đầu là trẻ thơ lên hai lên ba hay sao mà dám chỉ bốn vũng nước lầy nhầy kia cho là hung thủ tạo ra huyết sát đối với Cung tiên sinh?

Y hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp :

- Tiểu tặc! Mau qui xuống chịu tội với bốn bộ đầu. Đừng nhiều lời phân bua nói năng nói càn.

Tiêu Viên lắc đầu :

- Quan huynh! Tiêu mỗ nói thật. Tiêu mỗ không can dự gì đến cái chết của Cung tiên sinh.

Trong Thái A bảo chỉ có mình ngươi. Không phải ngươi thì là ma là quỷ sao? Làm gì có ma quỷ hiện hình giữa ban ngày và tạo ra huyết sát này chứ?

Ngoài người ra chẳng còn ai khác.

Gã bộ đầu chỉ vào mặt Tiêu Viên :

- Người đừng nhiều lời quanh co chối tội nữa. Mau quì xuống để bốn bộ đầu đưa người về công đường cho huyện đại nhân phán xét. Hay người đợi bốn bộ đầu phải ra tay?

Tiêu Viên buông tiếng thở dài, ôm quyền từ tốn nói :

- Bộ đầu quan huynh! Xin hãy tin lời tại hạ.
- Sao ta có thể tin lời một hung thủ tàn nhẫn, và ác tâm như người được.

Gã phán lệnh :

- Người đâu! Còng hãm lại giải về nha môn.

Tiêu Viên khoát tay

- Không cần! Tiêu mỗ tự đến nha môn. Tiêu mỗ chẳng có tội gì để quan huynh phải gông mà dẫn giải về nha môn.
- Ai tin người được. Gông hãm lại.

Lệnh được gã bộ đầu phán ra, lập tức bốn gã sai nha sai đã vừa xông vào Tiêu Viên. Chực buộc y phải quì xuống. Nhưng bốn gã đã vừa xông vào thì Tiêu Viên chỉ khẽ lắc vai, đã lòn qua bốn gã sai nha sai. Chẳng biết y dụng bộ pháp gì, nhưng thân ảnh quả là quý mị vô cùng, chẳng thể nào lường hết được. Thậm chí gã bộ đầu cũng phải trố mắt ra nhìn. Khi Tiêu Viên lách bộ lòn qua bốn gã sai nha sai thì bốn gã kia cũng đã bị y điểm huyệt, đứng phắt ra như pho tượng.

Tiêu Viên bước đến trước mặt gã bộ đầu, nghiêm giọng nói :

- Bộ đầu huynh! Tiêu mỗ nói thật! Tiêu mỗ không phải là hung thủ tạo ra cảnh huyết sát cho Thái A bảo.

Gã bộ đầu nạt ngang :

- Bốn bộ đầu không cần biết người có phải là hung thủ hay không. Người đã không chịu sự phán quyết của Vạn Dân Nghiêm thì người phải chết.

Vừa nói, bộ đầu Vạn Dân Nghiêm vung đại đầu đao chém xả đến vùng thượng đẳng của Tiêu Viên. Chiêu đao của Vạn bộ đầu đúng là một sát chiêu muốn lấy mạng họ Tiêu. Vốn là một bộ đầu của huyện lệnh Từ Châu, võ công của Vạn Dân Nghiêm đâu phải tầm thường, nhưng Tiêu Viên cũng chẳng xem ra gì. Y lắc người bước qua trái nửa bộ, tả thủ thì triển cầm nã, thủ pháp nhanh hơn cái chớp mắt, thộp lấy hồ khẩu tay đao của họ Vạn, hữu thủ thì điểm chỉ pháp vào đúng tam tinh đối phương. Chỉ pháp của Tiêu Viên không lấy mạng Vạn Dân Nghiêm nhưng gã bộ đầu Từ Châu vẫn rùng mình. Y rùng mình vì cảm nhận tam tinh mình nhoi nhoi một cảm giác cực kỳ khó chịu vô cùng.

Tiêu Viên nói với Vạn Dân Nghiêm :

- Bộ đầu quan huynh có bao giờ nghe nói đến Nhất Điểm Huyết Tiêu Viên chưa?

Vạn Dân Nghiêm khẽ lắc đầu. Da mặt tái nhợt tái nhợt. Y sao có thể tin được mình lại rơi vào tình cảnh này. Y nuốt nước bọt, thở ra từ từ như sợ cả hơi thở của mình sẽ khiến chỉ pháp của Tiêu Viên chọc vào tam tinh.

- Vạn mỗ chưa từng nghe nói đến.
- Chưa từng nghe nói đến, vậy Tiêu mỗ sẽ cho bộ đầu quan huynh biết Nhất Điểm Huyết Tiêu Viên chính là Tiêu mỗ. Tiêu mỗ có thể giết bộ đầu quan huynh bất kỳ lúc nào.

Lời nói này khiến cho mồ hôi rơi trên trán của Vạn Dân Nghiêm rịn ra cùng với vẻ hồi hộp hiện rõ trên mặt y.

Vạn Dân Nghiêm miễn cưỡng nói :

- Chẳng lẽ Tiêu tôn giá chống lại quan sai của triều đình?

Tiêu Viên lắc đầu :

- Tiêu mỗ không chống lại bộ đầu quan huynh nhưng Tiêu mỗ khẳng định! Tiêu mỗ không phải là hung thủ tạo ra huyết cảnh nơi Thái A bảo.

Trong Thái A bảo chỉ có một mình Tiêu tôn giá. Khi bốn bộ đầu đến thì lại thấy Tiêu tôn giá đang lục soát người của Cung tiên sinh. Làm sao bốn bộ đầu tin được lời của tôn giá?

Y thở hắt ra một tiếng nữa, rồi cố lấy giọng ôn nhu nói :

- Nếu Tiêu tôn giả thấy mình bị oan ức thì hãy theo ta đến nha môn chờ phán quyết của huyện lệnh đại nhân. Trắng đen sẽ rõ ràng. Nếu như Tiêu tôn giả không có tội thì chẳng ai làm gì tôn giả cả.

Tiêu Viên nhìn vào mặt gã bộ đầu Vạn Dân Nghiêm. Y từ tốn nói :

- Tiêu mỗ có ý đó nhưng Tiêu mỗ sẽ không đến nha môn của huyện đại nhân trong tư thế của một tội phạm. Bởi Tiêu mỗ biết mình không phạm tội gì cả.

Tiêu Viên rút hữu thủ lại. Y nói tiếp :

- Tự Tiêu mỗ sẽ tìm đến công đường.

Gã bộ đầu lưỡng lự rồi gạt đầu :

- Được... Mời Tiêu tôn giá.

Tiêu Viên đi trước. Vạn bộ đầu cùng bọn nha sai theo sau, nhưng giờ thì Vạn Dân Nghiêm chẳng còn kiêu căng như buổi đầu gặp mặt Tiêu Viên.

Tiêu Viên bước vào nha môn. Ngay lập tức hai hàng nha sai rầm rập chạy ra đứng xếp hàng dọc hai bên án xử. Bọn nha sai xướng lên thị uy.

- Uy vũ..

Tiếng xướng của bọn nha sai rền vang cả công đường. Chỉ nghe tiếng lệnh xướng của bọn nha sai thôi cũng đủ cho người đến nha môn hồn siêu phách lạc, nhưng Tiêu Viên lại rất dũng dũng. Y đứng khoanh tay trước ngực chẳng hề tỏ lộ sự hoảng hốt nào trước tiếng xướng thanh thị uy của bọn nha sai.

Huyện lệnh Từ Châu Đình Thọ với áo mão cân đai trịnh trọng bước ra ngồi vào án thư. Y có vóc người đầy đặn cùng bộ mặt nọng nhưng không thiếu vẻ kiên quyết của một vị quan phụ mẫu.

Đình Thọ huyện đại nhân cầm lấy trát án, đập xuống bàn.

Chát!

Âm thanh phát ra nghe thật chát chúa đinh tai nhức óc mà ai nghe cũng phải rùng mình.

Huyện lệnh đại nhân gằn giọng nói :

- Người kia! Đã đến nha môn sao không quì xuống?

Tiêu Viên khề lắc đầu nói :

- Phạm những kẻ có tội đến nha môn mới phải quì. Riêng tại hạ thì không có tội gì nhưng lại phải đầu nha môn. Nên Tiêu mỗ thỉnh huyện đại nhân cho Tiêu mỗ khỏi phải quì.

Huyện đại nhân Đình Thọ đứng lên.

- Người đâu! Bất hân quì.

Bốn gã nha sai cầm trường côn xông ra, nhưng Tiêu Viên quát lớn :

- Khoan!

Tiếng quát của Tiêu Viên như một mệnh lệnh, vừa đánh vừa ác vừa cất lên thì ngay lập tức bốn gã nha sai đều dừng bước, vây quanh y.

Tiêu Viên nhìn lại Đình Thọ. Y ôm quyền từ tốn nói :

- Huyện đại nhân! Tiêu mỗ có lý do để không quì.

Đình Thọ gắt giọng nói :

- Tiêu Viên ngươi có lý do gì mau nói ra đi?

- Tiêu mỗ vốn là một Ngự Tiền Sứ của triều đình, cáo quan về làm dân. Trong người Tiêu mỗ có di bảo của tiên đế, nên không thể quì trước một huyện lệnh của huyện Từ Châu.

Tiêu Viên vừa nói vừa lấy trong người ra một tấm kim bài chìa đến trước :

- Huyện đại nhân! Đại nhân nhận ra di bảo của Tiêu Viên chứ?

Vừa thấy tấm kim bài trên tay Tiêu Viên, Đình Thọ vội vội vàng vàng rồi ấn thư bước xuống qui ngay trước mũi giày của Tiêu Viên. Y sụp lạy. Vừa lạy Đình Thọ vừa nói :

- Ta không biết trong người của Tiêu Viên tôn giá có di bảo của tiên đế.

Tiêu Viên cắt tấm kim bài vào trong ngực áo rất nói :

- Huyện đại nhân không biết không có tội, đứng lên đi.

Đình Thọ từ từ đứng lên.

Tiêu Viên nói tiếp :

- Đình huyện lệnh cứ làm theo chức phận của mình.

Huyện đại nhân Đình Thọ ôm quyền xá :

- Đa tạ Tiêu tôn giá.

Huyện lệnh Từ Châu quay bước ngồi trở lại vào án thư. Nhưng lần này lão nhả nhận vô cùng.

Đình Thọ nói :

- Mang ghế cho Tiêu tôn giá ngồi.

Một chiếc ghế dựa do hai gã nha sai bung ra đặt xuống cạnh Tiêu Viên.

Chờ cho Tiêu Viên yên vị hẳn rồi. Huyện lệnh Đình Thọ mới ôn tồn nói :

- Chuyện xảy ra ở Thái A bảo như thế nào! Bỏn huyện lệnh thỉnh Tiêu tôn giá nói lại cho bỏn huyện lệnh biết?

Tiêu Viên đứng lên. Y nghiêm giọng trang trọng thuật lại tất cả mọi chuyện xảy ra cho Đình Thọ nghe.

Nghe Tiêu Viên thuật hết câu chuyện, huyện đại nhân Đình Thọ buông tiếng thở dài.

Tiêu Viên nhìn Đình Thọ nói tiếp :

- Việc này quả là Tiêu mỡ không thể giải lý được. Chỉ có một điều Tiêu mỡ dám khẳng định với huyện đại nhân! Tiêu Viên này là người vô can. Nếu như Tiêu mỡ là hung thủ thì chẳng đến nha môn của Đình huyện lệnh làm gì. Huống chi Tiêu mỡ là người biết giữ vương pháp.

Đình Thọ buông tiếng thở dài nói :

- Bỏn huyện lệnh thật khó xử.

Huyện đại nhân ôm quyền :

- Tiêu tôn giá! Cho dù bỏn huyện lệnh tin tôn giá, nhưng tôn giá lại chẳng có chứng có cứ. Tôn giá lại có mặt tại hiện trường huyết án của Thái A bảo. Nếu bỏn huyện không tìm được chứng cứ minh oan cho sự trong sạch của Tiêu tôn giá. Mà lại không xét xử theo vương pháp thì đâu còn vương pháp nữa.

Y ôm quyền hướng về bức hoành phi sau lưng trang trọng nói :

- Bỏn huyện ăn lộc hoàng thượng phải có chức nghiệp giữ gìn vương pháp của hoàng thượng. Nếu sự việc này không làm sáng tỏ hẳn bỏn huyện chẳng còn đủ nhân phẩm là huyện lệnh của Từ Châu.

Y nhìn lại Tiêu Viên từ tốn nói :

- Nói như thế hẳn Tiêu tôn giá đã hiểu tâm tư của bỏn huyện?

Tiêu Viên khẽ gật đầu nói :

- Tiêu mỡ không muốn làm phiền đại nhân.

Tiêu Viên buông tiếng thở dài :

- Huyện đại nhân định phân xử vụ này như thế nào?

Huyện lệnh Đình Thọ nheo mày nghĩ ngợi rất nói :

- Theo ý của tiêu giá! Bồn huyện phải phân xử như thế nào?

Tiêu Viên lưỡng lự rất nói :

- Huyện đại nhân có thể cho Tiêu Viên một thời gian truy lùng hung thủ đã tạo huyết án tại Thái A bảo?

Đôi chân mày huyện lệnh Đinh Thọ nhíu lại. Lão lưỡng lự rồi nói :

- Tiêu tôn giá giờ không còn là người của quan trường. Chuyện này bồn huyện sao có thể giao được cho tôn giá. Huống chi tôn giá còn là người bị nghi can nhất trong vụ huyết án này.

Buông tiếng thở dài, huyện lệnh Đinh Thọ nói tiếp :

- Bồn huyện thật khó xử.

Tiêu Viên sực nhớ điều gì liền nói :

- Huyện đại nhân! Tiêu mẫu có người có thể làm chứng cho Tiêu mẫu.

Nghe Tiêu Viên thốt ra câu đó, chân diện huyện lệnh sáng hẳn lên :

- Tiêu tôn giá có thể nói cho bồn huyện biết người nào không?

- Tiểu Tiểu cô nương!

- Nói như vậy Tiểu Tiểu cô nương người của Thái A bảo không chết à?

Tiêu Viên lưỡng lự rồi đáp lời Đinh Thọ :

- Tại hạ hi vọng như vậy! Bởi Tiêu mẫu thấy trong tòa đại đường tiền sảnh của Thái A bảo không có xác của Tiểu Tiểu! Hi vọng Tiểu Tiểu cô nương không rơi vào họa kiếp diệt thân này. Chỉ cần Tiêu mẫu tìm ra Tiểu Tiểu cô nương sẽ được, tất cả sẽ được rõ trắng đen và minh oan cho mình.

Huyện đại nhân Đinh Thọ từ từ ngồi xuống án thư.

- Tốt rồi! Tiêu tôn giá cứ xem như chúng ta đã có manh mối cho vụ án này.

Đinh Thọ buông tiếng thở dài, lưỡng lự nói :

- Nhưng có một điều bồn huyện không thể làm trái với vương pháp, việc này bồn huyện mong tôn giá miễn thứ cho bồn huyện.

Tiêu Viên ôm quyền

- Đại nhân cứ nói.

- Tạm thời Tiêu tôn giá buộc phải lưu lại đại lao của nha môn. Đợi khi nào bồn huyện tìm được vị cô nương Tiểu Tiểu kia sẽ trả lại sự trong sạch cho tôn giá. Có như vậy bồn huyện mới không hổ thẹn với chức nghiệp của mình. Không hổ thẹn với hoàng thượng. Cũng như bảo toàn được sự uy nghiêm của vương pháp.

Tiêu Viên suy nghĩ rồi khẽ gật đầu :

- Tiêu mẫu mong huyện đại nhân sớm tìm được Tiểu Tiểu cô nương.

Huyện lệnh Đinh Thọ gật đầu :

- Tiêu tôn giá yên tâm, nhất định Đinh Thọ sẽ tìm được vị cô nương Tiểu Tiểu kia để trả lại sự trong sạch cho Tiêu tôn giá.

Tiêu Viên ôm quyền :

- Tiêu Viên vô cùng cảm kích, đa tạ huyện đại nhân.

Đinh Thọ khoát tay

- Không dám nhận! Không dám nhận! Chỉ cần Tiêu tôn giá hiểu cho Đinh mẫu là đủ rồi! Còn sự cảm kích cùng đa tạ của tôn giá hãy dành khi bồn huyện lệnh tìm ra Tiểu Tiểu cô nương và trả lại sự minh bạch cho người.

- Đến lúc đó Tiêu mẫu sẽ bồi đáp huyện đại nhân.

Huyện lệnh Đinh Thọ nhìn Tiêu Viên. Lão ve cảm khẽ gật đầu.

- Vậy Tiêu tôn giá hãy về đại lao chờ bốn huyện lệnh.

Tiêu Viên gật đầu.

Đinh Thọ phán lệnh cho hai gã nha sai dẫn Tiêu Viên về đại lao.

Đưa Tiêu Viên đến đại lao công đường, huyện đại nhân nói với hai gã nha sai :

- Các người nhớ chăm sóc cho Tiêu tôn giá chu đáo.

- Thưa vâng

Huyện đại nhân nhìn lại Tiêu Viên :

- Tiêu tôn giá đừng quá lo nghĩ, nhất định Đinh Thọ sẽ tìm ra vị Tiểu Tiểu cô nương kia.

Tiêu Viên ôm quyền xá từ tốn nói :

- Huyện đại nhân bảo trọng

Đinh Thọ khẽ gật đầu :

- Tiêu tôn giá yên tâm. Bốn huyện sẽ sớm truy tìm ra hung thủ. Cáo từ.

Đinh Thọ huyện đại nhân đi rồi, Tiêu Viên ngồi xuống dựa lưng vào vách đại lao. Y suy nghĩ mông lung nhưng chẳng tìm đâu ra được lời giải đáp cho những sự việc đã xảy ra.

Y thầm nói :

- Ai đã ra lệnh cho Thái A bảo chủ Cung Nhật Minh phải tìm đến cái chết. Ai có thể phán lệnh được cho Thái A bảo chủ Cung Nhật Minh chứ?

Tiêu Viên nhìn ra cửa đại lao. Y chau mày suy nghĩ :

- Nếu hung thủ có thể phán lệnh cho Thái A bảo chủ Cung Nhật Minh phải tự tìm cái chết thì...

Y lắc đầu như thể muốn xua đi ý niệm vừa loé trong đầu mình nhưng miệng thì thầm nói :

- Nếu có thể lệnh cho Thái A bảo chủ Cung Nhật Minh phải tự kết liễu đời mình thì với huyện lệnh Đinh Thọ! Hung thủ vẫn có thể không chế Đinh đại nhân xử mình tội chết. Y có thể làm được! Nhất định có thể làm được điều đó.

Tiêu Viên bất giác buông tiếng thở dài :

- Ngọc Lan! Huynh đã sai rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bạch Mẫu Đơn trang kỳ biến

Tòa trang Bạch Mẫu Đơn im ắng như tờ. Sự im lặng đó có lẽ được tạo ra bởi tiết trời rét mướt. Những khu vườn Bạch Mẫu Đơn bị tuyết trắng phủ lên như khoát lên chung tấm chăn bằng tuyết lạnh giá. Trong tuyết trời đó, khung cảnh ở đây càng vắng lặng hơn. Đứng bên cửa sổ là một trung phụ với những nét kiêu diễm không bị thời gian xóa nhòa. Trong khung cảnh tuyết trắng và vắng lặng, sự hiện diện của trung phụ bên vòm cửa sổ đối mắt nhìn ra ngoài khu vườn hoa Bạch Mẫu Đơn, tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp. Một bức tranh mà chẳng một họa nhân nào có thể vẽ nên được. Mà chỉ có tạo hóa mới khắc nét được một bức tranh thần kỳ thế này.

Bạch Mẫu Đơn tiên tử Di Tiểu Phụng có vẻ trầm tư mặc tưởng. Tấm chăn trắng xóa được tạo ra bằng tuyết phủ trên khóm hoa mẫu đơn như hút lấy thần nhân của người.

Di Tiểu Phụng thỉnh thoảng lại nhíu mày như thể suy nghĩ điều gì đó. Có lẽ những suy nghĩ trong đầu của Bạch Mẫu Đơn trang chủ Di Tiểu Phụng khiến cho người trầm tư suy tưởng.

Di Tiểu Phụng bỗng thình thoảng thở dài khi nghe bước chân sau lưng mình.

Một nữ nhân bước vào. Tuổi của người này cũng chỉ chập ba mươi, chân diện hao hao giống với Di Tiểu Phụng.

Không quay mặt lại, Di Tiểu Phụng nói :

- Muội đến rồi à?

Trang chủ Bạch Mẫu Đơn từ từ quay lại nhìn Di Tiểu Cúc. Bất chợt Tiểu Phụng buông tiếng thở dài rồi nói :

- Tiểu Cúc muội ngồi xuống đi! Tỷ có chuyện quan trọng muốn nói với muội.

Tiểu Cúc ngồi xuống ghế nhìn Tiểu Phụng. Thấy vẻ mặt trang trọng của Bạch Mẫu Đơn, bất giác Tiểu Cúc cũng lo lắng hỏi :

- Tỷ tỷ! Có chuyện gì?

Tiểu Phụng chấp tay bước đến bên Tiểu Cúc. Nàng trang trọng nói :

- Thời gian gần đây, muội đã biết chuyện Thái A bảo bị thăm sát chứ?

Tiểu Cúc gật đầu :

- Muội có nghe chuyện này. Tất cả giới võ lâm cũng đang xôn xao về chuyện thăm sát tại Thái A bảo.

Tiểu Phụng gật đầu hỏi tiếp :

- Thái A bảo chủ Cung Nhật Minh là thiên hạ đệ nhất Bảo chủ trong giới võ lâm giang hồ.

Vậy ai là người có thể tạo ra huyết sát cho Cung bảo chủ?

Buông tiếng thở dài, Tiểu Phụng nhìn vào mắt Tiểu Cúc :

- Chẳng biết Tiểu Phụng này có nên tin vào Tiểu Cúc không?

- Tỷ tỷ! Tiểu Cúc là bảo muội của tỷ! Chẳng lẽ tỷ lại không tin sao?

- Ta biết! Muội là bảo muội của ta. Nhưng nếu ta giao trọng trách này cho muội, Tiểu Phụng sợ...

Tiểu Cúc cướp lời Tiểu Phụng :

- Tỷ sợ gì?

- Ta giao cho muội một trọng trách này vô tình giáng họa đến cho muội. Họa ta giáng xuống cho muội lớn đến khó có người gánh được. Ngay bản thân ta gánh cũng không nổi.

Tiểu Cúc nói :

- Trên đời này tỷ là người muội ngưỡng mộ nhất. Tất cả những gì tỷ giao phó! Tiểu Cúc tin rằng mình sẽ làm được. Nếu có phải hi sinh đến tính mạng! Muội cũng chấp nhận.

Tiểu Phụng lắc đầu :

- Ta không muốn muội hy sinh tính mạng đâu, mà phải chịu... Một sự chịu đựng phải nằm gai nếm mật.

Tiểu Cúc gật đầu :

- Tỷ tỷ! Tiểu Cúc sẽ làm được

những việc tỷ giao.

Tiểu Phụng buông tiếng thở dài quay mặt nhìn ra cửa. Nàng ôn tồn nói :

- Tiểu Cúc muội còn nhớ Nhất Điểm Huyết Tiêu Viên chứ?

Tiểu Cúc nheo mày suy nghĩ như thể cố lục lại những gì còn đọng trong trí óc mình. Nàng nhìn Tiểu Phụng :

- Tỷ muốn nói đến vị công tử có khuôn mặt chữ điền, đến tìm chúng ta mới đây đó à?

Tiểu Phụng nói tiếp :

- Đúng! Tỷ muốn nói đến con người đó.
- Tỷ tỷ... Y đã làm gì Bạch Mẫu Đơn trang của chúng ta?

Tiểu Phụng lắc đầu :

- Y chẳng làm gì cả.

Buông tiếp một tiếng thở dài, Tiểu Phụng nói tiếp :

- Nhất Điểm Huyết Tiêu Viên đã rời bỏ võ lâm, thề không bước chân vào chốn giang hồ. Nhưng bất ngờ y lại đến đây, rồi lại ra đi. Sau đó Thái A bảo rơi vào thảm cảnh.

Tiểu Cúc cướp lời Tiểu Phụng :

- Tỷ nghi ngờ Tiêu Viên là hung thủ?

Tiểu Phụng lắc đầu :

- Ta không nghi ngờ Tiêu Viên, nhưng Thái A bảo bị thám sát, tỷ tỷ tin có liên quan đến sự xuất hiện của y. Phong Trần Lăng tử Tiêu Viên nhất định có liên quan đến việc này.

Tiểu Phụng quay lại nhìn Tiểu Cúc :

- Tỷ tỷ muốn muội tìm người này!
- Tại sao phải tìm y?
- Bởi vì y có thể làm được tất cả những việc mà người khác không làm được.

Bước đến bên Tiểu Cúc :

- Tiểu Cúc! Có những chuyện tỷ tạm thời không nói với muội được mà chỉ có thể trao trách nhiệm cho muội mà thôi.

Tiểu Phụng đặt tay lên vai Tiểu Cúc, từ tốn nói :

- Võ lâm sắp xảy ra huyết tận. Máu sẽ chảy thành sông, thầy chết thành núi.

Tiểu Cúc nhìn Tiểu Phụng :

- Tỷ tỷ! Phải chăng Phong Trần Lăng Tử Nhất Điểm Huyết tạo ra huyết tận này?

Tiểu Phụng lắc đầu :

- Nếu Tiêu Viên tạo ra huyết tận thì tỷ tỷ đã không phái muội đi gặp y.
- Vậy tỷ muốn Tiểu Cúc gặp Tiêu Viên để làm gì?

Tiểu Phụng nghiêm giọng nói :

- Theo muội thì trên võ lâm giang hồ Trung Thỏ, ai là trụ đỉnh võ lâm?

Tiểu Cúc lưỡng lự rồi hỏi :

- Tỷ hỏi muội điều đó để làm gì?
- Đừng hỏi tỷ, mà hãy trả lời câu hỏi của tỷ. Trong Bạch Mẫu Đơn trang, muội là người thông minh nhất mà Tiểu Phụng đặt niềm tin vào muội.
- Tỷ hỏi thì muội sẽ trả lời. Trong giới võ lâm giang hồ có bốn người có thể xem là trụ đỉnh của võ lâm.

Tiểu Phụng nghiêm giọng nói :

- Muội nói xem! Ai?
- Một là Thiếu Lâm hình đường pháp chủ Tuệ Thiện đại sư.

Tiểu Phụng gật đầu :

- Đúng.

Tiểu Cúc nói tiếp :

- Người thứ hai là Võ Đang Chân Tử Trương Quảng.

Người thứ ba là...

Tiểu Cúc lưỡng lự.

Tiểu Phụng nói :

- Mụ ma đầu Cung chủ Huyền cung Chu Tuyết Ngọc.

Tiểu Cúc gật đầu :

- Còn người thứ tư là Bang chủ Cái bang Khấu Đà.

Cả bốn người đó được giới võ lâm nguyền mọ cho là Tứ Trụ. Một tăng, một đạo, một ma nữ và một lão Cái bang.

Muội nghe nói võ công của bốn người này đã đạt tới cảnh giới tối thượng, hành tung xuất quỷ nhập thần. Nhưng đại sư Tuệ Thiện và Võ Đang chân tử thì không bước ra khỏi chốn đạo hành dân thân vào giang hồ.

Chỉ có Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc là có đi lại trên giang hồ. Nhưng hành tung của mụ lẫn Cái bang Bang chủ Khấu Đà, xuất quỷ nhập thần không thể nào biết được.

Tiểu Phụng nhìn Tiểu Cúc khẽ gật đầu :

- Không ngờ muội nắm rõ võ lâm như vậy.

Tiểu Cúc đứng lên ôm quyền xá :

- Tỷ tỷ! Thế tỷ muốn giao cho muội làm gì?

Tiểu Phụng nghiêm giọng nói :

- Tỷ muốn giao cho muội một chuyện cực kỳ hệ trọng.

- Tỷ tỷ! Đó là chuyện gì mà xem ra tỷ lại khẩn trương đến như vậy?

- Ta muốn muội tìm Phong Trần Lăng Tử Nhất Điểm Huyết Tiêu Viên. Bằng mọi giá muội phải nhờ y tìm một người.

- Tỷ muốn tìm ai?

- Tỷ cũng không biết.

Đôi thu nhãn to như hạt nhãn, tròn xoe nhìn Tiểu Phụng. Nàng ngập ngừng nói :

- Tỷ tỷ! Tỷ muốn tìm một người mà tỷ cũng không biết mặt ư?

Tiểu Phụng gật đầu :

- Đúng! Bất cứ Phong Trần Lăng Tử Nhất Điểm Huyết đòi hỏi gì muội cũng phải chịu theo của y bất cứ điều gì.

- Tỷ... Bất cứ điều gì ư?

Tiểu Phụng gật đầu :

- Đúng! Chính vì thế tỷ mới đòi hỏi sự chịu đựng của muội.

- Nếu Tiêu Viên đòi hỏi mạng của muội?

- Cũng phải chấp nhận giao mạng cho y.

- Tỷ...

Tiểu Phụng nhìn thẳng vào mặt Tiểu Cúc.

- Tiểu Cúc! Muội làm được không?

- Muội sẽ làm tròn chức phận mà tỷ giao.

- Tốt lắm. Muội hãy khuyến dụ Phong Trần Lăng Tử Tiêu Viên tìm một người có võ công tối thượng, một mình có thể đánh bại Tứ Trụ võ lâm.

Tiểu Cúc càng ngờ ngẩn hơn khi nghe Tiểu Phụng thốt câu này. Nàng miễn cưỡng nói :

- Tỷ tỷ! Chuyện này có nằm mơ cũng không thể nào hình dung được.

Tiểu Cúc lắc đầu nói tiếp :

- Tìm ra một người có thể thủ hòa với một trong bốn người kia cũng đã là chuyện mò kim đáy biển. Nay phải tìm ra một người có bản lĩnh đánh bại ba người một lúc. Chuyện này chẳng khác nào chuyện mò kim đáy biển. Cho dù Phong Trần Lăng Tử nhất Điểm Huyết có phiêu bạt, dấn nát cả Trung Nguyên, e cũng không tìm được. Nếu có người như vậy thì y đã là võ lâm Minh chủ rồi!

Tiểu Phụng gật đầu :

- Muội nói đúng! Chuyện này rất khó nên tỷ mới giao lại cho muội. Chính vì khó nên mới lưỡng lự hỏi, có nên tin vào Tiểu Cúc không?

Tiểu Cúc nhìn Tiểu Phụng :

- Tỷ tỷ! Nếu tỷ đã tin thì muội sẽ làm. Làm bằng tất cả khả năng của muội.

- Muội làm được chứ?

- Tiểu Cúc tin vào Phong Trần Lăng Tử Tiêu Viên. Muội kỳ vọng vào y.

Tiểu Phụng gật đầu. Nàng buông tiếng thở dài, rồi bước đến bức tranh vẽ chân dung mình. Tiểu Phụng lật bức tranh, khởi động một cơ quan bí mật. Nàng lấy trong hộc ngăn bí mật giấu sau bức tranh một chiếc chìa khóa.

Bước đến trước mặt Tiểu Cúc. Tiểu Phụng đặt vào tay nàng chiếc chìa khóa, trịnh trọng nói :

- Đây là chìa khóa mật thất của tỷ, muội phải trao chiếc chìa khóa này cho người mà muội và Tiêu Viên tìm ra. Bảo y hãy vào mật thất của tỷ tỷ.

Nàng nghiêm giọng nói tiếp :

- Chỉ một mình kẻ đó thôi.

- Ngay cả muội cũng không được vào?

- Không!

Tiểu Cúc chau mày. Nàng im lặng không hỏi nữa.

Tiểu Phụng nói tiếp :

- Chỉ một mình y được vào mà thôi.

Tiểu Phụng bất ngờ nâng cằm Tiểu Cúc. Nàng nhìn thẳng vào mắt Tiểu Cúc nghiêm giọng nói :

- Tỷ tin vào muội được không?

Tiểu Cúc gật đầu :

- Muội sẽ làm tất cả vì tỷ.

Tiểu Phụng mỉm môi khẽ gật đầu :

- Ngoài người đó ra, muội không được giao chìa khóa mật thất này cho ai. Còn chuyện sau đó. Tỷ tỷ tin vào ý trời.

Nàng nhìn ra ngoài cửa.

- Chỉ có trời mới quyết định được huyết nạn này của võ lâm và bá tính.

Tiểu Cúc lưỡng lự :

- Tỷ tỷ... Nếu như muội không tìm ra được người đó?

- Ý trời! Tỷ chẳng còn làm gì được hơn nữa. Điều Bạch Mầu Đơn trang chủ làm chỉ có thể làm được bấy nhiêu thôi.

Tiểu Phụng nhìn lại nắm tay Tiểu Cúc :

- Tiểu Cúc! Muội còn nhớ những gì tỷ căn dặn chứ?

Tiểu Cúc gật đầu :

- Tiểu Cúc nhớ và sẽ làm tròn tất cả những gì tỷ giao phó.

Tiểu Phụng nắm tay Tiểu Cúc :

- Tiểu Cúc! Hãy lên đường ngay đi.

Tiểu Cúc tròn mắt nhìn Tiểu Phụng :

- Tỷ tỷ! Muội phải lên đường ngay bây giờ à?

Tiểu Phụng gật đầu :

- Đúng! Không có nhiều thời gian cho muội đâu. Tỷ đã chuẩn bị tất cả cho muội lên đường. Xe độc mã đang đậu phía sau trang viện.

Nàng nói rồi thờ dài nhìn ra cửa.

Tiểu Cúc lưỡng lự hỏi :

- Tỷ tỷ... Tại sao muội sớm lên đường như vậy? Chuyện này cần lắm hay sao?

- Giang hồ mệnh mông, kỳ nhân dị sĩ không biết bao nhiêu người, nhưng lúc này cần một kỳ nhân chẳng khác nào tìm sao giữa ban ngày, nên tỷ không muốn mất thời gian nữa. Muội phải lên đường!

- Tỷ tỷ...

Tiểu Phụng cau mày :

- Cổ nhân có câu nhi nữ thường tình. Bất cứ chuyện gì đều có thể khóc than, nhưng người của Bạch Mầu Đơn trang thì không, nhất là người đó lại là bào muội của Bạch Mầu Đơn trang chủ. Có như vậy tỷ mới có thể tin vào bào muội.

Tiểu Cúc buông tiếng thở dài. Nàng muốn nói, nhưng khi nhận được nét mặt trang trọng và nghiêm khắc của Tiểu Phụng thì lại bỏ đi ý niệm đó.

Tiểu Cúc ôm quyền nhún mình xá :

- Tỷ tỷ... Bảo trọng!

- Đừng lo cho tỷ. Nếu chưa tìm được người ta muốn tìm thì tuyệt đối Tiểu Cúc không được quay lại Bạch Mầu Đơn trang.

- Tỷ tỷ! Vậy muội sẽ gặp tỷ ở đâu?

Tiểu Phụng mỉm cười :

- Nếu cần thì ta sẽ tự tìm muội, còn không thì muội cũng chẳng cần gặp Tiểu Phụng làm gì. Điều quan trọng là muội phải làm được nhưng việc tỷ đã giao cho muội.

- Tiểu Cúc nhất định sẽ làm được.

Tiểu Phụng gượng cười, gật đầu. Nàng nắm chặt tay Tiểu Cúc :

- Tỷ đặt niềm tin vào muội. Đi đi.

Tiểu Cúc lưỡng lự rồi ôm quyền xá Tiểu Phụng :

- Tỷ bảo trọng.

- Với võ công của Bạch Mầu Đơn trang chủ thì đâu ai có thể hại được tỷ tỷ của muội.

Nàng buông tay Tiểu Cúc :

- Muội đừng làm tỷ thất vọng! Tỷ tỷ kỳ vọng tất cả vào muội.
- Tiểu Cúc sẽ làm tất cả mà.

Tiểu Cúc xá Tiểu Phụng một lần nữa rồi quay bước rời biệt phòng.

Tiểu Cúc đi rồi, Tiểu Phụng bước đến cửa sổ, khoanh tay hướng mắt nhìn về khu hoa viên Bạch Mẫu Đơn.

Màu trắng xóa của tuyết trắng đập vào mắt nàng.

Tiểu Phụng trầm nói :

- Nếu như Tiểu Phụng ta có phải rời bỏ cuộc đời này thì nguyện biến thành một cánh hoa mẫu đơn trong trang viên của Bạch Mẫu Đơn.

* * * * *

Màn đêm buông xuống, những ngọn gió xé lạnh thổi qua khu trang Bạch Mẫu Đơn, đung đưa dãy đèn lồng treo trước cửa. Tuyết càng lúc càng dày hơn, phủ một lớp trắng xóa êm như nhung khắp khuôn viên Bạch Mẫu Đơn trang.

Trong tuyết trắng phau đó, một chiếc kiệu hoa sắc sỡ từ ngoài tam quan do tám gã phu kiệu lực lưỡng khiêng tiến vào Bạch Mẫu Đơn trang.

Tám gã phu kiệu không dừng kiệu ngoài tiền sảnh mà khiêng thẳng vào trong, cứ như tiết trời rét mướt kia sẽ khiến người ngồi trong kiệu cảm lạnh.

Bạch Mẫu Đơn trang chủ Di Tiểu Phụng đứng quay lưng về phía bức hoàng phi với dòng chữ : Vị Nhân Bất Vị Thân.

Khi tám gã phu kiệu đặt chiếc kiệu hoa xuống rồi mà Di Tiểu Phụng vẫn thản nhiên không hề quay mặt nhìn lại.

Di Tiểu Phụng trang trọng nói :

- Cuối cùng các người cũng đã đến.

Tám gã phu kiệu xếp thành hàng ngang ngay sau cỗ kiệu. Một giọng nói trầm ấm từ trong cỗ kiệu cất lên :

- Bạch Mẫu Đơn trang chủ Di Tiểu Phụng chấp nhận chết hay đợi bốn nhân đưa Trang chủ đi?
- Chẳng một ai sống mà chấp nhận cái chết cả. Người ta đi tìm sự sống chứ chẳng bao giờ đi tìm sự chết.
- Bốn nhân biết điều đó, không một ai muốn đi tìm cái chết nhưng bốn nhân buộc phải tiễn Trang chủ Bạch Mẫu Đơn đến với cái chết.

Vừa nói người trong kiệu vừa vén rèm bước xuống. Dáng người dong dong, với bộ trang phục bằng gấm Hàng Châu.

Loại gấm mà chỉ có ở những đại gia thế phiệt mới mua được, chân diện được che một tấm khăn lụa màu hồng nhạt. Y bước đến trước mặt Tiểu Phụng :

- Trang chủ biết vì sao mình phải chết không?

Tiểu Phụng giả là cười rồi nói :

- Nếu bốn nương đoán không lầm, tất cả những người kia đã chết. Kẻ còn lại duy nhất trong bảng thần chết của Tiêu Viên là bốn nương.

Gấm y nhân gạt đầu :

- Không sai. Tất cả mười hai người đó đều chết. Chỉ còn lại người sống sót duy nhất là Bạch Mẫu Đơn trang chủ.
- Và hôm nay đến lượt Bạch Mẫu Đơn?

Gấm y nhân gạt đầu :

- Trang chủ phải chết.
- Bốn nương chẳng có sinh lộ sao?
- Không. Mười hai người đến Dị cung, thì mười hai người đó đều phải chết.
- Tôn giá sẽ làm gì để lấy mạng bốn nương?
- Bằng chính võ công của bốn nhân.

Bạch Mẫu Đơn tiên tử Di Tiểu Phụng ôm quyền từ tốn nói :

- Thời gian gần đây giang hồ biến hóa, bồn nương chẳng mấy khi dụng đến võ công của mình. Nay tôn giá cho bồn nương cơ hội được ôn luyện lại những sở học của mình. Bồn nương đâu lẽ bỏ qua mà phải thỉnh giáo tuyệt nghệ của người thôi.

Di Tiểu Phụng đôi giọng trang trọng nói :

- Bồn nương mời tôn giá.
- Ta không hề biết khách sáo khi Trang chủ mời.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Gấm Y Nhân thì Di Tiểu Phụng bất ngờ chớp động chiêu công. Người dòn vào song thủ tám thành nội lực chân âm phát tán Hàn Băng chương.

Chương khí vừa phát ra cả không gian trong đại sảnh nhanh chóng nhuộm khí băng hàn rét căm căm. Thậm chí tuyết bắt đầu ngưng tụ thành băng đá.

Gấm Y Nhân không hề e dè. Hai luồng khí chương Hàn Băng của Di Tiểu Phụng, mà y thần nhiên dụng chương đón thẳng đỡ thẳng. Nếu Bạch Mẫu Đơn trang chủ Di Tiểu Phụng dụng Hàn Băng chương thì Gấm Y Nhân lại dụng Hỏa Diệm chương.

Chương khí của y tỏa sức nóng như hỏa diệm sơn, đón thẳng lấy hai đạo Hàn Băng chương của Bạch Mẫu Đơn.

Một chương thuần dương, một

chương thuần âm, cả hai giao nhau chẳng ai nhường ai. Khi Hỏa Diệm chương và Hàn Băng chương chạm vào nhau. Một tiếng sấm nổ ra làm rung chuyển cả tòa tiền sảnh đại đường Bạch Mẫu Đơn.

Ầm!

Bạch Mẫu Đơn trang chủ Di Tiểu Phụng thối lùi luôn bốn bộ, sắc diện đỏ rần, phía bên kia Gấm Y Nhân vẫn trụ vững một chỗ, đôi cước pháp chẳng hề dịch chuyển.

Chân diện Di Tiểu Phụng lộ ra

những nét ngơ ngẩn. Nàng nhìn Gấm Y Nhân gần như không chớp mắt. Mãi một lúc, Bạch Mẫu Đơn trang chủ Di Tiểu Phụng mới lên tiếng :

- Hóa ra tôn giá là...
- Ở đây chỉ có ta và nàng. Ta cũng chẳng ngại giấu chân diện mình.

Y vừa nói vừa lột bỏ chiếc khăn che chân diện.

Một bộ mặt trung niên với những nét thanh nhã của thư sinh. Y đúng là một mỹ nam tử hiếm có trên đời này.

Gấm Y Nhân ôm quyền nói :

- Nàng hẳn bất ngờ khi thấy Đoàn Chúng là người đích thân đến lấy mạng nàng?
- Quả là bất ngờ. Nếu như Đoàn Chúng không lộ diện chân tướng Tiểu Phụng vẫn có thể đoán ra.

Nàng buông tiếng thở dài :

- Trên võ lâm giang hồ thì chỉ duy nhất có Đoàn Chúng huynh luyện thành Hỏa Diệm chương khắc chế Hàn Băng chương của Tiểu Phụng.

Đoàn Chúng thần nhiên đáp lời nàng :

- Chính vì thế Đoàn Chúng mới thân hành đến lấy mạng nàng. Tiểu Phụng! Nàng hãy tự chọn cho mình một cái chết.

Tiểu Phụng nhìn Đoàn Chúng, cười khẩy :

- Đoàn Chúng huynh khẳng khẳng muốn Tiểu Phụng phải chết à? Tiểu Phụng còn nhớ trước đây Đoàn huynh rất yêu Tiểu Phụng kia mà?
- Ngay bây giờ Đoàn Chúng vẫn còn yêu nàng.
- Yêu nhưng lại buộc người mình yêu phải chết sao? Trên thế gian này có mấy người yêu như huynh?

Đôi chân mày liễu kiếm của Đoàn Chúng nhíu lại :

- Đoàn Chủng yêu nhưng vẫn phải làm chức phận của mình.

- Nói ra câu nói đó, Tiểu Phụng đã biết con người của Đoàn Chủng như thế nào rồi.

Nàng vừa nói dứt câu, bất ngờ lắc vai lướt đến, song thủ một lần nữa lại dựng đến Hàn Băng chưởng, chia làm hai đường thượng và hạ công trực diện họ Đoàn. Tiểu Phụng phát động chưởng công thật nhanh để lấy sự bất ngờ mà chiếm thế thượng phong, nhưng Đoàn Chủng còn nhanh hơn Tiểu Phụng một bậc. Y chỉ lắc vai, đã trăn người qua trái hai bộ né tránh chưởng công của nàng, rồi liền thủ điểm vào tinh huyết của Tiểu Phụng.

Hứng lấy đạo chỉ khí của Đoàn Chủng. Tiểu Phụng đứng thừ ra như pho tượng.

Đoàn Chủng chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Tiểu Phụng :

- Mãi mãi nàng vẫn không phải là đối thủ của Đoàn Chủng.

Đoàn Chủng nhìn vào mắt Tiểu Phụng.

Tiểu Phụng nói :

- Đoàn Chủng huynh thực hiện chức nghiệp của mình đi.

- Ta cho nàng chọn một cái chết. Hãy chọn đi.

Tiểu Phụng lắc đầu :

- Tiểu Phụng không biết chọn một cái chết cho mình. Người muốn ta chọn thì người tự ra tay đi.

Tiểu Phụng mỉm cười :

- Nào! Đoàn Chủng huynh còn chờ gì nữa mà chưa xuống tay. Hay chút tình yêu hồi đó khiến Đoàn Chủng huynh chùn tay.

- Tình yêu không thể ngăn ta thực hiện chức nghiệp của mình.

Y vừa nói vừa từ từ dựng song thủ. Đôi bản thủ của Đoàn Chủng đỏ bừng như hai hòn than hồng.

Y chực vỗ chưởng vào vùng thượng đặng của Tiểu Phụng thì một giọng nói ôn nhu cất lên :

- Khoan! Dừng tay.

Chỉ nghe giọng nói kia thôi, Đoàn Chủng rút ngay song thủ lại.

Từ phía sau hậu điện một người vận trường bào, vói chiếc ngoại y trùm cả một con rồng uốn lượn thật sinh động bước vào. Y đội một chiếc kim mào, có rèm bằng những dây ngọc trai lấp lánh.

Đoàn Chủng quì ngay xuống hành lễ :

- Đoàn Chủng tham kiến chủ nhân.

Ra đầu cho Đoàn Chủng đứng lên.

Người kia nói :

- Đứng lên đi.

Y bước đi tới trước mặt Tiểu phụng :

- Bồn tọa sẽ cho Bạch Mầu Đơn trang chủ một cơ hội sinh tồn nhưng hãy cho bồn tọa biết.

Y lưỡng lự một lúc rồi nói tiếp :

- Bạch Mầu Đơn trang chủ đã trao bí mật của bồn tọa cho ai?

Tiểu Phụng phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói :

- Giờ thì tôn giá chắc đã nghiệm ra. Vì sao Tiểu Phụng này nói với Đoàn Chủng. Ta không đi tìm cái chết à? Nếu Tiểu Phụng này chết thì bí mật của tôn giá sẽ sớm phơi bày trước bàn dân thiên hạ.

- Bồn tọa biết! Trong mười hai người đến Dị cung chỉ có một người duy nhất có thể đối phó lại nghiệp số mà các người đã chọn. Kẻ duy nhất đó chính là Bạch Mầu Đơn trang chủ. Nói như thế nhưng nếu Bạch Mầu Đơn không thổ lộ cho bồn tọa biết! Cái chết sẽ đến với Bạch Mầu Đơn không phải là cái

chết bình thường.

- Nếu Bạch Mầu Đơn này thổ lộ thì từ thần sẽ gọi ngay cái tên Tiểu Phụng. Trong khi Tiểu Phụng này vẫn muốn sống để chứng kiến ma đạo sẽ làm gì với những gì ta đã chứng kiến tại Dị cung.

Buông tiếng thở dài người đội kim mào nghiêm giọng nói :

- Bỏ tọa phải đưa Trang chủ đến nơi Trang chủ phải đến.

Người đội kim mào vừa nói vừa đẩy nhẹ tay vào thân hình Tiểu Phụng. Động tác của y rất bình thường nhưng đủ uy lực để nhắc Tiểu Phụng lên đẩy vào chiếc kiệu hoa.

Y khoát tay nói :

- Đưa ả đến Nhục cung!

Tám gã phu kiệu lực lưỡng cùng Đoàn Chung rời ngay khỏi tòa đại đường Bạch Mầu Đơn trang.

Còn lại một mình người đội kim mào đi thẳng đến biệt phòng của Tiểu Phụng. Y gỡ bức tranh vẽ chân họa của nàng, nhìn vào cái hộp bí mật.

Y đứng trước cái hộp bí mật đó như một pho tượng, suy tư và trầm ngâm.

Y suy nghĩ một lúc rồi nhỏ giọng nói :

- Di Tiểu Cúc chẳng!

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Kiếp họa trùng trùng

Gã nha sai bưng cặp lồng thức ăn và một bầu rượu bước vào đại lao. Y đặt cặp lồng thức ăn và bầu rượu xuống trước mặt Tiêu Viên.

- Huyện đại nhân sai tiểu nhân đưa thức ăn và bầu rượu này đến hầu tôn giá.

Gã liếc trộm Tiêu Viên rồi ôm quyền xá :

- Tiểu nhân cáo từ.

Tiêu Viên khoát tay :

- Các hạ khoan đi.

- Tôn giá có điều chi chỉ giáo tiểu nhân?

- Tiêu mỗ muốn biết vụ án của Thái A bảo, Huyện đại nhân điều tra tới đâu rồi?

- Chuyện này ngoài chức nghiệp của tiểu nhân, nên tiểu nhân không biết. Tiểu nhân nghe nói Huyện đại nhân sẽ đến vấn an tôn giá.

Tiêu Viên khẽ gật đầu :

- Các hạ đi được rồi.

Gã nha sai rời đại lao, Tiêu Viên ngồi xuống bên cặp lồng thức ăn. Y bưng bầu rượu chuốc ra chén. Bưng chén rượu Tiêu Viên nhìn số thức ăn do Đinh Thọ sai người mang đến. Y buông tiếng thở dài. Không phải y chán nản vì những món thức ăn do Đinh Thọ sai người mang đến, mà thở ra như vậy. Tâm trạng của Tiêu Viên lúc này thật nặng trĩu bởi y chẳng biết bao giờ mới có thể rời khỏi đại lao để lên đường quay về cố hương?

Tiêu Viên nhắm nói :

- Ngọc Lan muội, hãy uống cùng với Tiêu huynh chén rượu này.

Buông tiếp một tiếng thở dài nữa, Tiêu Viên mới rót chén rượu xuống đất.

Chẳng biết y sơ xuất thế nào mà rượu lại nhiều vào thức ăn. Ngay lập tức có một làn khói bốc lên cùng với mùi hăng hắc.

Tiêu Viên cau mày nhìn lại thức ăn. Nó đã chuyển qua màu xám xịt. Tất cả những thịt trong tô đều nhũn ra thành nước lầy nhầy chẳng khác gì những vũng nước lầy nhầy của bọn hắc y nhân.

Tiêu Viên từ từ đặt chén rượu xuống tô thức ăn.

Y nheo mày nói :

- Hủy nhục cốt của Đường môn? Chẳng lẽ Đường môn chính là hung thủ tạo ra huyết sát Thái A bảo? Và gã nha sai khi này là người của Đường môn muốn giết mình?

Tiêu Viên vừa nói vừa mím môi lại. Y nghĩ thầm :

- Các ngươi muốn lấy mạng Tiêu mỡ ư? Không dễ như các ngươi tưởng đâu.

Tiêu Viên đứng lên, nắm lấy song sắt đại lao. Tiêu Viên hét lớn :

- Người đâu! Người đâu! Cứu Tiêu mỡ với! Có kẻ định hạ độc Tiêu mỡ! Tiêu mỡ trúng độc rồi.

Y vừa hét tên như vậy thì gã bộ đầu Vạn Dân Nghiêm cùng tên nha sai bụng thức ăn bước vào.

Vạn Dân Nghiêm nhìn Tiêu Viên.

Tiêu Viên lầu bầu nói :

- Vạn bộ đầu! Phải chăng ngươi định giết Tiêu mỡ?

Vạn Dân Nghiêm thản nhiên trả lời :

- Không sai! Đã đến lúc Tiêu tông giá phải chết.

- Ta phải chết là sao chứ?

- Tiêu tông giá không biết tại sao mình phải chết. Mà chỉ nên biết thời khắc chết của tôn giá đã đến rồi. Thái A bảo chủ Cung Nhật Minh đang chờ tôn giá dưới a tỳ.

- Vậy chính Vạn bộ đầu là hung thủ tạo ra huyết sát cho toàn gia Thái A bảo?

- Điều đó tôn giá cũng không cần biết làm gì.

Mặt Tiêu Viên sa sầm :

- Hãy nói thật cho Tiêu mỡ biết đi. Tiêu mỡ đoán chắc Vạn bộ đầu không phải là hung thủ tạo ra huyết sát cho toàn gia của Cung trang chủ đâu. Bởi võ công của bộ đầu không thể nào thắng Cung Nhật Minh Thái A bảo chủ được.

- Vạn mỡ nói rồi! Điều đó tôn giá chẳng cần biết làm gì. Đến ngay như bốn bộ đầu còn không biết thì sao tôn giá biết được.

- Vậy ai đã sai Vạn bộ đầu lấy

mạng Tiêu mỡ bằng độc công? Phải Đường chủ Đường môn Âu Bá Vinh?

Vạn Dân Nghiêm thản nhiên đáp lời Tiêu Viên :

- Đường chủ Đường môn Âu Bá Vinh thì đã sao nào?

Tiêu Viên đành mặt cười khẩy nói :

- Các ngươi tưởng lấy mạng Tiêu Viên dễ lắm ư!

Vạn Dân Nghiêm khoát tay :

- Tôn giá sống chẳng được bao lâu nữa, dùng chi những lời nói cao ngạo như vậy với Vạn mỡ.

Tiêu Viên rít giọng nói :

- Sống chẳng được bao lâu! Vạn bộ đầu làm rồi!

Cùng với lời nói đó, Tiêu Viên rống lên một tiếng như long gầm hổ thét.

Tiếng rống của Huyết Điểm Tử Tiêu Viên khiến cho Vạn Dân Nghiêm lẫn gã nha sai giật mình. Cả hai bất giác không làm chủ được mình mà đồng loạt thối bộ. Khi hai gã định thần lấy lại được tịnh tâm thì song sắt đại lao đã bị Tiêu Viên kéo bung ra. Y bước ra khỏi đại lao.

Thấy Tiêu Viên bước ra khỏi đại lao, Vạn Dân Nghiêm lẫn gã nha sai gần như hóa thân thành tượng. Cả hai sao có thể ngờ được Tiêu Viên có nội lực siêu phàm như vậy.

Tiêu Viên nhìn Vạn Dân Nghiêm :

- Vạn bộ đầu! Tiêu mỗ nói có sai không?

Sắc diện của Dân Nghiêm tái nhợt nhìn Tiêu Viên. Y buột miệng :

- Tiêu tôn giá không trúng độc?

- Tiêu mỗ đâu thể chết bởi Huyết Nhục Cốt của Đường môn.

Tiêu Viên vừa nói dứt lời thì Vạn Dân Nghiêm thét lên :

- Người đâu! Trọng phạm vượt ngục!

Lời còn đọng trên miệng Vạn Dân Nghiêm thì huyết chi của Tiêu Viên cũng đã xuất hiện ra nhanh như chớp mắt.

Chớp thấy bóng chi đỏ ối, Vạn Dân Nghiêm buộc phải dựng chưởng lên đón đỡ thẳng.

Chát!

Chi khí đỏ ối của Huyết Điểm Tử Tiêu Viên xuyên qua chưởng ảnh của Vạn Dân Nghiêm buộc y phải rống lên đau đớn.

A!

Dân Nghiêm tháo lui hai bộ, khi trụ tâm thì chi pháp của họ Tiêu đã đặt đúng vào tam tinh y rồi.

Cũng như lần trước Vạn Dân Nghiêm lại rùng mình khi cảm nhận cái chết ngay trước mắt mình.

Tiêu Viên nói :

- Kẻ nào muốn lấy mạng Tiêu mỗ! Tiêu mỗ mới lấy mạng người đó.

Câu nói này tạo ra một luồng băng khí chạy dọc theo cột sống của Dân Nghiêm, khiến y phải rùng mình một lần nữa.

Bốn gã nha sai từ ngoài cửa xông vào. Tiêu Viên không nhìn lại, mà phát một đạo phách không chưởng bằng tả thủ.

Ầm!

Bốn gã nha sai vừa xông vào hứng trọn lấy đạo phách không chưởng của Tiêu Viên, đổ kình ra đất chẳng thể nào gượng dậy được.

Vạn Dân Nghiêm lắp bắp nói :

- Tiêu tôn giá đừng giết Vạn mỗ! Đừng giết Vạn mỗ! Vạn mỗ sẽ nói ai là người muốn hạ độc Tiêu tôn giá.

Y vừa nói dứt câu thì bất thành linh gã nha sai đi cùng với y, từ phía sau vỗ ngay một chưởng vào đại huyệt Thiên Linh Cái của Vạn bộ đầu.

Hành động của gã thuộc hạ của Vạn Dân Nghiêm quá ư bất ngờ, Tiêu Viên gần như không thể nào đoán ra được nên chẳng kịp cứu lấy Vạn Dân Nghiêm.

Hứng trọn một chưởng của gã nha sai, óc Vạn Dân Nghiêm vỡ toang. Y ngã qua bên chết mà chẳng kịp thốt tiếng nào.

Tiêu Viên sững sờ nhìn lại gã nha sai :

- Ngươi dám giết Vạn bộ đầu...

- Thật ra ngươi là ai?

- Kẻ đến lấy mạng Tiêu Viên.

Y vừa nói vừa chớp động chiêu công.

Song thủ thi triển một thế cầm nã thủ chộp đến vùng thượng đẳng của Tiêu Viên.

Trảo công của gã nha sai càng khiến Tiêu Viên ngạc nhiên hơn, bởi nó tiềm ẩn sát chiêu lẫn sự biến hóa vô lường.

Tiêu Viên lách bộ bước qua trái né tránh chiêu công của đối phương vừa nói :

- Hóa ra ngươi là một cao thủ của võ lâm?

- Biết thì đã muộn rồi. Tiêu tôn giá không chết bởi độc công Hủy Nhục Cốt thì phải chết bởi Quỷ Thủ của Tang Kinh thôi.

- Nói thì dễ nhưng làm thì khó!

Cùng với lời nói đó. Tiêu Viên chập hai bàn tay lại với nhau. Dùng mũi hai bàn tay, nhắm thẳng vào hữu trảo của đối phương xia vào vùng tâm trung bản thủ.

Chát!

Tang Kinh thối lùi hai bộ. Hữu trảo của gã bị tét làm hai.

Tiêu Viên dần đến hai bộ. Y vừa dần bộ vừa nói :

- Đường môn phái ngươi đến giết Tiêu mỗ phải không?

Vừa nói Tiêu Viên vừa vỗ tiếp một chưởng công vào bờ vai trái của Tang Kinh. Chưởng ảnh cực kỳ ảo diệu của Tiêu Viên khiến Tang Kinh gần như không có chút phản xạ nào mà phải nhận trọn chưởng công đó.

Tang Kinh bị đẩy về sau va lưng vách đá.

Y gượng trụ bộ thì chỉ pháp của Tiêu Viên đi đặt vào tam tinh.

Tiêu Viên gần giọng nói :

- Đường chủ Đường môn Âu Bá Vinh phái ngươi đến lấy mạng Tiêu mỗ?

Tang Kinh nhìn thẳng vào mắt Tiêu Viên chẳng một chút e dè. Chân diện của y khác hẳn với Vạn Dân Nghiêm.

Nếu đối mặt với chỉ pháp của Tiêu Viên, Vạn Dân Nghiêm lộ rõ tất cả nỗi sợ hãi và hốt hoảng thì ngược lại Tang Kinh lại rất điềm tĩnh, những tưởng y chẳng hề biết sợ đến cái chết là gì.

Tang Kinh nói :

- Tự ta tìm đến giết ngươi.

Tiêu Viên dí chỉ pháp vào tam tinh gã

Tang Kinh vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh với ngọn chỉ kinh của Tiêu Viên.

Tiêu Viên nói :

- Tiêu mỗ không tin! Nói thì sống! Không nói thì chết.

Hai vành môi của Tang Kinh

nhếch lên. Y từ tốn nói :

- Ngươi sống cũng không được bao nhiêu lâu đâu!

Nói dứt câu thì khoé miệng Tang Kinh rí hai vệt máu bầm. Chân y run rẩy như người lên cơn sốt rồi từ từ quy xuống, sau đó ngã lăn ra sàn gạch thiên lao.

Tiêu Viên không khỏi sững sờ trước cái chết của Tang Kinh. Y đã tự đi tìm cái chết cho mình, điều đó khiến Tiêu Viên phải tự nhủ thầm :

- Có kẻ chối bỏ sự sống tìm đến cái chết sao? Đường chủ Đường môn Âu Bá Vinh lại có một thuộc nhân trung thành như vậy sao? Điều đó thật là vô lý. Bởi vì người của Đường môn lấy chữ độc để hành động thì chẳng bao giờ có được lòng trung thành như họ Tang. Thế thì y trung thành với ai?

Tiêu Viên thờ ơ hất ra một tiếng rồi quay bước đi nhanh ra cửa tòa đại lao.

Khi Tiêu Viên bước đến ngưỡng cửa của tòa đại lao thì chạm trán ngay với một kiếm thủ. Y đứng ngay trước cửa đại lao như thể chờ Tiêu Viên. Sau lưng gã kiếm thủ đó còn có hai mươi gã nha sai đứng thành hàng ngang sẵn sàng ứng phó.

Tiêu Viên nghiêm mặt đối nhãn với gã kiếm thủ kia. Tiêu Viên làm sao không nghiêm mặt, lộ vẻ trang trọng khi biết người chặn đường mình là Áo Kiếm Vu Thiệu Lung.

Tiêu Viên nhìn Vu Thiệu Lung một lúc rồi nói :

- Vu kiếm khách cũng muốn lấy mạng Tiêu mỡ?
- Các hạ phải chết!

Tiêu Viên miễn cưỡng hỏi :

- Tại sao Tiêu mỡ phải chết?
- Tiêu các hạ chỉ nên biết vậy là đủ rồi.
- Tiêu mỡ không có đường sống ư?
- Không!
- Nếu Tiêu mỡ vẫn muốn sống thì sao nào?
- Không có đường sống cho Tiêu các hạ.

Tiêu Viên lưỡng lự hỏi :

- Tiêu mỡ muốn biết lý do kiếm

khách cắt sinh lộ của Tiêu mỡ?

Vu Thiệu Lung trang trọng đáp lời Tiêu Viên :

- Tiêu các hạ tự tìm cho mình một lý do để được chết.

Đôi chân mày của Tiêu Viên nhíu lại. Y rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói :

- Tiêu mỡ phải tự tìm cho mình một lý do để được chết à?

Thiệu Lung gật đầu :

- Đúng!
- Lại thật! Tại sao Tiêu mỡ phải tự tìm cho mình lý do để được chết chứ? Người ta đi tìm lý do để được sống chứ đâu có ai đi tìm lý do để được chết? Nếu như Vu kiếm khách nghĩ rằng chính Tiêu mỡ là người tạo ra huyết sát cho Thái A bảo nên Tiêu mỡ phải chết. Lý do đó tạm có thể chấp nhận được, nhưng rất tiếc Tiêu mỡ lại không phải là hung thủ. Tiêu mỡ tự biết mình không phải là hung thủ thì không thể lấy cái lý do đó mà kết liễu đời mình. Tiêu mỡ đi tìm sự sống trong tử lộ vậy.
- Đó cũng là một nguyên cớ để Tiêu các hạ phải chết.

Áo Kiếm Vu Thiệu Lung vừa nói vừa từ từ nâng kiếm quá bờ vai phải.

Lưỡi kiếm hướng lên trời nhưng sát kiếm lại tỏa ra hùng hực. Mặc dù Vu Thiệu Lung chưa phát chiêu, sát kiếm âm ý vẫn khóa lấp lẩn đến Tiêu Viên.

Huyết Điamond Tiêu Viên cảm nhận rõ mồn một sát kiếm của đối phương lan về phía mình.

Cảm nhận đó khiến cho lớp lông tơ của Tiêu Viên bắt giác dựng ngược cùng với cái gai buốt nơi cột sống.

Tiêu Viên mím môi căng mắt nhìn đối thủ. Y nhủ thầm :

- Vì lý do gì mà ta bị cắt đứt sinh lộ chứ?

Ý niệm kia trôi qua trong tâm thức Tiêu Viên thì Áo Kiếm Vu Thiệu Lung hét lên một tiếng thật lớn.

Cùng với tiếng hét đó, chớp kiếm chẳng khác nào tia sét trời chụp tới họ Tiêu. Chỉ một ánh chớp kiếm thôi nhưng trước mắt Tiêu Viên như thể có muôn vàn ánh kiếm chớp động, mà bất cứ ánh kiếm nào cũng có thể tước đi cái mạng của y.

Tiêu Viên mím chặt hai vành môi.

Khi màn ảnh kiếm trùng trùng điệp điệp chụp tới thì ngay lập tức đạo chi khí đỏ ối bắn ra.

Keng!

Đạo chi khí của Tiêu Viên phát ra đánh trúng ngay vào lưỡi kiếm của đối phương một cách chính xác tuyệt luân mà một người có võ công cao thâm đến vậy cũng không thể làm được bởi vùng ảo kiếm trùng điệp do họ Vu tạo ra.

Màn ảnh kiếm vụt tắt, bởi đạo chi thần kỳ của Tiêu Viên.

Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung buộc phải quay lại chỗ cũ, hướng kiếm lên trời trong tư thế khai cuộc. Y nói :

- Huyết Điểm Tử Tiêu Viên quả nhiên danh bất hư truyền. Có chứng nghiệm mới biết lời đồn đại kia không ngoa chút nào.
- Tiêu mỗ phải đi tìm cái sống nên buộc làm tắt cả những gì có thể làm để giữ lấy sự sống của mình.

Vu Thiệu Lung lắc đầu :

- Nhưng Tiêu các hạ sẽ không bao giờ có được sự sống đó.

Vu Thiệu Lung nói dứt câu, hoàn kiếm hướng thẳng vào mặt Tiêu Viên.

Lần này Tiêu Viên cảm nhận rõ mòn một sát kiếm của đối phương phát ra từ đầu mũi kiếm điểm tới yết hầu mình.

Tiêu Viên nghĩ thầm :

- Đây mới đúng là sát kiếm của Vu Thiệu Lung.

Ý niệm kia vừa lướt qua, thì Tiêu Viên đã nghe Thiệu Lung rít lên một tiếng chẳng khác nào tiếng nghiêng răng của tử thần trước một con mồi khó tước đi phần hồn ra khỏi thân xác.

Cùng với tiếng rít đó là âm thanh xé gió, chẳng khác nào tiếng lụa xé nghe buốt cả cột sống.

Một đạo kiếm khí từ mũi kiếm phát ra hướng thẳng đến yết hầu của Tiêu Viên.

Tiêu Viên không né tránh mà dụng chỉ khí sóng ra đón thẳng lấy đạo kiếm khí của đối phương.

Ầm!

Âm thanh phát ra chấn động cả một vùng không gian.

Khi chỉ khí và kiếm khí chạm thẳng vào nhau. Tiếng chấn động kia còn chưa kịp tan biến vào hư vô thì màn kiếm quang đã chụp xuống thân ảnh của Tiêu Viên.

Sự biến diễn ra cực kỳ nhanh. Nhanh ngoài tầm mắt của những gã nha sai đang thị nhãn cuộc giao đấu giữa hai đại cao thủ.

Vùng ánh kiếm vụt tắt.

Hai đối thủ đồng loạt dạt ra đứng đối mặt với nhau.

Bộ trang phục của Tiêu Viên bị rọc toí tả, nhưng chẳng vết máu nào rỉ ra ngoài. Trong khi bên kia hổ khẩu của Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung lại tuôn máu nhỏ xuống mũi giày.

Toàn thân Tiêu Viên vẫn còn tỏa sát kiếm hùng hực do Vu Thiệu Lung để lại. Trán là lớp mồ hôi tẩm phủ đầy.

Nhìn Vu Thiệu Lung, Tiêu Viên nói :

- Vu các hạ đúng là một kiếm khách vô địch hiếm có trên giang hồ.

Vu Thiệu Lung ghì kiếm xuống trước mũi giày mình. Y nhìn Tiêu Viên ôn nhu nói :

- Nếu Vu mỗ không chết, nhất định sẽ tìm đến Tiêu các hạ.
- Còn Tiêu Viên thì chẳng muốn giao sinh lộ của mình cho các hạ đâu.

Tiêu Viên nói rồi quay bước thi triển khinh công bỏ đi.

Bọn nha sai lẫn Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung chỉ còn biết lấy mắt nhìn theo y.

Cho dù bây giờ Vu Thiệu Lung và bọn nha sai kia có đuổi theo Tiêu Viên thì cũng chẳng thể nào làm gì được y.

Rời tòa đại lao, Tiêu Viên đi thẳng một mạch đến biệt phủ của huyện lệnh Đinh Thọ. Y xâm xâm đi thẳng vào tòa đại sảnh của ngôi biệt phủ.

Đinh Thọ vừa mới bung chén trà chưa kịp uống, thấy Tiêu Viên sòng xộc bước vào liền đặt chén trà xuống nhìn y bằng ánh mắt lăm lét.

Tiêu Viên bước thẳng đến trước mặt Huyện lệnh Đinh Thọ :

- Huyện đại nhân hẳn đã biết vì

sao Tiêu mỗ rời đại lao tìm đến biệt phủ của đại nhân?

Đinh Thọ nhìn Tiêu Viên im lặng cứ như khối thịt nặng dưới cằm y đã lọt vào trong cổ nên không thể thốt ra lời được.

Tiêu Viên nói :

- Đinh đại nhân! Sao lại bán đứng Tiêu mỗ cho sát thủ Tang Kinh?

Đinh Thọ lắp bắp nói :

- Bỏn... Bỏn huyện... Bị... Bị...

Tiêu Viên hừ nhạt gần giọng hỏi :

- Huyện đại nhân bị ai bức chế?

- Tang... Kinh.

- Tang Kinh đã bức chế đại nhân? Y chỉ là một nha sai của nha môn sao lại dám lộng quyền bức chế đại nhân? Buộc được đại nhân phải bức từ Tiêu mỗ chứ?

Tiêu Viên gần giọng nói :

- Thật là khó tin. Hãy nói thật cho Tiêu mỗ biết đi.

Sắc diện của Huyện lệnh Đinh Thọ tái nhợt trông như người trúng phong hàn đến thời kỳ phải chết.

Đinh Thọ ngập ngừng nói :

- Tang Kinh nói. Nếu Tiêu tôn giá chết thì... Thì số kim lượng của Tiêu tôn giá sẽ thuộc về bỏn huyện.

Hừ nhạt một tiếng, Tiêu Viên lạnh giọng nói :

- Hóa ra là vậy. Chỉ vì kim lượng đó mà Tiêu mỗ đã lặn lội khắp giang hồ mới có được mà huyện đại nhân bán đứng Tiêu mỗ cho Tang Kinh.

Huyện lệnh Đinh Thọ run lập cập. Lão bất giác quỳ xuống trước mũi giày Tiêu Viên :

- Tiêu tôn giá... Tha mạng cho bỏn huyện.

Y thở hồng hộc tỏ lộ tất cả sự sợ hãi ra trước mắt Tiêu Viên. Cổ lúm Đinh Thọ mới có thể nói được :

- Bỏn huyện sẽ trả kim lượng lại cho Tiêu tôn giá.

- Huyện đại nhân biết để có được số kim lượng này. Tiêu mỗ phải khó khăn lắm không?

Đinh Thọ lắc đầu nguây nguậy :

- Bỏn huyện không biết? Không biết! Nếu biết thì bỏn huyện đã không chen vào chuyện này.

- Nếu như Huyện đại nhân không biết thì Tiêu mỗ không quan tâm đến nữa. Nhưng hãy trả lại Tiêu mỗ túi kim lượng đó.

- Đa tạ Tiêu tôn giá! Đinh Thọ đa tạ... Và trả lại ngay số kim lượng kia cho người.

Đinh Thọ miễn cưỡng đứng lên bước đến bức hoành phi, mở nó ra như mở một cánh cửa, rồi lấy túi ngân lượng được giấu trong một cái tủ đặt sau bức hoành phi. Lão ôm túi kim lượng bước đến đặt lên bàn.

- Tất cả còn đủ! Tiêu tôn giả hãy

nhìn.

Tiêu Viên khoát túi kim lượng lên vai.

Nhìn Đinh Thọ, Tiêu Viên gần giọng nói :

- Một người như Đinh đại nhân đâu thể làm huyện lệnh được.

Y vừa nói dứt câu thì Đinh Thọ rùng mình.

Tiêu Viên toan phát động chỉ công đánh lên mái ngói thì nghe giọng nói ồm ồm cất lên sau lưng mình :

- Đi quá đủ rồi!

Tiêu Viên quay người lại trong khi Đinh Thọ từ từ quỳ chân rồi ngã nhào ra đất. Ngũ quan đều rỉ máu tươi trông thật thê thảm. Lão muốn rên lên một tiếng nhưng rên cũng không được. Cuối cùng thì co rút tứ chi lại, trút hồn ra khỏi xác.

Tiêu Viên nhìn vào người vận hắc y trường bào. Y che mặt bằng một tấm khăn lụa chỉ chừa đôi con ngươi sáng ngời biểu thị uy lực võ công đã đạt tới cảnh giới lưu hỏa thuần thanh. Tất nhiên Huyết Điểm Tử cũng thật ra điều đó, bởi sự xuất hiện của hắc y nhân chẳng hề tạo ra tiếng động nào khả dĩ để Tiêu Viên phát hiện được. Đến khi hắc y nhân sát từ Đinh Thọ mà Tiêu Viên cũng không kịp trở tay. Bấy nhiêu đó Tiêu Viên cũng đủ biết mình đang phải đối mặt với một đại cao thủ có một không hai trên chốn võ lâm giang hồ.

Tiêu Viên nhìn hắc y nhân.

Đôi song thủ của hắc y nhân được bao bằng một đôi bao tay lạ lùng. Nó phát ra ánh sáng bạc lấp lánh. Tiêu Viên nheo mắt như cố lực lợi trong trí óc, trên giang hồ ai là người có đôi song thủ giống như người này.

Suy nghĩ một lúc Tiêu Viên mới nói :

- Tôn giá là...

Hắc y nhân cướp lời Tiêu Viên :

- Huyết Điểm Tử Tiêu Viên sẽ chịu được bao nhiêu hiệp với Thiết Chương Chu Sa?

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tứ môn

Tiêu Viên cau mày nói :

- Thiết Chương Chu Sa?

Nói rồi Tiêu Viên ôm quyền xá :

- Tiêu mỗ và Chu Sa tôn giá vốn dĩ chưa từng biết nhau, chỉ nghe tiếng trên giang hồ. Hãn Chu tôn giá có ý tuyệt đường sinh lộ của Tiêu mỗ?

Thiết Chương Chu Sa lắc đầu

- Không như Tiêu các hạ nói đâu. Bỏn nhân đến biệt phủ của Đinh huyện lệnh cùng mục đích như Áo Kiếm Vu Thiệu Lung.

- Nghĩa là tôn giá cũng có ý lấy mạng Tiêu mỗ?

Tiêu Viên buông tiếng thở dài rồi đánh giọng nói :

- Lạ thật! Tiêu mỗ vốn không gieo thù gây oán với ai, thế mà người nào cũng có chung một ý niệm lấy mạng họ Tiêu này. Xem chừng mạng của Tiêu mỗ đã trở thành một báu vật đối với giới võ lâm giang hồ.

- Tiêu các hạ đã bị gạch tên ra khỏi cõi nhân sinh này. Bỏn nhân chỉ lấy làm lạ một điều. Phàm những ai bị gạch tên như Tiêu các hạ, thì phải lo giữ thân, cao chạy xa bay, cố gì con quay lại biệt phủ của Huyện lệnh Đinh Thọ?

Tiêu Viên đáp lời ngay khi Chu Sa vừa nói dứt câu :

- Chẳng có gì lạ cả! Tại hạ đến biệt phủ trước là muốn biết vì sao huyện đại nhân lại bán đứng tại hạ cho Tang Kinh? Thứ hai muốn lấy lại số kim lượng mà Tiêu mỡ đã dày công lặn lội suốt ba năm trong chốn giang hồ mới có được. Thứ ba là để chứng kiến Thiết Chương Chu Sa tôn giá lấy mạng huyện đại nhân Đinh Thọ. Hẳn sẽ không còn ai đổ lên đầu họ Tiêu này nữa chứ?

- Sẽ không còn ai đổ cho Huyết Điểm Từ Tiêu Viên. Bởi Tiêu các hạ cũng sẽ theo cùng đường với huyện lệnh Đinh Thọ.

- Tiêu mỡ cũng phải đi đến cái chết?

- Đúng. Tiêu các hạ tự tìm đến cái chết hay đợi bốn nhân đưa đi?

Tiêu Viên lắc đầu :

- Tiêu mỡ còn quá nhiều việc không thể rời cõi sống này được. Huống chi Tiêu mỡ còn muốn biết vì sao mình trở thành đối tượng truy sát của những cao thủ trong võ lâm, ví như tôn giá đây. Một người phương Bắc, một người phương Nam, thế mà kẻ phương Bắc lại cứ khẳng khái đòi mạng người phương Nam mà chẳng có lấy một lý do nào.

Diêm Vương sẽ nói cho các hạ biết.

Thiết Chương Chu Sa vừa nói vừa dần bước dần về phía Tiêu Viên. Mỗi bước chân của y tạo ra một làn sóng lan tỏa khắp gian đại sảnh cùng với những âm thanh như sấm phát ra ngay dưới gót giày.

Thiết Chương Chu Sa trang trọng nói :

- Tiêu các hạ giao thủ một chương với ta chứ?

Tiêu Viên nghiêm mặt ôm quyền :

- Tiêu mỡ rất sẵn lòng thỉnh giáo chương công của tôn giá.

- Ta không khách khí!

Thiết Chương Chu Sa vừa nói vừa dựng đứng song thủ.

Đôi bàn thủ của y lấp lánh sắc bạc trông thật kỳ lạ.

y gần giọng nói :

- Đỡ chương đây!

- Tiêu mỡ không khách sáo!

Tiêu Viên vừa nói vừa dựng song chương, hướng thẳng đến bóng chương bạc trắng của Chu Sa.

Đôi song chương của hai đại cao thủ chạm thẳng vào nhau chẳng một chút kiêng dè.

Ầm!

Đôi cước pháp của Thiết Chương Chu Sa lùn hấn xuống sàn gạch quá nửa mét cá. Trong khi Tiêu Viên trượt dài về sau những ba trượng.

Sau khi giao thủ một chương với Thiết Chương Chu Sa, Tiêu Viên cảm nhận đôi chương ảnh của mình tê rần buốt nhói, thấu đến tận óc.

Cảm giác đó khiến y không khỏi rùng mình.

Thiết Chương Chu Sa cười khẩy rồi nói :

- Quả là danh bất hư truyền. Chịu được một chương của bốn nhân quả là hiếm có rồi. Tiếc thay Huyết Điểm Từ lại phải yếu mệnh bởi bốn nhân.

Lời còn đọng trên môi, Thiết Chương Chu Sa thì Tiêu Viên quát lớn :

- Không dễ như tôn giá tưởng đâu!

Cùng với lời nói đó, Tiêu Viên thi triển một thứ bộ pháp thần kỳ, phối hợp cùng Vô Minh thần chỉ. Chỉ trong không đầy một cái chớp mắt, Huyết Điểm Từ Tiêu Viên đã tung ra một lúc hai mươi chiêu cùng tập kích Thiết Chương Chu Sa.

Những chiêu công của Huyết Điểm Từ Tiêu Viên liên hoàn hướng vào toàn những tử huyệt triển thể pháp của Thiết Chương Chu Sa.

Những chiêu thức vừa quái dị vừa chuẩn xác của Tiêu Viên buộc Thiết Chưởng Chu Sa không ngừng thoái bộ.

Thiết Chưởng Chu Sa gần như chỉ còn biết chống đỡ những thế chỉ liên hoàn của đối phương mà không phản kích được. Mặc dù chỉ chống đỡ thôi nhưng chỉ pháp của Tiêu Viên cũng không làm sao chạm được đến tử huyệt của Thiết Chưởng Chu Sa.

Tiêu Viên bất ngờ chuyển đảo thân pháp điểm tới tam tinh Thiết Chưởng Chu Sa.

Sự biến hóa này làm Thiết Chưởng Chu Sa phải lúng túng.

Y dừng hữu chưởng gạt ngang chỉ pháp của đối phương. Chờ cho hữu thủ của đối phương vung ra, Tiêu Viên rút ngay chỉ pháp lại rồi nói :

- Tiêu mỡ chưa thể chết trong tay tôn giả được.

Y vừa nói vừa đảo người thi triển khinh công bằng thân pháp huyền ảo, lao ra cửa tòa biệt phủ.

Thiết Chưởng Chu Sa mới rống lên :

- Tiêu Viên! Ngươi không thoát được cửa tử đâu!

Mặc cho Thiết Chưởng Chu Sa nói, Tiêu Viên vẫn băng người lướt đi. Y vừa thoát ra ngoài cửa thì ngay lập tức một màn tên dày đặc như sa, rào rào nhắm vào y.

Đối phó với màn tên như mưa sa đó, Tiêu Viên gần như hoàn toàn bất ngờ.

Mặc dù bất ngờ nhưng Tiêu Viên vẫn kịp dụng đến chiếc túi kim lọng khoác trên vai, múa tít tạo ra một bức màn che chắn màn mưa tên.

Thiết Chưởng Chu Sa từ phía sau vỗ tới lưng y một đạo phách không chưởng với tám thành nội lực.

Bình!

Đạo phách không chưởng của Thiết Chưởng Chu Sa chẳng khác nào một con lốc cuốn lấy Tiêu Viên về phía trước.

Họ Tiêu chẳng khác nào một chiếc lá khô bị vùi dập trong cơn lốc dữ.

Tiêu Viên nhận một chưởng từ phía sau, miệng phun một vòi máu tươi rưới đỏ mặt đất theo đà lao tới.

Màu đỏ của máu đập vào mắt Tiêu Viên. Y rống lên như hổ bị trọng thương.

- Ta không thể chết được!

Tiêu Viên dùng tất cả nội lực dồn vào song thủ. Từ mười đầu ngón tay xuất phát mười đạo chỉ Vô Minh, tợ vồng lưới thiên la, ào ào trút về phía mười gã cung thủ.

Mười đạo chỉ tạo ra một màn huyết sát với những tiếng sấm làm náo động cả không gian.

Mười gã cung thủ như mười cánh diều bị chỉ khí hút tung lên khỏi mặt đất rồi ngã vật ra sau. Tất cả những gã đó đều bị thủng tam tinh bởi Vô Minh thần chỉ.

Mặc dù mở được sinh lộ, nhưng hai mắt Tiêu Viên vẫn tối sầm. Y đã dồn tất cả công lực vào lần tấn công vừa rồi nên nội thương càng trầm trọng hơn.

Hai hàm răng của Tiêu Viên nghiến vào nhau để thi triển khinh công đào thoát. Nhưng thân pháp Tiêu Viên vừa lao đi thì Thiết Chưởng Chu Sa đã chặn lại.

- Tiêu Viên! Giờ khắc chết của ngươi đã tới rồi!

Tiêu Viên trụ bộ dùng ống tay áo quét vết máu đọng trên miệng.

Quét hai vết máu rỉ ra trên mép, Tiêu Viên mới nói :

- Tiêu mỡ dễ chết như vậy à?

- Hãy tự kết liễu mình đi!

Hừ nhạt một tiếng, Tiêu Viên nói :

- Cho dù tôn giả có lấy được mạng của Tiêu Viên cũng đâu đáng tự hào gì. Thiết Chưởng Chu Sa chẳng là người trọng phụ quang minh chính đại.

- Hãy chọn cho mình một cái chết đúng với chức phận của ngươi.

Tiêu Viên lắc đầu :

- Tiêu mỡ còn đủ bản lĩnh để giao thủ với ngươi mà. Khi nào Tiêu mỡ không còn là Tiêu mỡ thì lúc đó Thiết Chương Chu Sa mới có thể lấy được cái mạng nhỏ nhoi này của Huyết Điểm Từ Tiêu Viên.

- Ngươi đã nói vậy, Thiết Chương Chu Sa sẽ đích thân tước mạng sống của ngươi.

Lời còn đọng trên hai vành môi thì Thiết Chương Chu Sa dần tới ba bộ vận trôn hai mươi thành công lực vào thiết thủ vỗ tới Huyết Điểm Từ Tiêu Viên.

Tiêu Viên như thể biết mình chẳng thể nào tránh né được chiêu công của đối phương, mà trụ bộ phát chỉ công Vô Minh đón thẳng lấy thiết thủ của đối phương.

Ầm!

Tiêu Viên bị trượt dài về sau, té hẳn xuống đất.

Thêm một bụm máu bầm trào ra. Tiêu Viên chỗi tay đứng lên. Y nhìn Thiết Chương Chu Sa nói :

- Ta luôn có ý chí của người đi tìm sự sống.

Thiết Chương Chu Sa gắt giọng :

- Ý chí không giúp ngươi tồn tại trên cõi đời này.

Thiết Chương Chu Sa vừa nói vừa dồn công lực vào đôi bàn thủ. Ánh bạc lấp lánh trên đôi bàn thủ của Thiết Chương Chu Sa.

Tiêu Viên nghiêng răng nhủ thầm :

- Tiêu Viên! Ngươi không thể chết được! Ngươi còn có trách nhiệm với Tiêu Lân. Ngươi đã hứa với Ngọc Lan rồi! Ngươi không thể chết khi Tiêu Lân chưa đủ bản lĩnh đối phó với giông bão trong cuộc đời này.

Vừa nghĩ thầm như vậy, Tiêu Viên vừa vận công chờ đợi từ chương của đối phương.

Mặc dù thâm tâm nghĩ mình phải sống nhưng Tiêu Viên cũng thừa biết, giao thủ một chương này với Thiết Chương Chu Sa chẳng khác nào tự lao đầu vào cái chết, bởi giờ đây nội lực của y đã cạn kiệt chẳng khác nào ngọn đèn đã cạn dầu, chỉ còn chút leo lét sinh khí sau cùng.

Thiết Chương Chu Sa toan phát nốt chương sau cùng thì Tiêu Viên khoát tay nói :

- Dừng tay!

- Ngươi còn muốn gì?

- Tồn giá không cần phải phát chương lấy mạng Tiêu mỡ. Tự ta tìm cái chết.

Thiết Chương Chu Sa từ từ hạ tay xuống.

Tiêu Viên nhìn Thiết Chương Chu Sa từ tốn nói :

- Tồn giá muốn Tiêu mỡ chết như thế nào?

- Chết như thế nào cũng được, miễn là chết!

- Được! Đẳng nào thì Tiêu mỡ cũng phải chết! Ta sẽ đoạn mạch mà chết.

Tiêu Viên nghiêng răng dụng chỉ pháp tay trái điểm ngay vào Đan điền mình.

Tiêu Viên trừng mắt nhìn Thiết Chương Chu Sa. Y như cố lấy hết hơi tàn kiệt lực mà lên tiếng nói :

- Ta hận đã không biết vì sao mình bị biến thành một đối tượng bị truy sát!

Vừa nói Tiêu Viên vừa từ từ khụy chân quỵ xuống đất. Y từ từ ngã ngang qua bên phải rồi nằm bất động.

Thiết Chương Chu Sa thở phào một tiếng. Y dịch bước tiến đến xác của Tiêu Viên.

Một kỳ biến mà Thiết Chương Chu Sa không thể ngờ tới được. Khi y vừa nhích bước thì bất ngờ Tiêu Viên chồm lên. Cùng với động tác đó, Vô Minh thần chỉ của Tiêu Viên phóng ra điểm tới Đan điền của Thiết Chương Chu Sa.

Bộp!

Thiết Chương Chu Sa khộp người xuống, ói luôn một bùm máu.

Thiết Chương Chu Sa rống lên :

- Ngươi...

Tiêu Viên đứng lên :

- Tôn giá đề tiện đánh lên từ sau lưng Tiêu Viên thì Tiêu mỗ phải dụng hạ sách đối phó lại với kẻ đề tiện. Tôn giá không thể lấy được mạng Tiêu Viên khi Tiêu mỗ chưa muốn chết.

Thiết Chương Chu Sa nhăn mặt rít lên :

- Tiêu Viên! Ngươi không thoát được đâu!

- Ta sẽ thoát! Sẽ thoát!

Tiêu Viên ôm lấy ngực, dồn tất cả công lực vào cước pháp, băng mình đào thoát ra cửa.

Tiêu Viên vừa đào thoát vừa nghĩ thầm :

- Ta phải sống! Sống để gặp lại Tiêu Lâm, trao cho Tiêu Lâm số kim lạng này trước khi rời bỏ cõi đời.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng đôi cước pháp của Tiêu Viên càng lúc nặng trĩu, trong đầu thì vang lên những âm thanh ù ù, mắt thì nẩy đom đóm.

Y đang thì triển khinh công lao đi nhưng nghĩ mình đang lao dần đến cõi hư vô. Cõi của những oan hồn vất vưởng. Cõi biệt lập dành cho những người chết.

Tiêu Viên rung mình. Lần đầu tiên y cảm thấy khí băng hàn tỏa khắp châu thân mình. Luồng khí băng hàn kia không phải do tiết trời rét mướt tạo ra mà do sự sống đang lần hồi rời bỏ thể xác y. Đôi cước pháp của Huyết Điểm Tử chậm hẳn lại. Y cố bước nhưng chẳng thể nào nhanh hơn được. Đôi chân y như thể có quả chì nặng nghìn cân níu lại.

Tiêu Viên lẩm bẩm nói :

- Ta phải sống! Ta phải sống!

Tiêu Viên rung mình khi cảm nhận vùng Đan điền đang nhao dần ra cùng với sự rã rượi xâm chiếm toàn cơ thể y. Y cố bước nhưng chẳng thể nào theo ý muốn người. Y lao đảo rồi chực ngã quỵ xuống đất nhưng lại kịp chỗi tay cố gượng đứng lên.

Tiêu Viên lầu bầu nói :

- Ta phải về tới cố hương... Ta phải về tới cố hương để gặp Tiêu Lâm. Tiêu Viên! Ngươi đã ra Đào Viên thôn, nay ngươi phải quay về Đào Viên thôn. Trở về Đào Viên thôn ngươi mới có thể được chết bên mộ Ngọc Lan. Tiêu Viên ngươi phải quay về Đào Viên thôn.

Miệng thì nói nhưng chân của Tiêu Viên như thể bị ghì lại chẳng thể nào nhấc bước nổi.

Tiêu Viên nhăn mặt nghĩ thầm :

- Tiêu Viên! Ngươi không thể dừng bước được. Nếu ngươi dừng bước là đã chấp nhận an bài bởi số phận. Không! Ngươi không được dừng chân. Ngươi phải đi! Đi tiếp cho đến khi nào về đến Đào Viên thôn. Phải về đến Đào Viên thôn. Ý niệm đó trôi thì Tiêu Viên lơ mơ thấy cỗ xe độc mã dừng lại bên mình. Y chỉ kịp nhìn thấy lơ mơ cỗ xe độc mã rồi thần thức mờ hẳn chẳng còn biết gì nữa.

Trong cõi vô thức, Tiêu Viên mơ hồ thấy mình phiêu bồng trong khoảng không gian mênh mông mà y không thể nào định hướng được mình đang ở đâu.

Chung quanh Tiêu Viên chỉ là một cõi hư, cõi không thật và đâu đó là lơ lửng bóng người phiêu bồng. Lúc ẩn lúc hiện, lúc xa lúc gần. Họ như thể muốn đến với y và rồi lại muốn chạy trốn y. Một ảo giác không thật. Một ảo giác mơ hồ mà y không thể nào đoán được mình trong cảnh giới nào.

Thế rồi Ngọc Lan hiện ra trước mắt Tiêu Viên.

Ngọc Lan vẫn đẹp như ngày nào. Vẫn dáng cách mảnh mai, thướt tha mà bất cứ trang nam tử nhìn thấy cũng phải say đắm vì vẻ thực nữ đoan trang của nàng.

Tiêu Viên nhìn nàng muốn nói nhưng lại không nói được. Y nghẹn lời bởi sự xuất hiện quá đột ngột của Ngọc Lan. Y với tay đến nàng rồi gào lên :

- Ngọc Lan!

Nhưng rồi tay của Tiêu Viên chạm vào khoảng hư vô và Ngọc Lan biến mất trong nỗi sợ hãi của y.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Huyền cung Cung chủ

- Vậy còn Tiêu huynh?
- Tiêu mỗ có nằm mơ cũng không tưởng mình là đối thủ của một trong bốn người đó.
- Nhưng Tiêu huynh có thể tìm ra người mà Tiểu Cúc nói đến?

Tiêu Viên lắc đầu :

- Chỉ có trong mơ mới tìm được con người mà Tiểu Cúc cô nương nói!
- Tiêu huynh sẽ tìm được!
- Tiểu Cúc cô nương tin như vậy à?
- Tiểu Cúc tin.
- Nếu tại hạ không thể tìm được con người đó?
- Ý trời. Nếu Huyết Điểm Tử Tiêu Viên không thể tìm được người mà Tiểu Cúc cần tìm thì đây quả đúng là ý trời mà chẳng một ai cản được.

Nhìn thẳng vào mắt nàng như thể muốn đọc được những ẩn ý thâm kín đang che giấu trong tâm tưởng Tiểu Cúc. Tiêu Viên nói :

- Cô nương hãy trả lời thật tâm cho tại hạ! Lý do nào mà Tiểu Cúc muốn tìm con người có võ công thần kỳ đó?

Nàng im lặng nhìn Tiêu Viên.

Tiêu Viên cau mày :

- Tiểu Cúc cô nương không trả lời tại hạ?

Nàng lắc đầu :

- Đây không phải là thời khắc thích hợp để Tiểu Cúc nói. Nhưng khi đã tìm ra người đó rồi, Tiểu Cúc sẽ nói cho huynh biết vì sao phải cần đến con người đó.

Tiểu Cúc bắt gác nắm tay Tiêu Viên :

- Tiêu huynh! Xin hãy giúp Tiểu Cúc. Đây là cơ hội duy nhất mà Tiểu Cúc kỳ vọng vào huynh.
- Tiêu mỗ nghĩ đây là chuyện không tưởng. Khó có thể làm được. Nhưng Tiêu mỗ đã hứa với cô nương, nhất định Tiêu mỗ cái gã có võ công tối thượng kia. Nói như thế nhưng Tiểu Cúc cô nương đừng quá tin vào Tiêu Viên. Có được một con người như Tiểu Cúc cô nương nói, Tiêu mỗ nghĩ đó đã là kỳ duyên độc nhất vô nhị của võ lâm Trung Nguyên.

Nói rồi Tiêu Viên buông tiếng thở dài, vói về ngao ngán lắc đầu. Y nghiêm giọng nói :

- Chúng ta sẽ khởi hành ngay bây giờ chứ?

Tiểu Cúc gật đầu :

- Vậy theo huynh chúng ta khởi đầu từ đâu?
- Tất cả sự khởi đầu từ điểm khởi đầu. Ý của Tiêu mỗ, chúng ta sẽ đi tìm con người có võ công tối thượng từ chỗ bốn người đình trụ của võ lâm.

- Ý của Tiểu huynh là gặp Hình đường pháp chủ Tuệ Thiện?

Tiêu Viên gật đầu :

- Chúng ta khởi đầu từ Tuệ Thiện đại sư.

Tiêu huynh nghĩ Hình đường pháp chủ Tuệ Thiện đại sư biết được người mà Tiểu Cúc đang cần tìm?

Tiêu Viên mỉm cười nhìn nàng. Y chấp tay sau lưng, quay mặt nhìn ra cửa sổ.

- Tiểu nữ nghĩ Hình đường pháp chủ Tuệ Thiện biết được nhân vật mà Tiểu Cúc cô nương đang cần tìm. Nếu như Tiểu nữ đoán không lầm thì người đánh bại được Tuệ Thiện pháp chủ đại sư chỉ có một người.

Tiểu Cúc phản kích hỏi :

- Tiểu huynh nói ai?

Tiêu Viên quay lại nhìn nàng :

- Chỉ có thể là sư phụ của Tuệ Thiện đại sư. Mà pháp chủ Tuệ Thiện nay đã ngoài thất tuần thì sư phụ của người cũng đã ngoài trăm tuổi rồi. E rằng sư phụ của pháp chủ Tuệ Thiện đại sư đã viên tịch rồi.

- Tiểu Cúc không đi tìm người đã chết.

- Thế thì Tiểu nữ chẳng biết ai có thể đáng gọi là đối thủ của Hình đường pháp chủ Tuệ Thiện đại sư. Tiểu nữ nói thế nhưng hy vọng đại sư sẽ cho cô nương biết ai có thể thắng được người.

Tiêu Viên vừa nói vừa bước đến vói tay lấy chiếc ngoại y rách bươm treo trên vách. Y nhìn chiếc ngoại y khẽ lắc đầu :

- Khùng khiếp thật! Chùng nào tắm thân của Tiểu nữ sẽ giống như chiếc áo này? Nếu như Tiểu nữ có bị như thế này thì phiền cô nương đưa xác Tiểu nữ về Đào Viên thôn.

- Tiểu Cúc sẽ đưa xác huynh về Đào Viên thôn.

Tiểu Cúc vừa nói dứt lời thì Tiêu Viên ra dấu cho nàng im lặng.

Tiểu Cúc lo lắng nhìn Tiêu Viên.

Tiêu Viên thi triển thuật truyền âm nhập mật nói vào thính nhĩ của Tiểu Cúc :

- Có người đang nghe trộm Tiểu nữ và cô nương nói chuyện.

Tiêu Viên chỉ tay ra cửa thư phòng. Y nói tiếp

- Nhất thời Tiểu nữ và cô nương không nên đánh động đến kẻ thù mà nên lẳng lặng rời khỏi đây thì hơn.

Tiểu Cúc gật đầu.

Tiêu Viên chỉ ra cửa sổ rồi nói :

- Tiểu Cúc! Tiểu nữ sẽ lưu lại đây tĩnh dưỡng ba ngày. Trong khoảng thời gian đó Tiểu Cúc cô nương cũng đừng nên tiếp ai. Sau ba ngày chúng ta sẽ lên đường.

- Tốt lắm!

Tiêu Viên mỉm cười nói với Tiểu Cúc.

Y lắng nghe một lúc rồi nói :

- Kẻ nghe trộm Tiểu nữ và Tiểu Cúc cô nương đã đi rồi. Tiểu nữ và Tiểu Cúc tranh thủ rời khỏi đây, đến Thiếu Lâm tự.

Hai người sửa soạn hành trang rồi rời khỏi khách điểm trong đêm đó. Họ để lại cỗ xe độc mã để đánh lạc hướng những kẻ đang truy sát.

Rời khỏi khách điểm trấn Từ Châu, Tiêu Viên và Tiểu Cúc đi suốt đêm cho đến sáng thì đến Giang Đông.

Tiêu Viên đưa Tiểu Cúc đến một tòa biệt trang nằm ở ngoại vi Giang Đông.

Hai người vừa bước đến cửa tiền sảnh thì chạm mặt với một người từ trong bước ra. Y nhìn Tiêu Viên bằng ánh mắt tò mò.

Tiêu Viên mỉm cười ôn nhu nói :

- Bàng Thục! Ngươi không nhớ ta à?

Bàng Thục nheo mày như cố lục trong trí óc mình. Một lúc sau y nói :

- Tôn giá đây có phải là... Tiêu thúc thúc không?

Tiêu Viên gật đầu :

- Không sai! Hầu gia có nhà không?

Bàng Thục nhìn chăm chăm Tiêu Viên rồi nói :

- Đúng là Tiêu thúc thúc rồi!

Y ôm quyền hành lễ :

- Tiểu diệt tham kiến thúc thúc.

Tiêu Viên vội đỡ lấy hấn không cho hành lễ.

- Đùng đa lễ như vậy. Phụ thân của ngươi có nhà không?

Răng trên của Bàng Thục cắn vào môi dưới. Y buông tiếng thở dài rồi nói :

- Tiêu thúc thúc đến muộn rồi! Phụ thân đã qua đời.

Tiêu Viên cau mày :

- Sao lại có chuyện đó! Phụ thân của ngươi qua đời thế mà ta lại không biết gì cả! Tiêu mỗ có lỗi với phụ thân ngươi.

Y nói rồi buông tiếng thở dài.

Bàng Thục nói :

- Một năm trước đây phụ thân đột ngột qua đời. Tiểu diệt không muốn làm phiền đến những vị bằng hữu của phụ thân mà âm thầm lo hậu sự cho người. Với lại tiểu diệt không biết thúc thúc ở đâu để báo tin cho người.

Tiêu Viên chất lưỡi lắc đầu :

- Tiêu mỗ có lỗi với phụ thân ngươi. Đã là bằng hữu tri kỷ với nhau, thế mà đến cuối đời ta cũng không tiễn y đến nơi an nghỉ cuối cùng.

Bàng Thục đưa Tiêu Viên và Tiểu Cúc đến bàn hương án thờ bài vị Bàng Chi.

Tiêu Viên thấp nhang cho Bàng Chi.

Chờ cho Tiêu Viên thấp nhang xong, Bàng Thục mời hai người quay lại khách sảnh.

Tiêu Viên hỏi Bàng Thục :

- Hiền diệt! Phụ thân ngươi bệnh gì mà qua đời?

- Dạ... Tiểu diệt cũng không biết.

Tiêu Viên cau mày nói :

- Phụ thân ngươi bệnh gì qua đời ngươi cũng không biết? Lão Bàng trước đây có một cữ Tuyệt nhân sâm có thể trị được các bệnh, sao lão Bàng lại không dùng, đến nỗi phải qua đời chứ?

Tiêu Viên thở hắt ra, khẽ lắc đầu.

Bàng Thục cúi mặt nhìn xuống. Y vừa ngẩng mặt toan mở lời nói với Tiêu Viên thì ngay mặt ra bởi một mỹ phụ từ ngoài cửa bước vào.

Sự xuất hiện của mỹ phụ kéo theo mùi xạ hương nồng nồng khóa lấp toàn bộ gian đại sảnh.

Mỹ phụ vừa bước vào vừa nói :

- Bàng Thục! Ai đến vậy?

Tiểu Cúc quay mặt lại nhìn mỹ phụ. Bộ mặt với lớp phấn son khá dày của mỹ phụ đập vào mắt nàng khiến đôi chân mày của nàng chau hằn lại.

Tiêu Viên nhìn sang Bàng Thục.

Bàng Thục bối rối miễn cưỡng nói với mỹ phụ :

- Cát Cát! Đây là Tiêu thúc thúc của Bàng Thục.

Mỹ phụ nhìn Tiêu Viên :

- Tiêu thúc thúc! Hóa ra là Huyết Điểm Tử Tiêu Viên. Bồn nương đã nghe danh của ngươi lâu rồi nay mới được gặp. Tiêu Viên! Ngươi đang có tiếng tăm tên giang hồ, sao bỗng dừng lại quy ẩn? Giờ tái xuất giang hồ thì lại tạo ra huyết cảnh cho Thái A bảo. Ngươi cần gì ở chỗ Thái A bảo mà giết sạch sành sanh chẳng chừa người nào vậy? Ở Thái A bảo có báo vật gì à?

Tiêu Viên chau mày bởi lời nói của mỹ phụ. Y tăng hắng rồi nói :

- Tiêu mỡ nói cho phu nhân biết! Tiêu mỡ không phải là hung thủ tàn sát sinh linh tại Thái A bảo.

Mỹ phụ nhướn mày nói :

- Không phải Huyết Điểm Tử, thế sao giới võ lâm giang hồ đều khẳng khẳng cho ngươi là hung thủ?

Mỹ phụ mỉm cười :

- Đừng giấu diếm bồn nương làm gì.

Tiêu Viên cau gắt nói :

- Tiêu mỡ chẳng có gì phải giấu diếm phu nhân. Tiêu mỡ khẳng định mình không phải là hung thủ, thì ta không phải là hung thủ.

Mỹ phụ nhìn Tiêu Viên ôn nhu nói :

- Thôi được! Đó là chuyện của ngươi. Ngươi có là hung thủ hay không cũng là chuyện của ngươi, bồn nương không xen tới làm gì.

Mỹ phụ nhìn lại Bàng Thục :

- Bàng Thục! Ta đã chiết xuất được tinh khí trong Tuyệt liên nhân sâm rồi. Ngươi đi theo ta.

Mỹ phụ như thể chẳng màng đến sự hiện diện của Tiêu Viên và Tiểu Cúc, thản nhiên nắm tay Bàng Thục toan dẫn đi.

Bàng Thục nhìn Tiêu Viên rồi miễn cưỡng đứng lên.

Chân diện Tiêu Viên sa sầm. Y rít giọng nói :

- Đứng lại!

Mỹ phụ vẫn nắm tay Bàng Thục. Y từ từ nhìn lại Tiêu Viên :

- Huyết Điểm Tử có chuyện gì muốn nói với bồn nương nào?

- Cát Cát phu nhân! Hãy cho Tiêu Viên biết Tuyệt liên nhân sâm mà phu nhân vừa mới nói đến, có đúng là tuyệt liên nhân sâm của Bàng gia?

- Đúng thì đã sao nào?

- Sao Cát phu nhân có được Tuyệt liên nhân sâm của Bàng gia?

Mỹ phụ mỉm cười nhìn Tiêu Viên.

Bàng Thục bối rối nói :

- Cát Cát...

Nhìn lại Bàng Thục, mỹ phụ khoát tay :

- Bàng công tử không cần phải sợ hãi ai khi có ta ở bên cạnh. Có gì đâu phải sợ chứ?

Quay lại đối diện với Tiêu Viên, mỹ phụ ôn nhu nói :

- Bàng công tử đã lấy Tuyết liên nhân sâm tặng cho bốn nương đó. Chỉ vì cũ Tuyết liên nhân sâm mà lão Bàng nổi trận lôi đình toan tống khứ Bàng công tử ra khỏi Bàng gia trang.

Chấp tay sau lưng, mỹ phụ nói tiếp :

- Lão Bàng đã miệt thị bốn nương nên cuối cùng bốn nương buộc phải tiễn lão xuống a tỳ để Bàng công tử chính thức trở thành chủ nhân của Bàng gia trang.

Tiêu Viên đành mặt gắt giọng nói :

- Có đúng như vậy không?

- Ngươi đã không ngại giấu diếm thì bốn nương cũng chẳng có gì sợ hãi ngoại danh Huyết Điểm Từ mà che đậy sự thật với ngươi.

- Cát Cát phu nhân có biết khi thố lộ ra điều đó thì đã buộc Tiêu mỗ phải làm gì không?

Mỹ phụ nghe Tiêu Viên nói chẳng chút e dè còn phá lên cười khanh khách. Tròng tiếu ngạo của mỹ phụ nghe thật trong trẻo như thể ngọc va vào nhau phát ra những âm thanh đó.

Cắt ngang tràng cười, mỹ phụ từ tốn nói :

- Huyết Điểm Từ Tiêu Viên! Khi biết được chuyện đó, ngươi sẽ làm gì bốn nương nào?

- Tiêu mỗ phải bắt Cát Cát phu nhân trả nợ cho Bàng Chi lão huynh.

- Tiêu Viên! Ngươi làm thử coi có đòi nợ được không nào? Không chừng ngươi sẽ thất vọng đó.

Lời còn đọng trên hai vành môi tô son đỏ chói của mỹ phụ thì Tiêu Viên bắt ngờ chớp động chiêu công.

Đạo Vô Minh thần chỉ hướng thẳng đến tam tinh mỹ phụ nhanh như một cái chớp mắt.

Mỹ phụ chỉ hơi đảo bộ thì đã tránh được đạo Vô Minh thần chỉ, mỹ phụ lách mình lướt đến Tiêu Viên, đôi ngọc thủ chớp động công vào họ Tiêu.

Cả một rừng bản thủ dày đặc chẳng biết cái nào hư cái nào thực, bao trùm lấy Tiêu Viên. Chỉ trong không đầy hai chớp mắt mà mỹ phụ đã xuất ra mười chiêu công khiến Tiêu Viên có cảm tưởng mình đỡ một lúc đến mười cao thủ, mà người nào cũng có võ công bất phàm.

Đỡ được mười chiêu của mỹ phụ, mồ hôi xuất ra trán Tiêu Viên.

Đang chiếm thế thượng phong dồn bức Tiêu Viên, bắt ngờ Cát Cát thối bộ lại chấp tay sau lưng nhìn Tiêu Viên mỉm cười.

Tiêu Viên nhìn mỹ phụ. Y không thể nào ngờ được một nữ nhân có dáng vẻ thướt tha như Cát Cát lại là một cao thủ có võ học cao thâm như vậy.

Mỹ phụ nói :

- Đúng là danh bất hư truyền. Huyết Điểm Từ! Ngươi đỡ được mười chiêu của bốn nương thì đã có thể xưng bá trong võ lâm được rồi đó.

Nhìn sững Cát Cát. Tiêu Viên nhủ thầm :

- À là ai?

Câu hỏi kia còn đọng trong đầu Tiêu Viên thì mỹ phụ nói tiếp :

- Huyết Điểm Từ! Hãy đỡ tiếp một ngọn Lôi Lệ Tam Xí của Huyền cung Cung chủ nhé.

Nghe câu nói này của Cát Cát, Tiêu Viên buột miệng nói :

- Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc?

Lời còn đọng trên hai vành môi của Tiêu Viên thì Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc khẽ điểm mũi hài. Thân pháp vụt thoát lên cao hai trượng, quay tròn như chiếc bông vù.

Một màn khí hộ công xuất hiện quay tròn lấy thân ảnh của Huyền cung Cung chủ chẳng khác nào một lớp mảnh lụa xám xịt. Lớp mảnh khí hộ công vụt biến mất thì một đạo khí xanh ròn phóng thẳng đến Tiêu Viên.

Tiêu Viên nghiêng răng trụ bộ tấn phát động Vô Minh thần chỉ đón thẳng lấy đạo khí thanh quang kia.

Àm!

Huyết Điểm Tử Tiêu Viên trượt dài về sau những ba trượng. Y ôm lấy vùng thượng đẳng, ới luôn một vòi máu rưới đỏ cả mặt đất.

Tiểu Cúc hốt hoảng lướt theo che chắn trước mặt Tiêu Viên.

Huyền cung Cung chủ hạ thân nhẹ nhàng xuống đất. Với dáng cách rất khoan thai, chấp tay sau lưng. Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc nhìn Tiêu Viên và Tiểu Cúc ôn nhu nói :

- Huyết Điểm Tử Tiêu Viên! Ngươi có thể là một đại cao thủ với ai chứ không thể là đối thủ của bốn nương.

Tiểu Cúc ôm quyền xá :

- Nương nương! Tiêu huynh không biết người là Cung chủ Huyền cung nên đã mạo phạm. Mong Nương nương miễn thứ cho.

Chu Tuyết Ngọc chau mày nhìn Tiểu Cúc :

- Cô nương là gì của Tiêu Viên?

- Tiểu Cúc chỉ là bằng hữu của Tiêu Viên.

Chu Tuyết Ngọc nhìn thẳng vào mắt nàng như thể thăm dò xem lời nói của Tiểu Cúc có phải là sự thật hay không.

Chu Tuyết Ngọc đành giọng nói :

- Huyết Điểm Tử Tiêu Viên, muốn lấy mạng bốn nương thì y phải làm được lời y thốt ra. Nếu không làm được...

Chu Tuyết Ngọc mỉm cười bước đến hai bộ nhìn Tiêu Viên nói tiếp :

- Tiêu Viên hẳn biết phải làm gì để giữ lại cái mạng cho mình?

Tiêu Viên bước đến nửa bộ. Y từ tốn nói :

- Chu Nương nương! Tiêu nỗ sẵn sàng làm tất cả mọi việc mà Nương nương muốn. Nhưng trước khi Tiêu nỗ làm! Nương nương có thể cho Tiêu nỗ biết trong võ lâm giang hồ! Có ai đánh thắng được Huyền cung Cung chủ không?

Chẳng biết câu hỏi này của Tiêu Viên tác động thế nào đến Huyền cung Cung chủ mà thị lại phá lên cười khanh khách. Chu Tuyết Ngọc vừa cười vừa nói :

- Hiện nay trong võ lâm có bốn người có thể gọi là trụ đỉnh của thiên hạ. Một là Hình đường pháp chủ Tuệ Thiên hòa thượng, hai là Võ Đang Chân Tử Trương Quảng, ba là bốn cô nương, bốn là Khâu Đà Bang chủ Cái bang. Bốn người đó nếu có người đánh bại họ thì võ lâm chẳng còn tứ đỉnh thiên can.

Tiêu Viên nhìn sang Tiểu Cúc.

Nhận được ánh mắt của Tiêu Viên, Tiểu Cúc buông tiếng thở dài. Tiểu Cúc hỏi :

- Nương nương! Xin người chỉ giáo. Trong bốn người này ai là người có võ công cao thâm nhất?

- Chẳng ai hơn ai cả. Nếu phân định cao thấp thì có thể hơn nhau nửa chiêu. Nhưng với nửa chiêu để giao đấu sinh tử thì bốn nương e chẳng ai hơn ai. Tất cả đều chết. Người này sẽ chết bởi tuyệt công của người kia và ngược lại.

Chu Tuyết Ngọc chột cau mày đành giọng hỏi Tiểu Cúc :

- Quý nữ! Ngươi đang đi tìm kẻ có thể thắng được bốn nương sao?

Tiểu Cúc gật đầu :

- Không sai! Tiểu Cúc đang đi tìm người đánh thắng được Nương nương.

Chu Tuyết Ngọc cười khẩy rồi lắc đầu :

- Chuyện ngươi đi tìm còn khó hơn mò trăng dưới nước. Và nó chỉ có thể xảy ra trong mơ.

Tiểu Cúc ôm quyền nói :

- Nếu Nương nương cho Tiểu Cúc và Tiêu huynh một thời gian, nhất định sẽ tìm ra người mình cần tìm.

Chân diện Chu Tuyết Ngọc sa sầm hẳn lại. Suy nghĩ một lúc, Chu Tuyết Ngọc mới trang trọng nói :

- Nghe quý nữ nói, ta rất hứng thú. Bốn nương cho quý nữ và Huyết Điểm Từ Tiêu Viên một cơ hội. Đứng con trắng sau, các người phải đưa cao thủ đó đến gặp bốn nương.

Chu Tuyết Ngọc mỉm cười nhìn Tiêu Viên ôn nhu nói :

- Nhưng nếu hai người không tìm ra kẻ đó!

Nhìn Tiêu Viên, Chu Tuyết Ngọc gằn giọng nói :

- Tiêu Viên! Người biết phải làm gì chứ? Nếu người trái với ý của bốn nương, cho dù trời đất này mệnh mông bao la thì người cũng sẽ nhận được sự trừng phạt của bốn nương. Bốn nương trừng phạt ai thì kẻ đó sẽ cực kỳ đau khổ!

Chu Tuyết Ngọc vừa nói vừa bất ngờ vươn hữu thủ về phía Bàn Thục.

Một hấp lực rút lấy Bàn Thục trượt trên sàn gạch rồi lọt thỏm vào ngay hữu chương của Chu Tuyết Ngọc.

Trảo công của Chu Tuyết Ngọc đặt đúng vào Đan điền họ Bàn.

Bàn Thục biến sắc nói :

- Cát Cát!

Nhìn Bàn Thục, Chu Tuyết Ngọc ôn nhu nói :

- Người hưởng bao nhiêu đó đủ rồi. Đến lúc người phải ra đi để hầu hạ cho phụ thân người.

Chu Tuyết Ngọc Cung chủ Huyền cung vừa nói vừa vận Hấp tinh đại tà công.

Toàn thân Bàn Thục run lẩy bẩy như người lên cơn sốt mà đi trong tiết trời rét mướt. Da mặt y nhúm nhó lại chẳng khác nào cây tươi đang héo dần.

Khi Huyền cung Cung chủ rút chương ảnh lại, Bàn Thục chẳng khác nào cái xác khô không còn sinh lực. Y đổ nhào xuống đất.

Rắc!

Sau âm thanh khô khốc như cây gãy khỏi cành, thủ cấp họ Bàn rơi ra khỏi thân ảnh mà tuyệt nhiên chẳng có lấy một chút máu nào phun ra.

Cái chết của Bàn Thục khiến Tiểu Cúc lẫn Tiêu Viên phát rùng mình.

Sau khi giết Bàn Thục rồi Huyền cung Cung chủ nhìn lại Tiêu Viên và Tiểu Cúc. Nụ cười mỉm trên hai vành môi mọng đỏ của Huyền cung Cung chủ.

Chu Tuyết Ngọc cười nhưng không để lại trong tâm người đối diện một sự an lành nào mà ngược lại gieo vào tâm thức Tiêu Viên và Tiểu Cúc cảm giác rờn rợn như mình đang đối mặt với bóng sắc tử thần lấp ló trước mắt hai người.

Chu Tuyết Ngọc từ tốn nói :

- Tiêu Viên biết vì sao bốn nương giết Bàn Thục không?

Tiêu Viên miễn cưỡng lắc đầu :

- Vì sao phu nhân giết Bàn Thục?

- Y ham muốn võ công của ta chứ không ham muốn nhan sắc của bốn nương. Y làm mọi thứ chỉ vì muốn thọ giáo tuyệt đại tà công của ta mà thôi. Nhưng còn một điều nữa mà bốn nương phải giết gã họ Bàn này.

Tiêu Viên ôm quyền :

- Đó là điều gì?

- Bốn cung đã nảy ý định chọn người khác thế vào chỗ của Bàn Thục. Người đó chính là Tiêu Viên đó. Không thực hiện được lời nói của mình! Người sẽ là nô tì cho bốn cung.

Nói dứt câu Chu Tuyết Ngọc phá lên cười. Thị vừa cười vừa di dời bước đi ra cửa. Khi nàng cất dứt tràng cười thì nhân dạng cũng mất hút chẳng để lại dấu tích gì.

Hành tung của Huyền cung Cung chủ quả là xuất quỷ nhập thần, thoáng đến rồi thoáng đi, nhưng Tiêu Viên biết chắc khi Huyền cung Cung chủ đã nói thì nhất định mọi sẽ không bao giờ bỏ qua nếu chưa đạt đến mục đích do mục đặt ra.

Chu Tuyết Ngọc bỏ đi rồi, Tiêu Viên mới nhìn lại Tiểu Cúc :

- Nàng đã chứng kiến và đã nghe những gì Chu Tuyết Ngọc nói rồi chứ? Tiêu mỗ lại có thêm một đại địch. Đại địch đó lại là một trong tứ đỉnh thiên can của võ lâm. Tiêu mỗ khó có cơ hội quay về Đào Viên thôn.

Tiểu Cúc lấy hoàn thuốc trị thương đặt vào tay Tiêu Viên :

- Huynh hãy dùng thuốc.

Tiêu Viên cho hoàn thuốc trị thương vào miệng nhai nuốt.

Chờ cho y uống xong hoàn thuốc, Tiểu Cúc mới nói :

- Tiêu huynh! Chúng ta rời khỏi đây chứ?

- Chẳng còn gì để Tiêu mỗ và nàng lưu lại đây. Tiêu mỗ và nàng sẽ tiếp tục đi tìm sự hư ảo trong cuộc đời. Một sự hư ảo mờ mịt mà ta không bao giờ tìm thấy.

- Tiểu Cúc thì vẫn tin vào Tiêu huynh.

Nghe Tiểu Cúc nói, Tiêu Viên chỉ còn biết lắc đầu gượng cười.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đoạn đao

Ánh trăng lười kiểng treo chênh chếch trên đầu tàng cây đại thụ. Ánh trăng đêm không đủ xua đi cái tiết trời rét mướt của mùa đông. Tiêu Viên còn cảm nhận cái lạnh đang cắt vào da thịt mình nên bất giác nhìn sang Tiểu Cúc. Y nhận ra hai vành môi nàng nhợt nhạt. Tiêu Viên nói :

- Tiểu Cúc! Chúng ta nên tìm chỗ nào đó đốt lửa sưởi ấm, kéo trúng lạnh.

Y nắm tay nàng :

- Tiểu Cúc lạnh lắm phải không?

Nàng gật đầu :

- Tiểu Cúc lạnh lắm.

Hai người ẩn mình dưới tàn cây đại thụ.

Tiêu Viên gom tất cả những cành cây khô xung quanh gốc cây rồi nhóm lửa.

Nhưng ngay khi đã có đống lửa mà vẫn không xua đuổi được cái rét lạnh buốt cắt da cắt thịt.

Tiểu Cúc co rút người ngồi bên đống lửa, mặc dù vậy vẫn run nhè nhẹ.

Tiêu Viên nói :

- Nàng có đỡ lạnh hơn không?

Tiểu Cúc nhìn y khẽ gật đầu.

Tiêu Viên ngồi xuống bên nàng :

- Tại sao nàng lại lặn lội vào chốn võ lâm để đi tìm một cái gì không thật sự có? Đáng ra nàng không nên dấn chân vào chốn võ lâm làm gì.

- Có những nguyên nhân mà Tiểu Cúc không nói được. Cái điều Tiểu Cúc đi tìm biết là rất hư vô mờ mịt, nhưng Tiểu Cúc vẫn tin là nó có hiện hữu trong cõi đời này. Đã có sự hiện hữu tất sẽ tìm ra.

Nàng nhìn lại Tiêu Viên :

- Tiêu huynh! Biết đâu sự mơ hồ và không hiện hữu kia lại đang hiện diện ngay trước mặt Tiểu Cúc.

Đôi chân mày Tiêu Viên nhíu lên :

- Nàng nói cái người nàng đang đi tìm chính là Tiêu mẫu sao?

- Tiểu Cúc được quyền tin vào điều mình tin. Biết đâu người kia lại chẳng chính là Tiêu huynh?

Tiêu Viên phá lên cười. Y vừa cười vừa nói :

- Thật là mơ hồ. Nàng nói ra điều đó khiến Tiêu mẫu hồ thẹn vô cùng.

Tiểu Cúc! Nàng đã thấy rồi đó. Nếu Tiêu Viên là con người ảo tưởng do nàng nặn ra trong trí óc thì ta đã không bại dễ dàng dưới tay Huyền cung Cung chủ, đáng phải chấp nhận lời giao ước sau một con trăng phải làm nô tì cho mụ.

- Nếu như Tiêu huynh gặp được kỳ tích.

- Ta không tin trên đời có kỳ tích. Kỳ tích không thể tự đến với mình mà mình phải đi tìm kỳ tích. Riêng võ công làm gì có kỳ tích.

Tiêu Viên khoi đồng lửa. Y nói tiếp :

- Huyết Điểm Tử không phải là con người nàng đang đi tìm.

Nghe Tiêu Viên thốt ra câu này, Tiểu Cúc chợt buông tiếng thở dài nghe thật ảo não. Cùng với tiếng thở dài đó, bất giác nàng rung mình.

Tiêu Viên nhìn qua nàng :

- Nàng vẫn lạnh à?

- Những gì Tiêu huynh nói, Tiểu Cúc cảm thấy tuyệt vọng. Có lẽ đây là ý trời.

Tiêu Viên nhìn Tiểu Cúc. Y gượng cười nói :

- Tiểu Cúc! Ngày nào Tiêu Viên này còn thì nàng vẫn còn hy vọng chứ. Hôm nay ta không tìm ra con người ảo kia nhưng biết đâu ngày mai y lại xuất hiện?

- Tiểu Cúc chỉ còn biết tin vào ngày mai.

Nàng nhìn Tiêu Viên :

- Tiêu huynh là người từng trải giang hồ, thế mà còn cho người Tiểu Cúc đặt ra là con người ảo, không thật thì sao tìm được con người thật chứ?

Nàng nắm lấy tay Tiêu Viên :

- Tại sao người Tiểu Cúc đi tìm lại là không phải là Tiêu huynh?

- Bởi Tiêu Viên không phải là đối thủ của một người trong tứ đỉnh thiên can. Còn người Tiểu Cúc đi tìm lại có thể đánh bại cả ba người kia hợp công.

Y mỉm cười nói tiếp :

- Ta nói đúng chứ? Còn kỳ vọng vào kỳ tích. Ta e kỳ tích chẳng bao giờ tìm đến họ Tiêu này. Ngược lại Tiêu Viên cũng không đi tìm kỳ tích.

Lời nói của Tiêu Viên tạo ra một sự im lặng trùm lên hai người. Hai người nhìn đồng lửa cháy tí tách mà để tâm trôi theo từng ý nghĩ riêng của mỗi người.

Tiêu Viên nhìn sang Tiểu Cúc. Y buột lên tiếng phá vỡ sự im lặng đó :

- Tiểu Cúc! Nàng tuyệt vọng mà không nói gì ư?

- Tiểu Cúc chẳng biết nói gì bây giờ. Tự dưng Tiểu Cúc thấy nặng trĩu tâm hồn mình.

Tiêu Viên lắc đầu nói :

- Tiểu Cúc! Ta có một ý này.

Tiểu Cúc nhìn sang y :

- Tiêu huynh có ý gì! Nói đi.

- Ta và nàng hiện thời là những kẻ đang bị giới võ lâm truy sát. Nếu ta muốn nàng hãy quay về Đào Viên thôn. Đi tìm con người kia thì nàng hãy để cho ta. Khi nào ta tìm được người đó... Ta sẽ đưa nàng đến đó có được không?

- Tại sao Tiêu huynh muốn đi tìm con người không thật kia một mình? Phải chăng huynh sợ kiếp họa vong mạng sẽ giáng xuống đầu Tiểu Cúc?

Tiêu Viên lưỡng lự nói :

- Ít ra kiếp họa vong mạng có giáng xuống thì hai người chúng ta cũng còn một người.

Chẳng biết lời nói này của Tiêu Viên tác động thế nào đến Tiểu Cúc mà nàng lại rùng mình.

Tiêu Viên nắm tay nàng :

- Tiểu Cúc! Linh cảm báo cho ta biết kiếp họa vong mạng đang chờ đến với ta và nàng. Ta muốn tự thân đi tìm nguyên nhân của những sự biến đã biến ta thành đối tượng truy sát của giới võ lâm. Tìm được cái cốt lõi tất có thể hóa giải được sự biến.

Tiêu Viên nắm bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Cúc :

- Nếu như ta có mệnh hệ nào... Tiêu Viên gọi gấm Tiêu Lâm lại cho nàng.

Tiêu Viên nhìn xuống đồng lửa reo tách tách, nhỏ giọng nói :

- Ba năm rồi ta không quay về Đào Viên thôn. Tiêu Lâm nay hẳn đã lớn lắm rồi.

Y nhìn lại Tiểu Cúc :

- Tiểu Cúc! Nàng nhận lời ta chứ?

Tiểu Cúc im lặng nhìn Tiêu Viên. Đôi chân mày của Tiêu Viên nhíu lại khi thấy nàng im lặng. Tiêu Viên nói :

- Sao nàng im lặng? Nàng không muốn nhận lời của Tiêu Viên này ư?

- Tiêu Lâm là gì của huynh?

Tiêu Viên mỉm cười rồi nói :

- Nàng đoán xem?

- Hậu nhân của huynh chăng?

- Có thể là như vậy.

Tiểu Cúc nhướng mày trang trọng hỏi :

- Sao lại là có thể! Một là hậu nhân, nếu không phải thì không, chứ làm gì có hai tiếng có thể?

- Ta xem Tiêu Lâm chẳng khác gì hậu nhân của mình.

- Nói như vậy Tiêu Lâm không phải là giọt máu của huynh tạo ra?

Nhìn lại đồng lửa, Tiêu Viên nói :

- Tiêu Lâm không phải là giọt máu của Tiêu Viên, nhưng Tiêu Viên lại nợ Tiêu Lâm rất nhiều.

Y buông tiếng thở dài nghe thật áo não.

Nghe tiếng thở dài của Tiêu Viên, Tiểu Cúc hỏi :

- Tiêu huynh có tâm sự?

Nhìn lại Tiểu Cúc, Tiêu Viên khẽ gật đầu :

- Có những hoài kỷ Tiêu Viên phải ôm vào mình. Có những hoài kỷ mà Tiêu Viên không thể thổ lộ với ai. Tiêu Viên nhận lời của Thái A bảo chủ quay lại võ lâm, bỏ ra suốt ba năm trời để truy tìm những người đã đến Dị cung, chỉ vì muốn có một ngàn lạng kim lượng. Số kim lượng có thể bù đắp cho Tiêu Lâm.

Thở hắt ra một tiếng, Tiêu Viên nói :

- Tiêu Viên không ngờ số kim lượng đó lại khiến chân ta vướng vào chốn vô lâm. Ngay bây giờ ta không dám quay về Đào Viên thôn. Bởi ta có thể sẽ đem kiếp họa vong mạng đến cho Tiêu Lâm. Mà điều đó thì Tiêu Viên không muốn.

- Hãy cho Tiểu Cúc biết. Tiêu Lâm là gì của huynh! Tiểu Cúc sẽ nhận lời.

- Nàng muốn biết ư?

- Nếu Tiêu Lâm không phải là giọt máu của Tiêu huynh.

Tiêu Viên lưỡng lự rồi nói :

- Được! Ta nói.

Y khẽ đóng than hồng. Tiêu Viên nhìn đồng than hồng đang tàn nhanh, từ tốn nói :

- Nàng biết khi người ta là một kẻ si tình thì như thế nào không?

Tiểu Cúc gượng cười, lắc đầu nói :

- Tiểu Cúc chưa bao giờ là kẻ si tình nên đâu biết được tâm trạng của người si tình như thế nào.

Tiêu Viên nhìn nàng :

- Không là kẻ si tình thì sao biết được tâm trạng của người si tình?

Y khẽ gật đầu :

- Đúng rồi! Làm sao nàng biết được tâm trạng của người si tình nếu chưa là kẻ si tình. Nhưng Tiêu Viên thì biết.

Tiểu Cúc cướp lời Tiêu Viên :

- Bởi vì Tiêu huynh đã từng là một kẻ si tình.

- Đúng ra là một kẻ điên tình.

- Chuyện Tiêu huynh điên tình có liên can gì đến Tiêu Lâm chứ?

Buông tiếng thở dài, Tiêu Viên nhìn lại đồng than hồng. Y chờ cho đồng than từ từ tàn hẳn mới trang trọng nói :

- Nói ra điều này nàng hẳn sẽ không thể ngờ được. Nếu Tiêu Lâm biết được, y sẽ hận Tiêu Viên này. Ta sẽ là kẻ thù bất đội trời chung của y.

Tiểu Cúc nheo mày hỏi :

- Tại sao y lại hận Tiêu huynh?

- Nếu nàng là Tiêu Lâm thì nàng cũng sẽ hận ta. Bởi vì Tiêu Viên đã đặt Ngọc Lan vào tứ cảnh.

Tiểu Cúc lắc đầu :

- Tiểu Cúc không hiểu gì cả. Ngọc Lan là ai?

Tiêu Viên nhìn lên vầng trăng khuyết :

- Ngọc Lan đẹp lắm. Chỉ có Ngọc Lan mới gieo vào trái tim Tiêu mỗ một chữ tình. Một chữ tình mà ta tôn thờ, cũng như yêu say đắm nàng. Nhưng cũng chính chữ tình đó đã tạo ra trong ta sự ích kỷ và dè dặt không thể nào lường được.

Nhìn lại Tiểu Cúc, Tiêu Viên nói tiếp :

- Đến bây giờ ta mới nghiệm được lửa tình mãnh liệt như thế nào. Ngọn lửa đó có thể đốt cháy mọi thứ trong một con người. Đốt cháy tất cả. Ngay cả chút lòng trắc ẩn cũng bị biến thành tro.

Tiêu Viên liếm hai vành môi rồi nói tiếp :

- Khi ta biết bào thai trong bụng nàng không phải là giọt máu của ta. Ta đã bỏ đi. Ta đã trở thành một lăng tử trong chốn vô lâm giang hồ. Ta đi để tìm quên lãng. Ta muốn quên tất cả, quên chữ tình của Ngọc Lan, nhưng rồi ta không quên được mà cuối cùng cũng quay về.

- Quay về! Tiêu huynh đã được trọn tình với Ngọc Lan?

Tiêu Viên lắc đầu :

- Ta không quay về với Ngọc Lan bằng tình, mà bằng sự ích kỷ và đê tiện. Ta quay về để trả thù tình. Ngọc Lan đã chịu đựng tất cả nỗi oán hận của ta. Cuối cùng nàng đã quyết định ra đi, rời khỏi kiếp người phù phiếm này để Tiêu Viên có thể quên đi nỗi uất hận oan tình.

Tiểu Cúc bậm hai vành môi vào với nhau :

- Lúc đó... Huynh không thể tha thứ được à?

- Một kẻ điên tình và si tình chẳng khác nào cành cây khô, chỉ chờ chờ đóm lửa bén đến là bùng cháy. Trước khi trút hơi thở cuối cùng, Ngọc Lan gọi Tiêu Lân cho ta. Nhưng tất cả đã quá muộn. Ta sẽ vun đắp cho Tiêu Lân. Ta sẽ làm tất cả vì Tiêu Lân.

- Tiêu huynh quay lại giang hồ, nhận lời Thái A bảo để có được số kim lượng dành cho Tiêu Lân?

Tiêu Viên gật đầu :

- Chính số ngân lượng kia đã khiến ta gieo họa cho những người khác.

- Tiêu huynh đừng trách mình mà phải tìm cách chuộc lại...

- Tiểu Cúc! Tiêu mỗ sẽ chuộc lại.

Tiêu Viên đứng lên. Y chấp tay sau lưng :

- Tiêu Viên có thể là con người ảo mà nàng đang tìm?

Y đỡ Tiểu Cúc đứng lên :

- Hãy cho ta gọi lại Tiêu Lân?

Tiểu Cúc khẽ gật đầu :

- Tiểu Cúc nhận lời.

Tiêu Viên đặt tay lên vai Tiểu Cúc :

- Ta sẽ vì nàng! Ngược lại nàng sẽ vì Tiêu Lân chứ?

- Nhất định như vậy rồi.

Tiêu Viên nắm tay Tiểu Cúc :

- Tiểu Cúc! Ta không muốn là kẻ thù bất đội trời chung trong mắt Tiêu Lân.

- Tiểu Cúc hiểu ý của Tiêu huynh.

Hai người im lặng nhìn nhau. Mãi một lúc Tiểu Cúc mới lên tiếng :

- Chẳng lẽ nào Tiểu Cúc mới có thể gặp lại Tiêu huynh?

- Khi nào ta làm xong phận trách mà nàng trao và cũng có thể mãi mãi không bao giờ gặp lại nàng.

Tiểu Cúc lắc đầu :

- Huynh đừng nói vậy, nhất định chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Nàng điếm nụ cười gương. Nụ cười kia còn đọng trên hai vành môi của Tiểu Cúc thì có tiếng vó ngựa rộn lên xa xa. Tiếng vó ngựa rầm rập càng lúc càng gần.

Mặt Tiểu Cúc sa sầm. Nàng nhìn Tiêu Viên. Tiêu Cúc nhận ra chân diện Tiêu Viên lộ rõ vẻ khản trương.

Y nhìn Tiểu Cúc nói :

- Tiểu Cúc! Họ đang tìm đến Đào Viên thôn.

- Tiêu huynh tính sao?

- Tiêu Viên không còn sự lựa chọn nào khác.

- Huynh lựa chọn gì?

- Nàng hãy đến Đào Viên thôn. Còn ta sẽ chặn họ lại.

- Một mình huynh?

- Nếu không có tứ đỉnh thiên can thì trên giang hồ có mấy người khả dĩ sánh với Tiêu Viên. Hãy đi đi! Đem Tiêu Lâm đi! Tiêu Viên sẽ tìm đến hai người sau.

Tiểu Cúc lưỡng lự.

Tiêu Viên hỏi thúc nàng :

- Thời gian không còn để Tiểu Cúc suy nghĩ định đoạt đâu.

Tiêu Viên nghiêm giọng :

- Hãy dẫn Tiêu Lâm cao chạy xa bay. Càng xa càng tốt và tin tưởng ở Tiêu Viên.

Tiểu Cúc gật đầu. Nàng buông tiếng thở dài rồi nói :

- Tiêu huynh bảo trọng.

Tiêu Viên gật đầu :

- Đừng lo cho ta mà hãy tự lo cho bản thân mình. Tiêu mỗ tin vào nàng. Ta tin vào nàng.

Nói rồi Tiêu Viên quay bước thi triển khinh công băng ra ngoài quan lộ.

Y đứng giữa quan lộ, khoanh tay trước ngực, mặt hướng về phía trước. Sắc na sát nhân lộ trên khuôn mặt vốn dĩ chai lì và lạnh lùng của y.

Hai mươi thốt nhân mã dừng ngựa khi chạm trán với Tiêu Viên.

Dẫn đầu đoàn nhân mã là năm người. Những nhân vật đó Tiêu Viên đều biết mặt. Họ gồm có Đoạn Hồn Hỏa Chương Đoàn Chung, Thiết Chương Chu Sa, ba người còn lại là những cao nhân của Thiên Long giáo. Họ đều vận huỳnh y, có thêu hình một con thường luồng uốn tròn ngay trước ngực.

Hoạt Thần Sát Gia Hầu bước đến hai bộ :

- Tiêu Viên! Hãy chọn cho mình một cái chết đi!

Tiêu Viên lia mắt nhìn qua Hoạt Thần Sát Gia Hầu.

- Xem chừng cả võ lâm Trung Nguyên đều muốn bức tử Huyết Điểm Tử Tiêu Viên.

Y rít giọng đay nghiến nói tiếp :

- Các ngươi muốn Tiêu mỗ chọn một cái chết cũng được! Nhưng ai sẽ là người tiễn Tiêu mỗ xuống a tỳ gặp diêm chúa?

Gia Hầu đánh giọng đáp :

- Bỏn Thần Sát sẽ tiễn ngươi!

- Chỉ một mình tôn giá thôi ư? Hay tất cả phải hợp lực mới tiễn được họ Tiêu này?

- Với Tiêu Viên, không cần phải hợp lực! Một mình bỏn Thần Sát ta là đủ rồi.

- Tốt lắm! Trước khi tiễn Tiêu mỗ xuống a tỳ địa ngục! Tiêu mỗ muốn biết vì nguyên cớ nào các ngươi tiễn ta?

- Tiêu Viên! Ngươi đã biết rồi. Chẳng lẽ cần bỏn Thần Sát nói cho ngươi biết sao?

- Chắc chắn Thiên Long giáo nghi Tiêu mỗ là hung thủ tạo ra huyết cảnh cho Thái A bảo?

- Cả võ lâm đều biết, không chỉ có mỗi Thiên Long giáo.

Tiêu Viên lắc đầu :

- Tiêu mỡ chẳng còn gì để nói nữa. Ta chỉ có một điều muốn biết.
- Người còn muốn biết điều gì?
- Nếu Tiêu mỡ đoán không sai, các người đang trên đường đến Đào Viên thôn?

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tiêu Lân công tử

Đào Viên thôn...

Tọa lạc ven Đông Trường Giang, là một khu rừng đảo bạt ngàn nhưng chỉ có chừng vài trăm nóc nhà. Mặc dù là vùng đất hẻo lánh nhưng Đào Viên thôn không phải là vùng đất vô danh, mà ngược lại đã từng nổi tiếng khắp cõi Trung Nguyên đến vùng đất hoa đào, nhất là vào thời tiết lập xuân, người ta sẽ được chiêm ngưỡng cả một rừng đảo bạt ngàn. Phong cảnh ở đây vừa hữu tình vừa thơ mộng. Thêm vào đó là những người lịch lãm. Mặc dù cách xa kinh thành Trường An nhưng Đào Viên thôn chẳng kém gì chốn phồn hoa đô hội bởi những con người thanh lịch và hiếu khách.

Nổi tiếng nhất ở Đào Viên thôn là khu Đào Viên trang. Trong Đào Viên trang không có những tòa Lâu đài nguy nga tráng lệ, nhưng lại có những dãy thư phòng, kết tạo bằng những thân cây đại thụ và những mái vòm cong, tạo ra khung cảnh vừa thơ vừa mộng. Những tán hoa đào lâu năm, đã hóa thân thành đại thụ quây quần lấy Đào Viên trang, tạo thành một sắc cảnh chẳng nơi nào có được.

Đào Viên trang chẳng có ai là chủ nhân. Nó được kiến tạo ra cho mọi người cùng đến để hưởng cái lạc thú thanh nhàn chốn dương trần. Người Đào Viên thôn đến Đào Viên trang để hưởng lạc thú thi và họa. Cuộc sống ở đây thật yên bình và thanh bạch.

Trong gian đại đường Đào Viên trang, Tiêu Lân trong bộ bạch y nho sinh, tay cầm quyền kinh thư, nhìn xuống những tiểu đồng chưa quá mười lăm.

Chàng tăng hăng rồi ngâm :

Tương Thử hữu bì, nhân vô nghi

Nhân nhi vô nghi, bát tử hạ vi

Tương thử hữu xỉ, nhân nhi vô chi

Nhân nhi vô chi, bát tử hạ kỳ

Tương thử hữu thể, nhân nhi vô lễ

Nhân nhi vô lễ, hồ bát thuyên tử

Dịch :

Tương Thử có bì, người mà vô nghi

Người mà vô nghi, không chết làm chi

Tương Thử có răng, người mà không ngăn

Tương Thử có thể, người mà không lễ

Người mà không lễ, chết nhanh cho dễ.

Ngâm xong đoạn thơ Thạc Thử, Tiêu Lân nói với lũ tiểu đồng :

- Tất cả đọc lại.

Bọn tiểu đồng đồng loạt xướng đọc bài thơ Thạc Thử. Khi bọn tiểu đồng vừa đọc dứt đoạn thơ đó thì một lão trượng hói hỏ bước vào.

Lão vừa bước vào vừa khoát tay nói :

- Thôi thôi đừng đọc nữa... Đừng đọc nữa.

Lão xua tay nói với bọn tiểu đồng :

- Hôm nay đủ rồi... Các người về nhà đi.

Chờ cho bọn tiểu đồng rời khỏi đại sảnh Đào Viên trang, lão trưởng mới bước đến trước mặt Tiêu Lâm.

Lão vuốt râu nói :

- Tiêu công tử... Lão phu đã nói với Tiêu công tử bao nhiêu lần rồi.

Tiêu Lâm ôm quyền xá rồi nói :

- Trưởng thôn tiên sinh nói với văn bối những cái gì nhi.

Lão thôn trưởng nhăn mặt, nói :

- Thì cái chuyện lão phu nói với công tử đó. Bài thơ Thạc Thử này là bài thơ cấm. Thế mà công tử cứ đem ra dạy cho bọn tiểu đồng trong thôn. Nếu chuyện này lọt đến tai Tuần phủ đại nhân thì khó xử cho lão lắm.

Tiêu Lâm tròn mắt nhìn lão trưởng :

- Hầy... Thôn trưởng làm gì khó xử chứ. Đây là bài thơ nói về lễ nghi làm người. Văn bối phải dạy cho các tiểu đồng ở Đào Viên thôn giữ lễ nghi, thì có gì tiền bối lo sợ.

Chàng chất lưỡi, nói tiếp :

- Nếu Tuần phủ đại nhân bắt tội thì lão đã tự xem mình giống như Thạc Thử rồi.

Tiêu Lâm lại chất lưỡi :

- Lão Thôn trưởng đừng lo. Nếu Tuần phủ đại nhân bắt lỗi lão Thôn trưởng thì lão là chuột. Mà đã là chuột thì mãi mãi vẫn là chuột. Còn nếu Tuần phủ đại nhân không là chuột thì chẳng làm khó dễ gì Đào Viên thôn của lão tiền bối đâu.

Lão Thôn trưởng nghe Tiêu Lâm nói, mặt càng nhăn nhúm hơn. Lão đảo mắt nhìn quanh :

- Tai vách mạch rừng.. Tiêu công tử đừng nói vậy. Có người nghe được thì khôn cho lão phu. Không chỉ lão phu khôn mà ngay... cả Tiêu công tử cũng không được yên thân.

Tiêu Lâm mỉm cười :

- Thôi được rồi... Văn bối sẽ nghe lão Thôn trưởng nói.

Tiêu Lâm nhip quyền kinh thư vào lòng bàn tay, vừa nói :

- Nếu lão Thôn trưởng không muốn văn bối dạy bài Thạc Thử cho đám hậu bối thì phải hối lộ cho văn bối cái gì chứ. Tiêu Lâm không là nho sinh thì là con chuột theo ý của lão Thôn trưởng.

Lão Thôn trưởng vuốt râu :

- Hầy... Lão phu đã chuẩn bị rượu thịt cho Tiêu công tử rồi.

Tiêu Lâm chất lưỡi, nhìn lão nói :

- Tiểu bối mạo phạm xin được biến mình thành Thạc Thử. Thôn trưởng có biết vì sao văn bối tự biến mình thành Thạc Thử không?

Lão Thôn trưởng giả là nói :

- Chắc tại vì rượu thịt của lão chứ gì?

Tiêu Lâm khoát tay :

- Không không...

Lão Thôn trưởng tròn mắt nhìn chàng :

- Thế cái gì công tử tự nhận mình là chuột.

- Rất đơn giản thôi... Văn bối không muốn mình trở thành Khuất Nguyên.

Tiêu Lân nheo mày xoa trán rồi nói tiếp :

- Thôn trưởng biết vì sao Khuất Nguyên phải trầm mình xuống dòng Mịch La để rồi sau đó chúng ta có đợt cái tết Đoan Ngọ mà chè xôi gà không?

Lão Thôn trưởng lắc đầu :

- Lão phu đâu phải là con mọt sách như Tiêu công tử.

Nghe lão thốt câu này, Tiêu Lân phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói :

- Lão Thôn trưởng... Nếu không có sách xưa thì đâu có sách nay thế mới có câu ôn cố tri tân chứ.

Tiêu Lân nhìn lão Thôn trưởng mỉm cười. Nụ cười mỉm hiện lên khuôn mặt thanh tú nho nhã của chàng tạo ra nét lém lỉnh, và chút giễu cợt.

Tiêu Lân nói tiếp :

- Trong Sở Từ của Khuất Nguyên có một câu “Thế nhân giai trọc ngã độc thanh, thế nhân giai tuy ngã độc tỉnh”. Khi văn bối đọc đến đoạn này mới nghiệm ra, lão Tề tướng Khuất Nguyên đó chết là đúng rồi. Không ai giết lão mà tự lão trầm mình xuống dòng Mịch La để chết. Ấu cũng đúng thôi.

Lão Thôn trưởng nói :

- Đúng chỗ nào.

Tiêu Lân mỉm cười nói :

- Thiên hạ đều do, riêng có Khuất Nguyên là sạch. Thiên hạ đều say, riêng có mình lão Khuất Nguyên là tỉnh.

Tiêu Lân nhip quyền kinh thư vừa lắc đầu nói :

- Con người này đúng là một kẻ lập dị, chẳng giống ai cả. chính vì lập dị mà lão tự cho mình đứng ngoài thiên hạ. Đứng ngoài thiên hạ để rồi cô đơn. Cả thế gian này những người có một mình lão Khuất Nguyên đó thôi. Cuối cùng thì lão cũng cô đơn quá. Cô đơn đến độ không chịu nổi mà nhảy tồm xuống dòng Mịch La tự vẫn.

Tiêu Lân mỉm cười với lão Thôn trưởng, từ tốn nói tiếp :

- Tiêu Lân thì chẳng muốn cô đơn như lão Khuất Nguyên kia. Và cũng không muốn thoát ly rồi thiên hạ như lão. Bởi vì bên cạnh Tiêu Lân còn có lão Thôn trưởng và hàng vạn người nữa. Thiên hạ biến thành chuột, Tiêu Lân cũng biến thành chuột. Có như thế mới không rơi vào cảnh ngộ như Khuất Nguyên, để rồi người đời sau chê trách.

Lão Thôn trưởng nheo mày nói :

- Khuất Nguyên là thi hào, là Tề tướng có đủ tất cả, ai dám chê trách chứ.

- Hừm... Có đấy... Lão Thôn trưởng không đọc sách thánh hiền nên không biết thôi. Này nhé... Trong sách thánh hiền để lại có đoạn thơ viết “Nước sông Tương sạch, ta dùng rửa mặt, nước sông Tương đục ta dùng rửa chân”. Có đâu như lão Khuất Nguyên kia chẳng biết phân biệt sạch đục là gì, cứ nhảy tùm xuống nước, để rồi chết ngộp. Ba ngày sau phình lên, để lại cho hậu thế cái ngày Tết Đoan Ngọ.

Lão Thôn trưởng chau mày khi nghe Tiêu Lân nói.

Lão toan mở lời hỏi chàng tiếp thì một trang tiểu thư cùng hai ả a hoàn từ ngoài bước vào. Nàng vừa bước vào vừa nói :

- Nếu Khuất Nguyên tiên sinh nghe được mấy lời của Tiêu công tử nói chắc hẳn sẽ đội mồ sống lại mà xé nát tập Sở Từ danh bất hư truyền này của ông ấy quá.

Lão Thôn trưởng quay ngoắt lại. Lão ôm quyền xá một cách thật thành kính :

- Lão phu... Lão phu không ngờ Triệu Uyển Nhi tiểu thư cũng đến đây.

Uyển Nhi liếc nhìn Tiêu Lân.

Tiêu Lân nhận ngay ra cái liếc mắt của nàng, liền ôm quyền xá.

Chàng giả là cười nói :

- Tại hạ nghe danh Triệu Uyển Nhi tiểu thư là trang giai nhân tuyệt sắc lại phong thái hơn người. Lần đầu tiên giáp mặt, lời đồn đại của thiên hạ quả là không ngoa hạnh ngộ... hạnh ngộ.

Nghe Tiêu Lân nói, Uyển Nhi lườm chàng. Nàng ôn nhu nói :

- Uyển Nhi cũng nghe danh Tiêu công tử nên mới thân hành đến Đào Viên trang để nhìn mặt người xem có đúng như lời đồn đại không. Khi vừa đến Đào Viên trang thì lại nghe những lời phân giải của công tử về Khuất Nguyên, Uyển Nhi lấy làm lạ vô cùng.

Lão Thôn trưởng nhăn mặt nói :

- Uyển Nhi tiểu thư... Tiêu Lân chỉ bốc đồng trong thoáng chốc thôi mà.

Nàng nhìn lại lão Thôn trưởng :

- Lão trượng... Uyển Nhi muốn đàm đạo với Tiêu công tử...

Như hiểu ý nàng, lão Thôn trưởng ôm ôm quyền khúm núm nói :

- Tiểu thư... Lão phu đã chuẩn bị đại yến bên tư gia... Mời tiểu thư qua đó.

Nàng nhìn lại Tiêu Lân :

- Tiêu công tử hẳn sẽ tiếp Uyển Nhi này chứ?

- Phận thảo dân như tại hạ mà được trang thiên kim lá ngọc cảnh vàng như Uyển Nhi tiểu thư đây mời, sao có thể từ chối được.

Nàng nhìn Tiêu Lân, điểm một nụ cười mỉm rồi ôn nhu nói :

- Công tử đừng khách sáo quá, khiến cho hào khí ban đầu sớm mất đó.

- Tại hạ đâu muốn mất hào khí đó. mà thật lòng ngưỡng mộ tiểu thư mới nói ra những lời như vậy thôi.

Nàng lườm chàng.

Tiêu Lân mỉm cười khi tiếp nhận ánh mắt của Triệu Uyển Nhi

Mọi người rời Đào Viên trang đến biệt trang của lão Thôn trưởng.

Đại yến đã được lão Thôn trưởng bày ra trong gian phong xá, tọa lạc giữa khu vườn đào.

Phong cảnh ở đây vừa hữu tình vừa thơ mộng mà bất cứ ai lạc bước vào cũng khó mà giữ được xúc cảm sinh tình dễ thơ.

Lão Thôn trưởng giả là nói :

- Tiểu thư và Tiêu công tử cứ tự nhiên! Lão phu cáo từ.

Uyển Nhi gật đầu.

Lão Thôn trưởng vừa toan bước đi thì Tiêu Lân gọi lại :

- Tiền bối.

Lão Thôn trưởng nhăn mặt.

Tiêu Lân giả là cười :

- Hây... Đây là biệt trang của lão Thôn trưởng, nếu như văn bối không uống với lão Thôn trưởng một chén rượu, bữa yến tiệc hôm nay khó mà nuốt nổi.

Tiêu Lân nói rồi bung bầu rượu rót ra hai chén. Chàng bung một chén, trao cho lão Thôn trưởng một chén rồi nói :

- Mời lão Thôn trưởng.

Không thấy Tiêu Lân mời Uyển Nhi, lão Thôn trưởng càng bối rối hơn. Lão nhìn Uyển Nhi nói :

- Lão phu mời tiểu thư.

Uyển Nhi nhỏ giọng đáp lời lão Thôn trưởng :

- Tiêu công tử mời lão Thôn trưởng. Lão cứ dùng... Đây hẳn là lễ “Tiên chủ hậu khách” của Tiêu công tử.

- Tiểu thư cho phép.

Lão nhìn lại Tiêu Lân khẽ lắc đầu.

Tiêu Lân nói :

- Mời lão Thôn trưởng.

Hai người cùng cạn chén.

Uống cạn chén rượu, lão Thôn trưởng đặt chén xuống bàn, rồi nói với Uyển Nhi :

- Tiểu thư... Lão phu cáo từ.

Uyển Nhi gật đầu.

Chờ cho lão Thôn trưởng rời hẳn khỏi gian phong xá, Uyển Nhi mới nhìn lại Tiêu Lân. Hai người đối nhãn nhìn nhau, Tiêu Lân giả là cười.

Uyển Nhi bung bầu rượu rót ra chén. Nàng bung chén rượu nói với Tiêu Lân :

- Chén này Uyển Nhi thỉnh giáo Tiêu công tử.

- Ô... Thỉnh giáo là sao à... Tiểu thư mời tại hạ chứ.

Chân diện Uyển Nhi nghiêm lại :

- Uyển Nhi mời công tử.

- Đa tạ... Đa tạ...

Tiêu Lân cạn chén cùng với nàng.

Uyển Nhi đặt chén xuống bàn nhìn Tiêu Lân nói :

- Uyển Nhi lần này thân hành đến Đào Viên thôn trước là để ngắm phong cảnh hữu tình của chốn bồng lai tiên cảnh. Sau là muốn tiếp kiến trang tài tử nổi tiếng của Đào Viên thôn.

Tiêu Lân khoát tay :

- Tiểu thư nói quá rồi... Tại hạ chỉ dám nhận mình là tài tử thôi chứ tuyệt nhiên không dám nhận hai chữ nổi tiếng.

- Công tử đừng khách sáo.

- Nếu khách sáo thì Tiêu Lân đã khách sáo rồi à.

Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng nhíu lại :

- Tiêu công tử khách sáo từ bao giờ.

- Khi mới gặp tiểu thư.

Tiêu Lân mỉm cười. Chàng nói tiếp :

- Tại hạ đoán không lầm, tiểu thư đến Đào Viên thôn gặp tại hạ hẳn cũng để hỏi về bài thơ Thác Thử mà tại hạ rao giảng cho bọn tiểu đồng ở đây.

Uyển Nhi gật đầu :

- Tiêu công tử đoán rất đúng.

Tiêu Lân rót rượu ra chén của mình và nàng. Chàng vừa rót rượu vừa nói :

- Tiểu thư định hỏi gì về bài thơ Thác Thử đó ạ.

Nàng nhìn vào mắt Tiêu Lân :

- Bài thơ Thác Thử, công tử rao giảng cho bọn tiểu đồng. Chẳng biết công tử rao giảng thế nào mà bọn chúng thuộc lòng. Ngày ngày rao hát, và đã đến tai lão nhân gia.

Nàng nghiêm giọng nói :

- Là người đọc sách thánh hiền, hẳn công tử biết bài thơ đó bị cấm lưu truyền.

Tiêu Lân mỉm cười nói :

- Tại hạ có biết điều đó, nhưng một bài thơ hay nói về lễ nghi làm người mà lại cấm lưu truyền, tiểu thư thấy có lạ không? Có những lời nói hay để ban tặng cho người nhưng đó chỉ là những lời nói chót lưỡi đầu môi. Thế mà người ta vẫn nghe được, lại còn hoan hỷ nữa. Ngược lại có những lời chân lý nhưng họ lại chẳng nghe được. Bởi những lời đó họ không nghe nổi đâu.

Uyển Nhi cau mày :

- Công tử nói vậy là có ý gì?

Tiêu Lân ôm quyền giả là cười rồi nói :

- Tiểu thư miễn thứ cho tại hạ, tại hạ mới dám nói ra điều này. ở đây chỉ có Uyển Nhi và công tử đàm đạo với nhau... Công tử đừng ngại, Uyển Nhi không phải là hạng người chỉ thích nghe những lời nói chót lưỡi đầu môi.

Nàng vừa thốt dứt lời Tiêu Lân ôm quyền nói ngay :

- Danh bất hư truyền... Danh bất hư truyền... Tại hạ ngưỡng mộ... ngưỡng mộ.

Nàng chau mày nhìn Tiêu Lân.

Chàng giả là cười rồi nói :

- Uyển Nhi tiểu thư tinh mắt thấy tất cả sự gian trá bóng bẩy trong lời nói. Tiểu thư giờ là trang thiên kim lá ngọc cành vàng của Tuần phủ đại nhân, nên bước ra khỏi biệt phủ thì trăm người dò mắt nhìn theo. Nếu tiểu thư đến đâu thì nơi đó mở ngay yến tiệc thết đãi. Nếu tiểu thư gặp trang nam tử hán nào thì người đó sẽ thốt ngay một câu ca ngợi.

Tiêu Lân xoa trán :

- Họ sẽ nói với tiểu thư những gì nhỉ. À... Nào là trang thiên kim lá ngọc cành vàng. Trang mỹ nữ đẹp nhất Giang Châu này, nếu không muốn nói là trang giai nhân hoa nhường nguyệt thẹn.

Uyển Nhi lườm Tiêu Lân. Nàng trang trọng nói :

- Công tử đã nói ra lời đó khi vừa gặp Quyền Nhi.

- Thế đấy. Chính vì thốt ra lời nói đó mà tại hạ mới dám cho mình đã khách sáo rồi. Còn bây giờ thì không.

Chân diện Uyển Nhi nghiêm hẳn lại :

- Nếu không khách sáo. Công tử sẽ nói gì với Uyển Nhi nào.

Chàng nhìn nàng giả là cười.

Uyển Nhi cau mày :

- Công tử có thể nói cho Uyển Nhi biết được không? Sao chỉ mỉm cười mà không nói?

Tiêu Lân bưng chén rượu :

- Tiểu thư thử đặt mình vào chỗ của những thảo dân, giống như Tiêu Lân này. Ái chà. Nếu tiểu thư không là ái nữ của Tuần phủ đại nhân thì không chừng chẳng ai nhìn tới tiểu thư đâu.

Tiêu Lân hơi chồm tới :

- Thú thật với tiểu thư, không chừng thiên hạ lại nói tiểu thư là con cóc xấu xí đi đâu mà cứ lảng vảng trước mắt người hoài.

Chân diện Uyển Nhi đỏ bừng. Nàng từ từ đặt chén rượu xuống rồi đứng lên.

Mãi một lúc sau Uyển Nhi mới thốt được mỗi một từ :

- Ngươi!

Nàng chỉ thốt được mỗi một lời đó cổ họng như có cái gì chẹn ngang không sao thốt được thành tiếng. Uyển Nhi nhìn Tiêu Lân chằm chằm. Nàng nhìn Tiêu Lân bằng ánh mắt hằn học và bất nhẫn.

Tiêu Lân nhìn nàng. Sắc diện của Uyển Nhi từ từ dịu xuống. Bất ngờ nàng cười thành tiếng. Nàng vừa cười vừa nhìn Tiêu Lân :

- Đúng là miệng nho sinh thâm độc. Công tử định chọc giận Uyển Nhi đó à.

Tiêu Lân mở to hai con ngươi hết cỡ. Trông mặt chàng thật ngỡ ngàng và nực cười. Chàng khoát tay :

- Không không... Phận thảo dân như Tiêu Lân nào dám chọc giận ái nữ của Tuần phủ đại nhân. Tại hạ biết thân phận của mình chứ. Nếu để tiểu thư giận chắc thảo dân chẳng còn chỗ đứng trong Đào Viên thôn này nữa.

Uyển Nhi gằn giọng nói :

- Công tử nói đúng đó. Chỉ cần Uyển Nhi về tấu trình với lão nhân gia tại Đào Viên thôn có một gã nho sinh càn rỡ, đem bài Thạc Thử rao giảng để chế giễu lão nhân gia, xem thường vương pháp... Uyển Nhi e rằng công tử không còn chỗ búi tóc.

- Ý của tiểu thư... Tại hạ roi đầu.

Uyển Nhi gật đầu :

- Chiều theo qui pháp, công tử đã có thể roi đầu.

Tiêu Lân gượng cười, rồi nói :

- Thế tiểu thư có về bẩm tấu Tuần phủ đại nhân không?

- Có thể lắm chứ.

Tiêu Lân dốc chén rượu uống cạn nhìn nàng. Chàng từ tốn nói :

- Khi này nghe tại hạ nói tiểu thư đỏ mặt là sao vậy?

- Ai không thẹn, không giận khi nghe người ta nói mình là con cóc xấu xí.

Tiêu Lân phá lên cười.

Đôi chân mày Uyển Nhi nhíu lại :

- Công tử cười gì?

- Ý của tại hạ mình chứng cho tiểu thư thấy lời hay ý đẹp chưa phải là lời

thật. còn chân ngôn thì thường làm cho người ta không nghe nổi. Như tiểu thư đây cũng vậy. Phàm nữ nhân nếu được ai khen thì cảm thấy hoan hỉ vô cùng nhưng nếu chê thì là sinh lòng đố kỵ.

Chàng bưng bầu rượu rót ra chén mình. Vừa rót rượu Tiêu Lân vừa nói :

- Nếu không là cóc thì ai có nói gì thì người ta cũng không là cóc. Nếu không là Thạc Thử thì ai có nói gì ta cũng không là chuột. Đâu phải nghe nói rồi mình biến thành chuột thành cóc.

Uyển Nhi lờm Tiêu Lân :

- Thế trong mắt công tử, Uyển Nhi là gì nào. Là cóc hay là chuột?

Tiêu Lân khoát tay :

- Không không... Tiêu Lân làm gì có ý nghĩ đó... Trong mắt tại hạ Uyển Nhi là sự ngưỡng mộ.

- Lời nói của Tiêu công tử có thật tâm và đáng tin cậy không?

Tiêu Lân gượng cười rồi nói :

- Nếu Tiêu Lân xem tiểu thư là cóc là chuột thì hóa ra mình cũng là cóc là chuột rồi.

Nàng mỉm cười. Uyển Nhi từ tốn nói :

- Nếu lời nói đó là thật... Tiêu công tử có thể tặng cho Uyển Nhi một bài thơ nói về cuộc tao ngộ này chứ.

Tiêu Lân ôm quyền nói :

- Cung kính không bằng phụng mệnh.

Chàng bưng bầu rượu rót ra chén, uống luôn một lúc ba chén. Mắt nhìn Uyển Nhi cất giọng trầm ấm :

Người đi đường thấy Uyển Nhi, đặt gánh vuốt râu nhìn.

Thiếu niên thấy Uyển Nhi lột nón sửa búi tóc.

Người cày quên cả cày, người cuốc quên cả cuốc.

Ai nấy quên giận hờn, chỉ ngồi ngắm Uyển Nhi.

Sứ quân từ Nam đến, năm ngựa đứng chần chừ.

Nghe Tiêu Lân đọc bài vịnh đó, sắc diện Uyển Nhi đỏ bừng thẹn thùng. Trong khi Tiêu Lân từ từ ngồi xuống điểm nụ cười mỉm với nàng.

- Miệng lưỡi nho sinh đúng là gian trá, đao kiếm khó lường, khó lường.

Lời nói đó phát lên oang oang phá tan sự im lặng của hai người.

Tiêu Lân nhăn mặt nói với Uyển Nhi :

- Tại hạ gặp phải oán chủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Đào Viên dậy sóng

Một lão Cái bang chạc ngoài ngũ tuần sầm sập bước vào gian phong xá. Lão chẳng hỏi Tiêu Lân hay Uyển Nhi mà thân nhiên ngồi xuống bàn tiệc. Hai cánh mũi lão phập phồng hít thở như thể muốn hít lấy tất cả mùi thơm từ những món ăn đang tỏa ra.

Lão liếm mép :

- Khứu giác của ta vẫn không hề mất đi sự huyền diệu bởi thời gian.

Lão nói rồi dùng tay xé luôn một cái đùi gà. Thấy lão Cái bang dùng tay xé gà, Uyển Nhi cau mày. Nàng toan mở miệng nói thì lão đã lên tiếng cướp lời nàng trước :

- Nha đầu đừng nói gì cả... Lão phu biết ngươi định nói gì rồi.

Lão toét miệng cười với Uyển Nhi rồi nói :

- Lão chỉ cảnh báo cho nha đầu biết, nha đầu đừng nên nghe những lời nói của Tiêu lão đệ của lão phu. Những lời nói của y không đáng tin đâu.

Lão nói rồi cho chiếc đùi gà vào miệng nhai ngồm ngoàm một cách ngon lành.

Tiêu Lân nhăn mặt. Chàng chớp mắt với lão. Lão cũng chẳng màng đến cái chớp mắt của Tiêu Lân mà cứ nhai ngốn ngấu.

Tiêu Lân buột miệng nói :

- Lão huynh...

Lão nhìn chàng, khoát tay :

- Lão đệ cũng đừng nói. Khi chúng ta ăn thì không nên nói.

Tiêu Lân thở hắt ra, lắc đầu. Chàng nhìn Uyển Nhi.

Lão Cái bang chẳng màng đến thái độ của Tiêu Lân hay Uyển Nhi, cứ dùng tay bóc ăn ngon lành. Lão hết ăn rồi uống.

Uyển Nhi buông tiếng thở dài rồi từ từ đứng lên. Nàng rời bàn tiệc, bước ra ngoài mái hiên ngắm nhìn khu đào viên.

Nàng nghe lão Cái bang nói :

- Đúng là ngon! Chưa bao giờ lão ăn mày già lại ăn ngon như thế này.

Lão nói rồi chà hai bàn tay vào ngực áo. Tiêu Lâm nhăn mặt bởi hành động của lão.

Chùi sạch hai bàn tay vào ngực áo, lão Cái bang mới nhìn Uyển Nhi nói :

- Hê nha đầu... Lão phu biết ngươi không thích ăn cùng với lão nên mới ra đứng ngoài đó. Vẫn còn ít thức ăn trên bàn. Nha đầu muốn thì ăn đi. Lão không ăn nữa đâu.

Lão nói rồi với tay ôm cả vò rượu nhìn lại Tiêu Lâm :

- Còn Tiêu lão đệ thì đi theo ta.

Tiêu Lâm nhăn nhó nói :

- Lão huynh biết tiểu thư đây là ai không?

Lão khoát tay :

- Lão đệ thì cần biết chứ ta cần gì biết. Ta chỉ cần biết mỗi một lão đệ là được rồi.

Lão đặt tay lên vai chàng :

- Sao... Lão đệ đi với ta chứ?

Uyển Nhi quay mặt nhìn lão Cái bang. Vẻ mặt nàng lộ rõ nét bất nhẫn và cau có. Nàng bước trở vào gian phong xá. Nhìn lão Cái bang Uyển Nhi nói :

- Lão không muốn biết Uyển Nhi nhưng Uyển Nhi vẫn muốn cho lão biết.

Lão Cái bang nhìn lên nàng.

Uyển Nhi nghiêm giọng nói :

- Lão hẳn biết Tuần phủ Giang Châu...

Lão Cái bang chòí tay đứng nhìn nàng.

- Tuần phủ Giang Châu. Cái lão ôn dịch đó ư?

Lão hất mặt nói :

- Nha đầu nói với lão phu cái lão ôn dịch Tuần phủ đó làm gì?

Uyển Nhi đỏ mặt :

- Lão ăn mày nói ai là ôn dịch chứ?

- Thì còn ai nữa. Ngoài lão Tuần phủ ôn dịch Triệu Hữu ra. Lão phu đâu có thèm nhìn đến lão.

Lão xoa tay :

- Nha đầu đừng nhắc đến cái lão đó nữa.

Nghe lão Cái bang thốt ra những lời nói đó. Uyển Nhi đỏ mặt thẹn thù. Nàng gất giọng nói :

- Lão ăn mày già... Tuần phủ Giang Châu Triệu Hữu đã làm gì mà để lão miệt thị là hạng người ôn dịch. Nếu lão không giải trình được đừng trách bôn cô nương.

Tiêu Lâm lúng túng nói :

- Tiểu thư xin đừng giận. Thần Cái lão huynh của tại hạ vốn tính thẳng thắn chẳng biết dùng ngôn phương để nói chuyện. Tiểu thư bỏ qua cho.

Lão Thần Cái nhìn lại Tiêu Lâm :

- Hê... Sao lão đệ làm gì mà trọng thị ả dữ vậy?

Lão nhìn lại Uyển Nhi :

- Nha đầu muốn biết vì sao lão phu gọi Tuấn phủ Giang Châu là lão ôn dịch ư. Nếu lão phu nói như vậy còn nhẹ cho lão ôn dịch đó đó. Chứ còn người khác thì nói nặng hơn lão phu nữa. Khắp trấn Giang Châu này ai mà không biết Triệu tuần phủ vừa ngu, vừa dốt lại ăn tạp nữa. Cái gì y cũng biết cả.

Uyển Nhi tức đến biến sắc. Dung diện của nàng đỏ như quả chín. Nàng rít giọng nói :

- Hồ đồ... Lão dám xúc phạm đến lão nhân gia.

Lão Cái bang reo lên :

- A... Hóa ra nha đầu là ái nữ của Tuấn phủ Giang Châu. Thảo nào không hống hách như vậy.

Tiêu Lâm nhăn mặt nói :

- Lão huynh...

Uyển Nhi khoát tay :

- Công tử không cần xen vào chuyện này để cho Uyển Nhi định đoạt với lão ăn mày đây.

Uyển Nhi vừa nói vừa bất ngờ vỗ chưởng tới lão ăn mày. Chưởng ảnh của nàng chưa phạm đến người lão Cái bang thì đã bị lão khống chế hồ khẩu.

Lão chất lưỡi nói :

- Bọn quan quyền các người đứng là không biết kẻ cao người thấp. Hở một chút là thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Hừ... Nha đầu dám đánh kẻ bề trên, để lão phu bề tay người cho người vĩnh biệt chùa cái tật hỗn láo này.

Uyển Nhi biến sắc, giật mạnh hữu thủ lại nhưng không sao rút lại được. Nàng cảm tưởng hồ khẩu của mình dính chặt vào trảo công của lão ăn mày.

Uyển Nhi âm ức quá thét lên :

- Buông tay ta ra.

Tiêu Lâm nhìn lão ăn mày nói :

- Lão huynh. Thả tay nàng ra đi.

Lão ăn mày buông hồ khẩu Uyển Nhi vừa nói :

- Nha đầu... Nếu gặp Tuấn phủ đại nhân nhớ nói với lão rằng có Khẩu Đà Từ, ăn mày chúa sẽ đến gặp lão. Dặn lão phải bày cho ta đại yến thịnh soạn hơn cả ở đây đó.

- Chẳng lẽ lão có thể lệnh cho lão nhân gia được ư?

- Tất nhiên là được rồi.

Uyển Nhi lườm lão.

Lão Cái bang giả là cười rồi nói :

- Nói thế thôi chứ lão ăn mày đây không dám bức hiếp nha đầu đâu.

Uyển Nhi hừ nhạt rồi nói :

- Được rồi... Uyển Nhi sẽ về báo với lão nhân gia.

Nàng nói rồi dậm bước toan bỏ đi nhưng lão Khẩu Đà Từ đã gọi lại :

- Nha đầu khoan đi đã. Trước khi nha đầu đi, lão phải nói với người một câu để trả lại bữa yến tiệc hôm nay chứ. Phàm lão ăn cái gì của ai cũng tìm cách trả lại chứ không chịu hàm ân đâu.

Uyển Nhi nhìn lão gay gắt nói :

- Lão muốn nói gì?

Khẩu Đà Từ xoa tay :

- Lão muốn nói cho nha đầu biết... nha đầu phải cảnh giác với Tiêu lão đệ của ta đó. Y vốn là một nho sinh miệng lưỡi giáo hoạt, thâm độc vô cùng. Nếu nha đầu cứ tin vào lời nói của y thì một ngày nào đó nhất định nha đầu sẽ yêu gã. Mà những nho sinh miệng lưỡi như lão đệ của lão thì chả bao giờ biết yêu. Y chỉ lãng mạn vui đùa thôi. Đến lúc đó nha đầu sẽ khổ.

Nghe lão nói mặt Uyển Nhi càng đỏ hơn. Nàng thẹn thùng những tưởng như có lớp than hồng đang nung chín mặt mình.

Uyển Nhi nhìn lão :

- Hôm nay Uyển Nhi bỏ qua nhưng ngày mai nhất định sẽ buộc lão phải trả giá cho những lời nói hồ đồ hôm nay.

Nàng nói rồi dậm bước bỏ ra ngoài gian phòng xá.

Tiêu Lâm vội bước theo nàng.

Khấu Đà Từ đã giữ lấy tay chàng :

- Hê... Lão đệ chạy theo người ta làm gì chứ... Ta mới nói vài câu lão đệ đã vội chạy theo bóng sắc mỹ nhân rồi. Hãy ở đây với ta nào.

Uyển Nhi dừng bước ngoài gian phòng xá. Nàng nhìn lại Khấu Đà Từ với ánh mắt bất nhẫn.

Lão Khấu Đà Từ khoát tay :

- Hê... Tiểu thư nên đi đi... Đừng nghe những lời ca tụng của Tiêu lão đệ. Lão phu đây biết y như biết chính những đường vân tay của mình. Y chỉ ngoa ngôn nói bừa thôi.

Uyển Nhi đỏ mặt. Nàng buông tiếng thở dài, rồi quay bước bỏ đi thẳng một mạch.

Uyển Nhi đi rồi. Tiêu Lâm mới ngồi xuống đối diện với Khấu Đà Từ. Chàng gắt giọng nói :

- Người ta đang đối đáp vui vẻ với nhau.. Khấu Đà lão huynh tự dưng chen vào khiến cho Uyển Nhi tiểu thư giận lẫy. Huynh chẳng biết chút lịch lãm nào.

Khấu Đà Từ chìa mặt tới :

- Ta cần gì lịch lãm với ả nha đầu đó chứ.

Lão nói rồi bê cả bầu rượu tu ừng ực. Đặt bầu rượu xuống bàn, lão nhìn Tiêu Lâm :

- Tiêu lão đệ... Bộ ngươi thích ả nha đầu thiên kim tiểu thư của Tuần phủ đại nhân à?

Tiêu Lâm nhìn lão, gắt giọng nói :

- Nếu đệ thích thì đã sao nào.

Lão Đà Từ đứng lên :

- Vậy lão huynh có cách rồi.

Lão ve cằm, nhìn Tiêu Lâm hững hờ nói tiếp :

- Nếu như Tiêu lão đệ thích ả nha đầu đó, lão huynh sẽ giúp cho, không cần ngươi phải dùng đến mồm mép của mình. Chỉ cần ngươi...

Tiêu Lâm cướp lời lão :

- Học võ công ăn mỳ của lão huynh chứ gì?

- Đúng rồi... Chỉ cần Tiêu lão đệ học võ công của Cái bang.. Đồng thời nhận luôn cả y bát chân truyền của tổ sư. Khấu Đà Từ nhất định sẽ giúp Tiêu lão đệ tóm ngay ả nha đầu kia về làm thê thiếp.

Tiêu Lâm đứng lên. Chàng nhìn Khấu Đà Từ, trang trọng hỏi :

- Lão huynh nói hết chưa còn gì không?

Khấu Đà Từ gượng cười, khẽ gật đầu:

- Lão đệ đồng ý thụ học võ công của lão huynh chứ.

Tiêu Lân buông một câu cụt lủn :

- Không.

Khấu Đà Từ ngậy mặt ra nhìn chàng :

- Lão đệ nguoi...

Tiêu Lân đứng lên. Chàng nhìn Khấu Đà Từ :

- Lão huynh... Có gì lão huynh cứ khư khư đòi hỏi đệ học võ công chứ. Lại còn muốn đệ tiếp nhận cái cây gậy ăn mày của lão huynh nữa.

Chàng khoát tay :

- Lão đệ đã nói với lão huynh bao nhiêu lần rồi.

Chàng nhăn nhó nói tiếp :

- Chẳng lẽ lão huynh cứ buộc Tiêu Lân phải nói đi nói lại mãi hay sao. Trên đời này Tiêu đệ làm tất cả nhưng duy chỉ có một nghề duy nhất Tiêu Lân không bao giờ làm. Đó là làm ăn mày chúa giống như lão huynh vậy.

Khấu Đà Từ gất gông nói :

- Lão đệ chẳng biết gì cả.

- Biết lão huynh là ăn mày chúa đã quá đủ rồi, lão huynh còn muốn Tiêu Lân này biết gì nữa nào.

Khấu Đà Từ nhìn Tiêu Lân, vồn vã nói :

- Lão đệ tiếp nhận quyền trượng Cái bang, thụ học võ công của lão huynh, đương nhiên lão đệ trở thành Bang chủ Cái bang. Một bang phái lớn nhất trong chốn võ lâm giang hồ. Đi đến đâu thầy ai cũng đều nể mặt cả... Lão đệ đâu cần phải khát thực kiếm ăn chứ.

Tiêu Lân lè lưỡi khi Khấu Đà Từ nói dứt lời. Chàng nhìn lão nhăn mặt nói :

- Uy phong đến thế.

- Bang chủ Cái bang sao lại không uy phong. Bao người ước mơ cũng không được đấy.

- Ước mơ gì Tiêu Lân còn ham chứ ước mơ làm ăn mày chúa thì Tiêu Lân cách mặt nào. Chẳng biết Bang chủ Cái bang uy phong cỡ nào nhưng ngay cả một nha đầu như Uyển Nhi cũng không muốn ngồi dùng bữa chung với lão huynh.

- Tại ả nha đầu đó không biết uy danh của lão huynh đấy chứ.

Tiêu Lân nhướn mày :

- Đợi đến khi ả biết không chừng lại chẳng thèm bỏ thí cho một chén cơm cân rượu.

Tiêu Lân đứng lên ôm quyền xá Khấu Đà Từ, nhũn nhặn nói :

- Lão huynh... Cỗ nhân có câu “Lập thân tối hạ thị ăn xin”. Tiêu Lân vô cùng cảm kích thịnh tình của lão huynh nhưng đành khát lại không dám nhận thịnh tình đó. Cáo từ.

Tiêu Lân nói rồi quay bước. Chàng vừa bước ra khỏi gian phong xá đi được một trượng thì lại chạm mặt với Khấu Đà Từ. Chẳng biết lão dùng đến thuật gì mà lại vượt qua mặt Tiêu Lân lúc nào chàng không biết.

Lão Đà Từ gất giọng nói :

- Tên nho sinh thú, miệng lưỡi... Ngươi nói lại coi, làm gì có câu “Lập thân tối hạ thị ăn xin” trong sách võ chứ.

Tiêu Lân mỉm cười nói :

- Lão huynh nói không có ả.

- Làm gì có.

Tiêu Lân giở ngay quyển kinh thư trong tay mình. Chàng chìa quyển kinh thư đến trước mặt Khấu Đà Từ rồi nói :

- Lão huynh nhìn xem... Câu gì đây.

Khấu Đà Từ sượng sùng nói :

- Ta chỉ biết võ công chứ đâu biết...

Tiêu Lân reo lên :

- Cái chữ mới là gốc con người chứ không phải võ công. Ba cái thứ võ công thượng cẳng chân hạ cẳng tay của lão huynh chỉ được mỗi một việc duy nhất là chống quyền trượng lạy ông đi qua, lạy bà đi lại, Tiêu Lân không cần.

Khấu Đà Từ tròn mắt nhìn Tiêu Lân :

- Ngươi...

Tiêu Lân nhìn trừng lại lão.

- Hê... Lão huynh quên giao ước giữa Tiêu Lân và lão huynh rồi sao. Kể nào giận dữ khi gặp người kia thì phải làm sao nào.

Lão Đà Từ lắc đầu gượng cười nói.

- Ta không giận... Ta không giận dữ gì cả.

Tiêu Lân mỉm cười :

- Có thể chứ... Nhưng thôi được rồi lão Đà Từ huynh đã có nhiệt tâm với Tiêu đệ như vậy... Tiêu đệ cũng phải cho lão huynh một cơ hội.

- Lão đệ nói đi... Ngươi cho ta cơ hội gì?

Tiêu Lân nhìn lão tủm tỉm cười, rồi cúi xuống nhặt một cành cây vẽ luôn dưới đất.

Lão Đà Từ cứ trố mắt nhìn chàng vẽ. Tiêu Lân vẽ nguệch ngoạc chẳng ra chữ gì cả, nói :

- Lão huynh nè. Chỉ cần lão huynh nói cho đệ biết đây là chữ gì thì đệ sẵn sàng nhận y bát quyền trượng của lão huynh để đi ăn mày khắp thiên hạ. Còn như không biết đây là chữ gì thì sau này nhớ đừng có làm phiền đệ nữa đó.

Khấu Đà Từ nheo mày:

- Chữ này là chữ gì?

- Lão huynh tự tìm hiểu... Đệ không nói đâu.

- Ngươi khác nói cho ta được không?

Tiêu Lân lưỡng lự rồi gật đầu :

- Cũng được. Nhớ khi chưa tìm ra chữ gì thì đừng tìm đến đệ đó. Và cũng đừng có buộc đệ phải thọ giáo võ công ăn mày của lão huynh.

Khấu Đà Từ nhăn mặt lắc đầu. Lão gượng nói :

- Ta biết. Nhưng ngươi không được hai lời đó.

- Nhất ngôn cửu đỉnh. Đệ đường đường là một trang nam tử đọc sách thánh hiền tất luôn giữ đại ngôn của mình mà. Còn lão huynh cũng phải giữ thỏa ước hôm nay đó.

Tiêu Lân nói rồi chấp tay sau lưng ung dung bỏ đi.

Khấu Đà Từ đứng thừ ra nhìn nét vẽ nguệch ngoạc của Tiêu Lân để lại trên mặt đất. Lão chác lưỡi lâu lâu nói :

- Quái lạ... Chữ này là chữ gì nhỉ.

Lão vò đầu bứt tóc, rửa thầm :

- Trước đây mình không chịu học chữ mà chỉ lo học võ công thôi. Để bây giờ bị tên tiểu tử nho sinh thói bất tội bất vạ.

Lão nói rồi thở hắt ra một tiếng như thể rất chán ngán và nản lòng.

Rời biệt trang của lão Thôn trưởng Đào Viên thôn, Tiêu Lân tản bộ quay về thảo trang của chàng. Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm :

- Không biết chuyện hôm nay tiểu thư Uyển Nhi sẽ hành xử như thế nào? Nếu như Uyển Nhi không rộng lượng mà bầm tấu với Tuần phủ đại nhân chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra đây. Không chừng mình chẳng có chỗ đứng tại Đào Viên thôn này.

Tiêu Lân chắc lưỡi. Chàng chấp tay sau lưng bước vào thảo trang. Tiêu Lân đứng thừ ngay ngưỡng cửa thảo trang khi thấy Uyển Nhi đang ngồi ngay trong thảo xá của mình.

Tiêu Lân nhìn nàng.

Uyển Nhi nhìn lại Tiêu Lân.

Tiêu Lân giả là nói :

- Tiêu Lân những tưởng đầu tiểu thư đã về rồi.

Uyển Nhi im lặng chỉ lấy mắt nhìn Tiêu Lân.

Chàng bước vào thảo xá, xuyt xoa nói tiếp :

- Thảo xá bần hàn của thảo dân, được đón tiếp một thiên kim tiểu thư như Uyển Nhi... Thật hân hạnh vô cùng.

Tiêu Lân cũng không nghe Uyển Nhi đáp lời mình. Chàng nghĩ thầm :

- Hẳn là nàng ta đang giận không thèm trả lời mình đây.

Tiêu Lân bước đến bên Uyển Nhi. Chàng từ tốn nói :

- Uyển Nhi tiểu thư đừng giận.

(mất một đoạn)

Vẫn còn giận Tiêu Lân như lão ăn mày chúa à. Phàm những mỹ nhân đẹp như tiểu thư mà giận hờn thì nhan sắc sớm phai úa lấm. Để giữ nhan sắc không phai úa, tiểu thư đừng nên giận đối hờn lấy.

Tiêu Lân vừa nói vừa nặn nụ cười giả lả với Uyển Nhi. Nhưng nàng vẫn cứ nhìn chàng mà không đáp lời.

Tiêu Lân cau mày :

- Tiểu thư... Tiểu thư sao vậy?

Tiêu Lân quơ tay trước mắt Uyển Nhi.

Đôi thu nhãn của nàng khẽ chớp mắt.

Tiêu Lân thở phào như trút được

(mất một đoạn)

vẫn không trả lời bất động.

Tiêu Lân nhìn nàng :

- Quái lạ... Sao tiểu thư kỳ cục vậy.

Tiêu Lân cũng chẳng thấy nàng có biểu lộ gì ngoài đôi thu nhãn cứ chớp liên tục. Chàng chồm mặt đến trước mặt Uyển Nhi nói :

- Tiểu thư làm sao thế?

Uyển Nhi chớp mắt như ra dấu cho Tiêu Lân.

Tiêu Lân hỏi :

- Tiểu thư không nói được?

Uyển Nhi lại chớp mắt. Tiêu Lân toan hỏi tiếp :

- Tiểu thư cũng không cử động được?

Uyển Nhi lại chớp mắt.

Tiêu Lân nói tiếp :

- Chết thật... Hóa ra tiểu thư bị trúng phong hàn đến độ á khẩu và bất động. Trong trường hợp này tại hạ phải xoa bóp cho tiểu thư. Nếu không tiểu thư sẽ bị bán thân bất toại, mãi mãi trở thành phế nhân.

Nghe chàng nói câu này Uyển Nhi chớp mắt liên tục.

Tiêu Lân nói :

- Tiểu thư đừng ngại. Tiêu Lân là kẻ quang minh chính đại tất nhiên không lợi dụng cơ hội này để hại tiểu thư đâu. Cổ nhân có câu “Kẻ quang minh chính đại thì hành sự quang minh chính đại”.

Tiêu Lân nói rồi bước ra sau lưng Uyển Nhi. Chàng dùng tay chà xát khắp chiếc lưng thon mảnh của nàng. Bất thình lình Uyển Nhi rùng mình. Ngay sau cái rùng mình đó, Uyển Nhi đứng lên.

Nàng hỏi hã nói :

- Tiêu công tử mau chạy đi... Có người định giết công tử đó...

Tiêu Lân tròn mắt nhìn nàng :

- Tiểu thư nói cái gì... Tại hạ có nghe nhầm không nhỉ.

- Uyển Nhi nói thật đó. Công tử mau chạy đi.

Tiêu Lân chần chừ :

- Quái lạ thật... Ai lại muốn sát hại Tiêu Lân?

Uyển Nhi chớp lấy tay chàng :

- Đi theo Uyển Nhi.

Chàng miễn cưỡng bước theo nàng theo cửa sau thảo xá ngoài hoa viên. Vừa đi Tiêu Lân vừa nói :

- Tiểu thư có hù dọa tại hạ không?

- Nếu Uyển Nhi hù dọa thì đã không kéo công tử đi như thế này.

- Tại hạ quá lạ lùng.

- Công tử không thấy Uyển Nhi bị điểm huyệt à?

- Điểm huyệt...

Tiêu Lân dừng bước dùng tay chọc vào người mình.

- Phải điểm huyệt làm như thế này không?

- Đúng rồi. Công tử vô tình đã giải khai huyệt đạo cho Uyển Nhi.

Hai người lần ra ngoài hoa viên, Tiêu Lân hỏi Uyển Nhi :

- Tiểu thư... Thật ra ai đã điểm huyệt tiểu thư và đòi giết tại hạ. Nếu có người định lấy mạng tại hạ thì chỉ một người.

Chàng vừa nói vừa rút tay lại.

Uyển Nhi hỏi :

- Công tử nói ai định giết công tử?

- Thì ngoài Tuần phủ đại nhân đâu còn người nào khác. Có thể Tuần phủ đại nhân không thích Tiêu Lân rao giảng bài thi ca Thạc Thử mà phái người đến nhử Tiêu Lân đi.

Nghe chàng thốt ra câu này, Uyển Nhi ngây mặt ra nhìn chàng.

Nàng ngập ngừng nói:

- Lão nhân gia không làm như vậy đâu. Muốn trị công tử chỉ cần lão nhân gia phái bộ đầu đến đã có thể dẫn công tử về công đường phán tội, đâu cần phải phái người hành thích. Hành động hành thích giết người không có trong chốn quan trường. Lão nhân gia sẽ không làm như vậy.

Tiêu Lâm cau mày :

- Thế ai hành thích tại hạ. Tại hạ chưa từng gieo thù chuốc oán với ai thì đâu có ai muốn giết Tiêu Lâm làm gì. Là thật đó. Cho dù chuyện này đang xảy ra thì tại hạ cũng khó mà tin là sự thật.

Uyển Nhi găt gong nói :

- Công tử phải tin lời Uyển Nhi.

Tiêu Lâm găt đầu :

- Đung rồi... Tiểu thư đã nói thì tại hạ phải tin chứ. Không tin tại hạ làm tiểu thư nổi giận nữa.

Chàng vừa nói vừa điếm nộ cười mỉm cầu tình.

Nàng lờm Tiêu Lâm :

- Công tử vẫn không tin nhưng đó là sự thật.

- Tại hạ rất muốn biết kẻ nào muốn giết tại hạ..

Tiêu Lâm vừa nói dứt câu thì hoa đào trong khu hoa viên rụng xuống như mưa. Hoa đào thi nhau mà rụng nhưng tuyệt nhiên lại chẳng có một ngọn gió nào dù là một ngọn gió thoảng qua.

Chẳng mấy chốc hoa đào trong hoa viên chẳng còn nộ nào trên cành. Những cành đào trơ ra khẳng khiu, trông thật thảm hại.

Hiện tượng kỳ dị đó khiến Tiêu Lâm lẫn Uyển Nhi ngậy mặt ra nhìn. Cả hai không hiểu nổi sao lại có hiện tượng lạ này. Một hiện tượng mà họ chẳng thể nào tin được vào mắt mình.

Tiêu Lâm buột miệng nói :

- Quái lạ thật!

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiep* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bách Hoa Di

Tiêu Lâm và Uyển Nhi còn đang ngờ ngẩn boi hiện tượng hoa đào rơi rụng trái kín mặt đất thì một mỹ nữ trong bộ trang y trắng toát, phiêu bồng lướt đến.

Sự xuất hiện của nàng khiến Tiêu Lâm lẫn Uyển Nhi ngậy mặt nhìn. Nhan sắc của nàng khiến Tiêu Lâm ngậy ngất chẳng nói làm gì, đến ngay cả Uyển Nhi cũng bị cuốn vào sắc đẹp mê hồn đó.

Tiêu Lâm nhìn kỹ mỹ nữ buột miệng :

- Đung rồi... Hoa phải nhường nguyệt phải then.

Mặc dù nghe lời khen tặng của Tiêu Lâm nhưng nàng chẳng biểu lộ thái độ. Lời ngợi khen của Tiêu Lâm cứ như nàng đã biết trước chàng phải thốt ra câu nói này nếu gặp nàng.

Mỹ nữ bước đến trước mặt Tiêu Lâm. Nàng nhìn y từ đầu đến chân rồi ôn nhu nói. Ngay cả giọng nói của nàng cũng không có thứ âm thanh nào trên thế gian này khả dĩ sánh bằng hay có thể so sánh.

- Công tử là Tiêu Lâm?

Tiêu Lâm như thể quên hẳn cả Uyển Nhi. Điều đó cũng dễ hiểu thôi, bởi giờ đây nhan sắc của nàng đã xóa nhòa đi bóng dáng Uyển Nhi. Dù nàng đang đứng ngay cạnh Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm nhìn mỹ nữ với đôi mắt đứng trông gần như không chớp. Nhan sắc tuyệt phàm của nàng đã hút lấy tất cả tâm thức của Tiêu Lâm. Chàng chỉ còn

biết nhìn mà quên cả những gì vừa xảy ra thậm chí quên cả bản thân mình.

Mỹ nữ điểm một nụ cười rồi nói :

- Công tử nghe ta nói không?

Đến lúc này Tiêu Lâm mới như thể vừa thoát khỏi một giấc mơ mà giấc mơ đó rất thật. Thật đến độ chàng đang sống trong giấc mơ bằng chính bản thân mình.

Tiêu Lâm gật đầu :

- Đúng rồi tại hạ là Tiêu Lâm. Còn... còn tiểu thư.

Mỹ nữ nhỏ giọng nói :

- Muốn sống thì Tiêu công tử hãy theo Ngạc Tu Di.

Tiêu Lâm hỏi lạ nàng :

- Tiểu thư là Ngạc Tu Di?

Nàng gật đầu :

- Tôi chính là Ngạc Tu Di.

Nhan sắc siêu phẩm của nàng như thể có hấp lực buộc Tiêu Lâm phải gật đầu. Chàng liền gật đầu, nói :

- Tiểu thư đi đâu, tại hạ đi theo đó.

Ngạc Tu Di Khẽ gật đầu, rồi quay bước. Tiêu Lâm bỏ mặc Uyển Nhi bước theo nàng.

Uyển Nhi bất ngờ thò tay níu Tiêu Lâm lại.

- Tiêu công tử.

Lời nói của Uyển Nhi bất giác khiến Tiêu Lâm dừng bước. Một lần nữa chàng ngỡ ngàng bởi sự ngây ngô hồ đồ của mình.

Chàng nhìn lại Uyển Nhi.

Uyển Nhi vội vã nói :

- Tiêu công tử không biết người ta là ai. Có ý gì mà lại vội vàng bỏ theo người ta.

Ngạc Tu Di nhìn lại Uyển Nhi. Nàng từ tốn nói :

- Theo Ngạc Tu Di, Tiêu công tử mới có cơ may sống sót. Ở lại đây y chỉ nhận được cái chết thôi.

Uyển Nhi nói :

- Nếu như cô nương là người định lấy mạng Tiêu công tử thì sao?

- Nếu Ngạc Tu Di muốn lấy mạng Tiêu công tử thì giờ Tiêu công tử đã là cái xác không hồn rồi.

Tiêu Lâm nhìn Tu Di hỏi :

- Tiểu thư... Tại hạ chỉ là một nho sinh hủ lậu, sống tại Đào Hoa thôn. chưa từng gieo thù kết oán với ai... Thế người nào lại muốn lấy mạng Tiêu Lâm?

Nàng nhỏ nhẹ đáp lời chàng :

- Tu Di cũng không biết... Tu Di chỉ biết đến Đào Viên thôn để đưa công tử đi mà thôi... Có rời khỏi Đào Viên thôn may ra công tử mới được sống. Bằng như lưu lại đây công tử chắc chắn sẽ chết. Không ai cứu được công tử đâu.

Uyển Nhi chen vào :

- Cô nương nói sai rồi... Ở Đào Viên thôn còn có Uyển Nhi. Dù sao Uyển Nhi cũng là ái nữ của Tuần phủ đại nhân. Uyển Nhi sẽ đích thân đưa Tiêu công tử về biệt phủ thỉnh cầu lão nhân gia sai phái người bảo vệ cho huynh ấy.

Ngạc Tu Di lắc đầu :

- Chính tiểu thư mới là người sai đó. Một khi người của võ lâm hành động thì cho dù có mười vị Tuần phủ đại nhân, Tiêu công tử cũng không thể nào thoát chết được. Huống chi Tuần phủ Giang Châu còn là một lão tham quan bắt tài vô dụng.

Lời nói này của Tu Di khiến chân diện Uyển Nhi đỏ bừng. Nàng vừa thẹn vừa giận. Uyển Nhi gất gồng nói :

- Cô nương dám miệt thị phụ thân của ta à.

Uyển Nhi vừa nói bừa toan vỗ chưởng đến Ngạc Tu Di, nhưng nàng chưa kịp thực hiện ý định đó thì bất thành linh có bốn gã Hắc y nhân bịt mặt lướt đến.

Tu Di nhìn lại Tiêu Lân :

- Tiêu công tử không có thời gian để lưỡng lự đâu. Hãy tự chọn cho mình một con đường sống hay là chết.

Trong khi Ngạc Tu Di nói thì bốn gã Hắc y nhân xếp thành hàng ngang chắn trước mặt Tiêu Lân.

Ngạc Tu Di nhìn bốn gã đó nói :

- Các vị đến đây để lấy mạng Tiêu Lân công tử?

Cả bốn gã Hắc y Nhân cùng gật đầu.

Uyển Nhi chau mày.

Tu Di nhìn lại Uyển Nhi :

- Tiểu thư có thể dùng uy danh của Tuần phủ đại nhân đuổi bốn người này đi được chứ?

Uyển Nhi khẽ gật đầu. Nàng bước đến sửa bộ, đánh giọng nói :

- Các người dám xem thường vương pháp ư. Giữa thanh thiên bạch nhật mà đòi giết Tiêu công tử. Các người nghĩ Giang Châu này không còn sự hiện diện của Tuần phủ đại nhân ư. Đang đứng trước mặt các người là Uyển Nhi, ái nữ của Triệu Tuần phủ. Thay mặt Tuần phủ đại nhân, Uyển Nhi buộc các người phải rời đây ngay lập tức. Nếu không sẽ chiếu theo vương pháp mà gia hình.

Nghe Uyển Nhi nói, cả bốn gã Hắc y nhân khẽ lắc đầu.

Uyển Nhi thấy bốn gã đó lắc đầu liền gất giọng nói :

- Các người muốn cãi lại mệnh lệnh của ta Uyển Nhi à?

Nàng vừa nói dứt lời thì bốn Hắc y nhân bất ngờ vung chưởng về phía Uyển Nhi.

Bốn đạo cuồng khí mãnh liệt tạt bốn con lốc xô đến nàng. Chớp thấy bốn đạo cuồng khí của bốn gã kia vỗ đến mình. Uyển Nhi giật mình, lách bộ qua trái nửa trượng. Nàng vốn cũng có chút bản lãnh võ công do chính thân phụ truyền lại, nên cũng kịp tránh né được bốn đạo cuồng khí của bốn gã Hắc y nhân. Bốn đạo cuồng khí đó xối tung tạt cả những gốc đào bật khỏi mặt đất.

Cảnh tượng chẳng khác nào lốc dữ vừa cuốn qua vườn đào.

Uyển Nhi rùng mình :

- Các người...

Chẳng cho nàng phân bua, bốn gã Hắc y nhân toan vung tiếp chưởng tập kích nàng, nhưng Tiêu Lân đã hét lên.

- Dừng tay...

Ngạc Tu Di chau mày nhìn chàng.

Tiêu Lân nhìn bốn gã Hắc y nhân nói :

- Các người đến Đào Viên thôn để lấy mạng Tiêu Lân chứ đâu phải lấy mạng Uyển Nhi tiểu thư. Bộ bốn người dui hay sao mà thấy Uyển Nhi lại nhằm Tiêu thiếu gia chứ. Tiêu thiếu gia thấy các người đâu có dui. Không dui thì đừng có giết người bừa bãi như vậy.

Bốn gã Hắc y nhân nghe chàng nói như sức nhớ lại phận trách của mình đồng loạt dời mắt nhìn Tiêu Lân.

Vừa chạm vào ánh mắt của bốn gã sát thủ, Tiêu Lân liền nép vào sau lưng Ngạc Tu Di.

Tu Di nói :

- Tiêu công tử muốn họ giết mình sao lại nép vào sau lưng bốn cô nương.

Tiêu Lâm giả là cười :

- Tại hạ biết nàng có ý định cứu tại hạ nên tại hạ mới nép vào sau lưng nàng. Cổ nhân có câu “anh hùng cứu mỹ nhân” nhưng khốn nỗi trước đây Tiêu Lâm thường hay đọc ngược nên mới đề ra câu nói khác, mỹ nhân cứu hảo hán. Nàng không ra tay cứu Tiêu Lâm thì xem như hôm nay Tiêu thiếu gia chết chắc rồi.

- Miệng lưỡi của công tử cũng giáo hoạt đấy chứ. Nếu như ta cứu Tiêu công tử. Tiêu công tử có đi theo Tu Di không?

- Tất nhiên là đi theo rồi. Cho dù nàng không nói, Tiêu Lâm cũng đi theo nàng. Cho dù không có chuyện này, nếu như Tiêu Lâm gặp nàng bất ngờ cũng khăn gói đi theo nàng.

Tu Di nheo mày.

Cùng lúc đó bốn gã Hắc y nhân đồng loạt vỗ chuông về phía Ngạc Tu Di.

Nàng không né tránh mà chỉ phui ống tay áo bạch y. Chỉ một cái phát tay nhẹ nhàng thôi, Ngạc Tu Di đã hóa giải bốn đạo cuồng khí của bốn gã Hắc y nhân một cách thật dễ dàng. Nàng vừa hóa giải bốn đạo cuồng khí vừa lắc bộ thi triển tuyệt học võ công. Chỉ một cái lắc vai của nàng. Bằng một thứ thân pháp cực kỳ uyển chuyển chẳng khác nào tiên nữ rải hoa, mà ngay lập tức hiện tượng kỳ diệu đã xảy ra. Lốp hoa đào trải dưới đất như thể bùng tỉnh, rào rào bay đến bốn gã Hắc y nhân. Những đóa hoa đó bình thường rất mềm mại chỉ biết khoe sắc khoe hương nhưng giờ thì đã hoàn toàn khác. Chúng chẳng khác nào những mảnh tinh sa chụp tới bốn gã Hắc y nhân kia trùm kín lấy họ.

Àm..

Sau một tràng sấm động, những cánh hoa lại rải đầy mặt đất nhưng bốn gã Hắc y nhân đã nằm duỗi dài trên đất chẳng thể nào gượng dậy nổi.

Tiêu Lâm vỗ tay :

- Đúng là tuyệt hảo công phu... Đáng để tại hạ bái phục.

Tu Di nhìn lại chàng :

- Không có đủ thời gian để công tử bái phục Ngạc Tu Di đâu.

Nàng vừa nói vừa nắm tay Tiêu Lâm. Chàng có cảm tưởng như mình bị nhấc lên khỏi mặt đất theo đà lướt tới của Ngạc Tu Di, Tu Di và Tiêu Lâm vừa lướt về phía trước độ bốn trượng thì Tiểu Cúc tọt cánh chim én băng ngang chặn đường hai người.

Ngạc Tu Di dừng bộ nhìn Tiểu Cúc, nàng từ tốn nói :

- Phu nhân cũng có ý định chặn đường Bách Hoa Di à?

Tiểu Cúc gật đầu :

- Đúng. Nếu như nha đầu để Tiêu Lâm lại bốn nương nương cho nha đầu rời khỏi đây.

Ngạc Tu Di lắc đầu :

- Bách Hoa Di không thể để Tiêu công tử ở lại đây được.

- Bốn nương cũng không thể để cho người đưa Tiêu Lâm đi. Bốn nương có trách nhiệm bảo hộ cho Tiêu Lâm.

Ngạc Tu Di lắc đầu :

- Bách Hoa Di không tin.

Nàng gằn giọng nói :

- Tránh đường ra.

Tiểu Cúc trang trọng nói :

- Chỉ khi nào bốn nương nằm xuống nha đầu mới có thể đưa Tiêu Lâm đi được.

- Vậy đừng trách Bách Hoa Di sao không khách sáo với phu nhân.

Tu Di vừa nói vừa buông tay Tiêu Lân. Nàng thi triển bộ pháp kỳ ảo khôn lường phối hợp cùng song thủ, thi triển trào công chớp tới yết hầu Tiểu Cúc.

Không ngần ngại để né tránh trào công của Tu Di, Tiểu Cúc dựng ngọc thủ vỗ thẳng chưởng khí vào bóng trào đang chụp tới mình.

Chát...

Tiểu Cúc bị uy lực trào công của Bách Hoa Di đánh bật về sau đến non một trượng.

Ngạc Tu Di rút ngay trào công lại trang trọng nói :

- Phu nhân không phải là đối thủ của Bách Hoa Di đâu.

Nàng nói rồi quay đầu lại toan dẫn Tiêu Lân đi thì một bóng người nhanh hơn gió hốt lướt qua. Khinh công của người này quả là xuất thần nhập quỷ. Thoắt một cái đã xách ngang Tiêu Lân, với đôi cước pháp nhoang nhoáng, đạp trên đầu những tán đào thoát đi.

Ngạc Tu Di lộ vẻ khản trương, nàng cũng điểm mũi hài băng mình đuổi theo. Đôi cước pháp của Ngạc Tu Di chỉ điểm vào những cành đào mà lao nhanh theo bóng người kia.

Mặc dù khinh công của nàng nhanh không thể tưởng, thân pháp của nàng chẳng khác nào cánh chim én nhưng bóng người phía trước cấp Tiêu Lân càng lúc càng xa.

Tu Di cau mày gia tăng cước pháp.

Nàng vừa đuổi theo vừa nghĩ thầm :

- “Kẻ đó là ai mà lại có khinh công cao thâm hơn cả Bách Bộ Xuyên Vân”.

Nàng vừa nghĩ vừa dồn tiếp nội lực vào cước pháp để đuổi theo. Người kia cấp Tiêu Lân vượt qua khu rừng đào bạt ngàn. Khu vườn đào mệnh mông như thể nuốt chửng lấy Tiêu Lân và người đó.

Ngạc Tu Di văng vào khu vườn đào. Ngay lập tức những đóa hoa đào đang nở lẩn những nụ hoa vừa chớm nở rào rào rụng xuống bởi sự xuất hiện của nàng.

Tu Di băng vào khu rừng đào thì chẳng còn thấy Tiêu Lân lẫn người kia đâu nữa. Nàng dừng cước bộ đảo mắt nhìn quanh.

Tu Di nghĩ thầm :

- “Tiêu Lân và người kia chẳng thể nào đi nhanh như vậy. Nhất định họ còn núp đâu đây”.

Ý nghĩ kia còn đọng trong tâm tưởng nàng thì bất ngờ có ngọn gió thoảng qua. Ngay lập tức Ngạc Tu Di thấy trời đất tối xảm lại. Cùng với sự tối mịt đó thì tinh huyết của nàng đã bị điểm.

Tu Di giật mình, buột miệng nói :

- Ai.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Khai thông Sinh Tử Huyền Quan

Ai có thể dùng túi lụa trùm đầu và điểm huyết Bách Hoa Di Ngạc Tu Di. Võ công của nàng đâu phải tầm thường để người ta có thể làm được điều đó, nhưng sự thật thì vẫn xảy ra.

Tu Di nói :

- Tôn giá là ai?

Khẩu Đà Từ nhìn Ngạc Tu Di, lão vuốt râu, gỡ đầu rồi nói :

- Trước khi trả lời nha đầu thì nha đầu phải trả lời cho ta trước.

Tu Di miễn cưỡng nói :

- Tôn giá muốn hỏi gì?
- Sao nha đầu lại muốn đưa Tiêu Lâm rời khỏi Đào Viên thôn?
- Tu Di muốn đưa Tiêu công tử đi chỉ vì muốn y được sống, chứ không có ý hại Tiêu công tử. Y đang là đối tượng bị truy sát.
- Ai truy sát Tiêu Lâm?
- Tu Di không biết. Nhưng đây là di lệnh của Tiên nương. Tu Di phải thực hiện.
- Nha đầu nói thế đủ rồi. Nha đầu biết vì sao ta phải trùm đầu người lại không?
- Tôn giá không muốn Tu Di thấy chân diện của Tôn giá.
- Đó chỉ là một lễ thôi, còn cái lễ khác chính xác hơn.
- Còn lý lẽ gì nữa?
- Ta không muốn tất cả Đào Viên thôn tan tác, hoa rụng toi tã bởi nhan sắc của nha đầu nên buộc ta mới trùm đầu nha đầu lại.
- Tôn giá đã được toại nguyện. Tôn giá đưa Tiêu công tử đi đâu?
- Nha đầu không cần phải quan tâm tới chuyện đó. Ta đưa y đi đâu là quyền của ta. Nhưng chắc chắn một điều y sẽ không bị hại. Nha đầu yên tâm rồi chứ?

Tu Di miễn cưỡng gật đầu.

Khấu Đà Từ vuốt râu nhìn nàng nói tiếp :

- Nha đầu về nói với Di Hoa Tiên Từ rằng Tiêu Lâm nho sĩ thú đã có người khác chăm sóc rồi. Mụ ta khỏi phải lo lắng nữa. Thứ hai nha đầu và mụ đừng có đến đây... Kéo hoa đào ở Đào Viên thôn chẳng còn cái nào cả.

Khấu Đà Từ nói rồi vừa giải khai huyết đạo cho Ngạc Tu Di vừa băng mình đi. Khinh công của lão đúng là đã đạt đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần nên khi Ngạc Tu Di mở được chiếc túi ra khỏi đầu thì Khấu Đà Từ cũng mất hút vào rừng đào bạt ngàn. Hoa dung của nàng thoáng chau lại.

Tu Di nghĩ thầm :

- “Vị Tôn giá đó là ai mà có võ công cao minh như vậy. Lại còn biết cả sư tôn của mình”.

Nàng đứng thờ ra một lúc nghĩ ngợi rồi thi triển khinh công rời khỏi khu rừng đào.

Trở lại với Khấu Đà Từ. Lão quay lại với Tiêu Lâm. Tiêu Lâm ngồi dưới một tán hoa đào nhìn lão.

Chàng giả là cười nói :

- Hê... Lão huynh định để Tiêu Lâm ngồi dưới đất hoài ư. Sao không giải huyết cho Tiêu Lâm.

Khấu Đà Từ nhìn chàng. Lão lôi bầu hồ lô để bên hông mở nắp ra tu luôn một ngụm dài rồi đưa đến trước mặt Tiêu Lâm.

- Tiêu lão đệ nho sĩ thú... Ngươi uống rượu không?

Tiêu Lâm nhăn mặt :

- Tay chân của Tiêu Lâm không nhúc nhích được làm sao mà uống.

Khấu Đà Từ nghiêm giọng nói :

- Nho sĩ thú... Chỉ cần ngươi học võ công của ta... Thì ta sẽ giải huyết cho ngươi.

Tiêu Lâm nhăn mặt :

- Xem lão huynh kia... Tiêu đệ đã nói rồi... Tiêu đệ đâu muốn làm ăn mày giống như lão huynh.

Khấu Đà Từ gắt giọng nói :

- Sao ngươi cứ cố chấp mãi như vậy. Ta có ý tốt mà.

- Đệ biết huynh có ý tốt. Nhưng đệ cũng đã cho lão huynh cơ hội rồi. Chỉ cần lão huynh đọc được chữ đệ viết thì Tiêu Lâm này sẵn sàng tiếp nhận võ công lẫn quyền trượng trong tay lão huynh mà đi ăn mày thế cho lão huynh.

- Ta không biết chữ đó ngươi viết gì. Ngươi nói đi. Đó là chữ gì?

Tiêu Lâm giả là cười nói :

- Đệ viết mà còn không biết thì sao lão huynh biết được.

- Tiêu Lâm... Ngươi nói vậy là có ý gì. Ngươi viết ra mà ngươi không biết lại bắt ta đọc ra. Đồ con khỉ.

Lão tu luôn một ngụm rượu nữa rồi nói :

- Ta không giải huyệt cho ngươi.

Tiêu Lâm nhăn mặt nhìn Khấu Đà Từ. Chàng gần giọng hỏi :

- Lão huynh nhất định không chịu giải huyệt cho Tiêu Lâm à?

- Đúng... Ta nhất định không chịu giải huyệt cho ngươi đó.

- Lão huynh không giải huyệt cho đệ thì đệ phải chết rục dưới tàn hoa đào này.

Khấu Đà Từ gất gông nói :

- Cho ngươi chết luôn. Khi nào ngươi chịu học võ công của ta thì ta mới giải huyệt cho ngươi.

Khấu Đà Từ nói rồi bước đến tán hoa đào đối diện. Lão thò tay vào ngực lấy ra chiếc túi vải rồi thò vào trong túi lôi ra cả một con gà nướng. Lão bày con gà nướng ra trước mặt, thản nhiên xé gà vừa ăn vừa uống rượu. Thỉnh thoảng lão lại nhìn Tiêu Lâm chằm chằm nói :

- Rượu ngon, gà ngon thế mà lại có người chỉ biết nhìn thôi. Khổ thật đấy.

Tiêu Lâm liếm mép nói :

- Thấy lão huynh ăn đệ phát thèm. Trong tạng vẫn mới có câu kẻ giết mình chính là người thân nhất của mình.

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Chán thật... Chết quách cho rồi.

Khấu Đà Từ buông đùi gà xuống nhìn Tiêu Lâm :

- Ta giết ngươi hồi nào. Nếu ngươi chịu học võ công của ta thì đâu có đến nỗi khốn khổ như vậy. Ngươi thấy đó... Chỉ tại ngươi không chịu học võ công nên ai cũng muốn bức hiếp ngươi. Thậm chí thiên hạ còn đòi lấy cái mạng thú của ngươi nữa. Nếu như ngươi chỉ cần chịu học một tuyệt kỹ Hành tẩu vi đào vi thượng của ta thôi. Đâu còn ai bức hiếp ngươi được.

Tiêu Lâm nhìn Khấu Đà Từ :

- Hành tẩu vi đào vi thượng. Cái chiêu này của lão huynh được đó.

Khấu Đà Từ dọn gà và rượu đến trước mặt Tiêu Lâm.

Lão ngáp ngừng nói :

- Nho sĩ thú nói được là sao?

Tiêu Lâm giả là cười rồi nói :

- Chiêu thức võ công huynh nói vừa rồi chỉ để hành tẩu bỏ chạy phải không?

Khấu Đà Từ tu một ngụm rượu rồi nói :

- Hê... nho sĩ thú nghe đây. Ngươi có biết vì sao lão huynh của ngươi được giới võ lâm ví cho là con rồng thoát hiện rồi thoát mất không. Bởi vì lão huynh của ngươi có thuật khinh công Hành tẩu vi đào vi thượng đó. Chỉ cần ngươi học được tuyệt kỹ này, một cái lắc vai của ngươi bốn mã cũng không theo kịp.

Tiêu Lâm liếm mép :

- Xem chừng tuyệt học võ công này phù hợp với đệ đây.

- Người chịu thụ giáo rồi chứ?

- Không thụ giáo võ công của lão huynh thì chết đói, chết khát dưới tán cây hoa đào này sao? Tiều đệ chẳng còn sự lựa chọn nào cả.

Khấu Đà Từ cao hứng ngửa mặt cười khanh khách :

- Cuối cùng người cũng chịu học võ công và nhận quyền trượng Bang chủ Cái bang

Tiêu Lân cười khẩy rồi nói :

- Để nhận quyền trượng của lão huynh, Tiều đệ phải thụ giáo toàn bộ võ công của lão huynh?

Khấu Đà Từ gật đầu.

- Không sai. Người sẽ thụ giáo toàn bộ tuyệt học võ công của Cái bang gồm có Đả Cầu bổng pháp và Giáng Long thập bát chưởng. Với hai tuyệt công tối thượng đó người đã có thể đảm đương chức vụ Bang chủ Cái bang.

Tiêu Lân reo lên :

- Hay thật. Thế huynh còn chưa giải huyệt cho Tiêu Lân còn chờ gì nữa chứ.

- Được.

Khấu Đà Từ nói dứt câu chỉ điểm ngón tay vào Đan điền Tiêu Lân. Chàng rùng mình huyệt đạo đã hóa giải trở lại bình thường.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Đa tạ... Đa tạ...

Tiêu Lân vừa nói vừa vói tay thộp cả con gà.

Khấu Đà Từ tròn mắt nhìn chàng :

- Hê... Người định ăn hết con gà à.

- Có qua có lại đấy mà.

- Người không định chia cho ta à.

- Lão huynh muốn đệ chết đói thì ngược lại đệ cũng muốn đệ huynh chết thèm.

Tiêu Lân nói rồi chà tay lên khắp con gà. Chàng trả lại con gà cho Khấu Đà Từ.

- Trả lại cho huynh đấy.

- Người chà cái gì vào con gà vậy?

Tiêu Lân chìa hai bàn đến trước mặt Khấu Đà Từ :

- Chẳng có gì cả, ngoài một ít nhựa hoa đào.

Khấu Đà Từ tròn mắt nhìn chàng :

- Người... Người biết ta.

Tiêu Lân cướp lời lão :

- Không nhắm nháp được nhựa đào hoa. Phàm thứ gì chất thì lão huynh đâu ăn được.

- Người hại ta rồi... Thế thì còn cái gì để uống rượu đây.

- Không có gà uống rượu vẫn ngon kia mà.

Tiêu Lân đứng lên :

- Hay lão huynh đợi ở đây, đệ đi tìm mua thức ăn khác cho lão huynh.

Khấu Đà Từ nheo mày trừng mắt nhìn chàng :

- Nho sĩ thúì... Khấu Đà Từ này biết định của ngươi rồi... Ngươi đi sẽ không bao giờ quay lại chứ gì. Ngươi định trốn ta chứ gì.
- Nếu lão huynh không cho đệ đi mua thức ăn thì đành uống rượu khan vậy. Còn đệ thì vẫn còn cả một con gà.

Khấu Đà Từ giãy nảy :

- Ngươi định hại Khấu Đà Từ này mà.

Tiêu Lâm mỉm cười nói :

- Thôi được rồi, để huynh vui vẻ, đệ đồng ý thụ học tuyệt kỹ võ công Hành tẩu vĩ đào vi thượng của huynh đó.

Khấu Đà Từ gượng cười. Lão nói :

- Còn hai món nữa đó là Đả Cầu bổng pháp và Giáng Long thập bát chương.
- Cái gì ăn ngon thì cũng phải ăn từ từ ăn nhiều quá ắt sẽ bị bội thực, chẳng còn biết món nào ngon món nào dở. Lão huynh ép tiểu đệ ăn, không chừng bội thực lăn đùng ra mà chết đấy.

Khấu Đà Từ gạt đầu :

- Được rồi. Trước tiên ngươi phải học cách vận công điều tức nạp thổ khí lưu chuyển hóa công năng trong nội thể.

Tiêu Lâm nhăn mặt :

- Cái gì mà rắc rối thế.
- Lão huynh không biết chứ, nhưng ngươi cứ làm theo lão huynh tự khắc sẽ được nhanh thôi.

Lão nói rồi hướng dẫn Tiêu Lâm nạp khí, vận công điều tức.

Tiêu Lâm ngồi xếp bằng trong tư thế kiết dả của những vị hòa thượng tham thiền nhập định.

Tiêu Lâm nói :

- Khi đệ vận công nạp khí, lão huynh canh chừng cho đệ nhé.
- Tiểu đệ không phải lo chuyện đó. Có lão huynh bên cạnh thì chẳng ma nào dám đụng đến Tiểu đệ đâu. Huống chi trong khu đào hoa này chẳng khác trận pháp trùng trùng. Ai mà kiếm được ta với Tiểu đệ.
- Thế thì tốt rồi... Đệ vận công điều tức đây.

Tiêu Lâm nhắm mắt lại. Chàng chẳng khác nào pho tượng Bồ Tát tham thiền nhập định.

Lão Khấu Đà Từ ngắm nhìn Tiêu Lâm, khẽ gạt đầu. Lão nhảm nói :

- Căn cơ như Tiểu đệ nhất định ngươi sẽ là đóa kỳ hoa của võ lâm trăm năm mới có đặng một người.

Lão ngồi xuống trước mặt Tiêu Lâm, vừa nhâm nhi từng ngụm rượu. Thỉnh thoảng lại nhìn chàng.

Bất thành linh Khấu Đà Từ nghe tiếng ngáy rì rì từ cửa miệng Tiêu Lâm phát ra.

Lão tròn mắt nhìn chàng :

- Cái gì thế...

Lão chẳng thấy Tiêu Lâm có biểu hiện gì. Khấu Đà Từ ghé tai vào miệng chàng. Lão thở hắt ra một tiếng rồi vỗ vào vai Tiêu Lâm.

- Tiểu lão đệ.

Tiêu Lâm giật mình :

- Hê...

Tiêu Lâm nói :

- Đệ đang vận công nạp khí, huynh lại phá bình đệ. Thật là khổ, Lão huynh có muốn dạy võ công cho Tiêu Lân này không.

Khấu Đà Từ lườm chàng :

- Nho sinh thúì... Ngươi tưởng lão huynh của ngươi không biết à. Ngươi ngủ thì có chứ vận công nạp khí cái con khi gì.

Tiêu Lân mỉm cười nói :

- Thì vận công nạp khí theo cách của lão huynh chỉ chẳng khác nào tham thiền nhập định. Tham thiền nhập định thì cũng chẳng khác nào ngủ say để tâm hồn thanh thản, thế mà huynh còn nói không đúng nữa.

- Vận công nạp khí như ngươi thì biết bao giờ mới có thể chuyển hóa được chân nguyên theo ý muốn. Ta không chấp nhận kiểu vận công nạp khí của Tiêu đệ đâu.

Lão hừ nhạt một tiếng rồi bưng bầu rượu tu luôn một ngụm dài cho đến khi rượu trong bầu cạn sạch. Đặt bầu rượu xuống bên cạnh, Khấu Đà Từ bắt ngờ quay lưng Tiêu Lân lại.

Lão nói :

- Bây giờ ngươi phải vận công nạp khí thật đấy... Nếu không thì sẽ tẩu hỏa nhập ma biến thành kẻ phế nhân mãi mãi.

Lão vừa nói vừa áp song thủ vào hai đại huyệt Bách Hội và Thận Du của Tiêu Lân. Chàng cảm nhận ngay hai luồng khí ào ào từ tâm trung bản thủ của Khấu Đà Từ trút qua mình.

Tiêu Lân rùng mình nói :

- Lão huynh định làm gì tiểu đệ.

Khấu Đà Từ không thèm trả lời chàng.

Tiêu Lân rùng mình vì sự bứt rứt tột cùng do nguyên khí của Khấu Đà Từ trút sang chàng. Chàng nhắm mắt, đến lúc này dù muốn hay không muốn thì Tiêu Lân cũng phải theo cách vận công nạp khí của lão Khấu Đà Từ truyền thụ mà dẫn nạp nguyên khí của lão. Mồ hôi ra ướt đầm cơ thể chàng, hai luồng nguyên khí của Khấu Đà Từ cuộn chảy trong kinh mạch của Tiêu Lân. Kinh mạch chàng càng lúc như càng căng phồng ra những tảng có thể đứt bất cứ lúc nào.

Tiêu Lân nghĩ thầm :

- Lão huynh có biết ta đang nguy kịch không. Lão ăn mày chúa muốn biến Tiêu Lân thành phế nhân à.

Ý niệm đó trôi qua. Bất giác Tiêu Lân không dần nổi tâm tư mà chợt thét lên một tiếng khi ngỡ rằng kinh mạch của mình bị đứt thành từng đoạn.

Tiếng thét của chàng vang lên lồng lộng. Tiếng thét đó làm cho cả không gian xáo trộn, thậm chí tất cả cảnh đào đều gãy răng rắc.

Khấu Đà Từ rút song thủ lại reo lên :

- Lão đệ... Sinh tử huyền quan của ngươi đã được khai thông rồi. Không thể nào tin được... Không thể nào tin được.

Khấu Đà Từ quay Tiêu Lân lại nhìn vào mặt chàng.

Tiêu Lân nhìn lão :

- Lão huynh... Sinh tử huyền quan là cái con khi gì... Vừa rồi lão huynh không biết Tiêu Lân suýt chết à.

- Ngươi suýt chết. Đúng rồi phải như thế thôi. Đâu phải ai cũng khai thông được sinh tử huyền quan ngay như lão huynh của ngươi đây với mấy mươi năm tu vi công lực còn không khai được sinh tử huyền quan. Thế mà ngươi lại khai thông được.

Lão vỗ đầu phấn khích nói :

- Kỳ tích... Kỳ tích có một không hai trên đời này.

Tiêu Lân cau mày nói :

- Suýt chết mà lão huynh lại nói là kỳ tích.

Khấu Đà Từ vuốt râu nhe răng cười đầy vẻ hoan hỉ :

- Lão đệ ngươi chẳng biết tí gì cả nên nói vậy. Bất cứ người nào thụ học võ công đều mơ khai thông được sinh tử huyền quan. Bởi khai thông được sinh

tử huyền quan thì xem như đã đạt đến cảnh giới tối thượng của võ học trong một sớm một chiều. Giờ đây chân khí của ngươi đã có thể lưu thông trong kinh mạch mà không có gì ngăn trở. Chỉ cần vận hành đại chu thiên qua tiểu chu thiên, đã có thể bằng người khác ngồi vận công điều tức suốt trăm năm. Lão huynh không mừng sao được.

Lão bất ngờ vỗ vai Tiêu Lâm.

- Tiêu đệ đúng là một đóa kỳ hoa độc nhất vô nhị trong võ lâm.

Tiêu Lâm nói :

- Khai thông sinh tử huyền quan đạt được những gì đặc lợi nào?

- Thì lão huynh đã nói rồi đấy.

Tiêu Lâm cười khẩy rồi nói :

- Nếu lão huynh mơ ước khai thông sinh tử huyền quan giống như đệ thì đệ cũng có thể giúp huynh chẳng khó gì.

Tiêu Lâm vừa nói vừa bất ngờ áp song thủ vào lưng của Khấu Đà Tử.

Khấu Đà Tử thét lên:

- Hê, ngươi làm gì thế.

- Bắt chước lão huynh.

Chàng vừa nói dứt câu thì cảm nhận có nội khí xuất phát từ tâm trung bản thủ của mình.

Bình...

Khấu Đà Tử chẳng khác nào một hòn cuội bị quăng về phía trước, bổ nhào vào một tán cây đào.

Tiêu Lâm biến sắc lao đến bên lão :

- Lão huynh...

Chàng đỡ lấy Khấu Đà Tử ngồi lên:

- Lão huynh lão huynh có sao không?

Sắc diện nhợt nhạt. Khấu Đà Tử nói :

- Tiêu Lâm. Ngươi định giết ta à.

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Đệ nào có ý hại lão huynh... mà chỉ muốn bắt chước huynh thôi.

Khấu Đà Tử vịn vai Tiêu Lâm đứng lên.

- Bắt chước cái con khỉ. Nếu không phải là Khấu Đà Tử một trong Tứ đỉnh thiên can thì vừa rồi chắc xương cốt đã nát như tương bởi chưởng khí của ngươi.

Lão gãi đầu :

- Không phải ai cũng dễ thông được sinh tử huyền quan đâu. Ngươi biết rồi chứ.

Tiêu Lâm gượng gật đầu.

- Biết rồi.

- Lão đệ biết rồi thì phải cẩn thận đó. Bây giờ Tiêu đệ đã là người có nội lực. Nội lực lại không tầm thường chút nào.

Lão lưỡng lự rồi nói :

- Tiêu đệ tiếp thu tâm pháp Đả Cầu bổng và Giáng Long thập bát chưởng của ta nhé.

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Chuyện đó để sau đi. Giờ đệ chỉ muốn đi uống rượu với lão huynh thôi.

- Lâu lắm rồi Lão Đà Tử này mới nghe lão đệ nói một câu mát cả thính nhĩ. Nhưng trước khi đi, ta muốn tiểu đệ học Hành tẩu vĩ đào vi thượng.

- Đi uống rượu mà cũng phải học Hành tẩu vĩ đào vi thượng à.

Lão Đà Tử gật đầu :

- Đúng rồi. Nếu không học thuật khinh công đó thì ta và ngươi phải mất trọn ba ngày mới có thể đến được tửu lầu thượng sảnh ở Dương Châu. Còn nếu như ngươi có được hành tẩu thì chúng ta đến Dương Châu không quá ba canh giờ.

Tiêu Lâm mỉm cười nhìn lão gật đầu. Chàng nói :

- Tiêu Lâm chịu lão huynh một lần đó.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Khởi nghiệp võ lâm

Dương Châu Lạc tửu lầu

Dương Châu vốn không thiếu những tòa kỹ lâu lúc nào cũng nườm nượp bóng sắc giai nhân, nhưng Dương Châu Lạc tửu lầu lại chẳng có bóng dáng trang giai nhân kỹ nữ nào, thế nhưng vẫn nườm nượp khách thập phương dừng bước quá vắng vào. Bởi đến Dương Châu mà không đến Lạc tửu lầu xem như chưa đến Dương Châu lần nào. Nếu đã đến Lạc tửu lầu mà không thưởng thức được chén rượu Lạc tửu thì cũng xem như chưa đến Lạc tửu lầu. Dương Châu Lạc tửu lầu không có bóng sắc giai nhân kỹ nữ. Nhưng lại có Lạc tửu. Thứ rượu mà chẳng nơi nào có được ngoại trừ Dương Châu Lạc tửu lầu. Người ta dừng bước ghé vào Dương Châu Lạc tửu lầu chỉ vì thứ rượu độc nhất vô nhị của tửu lầu này.

Ngồi trên bao lơn, Khấu Đà Tử và Tiêu Lâm ngồi đối ẩm. Cứ sau mỗi cân rượu thì Khấu Đà Tử lại buộc Tiêu Lâm phải ngâm một bài thi phú.

Tiêu Lâm bưng chén rượu ngật ngà nói :

- Lão huynh muốn đệ ngâm bài thơ gì nữa đây.

Khấu Đà Tử bưng chén nhìn Tiêu Lâm toét miệng cười. Lão nói :

- Lão huynh thích bài thơ nào có rượu, có tình là được rồi.

Tiêu Lâm đặt chén xuống bàn nói :

- Sao lão huynh chỉ thích thơ có tình và có rượu nhỉ? Phàm những ai thích thơ có tình có rượu là những kẻ đã từng thất tình.

Tiêu Lâm chồm đến :

- Hê... Lão huynh... Bộ lão huynh đã từng là kẻ thất tình à?

Khấu Đà Tử gật đầu :

- Đúng rồi... Ta từng là kẻ thất tình.

- Kẻ làm cho lão huynh thất tình chắc phải là trang giai nhân tuyệt sắc có một không có hai ở trên đời này.

Đôi mắt của Khấu Đà Tử ướt át màn lệ. Lão nhìn chén rượu như nhìn vào cõi dĩ vãng mơ hồ.

Tiêu Lâm chau mày nhìn lão :

- Hê... Lão huynh đang hồi nhớ lại tình yêu ư?

Khấu Đà Tử ngẩng lên nhìn Tiêu Lâm. Ánh mắt của lão long lanh một cách lạ thường, rồi sau đó là hai giọt lệ rịn ra khóe. Tiêu Lâm tròn mắt nhìn lão.

Chàng gượng nói :

- Hề... Đừng nói với đệ là lão huynh khóc nhé.

Chàng bưng chén rượu đưa đến trước :

- Mời lão huynh dùng chén rượu này để vui tình.

Tiêu Lân vừa thốt dứt câu thì dung diện của Khấu Đà Từ mếu xệch trông thật thảm hại và khổ nỗi. Lão nức nở nói :

- Ta uống với lão đệ.

Hai người cạn chén.

Đặt chén xuống bàn, Khấu Đà Từ nói :

- Lão đệ ngâm thơ cho ta nghe đi.

Tiêu Lân xụ mặt xuống, giả lả nói :

- Lão huynh làm đệ xúc động quá à. Không biết tình nương của lão huynh là kẻ như thế nào. Sao lại gieo vào lòng lão huynh nỗi đau khổ như vậy.

- Lão đệ ngâm thơ rồi ta sẽ nói.

Tiêu Lân nhìn lão. Chàng bưng bầu rượu rót đầy hai chén. Bưng chén rượu, Tiêu Lân nhắm ngâm :

Dạ tình hảo tửu tri tân khách

Giai nhân thu nhãn tâm tri kỷ

Nhất niên bất kiến dạ bồi hồi

Tao phùng diện ngộ nhất lệ sa.

Chàng vừa ngâm xong nước mắt lại trào ra khóe của Khấu Đà Từ. Lão sụt sịt nói :

- Lão đệ làm ta xúc động... Ta lại khóc nữa rồi.

Tiêu Lân chồm tới trước. Chàng giả lả nói :

- Lão huynh tưởng tượng tiêu đệ là trang giai nhân tình nương của lão huynh hay sao mà lão huynh khóc dữ vậy. Nếu lỡ như lão huynh có tưởng tượng thì nhớ xua cái sự tưởng tượng đó ra khỏi đầu đi nhé. Lão huynh và Tiêu Lân đang dùng Lạc tửu chứ không phải là Khấp tửu đâu. Đây là Dương Châu Lạc tửu lâu chứ không phải Dương Châu Khấp tửu lâu. Nghe huynh khóc, không chừng lão chủ tửu lâu lại tính thêm ngân lượng đó. Đừng khóc... Đừng khóc.

Lão nhìn Tiêu Lân, rồi dùng ống tay áo quạt nước mắt. Khấu Đà Từ thổn thức nói :

- Tiêu lão đệ đâu có biết tình yêu của lão huynh đối với nàng ấy như thế nào đâu... Ta yêu nàng... yêu tha thiết.

Tiêu Lân gật đầu :

- Đệ biết... Đệ biết... Lão huynh đừng khóc. Phàm nam nhân mà khóc vì tình thì kẻ đó yêu dữ dội rồi. Huống chi lão huynh đã là một trưởng lão. Bấy nhiêu đó cũng biết tình yêu của lão huynh lai láng vô cùng.

Tiêu Lân thở hắt, nói tiếp:

- Là trang giai nhân kia là người như thế nào khiến cho lão huynh say đắm như vậy nhỉ.

Tiêu Lân bưng chén rượu nói :

- Uống chén rượu này... Huynh nói cho đệ biết tình nương của lão huynh. Biết đâu đệ có thể giúp lão huynh trọn tình trọn duyên.

Lão Đà Từ thổn thức nói :

- Chắc kiếp này ta không có duyên nợ với nàng.

- Lão huynh bi quan quá vậy.

- Không bi quan đâu, bởi vì lão huynh là Bang chủ Cái bang.

- Bang chủ Cái bang thì có sao đâu.

- Cái bang của lão huynh cũng là thiên hạ đệ nhất bang mà. Còn lão huynh lại là một trong Tứ đỉnh thiên can. Còn gì hơn nữa chứ. Nói cho tiểu đệ biết đi. Nhất định tiểu đệ sẽ giúp lão huynh.

Khấu Đà Từ nhìn Tiêu Lâm Lão hít mũi rồi chậm rãi nói :

- Tiêu lão đệ. Nếu Tiêu lão đệ giúp được lão huynh trọn tình với nàng ta ngậm cỏ đèn ân đệ.

Tiêu Lâm khoát tay :

- Không không... Bằng hữu là phải giúp nhau. Tiêu Lâm sẽ dùng ba tác lữ giúp lão huynh. Nhưng tước hết huynh phải cho đệ biết tình nương của lão huynh đang ở đâu. Và người như thế nào mới được.

Khấu Đà Từ nuốt nước miếng rồi nói :

- Tình nương của lão huynh rất dễ tìm. Bởi vì nàng cũng nổi danh trên chốn võ lâm giang hồ... Nàng đi đến đâu thì hoa rụng đến đó. Nhan sắc của nàng khiến cho hoa phải nhường, nguyệt phải thẹn đó.

Đôi chân mày của Tiêu Lâm nhíu hằn lại. Chàng từ từ đứng lên mà hai con ngươi thì đóng đinh vào mặt Khấu Đà Từ. Lời của lão Khấu Đà Từ buộc Tiêu Lâm phải liên tưởng đến Ngạc Tu Di mà nhìn Khấu Đà Từ bằng cặp mắt sững sờ.

Tiêu Lâm nói :

- Tình nương của lão huynh đi đến đâu hoa rụng đến đó?

Khấu Đà Từ thần nhiên gật đầu.

Tiêu Lâm hỏi tiếp :

- Lão huynh nay được bao nhiêu tuổi rồi. Nếu đệ đoán không lầm thì lão huynh đã ngoài ngũ tuần. Tiêu Lâm và lão huynh là huynh đệ với nhau chỉ vì lão huynh thua trí Tiêu Lâm.

Khấu Đà Từ nhìn chàng :

- Lão đệ nói ra những điều đó để làm gì.

- Đệ nói ra để cho lão huynh biết vì sao lão huynh phải đau khổ vì tình, lụy vì tình và không chừng biến thành một lão già điên tình.

Khấu Đà Từ lắc đầu :

- Tiểu đệ nói ta chẳng hiểu gì cả.

- Sao lại không hiểu... Thế huynh có biết vì sao tình nương của lão huynh không đáp tình cho lão huynh không.

- Vì sao?

Tiêu Lâm bưng chén rượu nói :

- Lão huynh uống với đệ chén rượu này đi, rồi đệ sẽ nói.

Khấu Đà Từ gật đầu bưng chén.

- Mời lão đệ.

Uống cạn chén rượu, Tiêu Lâm đặt chén xuống bàn nhìn Khấu Đà Từ. Lão Khấu Đà Từ cũng nhìn chàng. Ánh mắt Tiêu Lâm lộ rõ những nét trang trọng vô cùng. Chàng ngập ngừng nói :

- Lão huynh muốn biết vì sao tình nương của lão huynh không đáp tình cho huynh không. Vì sao người ta từ chối một tình yêu tha thiết và say đắm của lão huynh không.

Khấu Đà Từ trang trọng hỏi :

- Lão đệ... Vì sao... Hãy nói cho lão huynh biết đi.

Tiêu Lâm nghiêm giọng, đồng thời, nhìn thẳng vào mắt Khấu Đà Từ. Chàng... rút một luồng chân nguyên căng phồng lồng ngực, trịnh trọng nói :

- Lão huynh nghe cho rõ đây. Vì sao người ta phủ nhận tình yêu của lão huynh...

Tiêu Lân ngáp ngừng rồi mới gần giọng nói :

- Bởi vì lão huynh là lão gia địch. Một lão gia ôn địch không biết đâu là hậu sinh hay tiền bối.

Khấu Đà Từ Trố mắt nhìn chàng :

- Hê... Ngươi... Sao ngươi lại chửi ta chứ?

- Không chửi lão huynh sao được. Có chửi lão huynh may ra lão huynh còn bỏ được cố tật si tình ôn địch đó.

Khấu Đà Từ lắc đầu :

- Ngươi nói gì Khấu Đà Từ không hiểu.

- Không hiểu hay giả vờ không hiểu.

Tiêu Lân ôm quyền xá Khấu Đà Từ :

- Lão huynh còn si tình u mê thì Tiêu Lân chỉ còn biết bái lạy lão huynh tôn làm lão ôn địch..

- Ngươi nói gì thế.

- Lão huynh tự suy nghĩ đi sẽ hiểu tình nương của lão huynh bao nhiêu tuổi còn huynh thì bao nhiêu tuổi. Tiêu Lân cạch cái mặt chẳng ham nhận quyền trượng Cái bang của huynh.

Tiêu Lân bật mũi:

- Thúi lắm... Thúi lắm... Tưởng đâu nước mắt lão huynh là nước mắt tình không dè là nước mắt ôn địch...

Tiêu Lân lắc đầu :

- Cáo biệt... Cáo biệt lão huynh.

Tiêu Lân nói dứt câu thì triển luôn Hành tẩu di ảnh cước. Thân pháp của chàng vượt ra ngoài bao lon băng xuống đất.

Lão Đà Từ ngơ ngác. Lão chồm lên bao lon :

- Hê... Tiêu Lân... Ngươi đi đâu vậy. Ngươi nói gì lão Đà Từ này chẳng hiểu gì cả.

Tiêu Lân dừng bước nhìn lên nói :

- Lão huynh suy nghĩ ắt sẽ hiểu sao Tiêu Lân này bỏ đi. Khi nào lão huynh thôi không nghĩ đến nàng ta nữa, Tiêu Lân sẽ gặp lại lão huynh.

Lão Khấu Đà Từ tròn mắt nhìn chàng. Lão vò đầu như thể đang bị cơn ngứa hành hạ. Lão vừa gãi đầu vừa lầm bầm :

- Tên nho sinh thú. Ngươi nói cái khi gì thế nhỉ. Chẳng lẽ lão Khấu Đà Từ không đáng mặt yêu Di Hoa Tiên Từ sao.

Trở lại Tiêu Lân.

Sau khi chàng đào thoát khỏi lão Đà Từ bằng chính tuyệt học khinh công của lão, liền theo đường cũ quay lại Đào Viên thôn.

Từ Dương Châu, Tiêu Lân quay về Đào Viên thôn thì trời cũng vừa sẩm tối.

Cảnh tượng Đào Viên thôn đập vào mắt Tiêu Lân. Chàng không thể nào tin được cảnh tượng trước mắt mình. Khu Đào Viên trang giờ chỉ còn là một đồng tro tàn. Chung quanh đại sảnh là những xác chết nằm la liệt. Ngay cả lão Thôn trưởng cũng nằm chết ngay trước cửa đại sảnh Đào Viên trang.

Tiêu Lân trố mắt nhìn cảnh tượng khủng khiếp kia. Chàng buột miệng nói :

- Chuyện gì đã xảy ra.

Tiêu Lân đang bản thân trước cảnh tượng khủng khiếp của khu Đào Viên trang thì ba bóng người vận hắc y võ phục lướt đến.

Ba gã Hắc y nhân vận võ phục bó chèn. Tay lăm lăm quỷ đao đứng đối mặt với chàng.

Tiêu Lân đánh giọng nói :

- Phải các ngươi tạo ra huyết sát này?

Tiêu Lân nói mà máu chàng bỗng sôi sùng sục lửa căm phẫn. Hai mắt đỏ rực như thể chực lấy mạng ba gã Hắc y nhân.

Gã Hắc y nhân đứng giữa nói :

- Tiêu tử... Chúng ta đến đưa ngươi xuống a tỳ đây.

Vừa nói cả ba gã Hắc y nhân đồng loạt vung khoái đao ra lao thẳng đến Tiêu Lân.

Tiêu Lân thét lên :

- Thiếu gia cũng muốn các ngươi phải trả nợ máu.

Tiêu Lân vừa nói vừa đẩy song chướng về phía ba gã Hắc y nhân. Quái lạ làm sao chẳng có chút đao kinh nào phát ra từ tâm trung bàn thủ của chàng.

Khi Tiêu Lân phát hiện được điều đó thì ba ngọn khoái đao đã chụp đến chàng rồi. Mỗi lưỡi quý đao là một lưỡi hái tử thần nhắm lấy Tiêu Lân. Khi phát hiện ra tử thần đến bên mình thì Tiêu Lân gần như đã tuyệt đường sinh lộ bởi những ngọn quý đao kia. Chàng rùng mình khi nghĩ đến lúc phải nhận ba lưỡi quý đao lấy mạng. Cái chết đã cầm chắc trong tay chàng.

Keng... Keng... Keng...

Ba âm thanh khô khốc vang lên ngay bên mang tai Tiêu Lân. Cùng với những âm thanh đó, ba lưỡi quý đao bị bật ngược trở lại vì bị công phá bởi những chiếc ám tiễn hình cánh sao.

Tiểu Cúc chẳng khác nào một cánh én lướt đến bên Tiêu Lân.

Chàng rùng mình, mặc dù biết mình vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Tiểu Cúc nói với Tiêu Lân :

- Tiêu công tử... Mau chạy đi.

Tiêu Lân nói :

- Đứng rồi. Phải chạy chứ. Đâu thể để chết một cách vô lý như thế này.

Chàng vừa nói vừa toan thi triển Hành Tẩu Di Hình Cước thì Áo Kiếm Vu Thiệu Lung xuất hiện. Gã hoành kiếm ngang ngực lạnh lùng nói :

- Các người không có đường đào tẩu đâu.

Tiểu Cúc nghiêm mặt nhìn Áo Kiếm Vu Thiệu Lung. Nàng đành giọng nói :

- Kiếm khách có muốn giết thì nhắm Tiểu Cúc đây.

- Vu mô sẽ lấy mạng cả hai ngươi.

Y vừa nói vừa chớp động ánh kiếm. Tiêu Lân chớp thấy màn kiếm quang trùng trùng điệp điệp do Áo Kiếm Vu Thiệu Lung thi triển thì đã rùng mình.

Chàng không thể nào tin được màn ảnh kiếm kia là có thật mà những tưởng mình bị hoa mắt.

Tiểu Cúc nghiêng răng phát động bốn chiếc ám tiễn hình cánh sao. Bốn chiếc ám tiễn đó thoát ra khỏi tay nàng, công thẳng vào vùng ảo kiếm của Vu Thiệu Lung.

Những âm thanh chói chói khô khốc lại phát ra. Liên ngay sau những âm thanh đó là bốn chiếc ám tiễn bắn ngược trở lại chẳng khác nào ánh tinh xa. Hai chiếc hướng vào Tiêu Lân, còn hai chiếc hướng vào Tiểu Cúc.

Tiểu Cúc lộ rõ vẻ bối rối và lúng túng. Nàng phát động chỉ khí công phá vào bốn chiếc ám tiễn. Khi chỉ pháp của nàng cản được bốn chiếc ám tiễn thì màn kiếm quang cũng ập đến.

Tiêu Lân chẳng còn sự lựa chọn nào khác mà phải dùng đến Hành Tẩu Di Hình Cước. Chàng đâu muốn kẻ cứu mình chết trong màn ánh kiếm trùng điệp kia. Chàng nghiêng răng thi triển Hành Tẩu Di Hình Cước lướt đến lòn tay qua tiểu yêu của Tiểu Cúc. Thi triển Hành Tẩu Di Hình Cước, thân ảnh của Tiêu Lân chẳng khác nào bóng quỷ hư vô nhấc bổng Tiểu Cúc đào thoát.

Mặc dù Tiêu Lân thi triển Hành Tẩu Di Hình Cước nhanh cực kỳ nhưng ảo kiếm của Vu Thiệu Lung vẫn kịp chém một nhát vào lưng Tiểu Cúc.

Tiểu Cúc thốt lên :

- Ôi cha...

Trong tình thế gần như chỉ phản ứng bằng phản xạ, Tiêu Lâm vùng mạnh tay về phía Vu Thiệu Lung. Bất thành linh một đạo khí chưởng thoát ra từ tâm trung bản thủ của chàng, cuốn đến gã kiếm khách.

Vu Thiệu Lung dùng luân kiếm khí đón thẳng đỡ thẳng lấy đạo khí chưởng của Tiêu Lâm

Chát...

Rắc...

Lưỡi kiếm của gã bị khí chưởng do Tiêu Lâm đánh ra gãy làm hai khúc.

Sự kiện bất ngờ đó khiến Áo Kiếm Vu Thiệu Lung sững sờ. Y làm sao tin được khí chưởng của một gã nho sinh tuổi chưa quá mười chín đôi mươi lại có thể đánh gãy thanh trường kiếm chém sắt như chém bùn của y. Thanh kiếm đã tạo ra uy danh Áo Kiếm của Vu Thiệu Lung.

Trong khi Áo Kiếm Vu Thiệu Lung còn đang sững sờ thì Tiêu Lâm đã cấp Tiểu Cúc lao đi mất dạng rồi.

* * * * *

Đưa Tiểu Cúc vào một ngôi cổ miếu thần hoàng. Tiêu Lâm đỡ nàng nằm xuống.

Tiểu Cúc ngồi dựa lưng vào vách cổ miếu. Máu ra ướt đầm cả trang phục nàng.

Tiêu Lâm lo lắng nói :

- Đại tỷ... Tiêu Lâm sẽ đi tìm đại phu cho tỷ.

Tiểu Cúc nhìn Tiêu Lâm :

- Tiêu Lâm công tử khoan đi, Tiểu Cúc có chuyện muốn nói với Tiêu công tử.

Chàng lắc đầu :

- Đại tỷ... Chuyện, gì cũng còn đó. Tỷ hãy tịnh dưỡng để Tiêu Lâm đi tìm đại phu cho tỷ.

Tiểu Cúc nắm tay Tiêu Lâm, ghì chàng lại :

- Tiêu công tử... Cần phải biết tất cả. Nếu như Tiểu Cúc có mệnh hệ gì thì cũng có người thay thế Tiểu Cúc.

Tiêu Lâm lo lắng nói :

- Đại tỷ... Thương thế của tỷ rất nặng. Để Tiêu Lâm đi tìm đại phu trước đừng lo trị thương cho tỷ.

- Chuyện đại phu là chuyện nhỏ. Chuyện của ta là quan trọng hơn.

Nàng lấy trong ngực áo ra một bình. Tiêu Cúc nói :

- Đại phu cũng không thể bằng dược thảo của Mẫu Đơn trang.

Tiêu Lâm đỡ Tiểu Cúc ngồi lên. Chàng xé lớp lụa nhuộm máu. Sau lưng nàng, một vết thương kéo dài từ bờ vai trái đến tận thắt lưng của Tiểu Cúc. Máu rỉ ra ướt đỏ lưng nàng.

Tiêu Lâm nói :

- Gã đó tàn nhẫn quá.

Tiêu Lâm vừa nói vừa đắp thuốc lên vết thương của Tiểu Cúc. Máu không trào ra nữa. Tiêu Lâm thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Cúc gượng cười :

- Đã xong rồi chứ?

- Đại tỷ... Máu đã hết ra rồi.

Chàng đỡ Tiểu Cúc dựa vào vách cổ miếu thần hoàng.

Tiểu Cúc nắm lấy tay Tiêu Lâm :

- Tiêu công tử còn nhớ Huyết Điểm Từ Tiêu tôn giá không?

- Tiêu thúc thúc... Đại tỷ... Đại tỷ biết Tiêu thúc thúc?

Tiểu Cúc gật đầu. Nàng hít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói :

- Tiêu công tử hãy nghe Tiểu Cúc nói đây... Và Tiểu Cúc muốn nhờ Tiêu công tử làm một việc.

- Đại tỷ nói đi. Đại tỷ biết Tiêu thúc thúc thì đã là người nhà của tiểu đệ rồi.

Tiểu Cúc nghiêm giọng nói :

- Huyết Điểm Từ Tiêu Viên, Tiêu thúc thúc của công tử, vì muốn lo tương lai cho công tử mà đã nhận lời với Thái A Bảo trang chủ đi tìm tung tích mười hai người đã đến Dị cung trong ngày Đoan Ngọ. Trong mười hai người đó có đại tỷ Bạch Mẫu Đơn của Tiểu Cúc...

Nàng trở lại tư thế ngồi, rồi nói tiếp :

- Tiêu công tử nghe rõ đây. Khi Tiêu thúc thúc của công tử tìm được tung tích của mười hai người kia thì tất cả đều bị kiếp họa mạng vong.

Tiểu Cúc buông tiếng thở dài :

- Hung thủ sau khi giết mười hai người kia rồi qua lại tàn sát luôn cả Thái A Bảo. Sau đó trút tội lên đầu Tiêu thúc thúc của công tử. Tiêu Viên Huyết Điểm Từ đã nhờ Tiểu Cúc đến Đào Viên thôn để chăm sóc cho công tử. Không ngờ kẻ địch lại tìm đến trước. Và có ý muốn nhổ có tận gốc. Nên họ quyết tâm giết công tử.

Tiêu Lân nói :

- Không có Đại tỷ, Tiêu Lân đã chết rồi.

- Ngược lại.. Nếu không có Tiêu công tử, hẳn Tiểu Cúc cũng đã vong mạng bởi ảo kiếm của gã kiếm khách kia.

- Nhưng đại tỷ đã bị thương nặng.

- Tiểu Cúc không sao đâu. Nghe Tiểu Cúc nói tiếp đây. Nếu như Tiểu Cúc có mệnh hệ nào...

Ngưng lời nhìn vào mắt Tiêu Lân rồi lấy trong ống tay áo ra chiếc chìa khóa bằng vàng đặt vào tay Tiêu Lân.

Tiểu Cúc trang trọng nói :

- Nếu như Tiểu Cúc có mệnh hệ nào, Tiêu công tử hãy thay Tiểu Cúc tìm một người có thể đánh bại Tứ đỉnh thiên can trong giới võ lâm giang hồ, trao cho chiếc chìa khóa bằng vàng này. Bảo y đến Thiên Sơn mở mật thất của Đại tỷ.

Nàng nắm tay Tiêu Lân :

- Công tử làm được không?

Tiêu Lân liên tục gật đầu :

- Đại tỷ yên tâm. Nhất định Tiêu Lân sẽ làm được.

- Tiêu công tử không được nói với bất cứ ai khi chưa tìm được người đó.

- Tiêu Lân biết.

Tiểu Cúc mỉm cười, từ tốn nói :

- Tiêu công tử... Tiểu Cúc những tưởng đầu Tiêu Lân công tử là một đứa trẻ còn để chòm, không ngờ gặp mặt Tiểu Cúc mới bất ngờ. Hóa ra Tiêu công tử đã là một tráng niên.

- Đại tỷ, Tiêu Lân này cũng đã mười tám tuổi rồi.

- Tiêu công tử làm được chuyện Tiểu Cúc giao phó chứ?

Tiêu Lân gật đầu :

- Đại tỷ yên tâm, Tiêu Lân sẽ làm được mà Đại tỷ, còn Tiêu thúc thúc giờ đang ở đâu?

- Có lẽ Tiêu tôn giá đã chết rồi.

Tiểu Cúc buông tiếng thở dài. Bất giác nàng rung mình rồi ới luôn ra một vòi máu bầm.

Tiêu Lâm lo lắng nói :

- Đại tỷ.

Tiểu Cúc nhìn chàng :

- Tiêu công tử... Ta sắp đi rồi. Công tử hãy hứa với Tiểu Cúc một lần nữa. Công tử sẽ chu toàn việc Tiểu Cúc giao cho công tử.

Tiêu Lâm gật đầu :

- Tiêu Lâm hứa... Sẽ chu toàn phần việc Đại tỷ đã giao.

Tiểu Cúc mỉm cười rồi từ từ là người đi.

Tiêu Lâm gọi nàng :

- Đại tỷ... Đại tỷ...

Chàng cuống quýt, xốc lấy Tiểu Cúc rồi cõ miếu thi triển Hành tẩu cước tìm đại phu.

Khi Tiêu Lâm đưa được Tiểu Cúc đến một cửa hiệu thuốc ở Dương Châu thì trời cũng chạng vạng sáng.

Chàng đập cửa và nói :

- Cứu người... Cứu người...

Hai cánh cửa dịch mở một lão nhân nhô mặt ra nhìn Tiêu Lâm :

- Trời chưa kịp sáng mà...

Chẳng để cho lão nói hết câu, Tiêu Lâm ôm Tiểu Cúc xông luôn vào. Chàng vừa xâm xâm đi vào đại sảnh vừa nói :

- Cứu người như cứu hỏa. Mau bảo thần y dậy thôi... Dậy thôi...

- Thì lão là thần y đây.

Tiêu Lâm nhìn lại lão trượng.

- Thế sao lão không nói sớm.

Tiêu Lâm đặt Tiểu Cúc xuống tràng kỷ.

Lão thần y cầm lấy mạch của Tiểu Cúc. Đôi chân mày lão nhíu lại.

Lão nhìn lại Tiêu Lâm :

- Công tử định bốn cột ta đó à. Vị cô nương này đã chết gần một canh giờ rồi. Thế mà còn mang đến đây.

Tiêu Lâm tròn mắt nhìn lão. Chàng chưa kịp lên tiếng hỏi thì bất thành linh lão đại phu rút tay lại, thối bộ về sau ba bước. Tiêu Lâm còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra thì một làn khói trắng bốc lên từ xác của Tiểu Cúc. Theo làn khói trắng đó thể xác nàng rã ra, chẳng mấy chốc chỉ còn lại là một vũng lầy nhầy pha trộn xương và thịt.

Lão đại phu nhìn sững Tiêu Lâm :

- Cái gì thế này... Cái gì thế này...

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Văn bói cũng không biết. Đại tỷ nhận một nhát kiếm, sao lại bỗng dưng hóa thân thành nước.

- Thôi rồi... Kiếm của gã kia có tẩm độc. Nàng ta chết bởi độc công.

Tiêu Lâm rung mình khi nghe lão đại phu thốt ra câu này.

Lão đại phu nhìn chàng :

- Công tử tính sao bây giờ?

Tiêu Lâm lòn trong thất lung lấy ra một nén bạc.

- Lão tiền bối làm phước... Lo hậu sự cho Đại tỷ.

- Còn gì đâu mà chôn với cất...Đằng sau nhà của lão có lò thiêu. Đưa cô ta vào đó mà thiêu đi.

Tiêu Lâm gom tất cả những gì còn lại của xác Tiểu Cúc, đưa xuống hỏa thiêu. Chàng ngồi thừ ra trước cửa lò mà suy nghĩ mông lung về những gì Tiểu Cúc đã nói với chàng.

Sau khi hỏa táng cho Tiểu Cúc rồi, Tiêu Lâm mới bỏ đi. Chàng vừa đi vừa suy nghĩ mông lung. Chàng buột miệng nói :

- Phải tìm đến lão huynh mới được.

Chàng quay lại Dương Châu Lạc từ lâu nhưng không gặp lão Khấu Đà Từ. Tiêu Lâm lẩm bẩm nói :

- Lúc cần thì lão ôn dịch lại tìm mình. Lúc mình cần thì lão bất vô âm tín chẳng biết tìm ở đâu.

Tiêu Lâm thở hắt ra một tiếng.

- Biết tìm lão Đà Từ huynh ở đâu bây giờ.

Tiêu Lâm vừa đi vừa suy nghĩ mông lung, bất ngờ chạm vào một chiếc kiệu hoa do tám ả cung nữ khiêng.

Tiêu Lâm ôm quyền xá :

- Thứ lỗi... Thứ lỗi.

Rèm kiệu vén lên. Một khuôn mặt với lớp phấn trắng toát cùng hai vành môi tô son đỏ ối.

Mỹ phụ nhìn Tiêu Lâm điểm một nụ cười mỉm.

Tiêu Lâm cũng trả lại bằng nụ cười giả lả. Chàng ôm quyền xá :

- Phu nhân miễn thứ cho tại hạ.

Nói rồi chàng bước lách qua bên.

Rèm kiệu liền buông xuống. Tám ả cung nữ lại nhắc kiệu di hành.

Tiêu Lâm nhìn theo cỗ kiệu nhũ thắm :

- “Phải chi người mà lão Khấu Đà huynh yêu như vị phu nhân này, mình cũng chẳng nói làm gì. Đằng này lão lại giao tình với Ngạc Tu Di cô nương chỉ đáng tuổi hậu nhân của lão. Rõ ràng là lão ôn dịch”.

Ý nghĩ kia còn đọng trong đầu Tiêu Lâm thì một giọng nói nữ nhân nhỏ nhẹ rót vào tai chàng :

- Công tử đang gặp nguy hiểm đến tính mạng. Nếu muốn sống thì hãy đến gian thủy xá trong Thạch Hồ.

Nghe giọng nói, Tiêu Lâm đảo mắt nhìn quanh như không có người nào. Chàng nheo mày, chà lỗ tai.

- Ta có bị lãng tai không nhỉ?

Giọng nói kia lại rót vào thính nhĩ chàng :

- Công tử nghe Tu Di nói chứ. Đừng chần chờ nữa.

Tiêu Lâm nhìn quanh :

- Ngạc Tu Di.. Gặp được Ngạc Tu Di tất ta có thể gặp được lão Khấu Đà huynh.

Tiêu Lâm lẩm bẩm nói :

- Nếu gặp Tu Di, mình cũng nên nói với nàng ta phải tránh xa lão ôn dịch Khấu Đà Từ.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Ân họa cuồng tình

Tiêu Lân đứng ngoài mái hiên thủy xá nhìn vào.

Tu Di quay lưng về phía chàng đôi mắt nhìn ra Thạch Hồ. Mặc dù chỉ nhìn từ phía sau lưng của Tu Di thôi, nhưng Tiêu Lân vẫn cảm thấy ngây ngất trước dáng vẻ mảnh mai thoát tục của nàng. Nếu nhan sắc của nàng khiến cho hoa phải nhường, nguyệt phải thẹn thì vóc dáng của Tu Di là một vẻ đẹp hoàn mỹ mà chẳng một họa nhân nào có thể phóng họa lại được.

Tiêu Lân cảm nhận tim mình đập mạnh hơn bình thường. Chàng nghĩ thầm :

- Chính bản thân mình còn ngây ngất bởi nhan sắc siêu phẩm thoát tục của Tu Di. Hỡi sao lão Khấu Đà Từ không bị chứ. Đã là mỹ nhân thì đã có sức quyến rũ nam nhân rồi, huống chi nàng còn là trang giai nhân tuyệt sắc hoa phải nhường, nguyệt phải thẹn.

Tiêu Lân cứ đứng đó ngắm nhìn Tu Di từ sau lưng mà không nói gì. Những ý tưởng chàng sắp xếp trong đầu để nói với nàng giờ đây tan biến chẳng để lại gì trong đầu.

Ngạc Tu Di ôn nhu nói :

- Công tử đứng mãi bên ngoài như thế sao?

Tiêu Lân nhỏ nhẹ đáp lời nàng :

- Nếu cô nương là tại hạ tất hiểu vì sao tại hạ cứ muốn đứng mãi ngoài này.

Nói thì nói vậy, nhưng chân Tiêu Lân lại bước vào gian thủy xá. Một làn gió nhẹ từ Thạch Hồ thổi vào đem theo mùi xạ hương từ cơ thể nàng phả ra xông vào khứu giác Tiêu Lân.

Cảm nhận được mùi xạ hương này, Tiêu Lân phồng ngực hít thật sâu như muốn thu tóm toàn bộ mùi xạ hương kia vào khứu giác mình.

Chàng nghĩ thầm :

- Không biết nàng ta có hiểu tâm trạng lúc này của mình như thế nào không nhỉ.

Ý nghĩ kia vừa lướt qua tâm thức thì Tu Di cũng từ từ quay lại. Khi đối diện với nàng, Tiêu Lân mới cảm thấy thất vọng, bởi giờ đây đã có một chiếc rèm lụa che mặt nàng chỉ còn chừa lại đôi thu nhân to tròn, đen láy, tình anh.

Tiêu Lân ôm quyền xá rồi nói :

- Tiêu Lân những tưởng đầu không còn cơ hội gặp lại cô nương nữa.

- Công tử muốn gặp Tu Di lắm à?

Tiêu Lân cười giả lả rồi nói :

- Ai cũng thế thôi chứ không riêng gì tại hạ.

Nàng chấp tay sau lưng nhìn Tiêu Lân nói :

- Sao công tử lại muốn gặp Tu Di?

Chàng xoa tay :

- Bởi tại hạ là nam nhân.

- Hễ nam nhân thì muốn gặp Tu Di sao?

- Tất nhiên rồi.

- Công tử có thể cho Tu Di biết lý do không?

- Lý do rất đơn giản thế mà cô nương lại không nghĩ ra à. Người ta ví nữ nhân như đoá hoa đẹp để khoe sắc khoe hương với cuộc đời này. Còn nam

nhân thì là những cánh bướm, con ong đi tìm hoa đẹp. Cô nương là đóa hoa đẹp nhất trong muôn vàn đóa hoa. Nên bướm và ong phải tìm đến. Tiêu Lân là một trong những cánh bướm, con ong đó.

- Tiêu Lân công tử vì sắc tìm đến Tu Di?

Đôi chân mày Tiêu Lân nhướng lên. Chàng nhỏ nhẹ nói :

- Nam nhân không vì sắc ư... Tại hạ không phải là hạng người không vì sắc, cũng không phải là hạng người háo sắc mà là hạng người khác.

Nàng bước đến trước mặt chàng :

- Công tử là hạng người gì nào?

- Tiêu Lân là hạng người yêu sắc và yêu hoa. Yêu sắc đẹp của nữ nhân thì cũng chẳng khác gì vì sắc, nếu không muốn nói là háo sắc.

Tiêu Lân khoát tay :

- Không không... Cô nương hiểu lầm tại hạ rồi. Yêu sắc không phải là kẻ háo sắc đâu mà là người biết chiêm ngưỡng cái đẹp trong cuộc đời này. Phàm những gã không biết chiêm ngưỡng cái đẹp mới là kẻ háo sắc, phàm kẻ háo sắc thì dung tục, còn tại hạ biết trân trọng cái đẹp.

- Tiêu Lân tự cho mình là kẻ thanh cao?

- Đôi lúc tại hạ cũng nghĩ như vậy.

- Sao lại là đôi lúc. Vậy lúc nào công tử sẽ là người không thanh cao nào?

Tiêu Lân ve cằm nhìn nàng, nhỏ nhẹ nói :

- Ồ... Thì những lúc không gặp được Tu Di cô nương.

Nàng lườm Tiêu Lân :

- Công tử đúng là kẻ có miệng lưỡi.

Tiêu Lân giả là cười rồi nói :

- Nếu không có miệng và lưỡi thì tại hạ đã là một quái nhân quái gở. May mắn tại hạ không phải là gã quái nhân đó.

Nàng nheo mày :

- Ý Tu Di nói khác.

- Và Tiêu Lân cũng có quyền nghĩ khác ý niệm câu nói của nàng.

- Ta không bàn đến chuyện này nữa. Công tử biết vì sao Tu Di phải truyền âm nhập mật nhắc công tử đến gặp Tu Di không?

Tiêu Lân lắc đầu nói :

- Nếu như Tiêu Lân biết thì đã không đến đây.

Chàng vỗ vào trán mình :

- À không... Dù không cho biết thì Tiêu Lân cũng phải đến. Dù sao gặp cô nương vẫn thích hơn là gặp lão Đà huynh.

- Công tử lại sắp lái câu chuyện vào một vấn đề khác.

Chàng gượng cười ôm quyền nói :

- Vậy cô nương gặp Tiêu Lân vì cái gì nào?

- Muốn cảnh báo cho công tử biết nguy hiểm đang bên cạnh công tử.

Tiêu Lân nhìn qua trái, rồi lại nhìn sang phải, chàng nhìn lại Tu Di :

- Tại hạ có thấy nguy hiểm gì đâu.

- Công tử tất nhiên không thấy nguy hiểm nhưng Tu Di thì thấy.

- Thế cô nương thấy nguy hiểm gì nào? Có thể cho Tiêu Lâm biết dạng né tránh không.
- Công tử còn nhớ vị phu nhân ngồi trong kiệu đã chạm mặt với công tử không?

Tiêu Lâm nheo mày :

- Vị phu nhân ngồi trong kiệu hoa do tám nàng cung nữ khiêng đó phải không?
- Đúng...
- Bộ mặt ta là kẻ thù của tại hạ à... Là người định giết tại hạ sao?

Tu Di lắc đầu :

- Không là kẻ thù của công tử, cũng không phải là người muốn giết công tử, nhưng công tử phải tránh xa người đó. Vì vị phu nhân đó chính là Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc.

Tiêu Lâm nheo mày lắc đầu :

- Cô nương nói, tại hạ không hiểu được ý của cô nương. Cứ là Huyền cung Cung chủ thì Tiêu Lâm phải tránh xa ư. Là thật đó.

Tu Di gật đầu :

- Nếu công tử không muốn biến thành nô tình của Huyền cung Cung chủ một trong Tứ đỉnh thiên can.
- Nô tình...

Đôi chân mày Tiêu Lâm nhíu lại :

- Nô tình là gì...

Tiêu Lâm mỉm cười :

- Được rồi... Tiêu Lâm không cần biết nô tình là gì... Nhưng sẽ nghe theo lời chỉ huấn của cô nương mà tránh xa Huyền cung Cung chủ.

Chàng nhìn Tu Di :

- Nhưng chỉ có một cách duy nhất tại hạ tránh xa được Huyền cung Cung chủ là đi cùng với cô nương. Tu Di đi đâu, Tiêu Lâm đi đó vậy.
- Tu Di sẽ đưa công tử về Linh Sơn.
- Linh Sơn ở đâu?
- Công tử không biết Linh Sơn à.

Tiêu Lâm gật đầu :

- Tại hạ không biết Linh Sơn. Từ nhỏ đến lớn, Tiêu Lâm sống ở Đào Viên thôn. Nên không biết Linh Sơn ở đâu. Nhưng Tu Di đi đâu thì Tiêu Lâm sẽ đi đó. Dù có phải ra quan ngoại thì Tiêu Lâm cũng sẽ theo nàng mà.
- Công tử ngoan ngoãn như vậy ư.
- Với Tu Di, Tiêu Lâm rất ngoan ngoãn.

Nàng nheo mày :

- Tại sao công tử lại ngoan ngoãn với Tu Di?
- Tại hạ đã nói với Tu Di cô nương rồi... Cô nương còn hỏi lại Tiêu Lâm nữa.

Tiêu Lâm mỉm cười nói tiếp :

- Tại hạ vốn là người yêu cái đẹp, ngưỡng mộ cái đẹp. Mà Tu Di là hiện thân của cái đẹp nên buộc Tiêu Lâm phải ngoan ngoãn.

Nghe Tiêu Lâm thốt câu này, Tu Di quay mặt nhìn ra Thạch Hồ. Nàng cảm nhận hai má mình nóng bừng ư ọn.

- Hy vọng công tử sẽ giữ mãi sự ngoan ngoãn này đối với Tu Di.

- Tiêu Lân sẽ không thay đổi.
- Chúng ta sẽ lên đường đi Linh Sơn ngay bây giờ chứ.

Tu Di lắc đầu :

- Tu Di còn một việc phải làm.

Tiêu Lân hỏi :

- Việc gì?
- Tu Di phải tìm một người.

Mặt Tiêu Lân sa sầm. Chàng nghĩ ngay đến lão Khấu Đà Từ, nhưng lại không nói ả ý trong đầu mình mà hỏi Tu Di.

- Nàng có ý tìm ai?
- Người này cũng là một trong Tứ đỉnh thiên can.

Tiêu Lân nhìn sững Tu Di, chàng nghĩ thầm :

- Ta đoán không sai.

Ý niệm đó lướt qua, Tiêu Lân hỏi :

- Cô nương có thể nói cho tại hạ nghe rõ tên người đó không? Biết đâu chừng, Tiêu Lân có thể giúp được cho cô nương.

Tu Di nghiêm giọng nói :

- Hành tung của người này rất kỳ bí, lại xuất quỷ nhập thần. Không thể nào gặp được nếu như y không muốn gặp chúng ta.

Tiêu Lân cướp lời nàng :

- Phải chăng người mà Tu Di định nói là Khấu Đà Từ Bang chủ Cái bang?

Nàng nhìn sững Tiêu Lân :

- Tiêu công tử cũng biết lão Khấu Đà Từ à?

Tiêu Lân nhìn nàng. Chàng gượng gạt đầu giả là cười rồi nói :

- Tại hạ có biết qua loa lão Khấu Đà Từ thôi.

Vừa đáp lời nàng, Tiêu Lân vừa nghĩ thầm :

- “Thật là không sao hiểu nổi... Đạo lý gia phong đảo lộn hết tron rồi. Một trang giai nhân sắc nước hương trời. Một mỹ nhân tuyệt thế tuổi trạc với mình mà lại đi yêu lão Đà Từ Bang chủ Cái bang. Ta thật không hiểu nổi!”

Tiêu Lân vừa nghĩ vừa nhìn chăm chăm Ngạc Tu Di.

Tu Di cau mày :

- Công tử đang nghĩ gì mà nhìn Tu Di chăm chăm vậy?

Tiêu Lân gượng cười nói :

- Tại hạ thiết nghĩ Tu Di không nên tìm gặp lão Đà Từ.
- Sao lại không nên?

Tiêu Lân lúng túng đáp lời nàng :

- O... ý của tại hạ thế thôi.

Chàng nhìn nàng, ôn nhu nói :

- Thế Tu Di tìm lão Đà Từ có chuyện gì không?

- Đây là chuyện riêng của Tu Di. Tiêu Lân công tử không cần biết làm gì.

Tiêu Lân buông tiếng thở dài. Chàng nhìn nàng nheo mày nghĩ thầm :

- “Đúng là quái gở thật. Chẳng biết lão Đà Từ ôn dịch nói ngon nói ngọt gì với nàng... Lão đã làm gì khiến cho Tu Di lại để mắt đến lão chứ? Minh đường đường là một mỹ nam tử, lại trẻ trung hơn lão ôn dịch đó thế mà nàng lại dừng dừng, mà một mực đi tìm lão ôn dịch. Thật không thể nào hiểu nổi mà lý giải được chuyện này. Tình yêu của con người đảo lộn hết tất cả rồi...”

Chàng vừa nghĩ vừa lắc đầu.

Tu Di bước đến bên cạnh Tiêu Lân :

- Tiêu Lân công tử biết lão Đà Từ ở đâu không?

Tiêu Lân ngập ngừng rồi nói :

- Ồ... Thì Tu Di biết rồi đó. Hành tung của lão Đà Từ bất định, lại xuất quỷ nhập thần. Lão Đà Từ không muốn gặp ai thì nhất định người đó sẽ không gặp được.

Thấy ánh mắt nàng lộ vẻ lo lắng.

Tiêu Lân nói :

- Tu Di... Nàng không nên quá lo lắng làm gì... Hôm nay không gặp thì ngày mai cũng gặp thôi. Đâu có gì gấp gáp. Tại hạ có cách giúp nàng gặp lão Đà Từ.

- Công tử có cách gì?

- Ồ... Thì lão Đà Từ là Bang chủ Cái bang... Tiêu Lân và nàng cứ đến thẳng Tam Tông miếu trong ngày rằm tháng Bảy tất sẽ gặp lão Đà Từ thôi.

Tu Di lắc đầu :

- Không được...

- Sao lại không được?

- Tu Di phải gặp Khẩu Đà Từ Bang chủ Cái bang trước ngày rằm Vu Lan.

Tiêu Lân cau mày. Chàng quay mặt nhìn ra Thạch Hồ, nhảm nói :

- Lão ôn dịch thật là tốt phúc hơn mình. Tuổi đã xế chiều mà lại được một trang tuyệt thế giai nhân yêu đến như vậy. Hỏi sao lão không tương tư cho dạng...

Tu Di thấy Tiêu Lân liền hỏi :

- Công tử đang nghĩ gì?

Chàng quay lại nhìn nàng, gượng cười :

- Tại hạ đang nghĩ về câu “Nhất nhật bất kiến như tam thu hồ”.

- Sao công tử bỗng dưng nghĩ đến câu đó?

- Tại hạ cũng không biết nữa. Nhưng gì thì gì, tại hạ cũng sẽ giúp Tu Di.

Tiêu Lân nheo mày :

- Tiêu Lân có cách thứ hai rồi.

- Cách gì?

- Tiêu Lân biết lão Đà Từ Bang chủ Cái bang là con sâu rọu. Lại là con sâu biết thưởng thức rượu ngon. Tiêu Lân và Tu Di cô nương chỉ cần phục lão ở Dương Châu Lạc tửu lâu, nhất định sẽ gặp được Bang chủ Cái bang Khẩu Đà Từ thôi.

- Phục ở Dương Châu Lạc tửu lâu?

Tiêu Lân, gật đầu :

- Đúng rồi... Khi lão uống hết rượu trong bầu hồ lô nhất định sẽ mò đến Dương Châu Lạc tửu lâu.
- Công tử biết Khấu Đà Tử bang chủ thích uống rượu ở Dương Châu Lạc tửu lâu.
- Gã Cái bang nào mà không thích uống rượu. Bởi vì họ đều là hủ hèm nên mới phải chịu số phận khát thực, lạy ông đi qua, lạy bà đi lại đó mà Khấu Đà Tử Bang chủ là con sâu rượu nặng nữa, vì lão là chúa ăn mày. Nhất định Khấu Đà Tử sẽ đến đó.

Tu Di nghiêm giọng nói :

- Tu Di lại muốn mau chóng rời khỏi Dương Châu càng sớm càng tốt.

Tiêu Lân cau mày:

- Tu Di muốn rời khỏi Dương Châu lắm à. Tại sao vậy? Dương Châu phong cảnh hữu tình thơ mộng cũng đáng để cho một trang tuyệt sắc như nàng lưu bước lắm chứ.
- Nếu không có sự xuất hiện của Huyền cung Cung chủ thì Tu Di không ngại. Nhưng giờ thì mụ ấy đã có mặt ở đây. Chúng ta không nên lưu lại Dương Châu.

Tiêu Lân nhìn nàng hỏi :

- Tu Di lo cho Tiêu Lân hay là lo cho Khấu Đà Tử huynh.
- Cả hai.

Mặt chàng sa sầm. Tiêu Lân vừa khoát tay vừa nói :

- Được rồi... Được rồi... Tu Di không cần lo liệu cho Tiêu Lân... Lo cho Khấu Đà Tử bang chủ được rồi. Tại hạ tự lo cho mình.

Nàng cướp lời chàng.

- Không được, Tu Di đã nhận di ngôn của sư mẫu.

Tiêu Lân nghĩ thầm :

- “Hóa ra nàng ta vì sư mẫu mà nghĩ đến mình. Nếu vậy mình cũng chẳng làm phiền đến nàng ta nữa làm gì”.

Tiêu Lân trang trọng nói :

- Muốn tìm lão Khấu Đà Tử, tại hạ nghĩ chỉ còn một cách đó mà thôi.
- Tu Di có cái khó khi đặt chân vào Dương Châu Lạc tửu lâu.
- Tại hạ biết cái khó của Tu Di rồi. Phải chăng nàng sợ bước vào Lạc tửu lâu sẽ tạo sự chú ý của nàng với bọn sâu rượu chó gi. Đúng không..

Tu Di gật đầu :

- Tu Di không muốn sự xuất hiện của mình tạo ra náo loạn trong Dương Châu Lạc tửu lâu.
- Chuyện gì chứ chuyện đó đâu có khó gì.
- Theo công tử, Tu Di phải làm gì để tránh gieo sự chú ý của mọi người vào Tu Di.

Tiêu Lân xoa tay nhìn nàng nói :

- Có gì đâu, Tu Di chỉ cần hóa trang thành một tiểu nữ Cái bang hơi thú vị thì chẳng ai nhìn tới nàng.

Đôi chân mày của Tu Di nhíu lại. Nàng nhìn Tiêu Lân :

- Không... Tu Di không muốn hóa trang làm bang chúng Cái bang.

Nghe nàng nói, Tiêu Lân nhìn nàng cười mỉm. Chàng nghĩ thầm :

- “Đã yêu lão ăn mày chúa, chẳng sớm thì muộn cũng là ăn mày chúa còn ngại ngần làm gì nữa”.

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng chàng lại nói khác với Tu Di :

- Nếu nàng không muốn cải trang thành bang chúng Cái bang thì vẫn có cách khác.

- Cách gì?

- Tại sao Tu Di lại không là một mỹ nam tử xinh đẹp chứ. Chỉ cần nàng hóa trang thành nam nhân, tại hạ đoán chắc của nữ nhân ở Dương Châu sẽ bầu lấy nàng.

Tu Di suy nghĩ rồi gật đầu :

- Thôi được. Tu Di sẽ hóa trang thành nam nhân.

Tiêu Lân nhìn nàng nghĩ thầm :

- “Người ta đúng là vì chữ tình quên cả bản thân mình. Ôi tình yêu thật là có sức mạnh kinh khủng”.

Nhìn lại Tu Di, Tiêu Lân nói :

- Vậy xem như Tiêu Lân và Tu Di đã thỏa thuận với nhau rồi. Tiêu Lân sẽ đi tìm một bộ nho sinh hóa trang cho nàng.

Nói rồi chàng dợm bước rời gian thủy xá thì bất ngờ có hai chiếc áo trắng lướt đến. Hai ả cung nữ đứng ngay bên ngoài gian thủy xá.

Cả hai cùng ôm quyền hướng về phía Tiêu Lân, cùng nói :

- Nhất thiên nhất địa duy ngã độc tôn, Huyền cung Cung chủ phái Yến Yến và Tảo Tảo đến đây thỉnh công tử đến hầu kiến người.

Tiêu Lân nhìn lại Tu Di rồi mới quay sang đối mặt với Yến Yến và Tảo Tảo.

Chàng nheo mày nói :

- Hai nàng vừa nói cái gì?

Yến Yến và Tảo Tảo cùng lặp lại câu nói của mình chẳng khác gì hai con vẹt đang học nói.

- Nhất thiên nhất địa, duy ngã độc tôn Huyền cung Cung chủ phái Yến Yến và Tảo Tảo đến để thỉnh công tử hầu kiến người.

Tiêu Lân phá lên cười.

Mặc dù nghe chàng cười nhưng Yến Yến và Tảo Tảo vẫn không biểu lộ chút biểu cảm nào ra mặt. hai người vẫn ôm quyền như hai ả nô nữ đang hầu chờ nghe phán lệnh của Tiêu Lân.

Tiêu Lân bước đến đối mặt với họ :

- Nhị vị cô nương... Tại hạ chẳng hề biết Huyền cung Cung chủ là ai, cũng chẳng có quan hệ gì với Huyền cung Cung chủ... Chắc hẳn nhị vị cô nương đây đã lầm người rồi.

Yến Yến nhìn Tiêu Lân nói :

- Huyền cung Cung chủ là người ngồi trong kiệu hồi này công tử đã diện kiến.

- Hóa ra là vậy.

Chàng ôm quyền nói :

- Tại hạ là người bàng quan đi đường, vô tình chạm mặt với Cung chủ. Thiết tưởng cũng chẳng có chuyện gì đáng để tại hạ đến hầu kiến Cung chủ. Huống chi lúc này Tiêu thiếu gia còn có chuyện phải làm không thể đến hầu kiến Cung chủ được. Phiền nhị vị cô nương về bẩm báo lại với Cung chủ.

Tảo Tảo nhìn chàng nói :

- Cung chủ đã phán lệnh, công tử phải đến hầu kiến người.

- Phán lệnh là sao chứ. Chẳng lẽ gặp tại hạ một lần trên đường, Huyền cung Cung chủ có thể phán lệnh được ư!

Yến Yến nói :

- Không thể cãi lại lệnh của Cung chủ.

Tiêu Lân cau mày buột miệng nói :

- Quái gờ thật...

Chàng ôm quyền :

- Tại hạ mạo phạm hỏi nhị vị cô nương... Huyền cung Cung chủ lấy cái gì mà phán lệnh cho Tiêu thiếu gia nào.

Tiêu Lâm nhún vai :

- Thiếu gia đâu phải là người của Huyền cung như nhị vị cô nương mà Cung chủ có thể phán lệnh cho bọn thiếu gia.

Tào Tào từ tốn đáp lời chàng :

- Cung chủ là Thánh mẫu trong võ lâm... Khi đã phán lệnh thì không một ai dám cãi lệnh. Công tử phải theo Yến Yến và Tào Tào về hầu kiến Cung chủ.

Tiêu Lâm nhăn mặt nói :

- Thánh mẫu Cung chủ phán lệnh cho tại hạ... Và tại hạ phải nghe theo chỉ ngôn đó không được phép kháng lại?

Yến Yến và Tào Tào đồng gật đầu.

Tiêu Lâm gãi đầu nói :

- Cung chủ của nhị vị cô nương là đương kim Thánh thượng chắc.

Chàng cười khẩy rồi nói tiếp.

- Có đúng vậy không?

Yến Yến và Tào Tào thờ mặt không đáp lời chàng.

Tiêu Lâm nhìn hai người nói tiếp :

- Nhị vị cô nương không trả lời được câu hỏi của bọn thiếu gia, chứng tỏ Cung chủ của nhị vị cô nương không phải là đương kim Thánh thượng. Đã không phải là đương kim Thánh thượng thì không thể phán lệnh mà buộc người khác phải nghe theo ý của mình. Cho dù là thánh mẫu, hay đương kim Hoàng hậu đi nữa cũng không phải lúc nào muốn phán là phán.

Chàng ve vãn :

- Trong kinh thư có câu “Thượng bất chính, hạ tất loạn”. Nhị vị cô nương nên về bẩm tấu lại cho Cung chủ biết. Còn bọn thiếu gia lúc này có chuyện phải làm, không có thời gian đến hầu Cung chủ một người vô tình gặp ngoài đường.

Chàng ôm quyền xá :

- Tại hạ xin tiễn nhị vị cô nương.

Yến Yến và Tào Tào nhìn Tiêu Lâm.

Tào Tào nói :

- Thánh mẫu Huyền cung Cung chủ phán lệnh, công tử cãi lại ý của người.

Tiêu Lâm khoát tay :

- Tại hạ đã nói rồi. Không phải cãi nhưng lúc này thì bọn thiếu gia chưa có ý đến hầu kiến thánh mẫu gì đó. Khi nào bọn thiếu gia thích thì sẽ đến thôi.

Yến Yến nói :

- Công tử không thể cãi lại ý muốn của Thánh mẫu Cung chủ. Công tử không tự đến thì Yến Yến và Tào Tào sẽ buộc công tử phải đến hầu kiến thánh mẫu.

Thấy Yến Yến và Tào Tào toan lướt đến, Tiêu Lâm khoát tay :

- Hê... Khoan... Nhị vị cô nương định bức ép tại hạ phải đi ư?

- Công tử không thể cãi lại chỉ ngôn của Thánh mẫu.

Yến Yến nói dứt câu cùng với Tào Tào toan lướt đến khống chế Tiêu Lâm.

Nhưng Ngọc Tu Di đâu để cho hai nàng làm được điều đó. Nàng võ hai đạo phách không chuông buộc Yến Yến và Tào Tào phải thôi bộ về chỗ cũ.

Tu Di bước đến bên Tiêu Lân. Nàng từ tốn nói :

- Tiêu công tử sẽ không đi đâu cả.

Yến Yến và Tào Tào nhìn Tu Di.

Yến Yến nói :

- Quý nữ. Người dám cãi lại ý của Thánh mẫu Cung chủ ư. Người chắc hết muốn sống rồi.

Yến Yến vừa nói vừa dựng ngọc thủ vỗ đến Tu Di hai đạo nhu chương vô thanh, vô sắc.

Tu Di không né tránh mà dựng chương ảnh đón thẳng đỡ thẳng vào hai đạo nhu chương của Yến Yến.

Mặc dù hai đạo nhu chương của Yến Yến chẳng hề có chút uy lực nào nhưng khi chạm vào hai đạo phách không chuông của Ngọc Tu Di thì ngay lập tức một tiếng sấm nổ ra, làm đình tai nhức óc Tiêu Lân.

Àm..

Tiêu Lân đoán chắc rằng Tu Di sẽ thắng hai ả cung nữ này dễ dàng, nhưng mọi sự ngược lại không như chàng tưởng tượng ra. Mặc dù Yến Yến chỉ là một cung nữ bình thường thôi, nhưng lại là cung nữ của một trong Tứ đỉnh thiên can, nên võ công lẫn nội lực của nàng đâu phải tầm thường, nếu không muốn nói là cao hơn hẳn Tu Di một bậc.

Đỡ thẳng một chương của Yến Yến, Tu Di liên tục thôi liền ba bộ, trong khi Yến Yến chỉ thôi lại đứng một bộ. Mai tóc dài óng ả của Ngọc Tu Di bung ra, xoắn xuống đến tận thắt lưng.

Tào Tào nói :

- Bản lãnh của quý nữ chỉ có bấy nhiêu mà muốn cãi lại ý ngôn của Thánh mẫu Cung chủ. Quý nữ đúng là muốn chết.

Tào Tào nói dứt lời, dựng ngọc thủ toan phát tác sát chương kết liễu sinh mạng của Tu Di. Tình thế Tu Di chẳng khác nào ngàn cân treo đầu sợi tóc.

Nàng vừa mới đỡ một chương với Yến Yến, huyết lưu trong kinh mạch còn lộn nhào, chưa kịp điều hòa, và cũng chưa kịp đề khí vận công vào đan điền thì Tào Tào lại phát động chương công.

Trong tình thế chẳng đáng dừng đó, Tiêu Lân buộc phải lách bộ bước sang trái án ngữ trước mặt Tu Di. Chàng võ song thủ tới nhưng khôn nổi lại chẳng có khí kinh phát ra.

Phía bên kia Tào Tào đã phát động chương công. Tiêu Lân thấy áp lực vỗ đến vùng thượng đẳng của mình, không khỏi than thầm :

- “Minh tiêu từng rồi”.

Những tướng đầu chương khí của Tào Tào sẽ tước mất mạng Tiêu Lân, nhưng thật bất ngờ nàng đã thu hồi chương khí chỉ còn để lại luồng gió thoáng thổi qua chàng.

Mặc dù chỉ là luồng gió thoáng thổi nhưng Tiêu Lân không khỏi rung mình.

Tào Tào rút chương công lại nhìn Tiêu Lân. Nàng gắt giọng nói :

- Công tử tránh ra, để Tào Tào lấy mạng quý nữ kia.

Tiêu Lân lắc đầu :

- Tại hạ không cho nhị vị cô nương lấy mạng Tu Di đó. Được không nào.

Yến Yến và Tào Tào lộ rõ vẻ lúng túng và bối rối. Yến Yến nói :

- Nếu không có chỉ ngôn của Thánh mẫu Cung chủ thì Yến Yến và Tào Tào sẽ lấy mạng công tử.

Tiêu Lân nhìn hai nàng mỉm cười nói :

- Hóa ra nhị vị cô nương đã nhận được chỉ ngôn của Thánh mẫu Cung chủ không được làm hại đến bốn thiếu gia.

Tào Tào nói :

- Không sai. Nếu không có chỉ ngôn thì Yến Yến và Tào Tào không tha cho công tử đâu.

Tiêu Lân ve cằm nói :

- Vậy bốn thiếu gia nói, hai nàng có dám cãi lại chỉ ngôn của Thánh mẫu Cung chủ không?

Yến Yến và Tảo Tảo đồng lên tiếng :

- Ngọc ngôn của Thánh mẫu là di lệnh của thiên địa, không ai được cãi.

Tiêu Lân phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói :

- Thế thì tốt rồi.

Yến Yến và Tảo Tảo còn chưa hiểu vì sao Tiêu Lân lại cười và thốt ra câu nói đó thì lại nghe chàng nói tiếp :

- Bốn thiếu gia đã có lá bùa hộ mạng đuổi nhị vị cô nương đi rồi.

Yến Yến và Tảo Tảo ngỡ ngác bởi câu nói này của chàng. Họ còn chưa biết Tiêu Lân định làm gì thì chàng đã dùng thuật “Hành Tẩu Di Hình Bộ” lướt đến, chẳng một chút e dè sợ hãi Yến Yến lẫn Tảo Tảo.

Tả thủ và hữu thủ của Tiêu Lân vươn ra chia làm hai chụp tới Tảo Tảo lẫn Yến Yến.

Quý bộ hành tẩu của Tiêu Lân là của Khấu Đà Tử truyền thụ tất nhiên nó cực kỳ huyền ảo nên Yến Yến và Tảo Tảo gần như không có phản ứng gì. Hai nàng lại không thể dùng công lực đối phó với chàng. Vô hình trung Yến Yến và Tảo Tảo tự biến thành hai hình nhân tiếp nhận trào pháp của Tiêu Lân, mặc dù trào công của chàng chẳng có gì đáng để gọi là võ công hay chiêu thức.

Tiêu Lân chỉ thị vào bộ pháp “Hành Tẩu Di Hình Bộ”, còn trào thủ đánh ra chỉ là đánh bừa chẳng giống võ công của bất cứ môn phái nào. Nhưng Yến Yến và Tảo Tảo lại không né tránh.

Tả thủ lẫn hữu thủ của Tiêu Lân vô tình thộp vào vùng thượng đặng của Yến Yến và Tảo Tảo. Đôi tay chàng chạm vào vùng nhũ hoa của họ chẳng khác nào một gã đại đạo hái hoa vừa thô thiển vừa hồ đồ.

Chạm vào vùng đôi hoa mềm mại của Yến Yến và Tảo Tảo, Tiêu Lân vội rút tay lại nói :

- Miễn thứ... Miễn thứ.

Yến Yến và Tảo Tảo đỏ mặt.

Yến Yến và Tảo Tảo còn đang thẹn thùng thì bất ngờ Tu Di phát động hai đạo chỉ công điểm tới tịnh huyết của họ.

Chát chát...

Yến Yến và Tảo Tảo đứng thừ ra như tượng. Tảo Tảo rít giọng nhìn Tu Di nói :

- Quý nữ. Ngươi dám đánh lên cung nữ của Thánh mẫu.

Tu Di không mản đến lời nói của Tảo Tảo, nhìn lại Tiêu Lân.

- Công tử... Chúng ta đi thôi.

Tiêu Lân gật đầu. Chàng nhìn lại Yến Yến và Tảo Tảo nói :

- Phiền nhị vị cô nương về bẩm tâu lại với Thánh mẫu Cung chủ con khi gì đó rằng khi nào bốn thiếu gia thích thì sẽ tự tìm đến mộ. Còn như bốn thiếu gia không thích thì Thánh mẫu Cung chủ con khi gì đó đừng bức ép bốn thiếu gia.

Yến Yến nói :

- Công tử... Hãy suy nghĩ lại mà thực hiện di ngôn của Thánh mẫu Cung chủ. Cãi lại ý của Thánh mẫu Cung chủ, công tử không còn chỗ đứng trên đất Trung Nguyên đâu.

Tiêu Lân tròn mắt nhìn hai người chàng giả là nói :

- Còn có đất thì tại hạ còn có chỗ đứng. Nếu Cung chủ của nhị vị cô nương muốn Tiêu thiếu gia không còn chỗ đứng thì hãy hót hết đất Trung Nguyên lấp đầy biển Đông.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Còn việc vừa rồi Tiêu thiếu gia không cố ý mà chỉ vô tình... Mong nhị vị cô nương đừng lấy đó làm hiềm khích.

Chân diện của Yến Yến lẫn Tào Tào sa sầm.

Tiêu Lân nhìn họ mỉm cười.

- Cáo tử.

Nói rồi, chàng cùng với Tu Di nhanh chân rời ngay khỏi gian thủy xá.

Yến Yến và Tào Tào thở hắt một tiếng nhìn theo hai người. Về lo lắng lẫn bất lực hiện trên chân diện hai người.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Hàm Mô công - Lương Tổng

Tiêu Lân và Tu Di ngồi đứng vào chiếc bàn trước đây chàng và Khấu Đà Từ ngồi đối ẩm. Đúng như Tiêu Lân dự đoán, khi Tu Di đã cải trang thành nam nhân, nàng trở thành một mỹ nam tử mà ngay cả Tiêu Lân cũng phải sửng sốt trước vẻ đẹp của nàng.

Tiêu Lân rót rượu ra hai chén. Chàng nhỏ giọng nói :

- Hê... Tu Di cô nương. Giờ tại hạ gọi nàng bằng gì nào. Chẳng lẽ nàng đã làm nam nhân rồi mà cứ gọi là cô nương. Hay tại hạ gọi nàng là Tu Di đệ đệ nghe.

Tu Di nhìn Tiêu Lân :

- Công tử muốn gọi sao cũng được.

Đôi chân mày Tiêu Lân nhíu lại :

- Sao lại nói vậy. Ta đã gọi nàng là đệ thì nàng phải gọi ta bằng huynh mới được. Chẳng lẽ nàng muốn tất cả những con sâu rọu đang có mặt ở Dương Châu Lạc tửu lâu này biết nàng là nữ nhân giả dạng nam trang sao.

Tu Di khẽ gạt đầu :

- Tiêu Lân huynh...

Thốt ra câu nói đó, bất giác đôi lông mày của Tu Di ửng hồng. Nàng nhìn qua cửa sổ để tránh né hai luồng uy nhân của Tiêu Lân.

Tiêu Lân giả là cười rồi từ tốn nói :

- Tu Di đệ đệ đúng là một mỹ nam tử hiếm có trên đời này.

- Tiêu Lân huynh đừng khách sáo thốt ra những lời nói đó.

Tiêu Lân mỉm cười bụng chén :

- Mời Tu Di đệ.

Tu Di lắc đầu :

- Tu Di không biết uống rượu.

Tiêu Lân chau mày, nghiêm mặt nói :

- Coi kìa, Tu Di bụng chén lên đi đừng để cho người ta chú ý đến mình. Hay Tu Di muốn lộ hình tích ư.

- Sao không uống rượu lại lộ hình tích?

- Còn hỏi nữa. Đây là Dương Châu Lạc tửu lâu. Tòa tửu lâu nổi tiếng Dương Châu với Lạc tửu. Chúng ta vào Dương Châu Lạc tửu lâu để chờ Khấu Đà Từ đến, đó là mục đích riêng của ta và nàng. Còn khách nhân thì nhìn ta và nàng là những con sâu rọu vào Dương Châu Lạc tửu lâu để thưởng thức hảo tửu. Tu Di không uống hóa ra vào đây để làm gì. Không khác nào muốn lộ hình tích cho mọi người biết. Nên Tu Di phải uống rượu cho dù không biết.

Tu Di lắng nghe Tiêu Lân nói với vẻ mặt trang trọng chẳng chút biểu cảm là vui hay buồn. Nàng khẽ gật đầu :

- Được... Tu Di sẽ uống.

Nàng bưng chén rượu.

Tiêu Lân nói :

- Nam tử như kỳ vô phong. Mời.

Nói rồi Tiêu Lân dốc cả chén rượu trút vào miệng.

Tu Di nhấp một ngụm nhỏ đặt chén xuống bàn.

Tiêu Lân nói :

- Không được... Không được... Nam nhân không thể uống như vậy được. Phải uống cạn chén.

- Tu Di đã nói là không biết uống rượu mà.

- Không biết uống cũng phải uống. Bởi ta và Tu Di không phải đến đây một ngày một bữa... Mà đến đây hàng ngày để phục Khấu Đà Từ. Không tập uống thì sao ngồi ở đây được.

Tiêu Lân nghiêm giọng nói :

- Tu Di không muốn gặp mặt lão Khấu Đà Từ Bang chủ Cái bang à.

- Tu Di phải gặp Khấu Đà Từ.

- Thế thì phải tập uống Lạc tửu cho giống với người ta.

Tiêu Lân chỉ chén rượu :

- Bưng chén uống cạn đi.

Tu Di miễn cưỡng bưng chén rượu uống cạn. Nàng quay sang bên ho sặc sụa.

Tiêu Lân mỉm cười nhìn nàng nghĩ thầm :

- “Đúng là nàng ta yêu lão ôn dịch thật rồi. Cái lão ôn dịch này sao lại có thể khiến cho Tu Di yêu như thế được nhỉ. Mình ngồi sờ sờ ra đây. Mình cũng là một trang nam nhi anh tuấn, thế mà chẳng làm cho nàng có chút thiện cảm nào. Còn lão ôn dịch thì đã ngoài ngũ tuần nhưng lại được nàng để mắt đến. Đúng là đảo ngược, lộn đời rồi”.

Chờ Tu Di đặt chén xuống bàn, Tiêu Lân liền rót rượu vào chén của nàng và mình.

Chàng vừa rót rượu chén vừa nói :

- Tu Di uống rượu cảm giác thế nào. Có ngon không?

Tu Di lắc đầu :

- Vừa đắng vừa cay vừa nồng, không có gì là ngon cả.

Đặt bầu rượu xuống bàn, Tiêu Lân nhìn nàng từ tốn nói :

- Hây... Chính vì rượu vừa nồng vừa đắng vừa cay nên người ta mới dùng rượu để biểu lộ tình yêu đấy.

Nàng nheo mày :

- Dùng rượu để biểu lộ tình yêu là sao?

- Thì là sao nữa. Khi người ta thất tình uống rượu để quên, khi người ta trọn tình trong đêm động phòng cũng dùng rượu. Chính vì thế rượu mới để dành cho tình yêu.

Chàng bưng chén :

- Nào... Uống với huynh một chén nữa.

Tu Di miễn cưỡng chén rượu. Nàng nhỏ giọng nói :

- Tu Di chưa từng uống rượu bao giờ.
- Cũng như Tiêu Lân chưa hề thấy Tu Di cười.

Nàng nhìn Tiêu Lân.

Tiêu Lân giả là nói :

- Mời.

Chàng nói rồi dốc chén rượu trút vào miệng. Tiêu Lân vừa uống rượu vừa nghĩ thầm :

- Quái lạ... Bình nhật từ lượng của mình đâu có nhiều đâu, thế mà sao hôm nay mình uống rượu được nhiều như thế nhỉ. Chẳng lẽ có Tu Di mình biến thành con sâu rượu như lão ôn dịch Khấu Đà Từ ư? Quái lạ, quái lạ...

Đặt chén xuống bàn, Tiêu Lân nhìn Tu Di.

Nàng miễn cưỡng trút chén rượu vào miệng rồi vội vã đặt chén xuống bàn. Mặt nàng đỏ hồng trông càng xinh đẹp hơn.

Chiêm ngưỡng dung diện của Tu Di, Tiêu Lân điểm một nụ cười mỉm.

Chàng bâng quơ nghĩ :

- “Lão ôn dịch Khấu Đà Từ thật là có số đào hoa may mắn. Già như lão mà có dạng một trang giai nhân tuổi đáng hậu nhân của mình để mắt đến. Thế mới gọi là tình yêu. Nếu gặp lại, nhất định lão ôn dịch phải chỉ cho mình tuyệt nghệ này”.

Tiêu Lân ngấm Tu Di.

Thấy Tiêu Lân ngấm nhìn mình, Tu Di buột miệng hỏi :

- Sao huynh nhìn Tu Di chằm chằm vậy. Tu Di có gì lạ lắm à?

Nghe nàng hỏi câu này, Tiêu Lân không khỏi bối rối. Chàng giả là đáp :

- Ô... Lạ lắm... Lạ lắm.
- Tu Di lạ thế nào?
- Ô... Tu Di là nữ nhân thì là trang tuyệt sắc giai nhân. Còn nếu là nam nhân thì có lẽ là một trang mỹ nam tử đến Tống Ngọc hay Phan An cũng phải bái đầu xá dài.

Tu Di cúi mặt nhìn xuống. Nàng nhỏ giọng nói :

- Chừng nào Khấu Đà Từ mới đến?

Câu hỏi này của Tu Di khiến Tiêu Lân hựt hẫng. Chàng nhìn nàng nghĩ thầm :

- “Lão ôn dịch Khấu Đà Từ có cái gì mà khiến nàng cứ nghĩ đến lão hoài vậy nhỉ?”

Trong tâm nghĩ vậy, Tiêu Lân lại nói khác :

- Làm sao Tiêu Lân biết được. Nhưng chắc chắn lão sẽ đến.

Tiêu Lân nhìn qua mấy bàn có khách sau lưng mình, rồi quay lại nói với Tu Di :

- Tu Di... Họ đã đề ý đến ta và Tu Di rồi, chắc phải uống thêm một chén nữa.

Nàng gật đầu hỏi :

- Uống rượu không được ăn sao?

Tiêu Lân chỉ đĩa thịt gà trên bàn :

- Tất nhiên uống phải ăn chứ. Uống không thì ai mà chịu nổi.

- Tu Di đâu có thấy huynh ăn.

- Ô... Thì ta ăn đây. Nhưng trước khi ăn thì phải uống trước đã.

Chàng chìa chén đến trước mặt Tu Di :

- Mời Tu Di đệ.

Nàng cũng bắt chước Tiêu Lân :

- Mời Tiêu huynh.

Hai người cùng cạn chén.

Đặt chén xuống bàn, Tiêu Lân cầm luôn chiếc đùi gà cho vào miệng nhai ngon lành. Chàng đã từng uống rượu với Khấu Đà Từ, vô tình cũng quen với cách ăn uống của lão Bang chủ Cái bang.

Tiêu Lân bất giác nhìn nàng. Chàng phát hiện ra Tu Di cũng đang nhìn mình chăm chăm.

Tiêu Lân giả là cười :

- Sao Tu Di không ăn... Đã uống rượu rồi mà.

- Tu Di cũng phải bắt chước Tiêu huynh ăn như vậy sao?

Cầm cái đùi gà, Tiêu Lân giả là cười rồi gật đầu :

- Đúng rồi... Tu Di phải bắt chước huynh thôi. Có ăn như huynh mới giống như nam tử hán đại trượng phu.

Nói rồi Tiêu Lân cầm cái đùi gà còn lại nhét vào tay nàng :

- Muội ăn đi.

Đôi chân mày Tu Di cau lại.

- Ta quên... Đệ mới đúng.

Tu Di cầm chiếc đùi gà lưỡng lự. Nàng đặt chiếc đùi gà xuống đĩa :

- Tu Di không thể ăn giống như huynh được.

- Ăn cách nào cũng được... Miễn ra vẻ nam tử hán là được rồi.

Chàng bưng chén rượu :

- Nào... Uống thêm một chén với huynh. Kẻo người ta lại để mắt đến.

Tu Di miễn cưỡng bưng chén rượu :

- Mời huynh.

Hai người cùng cạn chén.

Tiêu Lân vừa đặt chén xuống bàn chợt nghe trảng tiếng ngao khá ồ vang lên sau lưng mình.

Cùng với trảng tiếng ngao đó là giọng nói nữ nhân cầu khẩn :

- Lương thiếu gia... Tha cho thảo nữ... Tha cho thảo nữ...

Trảng tiếng ngao kia ngưng bật.

Giọng nói lè nhè cất lên :

- Hê... Sao lại xin tha chứ. Nàng phải thích thú mới được chứ. Nàng phải thích thú khi Lương thiếu gia để mắt đến nàng mới được chứ?

Tiêu Lân nhìn lại.

Đập vào mắt chàng là cảnh khá ồ cực kỳ. Một gã công tử với thân hình phì nộn đang ôm chặt lấy tiểu yêu của một thiếu nữ vận chàm y. Tóc nàng rối bời

xô tung, dây lụa thắt lưng bị sổ ra bởi những hành động sàm sỡ của gã công tử họ Lương.

Thiếu nữ đẩy tay gã Lương công tử, vô tình chén trong tay gã rơi xuống đất vỡ toang.

Gã công tử họ Lương xụ mặt xuống. Bộ mặt núc na núc ních của gã với hai gò má phập phều những tưởng chảy dài xuống.

Gã bắt ngờ dí thiếu nữ ngã ngay dưới chân mình, rồi thẳng tay tát vào má nàng.

Gã vừa tát vừa nói :

- Hồn káo nè... Hồn káo nè... Dám làm đổ rượu ngon của bốn thiếu gia...

Cảnh tượng trái tai gai mắt đó diễn ra ngay trước mắt Tiêu Lâm, Tu Di và cả những khách nhân đang có mặt tại Dương Châu Lạc tửu lâu nhưng tuyệt nhiên chẳng ai dám can ngăn. Bọn khách nhân cứ ngồi thừ ra như pho tượng, thậm chí không dám lấy mắt nhìn.

Tiêu Lâm liếc trộm lại Tu Di.

Nàng toan dợm đứng lên thì chàng nói :

- Tu Di đệ... Để cho huynh.

Tiêu Lâm nói rồi bước đến bên gã công tử họ Lương. Không nói một tiếng Tiêu Lâm thộp lấy búi tóc của gã công tử họ Lương giật mạnh ra sau rồi thuận tay tát luôn một cái thật mạnh vào mặt gã.

Bốp...

Nhận cái tát của Tiêu Lâm. Gã Lương công tử buông ngay thiếu nữ, ngo ngác nhìn Tiêu Lâm.

Gã rít giọng nói.

- Ngươi...

Vừa nói Lương công tử vừa lồm cồm đứng lên. Gã nhìn Tiêu Lâm gần như không chớp mắt. Mãi một lúc gã mới nói được như thể bị chặn ngang họng :

- Tên nho sinh này dám đánh bốn công tử.

Tiêu Lâm chồm mặt tới :

- Lương công tử là con khỉ mập gì mà khiến cho bốn thiếu gia không đánh chứ?

Chàng hừ nhạt rồi nói tiếp :

- Ngươi biết ngươi đang làm cái trò quái gở gì không. Trò ngươi làm khiến bốn thiếu gia chóng mặt quá nên mới ra tay đó.

Gã Lương công tử tròn mắt nhìn chàng :

- Tiểu quý... Ngươi hét muốn sống rồi mới dám đụng đến Lương Tổng này.

Tiêu Lâm khoát tay hỏi :

- Lương Tổng ơi Lương Tổng, cái gì là muốn sống, cái gì là muốn chết. Nếu ngươi còn giữ cái trò bỉ ổi này nữa bốn thiếu gia sẽ tát sừng cái mõm của ngươi đấy.

Chàng chỉ tay vào mặt Lương Tổng :

- Chẳng ai cấm ngươi uống rượu, nhưng uống rượu phải dăng hoàng một chút. Còn ngươi có muốn gì thì cứ đến lầu xanh có người hầu hạ ngươi, chứ ở đây là Dương Châu Lạc tửu lâu, chỉ để những thi nhân tao nhã như bốn thiếu gia ngồi thưởng thức hào tửu. Bốn thiếu gia còn thấy Lương Tổng ú í giờ trò kia ra thì ta sẽ đánh ngươi nữa đó.

Nghe Tiêu Lâm nói mà sắc diện Lương Tổng đỏ bừng bừng.

Y day nghiêng nói :

- Tiểu tử thú... Ngươi chết đến nơi rồi.

Tiêu Lâm giờ tay qua khỏi đầu :

- Im... Còn nói nữa sẽ ăn một cái tát của bốn thiếu gia đó.

Đôi mắt Lương Tổng mở to hết cỡ những tưởng hai con mắt ti hí của gã lọt thỏm ra ngoài. Gã vừa trợn mắt vừa nói :

- Tiểu tử! Ngươi có biết ai đang đứng trước mặt ngươi không?

Tiêu Lâm đáp lời y ngay khi Lương Tổng vừa dứt câu :

- Biết.

Lương Tổng đành giọng nói :

- Thế Lương mỗ là ai nào?

Tiêu Lâm lùi lại một bộ nghiêng đầu qua trái rồi lại nghiêng qua phải nhìn họ Lương.

Chàng chất lười nói :

- Hai má phì nộn, chảy xệ, bụng to quá khổ, tứ chi vừa ngắn vừa u nần, đích thị Lương công tử là một con heo hầm được đầu thai làm người.

Chàng gãi đầu :

- Mà không phải heo hầm. Đích thị là heo nọc. Chỉ có heo nọc mới giờ trò dê tiện giữa ban ngày ban mặt trước bao nhiêu người đây.

Nghe chàng nói mà hai gò má của Lương Tổng cứ giật giật trông thật nực cười. Hai gò má của y cứ giật nảy lên trong khi sắc diện lại đỏ như giồng như một bánh than hồng.

Chờ Tiêu Lâm nói xong, Lương Tổng mới nói :

- Lương mỗ sẽ lột da lóc thịt ngươi.

Y vừa nói vừa nghiêng răng ken két. Cùng với những cái nghiêng răng biểu lộ sự tức giận khôn tả của mình. Lương Tổng từ từ rùn tấn xuống. Đôi bàn thủ của y lật ngược áp vào nhau.

Cơ thể đầy đà phì nộn của y như thể được nạp không khí mà từ từ phồng to lên. Chiếc bụng càng lúc càng to một cách kỳ lạ. Thủ cấp và tứ chi như thể lút hẳn vào trong thân pháp phì nộn đó.

Giờ trông y chẳng khác nào một quả bong bóng, hay tờ tợ một con cóc xấu xí đang phình bụng hăm dọa con mồi.

Thấy hiện tượng quái gở do Lương Tổng tạo ra, Tiêu Lâm cứ trở mắt nhìn.

Chàng nhìn Lương Tổng buột miệng nói :

- Ngươi làm cái trò gì thế?

Lương Tổng gằn giọng nói :

- Tiểu tử thú!.. Ngươi sẽ được biết Hàm Mô công của Lương mỗ như thế nào?

Lương Tổng nói rồi toan nhảy tới vỗ Tiêu Lâm nhưng chàng đã khoát tay cản lại :

- Khoan...

- Ngươi muốn nói gì?

Tiêu Lâm chau mày nghĩ thầm :

- “Lân này thì tự mình tìm đến cao thủ võ lâm rồi. Gã họ Lương này định dùng công phu gì để giết mình đây”.

Tiêu Lâm giả là cười rồi nói :

- Ta muốn biết Hàm Mô công của Lương công tử là cái gì.

Tiêu Lâm thốt ra câu nói đó bằng một giọng rất ôn nhu từ tốn. Chàng vừa nói vừa hy vọng có thể hóa giải được mối hiểm khích này.

Lương Tổng gằn giọng nói :

- Ngươi không biết Hàm Mô công thì xuống Địa ngục mà hỏi Diêm Vương lão gia xem Hàm Mô công là gì.

- Lương huynh không trả lời Tiêu Lân này được à.

- Lương mỗ chỉ cho người thấy sự lợi hại tuyệt luân của Hàm Mô công thôi. Người thấy rồi đi đâu thai cũng không muộn.

Gã nói dứt lời thì phùng hai má phát ra những âm thanh khèn khẹt như tiếng cóc kêu trong mưa.

Chỉ mới nghe những âm thanh đó thôi mà xương sống Tiêu Lân đã thấy lạnh lạnh. Toàn thân nổi đầy da ốc rồi chứ chưa giao thủ với đối phương. Mồ hôi rịn ra trán Tiêu Lân.

Chân diện chàng căng thẳng cực độ.

Tiêu Lân than thầm :

- “Đúng là họa vô đơn chí, tự mình chuốc họa vào thân”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì nghe Lương Tổng cất tiếng kêu quái gở :

- Quệt...

Cùng với tiếng kêu quái gở đó y phóng thẳng vào Tiêu Lân như một con cóc chộp lấy con mồi.

Tiêu Lân dụng luôn Hành Tẩu Di Hình Bộ lách tránh thế chộp của đối phương.

Chộp hụt Tiêu Lân, Lương Tổng lao thẳng vào vách Dương Châu tửu lâu.

Ầm..

Vách của tòa tửu lâu bị khoét ngay một lỗ thủng hơn hai gang tay.

Lương Tổng chui tọt qua cái lỗ đó.

Chứng kiến Lương Tổng dụng Hàm Mô công phá vách Dương Châu Lạc tửu lâu, chân diện Tiêu Lân xanh nhợt tái nhợt. Chàng bất giác rùng mình nhìn về phía cái lỗ.

Tiêu Lân nghĩ thầm :

- “Khủng khiếp thật... Vách tường còn bị gã họ Lương này khoét thủng như thế kia, nếu chộp trúng mình thì còn gì da với xương”.

Ý niệm đó trôi qua bất giác Tiêu Lân lại rùng mình. Chàng chỉ chực muốn đào thoát ra ngoài cửa nhưng Lương Tổng lại hiện hữu ở ngay cửa tự bao giờ. Lân xuất hiện này, đôi mắt ti hí của y đã mở to hết cỡ, thậm chí lộ cả ra ngoài chẳng khác gì mắt cóc.

Tiêu Lân có thể nhìn thấy cả những đường chỉ máu đỏ au trong hai con ngươi của họ Lương.

Tiêu Lân rùng mình một lần nữa khi phải đối nhãn với đôi mắt đỏ au đầy vẻ khủng bố và sát nhân của Lương Tổng.

- Lương công tử... Bao nhiêu đó đủ rồi... Tại hạ đã nghiệm ra uy lực vô biên của tuyệt kỹ võ công con cóc của huynh đài rồi. Không cần huynh thi thố lần thứ hai.

Mặc nhiên với lời nói của Tiêu Lân, Lương Tổng vẫn cứ phát ra những âm thanh quệt quệt nghe chói cả thính nhĩ.

Nghe những âm thanh đó, Tiêu Lân chau mày. Chàng đâu biết được Lương Tổng đang vận Hàm Mô công qua những tiếng kêu đó. Y càng phát ra những âm thanh kia thì nội lực càng sung mãn bấy nhiêu. Đôi thần nhãn của y càng lúc càng đỏ ửng lên như hai hòn than hồng.

Chàng nhìn Lương Tổng mà cột sống cứ gai buốt. Tiêu Lân nghĩ Lương Tổng nhất định không bỏ qua vụ việc hôm nay nên càng lo âu hơn.

Chàng miễn cưỡng nói khi chộp thấy Lương Tổng chưa phát tác thế chộp lần thứ hai.

- Hê... Dừng lại...

Rút một luồng khí căng phồng lồng ngực Tiêu Lân nói tiếp :

- Lương huynh đã thị chứng Hàm Mô công cho bốn thiếu gia thấy rồi. Đến lượt bốn thiếu gia cho Lương Tổng công tử thấy tuyệt học võ công của bốn thiếu gia chứ.

Chàng quệt mũi, nói tiếp :

- Nếu Lương công tử có Hàm Mô công thì bốn thiếu gia cũng có...

Tiêu Lân lưỡng lự rồi nói tiếp :

- Ồ... Ta cũng có thần công tên là Xà Mô công.

Đôi chân mày Lương Tổng nhíu lại.

Tiêu Lân mỉm cười nói tiếp :

- Lương công tử hẳn biết Xà Mô công của thiếu gia lợi hại như thế nào rồi. Phàm cóc nhái thì bị rắn ăn thịt. Do đó tuyệt công của bốn thiếu gia là thứ công phu khắc kỵ Hàm Mô công của Lương công tử.

Lương Tổng phùng má rồi gằn giọng nói :

- Lương mỗ chưa từng nghe nói đến Xà Mô công.

Tiêu Lân mỉm cười nói :

- Làm sao mà Lương công tử nghe được công phu đó. Bởi nó đã bị thất truyền chỉ còn lại mỗi thiếu gia biết mà thôi. Xà Mô công của thiếu gia chỉ truyền thụ trong dòng tộc, và chỉ truyền cho những nam tử đại trượng phu như Tiêu thiếu gia này. Bởi nó rất lợi hại, lấy mạng người trong chớp mắt. Thiếu gia chưa muốn sử dụng đến bởi vì sợ làm tổn thương đến Lương công tử. Nếu thiếu gia làm tổn thương đến Lương công tử hóa ra làm mất một cao thủ kỳ tài Hàm Mô công, nên không muốn chút nào.

Chàng rút một luồng chân khí căng phồng trong lồng ngực rồi nói tiếp :

- Nếu Lương công tử không muốn mất mạng thì thiếu gia cho phép công tử đi đó.

Lương Tổng kêu mấy tiếng quẹt quẹt rồi nhỏ giọng nói :

- Tiểu tử thú... Hãy thi triển Xà Mô công của ngươi đi. Lương Tổng sẵn sàng đỡ thẳng đón thẳng Xà Mô công của ngươi.

Nghe Lương Tổng thốt ra câu này, Tiêu Lân không khỏi than thầm :

- “Chết rồi, y không biết sợ là gì cả. Rắc rối to rồi. Mình phải làm sao đây?”

Tiêu Lân đánh mặt, gằn giọng hỏi :

- Lương công tử đã biết thiếu gia có Xà Mô công mà không sợ. Bộ Lương công tử không sợ chết à.

Hừ nhạt một tiếng, Lương Tổng cất tiếng cóc rồi nói :

- Sợ chết ư... Hôm nay bốn công tử chết hoặc là ngươi chết.

Nghe gã thốt ra câu này bất giác Tiêu Lân phải buông tiếng thở dài.

Chàng miễn cưỡng nói :

- Thế là công tử đã quyết định rồi, đừng trách thiếu gia không nói trước đây nhé. Nếu có chết cũng đừng trách Tiêu Lân không báo trước cho Lương công tử biết bốn thiếu gia có Xà Mô công.

Mặc dù nói cứng trước mặt Lương Tổng nhưng tim Tiêu Lân cứ đập thình thịch trong lồng ngực.

Chàng rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi trụ tấn nhũ tâm :

- “Tự dựng nội lực của mình sao chẳng có... Bộ khai thông Sinh tử huyền quan thì chui đầu vào cái chết sao. Lão ôn dịch Khấu Đà Tử hại Tiêu Lân này rồi. Bộ lão biết Tiêu Lân có tình ý với tình nương của lão hay sao vậy”.

Tiêu Lân vừa nghĩ vừa vận công với hy vọng mong manh mình sẽ có được kỳ tích để hóa giải tình huống này.

Tiêu Lân nghĩ thầm :

- “Một liều ba bảy cũng liều... Lần này ta định liều mạng với sự may rủi”.

Chàng nghĩ thầm rồi lại nhìn Lương Tổng.

- Lương công tử sẵn sàng chưa?

Lương Tổng đánh giọng nói :

- Tiểu quý... Xuất thủ đi.

Gã nói dứt câu cất một tiếng cóc kêu vang rền. Rồi vuron người nhảy bỏ đến Tiêu Lân.

Tiêu Lân nghiêng răng đầy song thủ đến trước với ý nghĩ trong đầu mình :

- “Tu Di... Tiêu Lân lần này vì nàng mà chết oan uổng đó”.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Mênh mông sóng tình

Tiêu Lân đoạn chắc lần này tử thần đã với tay được đến mạng của chàng, nhưng sự biến xá ra lại hoàn toàn không như Tiêu Lân nghĩ. Một tiếng sấm chùng trời lên ngay trước mắt chàng.

Àm..

Tiêu Lân lao đảo lui về sau non ba bộ, trong khi Lương Tổng chẳng khác nào quả bóng bị quăng về sau những hai trượng, ngã huych xuống sàn gạch. Y gượng lồm mới chỗi tay từ từ ngồi lên.

Thân pháp tròn ửng như con cóc của gã xếp hẳn xuống với hai chiếc má chầy dài trông thật thảm não. Hai bên khóe miệng cũng rỉ hai dòng máu tươi.

Lương Tổng nhìn Tiêu Lân. Bộ mặt núc ních của gã trông khó coi vô cùng. Chẳng có hình tượng nào khả dĩ lột tả được bộ mặt của hắn.

Tiêu Lân thờ phào nhẹ nhõm khi nhìn lại mình chẳng bị gì cả. Chàng buột miệng nói :

- May thật! Cái con khi gì đã cứu mình nhỉ?

Vừa nói Tiêu Lân vừa nhìn lại Tu Di. Chàng cứ ngỡ chính nàng ra tay cứu mình nhưng khi nhận ra vẻ mặt ngờ ngạc của Ngạc Tu Di. Đến lúc này Tiêu Lân mới hiểu chính chàng đã cứu chàng.

Nhìn lại Lương Tổng, Tiêu Lân nói :

- Bỏn thiếu gia đã nói rồi nhưng Lương công tử không tin. Giờ hẳn công tử đã tin Xà Mô công của Tiêu thiếu gia lợi hai như thế nào rồi phải không? Hay Lương công tử muốn thử lại một lần nữa để xem Hàm Mô công hay Xà Mô công, tuyệt công nào hơn tuyệt công nào?

Giao thủ một chường vừa rồi với Tiêu Lân, Lương Tổng đã dụng đến tám thành công lực Hàm Mô công, giờ nội thể của gã đã bị ứ huyết trọng thương, đầu còn nghĩ đến chuyện giao đấu nữa. Y ôm ngực, rùn mình rồi ới luôn một bụm máu bầm.

Ói bụm máu đỏ rưới đỏ ồng tay áo, Lương Tổng mới nói :

- Bỏn công tử nhất định sẽ tìm lại ngươi.

Y nghiêng răng hừ nhạt một tiếng rồi mới chịu quay bước lao đảo bỏ đi thẳng ra cửa Dương Châu từ lâu.

Lương Tổng đi rồi, Tiêu Lân mới như thể vừa thoát được cảnh tử vong trong đường tơ kẽ tóc. Những gã khách quan cũng thờ phào như chia sẻ niềm vui cùng với Tiêu Lân.

Tiêu Lân nhìn lại đôi song thủ. Chàng xoa hai tay vào nhau, bước lại bàn mình.

Đến lúc này Ngạc Tu Di mới lấy lại chân diện ban đầu. Nàng từ từ ngồi xuống nhưng mắt vẫn đóng đinh vào Tiêu Lân như thể không tin vào mắt mình.

Tiêu Lân quệt mồ hôi trán. Nổi hồi hộp vẫn còn đọng trong tâm tưởng chàng. Bụng bầu rệu trút vào miệng.

Chàng đặt chén xuống bàn nhìn Tu Di từ tốn nói :

- Tiêu Lân có cái gì lạ mà Tu Di nhìn dữ vậy? Bộ bây giờ mặt của Tiêu Lân giống con cóc lắm à?

Tu Di lắc đầu :

- Không ngờ Tiêu Lân huynh lại có nội lực cao thâm như vậy. Nội lực của huynh khiến Tu Di quá ngạc nhiên.

Nghe nàng nói, Tiêu Lân không khỏi phẫn chấn. Chàng cao hứng nói với Tu Di :

- Vừa rồi huynh chỉ mới dụng có nửa thành công lực thôi. Nếu như huynh mà dụng hết tất cả nội lực có trong nội thể thì gã Lương Tổng kia mất mạng rồi.

Tu Di cau mày :

- Vậy sao! Đã có thể lấy được mạng Lương Tổng, sao huynh lại tha cho hắn. Tiêu huynh không biết hắn à?

Tiêu Lân lắc đầu :

- Huynh đâu có biết hắn.

- Tiêu Lân huynh đã bỏ mất có hội ngàn vàng này rồi.

Tiêu Lân bụng bầu rút ra chén. Chàng vừa rót rượu vừa nói :

- Nàng nói vậy có ý gì?

- Không trách Tiêu Lân huynh được. Tại huynh không biết Lương Tổng. Y là một ma đạo góm ghiếc nhất từ trước đến nay. Đã có lần sư mẫu suýt bị hại bởi gã đó. Võ công Hàm Mô công của gã cực kỳ bá đạo, tính tình thì hung ác, nham hiểm. Các anh hùng trong thiên hạ chỉ đều muốn lấy mạng họ Lương thôi, nhưng chẳng một ai làm được, thậm chí có biết bao nhiêu anh hùng táng mạng bởi tuyệt kỹ công phu Hàm Mô công của Lương Tổng.

Tiêu Lân bụng chén rượu nhìn sững Tu Di. Chàng ngập ngừng hỏi :

- Tu Di! Đệ biết rõ Lương Tổng à?

Ngạc Tiêu Di gật đầu :

- Tu Di biết gã.

Mặt Tiêu Lân sa sầm. Chàng hỏi gằn lại nàng :

- Ta hỏi lại lần nữa! Tu Di biết rõ Lương Tổng?

Tu Di gật đầu :

- Trước khi rời Lương Sơn, sư mẫu căn dặn phải tránh xa gã họ Lương này.

Tiêu Lân quắc mắt nhìn Tu Di. Chàng nghĩ thầm :

- “Nàng biết rõ về gã họ Lương đó sao lúc này không ngăn ta lại để mặc Tiêu Lân ra đối mặt với gã họ Lương. Suýt nữa thì ta đã vong mạng rồi. Thì ra nàng chỉ nghĩ đến cái lão già ôn dịch Khấu Đà Từ chứ đâu quan tâm gì đến bổn thiếu gia”.

Ý nghĩ đó trôi qua, Tiêu Lân bất giác không kiềm được mà buông tiếng thở dài.

Nghe chàng thở ra Tu Di hỏi :

- Huynh hỏi gì mà lại thở ra vậy?

Tiêu Lân giả là cười :

- Tiêu Lân nghĩ đến bộ mặt của gã họ Lương vừa rồi sao mà nó khó coi quá. Hồng biết nam nhân như gã có nữ nhân nào thích không nhỉ?

Tu Di nói :

- Bất cứ nữ nhân nào lỡ chạm mặt với Lương Tổng đều rước họa cả. Chỉ tiếc Tiêu huynh có cơ hội mà không lấy mạng gã.

Tiêu Lân lắc đầu :

- Không không, giết một người không phải là chuyện nhỏ. Đâu phải giết ai cũng được. Tiêu Lân để cho Lương Tổng dạng y còn có cơ hội ăn năn sám hối.

Chàng nói dứt câu thì rùng mình.

Làm sao Tu Di hiểu được cái rùng mình đó của Tiêu Lân. Thật ra vừa rồi chính chàng là người gặp may nên mới thoát khỏi cái chết bằng chính cái khai thông “Huyền quan sinh tử”.

Tiêu Lân bung chén rượu. Chàng vừa uống rượu vừa nghĩ thầm :

- “Ta còn bung được chén rượu này mà uống, còn ngồi đây với nàng là do số mạng quá lớn thôi. Nếu như vừa rồi nội lực của ta không phát tán kịp lúc thì giờ chắc đã gặp Diêm Vương lão nhân gia rồi”.

Đặt chén rượu xuống bàn, Tiêu Lân nhìn lại Tu Di.

- Nàng biết Lương Tổng là cao thủ Hàm Mô công sao không cản huynh lại?

Tu Di nhướn mắt nhìn Tiêu Lân.

- Tu Di có ý cản huynh như không kịp! Huynh đã bước ra khiêu khích với y rồi

Tiêu Lân gật đầu :

- Mà đúng thôi! Cho dù nàng có cản thì ta cũng phải bước ra dạy cho gã họ Lương dê tiện bi ổi kia một bài học nhớ đời. Sau này nhất định y không dám đối mặt với Tiêu huynh của Tu Di đâu.

Chàng nói xong giả là cười. Bung chén rượu Tiêu Lân nói :

- Tu Di! Nàng uống với Tiêu Lân một chén xem như mừng cho huynh vậy.

Tu Di gật đầu.

Thắng được Lương Tổng và thoát được cái chết trong đường tơ kẽ tóc. Tiêu Lân vô cùng cao hứng. Trước mặt Ngạc Tu Di, chàng đã biểu thị uy phong của mình, không cao hứng sao được.

Trong lúc phấn khích, Tiêu Lân không ngừng mời Tu Di uống rượu.

Tu Di cứ bị chàng ép uống nên chẳng mấy chốc đã say mềm. Nàng từ từ gục xuống bàn chẳng biết gì nữa.

Tiêu Lân bước qua lay gọi Tu Di :

- Hé! Tu Di Say rồi à?

Nàng gượng nói :

- Tu Di... Tu Di say lắm rồi...

Nói rồi nàng gục luôn xuống bàn chẳng còn biết gì nữa.

Chàng gọi gã chủ tử lâu tính ngân lượng.

Gã điểm chủ bước ra khúm núm nói :

- Công tử! Có người đã tính cho công tử rồi.

Tiêu Lân nhướn mày :

- Có người đã tính cho tại hạ à.

Gã điểm chủ gật đầu.

Tiêu Lân hỏi :

- Ai hào phóng vậy?

- Vì công tử đã đánh bại Lương Tổng nên mấy vị khách quan khi nãy đã tính toàn bộ số ngân lượng của bàn đại yến này. Thậm chí còn cho lão Nhị ngân lượng để vá chỗ thủng kia.

- Vậy là bốn thiếu gia khỏi tốn ngân lượng?

- Công tử không tốn ngân lượng mà lão Nhị còn tặng cho công tử vò Lạc tử thượng thượng của Dương Châu Lạc tử lâu.

Lão vừa nói vừa ngoắc gã tiểu nhị bung vò rượu bốn cân đến đặt lên bàn.

- Công tử hãy giữ vò rượu này mà dùng

Tiêu Lân ôm quyền xá :

- Đa tạ! Đa tạ!

Chàng xốc Tu Di, kè nàng rời Dương Châu tửu lâu, xách theo vò Lạc tửu thượng thuyền. Hai người rời Dương Châu tửu lâu, lúc đi ngang qua tòa kỹ lâu Dạ Tinh lâu thì có hai ả kỹ nữ từ trong hồi hã bước ra níu Tiêu Lân lại.

- Nhị vị công tử hãy vào trong với chúng thiếp đi.

Tiêu Lân nhìn hai nàng đó hỏi :

- Trong đó có cho nghỉ ngơi không?

Ả kỹ nữ có nốt ruồi trên má nói :

- Tất nhiên là có rồi! Và còn được chúng thiếp hầu hạ nữa.

- Thế thì tốt! Nhị vị cô nương đưa thiếu gia và Tu Di đệ đệ vào trong nghỉ ngơi được chứ?

Hai ả kỹ nữ nũng nịu :

- Dạ được ạ.

Tiêu Lân kè Tu Di, còn hai ả kia dẫn đường cho chàng vào Dạ Tinh lâu.

Đi theo hành lang, thình thoảng Tiêu Lân lại nghe những tiếng cười đầy chất dục cất lên từ những gian thư phòng đóng cửa im im. Trong lúc men rượu chênh choáng, Tiêu Lân bất giác tò mò hỏi :

- Hê! Cái gì vui thế khiến cho những vị khách trong thư phòng này cười vui vẻ vậy?

Ả có mụn ruồi nũng nịu nói với chàng :

- Thì chút nữa Nhu Kiều sẽ cười cho chàng nghe.

A vừa nói vừa lẳng lơ nguyệt chàng.

Tiêu Lân giả là cười. Chàng nói :

- Nàng cũng khiến cho bọn thiếu gia vui vẻ à?

Nhu Kiều gật đầu :

- Chàng sẽ còn vui vẻ hơn thế nữa.

Hai ả kỹ nữ đưa Tiêu Lân và Tu Di đến gian phòng nằm cuối dãy hành lang.

Vào trông thư phòng, Nhu Kiều và A Chi đóng cửa lại.

Tiêu Lân kè Tu Di đến trảng kỷ. Chàng đặt nàng nằm trên trảng kỷ, nhìn Tu Di nhảm nói :

- Còn lâu nàng mới là nam tử hán.

A Chi và Nhu Kiều bước đến bên Tiêu Lân. Nhu Kiều nói :

- Chàng nói với ai vậy?

Nhu Kiều và A Chi nhìn xuống Tu Di. Hai người nhận ra vẻ mặt tiên đồng của nàng mà ngây ngất như quên bẵng cả Tiêu Lân.

Thấy họ chỉ nhìn Tu Di, Tiêu Lân hỏi :

- Nhị vị cô nương nhìn cái gì vậy?

A Chi nói :

- Công tử là của Nhu Kiều! Còn A Chi sẽ hầu hạ vị đệ đệ của công tử?

Nhu Kiều xụ mặt :

- Ô...

Tiêu Lân khoát tay :

- Ta biết rồi! Ta biết rồi!

A Chi nói :

- A Chi cời đồ cho huynh ấy nhé?

Vừa nói A Chi vừa toan cời bộ y phục cho Tu Di nhưng Tiêu Lân đã kịp cản lại :

- Khoan! Đừng... Đừng.

A Chi giả là cười nói :

- Nhu Kiều sẽ lo cho công tử. Còn A Chi sẽ lo cho đệ đệ của công tử.

A Chi nheo mắt.

Nhu Kiều bậu mặt nói :

- A Chi lúc nào cũng dành phần hơn Nhu Kiều hết.

- Lần sau A Chi sẽ nhường cho Nhu Kiều. Hôm nay để A Chi hầu hạ cho huynh này đây.

Nàng vừa nói vừa toan cời bỏ chiếc mào thư sinh trên đầu Tu Di, nhưng Tiêu Lân dằn tay lại.

- Ta nói không là không. Tu Di đệ của bản thiếu gia vốn dĩ rất cẩn thận trong khi ngủ. Với lại lúc này Tu Di đệ đệ đã say mềm! Y càng khó hơn nữa. Hay nhất hai nàng đừng đụng đến y!

- Thế A Chi sẽ hầu hạ ai?

Tiêu Lân giả là cười :

- Tất nhiên cả hai nàng sẽ hầu hạ cho Tu Di lão đệ rồi, nhưng không phải lúc này. Ít ra nhị vị cô nương hãy để cho ta giúp Tu Di lão đệ tỉnh rượu đã chứ?

Nhu Kiều nhìn sang A Chi mỉm cười.

Nàng quay lại nói với Tiêu Lân :

- Tiêu công tử dạy rất đúng. Nhu Kiều và A Chi không dám làm phiền đến Tiêu huynh trong lúc này.

Tiêu Lân gật đầu :

- Thế thì tốt rồi... Thế thì tốt... Khi nào tỉnh rượu rồi, ta sẽ gọi hai nàng vào.

Tiến chân Nhu Kiều và A Chi ra tận cửa. Tiêu Lân vội đóng cửa lại.

Chàng đứng thừ ngay cửa lầu bầu nói :

- Ngay cả nữ nhân gặp Tu Di còn mê mẩn cả tâm hồn hướng chỉ là nam nhân. Một người có dung mạo như nàng quả là hiếm có trên đời này.

Tiêu Lân vừa suy nghĩ vừa mỉm cười băng quơ. Chàng bất giác nhìn lại tròng kỷ.

Lúc này Tu Di đã trở mình. Dáng nằm của nàng trông vừa đài các vừa thuần khiết và toát hấp lực lạ thường, thu hút đôi thần nhãn của Tiêu Lân.

Chàng bước đến bên tròng kỷ ngắm nhìn Tu Di.

Tiêu Lân ngắm Tu Di một lúc lâu rồi buột miệng nói :

- Đẹp thật! Trên thế gian này còn người nào đẹp hơn Tu Di không nhỉ?

Ý niệm đó trôi qua, bất giác chàng liền tưởng đến Khấu Đà Từ Bang chủ Cái bang. Buông một tròng thờ dài Tiêu Lân nhẩm nói :

- Hoa hồng mà cắm bãi cắt trâu, thật là uống phí. Yêu người nào vừa trang vừa lứa không yêu, lại đi yêu một lão ăn mày chúa. Bộ Tu Di thích là ăn mày chúa sao vậy?

Nghĩ một hồi Tiêu Lân cảm thấy hụt hẫng và mất mát cái gì đó. Chàng lắc đầu nghĩ thầm :

- “Lão ôn dịch Khấu Đà Tử ăn mày chúa có thể hôn nàng sao bọn thiếu gia không hôn nàng chứ?”

Ý nghĩ ấy thôi thúc, và Tiêu Lân không kìm chế được liền cúi xuống hôn vào má Tu Di. Mùi thơm da thịt từ má nàng phả ra càng khiến Tiêu Lân ngây ngất hơn. Chàng thoáng bàng hoàng như thể người lạc bước vào cõi thần tiên gặp tiên nữ đang chìm trong giấc điệp.

Tiêu Lân đứng sững lên lắc đầu :

- Không được! Mình làm như vậy nhờ Tu Di bất ngờ tỉnh dậy thì còn gì phong thái của Tiêu Lân chứ? Nhất định nàng sẽ hiểu lầm mình.

Nói rồi Tiêu Lân quay ra bàn.

Chàng ngồi nhìn vào rượu Lạc tửu thượng thượng nhưng thỉnh thoảng lại dỗi mắt nhìn về phía tròng ký. Tiêu Lân lắc đầu.

- Đã nói đừng nhìn mà ngươi cứ nhìn hoài. Bộ ngươi mê Ngạc Tu Di rồi ư?

Chàng vừa nói vừa mở nắp vào rượu uống liên tục. Khi vào rượu cạn thì Tiêu Lân cũng gục xuống chẳng còn biết gì nữa. Chàng không gục bởi men tình thì cũng gục bởi men rượu.

* * * *

Tu Di tỉnh lại. Cảm nhận đầu tiên là đầu nặng trĩu. Nàng lắc đầu xua đi cảm giác nặng trĩu đó. Tu Di bật ngồi lên. Nàng nhìn lại mình mới thở phào vì biết chẳng có ai quấy nhiễu mình.

Nàng nhìn ra ngoài.

Tiêu Lân đang gục đầu trên bàn ngáy pho pho.

Tu Di mỉm cười.

Rời tròng ký, nàng bước đến bên Tiêu Lân. Tiếng thở dài và đều chứng tỏ Tiêu Lân đang ngủ say. Tu Di bước lại tấm gương đồng nhìn mình trong gương.

Trong gương là một mỹ nam tử chứ không còn là trang giai nhân tuyệt sắc.

Tu Di ngắm mình một lúc rồi mở cửa bước ra ngoài hành lang. Nàng chợt nghe tiếng nữ nhân rên rỉ phát ra từ gian phòng kế cận. Tò mò Tu Di bước đến trước cửa gian thư phòng đó. Tiếng rên rỉ đập vào thính nhĩ khiến nàng chau mày.

Tu Di nghĩ thầm :

- “Ai làm gì mà rên rỉ thảm thiết như vậy?”

Nàng quyết định dụng chỉ công xoi lấy một cái lỗ trên cửa rồi ghé mắt nhìn vào.

Hoạt cảnh trong gian thư phòng đó đập vào mắt Tu Di khiến nàng đỏ bừng cả mặt. Mặt nàng đỏ rần như thể bị nung bởi bếp than hồng vội quay mặt chỗ khác. Nàng lắc đầu bởi cảm nhận một sự ô uế đang lan tỏa khắp châu thân mình.

Nàng chau mày nhẩm nói :

- Đây là đâu?

Tu Di rời bước theo hành lang. Nàng lại nghe tiếng cười khanh khách của nam nhân từ trong một gian phòng khác vọng ra đập vào thính nhĩ nàng.

Chẳng biết tiếng cười kia tác động gì đến nàng mà chân diện Tu Di căng thẳng cực độ.

Nàng bước đến cánh cửa đó với vẻ mặt trang trọng lắng nghe tiếng cười từ bên trong phát ra. Tu Di quay mặt nhìn vào cửa gian thư phòng. Nàng lưỡng lự như muốn đẩy cánh cửa kia để bước vào.

Bất thình lình một giọng nói day nghiêng cất lên :

- Ai!

Cùng với giọng nói đó có một đạo chỉ khí xuyên thủng cánh cửa, nhưng Tu Di đã kịp lạng người tránh né. Nàng thi triển khinh công lướt về thư phòng mình và Tiêu Lân.

Tu Di đóng cửa lại đứng thừ ra ngay ngưỡng cửa. Nàng lẩm nhẩm nói :

- Thường Tam Linh huynh sao lại ở đây?

Nàng cứ đứng thừ ra vờ vẩn với những ý nghĩ trong đầu mình.

Tiêu Lâm trở mình, chực té xuống ghế.

Tu Di bước đến bên chàng. Nàng khẽ gọi Tiêu Lâm :

- Tiêu công tử! Tiêu công tử!

Tiêu Lâm vùng tay lè nhè nói :

- Sao lão cứ phá đẽ mãi vậy! Say lắm rồi! Hồng nói chuyện nữa.

Tu Di chau mày. Nàng nhìn vò rượu trống rỗng trên bàn. Tu Di lắc đầu nói :

- Công tử chê người ta là sâu rượu, không chừng con sâu rượu trong người huynh mới chính là sâu chúa.

Tu Di vỗ mạnh Tiêu Lâm :

- Tiêu huynh! Tỉnh dậy đi!

Tiêu Lâm từ từ ngẩng đầu, rồi ngược mắt nhìn Tu Di. Chàng điểm nụ cười gượng trông thật là khổ ải. Tiêu Lâm lè nhè nói :

- Tưởng là ai, hóa ra là Ngạc Tu Di cô nương.

Chàng khoát tay :

- Đã sáng rồi à? Đã đến lúc tại hạ và Tu Di đến Dương Châu tìm lâu rình lão Khấu Đà Tử rồi à?

Chàng chỏi tay lên bàn gượng đứng lên :

- Đi thì đi, nhưng nhớ lần này Tiêu Lâm không muốn thượng cẳng tay hạ cẳng chân đâu đấy nhé.

Nói rồi Tiêu Lâm dợm bước về phía cửa. Tu Di nắm tay chàng kéo lại.

Nàng nói :

- Tiêu huynh! Huynh còn say mà.

- Ừ thì còn say. Một mình tộm hết vò rượu bốn cân ai mà không say? Say chết đi được. Nhưng thà say còn hơn.

Tu Di lắc đầu :

- Tiêu huynh ngồi xuống đi.

Tiêu Lâm miễn cưỡng ngồi xuống.

Chờ chàng ngồi rồi Tu Di mới nói :

- Huynh nói xem đây là đâu?

Tiêu Lâm xoa trán dụi mắt. Chàng từ từ lấy lại thần trí thông tuệ. Tiêu Lâm nhìn nàng :

- Tu Di nói xem đây là đâu?

- Huynh đưa Tu Di về tất phải biết đây là đâu chứ?

- À đúng rồi! Đây là kỹ lâu Dạ Tinh lâu.

Tu Di trở mắt nhìn chàng :

- Kỹ lâu!

- Dạ Tinh lâu hay kỹ lâu thì cũng thế thôi, có khác gì đâu?

Tu Di nheo mày :

- Tiêu Lâm công tử sao lại chọn kỹ lâu làm chốn qua đêm! Huynh không biết ngượng ngùng à?

Tiêu Lâm nhìn nàng :

- Ngượng ngùng gì nào?

Tu Di đỏ mặt nhìn Tiêu Lâm. Nàng trầm giọng nói :

- Tiêu Lâm công tử có biết chuyện gì đang xảy ra chung quanh đây không?

Tiêu Lâm chớp mắt, dụi mắt rồi hỏi Tu Di :

- Nàng nói chuyện gì nào?

Mặt Tu Di đỏ rần như thể hóa thành than hồng. Nàng miễn cưỡng nói :

- Tại sao Tiêu công tử đưa Tu Di vào Dạ Tinh lâu? Công tử biết nơi đây là chốn ô uế chứ?

Tiêu Lâm mở to mắt nhìn nàng :

- Ô uế là sao?

- Huynh giả vờ không biết hay sao?

- Không biết ta mới hỏi Tu Di.

Tiêu Lâm chất lưỡi :

- Thôi! Tiêu Lâm biết rồi? Nhu Kiêu và A Chi làm phiền Tu Di phải không? Thì Tiêu Lâm đã nói rồi, nếu Tu Di giả dạng nam trang thì nữ nhân Dương Châu chắc chắn sẽ cuốn gói theo nàng ngay. Chuyện đó chẳng có gì lạ cả.

Tiêu Lâm thuật lại chuyện của Nhu Kiêu và A Chi hồi hôm. Chàng thuật xong, bật cười nói :

- Nếu như Tiêu Lâm không can hai người đó không biết họ sẽ làm gì nàng đây? Họ dám biến nàng thành một á biến thái lắm.

Sắc diện Tu Di đỏ rần. Nàng đang giận, gằn từng tiếng :

- Tiêu công tử đưa Tu Di vào kỹ lâu Dạ Tinh lâu có ý gì?

Tiêu Lâm từ từ đứng lên. Chàng nhìn Tu Di :

- Tiêu Lâm đâu có ý gì.

- Không gì sao lại nhân lúc Tu Di say rượu lại đưa vào Dạ Tinh kỹ lâu?

- Thì đưa vào đây cho nàng nghỉ ngơi chứ có làm gì đâu.

Tiêu Lâm tròn mắt nhìn Tu Di. Nụ cười gượng nở trên hai cánh môi của chàng.

- Đây! Tu Di đừng có hiểu lầm Tiêu Lâm đây... Ta không hề có ý sàm bậy đâu.

- Dương Châu này bộ không có khách điểm sao, lại đưa Tu Di vào chỗ ô uế này?

Nàng vừa nói vừa lộ vẻ giận dữ.

Tiêu Lâm khoát tay :

- Tu Di đừng giận! Đừng giận! Ta phải đưa Tu Di vào đây cho đúng với phong thái của những lãng tử nam nhi đây mà. Nàng không biết nếu như ta và nàng không vào đây chưa chắc đã qua đêm yên tĩnh như thế này đâu. Chỉ có những nơi lầu xanh như thế này Huyền cung Cung chủ Thánh mẫu con khi đi đó mới không để tâm đến. Và nàng cũng có thể giấu được lai lịch mình. Lường tiện cả đôi nên buộc ta mới đưa nàng vào kỹ lâu.

Tu Di buông tiếng thở dài :

- Nhưng chung quanh đây thật là ô uế. Bước ra cửa thì nghe những âm thanh...

Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn về phía tấm gương đồng.

Tiêu Lâm bật cười thành tiếng. Chàng nhìn Tu Di nhỏ nhẹ nói :

- Chung quanh đây ô uest nhưng trong thư phòng này không ô uest là được rồi.

Chàng chỗi tay lên mặt bàn chồm tới hỏi Tu Di :

- Tu Di nè?

Nàng bẽn lẽn nhìn Tiêu Lân.

- Huynh muốn hỏi gì?

Tiêu Lân mỉm cười. Nụ cười mỉm của Tiêu Lân khiến đôi chân mày của Tu Di nhíu lại. Nàng gất giọng hỏi :

- Huynh cười gì?

- Nàng phải thú thật cho ta đó.

- Chẳng có gì Tu Di giấu huynh cả.

- Thế thì được. Bộ trong lúc ta ngủ say thì nàng đã rời thư phòng phải không?

Tu Di đỏ mặt gật đầu.

Tiêu Lân nhìn nàng cười mỉm.

Tu Di gất gồng nói :

- Tu Di không thích huynh cười.

- Tại sao lại không thích? Cười là cái tốt chứ đâu có xấu? Tiêu Lân không thể bắt chước nàng, lúc nào cũng khoác bộ mặt dăm dăm, và khe khắt.

- Nụ cười của công tử có ẩn ý gì đó.

- Tất nhiên là có ẩn ý, thế nàng muốn biết ẩn ý đó không?

- Tiêu công tử có ẩn ý gì?

- Ta cười vì nghĩ chẳng lẽ trong khi ta ngủ, Tu Di lại đi rình rập những gian thư phòng kia sao? Nếu có rình thì nàng thấy gì, nghe gì.

Chân diện Tu Di đỏ bừng. Vẻ sượng sùng hiện rõ trong hai con ngươi to tròn đen láy của nàng.

Tiêu Lân bồi thêm một câu càng khiến Tu Di thẹn thùng hơn.

- Nàng đã phát hiện được gì nào? Có thể nói cho Tiêu Lân biết với được không?

Tu Di khẽ lắc đầu. Nàng quay mặt tiên lại bên cửa sổ. Vừa tới cửa sổ Tu Di vừa nói :

- Chẳng phát hiện gì cả. Thế ý của Tiêu huynh, Tu Di phát hiện được gì nào?

Giọng nói của nàng có vẻ trang trọng và cương quyết.

Nghe nàng nói, Tiêu Lân biết ngay Tu Di đang giận. Chàng giả là đáp lời :

- Ta tưởng đâu nàng phát hiện ra hành tung của Khấu Đà Từ lão Bang chủ Cái bang chứ?

- Khấu Đà Từ không bao giờ đến những chốn như thế này.

- Ai mà biết được. Lão đâu có phải là thần thánh gì mà không đến.

- Tu Di tin Khấu Đà Từ lão Bang chủ không đến kỹ lâu như Tiêu huynh.

Tiêu Lân gật đầu :

- Có lẽ đúng! Có lẽ đúng!

Chàng lờm nàng, nghĩ thầm :

- “Thế mới biết nữ nhân khi yêu thì tình cảm sâu nặng như thế nào. Nhất nhất cho tình nhân của mình là người tốt. Nếu có dịp gặp lại lão ôn dịch Cái

bang, Tiêu Lân sẽ bắt lão vào kỹ lâu, xem coi nàng còn bênh vực cho lão không’.

Tiêu Lân vò đầu, rồi bước đến trước mặt Tu Di.

- Tu Di này! Nếu không phát hiện được gì nàng gọi ta dậy để làm gì. Không lẽ nàng muốn tâm sự với ta?

Tu Di lắc đầu :

- Tu Di muốn nhờ Tiêu huynh một chuyện.

Tiêu Lân hồ hởi nói :

- Chuyện gì nàng cứ nói! Tiêu huynh sẽ làm hết mình vì nàng.

- Tu Di chỉ muốn nhờ Tiêu huynh đến gian thư phòng ở đầu hành lang mở cửa vào hỏi xem, người trong thư phòng có phải là Thường Tam Lĩnh hay không thôi. Nhớ đừng nói Tu Di nhờ huynh đến.

Chàng nhìn nàng :

- Chỉ có thể thôi à?

Tu Di gật đầu :

- Chỉ thế thôi huynh làm được chứ?

- Tất nhiên là được rồi. Việc khó Tiêu thiếu gia còn làm được huống chi ba cái chuyện còn con này.

Chàng ve cằm nhìn Tu Di hỏi :

- Thường Tam Lĩnh là ai mà nàng quan tâm quá vậy?

- Tiêu công tử sao cứ phải thắc mắc vậy? Huynh không giúp Tu Di được à?

Tiêu Lân khoát tay :

- Nàng đã giúp ta tất nhiên ta phải giúp nàng chứ.

Chàng rời thư phòng đi thẳng đến gian phòng mà Tu Di chỉ.

Đứng trước cửa gian phòng đó, Tiêu Lân nghĩ thầm :

- “Cái gã Thường Tam Lĩnh này là người như thế nào mà Tu Di quan tâm thế nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Vì tình lụy thân

Trong gian thư phòng, A Chi hầu rượu cho gã công tử có khuôn mặt rất khả ái, nhưng trái hẳn với khuôn mặt ngôn ngữ lịch lãm đó là đôi mắt toát ra vẻ nham hiểm lẫn dục tính khác thường. Nàng chưa bao giờ gặp một vị khách tài hoa như gã công tử này.

Nàng bung chén rượu giả là nói :

- Mời Thường huynh.

Gã nốc cả chén rượu, rồi vòng tay qua vùng tiểu yêu của nàng mà giờ đây trên người A Chi còn vón vện mỗi một chiếc yếm hồng mỏng tanh.

Y xiết nàng vào người đến độ A Chi muốn ngộp thở. Nàng những tưởng đầu y sẽ thực hiện nốt những gì mà y đang cần và đòi hỏi ở nàng, nhưng rồi y lại buông nàng ra với vẻ thờ thần.

Y bất ngờ đẩy nàng về phía trước. Quay nàng lại đối mặt với gã. Y nhìn nàng bằng thứ ánh mắt thật kỳ lạ, mà khi tiếp nhận ánh mắt đó, A Chi bất giác rung mình bởi cảm giác ròn rợn chạy dọc theo cột sống.

Y lấy một nén vàng đặt lên bàn. Nụ cười hiện lên hai cánh môi mỏng của Thường Tam Linh. Nụ cười kia không làm cho A Chi vui đi cảm giác ròn rợn trong nằng mà ngược lại còn tạo ra cái gì đó khiến nằng phải lo âu.

A Chi gượng cười. Nằng nhỏ nhẹ nói sau khi vận mình làm một động tác thật khêu gọi.

Gã phá lên cười. Tràng tiểu ngạo đập vào thính nhĩ nằng nghe thật chất chúa. Cùng với tiếng cười đó, y bắt ngờ vươn tay giật mạnh chiếc yếm ra khỏi người nằng. Động tác của gã thật thô và tàn bạo.

Khi chiếc yếm rời khỏi người nằng, để phơi đôi nhũ no tròn đầy đặn ra trước mặt gã thì A Chi hơi chúi đến trước. Gã chẳng một chút gì gọi là thương hoa tiếc ngọc mà vươn cả đôi bàn tay trắng bạch thộp vào vùng đôi hoa đó.

A Chi cảm nhận ngay cảm giác đau nhói từ vùng đôi hoa lan khắp ra toàn thân mình. Cái cảm giác đau đớn như bị vùi dập khởi phát từ hai bàn tay Thường Tam Linh. Nằng rút người lại, buột tiếng thét :

- Ối!

Nghe tiếng nằng rên, xem chừng gã càng thích thú hơn. Gã bưng cả bầu rượu tu luôn một hơi dài rồi quăng bầu rượu vào góc phòng. Y cầm lấy nén vàng, rê nó khắp người A Chi. Hắn rê nén vàng chạm vào người A Chi bằng chỗ có cạnh sắc nhất.

Toàn thân A Chi nổi đầy gai ốc vì cảm thấy như có mũi kim di chuyển trên cơ thể mình. Đôi uy nhân của Thường Tam Linh long lên sòng sọc. Chính ánh mắt đỏ au và sòng sọc đó càng tạo ra trong nằng cảm giác sợ hãi.

A Chi hồi hộp nói :

- Chàng đừng làm thiếp sợ.

Gã mỉm cười thân nhiên đáp lời :

- Ta muốn nằng sợ.

Y dựng nằng đứng lên.

A Chi hồi hộp nhìn gã.

Thường Tam Linh nói :

- Nằng thích kim lượng ta có kim lượng. Nhưng ta thiếu một thứ. Đó là sự sợ hãi của nữ nhân.

Y ấn nằng ngồi xuống tràng kỷ.

Nằng rùng mình khi nén vàng được gã áp vào giữa vùng nhũ hoa của mình.

Gã nói :

- Nằng thích nén vàng này chứ?

A Chi gật đầu :

- Thích.

Nén vàng được gã trở góc dí sâu vào da thịt nằng. Cảm giác rất buốt do thổi vàng tạo ra một làn nữa, A Chi rùng mình. Y thọc tay điểm vào tĩnh huyết của nằng.

Bất thành linh bị điểm huyết không sao cử động được A Chi giật mình nói :

- Huynh định làm gì thiếp?

- Ta muốn nằng đau khổ. Nằng càng đau khổ bao nhiêu thì ta mới có thể làm chủ nhân của nằng.

- Huynh nói gì thiếp không hiểu.

- Thế nào rồi nằng cũng sẽ hiểu mà. Hiểu ngay đây thôi.

Y nói rồi ấn mạnh thổi vàng vào nhũ hoa của nằng. A Chi nhắm mắt bởi tưởng gã thọc mũi kim vào người mình. Nằng rú lên.

Gã thích thú khi nghe tiếng rú của nằng.

Miệng nằng đang há hốc bởi cái đau do gã tạo ra thì cả thổi vàng đã được y tọng vào miệng nằng.

A Chi bật khóc nhưng chẳng thành tiếng mà chỉ còn những âm thanh ư ử phát ra.

Nước mắt trào ra chảy xuống hai bên má. Nàng cảm nhận được chuyện gì sắp xảy ra với mình.

Thường Tam Linh thối lại nửa bộ. Y ngắm nhìn A Chi bằng hai con ngươi đỏ chạch, bởi những đường chỉ máu rõ mồn một. Chính đôi con ngươi đó càng làm A Chi hồn siêu phách lạc.

Hai cánh môi mỏng của Thường Tam Linh mím lại. Tất cả vẻ đáng ác lộ trên khuôn mặt gã. Nàng nghe tiếng nghiến răng ken két mà liên tưởng đến một loài dã thú đang hăm hè, đùa bỡn với con mồi.

Thường Tam Linh bước đến bên nàng. Đôi bàn tay của y đặt lên bờ vai A Chi. Nàng đâu phải lần đầu đụng chạm xác thịt với nam nhân nếu không muốn nói sự đụng chạm xác thịt trở thành chức nghiệp của nàng trong Dạ Tinh lâu. Nhưng khi hai bàn tay y chạm vào bờ vai, thì A Chi lại nhần mặt. Nó không như những gã nam nhân khác mà có cái gì rất khác thường. Sự khác thường mang đến cho nàng nỗi sợ hãi và khủng bố.

Y rê hai bàn tay dọc theo hai bên hông nàng.

Sự ve vuốt của gã cũng chẳng khác gì những khách tìm hoa nhưng sự vuốt ve của gã tiềm ẩn cái gì đó rất lạ thường trong cảm giác của nàng. Nàng không nhận được cảm giác mình đang được vuốt ve mơn trớn mà chỉ nhận được cảm giác ròn rợn sắp đến với mình.

Thường Tam Linh rà đôi bàn tay thô kệch rồi bất ngờ chụp mạnh vào vùng nhũ hoa của nàng. Cảm giác đau buốt lại lan tỏa khắp người A Chi.

Mười ngón tay của gã giờ đây không còn nét nhẹ nhàng nữa thay vào đó là mười chiếc móng vuốt hoang dã bầu lấy đôi nhũ hoa tạo ra cảm giác buốt rát nơi A Chi.

Nàng nhần mặt rên rỉ :

- U!

Không dừng lại ở hành động tàn bạo và hủy hoại đó, y vuốt mười ngón tay từ trên xuống dưới.

A Chi cảm thấy rõ mồn một da thịt mình đang bị cào rách với cái đau rất buốt đâm sâu đến tận óc.

Trong khi nàng biểu lộ tất cả sự đau đớn cùng cực thì Thường Tam Linh lại có tất cả sự phản kích hoang dã hiện lên mặt. Y nhận nàng đau đớn mà cảm thấy thích thú tột cùng.

Sự thích thú kia càng được gã dồn vào những động tác tàn phá và hủy hoại.

Khi đôi bàn thủ trắng nõn của Thường Tam Linh bầu vào vùng hạ đẳng của nàng, A Chi chẳng còn sức chịu đựng nữa. Toàn thân nàng căng cứng, vì nhận ra mười ngón tay gã đang muốn thọc vào người nàng. Mười ngón tay chẳng khác nào mười chiếc vuốt, mãnh thú toan moi lấy lục phủ ngũ tạng của nàng.

Nàng dồn tất cả những gì còn lại trong người mà phun thối vàng ra khỏi miệng. Thối vàng vừa rơi xuống đất thì mười ngón tay của Thường Tam Linh cũng bầu sâu vào hạ đẳng của A Chi.

A Chi rống lên với tất cả nỗi đau đớn tột cùng.

A...

Thường Tam Linh nghe tiếng rống của nàng đã không dừng lại những động tác tàn nhẫn và hủy hoại, xem chừng càng phản kích hơn. Y phá lên cười khàn khàn.

A Chi thét lên :

- Cứu tôi với! Cứu tôi với.

Thường Tam Linh thều thào nói :

- Ta là chủ nhân của nàng! Ta là chủ nhân của nàng.

Cửa thư phòng đẩy bật ra, Tiêu Lân xộc bước vào.

Sự xuất hiện của Tiêu Lân buộc Thường Tam Linh rút tay lại. Y nhìn Tiêu Lân bằng ánh mắt ngơ ngác.

Trong khi Thường Tam Linh nhìn Tiêu Lân bằng ánh mắt ngơ ngác bởi sự xuất hiện quá đột ngột của chàng thì A Chi phản kích nói :

- Tiêu công tử. Cứu A Chi với. Cứu A Chi với.

Về mặt hốt hoảng, sợ hãi của nàng, cùng những đường cào cấu rướm máu trên cơ thể của A Chi đập vào mắt Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm nói :

- Chuyện gì xảy ra thế này?

A Chi vội vã nói :

- Tiêu công tử! Y là kẻ biến thái. Một kẻ biến thái khủng khiếp lắm!

Nàng vừa nói dứt câu thì nhận ngay một cái tát khủng khiếp từ Thường Tam Linh.

Bốp!

Nhận cái tát đó, A Chi ngã vật trên tràng kỷ. Nàng thẫn thức khóc nhưng khôn nổi không thể nào cử động được để đào thoát ra ngoài.

Thấy A Chi nhận trọn cái tát tàn nhẫn của Thường Tam Linh, Tiêu Lâm nhăn mặt.

Chàng dẫn đến hai bộ nhưng Thường Tam Linh đã quay lại rồi hung hăng vào mặt chàng. Y gay gắt nói :

- Nho sinh thú! Ngươi tự tiện xông vào thư phòng của Thường mẫu! Ngươi hết muốn sống rồi ư?

Tiêu Lâm nhìn gãi. Chàng giả là nói :

- Huynh là Thường Tam Linh! Người của Linh Sơn?

Thường Tam Linh chau mày sững sờ :

- Nho sinh ngươi biết ta à?

Tiêu Lâm gượng cười :

- Biết chứ! Biết rất rành nữa.

- Thế sao Thường mẫu không biết nho sinh thú?

- Tại huynh không biết thôi. Nhưng rồi Tiêu thiếu gia sẽ nói cho huynh biết. Không biết trước cũng biết sau. Còn bây giờ tại hạ hỏi huynh!

Chàng hất mặt nói :

- Thường Tam Linh huynh làm cái con khi gì mà khiến cho A Chi cô nương hồn siêu phách lạc, kêu cứu inh ỏi vậy?

- Đó là chuyện riêng của ta, ngươi không nên chen vào.

Tiêu Lâm ve cằm :

- Nghe A Chi cô nương kêu cứu mà tại hạ không chen vào làm sao được?

- À là một kỹ nữ lầu xanh, và đã nhận kim lượng của Thường mẫu, ả phải có trách nhiệm hầu hạ Thường mẫu.

Tiêu Lâm khoát tay :

- Thường Tam Linh huynh nói rất đúng! Kỹ nữ lầu xanh khi nhận ngân lượng thì phải hầu hạ huynh. Thuận mua vừa bán phải không?

Thường Tam Linh gật đầu.

Tiêu Lâm nhún mày :

- Cho là thuận mua vừa bán, cho là A Chi cô nương có là kỹ nữ lầu xanh thì cũng là con người bằng xương bằng thịt. Cho dù kỹ nữ lầu xanh thì A Chi cô nương cũng là phận nhi nữ. Huynh mua rồi thì cũng biết trân trọng chứ? Có đâu lại hành hạ người ta đến nỗi la hét lên như vậy?

Chàng chất lưỡi nói tiếp :

- Huynh thử nghĩ xem! Nếu đổi lại A Chi cô nương là huynh và huynh là A Chi cô nương, huynh có chịu không?

Chàng nghiêng đầu nhìn Thường Tam Linh :

- Ái chà? Huynh cũng có phong thái lắm chứ. Cũng ra vẻ nam tử hán lắm chứ, mà sao lại làm như vậy được nhỉ?

Chàng vừa nói dứt câu thì bất thành linh Thường Tam Linh phát động chi khí. Y phát động chi khí hoàn toàn bất ngờ đối với Tiêu Lân, khiến cho chàng không thể nào phòng bị né tránh được.

Tiêu Lân chỉ kịp nghe tiếng gió rít thì Tĩnh huyết đã bị điểm rồi.

Chàng giật mình :

- Ý! Tự dung huynh lại điểm huyết tại hạ?

Thường Tam Linh cười nhạt nhẽo bước đến trước mặt chàng. Y gần giọng nói :

- Ngươi nói xong chưa nhô sinh thú?

Tiêu Lân giả là cười nói :

- Tại hạ còn nói rất nhiều.

- Thế thì nói nhanh đi, để tiếp nhận cái chết đến với ngươi.

Chàng tròn mắt nhìn Thường Tam Linh.

- Thường Tam Linh huynh giết tại hạ à?

Y gật đầu :

- Đúng! Ta sẽ giết ngươi. Bởi vì ngươi đã xông vào thư phòng ta trong khi ta chưa cho ngươi xông vào.

Tiêu Lân nhướng mày nói :

- Nếu tại hạ không xông bừa vào thì huynh sẽ làm càn nữa. Càng làm càng khó coi.

Thường Tam Linh cướp lời chàng :

- Tất cả những gì ta làm đều được trả bằng kim lượng.

- Có kim lượng là có tất cả sao?

- Ý của ta như vậy đó. Có kim lượng thì có tất cả.

Tiêu Lân lắc đầu nói :

- Cứ cho là Thường Tam Linh huynh đúng đi. Nhưng chẳng lẽ vì mỗi một chuyện Tiêu Lân xông bừa vào thư phòng huynh, huynh lại muốn giết Tiêu Lân?

- Ta phải giết ngươi. Bởi vì ngươi biết về ta rồi.

Chàng nghếch mặt nhìn Thường Tam Linh :

- Ý Thường Tam Linh huynh muốn nói, tại hạ đã biết huynh là kẻ biến thái ư?

Chân diện Tam Linh đánh hắt lại :

- Biến thái hay không biến thái, chuyện ta biết? Còn ngươi chết tại ngươi tự xông vào thư phòng ta.

Tiêu Lân giả là cười :

- Thường Tam Linh huynh không nói ra thì Tiêu Lân cũng biết huynh đang nghĩ gì.

Đôi chân mày của Tiêu Lân nhướng lên cùng với nụ cười giả lả. Chàng nói tiếp :

- Thường Tam Linh huynh đừng giết Tiêu Lân. Bí mật của huynh không phải chỉ một mình Tiêu Lân biết mà còn có A Chi cô nương cũng biết. Nếu như huynh không muốn người ta nghĩ xấu về mình thì đừng có làm như vậy được không? Huynh còn có cơ hội để sửa chữa mà.

Mặt Thường Tam Linh sa sầm, toát ra vẻ nham hiểm và đánh ác :

- Á kỹ nữ kia cũng biết ư?

- Nàng là người trong cuộc sao lại không biết.
- Thế thì ả cũng phải chết.

Thường Tam Linh nhìn lại A Chi đang nằm duỗi dài trên tràng kỷ. Y vươn trảo đặt vào cổ nàng.

Tiêu Lâm hốt hoảng nói :

- Hê! Thường Tam Linh huynh đừng có làm bậy nghe! Nếu huynh làm bậy lần nữa thì Tiêu Lâm la làng lên đó.
- Ngươi có thể la hét trước khi chết cùng được mà.

A Chi lắc đầu. Nàng hoảng hốt nói :

- Đừng... Xin đừng giết tôi.

Tiêu Lâm bối rối nói :

- Nếu huynh giết A Chi cô nương thì tại hạ nói tất cả chuyện này với Ngạc Tu Di. Huynh sẽ nói sao với sư mẫu Di Hoa Tiên Từ đây? Xem chừng huynh khó tránh khỏi chuyện thị phi này đó.

Thường Tam Linh chau mày nhìn Tiêu Lâm.

- Ngạc Tu Di!

Tiêu Lâm gật đầu :

- Đúng rồi! Ngạc Tu Di đang ở đây. Thú thật cho huynh biết Ngạc Tu Di biết Thường Tam Linh ở trong thư phòng này. Nàng đã nghe huynh cười nên nhờ Tiêu Lâm đến để thăm chứng xem tiếng cười của gã nam nhân trong thư phòng này có đúng là huynh không đây. Nàng chỉ ở cách đây vài căn phòng thôi.

Thường Tam Linh nhìn sững Tiêu Lâm :

- Ngạc Tu Di sai ngươi đến?

Tiêu Lâm gật đầu :

- Đúng rồi. Nếu như nàng không phái tại hạ đến thì tại hạ đâu có xông bừa vào đây.

Thường Tam Linh chau mày. Khi y chau mày tất cả nét nham hiểm đanh ác hiện ra trên khuôn mặt khô ngô anh tuấn của gã. Y nham nói :

- Sao có sự gì trùng hợp quái lạ này?
- Chẳng có gì trùng hợp cả? Huynh hãy giải huyết cho Tiêu Lâm rồi tại hạ và huynh sẽ đến gặp nàng.

Tam Linh quay ngoắt nhìn Tiêu Lâm. Y rít giọng nói :

- Tiêu Lâm! Ta có cách hành xử riêng của ta.

Gã nói rồi nhìn lại A Chi. Ánh mắt của Tam Linh lộ ra nét sát nhân cuồng bạo.

A Chi nhận ra ánh mắt đó, hồi hộp nói :

- Xin tha cho tiện nữ! Tha cho tiện nữ.
- Nàng đừng trách Thường mỗ mà trách gã nho sinh thối kia đã buộc ta phải giết nàng.

Tiêu Lâm nghe Thường Tam Linh nói, hốt hoảng can ngăn :

- Hê! Thường Tam Linh huynh định giết người thật à?

Tam Linh nhìn lại Tiêu Lâm nói :

- Nếu ngươi không xuất hiện đột ngột? Ả kỹ nữ này chỉ chịu đau một chút nhưng không chết. Tại vì ngươi mà ả phải chết oan uổng.

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Thường Tam Linh huynh đừng... Đừng có làm gì hết nhé!

Mặc cho chàng nói, trào công của Thường Tam Linh vẫn cứ từ từ bóp chặt lấy yết hầu của A Chi.

Tiêu Lâm thấy rõ mọi hành động của y. Chàng chực thét lên kêu người đến cứu viện nhưng khốn nỗi Thường Tam Linh như thể nhận ra ý định của Tiêu Lâm mà cách không điểm chỉ vào Á huyệt của chàng.

Tiêu Lâm há hốc miệng.

Chàng nhủ thầm :

- “Đại đệ tiện! Đại bi ôi! Quân gian trá, tàn bạo”.

Thấy Thường Tam Linh giết A Chi, Tiêu Lâm vô cùng phẫn nộ, nhưng trong tình cảnh bất lực này, chàng cũng chẳng làm gì được y mà chỉ còn biết lấy mắt nhìn.

Thường Tam Linh rút trào công lại.

Tiêu Lâm biết A Chi giờ đã là cái xác không hồn. Sắc diện nàng tái nhợt, tái nhợt. Chàng nhìn Thường Tam Linh bằng ánh mắt hừng hực.

Tam Linh rời tràng kỷ bước đến trước mặt Tiêu Lâm. Y đặt tay lên vai chàng.

Tiêu Lâm nhìn gãi nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ ta lại chết một cách oan uổng trong tay tên đệ tiện thú tha như thế này ư?”

Thường Tam Linh giải khai Á huyệt cho chàng.

Vừa được giải huyệt, Tiêu Lâm liền cố lấy giọng ôn nhu nói :

- Huynh cũng định giết Tiêu Lâm chứ?

Thường Tam Linh lắc đầu :

- Không!

Tiêu Lâm thở phào một tiếng. Chàng cảm nhận bóng sắc tử thần vừa vụt qua mặt mình nhưng không màng đến sinh mạng chàng.

Tiêu Lâm gượng cười nói :

- Tiêu Lâm biết ngay! Thường Tam Linh huynh không thể giết được Tiêu Lâm. Bởi sư mẫu Di Hoa Tiên Tử phái Tu Di đến cứu Tiêu Lâm tất có chuyện gì đó cản đến Tiêu Lâm. Nếu huynh lấy mạng Tiêu Lâm thành ra trái với ý của sư mẫu.

- Nếu đúng như ngươi nói thì Thường mỗ đã lấy mạng ngươi rồi. Mục đích của ta khác.

- Mục đích của huynh là gì?

Y chỉ xác của A Chi :

- Ngươi gánh dùm ta cái xác này. Thường mỗ không lấy mạng ngươi nhưng sẽ có người đến lấy mạng ngươi.

Y vỗ vai Tiêu Lâm :

- Hãy ở đây chờ đợi cái chết đến với mình. Tất cả chuyện này chẳng bao lâu nữa sẽ lan truyền khắp Dương Châu. Tiêu Lâm công tử là kẻ biến thái, tàn bạo và đáng chết trên đời này.

Mồ hôi tuôn ướt đầm mặt Tiêu Lâm. Chàng gượng nói :

- Ngươi định giả họa cho ta à?

- Không phải giả họa, mà do ngươi tự nguyện gánh dùm Thường mỗ. Còn lúc này! Ta sẽ đến với Tu Di. Nói cho ngươi biết! Nàng là hôn thê của ta đó.

Tiêu Lâm trở mắt nhìn Thường Tam Linh.

- Ồ!

Thường Tam Linh mỉm cười :

- Người đừng van xin Thường mỗ! Hãy chấp nhận sự an bài do ta đặt cho ngươi.

Nói rồi Thường Tam Linh sai bước rồi thư phòng.

Khi cửa phòng đóng phịch lại, Tiêu Lân mới than thầm :

- “Họa vô đơn chí. Tự dựng mình lại rơi vào tình trạng này! Hết gặp Hàm Mô công Lương Tổng thì lại gặp tên đại gian, đại ác Thường Tam Linh này! Sao cái số của ta lại như thế này chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Oan hận uất hờn

Tiêu Lân có nằm mơ cũng không tin được mình lại rơi vào tình trạng vừa oan ức vừa nực cười như thế này. Chàng bị nhốt trong một chiếc cũi, đặt trên cỗ xe độc mã đưa đi khắp Dương Châu trấn.

Mọi người tủa ra hai bên đường nhìn chàng chằng khác nào một quái nhân bị nhốt trong lồng cũi.

Tiêu Lân chỉ còn biết gục mặt nhìn xuống. Chàng nghĩ thầm :

- “Thường Tam Linh! Nếu như bốn thiếu gia thoát qua nạn kiếp nhục nhã này, bốn thiếu gia thề sẽ tìm ngươi! Tìm ngươi và bắt ngươi phải chịu trăm lần nhục nhã hơn ta nữa”.

Chàng liếc nhìn lại sau lưng.

Xác của A Chi được đưa đi phía sau như một bằng chứng cho mọi người thấy bản chất và tâm địa của Tiêu Lân.

Nếu như bây giờ mặt đất tách ra, để chàng có thể nhảy thót xuống dưới, cho dù bị cưa hai nẫu đầu, hoặc ngồi bàn chông cũng sẵn sàng chịu đựng được, còn hơn là phải ngồi trong lồng cũi điều qua những cặp mắt soi mói nhìn chàng.

Tiêu Lân thở hắt ra một tiếng, lăm bầm rủa :

- Thường Tam Linh ơi Thường Tam Linh. Ngươi hại bốn thiếu gia như thế này là cùng. Sao ngươi không bóp cổ bốn thiếu gia chết cùng với A Chi cô nương cho rồi?

Bá tính Dương Châu đồng loạt thét :

- Quân bỉ ổi! Giết hần đi. Giết hần đi.

Cùng với những tiếng xướng đó, là màn mưa đá rào rào ném vào Tiêu Lân.

Tiêu Lân nghe những cục đá va vào chân song cũi bằng sắt mà nghĩ thầm :

- “Ước gì chân song này không còn để bốn thiếu gia chết quách cho rồi. Sống mà nhục nhã thế này sống sao nổi?”

Nghĩ đến lão Khấu Đà Từ, Tiêu Lân nhắm nói :

- Lão ôn dịch Khấu Đà Từ ơi, Tiêu lão đệ biết được bí mật của Thường Tam Linh. Tình nương của lão không khéo sẽ bị tên dê tiện hạ lưu kia hãm hại. Lão sẽ là kẻ thất tình mãi mãi. Nếu lão muốn cứu tình nương của lão thì mau xuất hiện đến cứu Tiêu lão đệ. Lão ôn dịch huynh biết Tiêu Lân là quang minh chính đại mà. Chỉ có lão mới hiểu được Tiêu Lân thôi. Mau xuất hiện cứu lão đệ...

Lời nói nhảm kia còn đọng trên miệng Tiêu Lân thì một cục đá từ bá tính Dương Châu vượt qua được song cũi, trúng đầu chàng.

Bốp!

Tiêu Lân buột miệng thốt :

- Úi da!

Máu chảy xuống mặt chàng.

Tiêu Lân lè lưỡi liếm máu mình. Vị máu mặn mặn thấm vào vị giác chàng.

Tiêu Lân nhắm mắt lại :

- Có muốn giết thì giết luôn thiếu gia đi. Đừng có hành hạ thiếu gia như vậy nữa.

Cỗ xe độc mã chờ song cưỡi nhót Tiêu Lân dừng lại mặt bãi đất trống ngoại thành Dương Châu. Hai gã nha sai lực lưỡng bước đến mở lồng cũi, lôi chàng ra.

Tay chân đều bị xích và gông, Tiêu Lân chẳng thể nào làm gì được. Hai gã nha sai đẩy chàng chúi đầu đến trước.

Bị đẩy ngã té sấp, Tiêu Lân nhăn nhung nhưng không rên tiếng nào. Mọi người vây quanh bãi đất trống đồng loạt xướng :

- Giết hần! Giết hần! Giết hần đi. Tên dê tiện hạ lưu.

Nghe bá tính Dương Châu xướng lên những câu nói đó, Tiêu Lân chỉ còn biết gục mặt.

Chàng thăm khấn A Chi :

- A Chi cô nương, sống khôn thác thiêng, mình giám cho Tiêu Lân này. Tại hạ không phải là người hại cô nương. Nếu như cô nương linh thiêng phò trợ cho tại hạ qua được nạn kiếp hôm nay. Tiêu Lân thề sẽ bất kể có tội phải trả nợ trước bài vị cô nương.

Mặc cho chàng khấn, hai gã nha sai vẫn lôi chàng ra giữa bãi đất trống.

Hiện trường chẳng khác nào con ác mộng đối với Tiêu Lân.

Tám người đạo tỳ khiêng xác A Chi đặt vào giàn hỏa thiêu.

Tiêu Lân thì phải quỳ, hướng mắt vào giàn hỏa thiêu. Ngọn lửa bùng lên đập vào mắt chàng. Ngọn lửa từ giàn hỏa thiêu càng tạo ra sự căm phẫn âm ỉ nơi Tiêu Lân. Nó như thể có sức sống truyền từ đàn hỏa thiêu sang chàng để khắc tạo nên ngọn lửa hận thù âm ỉ và cháy bỏng.

Một người thị chứng lại xướng lên :

- Giết tên dê tiện bi ổi, vô sỉ đó đi.

Tiếng hét la ó của mọi người càng tạo ra trong chàng sự căm phẫn nặng trĩu cả tâm hồn.

Mình không có tội, vô tình lại bị biến thành một kẻ vô liêm sỉ, chịu sự nhục nhã đến cùng cực, Tiêu Lân không dẫn được nữa, mà bật đứng lên.

Chàng rống lên thật lớn :

- Giết thì cứ giết, chứ đừng có la ó hoài như vậy nghe không lọt lỗ tai.

Tiếng hét phẫn uất của chàng cất lên vang động cả không trung, bởi vô tình Tiêu Lân đã dụng tất cả nội lực có trong mình. Tiếng hét của chàng khiến tất cả mọi người đang thị chứng đều im bật.

Tiêu Lân thấy mọi người im lặng, liền lấy hơi căng phồng lồng ngực.

Chàng nhìn về phía đàn hỏa thiêu, nói lớn :

- A Chi cô nương! Hãy nói cho mọi người biết ai là hung thủ giết cô nương? Hành hạ cô nương? Chứ bọn ngu muội, đàn độn này tại hạ có nói đến khản cổ, gãy lưỡi thì họ cũng không tin. Hãy nói dùm cho tại hạ đi. Tại hạ thề phải bắt gã kia ra trước ánh sáng công đạo.

Mặc cho chàng nói chỉ có tiếng lách tách đáp lời chàng. Nghe những âm thanh đó, sự thất vọng, náo nức càng xâm chiếm Tiêu Lân.

Chàng thở dài nói :

- Ta tuyệt đường hy vọng rồi.

Hai gã nha sai bước đến. Họ ấn vai chàng, nhưng Tiêu Lân vùng vẫy.

Chàng gất giọng quát :

- Các ngươi không cần bắt thiếu gia quỳ! Ta đứng cũng được mà.

Hai gã nha sai nhìn nhau. Rồi chẳng nói chẳng rằng, đạp thẳng vào chân Tiêu Lân.

Bị đạp một cước, Tiêu Lân gồng mình để trụ bộ nhất định không quỳ.

Gã nha sai tức giận nói :

- Quý xuống.

Tiêu Lâm gắt giọng nói :

- Tiêu thiếu gia không quý.

- Sao ngươi lại không quý?

- Tiêu thiếu gia không có tội sao quý được? Nếu như Tiêu thiếu gia có tội, các ngươi không cần bắt ta xử trảm mà tự Tiêu thiếu gia cắt đầu dâng nạp cho vong hồn của A Chi cô nương.

Gã nha sai gắt giọng quát chàng :

- Ngươi còn nói bừa nữa. Ngoài ngươi ra còn ai nữa?

- Còn! Kẻ hung thủ là Thường Tam Linh người của Linh Sơn.

- Ai mà nghe lời nói nhăng nói cuội của ngươi?

- Hôm nay Tiêu thiếu gia chết cũng sẽ làm oan hồn vất vưởng nơi trần thế bởi nỗi nhục thâu trời xanh này.

Chàng vừa nói dứt câu thì hai gã nha sai thẳng chân đạp vào khuỷu gối chàng. Bọn chúng dùng hết sức đạp Tiêu Lâm, đến bây giờ Tiêu Lâm mới chịu quý xuống đất.

Hai đầu gối chàng vừa chạm xuống đất thì một người lại xướng lên :

- Giết đâm tặc. Giết đâm tặc.

Quá đổi thất vọng, Tiêu Lâm cúi gầm mặt nhìn xuống đất. Chàng nghĩ thầm :

- “Chém thì chém đại đi. Còn chần chờ gì nữa?”

Ý nghĩ kia còn đọng trong đầu chàng thì hàng loạt những tiếng sấm trời lên làm rung chuyển cả không trung. Cùng với những tiếng sấm đó tám bóng người vận bạch y, có rèm che mặt phiêu bồng lướt đến. Cùng với khinh pháp phiêu bồng, ngoạn mục của tám người đó là những đạo khí chương uy mãnh vỗ xuống tám hướng.

Tiếng sấm trời lên khắp mọi nơi, tạo ra một khung cảnh hỗn loạn tột cùng. Ngay cả hai gã nha sai cũng bị chương kinh đẩy bật văng ra xa khỏi Tiêu Lâm tựa như hai cánh diều cuốn đi bởi những cơn lốc dữ.

Tiêu Lâm còn không biết chuyện gì thì một chiếc kiệu lướt đến sát qua ngang mặt chàng. Ngay lập tức chàng bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất bởi một sợi dây lụa, kéo vào trong cỗ kiệu.

Tiêu Lâm nhận ra Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc. Người mà chàng đã gặp trên đường.

Rèm kiệu phủ xuống. Ngay lập tức tám nữ nhân vận bạch y lướt đến áp vai vào cán kiệu. Cả tám người với khinh thuật thần kỳ, khiêng chiếc kiệu lướt băng đi mà chẳng hề gặp một sự kháng cự nào.

Tại hiện trường xử trảm Tiêu Lâm, đâu có ai cản được chiếc kiệu của Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc.

Chỉ trong không đầy một tiếng thở ra, chiếc kiệu hoa của Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc do tám nàng cung nữ khiêng đã rời khỏi Dương Châu trấn.

Tiêu Lâm ngồi bên Chu Tuyết Ngọc.

Chàng thờ phào nhẹ nhõm và nghĩ đến A Chi.

Tiêu Lâm nghĩ thầm :

- “Chắc A Chi linh thiêng phò hộ nên hồi thúc Cung chủ Huyền cung Thánh mẫu đến cứu mình?”

Vừa nghĩ Tiêu Lâm vừa nhìn sang Cung chủ Huyền cung. Tuyết Ngọc nhìn lại chàng, điểm nụ cười mỉm nhưng không nói gì. Khuôn mặt trắng toát cùng hai cánh môi đỏ au của Tuyết Ngọc đập vào mắt Tiêu Lâm. Chàng cũng gượng cười với Cung chủ Huyền cung.

Tiêu Lâm từ tốn nói :

- Phu nhân biết Tiêu Lâm là người vô tội nên đến cứu Tiêu Lâm?

Đôi chân mày lá liễu của Chu Tuyết Ngọc nhíu lại.

Huyền cung Cung chủ ôn nhu nói :

- Bỏn cung không tin công tử phải là người không có tội.

Câu nói này của Huyền cung Cung chủ khiến Tiêu Lâm sững sờ. Chẳng buột miệng hỏi :

- Sao! Phu nhân cũng tin Tiêu Lâm là người hại A Chỉ cô nương à?

Tuyết Ngọc thần nhiên gật đầu :

- Ta tin Tiêu công tử có tội.

- O! Nếu tin tại hạ có tội sao phu nhân còn cứu mạng tại hạ?

Chu Tuyết Ngọc mỉm cười nhìn chàng, rồi nhỏ nhẹ nói :

- Chính vì tin công tử là người có tội nên bỏn cung mới cứu công tử.

- Nếu như công tử vô can thì bỏn cung đã để cho công tử chết bởi những ngọn đại đao của lũ tiểu nhân nha sai rồi.

Tiêu Lâm nghe Cung chủ Chu Tuyết Ngọc nói ra câu này càng ngơ ngẩn hơn.

Chàng nhỏ giọng nói :

- Tại hạ có tội, phu nhân cứu tại hạ! Còn nếu tại hạ vô can phu nhân bỏ mặc tại hạ sống chết ra sao cũng được. Ý phu nhân như vậy đúng không?

Chu Tuyết Ngọc gật đầu :

- Đúng như vậy!

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Tiêu Lâm không hiểu nổi.

Tuyết Ngọc nhìn lại chàng.

- Tiêu Lâm...

Tiêu Lâm gật đầu :

- Tục danh của văn bối là Tiêu Lâm.

- Sao lại có sự trùng hợp như vậy nhỉ? Công tử có quan hệ thế nào với Tiêu Viên?

- Tiêu Viên ư? Đó là Tiêu thúc thúc của tại hạ. Nhưng đã mấy năm nay, văn bối không gặp được người.

Tuyết Ngọc khẽ gật đầu.

Nhìn Tiêu Lâm. Tuyết Ngọc ôn nhu nói :

- Lần trước có di ngôn của bỏn cung, phái Yến Yến và Tảo Tảo đến đón công tử, sao công tử lại cãi lệnh bỏn cung?

Tiêu Lâm giống cười :

- Tiêu Lâm đâu dám cãi lại ý của phu nhân.

- Không cãi lại ý của bỏn cung sao lại không chịu đi cùng với Tảo Tảo và Yến Yến, còn giúp nữ che mặt điểm huyết Yến Yến và Tảo Tảo!

- Phu nhân hỏi câu này, Tiêu Lâm thật khó trả lời.

- Tại sao khó trả lời?

- Bởi nếu Tiêu Lâm có nói thì chưa chắc gì Cung chủ đã tin Tiêu Lâm.

- Cứ nói! Tự khắc bỏn cung sẽ có cách thẩm tra lời nói của công tử.

Tiêu Lân gượng cười nhìn Tuyết Ngọc :

- Tiêu Lân biết chắc thế nào cũng gặp lại phu nhân. Bởi một khi Thánh mẫu Cung chủ đã muốn thì không ai được cãi lệnh người.
- Công tử nói rất đúng. Bất cứ ai cãi lệnh bốn cung đều phải chịu hậu quả chẳng chút tốt đẹp gì.
- Điều đó Tiêu Lân biết mà.
- Thế sao lại không chọn đi theo Yến Yến và Tảo Tảo, mà lại cãi lệnh bốn cung?

Tiêu Lân nheo mày suy nghĩ rồi nói :

- Nói ra chắc chắn Cung chủ phu nhân sẽ cho Tiêu Lân là kẻ gian trá xảo ngôn. Nhưng thật ra vẫn bối biết hậu vận lẫn tương lai của mình. Vẫn bối không đi theo Yến Yến và Tảo Tảo vì biết vận mình sẽ có lúc như thế này. Vừa mang gông vừa bị xích lại vừa nhục nhã đến ê chề. Và người cứu tại hạ qua khỏi nạn kiếp này chính là phu nhân. Nếu gặp phu nhân lần đó, thì Tiêu Lân đâu có lần nào gặp được nữa. Nên tại hạ chờ đến thời khắc cần thiết nhất mới gặp phu nhân. Và thời khắc đó chính là thời khắc hiện tại này.

Chàng vừa thốt dứt câu thì Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc phá lên cười. Tiếng cười của Tuyết Ngọc thật trong chẳng khác nào tiếng ngọc va vào nhau.

Tiêu Lân nghe Huyền cung Cung chủ cười, nhưng không hiểu vì sao Tuyết Ngọc cười.

Cười dứt tràng tiếu ngạo, Huyền cung Cung chủ nhìn lại chàng hỏi :

- Tiêu công tử còn lời nào để biện giải nữa không?

Tiêu Lân giả là cười rồi nói :

- Tiêu Lân biết ngay phu nhân sẽ không tin nào lời nói của vẫn bối.

Tuyết Ngọc mỉm cười nắm tay chàng.

- Bốn cung tin chứ.

Tiêu Lân thở hắt ra một tiếng :

- Cung chủ tin là tốt cho vẫn bối rồi.

Tuyết Ngọc gật đầu :

- Tốt! Lúc nào bốn cung cũng tin vào lời nói của Tiêu công tử cả. Vậy nay bốn cung đã cứu mạng cho công tử khỏi cái chết nhục nhã ê chề! Công tử bồi đáp lại cho bốn cung những gì nào?

Tiêu Lân đáp lời ngay khi Tuyết Ngọc vừa dứt lời :

- Ân cứu mạng của Cung chủ cao như núi. Tại hạ chẳng biết dùng thứ gì để đáp tạ ơn cứu mạng của người. Nếu Cung chủ buộc Tiêu Lân trả ân, thì Cung chủ đòi bất cứ thứ gì, Tiêu Lân trả thứ ấy. Nhưng..

Tuyết Ngọc chau mày nhìn chàng. Hai cánh môi điểm nụ cười tự mãn.

Tuyết Ngọc nói :

- Sao còn có chữ nhưng nữa.
- Nói ra Tiêu Lân chỉ mong Cung chủ hiểu cho Tiêu Lân.
- Công tử nói đi? Muốn bốn cung hiểu gì nào?
- Ồ! Cái nhục hôm nay của tại hạ thì phu nhân đã biết rồi. Ôm cái nhục này mà chết thì e rằng chẳng thể nào bước qua cầu Nại Hà mà đầu thai siêu thoát được? Nên tại hạ xin phu nhân! Nếu có muốn buộc tại hạ trả ân bằng cái mạng của Tiêu Lân thì cho tại hạ một thời gian rửa mối nhục này.

Tuyết Ngọc cười khẩy rồi nói :

- Bốn cung nhận lời thỉnh nguyện của công tử.
- Đa tạ Cung chủ.

Tuyết Ngọc mỉm cười từ tốn nói :

- Đừng khách sáo. Bồn cung sẽ không bắt công tử trả ân cứu mạng bằng chính cái mạng công tử. Nếu bồn cung cứu mạng công tử rồi đòi lại cái mạng, hóa ra việc làm của bồn cung vô ích quá. Chẳng có điều gì khiến bồn cung thú vị cả.

Tuyết Ngọc đổi giọng trang trọng nói :

- Nhưng nếu bồn cung không đòi công tử trả mạng mà đòi trả bằng một cái gì khác! Công tử đồng ý trả ân cho bồn cung không?
- Bất cứ thứ gì Tiêu Lâm rất sẵn lòng trả ân cho Cung chủ.

Chàng giả là cười rồi nói :

- Tại hạ vốn dĩ là người không thích mạng ân nhưng nay đã thọ ân Cung chủ thì tại hạ phải trả ân cho người chứ.

Tuyết Ngọc vỗ vào tay chàng :

- Tốt lắm! Bồn cung rất thích sự khảng khái của công tử.

Vừa nói Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc vừa nhìn chàng. Hai người nhìn nhau, Tiêu Lâm nhận ra ánh mắt của Tuyết Ngọc Cung chủ có cái gì đó rất lạ thường. Một sự lạ thường mà chàng phải liên tưởng đến lời nói của Ngạc Tu Di.

Tiêu Lâm nghĩ thầm :

- “Ồ vị phu nhân này có gì mà Ngạc Tu Di muốn mình tránh xa bà ta. Nhưng nếu hôm nay không có Huyền cung Cung chủ thì mình đã trở thành oan hồn đem theo nỗi nhục nhã ê chề xuống gặp Diêm Vương lão gia”.

Ý niệm đó trôi qua tâm tưởng chàng, bất giác Tiêu Lâm buông tiếng thở dài.

Nghe chàng buông tiếng thở ra, Huyền cung Cung chủ liền hỏi :

- Công tử nghĩ gì mà lại thở ra?

Tiêu Lâm giả là đáp lời Tuyết Ngọc :

- Tại hạ không biết đến bao giờ mới rửa được cái nhục này?

Tuyết Ngọc mỉm cười nói :

- Sinh ra làm người thì ai cũng có nỗi nhục cả, nhưng đừng lấy cái nhục đó làm trọng, tự khắc mình sẽ vượt qua thôi.
- Đa tạ Cung chủ đã chỉ giáo.

Tiêu Lâm suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Cung chủ, Tiêu Lâm có điều này muốn thỉnh giáo Cung chủ.

Tuyết Ngọc gật đầu :

- Cứ nói.

Tiêu Lâm lưỡng lự rồi hỏi :

- Phu nhân không tin tại hạ là người vô tội.

Tuyết Ngọc mỉm cười gật đầu :

- Đúng!
- Tiêu Lâm không phải là người vô tội trong tâm tưởng của phu nhân, vậy tại hạ là người có tội?

Tuyết Ngọc gật đầu :

- Đúng.
- Phu nhân biết tội của Tiêu Lâm là tội gì trong mắt mọi người dân ở Dương Châu không?
- Bồn cung không quan tâm.

- Tiêu Lân sẽ nói cho Cung chủ biết.

Chàng nhìn thẳng vào mắt Tuyết Ngọc, trang trọng nói :

- Trong con mắt của mọi người dân tại Dương Châu, Tiêu Lân là một kẻ bại hoại, biến thái. Một kẻ đã tàn nhẫn và đê tiện đến độ không thể nào dung thứ được. Nếu tại hạ là người bàng quan có lẽ cũng nghĩ như mọi người ở Dương Châu. Một con người bại hoại như vậy thì đáng chết rồi? Cớ sao phu nhân lại cứu tại hạ không để cho Tiêu Lân chết để đền lại tội ác của mình chứ?

Tuyết Ngọc mỉm cười nhìn chàng, từ tốn nói :

- Công tử thắc mắc vì sao công tử là một kẻ bại hoại đáng chết, thế mà bản cung vẫn cứu công tử chứ gì?

Tiêu Lân gật đầu :

- Tại hạ có thắc mắc đó.

- Nếu công tử thắc mắc thì bản cung sẽ giải trình thắc mắc cho công tử hiểu vậy.

Cười khẩy một tiếng Huyền cung Cung chủ nói :

- Bản cung làm theo ý của mình. Khi bản cung thích làm gì thì bản cung làm. Chẳng ai ngăn được bản cung cả.

Vỗ nhẹ vào bàn tay của chàng, Tuyết Ngọc nói tiếp :

- Bản cung muốn cứu công tử. Bởi ta thích cứu. Nhưng nếu ta muốn lấy mạng công tử, thì cho dù trời đất bao la, mệnh mông, bản cung cũng lấy mạng được công tử thôi.

Giọng nói của Huyền cung Cung chủ thật ôn nhu, từ tốn nhưng khi rót vào thính nhĩ chàng, Tiêu Lân lại cảm thấy một nỗi bồi hồi và rộn rạn trong lòng mình.

Chàng nghĩ thầm :

- “Phải chăng đó là lý do mà Ngạc Tu Di muốn mình tránh xa Huyền cung Cung chủ?”

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Ngưỡng nô tình

Yến Yến và Tảo Tảo chăm chú cho Tiêu Lân từng chút một. Ngồi trước tấm gương đồng, Tiêu Lân nhìn bóng mình trong gương, mặc cho Yến Yến và Tảo Tảo trang điểm cho mình. Chờ cho hai nàng trang điểm xong, Tiêu Lân mới nhìn lại hai nàng.

Tảo Tảo bước về sau hai bộ ngấm chàng. Nàng gật đầu nói :

- Công tử đẹp lắm. Thánh mẫu quả là biết nhìn người.

Tiêu Lân nhướn mày hỏi :

- Hai nàng làm xong phận sự của mình chưa?

Tảo Tảo gật đầu :

- Xong rồi.

- Xong rồi hả? Giờ Tảo Tảo và Yến Yến nghe tại hạ hỏi đây.

Tảo Tảo và Yến Yến gật đầu. Tảo Tảo nói :

- Tiêu công tử định hỏi gì?

- Nàng thấy hai cánh môi của tại hạ thế nào?

- Rất đẹp.

- Ta không hỏi đẹp, mà có ý hỏi có giống môi của nam nhân không?

Yến Yến đáp lời chàng :

- Tất nhiên công tử là nam nhân mà.

- Ấy. Chính vì Tiêu Lân là nam nhân nên mới hỏi nhị vị cô nương coi đôi môi của ta có còn là nam nhân không?

Tào Tào hỏi :

- Ý của công tử thế nào?

- Nếu Tiêu Lân là nam nhân thì sao nhị vị cô nương lại tô son lên hai cánh môi của ta?

Chàng nhìn vào tấm gương đứng lắc đầu nói :

- Vừa tô son, vừa kẻ chân mày lại thêm lớp phấn thoa lên mặt nữa.

Chàng buông tiếng thở dài :

- Thiếu gia không còn nhận được ra mình. Thiếu gia giống như một gã người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm.

Yến Yến nói :

- Thánh mẫu thích như vậy. Yến Yến và Tào Tào có bổn phận chăm sóc cho công tử.

Tiêu Lân nhìn hai người :

- Điều đó tại hạ biết. Nhị vị cô nương lo cho tại hạ nhưng không phải trang điểm cho Tiêu Lân này người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm, nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ. Cái gì thì ra cái nấy.

Tào Tào nói :

- Ý muốn của Thánh mẫu là như vậy đó ý muốn của Thánh mẫu là của Thánh mẫu nhưng còn có ý muốn của tại hạ nữa chỉ? Nghe theo ý của Cung chủ Thánh mẫu, tại hạ không là kẻ biến thái kỳ cục, cũng trở thành kẻ biến thái cục.

Tiêu Lân nói rồi dùng ống tay áo chà lên mặt mình.

Yến Yến và Tào Tào lúng túng. Hai người nói :

- Công tử!

Chàng khoát tay :

- Không cần hai nàng trang điểm cho bổn thiếu gia đâu. Song đường cho thiếu gia bộ mặt thế nào chỉ cứ giữ nguyên bộ mặt thế đấy. Tiêu Lân đâu phải là nữ nhân để phải dụng đến thuật trang điểm như nhi nữ?

Chàng cúi sậy lớp phấn trên mặt lẫn lớp son trên môi rồi nói :

- Cứ nguyên thế này, tại hạ đi diện kiến Thánh mẫu Cung chủ.

Tào Tào nhìn Tiêu Lân.

- Công tử...

Chàng trừng mắt nhìn nàng :

- Tại hạ làm như vậy không vừa ý nàng à?

Tào Tào miễn cưỡng nói :

- Không phải không vừa ý Tào Tào, nhưng chỉ sợ...

- Sợ gì!

- Thánh mẫu Cung chủ không vừa ý. Người sẽ quả trách Yến Yến và Tào Tào.

- Đúng rồi! Nếu Cung chủ Thánh mẫu không vừa ý với tại hạ thì quở trách nhị vị cô nương chứ có quở trách tại hạ đâu?

Yến Yến bối rối.

Tiêu Lân mỉm cười ôn nhu nói :

- Tại hạ nói vậy thôi, chứ hai nàng yên tâm! Tại hạ có cách nói với Thánh mẫu Cung chủ mà. Cứ tin vào tại hạ đi. Miệng lưỡi của tại hạ cũng lợi hại lắm.

Tào Tào nhìn qua Yến Yến.

Yến Yến khẽ buông tiếng thở dài rồi gật đầu.

Tào Tào nhìn lại Tiêu Lân.

- Hy vọng Tiêu công tử không làm Thánh mẫu Cung chủ thất vọng.

Tiêu Lân gật đầu :

- Tất nhiên rồi! Tại hạ nhất định sẽ không làm Thánh mẫu Cung chủ thất vọng đâu.

Yến Yến nhìn Tào Tào. Hai nàng hội ý với nhau bằng mắt. Yến Yến nói :

- Vậy mời công tử.

Tiêu Lân chỉ ra cửa biệt sảnh.

- Mời.

Chàng theo bước Yến Yến và Tào Tào.

Bầu trời đêm thật thanh vắng và yên tĩnh, Tiêu Lân theo chân hai nàng, trong đầu nghĩ thầm :

- “Không biết cuộc hội kiến giữa mình với Thánh mẫu Cung chủ có gì không mà xem chừng đêm nay trang trọng quá”.

Yến Yến và Tào Tào đưa chàng đến một tòa biệt lâu có hàng hoa đăng treo phía trước. Hai người dừng bước ngoài cửa biệt lâu, khom mình cung kính lên tiếng :

- Thánh mẫu nương nương! Tiêu công tử đã đến.

Giọng của Tuyết Ngọc cất lên thật từ tốn ôn nhu :

- Hãy để Tiêu công tử vào.

Yến Yến và Tào Tào nhìn lại Tiêu Lân.

- Nương nương cho vời công tử vào.

Tiêu Lân hỏi :

- Ngoài tại hạ ra còn ai nữa không?

- Không có ý của Thánh mẫu, không ai được vào cả.

- Thánh mẫu nương nương chỉ dụ truyền riêng mỗi mình tại hạ thôi à.

Tào Tào nói :

- Công tử đừng thắc mắc! Hãy vào sẽ biết à.

- Thôi được.

Tiêu Lân sửa lại trang phục rồi cất bước vào.

Một tấm rèm lụa che ngang biệt sảnh tòa biệt lâu, nhưng cho dù có tấm rèm đó, Tiêu Lân cũng phải sờ sờ bởi cảnh tượng sau tấm rèm. Ở phía sau tấm rèm lụa là một hồ nước phủ đầy hoa, nhưng nếu chỉ là hồ nước thôi thì chàng cũng không đến nổi thù người đứng ngay ra như vậy mà là trong hồ nước đó còn có bóng người đang trầm mình. Tất nhiên bóng người đó chẳng ai khác hơn chính là Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc.

Tiêu Lân bối rối nói :

- Thất kính! Thất kính!

Chàng vừa nói vừa toan quay trở ra nhưng cửa biệt lâu đã được Tảo Tảo và Yến Yến đóng sập lại rồi. Tiêu Lân quay lưng về phía tấm rèm. Chàng không dám nhìn lại vì sợ đắc tội với Thánh mẫu Cung chủ Chu Tuyết Ngọc.

Tiêu Lân nghe những tiếng động sau lưng mình rồi tiếng của Tuyết Ngọc cất lên nghe êm ái, ngọt ngào :

- Tiêu công tử. Bồn cung mời công tử đến diện kiến bồn cung hay diện kiến cánh cửa biệt lâu?

- Tất nhiên Tiêu Lân đến diện kiến Cung chủ rồi.

- Thế sao lại không quay mặt nhìn lại?

Tiêu Lân khoát tay :

- Tiêu Lân không dám! Không dám. Tại hạ quay mặt lại tất sẽ thất kính với Cung chủ.

Tuyết Ngọc cười khẩy nói :

- Thế nào là thất kính?

- Cung chủ đang tắm.

Chàng vừa nói vừa nghĩ thầm :

- “Tại sao cho vời thiếu gia đến ngay cái lúc phu nhân đang tắm, sao không đợi vào thời điểm khác chứ?”

Trong khi chàng nghĩ ngợi lung tung thì Tuyết Ngọc lên tiếng nói :

- Bồn cung đang tắm thì có gì khiến công tử thất kính?

- Tại hạ thất kính đây là vì hai con ngươi của tại hạ á.

- Hai con ngươi của công tử có gì thất kính nào?

- Thất kính là vì hai con ngươi của tại hạ sẽ thấy nhân dạng của phu nhân. Điều đó khiến cho tại hạ rất ái ngại. Hay là tại hạ ra ngoài chờ phu nhân tắm xong sẽ vào hội kiến cũng không muộn.

Chu Tuyết Ngọc phá lên cười :

- Coi kìa!

Tiêu Lân hỏi :

- Ý phu nhân thế nào à?

- Công tử đúng là kẻ bại hoại.

Tiêu Lân sa sầm mặt :

- Sao Thánh mẫu Cung chủ cho Tiêu Lân là kẻ bại hoại?

- Nếu không có tà tâm thì chẳng có gì là thất kính cả. Còn nếu như có tà tâm thì cho dù không dám nhìn cũng là kẻ bại hoại. Công tử là kẻ có tà tâm không?

- Nhất định tại hạ không phải là người có tà tâm rồi. Trong tâm chỉ lo mình thất lễ với phu nhân thôi.

- Nếu không có tà tâm thì cứ tự nhiên, có gì lại né tránh bồn cung.

Tiêu Lân rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói :

- Nếu phu nhân cho phép Tiêu Lân tự nhiên và không quờ trách?

- Bồn cung cho vời Tiêu công tử đến thì quờ trách công tử gì chứ?

- Phu nhân đã cho phép tại hạ không còn ái ngại nữa.

Chàng nói rồi quay mặt nhìn lại.

Không còn tấm rèm lụa che ngang hồ nước ngăn cách chàng với Huyền cung Cung chủ. Mọi cảnh trí trong tòa đại sảnh biệt lầu này đập vào mắt Tiêu Lân

Bốn góc hồ nước là bốn chiếc chân đèn khá to soi sáng cả hồ nước không chừa ngóc ngách nào. Dưới hồ nước có phủ một lớp hoa là Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc đang ngâm mình trong làn nước phủ đầy hoa đó. Tất nhiên Huyền cung Cung chủ ngâm mình trong hồ nước thì đầu cần đến trang phục, do đó mà đôi vai trần thanh mảnh của Cung chủ đập vào mắt Tiêu Lân.

Tiêu Lân nghĩ thầm :

- “Cung chủ Huyền cung muốn gì ở mình nhỉ?”

Tuyết Ngọc nhìn Tiêu Lân. Ánh thu nhãn long lanh, thật lẳng lơ và sắc tình.

Tuyết Ngọc nói :

- Tiêu công tử sao đứng đó. Hãy đến đây.

Tiêu Lân gật đầu :

- Tại hạ đứng đây là đã diện kiến phu nhân rồi!

- Bỏ cung muốn công tử đến đây.

- Nếu Cung chủ bảo Tiêu Lân đến, thì Tiêu Lân đến. Tiêu Lân không bao giờ dám cãi lại ý của Thánh mẫu Cung chủ.

Chàng bước đến bên hồ nước.

Tuyết Ngọc nói :

- Công tử ngồi bên cạnh bồn cung đi.

- Tuân lệnh Thánh mẫu Cung chủ.

Chàng bước ngồi lên thành hồ nước. Khoảng cách giữa chàng và Huyền cung chủ không quá một sải tay.

Đôi bờ vai thanh mảnh và trắng mượt của Huyền cung Cung chủ lọt thỏm vào hai con ngời của Tiêu Lân.

Huyền cung Cung chủ khoát nước lên vai mình. Vừa khoát nước, Tuyết Ngọc vừa nói :

- Công tử thấy gian đại sảnh này như thế nào?

- Tiêu Lân không tưởng tượng được lại có một gian đại sảnh đặc biệt như thế này. Nó khác hơn với những gì tại hạ tưởng tượng khi chưa bước vào đây.

Tuyết Ngọc mỉm cười :

- Bồn cung thích chỗ này.

- Thấy vẻ mặt của Cung chủ, Tiêu Lân biết Cung chủ thích chỗ này rồi.

- Tiêu công tử thật là tinh mắt.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Cung chủ quá khen. Chẳng hay Cung chủ cho vời tại hạ đến đây có chuyện chi giáo à?

Tuyết Ngọc dựa lưng vào thành hồ. Người của Tuyết Ngọc hơi hướng về sau khiến cho vùng thượng đẳng mập mờ trong làn nước phủ lớp hoa thơm.

Chính động tác đó của Tuyết Ngọc buộc Tiêu Lân phải quay mặt nhìn nơi khác. Chàng sợ phải tận mục sở thị vùng kín của kẻ bề trên.

Tuyết Ngọc mỉm cười nói :

- Tiêu công tử còn nhớ những gì đã nói với bồn cung không?

Tiêu Lân ôm quyền :

- Cung chủ nhắc lại?

- Công tử muốn trả ân bốn cung?

- Tại hạ luôn nghĩ đến điều đó.

Tuyết Ngọc tưới nước lên người mình. Những chiếc hoa theo làn nước dao động dạt ra, để mặt nước trong hồ hứng lấy ánh sáng từ những ngọn chân đèn hắt xuống tôn tạo những đường nét của cơ thể nữ nhân.

Mặc dù đã ngoài tứ tuần, nhưng những đường nét của cơ thể của Chu Tuyết Ngọc vẫn không thiếu đi nét gợi cảm của nữ nhân, nếu không muốn nói nó vẫn còn hấp lực đối với những ai chiêm ngưỡng nó.

Tuyết Ngọc nói :

- Bốn cung cho công tử một cơ hội trả ân bốn cung.

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Tiêu Lâm đang lắng nghe Cung chủ ban cho cơ hội đó.

Tuyết Ngọc ngửa đầu nhìn Tiêu Lâm ôn nhu nói :

- Khi gặp công tử trên đường bốn cung đã có ý sẽ tìm đến công tử. Công tử biết bốn cung có ý gì không?

Tiêu Lâm lắc đầu.

Tuyết ngọc nói tiếp :

- Bốn cung nghĩ mình và công tử đã có duyên.

Đôi chân mày của Tiêu Lâm nhíu lại. Chẳng nghĩ thầm :

- “Thánh mẫu Cung chủ nói cái gì thế nhỉ?”

Ý nghĩ đó trôi qua. Tiêu Lâm buộc miệng hỏi lại Tuyết Ngọc :

- Ý của Thánh mẫu Cung chủ nói đến chữ duyên là duyên gì à?

- Hoa thì chỉ nở một lần nhưng có một thứ hoa chẳng bao giờ tàn. Thứ hoa đó chính là bốn cung.

Tiêu Lâm gãi đầu :

- Tiêu Lâm không hiểu ý Cung chủ.

- Bốn cung nói trắng ra để công tử biết vậy. Bốn cung thích công tử và cứu công tử. Cái ân cứu mạng cho công tử, ta chỉ còn một chuyện duy nhất...

Tuyết Ngọc bỏ lưng câu nói giữa chừng. Chính sự lấp lửng đó khiến Tiêu Lâm phải hồi hộp. Mặt chàng bỗng chốc căng thẳng và trang trọng hẳn lên.

Tiêu Lâm miễn cưỡng nói :

- Cung chủ đòi hỏi điều gì ở Tiêu Lâm?

Tuyết Ngọc đưa tay đặt vào tay chàng. Sự đụng chạm này khiến Tiêu Lâm phải ngậy mặt nhìn Tuyết Ngọc.

Tuyết Ngọc nhỏ nhẹ nói :

- Ta thích công tử và muốn công tử giao tình với ta! Như thế đủ rồi.

Nghe câu nói này của Chu Tuyết Ngọc, chân diện Tiêu Lâm ngậy ra với những nét thật khó coi. Chàng từ từ rút tay lại, nhưng mắt vẫn rọi vào mặt Huyền cung Cung chủ.

- Cung chủ nói sao. Người muốn giao tình với Tiêu Lâm?

Tuyết Ngọc khẽ gật đầu :

- Được chứ?

Tiêu Lâm nghĩ thầm trong đầu :

- “Tất cả đều loạn xạ cả lên rồi. Chẳng còn ra thể thống tôn ti gì nữa cả. Một lão ngoài ngũ tuần thì yêu một nha đầu chỉ mới mười tám đôi mươi bị mình

gắn cho ngoại danh là lão ôn dịch. Giờ thì đến một lão bà đã ngoài tứ tuần đòi giao tình với mình. Chẳng lẽ gắn cho Thánh mẫu Cung chủ ngoại danh là mẹ ôn dịch?”

Tiêu Lân lắc đầu xua những ý niệm trong đầu mình ra. Chàng từ tốn nói :

- Ý của Cung chủ muốn giao tình với Tiêu Lân là giao tình như thế nào?

Tuyết Ngọc nhún mày :

- Nói thế mà Tiêu Lân cũng chưa hiểu à?

- Dạ! Đầu óc Tiêu Lân u mê tăm tối nếu không khai thông thì không có cái gì hiểu hết cả.

Tuyết Ngọc lườm Tiêu Lân rồi bất ngờ kéo chàng rơi vào hồ nước. Tiêu Lân bị kéo bất ngờ rơi luôn vào hồ nước ngâm hoa. Chàng vùng vằng :

- Ô...

Tuyết Ngọc ôm lấy Tiêu Lân. Vừa ôm cứng lấy Tiêu Lân, Tuyết Ngọc vừa nói :

- Công tử hiểu rồi chứ?

Tiêu Lân gật đầu :

- Hiểu rồi! Hiểu rồi!

Tuyết Ngọc buông Tiêu Lân ra.

Chàng lóp ngóp, ngồi trở lại thành hồ nước.

Tiêu Lân nhìn Tuyết Ngọc từ tốn nói :

- Tiêu Lân đã nói với Cung chủ những gì nhỉ?

- Đề đền ân cứu mạng của bốn cung, Tiêu Lân sẽ làm bất cứ chuyện gì, ngay cả sinh mạng của công tử, công tử cũng giao cho bốn cung.

- Tiêu Lân nhớ ra rồi.

- Thế người đồng ý với đề nghị của bốn cung chứ?

- Nam tử hán đại trượng phu nói ra thì phải làm. Tại hạ đã nói thì phải giữ lời với Thánh mẫu Cung chủ. Nếu nuốt lời...

Tiêu Lân giả là cười. Chàng nói tiếp :

- Không chừng Tiêu Lân khó giữ được mạng mình.

Tuyết Ngọc lườm chàng :

- Bốn cung tin công tử là người biết nhìn xa trông rộng và không làm cho bốn cung thất vọng.

- Tại hạ sẽ không để Cung chủ thất vọng đâu. Nhưng tại hạ và Cung chủ có thể đàm đạo với nhau một chút được chứ?

- Đàm đạo gì nào?

- Có rất nhiều chuyện Tiêu Lân muốn nói với Cung chủ.

Tuyết Ngọc dựa cằm vào chân Tiêu Lân.

- Được! Tiêu Lân muốn hỏi gì ta nào?

- Thứ nhất. Tiêu Lân muốn hỏi. Chuyện giao tình hôm nay cũng là do Tuyết Ngọc cung chủ cao hứng thích thì làm?

- Đúng! Bốn cung thích Tiêu Lân.

Chàng mỉm cười nói :

- Nói ra điều ấy, mong Tuyết Ngọc Thánh mẫu Cung chủ bỏ qua cho Tiêu Lân.

- Điều gì mà Tiêu Lân muốn ta bỏ với không bỏ nào?

Tiêu Lân ve cằm nhìn Tuyết Ngọc nói :

- Bộ Cung chủ thường cao hứng thích làm chuyện này à?

Câu hỏi của chàng chẳng biết tác động thế nào đến Huyền cung Cung chủ mà khiến cho chân diện của Tuyết Ngọc đỏ bừng lên. Tuyết Ngọc nhấc cằm khỏi chân Tiêu Lân, dựa lưng vào thành hồ nước. Nàng băng quơ hỏi lại chàng :

- Sao Tiêu Lân hỏi bốn cung câu hỏi đó?

- Tại hạ chỉ lấy làm lạ nên mới hỏi. Ở đây chỉ có Tiêu Lân với Cung chủ không có đệ tam nhân nên mới hỏi Cung chủ.

Tuyết Ngọc ngẩng mặt nhìn lên, nụ cười mím hiện lên hai cánh môi, nhỏ nhẹ nói :

- Bốn cung biết nhìn người. Ngay từ đầu gặp Tiêu Lân bốn cung đã sinh tình.

- Ít nhất Tiêu Lân cũng biết được như vậy chứ.

- Tiêu Lân đã hiểu rồi chứ?

- Còn nhiều điều Tiêu Lân chưa hiểu.

- Điều gì nữa?

- Phạm nam nhân và nữ nhân đến với nhau cho dù buổi đầu có sinh tình thì cũng phải có thời gian tìm hiểu rồi mới tiến đến hôn sự. Còn Tiêu Lân và Cung chủ vừa mới gặp nhau Cung chủ sinh tình, riêng Tiêu Lân thì chưa sinh ra cái con khi gì cả. Nay lại tiến thêm một bước giao tình, sao mà giống...

Tuyết Ngọc nghiêm giọng nói :

- Giống cái gì?

Tiêu Lân nhăn mặt :

- Giống chuyện ở lầu xanh quá à.

Câu nói này của chàng khiến mặt hoa của Tuyết Ngọc cau hẳn lại.

Tuyết Ngọc gay gắt nói :

- Giống ở lầu xanh! Phải chăng Tiêu Lân ám chỉ bốn cung giống hạng kỹ nữ lầu xanh ư?

Thấy vẻ mặt đanh và bất nhẫn của Tuyết Ngọc. Tiêu Lân khoát tay :

- Thánh mẫu Cung chủ như hiểu lầm Tiêu Lân? Có gan bằng trời Tiêu Lân cũng không dám so sánh Cung chủ với hạng kỹ nữ lầu xanh đâu.

- Thế sao công tử nói chuyện hôm nay giống chuyện lầu xanh?

- Nói là nói như thế còn ám chỉ thì Tiêu Lân tự ám chỉ mình đó. Phạm kỹ nữ lầu xanh đâu có tình yêu với ai! Nhưng khi khách tìm hoa bỏ ngân lượng thì họ trao thân. Tiêu Lân chẳng khác gì họ trong chuyện này.

Đôi chân mà Tuyết Ngọc nhú lại.

Tiêu Lân nói :

- Lời nói của Tiêu Lân thô thiển nhưng hẳn Cung chủ sẽ sớm nhận ra ngay. Tiêu Lân cũng chẳng nói hoa văn bóng bẩy làm gì. Cung chủ suy nghĩ sẽ hiểu ngay Tiêu Lân nói đúng. Cứ xét cho cùng, ân cứu mạng của Cung chủ đối lấy chuyện giao tình đêm nay! Chẳng khác nào khách tìm hoa bỏ ngân lượng để hái hoa mà chẳng có chút tình.

Chàng chất lười nói tiếp :

- Như thế đâu phải là tình... Mà là cái gì gì đó.

- Nói như thế, xem chừng người không đồng ý với đòi hỏi của bốn cung?

Tiêu Lân tròn mắt :

- Hê. Ai nói Tiêu Lân không đồng ý nào?

Chàng đứng lên nhìn xuống Tuyết Ngọc ôn nhu nói tiếp :

- Nhan sắc và tấm thân của Thánh mẫu Cung chủ còn hơn một báu vật hiếm có trên đời này. Tiêu Lân lại là nam nhân, chẳng có gì để mắt mắt cả. Được bảo vật mà lại bỏ qua thì uổng quá. Nhưng...

Tiêu Lân bỏ lửng câu nói nửa chừng.

Tuyết Ngọc nói :

- Nhưng cái gì?

- Nhưng một sớm một chiều như thế này thì lựa là chẳng có chút tình gì cả. Trái trên cành chín hái mới ngon, và mới có thể ăn được, mới thưởng thức được tất cả vị ngon của nó. Nếu đôi hái trái chưa chín thì chỉ nhận được vị chát và nồng. Tình yêu cũng như thế đấy.

Tuyết Ngọc mỉm cười nói :

- Thế bao giờ trái kia mới chín?

Tiêu Lân nhìn vào mặt Tuyết Ngọc.

- Với Thánh mẫu Cung chủ! Trái tình kia chín ngay bây giờ đây à.

Nàng nheo mày.

- Tiêu Lân nói thế là có ý gì?

- Nhan sắc của Tuyết Ngọc Cung chủ chẳng mấy chốc sẽ khiến Tiêu Lân chín như quả chín. Đến lúc đó người hái ăn mới ngon.

Tuyết Ngọc mỉm cười :

- Còn bây giờ.

Tiêu Lân buông người xuống hồ nước.

Hai người đứng đối mặt với nhau.

Tiêu Lân nhỏ nhẹ nói :

- Còn bây giờ Tiêu Lân chỉ có thể ướm trái tình trong sự ấp ủ để nó mau chín thôi à.

Chàng nói rồi dán hai cánh môi của mình vào môi Tuyết Ngọc.

Động tác của chàng quá bất ngờ khiến Tuyết Ngọc cứ ngây người ta.

Tiêu Lân hôn Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc rồi nhảy lên khỏi hồ nước.

Chàng ôm bụng nhăn mặt.

Tuyết Ngọc nói :

- Tiêu Lân. Ngươi sao vậy... Ngươi sao vậy?

- Tiêu Lân đã nói rồi, trái tình chưa chín mà vội hái ăn thế nào cũng bị chột bụng. Chẳng thể nào khác hơn được. Tiêu Lân đi đây, nếu không làm xấu mặt Thánh mẫu mất... Làm xấu mặt Thánh mẫu mất.

Tiêu Lân lom khom sải bước về phía cửa.

Tuyết Ngọc nhìn theo chàng điếm nụ cười mỉm.

Tiêu Lân rời tòa biệt lâu chưa được bao nhiêu lâu, Tuyết Ngọc lại trầm mình xuống hồ nước. Ngửa mặt nhìn lên trần biệt sảnh nói :

- Ngươi bước ra đi.

Tiêu Viên từ sau bức hoành phi bước ra. Trông bộ dạng của y thật tiều tụy.

Tiêu Viên không còn là Tiêu Viên của ngày trước nữa. Y không còn là Huyết Điểm Tử Tiêu Viên nữa. Giờ đây y chẳng khác nào một phế nhân tội nghiệp với chiếc lưng còng hẳn xuống. Y quỳ xuống bên hồ nước chẳng khác nào một gã nô bộc tội nghiệp và trung thành.

Tuyết Ngọc bước lên khỏi hồ nước với tấm thân lỏa lồ. Bước đến trăng kỷ, Tuyết Ngọc vắn lại y trang rồi quay lại đứng ngay trước mặt Tiêu Viên.

Tiêu Viên ngẩng lên nhìn Huyền cung Cung chủ. Y thỏn thức nói :

- Nương nương! Xin người hãy tha cho Tiêu Lân.

Nhìn Tiêu Viên, Huyền cung Cung chủ điểm nụ cười mỉm, rồi nói :

- Huyết Điểm Tử Tiêu Viên, người từng là một kẻ cao ngạo với bốn cung. Thế sao hôm nay lại thốt ra những lời van xin yếu đuối như vậy? Trong mắt bốn cung không có một Huyết Điểm Tử như vậy.

Nói rồi Tuyết Ngọc quay lại ngồi lên trăng kỷ.

Tiêu Viên đi bằng hai đầu gối đến bên chân Huyền cung Cung chủ. Y ngẩng lên :

- Nương nương! Người đã thỏa mãn với sự tàn phế của Tiêu mỗ rồi.

Tuyết Ngọc phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nhìn Huyết Điểm Tử Tiêu Viên với ánh mắt phản kích và tự thị cùng những nét hả hê thỏa mãn.

Tuyết Ngọc ôn nhu nói :

- Tiêu Viên. Khi bốn nương thốt tiếng yêu người. Người quay lưng bỏ đi! Người nói tất cả những nữ nhân trên đời này không đáng để người nhìn tới, sao hôm nay lại quì dưới chân bốn nương khi trở thành phế nhân bởi Hấp Tinh đại pháp của bốn nương, người chẳng còn là người nữa à?

Tiêu Viên cúi đầu xuống.

- Nương nương hãy trừng phạt Tiêu Viên với bất cứ hình phạt nào. Tiêu Viên chỉ cầu xin Nương nương tha cho Tiêu Lân.

- Người sợ bốn nương dùng Hấp Tinh đại pháp với Tiêu Lân của người?

Tiêu Viên ngẩng lên rồi khẽ gật đầu.

Huyền cung Cung chủ phá lên cười khanh khách. Thị giờ cao đôi chân của mình lên.

Tiêu Viên như thể biết phải làm gì với động tác của Tuyết Ngọc. Y nằm duỗi dài hai chân Huyền cung Cung chủ, ngửa mặt nhìn lên.

Tuyết Ngọc mỉm cười :

- Không ngờ Huyết Điểm Tử lại ngoan ngoãn như vậy.

Vừa nói Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc vừa thả chân xuống đặt lên người Tiêu Viên. Cúi xuống nhìn mặt họ Tiêu, Huyền cung Cung chủ chậm rãi nói :

- Khi bốn cung bị người hắt hủi! Ta sẽ bắt tất cả lũ nam nhân các người phải nằm móp dưới đôi chân trần này. Hấp Tinh đại pháp của bốn Cung chủ luyện thành cũng chỉ nhằm mục đích đó, nhất là người. Sau đó là họ Tiêu. Nay bốn cung có thêm mục tiêu khác. Bốn cung đã đi một bước dài để có thành công Hấp Tinh đại pháp khiến cho tất cả giới võ lâm hắc bạch hai đạo đều nhìn bốn cung bằng con mắt dè bủ và kính tởm.

Nhếch môi cười ruồi, Tuyết Ngọc nói tiếp :

- Bọn tiện nhân có biết đâu, một ngày nào đó khi Hấp Tinh đại pháp của bốn cung đạt tới cảnh giới tối thượng thì ta sẽ là chủ nhân của võ lâm. Tất cả đều phải giống như người. Đều phải nằm móp dưới chân bốn cung.

- Nương nương! Tiêu Lân không đắc tội gì với Nương nương.

- Không! Y đã đắc tội với bốn cung. Y đã cãi lại lệnh ngôn của bốn cung và hiện thời thì đang mang nặng ân cứu mạng của bốn cung. Với lại y có họ Tiêu cùng với người.

Tuyết Ngọc vừa nói vừa từ từ nhấn đôi cước pháp của mình xuống vùng thượng đẳng của Tiêu Viên.

Tiêu Viên nhắm mắt lại, mặt đỏ rần. Y phải hứng chịu một lực đè nặng tựa Thái Sơn nhưng không được thốt ra tiếng rên nào.

Tuyết Ngọc thả lỏng đôi chân trần, rồi nói :

- Huyết Điểm Tử! Đừng van xin bốn cung. Hậu quả hôm nay là do những gì người gieo ra ngày trước. Nếu có hối tiếc thì hãy tự trách mình.

- Nương nương! Xin hãy trừng phạt Tiêu Viên.

Tuyết Ngọc thả lỏng đôi chân trần rồi nhấc lên khỏi người Tiêu Viên. Duỗi thẳng đôi chân trần đến trước.

Tiêu Viên vội vã chồm lên đỡ lấy chân Tuyết Ngọc.

Tuyết Ngọc nói :

- Rửa sạch những kẻ chân cho ta.

Tiêu Viên chẳng khác nào gã nô bộc tội nghiệp và tuyết đối trung thành từ từ cúi xuống, dùng lưỡi của mình liếm láp từng ngón chân của Huyền cung Cung chủ một cách cẩn thận. Thấy y chăm chút đôi chân trần của Chu Tuyết Ngọc mà nghĩ y sợ làm tổn thương đến làn da trắng ngần của vị Cung chủ chủ nhân đây quyền uy, cho dù y chăm chút bằng chính chiếc lưỡi.

Tuyết Ngọc nhìn Tiêu Viên liếm chân mình, ôn nhu nói :

- Đâu có ai ngờ được Huyết Điểm Tử lại có ngày hôm nay nhỉ?

Nói dứt câu Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc phá lên cười khanh khách. Tròng tiểu ngạo của Huyền cung Cung chủ biểu lộ tất cả sự thỏa thuê, hoan hỉ đang trỗi dậy trong tâm tưởng người.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tiệt sinh lộ - Đoạn đạo tình

Huyền cung Cung chủ nằm duỗi dài trong tư thế nửa nằm nửa ngồi. Đầu gối lên thành tựa bọc nhưng định nhãn hướng ra cửa.

Dưới chân và phía trên đầu là hai bộ lư đồng tỏa hương trầm khỏa lấp cả không gian trong gian biệt sảnh. Khung cảnh đó vừa có vẻ không trang trọng vừa có vẻ uy nghi. Hai nét đó hòa quyện với nhau để khắc họa một cái nét chung dành riêng cho vị Cung chủ nổi tiếng dâm đảng trong giới võ lâm.

Mặc dù bị gấn cho hai tiếng dâm đảng nhưng chẳng một ai dám mạo phạm đến Cung chủ Huyền cung, cho dù Chu Tuyết Ngọc tự phụ cho mình là “Thánh mẫu nương nương”.

Từ ngoài cửa biệt sảnh một người chậm rãi bước ra. Y vận trường y bằng gấm, đầu đội kim mào có rèm che phía trước. Rèm được kết bằng những viên ngọc trai óng ánh.

Gấm y nhân đã bước vào rồi, và tiến thẳng đến Chu Tuyết Ngọc nhưng tuyết nhiên Huyền cung Cung chủ vẫn bình nhiên chẳng thay đổi tư thế của mình mà chỉ lấy mắt nhìn Gấm y nhân.

Gấm y nhân ôm quyền xá :

- Bồn tọa tham kiến Cung chủ nương nương.

Chu Tuyết Ngọc nhìn Gấm y nhân, từ tốn nói :

- Tôn giá đến gặp bồn cung có chuyện gì?

Gấm y nhân ôm quyền xá nói :

- Trước khi bồn tọa nói lý do quá bước thân hành đến tham kiến Cung chủ. Bồn tọa muốn biết trong mắt Cung chủ còn có bồn tọa hay không?

- Sao lại hỏi bồn cung câu hỏi đó? Võ lâm tất phải có Võ lâm Minh chủ chứ. Nhưng ngang với Võ lâm Minh chủ, nếu không muốn nói là trên một bậc còn có Tứ Đỉnh Thiên Can. Bồn cung hỏi lại tôn giá! Trong mắt tôn giá còn có Tứ Đỉnh Thiên Can không?

Gấm y nhân ôm quyền xá, nói :

- Trong tâm can bồn tọa lúc nào cũng có Tứ Đỉnh Thiên Can trên đầu mình.

- Tốt. Nếu vậy thì trong mắt bồn Cung chủ có Võ lâm Minh chủ Giang Hàn.

Gấm y nhân ôm quyền từ tốn nói :

- Đa tạ Cung chủ.

Đến lúc này Huyền cung Cung chủ mới sửa tư thế nửa nằm nửa ngồi từ từ ngồi thẳng lên. Định nhìn vào Gấm y nhân. Tuyết Ngọc nói :

- Giang tôn giá đến tìm bổn cung không phải vì Tiêu Viên chứ?

Gấm y nhân lắc đầu :

- Cung chủ! Bổn tọa đến vì một người khác.

- Ai?

- Tiêu Lân.

Tuyết Ngọc mỉm cười :

- Tôn giá đến vì Tiêu Lân sao lại vì Tiêu Lân? Chẳng lẽ một vị Võ lâm Minh chủ lại đi tìm một trang nho sinh vô danh tiểu tốt. Chuyện này cũng khiến cho bổn cung lấy làm lạ đó.

Gấm y nhân chấp tay sau lưng bước đến một bộ rồi từ tốn nói :

- Nếu chỉ có một nho sinh Tiêu Lân thì bổn tọa không phải rời Tổng đàn võ lâm. Tại Tổng đàn võ lâm bổn tọa còn biết bao nhiêu chuyện phải gánh vác. Nhưng bổn tọa phải gác lại tất cả mọi việc thân hành đến đây chỉ để thực hiện chức trách của một người được Tứ Đỉnh Thiên Can đặt trọng trách gánh vác sự vụ võ lâm, bởi vì bên cạnh Tiêu tiểu tử có Cung chủ Chu Tuyết Ngọc.

Tuyết Ngọc cười khẩy rồi từ từ đứng lên. Khoanh tay trước ngực, tạo ra dáng vẻ tao nhã, mảnh mai và lá lốt. Tuyết Ngọc thả bước đến trước mặt Gấm y nhân.

- Tôn giá trọng thị bổn cung như vậy à?

- Trong mắt bổn tọa luôn có Cung chủ, một trong Tứ Đỉnh Thiên Can. Bổn tọa đã kính Cung chủ, mong Cung chủ nhường bổn tọa một bước. Lần trước, thực thi chức nghiệp võ lâm đối với Tiêu Viên bổn tọa đã không làm được. Nay chẳng lẽ ngay với một nho sinh tiểu tử, chức trách của bổn tọa cũng không thực thi được thì đâu thể nào đảm đương chức vị mà Tứ Đỉnh Thiên Can đã giao phó?

Tuyết Ngọc khẽ gật đầu :

- Thế tôn giá định hành xử Tiêu Lân như thế nào?

- Ngay trước mặt Cung chủ đây, bổn tọa có thể lấy mạng hắn. Nếu như chuyện đó làm kinh động đến Cung chủ, bổn tọa sẽ chuyển hắn về Hình pháp đường Tổng đàn võ lâm để phán trị theo qui giới võ lâm.

Tuyết Ngọc khẽ gật đầu :

- Cũng được. Bổn cung thật là hoan hỷ khi thấy tôn giá tâm tận lực vì chính đạo võ lâm. Nhưng bổn cung muốn hỏi tôn giá một chuyện.

Giang Hàn ôm quyền :

- Bổn tọa đang lắng nghe Cung chủ chỉ huấn.

- Bổn cung muốn biết tôn giá bắt tội Tiêu Lân vì cái gì? Vì tội gì?

- Tiêu Lân tiểu tử đắc tội như thế nào, Cung chủ hẳn đã biết. Chẳng lẽ Chu Tuyết Ngọc Cung chủ lại chẳng hay chẳng biết?

- Ý tôn giá muốn nói chuyện ở Dương Châu?

- Không sai.

Tuyết Ngọc cười phá lên rồi nói :

- Thế thì tôn giá không chừng bắt tội làm Tiêu công tử rồi đó. Bổn cung tin Tiêu công tử không có tội gì cả đâu. Tất cả những chuyện ở Dương Châu mà thiên hạ đổ cho Tiêu Lân, bổn cung tin người khác làm và gán cho Tiêu công tử.

- Cung chủ!

- Lời nói của bổn cung không đáng để Giang tôn giá tin sao?

Giang Hàn lưỡng lự rồi nói :

- Tất nhiên lời nói của Cung chủ rất đáng tin.

- Vậy bốn cung có thể bảo chứng cho Tiêu công tử được chứ? Hay Giang tôn giả không tin lời bốn cung?

Giang Hàn lưỡng lự :

- Theo Cung chủ, nếu chuyên bại hoại ở Dương Châu không do tiểu tử Tiêu Lân làm thì ai là hung thủ?

Tuyết Ngọc nghiêm giọng nói :

- Hung thủ là ai thì bốn cung không dám khẳng định, nhưng Tiêu Lân nói kẻ tạo ra oan nghiệp cho y chính là Thường Tam Lĩnh.

Giang Hàn khẽ lắc đầu :

- Cung chủ tin vào lời nói của Tiêu Lân chứ?

- Bốn cung tin.

Buông một tiếng thở dài, Giang Hàn mới từ tốn nói :

- Nếu đúng như Cung chủ nói thì bốn tọa có thể thỉnh mời Tiêu công tử đến Tổng đàn võ lâm làm khách một thời gian. Đợi bốn tọa phái người điều tra án huyết cho minh bạch. Lúc bấy giờ sẽ trả Tiêu Lân về cho Cung chủ.

Đôi chân mày lá liễu của Tuyết Ngọc nhíu lại :

- Nói vậy tôn giả đã xem thường bốn cung rồi. Bốn cung không muốn Tiêu Lân rời khỏi bốn cung. Hãy về lo chức phận của Giang Hàn tôn giả. Bốn cung nghĩ Tiêu Lân không mất đi đâu được đâu.

Buông tiếp một tiếng thở dài nữa, Giang Hàn mới nói :

- Cung chủ đã nói vậy rồi, bốn tọa chẳng còn gì để nói với Cung chủ, mong gặp lại Cung chủ.

Nói rồi Giang Hàn ôm quyền :

- Cáo từ.

- Bốn cung không tiễn khách!

- Bốn tọa không dám làm phiền đến Cung chủ.

Gắm y nhân xá Tuyết Ngọc rồi quay bước đi thẳng ra cửa.

Gắm y nhân nhân rời khỏi biệt sảnh thì Tiêu Lân từ sau bức hoành phi bước ra.

Tuyết Ngọc nhìn Tiêu Lân mỉm cười, rồi quay lại tròng kị ngã người nằm xuống tư thế ban đầu. Lần này nằm xuống tròng kị Huyền cung chủ đã chủ động lật vạt áo qua bên phơi đôi chân trần với làn da trắng mịn ra trước mặt Tiêu Lân.

Tiêu Lân bước đến trước tròng kị.

Tuyết Ngọc chỉ xuống phía dưới tròng kị nhỏ nhẹ nói :

- Công tử ngồi xuống đi.

Tiêu Lân ngồi xuống tròng kị ngay bên cạnh đôi chân của Tuyết Ngọc.

Tuyết Ngọc mỉm cười nói :

- Tiêu Lân hẳn đã nhận ra tình cảm của mình rồi chứ?

- Nương nương... Người đó là ai?

- Võ lâm Minh chủ. Người gánh vác những sự vụ võ lâm. Y chỉ dưới có bốn người nếu không muốn nói là sánh ngang với Tứ Đỉnh Thiên Can, còn đứng trên tất cả mọi người trong giới võ lâm hắc bạch hai đạo.

Nghe Tuyết Ngọc thốt ra câu này bất giác Tiêu Lân buông tiếng thở dài.

Chàng hỏi :

- Võ lâm Minh chủ đến để phán tội oan của Tiêu Lân?

Chu Tuyết Ngọc gật đầu :

- Đúng. Nếu như Tiêu Lân rời xa bồn cung thì cái chết sẽ ập đến ngời ngay lập tức. Tiêu Lân biết điều đó chứ?

Tuyết Ngọc nắm lấy tay Tiêu Lân, nhỏ nhẹ nói :

- Bồn cung đã mang thân phận mình ra bảo chứng cho Tiêu Lân. Vì Tiêu Lân, bồn cung đã làm tất cả. Chẳng biết Tiêu Lân có vì bồn cung không?

- Nương nương đã vì Tiêu Lân, tất nhiên Tiêu Lân cũng phải vì Cung chủ chứ. Có qua có lại là chuyện đương nhiên đó mà.

Tuyết Ngọc mỉm cười khẽ gật đầu nhìn Tiêu Lân. Tuyết Ngọc vừa vuốt ve món trón bàn tay chàng. Hai người đối nhãn nhìn nhau. Tuyết ngọc nói :

- Tiêu Lân! Quả tình yêu đã chín chưa?

Tiêu Lân gượng cười giả là rồi gãi đầu :

- Hình như đã chín rồi.

- Hãy đưa cho ta ăn quả chín tình yêu đó.

Tiêu Lân thở hắt ra một tiếng nghĩ thầm :

- “Sao mình cứ phải đối phó với những chuyện oái oăm, ôn dịch này nhỉ?”

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Tiêu Lân lại hỏi Huyền cung Cung chủ :

- Nương nương định ăn quả chín đó như thế nào?

Tuyết Ngọc chỗi tay ngồi lên. Đôi ngọc thủ của Tuyết Ngọc bá vòng qua cổ Tiêu Lân.

- Tiêu Lân cho Nương nương ăn như thế nào?

Tiêu Lân chất lưỡi nói :

- Cung chủ, quả chín không phải chín ngay một lúc, mà chín từ từ. Có quả thì chín từ trong ra ngoài, có quả thì chín từ ngoài vào trong. Cũng có thứ quả chín từ đầu đến cuối rồi có quả chín từ dưới lên trên. Mỗi quả có kiểu chín khác nhau! Không biết Nương nương định ăn quả chín tình yêu như thế nào đây?

- Trái tình yêu cũng có kiểu chín như những thứ trái cây thông thường ư?

- Đã là quả thì quả nào cũng như quả nấy mà.

- Thế thì ta tùy vào Tiêu Lân vậy! Tiêu Lân muốn cho ta ăn thế nào ta sẽ ăn thế ấy.

- Thế thì tốt quá.

Tiêu Lân nói rồi áp môi mình vào đôi môi của Tuyết Ngọc. Ngay lập tức hai cánh môi của vị Huyền cung Cung chủ hể ra tiếp nhận nụ hôn của chàng.

Hai cánh môi của Tiêu Lân vừa chạm vào môi Tuyết Ngọc thì ngay lập tức nàng dán chặt môi mình vào môi chàng.

Kẻ chủ động là Tiêu Lân nhưng người ngộp thở không phải là Chu Tuyết Ngọc mà lại chính là chàng. Sự cuồng nhiệt của Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc biểu cảm qua nụ hôn khiến Tiêu Lân phải nhắm mắt.

Chàng đẩy Tuyết Ngọc ra, thở hắt một tiếng.

- Nương nương! Ăn như thế đủ rồi.

Tuyết Ngọc ngo ngẩn :

- Chỉ bao nhiêu đó thôi ư?

Tiêu Lân gật đầu :

- Đúng rồi! Chỉ bao nhiêu đó thôi!

Quả chín thì phải ăn từ từ, đợi khi nào nó chín hết ăn mới ngon. Nếu vội vã ăn, không chừng quả chưa kịp chín thì đã thối. Quả thối chỉ có nước quăng đi mà thôi.

Tuyết Ngọc nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lân :

- Vậy khi nào bốn cung mới được ăn trọn quả tình yêu chín mộng kia?
- Khi nào chín thì Tiêu Lân đưa cho Nương nương mà. Nhưng không biết Nương nương có giao Tiêu Lân cho Giang Hàn tôn giá không?
- Tất nhiên là không rồi. Nếu bốn cung giao Tiêu Lân cho Giang Hàn, ta nghĩ người không thọ nổi một ngày.

Tiêu Lân lắc đầu :

- Xét cho cùng Giang tôn giá cũng có cái khó xử.

Tiêu Lân đứng lên nhưng Tuyết Ngọc đã giữ chàng lại.

Tuyết Ngọc nói :

- Tiêu Lân đi đâu?
- Không không, Tiêu Lân đứng lên cho đỡ mỏi chân đấy mà.

Tuyết Ngọc lườm chàng :

- Thật ra Tiêu Lân muốn tránh mặt bốn cung?

Tiêu Lân giả là cười rồi nói :

- Tiêu Lân có điên mới tránh mặt Nương nương.

Chàng nhìn Tuyết Ngọc vừa ngấm ngấm :

- Nương nương đẹp như thế này thì ai mà tránh né chứ? Nương nương nghĩ Tiêu Lân là người không biết tìm cái đẹp?
- Nói như vậy nhưng bốn cung thấy người lúc nào cũng muốn né tránh bốn cung.
- Không phải đâu!

Tiêu Lân gỡ tay Tuyết Ngọc rồi đứng lên. Đôi chân trần của Tuyết Ngọc đập vào mắt chàng. Tiêu Lân nheo mày nhìn đôi chân của Tuyết Ngọc, chẳng biết chàng nghĩ gì lại hơi cúi xuống dùng hữu thủ vuốt đôi chân Tuyết Ngọc từ trên xuống tận gót chân.

Không biết cảm giác Tuyết Ngọc nhận được từ cái vuốt ve của Tiêu Lân như thế nào mà mắt lại nhắm hờ với những nét hoan hỉ nhưng không thiếu phần kích và hám dục.

Tiêu Lân đứng thẳng trở lên. Tuyết Ngọc mở mắt nhìn chàng.

Sự hụt hẫng biểu lộ ngay trong ánh mắt của Huyền cung Cung chủ.

Tuyết Ngọc miễn cưỡng nói :

- Bốn cung thích hành động Tiêu Lân.
- Còn Tiêu Lân thì thích cái khác.
- Tiêu Lân thích cái khác là cái gì?
- Thích nhìn Nương nương ngắm quả chín tình yêu bằng sự thèm thuồng. Cái gì ngoài tầm tay thì quý nhưng trong tầm tay thì lại trở nên rất tầm thường. Nên tất cả phải để ngoài tầm tay mình.

Tuyết Ngọc lắc đầu :

- Ta đành chịu công tử thôi.

Tiêu Lân mỉm cười ôm quyền nói :

- Cung chủ! Tiêu Lân có điều thỉnh giáo Cung chủ.

Tiêu Lân nói :

- Hỏi thật Nương nương nhé. Trên võ lâm có người nào hơn hẳn Nương nương về võ công không?

Tuyết Ngọc phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nhìn Tiêu Lân với ánh mắt chế giễu và hóm hỉnh.

Cắt ngang tràng tiếu ngạo, Tuyết Ngọc nói :

- Theo Tiêu Lân thì ai có võ công cao hơn Huyền cung Cung chủ nào? Chỉ có kẻ sánh ngang thôi.
- Ồ... Sánh ngang?
- Tứ Đình Thiên Can có bốn người. Bốn người đó có võ công ngang bằng với nhau. Trong đó Tứ Đình Thiên Can có bốn cung. Nếu có người hơn thì Tuyết Ngọc không dám đảm bảo mạng sống cho Tiêu Lân đâu.

Tiêu Lân nheo mày :

- Nếu đúng như Nương nương nói thì cô vẫn trong kinh thư sai bét rồi. Cổ nhân có câu núi cao thì có núi cao hơn. Người tài thì có kẻ tài hơn.
- Đó chỉ là sách nói. Nhưng Tứ Đình Thiên Can đã đạt đến cảnh giới tối thượng của võ công. Chẳng còn có ai hơn được. Nhưng chẳng bao lâu nữa, bốn cung sẽ là người cao nhất trong Tứ Đình Thiên Can.

Nghe Tuyết Ngọc nói câu này, Tiêu Lân tròn mắt nhìn thị.

Thấy chàng tròn mắt ngơ ngẩn nhìn mình, Tuyết Ngọc buột miệng hỏi :

- Tiêu Lân không tin?
- Hề, lời nói của Nương nương mà không tin thì mạng Tiêu Lân khó mà giữ được. Phải tin! Phải tin.

Chàng vừa thốt ra lời nói đó vừa nghĩ thầm :

- “Nếu đúng như Cung chủ Huyền cung nói thì Tiêu Lân phải trao chiếc chìa khóa vàng của Tiểu Cúc cho thị à? Coi bộ không ổn rồi”.

Tuyết Ngọc đứng lên, dựa sát người vào Tiêu Lân :

- Nếu sau này Tuyết Ngọc đứng trên tất cả, Tiêu Lân muốn gì nào?
- Tiêu Lân sẽ là quả chín cho Nương nương dùng.

Tuyết Ngọc bật cười :

- Hay lắm! Mãi mãi Tiêu Lân sẽ là quả chín cho Tuyết Ngọc.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Còn một điều nữa, Tiêu Lân muốn thỉnh giáo Nương nương.
- Tiêu Lân muốn gì nào?
- Tiêu Lân muốn rời khỏi đây.

Đôi chân mày Tuyết Ngọc nhíu lại, lộ bật mẫn và đánh ác. Tuyết Ngọc gằn giọng nói :

- Tiêu Lân sao lại muốn rời khỏi biệt cung của bốn nương?

Chàng giả là cười rồi nói :

- Nương nương quên rồi sao? Hiện thời Tiêu Lân còn mang nặng oan nghiệp nhục nhã trên vai mình. Nếu không tự Tiêu Lân giải oan nghiệp, thì quả chín tình yêu e khó mà chín được.

Tuyết Ngọc nhìn chàng. Đôi ngọc thủ bá quanh cổ Tiêu Lân.

- Tiêu Lân không cần phải nghĩ ngợi chuyện đó. Cứ ở đây chẳng ai làm gì được Tiêu Lân đâu.

Tiêu Lân buông tiếng thở dài nói :

- Nương nương! Tiêu Lân biết ở đây là an toàn rồi, nhưng canh cánh bên lòng nỗi nhục kia. Làm sao mà sinh tình được. Tiêu Lân cần phải giải oan nghiệp cho mình.
- Tuyết Ngọc sẽ giúp Tiêu Lân chuyện đó.

Tuyết Ngọc nói dứt câu, bất ngờ buông tay khỏi cổ Tiêu Lân, nhìn về phía bức hoành phi, Tuyết Ngọc đánh giọng gay gắt nói :

- Ngươi đứng đó làm gì?

Tiêu Lân ngỡ ngác chẳng biết Huyền cung Cung chủ nói với ai.

Chàng toan hỏi Tuyết Ngọc nhưng rồi thị đã khoát tay nói :

- Tiêu Lân về thư phòng của mình đi, Tuyết Ngọc sẽ đến đối ẩm với Tiêu Lân. Chúng ta sẽ cùng ngắm trăng lên.

Tiêu Lân gật đầu.

Chàng rời gian biệt sảnh, vừa đi vừa nghĩ ngợi lung tung. Sự xuất hiện của Cẩm y nhân Giang Hàn khiến tâm trạng Tiêu Lân nặng trĩu. Chàng chẳng biết ngày mai mình sẽ ra sao. Phía trước chàng thật mơ hồ và mù mịt. Những gì đang xảy ra với chàng chẳng khác nào ma trận, cuốn Tiêu Lân vào để rồi bít tất cả mọi ngõ ngách chẳng cho chàng lối ra.

Tiêu Lân dừng bước trên cầu kiều. Nhìn xuống dòng sông lung linh những vì sao lấp lánh như một tấm gương trong suốt phản chiếu bầu trời đêm, Tiêu Lân tự nhủ :

- “Ta phải làm gì đây?”

Chàng lắc đầu buông tiếng thở dài ngao ngán. Những gì trước đây chàng muốn làm như thể đang xa rồi khỏi tầm tay. Xa rồi khỏi khả năng của chàng.

Đứng như thế một lúc lâu chàng rảo bước đi tiếp cùng với sự chán nản càng lúc càng xâm chiếm mình. Cho dù binh thời Tiêu Lân là kẻ lạc quan với tất cả mọi sự biến của cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Biến cố bất ngờ

Bưng cả vò rượu độc lên miệng tu một ngụm dài rồi mới thả vò rượu xuống bàn. Tiêu Lân buông tiếng thở dài. Chàng muốn dùng rượu để khóa lấp sự chán nản trong mình. Nhưng chàng càng khóa lấp thì sự chán nản kia càng dâng toàn tâm tưởng.

Cạch!

Âm thanh khô khốc từ cánh cửa phát ra buộc Tiêu Lân phải nhìn lại.

Chàng đứng bật dậy khi thấy một Hắc y nhân vận võ phục bó chèn che mặt bằng vuông lụa đen lên vào.

Hắc y nhân đóng sầm cửa lại, rồi quay mặt đối diện với Tiêu Lân. Đôi mắt của Hắc y nhân sáng ngời chiếu vào Tiêu Lân. Uy quang hùng hực từ Hắc y nhân tỏa ra ập vào hai con ngươi của Tiêu Lân khiến chàng không khỏi gai lạnh cột sống.

Tiêu Lân buột miệng hỏi :

- Các hạ là ai?

Hắc y nhân dần bộ bước đến hai bước. Y cất giọng trầm trầm nói :

- Sát thủ trong đêm.

Lời nói của Hắc y nhân đập vào thính nhĩ Tiêu Lân khiến chàng rùng mình, bất giác không làm chủ được mà thối liền hai bộ. Tiêu Lân chớp lấy rượu trên bàn. Chàng nhìn Hắc y nhân nói :

- Các hạ là sát thủ trong đêm?

- Đúng.

- Các hạ muốn gì nơi Tiêu Lân?

- Giết ngươi.

Mặt Tiêu Lân đành lại. Chàng miễn cưỡng nói :

- Giết Tiêu Lân! Chắc các hạ có lý do để giết tại hạ chứ? Nếu tại hạ đoán không lầm các hạ định lấy lý do mà người ta gieo vào Tiêu Lân tại Dương Châu làm cái cớ để lấy mạng Tiêu Lân?

- Đó là một lý do.

- Còn lý do gì nữa?

- Tiêu tử họ Tiêu.

- Tiêu Lân họ Tiêu thì phải chết sao?

- Đúng!

Tiêu Lân từ từ thở ra. Giờ thì chàng đã lấy lại sự tĩnh tâm bình thản ban đầu. Chàng mỉm cười giả là nói :

- Có quá nhiều lý do để thiên hạ đòi lấy mạng Tiêu thiếu gia nhưng duy có các hạ thì có thêm lý do nữa đó là tại hạ mang họ Tiêu. Bộ họ Tiêu có mối thù bất đội trời chung với các hạ à?

- Đúng!

- Mối thù gì?

- Chưa phải lúc ta nói cho tiêu tử biết.

Tiêu Lân chau mày.

- Chưa phải lúc, nghĩa là không phải lúc này?

Chàng ve cằm.

- Các hạ đột nhập vào thư phòng của Tiêu Lân với mục đích gì nào?

- Giết người.

Tiêu Lân lắc đầu :

- Không phải như vậy đâu.

- Thế ta đột nhập vào đây để làm gì?

- Các hạ có mục đích khác. Nếu như các hạ muốn giết tại hạ thì hẳn đã trả lời câu hỏi vừa rồi của tại hạ. Nhưng các hạ lại nói chưa phải lúc tất các hạ chưa thể cho tại hạ biết. Hoặc các hạ hoài nghi bản thân mình không thể đủ bản lĩnh lấy mạng Tiêu thiếu gia.

- Ta lấy mạng tiêu tử dễ như trở bàn tay.

- Nói thì dễ nhưng làm khó lắm đó. Tiêu Lân là người quý mạng sống mình nên nhất định không chịu ngồi yên cho các hạ lấy mạng đâu.

Tiêu Lân nhún vai :

- Các hạ thừa biết đây là biệt phòng của Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc! Đột nhập vào thư phòng của Tiêu Lân, các hạ đã xem thường Huyền cung Cung chủ rồi.

- Nếu ta coi trọng ả dâm phụ kia thì đâu vào đây làm gì? ả không đáng để ta nhìn tới đâu.

- Vậy sao! Nếu không đáng để các hạ nhìn tới sao các hạ lại che giấu chân diện mình? Không sợ thì cứ đường đường chính chính đến lấy mạng Tiêu Lân sao lạm dụng đến trò hành thích của bọn tiểu nhân hạ đẳng?

Đôi chân mà Hắc y nhân nhún lại. Y gần giọng nói :

- Chưa phải lúc ta cho thiên hạ thấy chân diện mình.

Hắc y nhân đôi giọng ôn nhu từ tốn :

- Tiêu tiểu tử! Người có một cơ hội được sống nếu thuận theo ý ta.

Tiêu Lân chau mày.

- Các hạ cho tại hạ cơ hội gì và thuận theo ý của các hạ? Thế ý của các hạ là thế nào?

- Trao lại cho ta chiếc chìa khóa của Bạch Mẫu Đơn Di Tiểu Phụng đã trao cho Tiểu Cúc.

Câu nói của Hắc y nhân khiến Tiêu Lâm không khỏi sờ sững cả người.

Chàng nhủ thầm :

- “Quái lạ thật! Sao y lại biết mình giữ chiếc chìa khóa vàng của đại tỷ Tiểu Cúc”.

Tiêu Lâm suy nghĩ nhưng không thể nào giải đáp được câu hỏi của mình.

Chàng buột miệng hỏi :

- Các hạ biết Tiêu Lâm giữ chiếc chìa khóa đó à?

- Biết.

- Sao các hạ biết?

- Tiểu tử không cần hỏi vì sao ta biết mà chỉ nên trả lời cho ta biết, ngươi có trao chiếc chìa khóa vàng đó không thôi?

Tiêu Lâm ôm vò rượu một lúc rồi nói :

- Không chừng Tiêu thiếu gia và các hạ là bằng hữu với nhau?

Hắc y nhân khoát tay :

- Ta không phải là bằng hữu của ngươi. Đừng nói quanh co nữa! Hãy trao chiếc chìa khóa vàng cho ta.

Tiêu Lâm nheo mày. Chàng lưỡng lự rồi nói :

- Các hạ xem chừng rất quan tâm đến chiếc chìa khóa vàng của đại tỷ Tiểu Cúc. Hẳn các hạ biết điều kiện cơ bản mà đại tỷ giao cho Tiêu Lâm tìm người trao chiếc chìa khóa đó chứ?

Hắc y nhân lắc đầu :

- Ta không quan tâm đến điều kiện gì cả mà chỉ buộc tiểu tử phải trao lại chiếc chìa khóa kia cho ta.

- Nếu Tiêu Lâm không trao chiếc chìa khóa đó cho các hạ?

- Tiểu tử phải chết.

- Nói như vậy con đường sống của tại hạ là phải trao chiếc chìa khóa của đại tỷ Tiểu Cúc cho các hạ?

- Đó là cơ hội duy nhất mà tiểu tử không còn sự lựa chọn nào khác.

Tiêu Lâm xoay tránh. Chàng chất lưỡi rồi hỏi :

- Tiêu Lâm trao chiếc chìa khóa kia cho các hạ rồi lại có người đến đòi chiếc chìa khóa đó giống các hạ, Tiêu Lâm lấy gì mà giao để giữ mạng sống của mình?

- Ngươi tự lo cho mình.

- Các hạ chỉ nghĩ đến thứ mình cần mà chẳng nghĩ đến sinh mạng của người khác?

- Đừng nhiều lời! Có giao ra không?

Tiêu Lâm nheo mày. Chàng miễn cưỡng nói :

- Thôi được. Tại hạ sẵn sàng trao chiếc chìa khóa kia cho các hạ, nhưng trước khi trao, tại hạ phải thực hiện đúng điều kiện mà Tiêu Lâm đã thỏa ước với đại tỷ Tiểu Cúc.

Hắc y nhân gằn giọng nói :

- Điều kiện gì?

- Các hạ phải đánh thắng Tứ Đình Thiên Can hợp công

- Hồ đồ! Ngươi đúng là đi tìm cái chết cho ngươi.

Lời còn đọng trên hai cánh môi. Hắc y nhân bất ngờ võ chưởng đến Tiêu Lâm. Bóng ảnh chưởng đuổi chụp tới chàng.

Đã phòng bị từ trước. Tiêu Lâm liền thi triển “Hành Tẩu Di Hình bộ” tránh né chưởng công của đối phương.

Hai chiếc bóng ảnh thủ đồ au kia đập thẳng vào vách thư phòng sau lưng chàng.

Ầm!

Bức vách thư phòng kiên cố thế mà bị hai chiếc bóng ảnh thủ đánh đổ sập xuống ngay.

Rầm!

Uy lực của chưởng pháp do Hắc y nhân phát ra khiến Tiêu Lâm phải giật mình hoảng hốt. Chàng vừa trụ thân thì Hắc y nhân đã chuyển bộ lướt đến, cùng với đôi trào công đồ au thóp vào tứ huyết Tiêu Lâm. Tất cả những chiêu thức Hắc y nhân thi triển đều là sát chiêu nhất quyết lấy mạng Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm lại thi triển “Hành Tẩu Di Hình” bộ tránh né.

Hai chiếc bóng trào vỗ vào cây cột.

Rắc!

Tiêu Lâm thấy cây cột bị trào công bóc luôn một mảng to từ từ ngã dần xuống. Chàng nhìn Hắc y nhân nghĩ thầm :

- “Nếu để cho gã Hắc y nhân này võ trúng mình khó mà bảo toàn được mạng sống”.

Hắc y nhân nhìn lại Tiêu Lâm.

- Tiểu tử! Bộ pháp ngươi vừa thi triển, thụ giáo của Khẩu Đà Từ phải không?

Tiêu Lâm gằn giọng đáp lời Hắc y nhân :

- Các hạ không trả lời những câu hỏi của Tiêu thiếu gia thì Tiêu thiếu gia cũng không cần thiết phải trả lời các hạ.

- Ngươi dám lộng ngôn với ta như vậy ư? Được, để ta tổng tiền ngươi về châu Diêm chúa.

Tiêu Lâm khoát tay.

- Khoan!

Hắc y nhân đang giọng nói :

- Tiểu tử Ngươi muốn gì, đã đòi ý rồi ư?

- Tiêu Lâm chẳng bao giờ biết đòi ý. Các hạ đã liên thủ tập kích Tiêu Lâm hai chiêu cũng vậy bây giờ đến lượt Tiêu Lâm. Có như thế mới công bằng. Chi cần các hạ đỡ được một chưởng của ta tại hạ thì xem như đã có nửa chiếc chìa khóa kia rồi.

Đôi chân mày của Hắc y nhân nhíu lại :

- Tiểu tử! Ngươi làm ta quá ngạc nhiên rồi đó! Đâu! Ngươi thử giờ tuyệt học của ngươi xem! Không chừng ta phải tâm phục khẩu phục?

Nghe Hắc y nhân thốt câu này Tiêu Lâm nghĩ thầm :

- “Ngươi quá tự tin rồi đó. Hẳn ngươi không biết ngay cả Hàm Mô Công Lương Tổng vẫn còn chạy thì với ngươi ta đây có gì dễ ngại”.

Tiêu Lâm nghĩ vậy trang trọng nói :

- Thốt ra câu nói đó các hạ có ngại không?

- Ta chẳng có gì phải ngại cả. Xuất thủ đi!

- Nhớ đấy nhé? Đừng có né tránh như Tiêu Lâm.

- Hãy xuất thúc đi!

Tiêu Lân dựa vào tâm pháp mà Khấu Đà Tử truyền thụ, nạp khí vào Đan Điền rồi từ ấn song thủ về phía Hắc y nhân. Chàng ngạc nhiên khi nhận ra tâm pháp của Hắc y nhân như có một lớp màng huyết bao bọc. Tiêu Lân chưa biết đó là hiện tượng gì thì hai bóng ảnh thủ đồ ồ ồ từ Hắc y nhân phát ra đón thẳng, đỡ thẳng lấy hai đạo khí kinh của chàng.

Àm!

Tiêu Lân tối tăm mặt mũi cùng với cảm giác như có quả núi đè lên ngực. Chàng bị nhấc bổng lên khỏi sàn biệt sảnh phòng quảng qua chỗ vách tường vừa sập xuống ngã nhào xuống đất.

Tiêu Lân chẳng biết chuyện gì xảy ra. Và tại sao mình lại bị quăng đi như vậy? Chàng chới tay xuống lớp cỏ ướt đầm sương đêm cố đứng lên rồi rùng mình ớn lạnh một bùm máu.

Một chiếc bóng trắng lướt đến bên Tiêu Lân. Tiêu Lân nghĩ thầm :

- “Lân này thì ta chết chắc rồi”.

Chiếc bóng trắng đó hóa ra là Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc.

Đứng bên cạnh Tiêu Lân, Tuyết Ngọc chấp tay sau lưng nhìn Hắc y nhân. Gắt giọng nói :

- To gan! Dám xâm nhập biệt cung của bổn nương hành thích người của bổn nương.

Hắc y nhân rọi hai luồng uy nhân vào Huyền cung Cung chủ. Y chột ngựa mặt cười khàn khạch.

Nghe Hắc y nhân phát tràng tiếu ngạo khàn khạch. Tiêu Lân không thể tin vào thính nhĩ mình. Chàng nhìn Hắc y nhân nghĩ thầm :

- “Quái lạ thật! Gã Hắc y nhân này bộ không biết Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc là một trong Tứ Đình Thiên Can hay sao mà tự thị cười cợt ngay trước mặt Tuyết Ngọc nương nương? Y muốn chết rồi ư?”

Ý niệm đó vừa lướt qua đầu Tiêu Lân thì Hắc y nhân nhìn lại Tuyết Ngọc cắt ngang tràng tiếu ngạo.

- Ai sợ đệ nhất dâm bà Chu Tuyết Ngọc chứ bổn nhân chẳng biết sợ là gì đâu. Bổn nhân đã đến đây thì tất phải chứng nghiệm Hấp Tinh đại pháp của đệ nhất dâm bà như thế nào rồi. Đừng có khoa trương với bổn nhân làm gì.

Nghe Hắc y nhân nói, chân diện Tuyết Ngọc đỏ bừng những tướng như có than hồng đang nung chín. Con tức giận dồn nén Huyền cung Cung chủ khiến cho Cung chủ ghen lời không thốt được thành tiếng.

Tiêu Lân liếc trộm Tuyết Ngọc. Chàng nhìn ra sắc diện của Huyền cung Cung chủ từ đỏ biến qua xanh rồi từ xanh rờn biến thành đỏ sẫm. Tiêu Lân nghĩ thầm :

- “Huyền cung chủ đang giận dữ lắm đây. Gã Hắc y nhân kia biết là Huyền cung Cung chủ như vậy sao còn khiêu khích? Rõ ràng y muốn chết rồi”.

Tuyết Ngọc rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực. Rồi mới chậm rãi lên tiếng :

- Ngươi không sợ bổn cung?

- Nếu sợ thì bổn nhân không đến biệt cung của Cung chủ đâu. Đừng hù dọa bổn nhân làm gì.

- Vậy ngươi có thể cho bổn cung thấy chân diện của ngươi không?

- Không phải lúc. Nhưng nếu Cung chủ muốn thấy chân diện của bổn nhân, có khó gì đâu. Cứ dùng tất cả tu vi nội lực của Hấp Tinh đại pháp lấy mạng bổn nhân rồi sau đó lột chiếc khăn lụa này ra tất biết bổn nhân là ai?

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Một kiếp họa ẩn tàng

Sự im lặng bao trùm lên gian biệt thất. Tiêu Lân cảm nhận sự ngăn ngấm một cách lạ thường. Chàng dựa lưng vào vách biệt thất định nhìn Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc mà nghĩ thầm :

- “Xét cho cùng Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc đâu phải là một phụ nữ xấu xa, nếu không nói ở tuổi ngoài ngũ tuần thì khó có nữ nhân nào giữ được nhan sắc như người. Thế mà lại không biết giữ đạo làm người để cho thiên hạ xem rẻ mình là dâm phụ”.

Chàng lắc đầu :

- Nghĩ cũng tiếc cho Huyền cung Cung chủ. Nếu Chu Tuyết Ngọc Huyền cung Cung chủ biết giữ phẩm giá của mình thì đâu ai dám xem thường được chứ? Không chừng còn suy tôn Tuyết Ngọc là Thánh mẫu đúng nghĩa nữa.

Nghĩ đến đây bất giác Tiêu Lân buông tiếng thở dài. Chàng lắc đầu ngao ngán với những ý niệm đang trôi qua trong tâm tưởng mình. Cảm giác ngán ngẫm kia còn dồn ứ trong tâm thức Tiêu Lân thì bất thình lình có giọng nói o e như tiếng muỗi kêu đập vào thính nhĩ chàng :

- Tiêu công tử còn chờ đến lúc nào nữa mới cao chạy xa bay? Đây là cơ hội tốt để công tử bỏ đi đó. Còn chờ gì nữa?

Tiêu Lân chau mày nhìn ra cửa. Chàng buột miệng nói :

- Ai vừa nói với mình nhĩ?

Cửa mật thất vẫn đóng im ỉm.

Tiêu Lân thò ngón tay vào thính nhĩ ngoáy, rồi lại dựa lưng vào vách nhìn Chu Tuyết Ngọc nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ Huyền cung Cung chủ vừa nói với mình”.

Ý niệm kia vừa trôi qua thì giọng nói ban nãy lại rót vào thính nhĩ chàng :

- Công tử không nghe tôi nói sao mà cứ ngồi thừ ra như vậy? Đây là lúc công tử cao chạy xa bay. Không tận dụng cơ hội này không còn cơ hội khác đâu.

Tiêu Lân chau mày nhìn ra cửa rồi lại Chu Tuyết Ngọc. Chàng thở hắt ra một tiếng, cau mày lầu bàu nói :

- Lại cao chạy xa bay. Chẳng lẽ cả cuộc đời mình chỉ biết cao chạy xa bay thôi hay sao mà chẳng còn biết làm điều gì khác hơn nữa à? Chạy mãi, chạy mãi thì có được gì không? Ta chẳng muốn cao chạy xa bay chút nào. Ta chỉ muốn quay lại cuộc sống bình dị như thuở nào còn là gia sư của lũ mục đồng tại thôn Đào Viên.

Tiêu Lân buông tiếng thở dài nhìn về phía Huyền cung Cung chủ :

- Cung chủ nói với mình à?

Như người kia thấy Tiêu Lân lưỡng lự liền nói tiếp :

- Tiêu công tử còn chờ gì nữa! Hay người muốn hiến thân cho Chu Tuyết Ngọc?

Tiêu Lân cau mày buột miệng hỏi :

- Cô nương là ai?

Lời nói kia vừa thốt ra khỏi cửa miệng chàng thì Chu Tuyết Ngọc bất ngờ mở to hai mắt nhìn Tiêu Lân. Tuyết Ngọc nói :

- Tiêu Lân! Ai đang truyền âm nhập mật nói với ngươi vậy?

- Truyền âm nhập mật?

- Đúng! Bỏn cung nghe có tiếng truyền âm nhập mật. Ai đã truyền âm nhập mật nói vào thính nhĩ của Tiêu Lân?

Tiêu Lân lắc đầu :

- Cung chủ không biết làm sao Tiêu Lân biết được.

Tuyết Ngọc nhìn Tiêu Lân từ từ vận nạp khí công. Chân diện Tuyết Ngọc từ từ ửng hồng chẳng khác nào thiếu nữ thẹn thùng trong ngày loan phòng với tân lang.

Tuyết Ngọc nói :

- Tiêu Lân! Đến lúc bỏn cung cần ngươi.

Tiêu Lân gật đầu, đồng dục nói :

- Cung chủ cần Tiêu Lân làm gì?

- Bỏn cung cần chân ngươn của Tiêu Lân để vận hành U Hạo tâm pháp đắc thành Hấp Tinh đại pháp để chữa nội thương của mình. Tiêu Lân vì bỏn

cung chứ?

- Được! Tiêu Lân sẽ giúp Cung chủ điều trị nội thương.

- Bỏn cung sẽ vô cùng cảm kích Tiêu Lân.

Tuyết Ngọc nói rồi tự tay trút bỏ xiêm y trên người.

Thấy Tuyết Ngọc trút bỏ xiêm y, Tiêu Lân vừa bối rối vừa lúng túng. Chàng nói :

- Cung chủ đang bị nội thương, định làm gì mà trút bỏ y phục vậy?

Mặc cho Tiêu Lân nói, Tuyết Ngọc vẫn cứ lột bỏ tất cả y trang mình. Tấm thân lồ lộ với tất cả những gì đáng ra phải giấu kín của Tuyết Ngọc phơi ra trước mặt Tiêu Lân.

Tiêu Lân quay mặt ra cửa nói :

- Nương nương! Tại sao người làm vậy?

Tuyết Ngọc từ tốn đáp lời chàng :

- Tiêu Lân hãy cởi y trang ra đi. Bỏn cung và Tiêu Lân sẽ dụng tâm pháp U Hạo để ta tiếp nạp chân dương nguyên khí của Tiêu Lân mà hóa giải nội thương trong cơ thể mình.

- Trên đời này có thứ tâm pháp đó ư?

- Nguyên tắc của càn khôn có âm có dương. Bỏn cung thuần âm, Tiêu Lân thuần dương. Khi âm dương hòa hợp tức khắc sẽ tạo ra sinh khí vô vi lưỡng cực âm dương. Chính sinh khí lưỡng cực âm dương đó sẽ giúp bỏn cung trị nội thương của mình mau chóng bình phục hơn.

Tiêu Lân lưỡng lự nói :

- Nương nương! Có thật như vậy không, hay đó chỉ là những lời bày vẽ của Nương nương?

- Đó là sự thật! Chính vì muốn tiếp nhận chân nguyên thuần dương của Tiêu Lân mà bỏn cung mới muốn Tiêu Lân ở lại hầu phục bỏn cung.

- Tiêu Lân mới nghe đến thứ tâm pháp quái gở này lần đầu. Ngoài tâm pháp U Hạo âm dương hòa hợp ra còn tâm pháp nào nữa không?

- Chỉ có tâm pháp U Hạo bỏn cung mới có thể tiếp nhận chân nguyên thuần dương của Tiêu Lân. Tiêu Lân, bỏn cung không quản ngại thân mình vì Tiêu Lân, chẳng lẽ Tiêu Lân lại không vì bỏn cung sao?

Tiêu Lân buông tiếng thở dài :

- Nương nương! Không phải tại hạ không muốn giúp Nương nương, nhưng chuyện này Tiêu Lân thấy làm sao đó. Nó có cái gì rất khác thường. Huống chi nếu bị lộ ra ngoài thì Tiêu Lân đúng là kẻ bại hoại rồi.

- Sẽ chẳng ai biết đâu.

- Tại vách mạch rừng làm sao mà giấu được, huống chi Tiêu Lân lại thấy kỳ cục lắm. Nương nương thử nghĩ lại xem. Tuổi tác của Nương nương bao nhiêu, còn Tiêu Lân bao nhiêu. Đúng là khắp khển.

- Bỏn cung biết tâm trạng của Tiêu Lân, nhưng đây là sự bắt buộc. Việc làm của Tiêu Lân là nghĩa cử và bù đắp lại sự cứu mạng cho bỏn cung.

Lời nói của Tuyết Ngọc khiến Tiêu Lân chẳng còn lời để phân biện. Chàng thở hắt ra một tiếng rồi nói :

- Được rồi, vì chữa trị nội thương cho Nương nương, Tiêu Lân chấp nhận làm một kẻ bại hoại. Nhưng chỉ lần này thôi. Tiêu Lân sẽ rời ngay khỏi biệt cung của Nương nương.

Tuyết Ngọc mỉm cười :

- Chỉ một lần này thôi, bỏn cung sẽ không quên Tiêu Lân rồi.

Tiêu Lân nghĩ thầm :

- “Nếu Khấu Đà Từ là lão ôn dịch thì mình là tiểu tử bại hoại. Đúng là bằng hữu tri âm tri kỷ mà. Nếu gặp lại Khấu Đà Từ lão huynh, mình chẳng biết nói với Khấu Đà Từ huynh như thế nào nữa. Có ân thì đền có oán thì trả. Tiêu Lân ơi là Tiêu Lân, người phải trả ân cho người ta thôi”.

Tiêu Lân nghĩ rồi toan cởi trang phục thì cửa biệt thất bật tung ra, Tiêu Viên xông vào.

Về tiêu tụy của Tiêu Viên khiến Tiêu Lâm chẳng còn nhận ra được nữa, làm sao chàng nhận ra được Huyết Điểm Tử Tiêu Viên hôm nào với phong thái oai phong, uy nghi, còn giờ đây là một lão nhân gầy còm với lớp da nhăn nheo, rệu rã.

Tiêu Viên lao vào biệt thất, quì xuống đập đầu khấn thiết nói :

- Cung chủ! Hãy tha cho Tiêu Lâm.

Tuyết Ngọc đánh mặt rít lên :

- Đê tiện! Nô nhân! Bồn cung chưa cho phép mà ngươi đã xông vào. Đáng chết thật.

Vừa nói Tuyết Ngọc vừa tống một chưởng vào ngực Tiêu viên.

Bình!

Nhận một chưởng của Chu Tuyết Ngọc, Tiêu Viên bật về sau ngã ngay dưới chân Tiêu Lâm.

Tiêu Viên nhìn Tiêu Lâm hỗn hển nói :

- Tiêu Lâm... Chạy đi... Chạy đi!

Tiêu Lâm sững sờ. Ánh mắt của Tiêu Viên đập vào nhãn quang chàng. Tiêu Lâm nhận ra ánh mắt quen thuộc của Tiêu Viên.

Chàng đỡ lấy Tiêu Viên nói :

- Tiền bối!

Tiêu Viên cướp lời Tiêu Lâm :

- Tiêu thúc thúc đây! Chạy đi!

- Tiêu thúc thúc đây sao?

Tiêu Viên gào lên :

- Hiền đệ đệ còn chưa chạy ư?

Tiêu Lâm bối rối chưa biết chuyện đang xảy ra. Thì lại thêm một xám y nhân che mặt lướt vào, thòp lấy tay chàng.

- Công tử! Chạy thôi.

Người đó giật mạnh Tiêu Lâm kéo ra cửa biệt thất.

Tuyết Ngọc để mặc tấm thân lửa lò thét lên :

- Tiêu Lâm! Ngươi thất hứa với bồn cung ư?

Vừa nói Tuyết Ngọc vừa đề khí lướt đến nhưng Tiêu Viên đã lách người chặn ngang, ôm lấy tiểu yêu của Huyền cung Cung chủ.

Tuyết Ngọc tức giận thét lên :

- Nô nhân! Buông bồn cung ra.

Vừa nói Tuyết Ngọc vừa dụng trào thủ vồ vào đầu Tiêu Viên.

Mọi sự biến đập vào mắt Tiêu Lâm. Chàng sờ sờ nói :

- Tiêu thúc thúc!

Mặc dù nhận trọn trào công của Tuyết ngọc vào đại tử huyết Bách Hội nhưng Tiêu Viên vẫn cứ ôm lấy Huyền cung Cung chủ. Y định nhìn nhìn Tiêu Lâm cố nói :

- Chạy đi!

Tuyết ngọc thét lên :

- Tiêu Lâm! Ngươi đừng có chạy.

Xám y nhân ghệt tay Tiêu Lân.

- Chạy thôi!

Tuyết Ngọc vùng vẫy nhưng vẫn bị Tiêu Viên ôm cứng. Huyền cung Cung chủ rống lên một tiếng, dồn tất công lực, vỗ tiếp hữu trào vào ngay Đan điền Tiêu Viên.

Phập!

Hữu trào của Tuyết Ngọc lún sâu vào Đan điền Huyết Điem Tử, và lôi tất cả lực phủ ngũ tạng của y ra ngoài.

Mặc dù bị lôi cả lực phủ, ngũ tạng ra ngoài nhưng Tiêu Viên vẫn khư khư ôm lấy Tuyết Ngọc không chịu buông ra. Y chấp nhận tiếp nhận cái chết nhưng tay thì vẫn khư khư quyết giữ lấy bóng sắc của vị Cung chủ nổi tiếng đảm đang trong giang hồ.

Trở lại Tiêu Lân và Xám y nhân.

Chàng và Xám y nhân lao ra cửa biệt cung. Tiêu Lân nói :

- Cô nương! Chúng ta chạy đi đâu?

- Không có thời gian cho công tử hỏi đâu.

Tiêu Lân nhận ngay ra giọng nói của Yến Yến.

- Hóa ra là Yến Yến cô nương.

- Rời khỏi đây, Yến Yến sẽ nói với Tiêu công tử sau.

Yến Yến và Tiêu Lân vừa thoát ra khỏi cửa biệt cung thì chạm mặt với Tảo Tảo và sáu cung nữ còn lại.

Tảo Tảo nói :

- To gan, dám bắt Tiêu công tử khỏi biệt cung của Thánh mẫu?

Tảo Tảo vừa nói vừa phát động nhu chương công tới Yến Yến.

Tình thế chẳng đáng dừng, và cũng không còn sự lựa chọn nào khác hơn là buộc phải đón thẳng đỡ thẳng.

Yến Yến dụng ngọc thủ đón thẳng lấy hai đạo nhu kinh của Tảo Tảo.

Bình!

Tảo Tảo thối lại hai bộ. Yến Yến cũng thối lại hai bộ.

Tảo Tảo qua giao thủ với đối phương, nhận ra ngay đó là Yến Yến, liền nói :

- Yến Yến là người sao?

Biết đã lộ hình tích, Yến Yến không cần che giấu nữa, mà lột bỏ vương lụa xám che chân diện mình. Nàng nhìn Tảo Tảo nói :

- Tỷ tỷ! Chính Yến Yến đây.

Tảo Tảo chau mày gắt giọng quát :

- Yến Yến! Sao ngươi lại có thể hành động như vậy?

- Yến Yến phải làm như vậy thôi.

- Ngươi dám chống lại ý muốn của Thánh mẫu nương nương?

- Đúng! Yến Yến không còn sự lựa chọn nào khác? Yến Yến không muốn thấy Tiêu công tử bước vào vết xe đổ của Tiêu Viên tiền bối.

Tảo Tảo đánh mặt thét lớn :

- Yến Yến! Ngươi đúng là hết muốn sống rồi sao vậy? Mau quì xuống chịu tội đi. Thánh mẫu còn nương tay gia hình cho muội.

Yến Yến lắc đầu :

- Yến Yến đã quyết định ly khai khỏi Thánh mẫu nương nương.

- Vậy là ngươi tự tìm cái chết thảm cho mình?

Tảo Tảo nói rồi cùng với sáu ả cung nữ kia đồng loạt vỗ chuông đến Yến Yến.

Cả một vùng không gian chuông khí ào ào chụp tới Yến Yến buộc Yến Yến phải đón đỡ nếu không muốn mất mạng.

Nàng nghiêng răng phát chuông kinh đón đỡ.

Yến Yến chẳng khác nào chiếc lá khô bị thổi về sau ngã nhào xuống đất không sao gượng dậy nổi.

Tiêu Lân lướt đến đỡ lấy nàng. Hai khóm miệng Yến Yến rỉ máu tươi. Nàng nhìn Tiêu Lân nói :

- Tiêu công tử. Hãy chạy đi!

Tiêu Lân nhìn nàng ôn nhu nói :

- Yến Yến cô nương! Vì Tiêu Lân mà cô nương ra nông nỗi này. Tại hạ đâu thể bỏ cô nương được, huống chi tại hạ làm biếng chạy lắm rồi.

Vừa nói Tiêu Lân vừa ôm xóc lấy Yến Yến.

Yến Yến hỏi thúc chàng :

- Nếu công tử không chạy thì sẽ giống như Tiêu Viên tiền bối.

- Nếu phải chạy thì cô nương và tại hạ sẽ cùng chạy.

Chàng vừa toan dậm bước thì triển Hành Tẩu Di Hình bộ thì Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc từ trong biệt lầu lướt ra.

Tuyết Ngọc vừa xuất hiện thì Tảo Tảo và sáu nàng cung nữ kia đồng loạt quì xuống xướng lên :

- Thánh mẫu nương nương duy ngã độc tôn, phúc thọ vô biên.

Không màng đến lời xướng của Tảo Tảo và sáu ả cung nữ, Tuyết Ngọc định nhãn nhìn Tiêu Lân.

- Tiêu Lân! Hãy buông ả nha đầu phản sư đó xuống và theo bốn cung vào biệt lầu.

Tiêu Lân lắc đầu :

- Cung chủ hử đã lấy mạng Tiêu thúc thúc của tại hạ?

- Y cản đường bốn cung, muốn chống lại ý của bốn cung nên phải chết.

Tiêu Lân nghiêng răng :

- Vậy ư! Tiêu thúc thúc của tại hạ đã chết bởi tay Cung chủ rồi ư?

- Nếu Tiêu Lân không nghe theo chỉ ngôn của bốn cung, ngươi cũng sẽ bước theo bước chân của Tiêu Viên.

Tiêu Lân gằn giọng nói :

- Thế sao với Hắc y nhân. Kẻ đã miệt thị Cung chủ! Cung chủ có làm gì được người ta đâu? Với Tiêu thúc thúc, Cung chủ lại sẵn sàng nhẫn tâm lấy mạng?

Thở hắt ra một tiếng chàng đánh giọng nói tiếp :

- Cung chủ là hạng người gì thế? Nếu là người thì phải biết giữ đạo làm người. Sao lại cứ muốn Tiêu Lân phải làm kẻ bại hoại bất đạo.

Chân diện Tuyết Ngọc đỏ bừng. Suy nghĩ một lúc, Tuyết Ngọc rít giọng nói :

- Tiêu Lân! Bốn cung cứu ngươi thì được quyền đòi hỏi ở ngươi. Và ngươi cũng muốn trả ân cho ta kia mà?

- Nương nương đòi hỏi gì ở Tiêu Lân này?

- Chân nguyên thuần dương của ngươi. Được chứ? Nếu như ngươi trao cho ta chân nguyên thuần dương để thụ nạp Hấp Tinh đại pháp xem như ngươi đã trả ân cho bốn cung rồi đó.

Tiêu Lân thở hắt ra rồi nói :

- Được! Tiêu Lân sẽ trao chân nguyên thuần đương gì đó cho Cung chủ.

Tuyết Ngọc mỉm cười, gật đầu :

- Bỏn cung biết ngươi không bao giờ nuốt lời.

Yến Yến nói :

- Công tử!

Chàng nhìn xuống Yến Yến, rồi định nhân lại Chu Tuyết Ngọc :

- Nương nương! Tại hạ đồng ý trao cho Nương nương những thứ Nương nương muốn, nhưng ngược lại Nương nương phải trả lại cho Tiêu Lân những gì thuộc về Tiêu Lân?

- Tiêu công tử muốn đòi hỏi gì nơi bỏn cung?

- Thứ nhất trả lại Tiêu thúc thúc cho tại hạ.

- Y đã chết rồi.

- Đã chết rồi ư! Hãy làm cho Tiêu thúc thúc hồi sinh!

- Làm gì có chuyện đó?

- Nếu Tiêu thúc thúc chết mà không thể hồi sinh được xem như Tiêu Lân chẳng còn nợ nần gì với Cung chủ cả.

- Tiêu Lân! Ngươi nói thế có ý gì?

- Nương nương còn không hiểu ư? Nương nương đã cứu một người họ Tiêu và đã giết một người họ Tiêu. Xem như Nương nương làm đã có vay và có trả.

Tiêu Lân thở hắt ra một tiếng, gằn giọng nói :

- Tiêu thiếu gia chẳng còn thiếu gì Nương nương cả. Cáo tử!

Tuyết Ngọc đánh mặt nói :

- Tiêu Lân! Ngươi đi được chăng?

Tuyết Ngọc vừa nói vừa toan phát động chưởng công nhưng Tiêu Lân đã thi triển Hành Tẩu Di Hình bộ mang theo Yến Yến lao đi. Thấy chàng thi triển Hành Tẩu Quy Cước Di Hình của Khấu Đà Tử, Tuyết Ngọc cũng phải sửng sốt bởi nhận ra khinh công của Tiêu Lân qua ư cao siêu ngoài dự đoán của mình.

Tuyết Ngọc thét lên :

- Tiêu Lân! Ngươi không thoát khỏi ta bỏn cung đâu.

Vừa nói Tuyết Ngọc vừa chớp động thân pháp đuổi theo Tiêu Lân.

Tuyết Ngọc băng mình đuổi theo Tiêu Lân ngay lập tức Tảo Tảo cùng sáu ả cung nữ cũng bám theo Tuyết Ngọc.

Yến Yến được Tiêu Lân bế đào thoát. Mặc dù phải mang theo Yến Yến nhưng cước pháp Tiêu Lân không hề có chút vướng bận nào.

Tiêu Lân vừa thi triển khinh công vừa nói :

- Yến Yến cô nương! Ở đâu có đại phu?

Yến Yến từ tốn nói :

- Tiêu công tử! Hãy đặt Yến Yến xuống đi. Và một mình cao chạy xa bay. Hy vọng ông trời có mắt dẫn đường công tử đào thoát khỏi sự truy lùng của Cung chủ nương nương.

- Tại hạ và cô nương đã đi xa rồi, sao cô nương bi quan vậy?

- Công tử và Yến Yến không đào thoát khỏi sự truy lùng của Thánh mẫu đâu.

Tiêu Lân dừng bước.

- Cung chủ nương nương của nàng không đuổi theo kịp Tiêu Lân đâu.

- Công tử đừng quá tin tưởng vào bản thân mình. Yến Yến biết Thánh mẫu nương nương làm được những chuyện phi thường mà người khác không làm được.

Tiêu Lân nhìn nàng. Hai cánh môi chàng nhếch lên tạo nụ cười mỉm đầy ẩn ý. Chàng từ tốn nói :

- Yến Yến cô nương, có những việc tầm thường nhưng lại những việc làm rất khó, thậm chí không bao giờ người phi thường với tay tới được.

Chàng cười khẩy :

- Thánh mẫu của cô nương càng phi thường, siêu việt bao nhiêu thì càng trở nên tầm thường bấy nhiêu. Trong mắt tại hạ, Cung chủ Huyền cung Chu Tuyết Ngọc đang hóa thân thành một kẻ rất tầm thường. Tầm thường đến độ chẳng có cái gì tầm thường hơn nữa.

Chàng nói rồi đi Yến Yến thật chậm rãi. Vừa đi Tiêu Lân vừa nói :

- Yến Yến cô nương? Tại hạ và cô nương sẽ đi đâu nào? Đến Tam Tông miếu hay đến Linh Sơn?

Yến Yến nhìn Tiêu Lân :

- Sao công tử lại muốn đến Tam Tông miếu và Linh Sơn?

Tiêu Lân nheo mày suy nghĩ rồi nói :

- Chỉ có hai chỗ đó tại hạ mới gặp được người tại hạ cần gặp.

Tiêu Lân chỉ về phía trước :

- Hay lắm! Yến Yến! Trước hết tại hạ đưa cô nương đến ngôi nhà phía trước kia. Hy vọng chúng ta sẽ tìm được ai đó chỉ đường đến đại phu.

Nàng gật đầu rồi nói :

- Công tử không cần tìm đại phu đâu! Yến Yến chỉ cần vận công điều tức đã có thể phục hồi được mà.

- Tại hạ lo cho cô nương.

Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng thẹn thùng.

Tiêu Lân dìu Yến Yến vào ngôi thảo trang. Hai người vào trong thảo trang mới biết nó đã bỏ hoang lâu ngày.

Tiêu Lân nhìn Yến Yến :

- Yến Yến! Chúng ta qua đêm trong này vậy.

Yến Yến lo lắng nói :

- Tiêu công tử! Chúng ta sẽ qua đêm ở đây, nhưng công tử hứa với Yến Yến một điều...

Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng, Tiêu Lân liền cướp ngay lời nàng :

- Yến Yến cô nương yên tâm! Tiêu Lân không phải là kẻ bại hoại. Những gì tại hạ gánh chịu ở Dương Châu là do người ta gán cho tại hạ. Còn Tiêu Lân...

Chàng đưa tay qua khỏi đầu :

- Tại hạ thề không là kẻ bại hoại như mọi người tưởng, nên Yến Yến cô nương cứ yên tâm.

Nàng gượng cười lắc đầu nói :

- Yến Yến không nói gì về sự bại hoại hay không bại hoại ở công tử, mà muốn nói về điều khác.

Tiêu Lân nhìn vào mắt nàng. Chàng khoanh tay trước ngực từ tốn nói :

- Hẳn Yến Yến muốn tại hạ ra ngoài chứ gì?

Nàng lắc đầu :

- Không.
- Thế Yến Yến cô nương muốn Tiêu Lâm làm gì nào?

Nàng nhìn Tiêu Lâm với vẻ mặt trang trọng lạ thường. Nhìn nàng, Tiêu Lâm nhận ngay ra vẻ mặt trang trọng của Yến Yến.

- Yến Yến có chuyện gì khó nói ư?
- Tiêu công tử phải hứa với Yến Yến! Nếu như Thánh mẫu nương nương đến đây thì Tiêu công tử phải lo cho bản thân mình. Đừng nghĩ đến Yến Yến!

Tiêu Lâm bật cười thành tiếng. Chàng vừa cười vừa nói :

- Yến Yến cô nương yên tâm đi! Thánh mẫu Cung chủ Tuyết Ngọc không có thần thông quảng đại đến độ tìm ra tại hạ và Yến Yến cô nương đâu.

Tiêu Lâm dịu Yến Yến ngồi xuống sàn gạch. Chàng ngồi xuống bên nàng đôi mắt nhìn ra cửa.

Buông tiếng thở dài, Tiêu Lâm hỏi Yến Yến :

- Yến Yến cô nương! Sao cô nương lại cứu tại hạ?
- Yến Yến đã quá chán ngán với những hành động của Thánh mẫu Cung chủ.

Đôi chân mày Tiêu Lâm nhíu lại :

- Yến Yến. Thánh mẫu Cung chủ đâu có những hành động gì?

Nàng nhìn lại Tiêu Lâm.

- Công tử tự biết mà sao còn hỏi làm gì?
- Vì những hành vi dâm dăng của Thánh mẫu Cung chủ mà Yến Yến quyết định phản lại bà ta?
- Không chỉ có dâm dăng không thôi. Mà vì Thánh mẫu luyện Hấp Tinh đại pháp. Muốn tụ thành công phu Hấp Tinh đại pháp, Thánh mẫu Cung chủ phải cần đến chân nguyên thuần dương của nam nhân. Chính vì thế mà đã có không biết bao nhiêu người chết bởi cách luyện công của Cung chủ.

Nàng buông tiếng thở dài :

- Nếu không chết thì cũng biến thành phế nhân như Tiêu Viên thúc thúc của công tử.
- Bà ta luyện công bất chấp tất cả thủ đoạn lẫn đạo lý làm người ư?

Nàng khẽ gật đầu :

- Nếu như Tiêu công tử để cho Thánh mẫu Cung chủ lấy được nguyên dương thì chẳng khác nào chỉ còn là cái xác biết đi, biết đứng. Rồi chẳng bao lâu sẽ chết khô chết héo như cành cây mục.

Mặt Tiêu Lâm sa sầm. Chàng nói :

- Hấp Tinh đại pháp có cái gì mà Thánh mẫu Cung chủ quan tâm như vậy?
- Yến Yến không biết công phu Hấp Tinh đại pháp có uy lực như thế nào nhưng Yến Yến biết tham vọng của Cung chủ rất lớn. Một khi luyện thành Hấp Tinh đại pháp, Thánh mẫu Cung chủ sẽ độc bá quần hùng. Một khi người độc bá vô lâm, với bản tính tham lam vô độ và ham dục thì còn bao người sẽ phải chết.

Tiêu Lâm cướp lời nàng :

- Chính vì vậy cô nương phản lại sư môn?

Nàng cúi đầu nhìn xuống mũi hài :

- Yến Yến không thể kèm lòng được khi nhìn Tiêu công tử sắp bị Thánh mẫu biến thành phế nhân. Và thấy Tiêu lão nô đau khổ cùng cực. Biết phản lại sư môn là trọng tội, Yến Yến suy nghĩ rồi...
- Yến yến suy nghĩ gì?
- Sau khi công tử đào thoát, Yến Yến sẽ quay về chịu sự gia hình của Thánh mẫu.

Tiêu Lân tròn mắt nhìn nàng. Chàng lập lại câu nói của Yến Yến :

- Cô nương định quay về nhận tội?

Nàng gật đầu.

- Yến Yến sẵn sàng chấp nhận bất cứ hình phạt gì.

Nàng nói rồi buông tiếng thở dài.

Tiêu Lân khoát tay :

- Không không, Yến Yến đừng nên quay lại biệt cung của Thánh mẫu Cung chủ! Không nên.

Nàng nhìn Tiêu Lân :

- Tại sao không nên?

- Bởi Yến Yến sẽ bị Thánh mẫu Cung chủ hành hạ đến chết mà điều đó thì tại hạ không muốn. Nếu Yến Yến vì tại hạ mà chết thà để tại hạ chết cho rồi.

- Nếu không quay về chịu sự trừng phạt của Thánh mẫu Cung chủ, hóa ra Yến Yến là kẻ bất đạo, bất nhân, bất nghĩa!

Yến Yến lắc đầu :

- Yến Yến không muốn làm con người đó.

- Hỡi! Ai nói Yến Yến là người bất đạo bất nghĩa chứ? Tiêu Lân thì lại có cái nhìn khác. Yến Yến cô nương chẳng có gì gọi là bất nghĩa, bất nhân, bất đạo cả. Thậm chí còn là người biết giữ đạo làm người. Còn như Yến Yến phản kháng lại hành động của Thánh mẫu Cung chủ chẳng qua cũng thuận với câu nói của tiền nhân.

Chàng nhìn nàng mỉm cười nói :

- Thượng bất chính hạ tất loạn vậy mà.

Chàng vừa thốt dứt câu thì Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc từ ngoài bước vào. Hai tay chấp sau lưng, thả những bước đi thật éo lá. Vừa đi Huyền cung Cung chủ vừa nói :

- Nói hay lắm! Nhưng không biết có làm được như lời nói của mình không?

Tiêu Lân và Yến Yến bật đứng lên.

Tiêu Lân nghĩ thầm :

- “Quái lạ! Mụ ta vẫn có thể mò được ra mình và Yến Yến?”

Chàng nhìn lại Yến Yến từ tốn nói :

- Yến Yến, cứ để tại hạ đối phó với Cung chủ.

- Công tử còn nhớ lời tôi nói không.

- Yến Yến không cần phải lo lắng như vậy. Tiêu Lân có cách đối phó mà.

Nói rồi chàng bước ra đối mặt với Tuyết Ngọc. Tiêu Lân nặn nụ cười giả lả, ôm quyền nói :

- Trước tiên tại hạ xin được ôm quyền xá Nương nương.

Tuyết Ngọc chau mày :

- Bỏ cung không dám nhận một xá của công tử đâu. Nếu như công tử còn kính trọng bổn cung, còn biết giữ lời của mình thì hãy theo bổn cung về biệt lâu.

Tiêu Lân nhếch môi. Chàng ôn nhu nói :

- Sao Nương nương không hỏi sao Tiêu Lân xá người. Xá một người đã giết thúc thú của Tiêu Lân? Xá một người đã muốn biến Tiêu Lân thành phế nhân.

Chàng cười khẩy rồi nói tiếp :

- Tiêu Lân xá Nương nương vì khâm phục Nương nương đúng là có tài hơn người. Tiêu Lân đã cao chạy xa bay như thế rồi, mà Nương nương vẫn tìm ra. Nương nương đúng là dai như đĩa vậy đó.

Mặt Tuyết Ngọc đỏ bừng :

- Ngươi...

Tiêu Lân không để cho Huyền cung Cung chủ thốt lên câu mà nói tiếp :

- Nương nương đừng giận! Đừng giận. Nếu Nương nương giận, bộ mặt Nương nương khó coi lắm. Nếu như Nương nương không muốn bị Tiêu Lân gán cho người giống với đĩa thì xin Nương nương lui bước.

- Không có được cái mạng của ngươi và nha đầu phản phúc kia bọn cung có thể ra về được hay sao?

Tiêu Lân gật đầu :

- Được chứ. Nương nương ra về mới giữ được phong độ của bậc trưởng tôn trong Tứ đỉnh thiên can. Còn như cứ khẳng khái đòi lấy mạng tại hạ và Yến Yến, Nương nương đã tự đánh mất phong độ của mình. Bây giờ Tiêu Lân đã biết mục đích thật của Nương nương vì sao Nương nương cứu Tiêu Lân.

Chàng nheo mắt nhìn Tuyết Ngọc.

- Mục đích của Nương nương là muốn lấy chân dương của Tiêu Lân? Và chỉ vì mục đích mà người đã cứu Tiêu Lân. Cứu một mạng người họ Tiêu giết một mạng người họ Tiêu xem như Tiêu Lân và Nương nương chẳng ai nợ nần ai cả.

- Tiêu Lân! Đừng nhiều lời! Ngươi có theo bọn cung về biệt lâu không hay thôi?

- Nếu Tiêu Lân không về thì sao nào?

- Bọn cung không chấp nhận người nào kháng lại chỉ ngôn của ta.

Tiêu Lân xoa tay :

- Tiêu Lân biết điều này không cần Nương nương nói ra. Thậm chí Tiêu Lân còn biết thế nào Nương nương cũng tìm đến đây nên đợi sẵn rồi.

- Nha đầu kia nói với ngươi?

- Đúng! Nương nương biết đang đứng ở đâu không?

- Ở đâu?

- Trong nhà của họ Tiêu đó. Tại hạ chờ Nương nương đến để thỉnh cầu vong hồn của Tiêu thúc thúc trừng trị Nương nương.

- Tiêu Lân! Ngươi nói cái gì nghe lạ ấy?

- Lạ hay không lạ Nương nương sẽ biết ngay đây thôi.

Tiêu Lân nói dứt lời nhìn lại Yến Yến.

- Cô nương! Tiêu Lân thỉnh cầu cô nương thấp nển dùm Tiêu Lân.

Yến Yến ngơ ngác, chẳng biết Tiêu Lân có ý gì.

Tiêu Lân khẽ gật đầu với nàng.

Tuyết Ngọc đánh giọng :

- Bọn cung cấm ngươi thấp nển.

Yến Yến lưỡng lự.

Tiêu Lân cười khẩy :

- Nương nương đã làm mà lại sợ ư? Hồn ma bóng quế của Tiêu gia không hại người lương thiện đâu mà chỉ bắt hồn những kẻ như Nương nương thôi. Không cần thấp nển, Tiêu Lân vẫn có thể gọi hồn của các tiên nhân Tiêu gia về đây mà.

Tiêu Lâm nhìn qua vai Tuyết Ngọc nói :

- Tiêu thúc thúc, Tiêu lão bộc, Tiêu Nhị, Tiêu Tam, Tiêu tứ, và tất cả mọi người hãy vào đây đi.

Về mặt lẫn giọng nói của Tiêu Lâm khiến Tuyết Ngọc sồn người. Vô hình trung, Huyền cung Cung chủ rơi ngay vào cái bẫy của Tiêu Lâm giăng ra mà quay mặt nhìn lại sau lưng mình.

Mụ vừa quay lưng thì ngay lập tức Tiêu Lâm thi triển Hành Tẩu Di Hình bộ lướt đến điểm chỉ vào lưng Tuyết Ngọc.

Không thấy sau lưng có gì, Tuyết Ngọc biết ngay gian kế của Tiêu Lâm nên quay ngoắt lại nhưng tất đã muộn. Thế chỉ của Tiêu Lâm đã điểm đúng vào Tĩnh huyết Huyền cung Cung chủ.

Tuyết Ngọc nói :

- Ngươi...

Tiêu Lâm cười khẩy rồi nói :

- Khi cá ăn kiến lúc thì kiến ăn lại cá. Đến lúc kiến ăn cá rồi đây. Nương nương đã giết Tiêu thúc thúc của tại hạ thì đến lượt Nương nương phải trả món nợ đó.

Tiêu Lâm vừa nói vừa toan vung chưởng vỗ vào ngực Tuyết Ngọc, nhưng Yến Yến kịp cản lại :

- Tiêu công tử.

Tiêu Lâm rút ngay tay lại :

- Yến Yến cô nương.

Yến Yến nhìn Tiêu Lâm nói :

- Công tử! Hãy tha cho Thánh mẫu một lần! Nếu công tử muốn lấy mạng Cung chủ hãy lấy mạng Yến Yến trước.

- Tiêu Lâm sao nỡ giết cô nương.

- Không lấy mạng Yến Yến thì cũng không được đụng đến Thánh mẫu nương nương.

Tiêu Lâm buông tiếng thở dài. Chàng nhìn lại Chu Tuyết Ngọc.

- Nương nương đã mang ân Yến Yến cô nương rồi đó. Không có Yến Yến cô nương thì Tiêu Lâm đã lấy mạng Cung chủ tế cho Tiêu thúc thúc. Đừng truy tìm tại hạ và Yến Yến nữa.

Chàng nhìn Yến Yến :

- Chúng ta đi thôi.

Yến Yến gật đầu.

Tiêu Lâm dìu Yến Yến ra cửa.

Vừa bước ra khỏi cửa ngôi nhà hoang, Tiêu Lâm rung mình cảm nhận có điều bất ổn sắp chụp đến mình. Linh cảm đó rõ mồn một, thứ linh cảm chết chóc nặng nề.

Chàng vòng tay qua tiểu yêu của Yến Yến :

- Yến Yến! Chúng ta có thể chết tại đây đó.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tử Địa Vô Luân

Linh cảm kia vừa thoáng qua tâm tưởng Tiêu Lâm cùng với lời nói còn đọng trên miệng chàng thì đã nhận ra bóng người lờng lờng trước mặt mình. Chỉ

thấy dáng người đó thôi, Tiêu Lân đã phải than thở :

- Sinh lộ của ta tuyệt rồi sao?

Dáng người đứng trước mặt Tiêu Lân, chẳng phải ai xa lạ mà chính là Hắc y nhân đã từng giao chưởng với Huyền cung Cung chủ.

Tiêu Lân nhìn sang Yến Yến :

- Cô nương! Tử thần đã đến thật đúng lúc.

- Công tử hãy chạy đi.

Tiêu Lân lắc đầu :

- Tại hạ và Yến Yến đã chung một con thuyền, Tiêu Lân đâu thể bỏ Yến Yến được.

Tiêu Lân thả tay khỏi tiểu yêu Yến Yến.

Hắc y nhân từ từ bước đến. Rồi dừng lại rọi đôi mắt sáng ngời vào Tiêu Lân.

Tiêu Lân giả là nói :

- Tôn giá tìm Tiêu Lân hay tìm Tuyết Ngọc cung chủ?

- Tiểu tử đừng nói nhiều nữa. Hãy trao chiếc chìa khóa vàng của Bạch Mẫu Đơn cho bốn nhân.

Tiêu Lân reo lên :

- A! Hóa ra tôn giá tìm tại hạ để lấy chiếc chìa khóa vàng của Bạch Mẫu Đơn.

Tiêu Lân nheo mày xoa trán nói :

- Tôn giá biết chiếc chìa khóa đó có giá trị như thế nào không?

Hắc y nhân im lặng. Tiêu Lân cười nói :

- Đại tỷ Tiểu Cúc nói, chiếc chìa khóa vàng đó là chiếc chìa khóa mở cửa kho tàng liên thành. Trong kho tàng đó có rất nhiều ngọc ngà châu báu mà chẳng nơi nào trên thế gian này có được.

Hắc y nhân thanh giọng nói :

- Chẳng có kho tàng gì cả đâu.

- Chẳng có kho tàng, kho tiếc sao tôn giá cứ nặng nề đòi nó chứ?

- Bốn nhân cần nó.

- Cần đến chiếc chìa khóa đó. Thế tôn giá biết nó có giá trị gì không?

- Cái mạng của tiểu tử đó. Trao chiếc chìa khóa đó cho ta, tiểu tử được sống, bằng như không trao cho người sẽ phải chết bằng Huyết Ảnh Thủ.

- Tiêu Lân nghĩ ngược lại thì đúng hơn. Trao chiếc chìa khóa vàng cho tôn giá, nhất định Tiêu Lân sẽ chết, bằng như không trao may ra còn có chút sinh lộ.

Hắc y nhân gằn giọng nói :

- Tiểu tử. Người tự đi tìm cái chết.

Hắc y nhân vừa nói vừa vận công. Mãn huyết quang hộ thể liền xuất hiện vây bọc lấy thể pháp Hắc y nhân.

Tiêu Lân chớp thấy mãn huyết quang xuất hiện bao bọc thể pháp Hắc y nhân liền khoát tay :

- Tôn giá khoan động thủ. Tiêu Lân đã suy nghĩ lại rồi.

- Suy nghĩ gì?

Chàng giả là cười nói :

- Tiêu Lâm quyết định trao lại chiếc chìa khóa vàng cho tôn giá, và chỉ xin một điều duy nhất.

- Điều gì?

- Ngoài sinh lộ ra, Tiêu Lâm chẳng đòi hỏi gì khác.

- Bốn nhân đồng ý hôm nay cho tiểu tử một sinh lộ.

- Tốt quá! Nhưng rất tiếc tại hạ không đem theo chiếc chìa khóa vàng đó bên mình.

- Ngươi để ở đâu?

- Tại hạ sẽ dẫn tôn giá đi lấy chiếc chìa khóa kia có được không?

- Bốn nhân có ý đó.

Tiêu Lâm gượng cười nói :

- Nếu Tiêu Lâm không đi cùng với tôn giá, chưa chắc gì tôn giá đã tin vào lời nói của Tiêu Lâm. Chúng ta đi chứ.

- Tiểu tử. Bốn nhân có thể lấy mạng ngươi bất cứ lúc nào. Đừng giờ trò với bốn nhân.

- Tiêu Lâm biết bản lĩnh võ công của tôn giá rồi. Chẳng dám giờ trò với tôn giá đâu.

Hắc y nhân quay lưng bước vào bóng tối. Y vừa bước vào bóng tối vừa nói :

- Lúc nào bốn nhân cũng ở cạnh ngươi.

Lời dứt thì thân dạng của Hắc y nhân cũng tan biến vào bóng đêm dày đặc.

Tiêu Lâm nhìn sang Yến Yến.

- Yến Yến. Tại hạ và Yến Yến bị hai đại cao thủ truy sát một lúc, xem chừng chúng ta khó mà giữ được mạng mình. Yến Yến biết có chỗ nào an toàn để ẩn mình không?

Tiêu Lâm vừa nói vừa dìu Yến Yến.

Yến Yến nói :

- Có một chỗ duy nhất để ẩn mình.

- Chỗ nào?

- Phía sau biệt lâu của Cung chủ, có một hẻm vực. Đi vào hẻm vực đó là bước vào Tử Địa Vô Luân.

- Tử Địa Vô Luân. Cái tên gì nghe ghê quá.

Chàng buông tiếng thở ra rồi nói :

- Trong Tử Địa Vô Luân có gì lại đặt cho nó cái tên nghe rờn rợn vậy.

- Yến Yến cũng không biết. Nhưng ngay cả Huyền cung Cung chủ cũng không dám bước vào Tử Địa Vô Luân.

- Ngay cả Huyền cung Cung chủ cũng không dám bước vào Tử Địa Vô Luân, chúng ta vào trong đó thì chết chắc.

- Trong tử lộ tất có sinh lộ. Còn như ngoài này Tiêu công tử nghĩ có thoát được không?

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Ta nghĩ mình khó thoát. Cho dù giao chiếc chìa khóa kia cho Hắc y nhân, thì y cũng chẳng để cho chúng ta sống đâu. Ánh mắt sát nhân của y nói với Tiêu Lâm điều đó.

- Tiêu công tử. Vậy chỉ còn một cách duy nhất là vào Tử Địa Vô Luân.

Tiêu Lâm buông tiếng thở dài rồi nói :

- Một liều, ba bảy cũng liều. Chạy mãi rồi cũng mỏi chân, chỉ bằng chui đại vào tử lộ biết đâu cóặng sinh lộ. Không chừng Tử Địa Vô Luân lại là cửa sống của ta và nàng.

Tiêu Lân ôm lấy tiểu yêu của Yến Yến. Chàng điểm mũi giày thi triển Hành Tẩu Di Hình bộ. Nhân ảnh của chàng vừa nhích động thì bất ngờ có một đóm sáng từ trong bóng tối bắn xẹt ra cực nhanh. Nhanh đến độ gần như Tiêu Lân chẳng có được chút phản xạ để né tránh hay ngừng đỡ.

Tiêu Lân giật thất ruột, buột miệng thốt :

- Ôi cha!

Chàng nhìn xuống bắp chân trái. Một chiếc ám tiễn đã ghim sâu vào trong bắp đùi chàng. Tạo ra cảm giác tê rần, buột nhói vô cùng.

Giọng của Hắc y nhân từ trong bóng tối cất lên :

- Tiểu tử. Chiếc ám tiễn vừa rồi bốn nhân ban phát cho ngươi đã có tẩm Huyết Nhục Cốt. Trong ba ngày, ngươi không có dạng thuốc giải của bốn nhân thì xương thịt sẽ tự hủy thành nước. Đau đớn tột cùng.

Tiêu Lân cắn răng trên vào môi dưới. Mồ hôi xuất ra đầm đìa cả trán chàng. Thờ hất ra một tiếng. Tiêu Lân gượng nói :

- Tôn giá. Tiêu Lân và tôn giá đã thỏa thuận với nhau. Có gì người phải làm vậy?

- Tiểu tử không đáng tin cậy.

- Nếu không đáng tin cậy thì đừng trao đổi làm gì?

- Khi nào có chiếc chìa khóa kia, bốn nhân sẽ trao thuốc giải cho tiểu tử.

- Lời của tôn giá có đáng tin không?

- Tin hay không tin tùy ngươi. Mạng của ngươi đổi lấy chiếc chìa khóa đó.

Tiêu Lân nghĩ thầm :

- “Được ngươi đã gian ác với Tiêu Lân thì ta có chết cũng chết trong Tử Địa Vô Luân để buộc ngươi phải vào trong đó mà tìm chiếc chìa khóa ngươi cần. Bốn thiếu gia chết trong Tử Địa Vô Luân thì ngươi cũng phải chết theo bốn thiếu gia”.

Chàng nghĩ rồi nhìn lại Yến Yến :

- Yến Yến. Ta và nàng đi vào Tử Địa Vô Luân thôi.

Nói rồi Tiêu Lân toan thi triển Hành Tẩu Di Hình bộ nhưng nhận ra chân trái của mình giờ nặng trĩu chẳng thể nào dựng được bộ pháp đó.

Tiêu Lân lắc đầu nói :

- Yến Yến. Tại hạ không thể dùng được khinh công nữa rồi. Chúng ta dựa vào nhau mà đi.

Nàng liếc vào trong ngôi nhà hoang :

- Chúng ta phải đi nhanh mới được.

Tiêu Lân gật đầu :

- Nếu tại hạ có phải chết thì chấp nhận chết trong Tử Địa Vô Luân. Bây giờ thì Tiêu Lân rất muốn Tử Địa Vô Luân có đủ tất cả những đặc tính của một vùng tử địa trong cõi nhân sinh này.

Tiêu Lân và Yến Yến diu nhau bước quay lại biệt lâu của Chu Tuyết Ngọc. Khi tiếng gà gáy canh ba thì họ đã đến được hẻm vực Tử Địa Vô Luân. Gió từ trong hẻm vực rì rì thổi ra nghe như tiếng thở khè khè của một con quái vật đang rình rập con mồi.

Tiêu Lân và Yến Yến toan bước qua hẻm vực thì Hắc y nhân bất ngờ xuất hiện trước mặt hai người.

Y gần giọng nói :

- Tiêu Lân. Ngươi biết trong hẻm này là gì không?

Chàng thân nhiên đáp lời Hắc y nhân :

- Tử Địa Vô Luân.

- Biết là Tử Địa Vô Luân sao ngươi còn bước vào? Ngươi định cách ly khai bốn nhân?

Tiêu Lân gất gong nói :

- Cách ly cái con khi.

Chàng chỉ xuống chân mình :

- Tôn giá đã ban phát cho Tiêu Lân một mũi ám tiễn có Hủy Nhục Cốt gì gì đó. Còn cách ly tôn giá làm sao được chứ?

Chàng chỉ về phía hẻm vực Tử Địa Vô Luân :

- Tiêu Lân vào trong đó để lấy chìa khóa cho tôn giá.

- Chiếc chìa khóa của Bạch Mẫu Đơn sao lại ở trong hẻm vực Vô Luân?

Tiêu Lân chấp tay sau lưng. Chàng bước đến trước mặt Hắc y nhân :

- Tôn giá muốn biết à?

- Bỏn tọạ muốn biết.

- Muốn biết thì cứ đi xuống A tỳ mà hỏi đại tỳ Tiểu Cúc. Còn nếu tôn giá không tin thì cứ theo chân tại hạ mà vào hẻm Tử Địa Vô Luân.

Chàng quay lại bên Yến Yến :

- Chúng ta vào trong đó thôi. Ai muốn theo thì cứ tự nhiên nổi bước theo Tiêu Lân. Dưới A tỳ chắc chắn còn thừa chỗ cho mọi người của giới võ lâm Trung Nguyên.

Tiêu Lân đổi giọng ôn nhu nói với Yến Yến :

- Yến Yến. Chúng ta đi.

Hai người nắm tay nhau thân nhiên bước qua mặt Hắc y nhân. Họ vừa đặt chân đến ngưỡng cửa ranh giới hẻm vực Tử Địa Vô Luân thì Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc cùng Tào Tào và sáu ả cung nữ lướt đến. Thấy Huyền cung Cung chủ xuất hiện, Tiêu Lân nói với Hắc y nhân :

- Tôn giá... Oan gia thì lúc nào cũng gặp nhau.

Tiêu Lân quay mặt nhìn lại Tuyết Ngọc.

Tuyết Ngọc định nhìn Hắc y nhân rồi dời mắt nhìn Tiêu Lân.

Tiêu Lân giả là cười nói :

- Cung chủ đến thật đúng lúc. Nếu bây giờ Cung chủ muốn có Tiêu Lân thì phải buộc vị tôn giá đen thùi, đen thui này trao giải dược Hủy Nhục Cốt. Nếu không buộc y trao giải dược Hủy Nhục Cốt thì Nương nương chẳng còn hy vọng gặp được Tiêu Lân rồi.

Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc gất gong đáp lời chàng :

- Tiêu Lân. Ngươi đáng bị chết bởi Hủy Nhục Cốt của y lắm.

- Cung chủ nói thế thì Tiêu thiếu gia chẳng còn gì để nói.

Tiêu Lân bất ngờ cúi xuống, thò tay vào ống giày rút chiếc chìa khóa vàng. Chàng đưa chiếc chìa khóa lên cho Tuyết Ngọc lẫn Hắc y nhân thấy rồi nói :

- Cung chủ biết vì sao gã đen thùi đen thui như con quạ này muốn giết Tiêu Lân không. Chỉ vì y muốn đoạt chiếc chìa khóa trong tay Tiêu Lân. Chiếc chìa khóa này dẫn đến một bí mật độc nhất vô nhị có một không hai. Một bí mật tạo ra một cuộc huyết sát tại Thái A bảo và mười hai người đến Dị cung. Không chừng chính nó cũng là nguyên nhân khiến cho bá tính thôn Đào Viên phải bị chết oan. Bấy nhiêu đó đủ biết chiếc chìa khóa đây quan trọng như thế nào rồi. Nếu hai người, ai muốn có chiếc chìa khóa này thì hãy theo Tiêu Lân.

Hắc y nhân đánh giọng nói :

- Tiểu tử. Trao chiếc chìa khóa cho bỏn nhân.

- Muốn có nó tôn giá hãy vào trong Tử Địa Vô Luân cùng với Tiêu thiếu gia.

Lời còn đọng trên cửa miệng chàng thì một ánh chớp nhanh hơn tinh sa cắt một đường thẳng hướng đến yết hầu Tiêu Lân.

Lần này Tiêu Lân đã có sự phòng bị. Chớp thấy ánh chớp bạc, chàng đã ngoe người qua bên né tránh, đồng thời nắm tay Yến Yến lùi bước qua đường ranh Tử Địa Vô Luân.

Hắc y nhân lắc vai lướt đến.

Hắc y nhân toan thộp lấy chiếc chìa khóa trên tay Tiêu Lâm, trong khi chân vẫn đặt bên ngoài đường ranh giới phân chia Tử Địa Vô Luân với bên ngoài. Hắc y nhân chưa kịp thộp chiếc chìa khóa trên tay Tiêu Lâm thì một tiếng sấm kinh thiên động địa trỗi lên những tường cả càn khôn vũ trụ sụp đổ xuống.

Tiêu Lâm lẫn Yến Yến như thể bị rút vào một vòng xoáy ốc dữ dội chẳng còn phân biệt được đâu là trời đâu là đất. Hai người tay trong tay như thể lạc vào một cảnh giới hoàn toàn khác. Một cảnh giới vừa hư vừa ảo một cảnh giới mà họ chẳng còn là họ.

Thời khắc chuyển đảo càn khôn không biết xảy ra bao nhiêu lâu nhưng khi mọi vật trở lại bình thường, Tiêu Lâm và Yến Yến nhận ra hai người không còn đứng nơi hẻm vực.

Chỗ họ đứng hoàn toàn xa lạ. Trước mắt hai người là những hàng tùng cao vút với làn sương mờ mờ ảo ảo. Một con đường đất dẫn về phía hàng tùng và sau hàng tùng thấp thoáng một gian thảo xá.

Tiêu Lâm nhìn sang Yến Yến nói :

- Yến Yến. Chúng ta đang ở cõi trần hay đã sánh bước xuống chốn A tỳ Địa ngục.

Nàng lắc đầu :

- Yến Yến cũng không biết.

- Không biết thì phải tìm cho biết. Đẳng nào thì chúng ta cũng phải gặp Diêm Vương lão nhân gia. Không gặp trước thì cũng gặp sau, chi bằng gặp lúc này vẫn hơn.

Tiêu Lâm nhìn lại tay mình. Chiếc chìa khóa vẫn còn nằm gọn trong lòng bàn tay không. Chàng nói :

- Yến Yến. Chúng ta vẫn còn sống.

- Sao huynh biết?

- Nếu như ta và nàng chết thì trong tay Tiêu Lâm đâu còn chiếc chìa khóa này. Trong tay Tiêu Lâm còn chiếc chìa khóa vàng tất chúng ta vẫn còn sống.

Nói đến đây Tiêu Lâm chợt buông tiếng thở dài.

- Tiêu Lâm còn sống nhưng chẳng còn sống bao nhiêu lâu nữa. Chỉ trong ba ngày Tiêu Lâm sẽ biến thành một vũng nước lầy nhầy. Cho dù gì đi nữa thì ta cũng vẫn còn thời gian tìm cho nàng một sinh lộ quay ra.

Tiêu Lâm chỉ tay về phía những hàng tùng nói :

- Yến Yến. Chúng ta đi về hướng đó coi có gì lạ không.

Tiêu Lâm và Yến Yến cùng diu nhau, chậm rãi bước về phía khu rừng tùng. Hai người đến trước gian thảo xá.

Tiêu Lâm ngần ngại nhìn sang Yến Yến.

Tiêu Lâm khẽ gật đầu với nàng rồi ôm quyền hướng vào thảo xá. Chàng từ tốn nói :

- Văn bối Tiêu Lâm và xá muội Yến Yến, mạo phạm vào Tử Địa Vô Luân. Xin hỏi có cao nhân nào trong thảo xá không?

Một giọng nói the thé cất lên :

- Quái lạ thật... Sao hai người lại không chết ngay tại Tử môn nhi.

Tiêu Lâm nhìn sang Yến Yến.

Chàng suy nghĩ rồi nói :

- Văn bối và xá muội cũng không biết sao mình lại còn sống mà vào được Tử Địa Vô Luân.

Chàng nheo mắt với Yến Yến rồi nói tiếp :

- Có lẽ văn bối và xá muội có duyên với tiền bối.

- Có duyên với ta. Nói nghe hay nhỉ.

- Văn bối nghĩ như vậy ạ. Nếu không có duyên với tiền bối thì Tiêu Lâm và xá muội đã chết ngay tại Tử môn rồi.

- Thế người chắc có duyên với ta không?

- Văn bói nghĩ vậy thôi à.

- Nghĩ vậy thôi à. Nếu người nghĩ vậy thì cứ chặt tứ chi của mình đi. Nếu người chặt tứ chi thì đúng là người có duyên với lão phu. Còn nếu như người không chặt tứ chi thì chẳng có duyên có phận gì cả.

Mắt Tiêu Lân nhăn hăn lại. Chàng miễn cưỡng nói :

- Chặt tứ chi mới có duyên phận à.

- Đúng như thế.

- Nếu văn bói không chặt tứ chi thì không duyên không phận.

- Không sai.

Tiêu Lân nheo mày nghĩ thầm :

- “Lại thêm một lão quái gở nữa. Tại sao mình cứ gặp toàn những con người quái gở nhỉ”.

Tiêu Lân suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Nếu có duyên có phận, văn bói và xá muội được gì. Còn ngược lại không duyên không phận văn bói và xá muội được gì.

- Nếu người có duyên có phận thì được lão phu truyền cho Hấp Tinh Đại Tà công.

Nghe lão nhân trong thảo xá nhắc đến Hấp Tinh Đại Tà công, toàn thân Tiêu Lân nổi đầy gai ốc. Mặc dù vậy chàng vẫn giữ giọng ôn nhu nói :

- Nếu có duyên có phận mà chỉ được Hấp Tinh Đại Tà công. Văn bói thật lòng không muốn nhận Hấp Tinh Đại Tà công của tiền bối, văn bói đã biết rồi à.

- Hò đồ! Hấp Tinh Đại Tà công mà người biết...

Tiêu Lân nghe tiếng hừ nhạt rồi giọng the thé lại cất lên :

- Đẩy cửa vào đi. Lão phu xem coi Hấp Tinh Đại Tà công của người như thế nào.

Tiêu Lân nhìn sang Yến Yến.

Chàng rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi đẩy cửa thảo xá bước vào.

Đập vào mắt Tiêu Lân là một lão nhân gầy còm, ốm yếu chẳng khác nào một kẻ bệnh hoạn lâu ngày. Nhưng điều mà Tiêu Lân phải chú tâm chính là người này chẳng có tứ chi. Lão chỉ có thân mình và cái đầu hói ngay giữa đỉnh. Ngoài chỗ đó ra, thì tóc của lão bện cứng với nhau như thể lâu ngày không ai gội nên biến thành đất.

Tiêu Lân ôm quyền xá :

- Văn bói Tiêu Lân tham kiến tiền bối.

Lão trừng mắt nhìn chàng :

- Đừng khách sáo. Lão phu không thích nghe những lời khách sáo đó.

Lão nhìn ra cửa :

- Báo nha đầu kia vào đây luôn đi.

Yến Yến bước vào.

Lão quái nhìn Yến Yến. Lão lấy một luồng chân người phồng ngực rồi nói :

- Hai người thật là may mắn mới đến được Từ Địa Vô Luân.

Tiêu Lân nhìn lão từ tốn nói :

- Văn bói không biết sao mình đến được đây. Văn bói và xá muội Yến Yến bị buộc phải bước vào Từ Địa Vô Luân. Thật tâm văn bói và xá muội không

dám làm kinh động đến tiền bối.

- Không muốn làm kinh động đến lão phu thì cũng đã làm kinh động rồi. Nhưng xét cho cùng hai người cũng có may mắn lắm mới bước vào đúng thời khắc sinh môn mở ra. Thời khắc chỉ xảy ra trong một lần duy nhất trong năm. Nếu không đúng thời khắc đó thì đã tan xác bởi tử khí sinh môn rồi.

Tiêu Lân giả là nói :

- Do có duyên với tiền bối nên vẫn bối và xá muội mới còn sống mà đến được đây để bái kiến lão tiền bối.

Lão nhìn Tiêu Lân :

- Tiểu tử nói tiểu tử biết Hấp Tinh Đại Tà công ư?

Tiêu Lân lúng túng. Chàng gượng nói :

- Vẫn bối không biết, nhưng vẫn bối biết có người luyện Hấp Tinh Đại Tà công.

- Ai?

- Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc.

Lão quái nhìn Tiêu Lân, gằn giọng nói :

- Hấp Tinh Đại Tà công của ả Chu Tuyết Ngọc kia có giống với lão phu không?

Tiêu Lân chưng hửng :

- Ở văn bối chưa thấy Hấp Tinh Đại Tà công của tiền bối như thế nào, sao biết được có giống với Hấp Tinh Đại Tà công của Chu Tuyết Ngọc Cung chủ hay không.

- Tiểu tử xem nhé.

Lão nói rồi chỉ khẽ lắc mình. Tiêu Lân lại phải sững sờ khi thấy lão sử dụng đầu như chân, nhảy trên mặt đất thoát ra khỏi thảo xá. Vừa thoát ra khỏi thảo xá, thân pháp của lão nhân quay tít như chiếc bông vụ trong không trung.

Một luồng bạo phong khởi phát từ thân ảnh lão lan tỏa nhanh ra thành một con trốt khổng lồ. Những hàng tùng bị con trốt khí kéo quảng hẳn xuống những tường bật cả gốc lên khỏi mặt đất.

Con trốt khí vụt thoát lên cao những hai mươi trượng, trông thật kỳ vĩ.

Thấy lão quái tạo được con trốt khí đó, Tiêu Lân phải ngơ ngẩn cả người. Chàng nghĩ thầm :

- “Lão tiền bối này đúng là có một nội lực siêu phàm. Không thể nào đo được”.

Con trốt khí từ từ tan biến, và lão quái lại hiện thân ra. Lão dùng đầu trong tư thế trông chuối, nhảy những bước dài quay trở vào thảo xá, rồi lật người ngồi lại chiếc ghế cây.

Lão nhìn Tiêu Lân :

- Ngươi làm như thế được không?

- Văn bối không thể nào làm được như tiền bối.

- Thế sao ngươi nói ngươi biết Hấp Tinh Đại Tà công.

- Tiền bối hiểu lầm văn bối à. Văn bối chỉ nói biết người luyện Hấp Tinh đại pháp. Hấp Tinh đại pháp khác với Hấp Tinh Đại Tà công.

Lão nheo mày :

- Khác chỗ nào?

- Chỉ nghe thôi chúng ta đã phân biệt được hai công phu này hoàn toàn khác nhau à. Hấp Tinh đại pháp là Hấp Tinh đại pháp, còn Hấp Tinh Đại Tà công là Hấp Tinh Đại Tà công. Cả hai môn công này chỉ giống nhau có ba chữ đầu, còn hai chữ cuối khác nhau, nên nhất định nó không giống nhau.

- Cách phân giải của ngươi nghe lạ quá. Vậy ngươi có muốn học Hấp Tinh Đại Tà công của lão phu không?

Tiêu Lân gãi đầu :

- Muốn học Hấp Tinh Đại Tà công của tiền bối. Văn bối cũng chặt tứ chi ư?

Lão quái gât đầu :

- Đúng như vậy. Nếu như tiểu tử sợ không dám chặt tứ chi, thì lão phu chặt giùm ngươi.

Yến Yến nhìn Tiêu Lâm lắc đầu.

Tiêu Lâm nhìn lão quái ôn nhu nói :

- Tiền bối. Nếu như văn bối không thụ học tuyệt đại công phu của tiền bối thì sao?

- Tiểu tử không học công phu của lão ư. Ngươi sợ mất tứ chi chứ gì?

Tiêu Lâm gượng cười, gât đầu :

- Văn bối rất sợ mất tứ chi.

Lão quái khẽ gât đầu :

- Nếu như tiểu tử không thụ học Hấp Tinh Đại Tà công của lão phu thì ngươi và nha đầu đây mãi mãi sẽ ở lại trong Tử Địa Vô Luân này.

Lão gằn giọng :

- Mãi mãi ở lại trong Tử Địa Vô Luân này.

- Tiền bối nhất định bắt văn bối và xá muội ở lại đây mãi mãi sao?

- Ta đâu có bắt hai ngươi, nhưng không thụ học Hấp Tinh Đại Tà công thì hai ngươi đâu ra khỏi Tử môn. Không ra khỏi Tử môn được tất phải chịu sống ở đây mãi mãi rồi.

Tiêu Lâm gãi đầu nói :

- Tiền bối. Có thể cho văn bối thời gian suy nghĩ không.

- Chuyện nhỏ như thế mà ngươi cũng phải suy nghĩ à.

- Sau ba ngày, Tiêu Lâm sẽ trả lời cho lão tiền bối.

Lão quái phá lên cười. Lão vừa cười vừa nói :

- Tiểu tử. Ta biết ý ngươi mà. Ngươi chỉ cần nhận lời đi, lão sẽ truyền ngay Hấp Tinh Đại Tà công cho ngươi.

Tiêu Lâm nheo mày nhìn qua Yến Yến :

- Nếu như văn bối nhận lời tiền bối, thì sau ba ngày tiền bối mới chặt tứ chi văn bối chứ.

Chàng vừa dứt lời, lão quái gât đầu ngay.

- Lão phu đồng ý.

- Nếu như văn bối không học Hấp Tinh Đại Tà công của tiền bối thì tiền bối sẽ truyền thụ công phu đó cho xá muội mà không buộc xá muội phải chặt tứ chi như văn bối.

Lão nhìn Tiêu Lâm mỉm cười rồi gât đầu :

- Ta đồng ý.

Tiêu Lâm nghĩ thầm :

- “Ba ngày nữa ta đã bị Hủy Nhục Cốt biến thành vũng nước lầy nhầy rồi. Đây cũng là cơ hội để giúp Yến Yến rời khỏi Tử Địa Vô Luân”.

Ý nghĩ đó lướt qua, Tiêu Lâm nhìn lão trượng cương quyết nói :

- Văn bối đồng ý.

Lão trượng phá lên cười. Lão vừa cười vừa nói :

- Tiểu tử! Ngươi thua lão phu rồi. Ngươi gian trá nhưng không qua được mắt lão phu đâu. Lão phu biết ngươi đã bị trúng độc công trầm trọng nên mới nhận lời lão phu. Ngươi tìm cơ hội sinh tồn cho xá muội của ngươi.

Lão tỏ ý hoan hỉ tốt cùng, nói :

- Tiểu tử. Ngươi sẽ phải đau đớn vô cùng.

Lão vừa nói dứt câu, phùng hai má, hướng miệng vào bấp đùi trái của Tiêu Lâm.

Một luồng khí với hấp lực mãnh liệt rút ngay âm tiễn ra khỏi chân chàng. Chiếc âm tiễn vừa bị hấp lực rút ra, thì theo sau là những tia máu đen kịt bốc mùi hôi hám nồng nặc.

Tiêu Lâm như ngây ra trong khi lão quý chủ nhân Tử Địa Vô Luân trực độc cho chàng. Lão quý chủ cho tia máu chuyển sang màu đỏ tươi mới không dừng hấp lực trực độc nữa.

Sắc mặt Tiêu Lâm tái nhợt tái nhợt. Toàn thân chàng run lên bần bật.

Lão trực độc cho Tiêu Lâm xong, rồi nói :

- Tiểu tử và nha đầu có thể ra ngoài được rồi. Muốn ăn gì thì ăn, sau ba ngày lão sẽ chặt tứ chi ngươi.

Yến Yến lên tiếng :

- Tiền bối.

Lão lắc đầu :

- Không nói gì nữa. Đã đến lúc lão đi ăn rồi đây.

Nói rồi lão lại lắc mình trở đầu xuống đất. Mặc dù dùng đầu thế cho chân nhưng thuật pháp khinh thân của lão lại cực kỳ nhanh, thân pháp lão xoay tròn như chiếc bông vụ lướt đi băng băng, thình thoảng đầu mới chạm xuống đất.

Tiêu Lâm nhìn theo lão mà nghĩ đến ngày mai của mình cũng chẳng khác gì lão trượng này mà bất giác rùng mình.

Chàng buông tiếng thở dài.

- Tội cho lão quá.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Lạc Hồn cốc

Con trót khí Hấp Tinh Đại Tà công do lão quý chủ nhân Tử Địa Vô Luân tạo ra, hút lấy lũ chim trời lao xuống. Khi lão thôi không dụng đến Hấp Tinh Đại Tà công thì xung quanh lớn ngồn xác chim trời. Lão chọn ngay lấy một con, dùng Hấp Tinh Đại Tà công nhỏ lỏng, rồi ngoạm lấy để ăn sống.

Răng của lão quý vừa cắn vào da con chim thì Tiêu Lâm thét lên :

- Tiền bối đừng làm vậy.

Lão tròn mắt nhìn chàng, miệng vẫn cắn xác con chim vừa mới chết. Lão nhả xác chim ra khỏi miệng mình, nhìn Tiêu Lâm nói :

- Tiểu tử. Ngươi muốn gì?

Tiêu Lâm từ tốn đáp lời lão :

- Văn bối có thể hầu phục tiền bối mà.

- Lão phu không muốn thọ ân ai cả.

Lão cúi xuống ngoạm vào xác chim rồi lại trở đầu thì triển thứ khinh thuật quái gở bỏ đi, chẳng màng đến lời đề nghị của Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm gom tất cả số chim bị lão quý chủ nhân Tử Địa Vô Luân dùng Hấp Tinh Đại Tà công giết chết, xỏ xâu đem về thảo xá. Chàng và Yến Yến

nhóm một bếp củi bên ngoài thảo xá để nướng chim.

Tiêu Lâm thuật lại tất cả những gì mình thấy cho Yến Yến nghe. Nàng buông tiếng thở dài :

- Tội nghiệp lão quá.
- Nay mai sẽ tới lượt huynh phải tập sống như lão tiền bối đó.

Yến Yến nhìn chàng nói :

- Huynh không thể như vậy được.
- Huynh chẳng có sự lựa chọn nào. Dù sao thì tiền bối kia đã cứu mạng huynh thoát chết khỏi Huyết Cốt và huynh cũng đã hứa với lão rồi. Với lại huynh cũng tìm cho Yến Yến một lối ra khỏi Tử Địa Vô Luân này.

Mùi thịt chim nướng tỏa ra khắp không gian quanh thảo xá.

Tiêu Lâm và Yến Yến nghe tiếng động trong thảo xá. Chàng nhìn vào thảo xá, thấy lão đệ nhân ngồi trên chiếc ghế gỗ dõng mắt nhìn về đồng lửa đang nướng chim.

Tiêu Lâm bước đến trước thảo xá :

- Văn bối mời tiền bối đến dự món thịt chim nướng của văn bối.

Lão lắc đầu gạt ngang :

- Lão phu nói rồi. Lão không cần thọ ân của người.

Tiêu Lâm ôm quyền, mỉm cười nói :

- Chẳng có gì để tiền bối gọi là thọ ân văn bối cả.
- Lão cũng không cần sự thương hại của người.
- Văn bối có nói thương hại tiền bối đâu. Đây là có công sức của tiền bối mà. Tiền bối có công bắt chim thì văn bối có công chế tác thức ăn cho người. Không ai thọ ân ai cả, và cũng chẳng có người nào tội nghiệp cho người nào.

Lão lưỡng lự rồi nói :

- Tiểu tử nói nghe có lý.
- Có lý thì tiền bối cần gì ngần ngại chứ. Văn bối mời tiền bối.

Chàng mỉm cười nói tiếp :

- Tiền bối ăn bữa chim nướng này, văn bối sẽ cho tiền bối thấy món binh khí đặc dị của văn bối.
- Binh khí gì?
- Sau bữa ăn, văn bối sẽ cho tiền bối thấy mà.
- Tiểu tử không được dựa vào bữa ăn hôm nay mà phủ nhận giao ước với lão đó chứ.
- Ăn thì ăn, thỏa ước thì thỏa ước. Lấy chuyện này gán qua chuyện kia đâu có được.
- Tiểu tử nói vậy, lão mới đồng ý dùng bữa với người.

Lão nói rồi lại thi triển bộ pháp đi bằng đầu lướt đến bên bếp lửa. Lão ngồi đối diện với Yến Yến.

Yến Yến nói :

- Tiểu nữ xin được mạn phép hầu hạ tiền bối.

Nàng không chờ lão có đồng ý hay không mà xé một con chim nướng dứt vào miệng lão. Có lẽ đã quá lâu lâu chưa từng được ăn một miếng thịt chín nào nên khi nàng vừa dứt miếng thịt vào miệng lão thì nước bọt đã trào ra hai bên mép. Lão ăn một cách ngon lành thậm chí ngấu nghiến miếng thịt trong miệng mình.

Lão xuyết xoa nói :

- Ngon quá. Ngon quá. Quả thật là ngon.

Tiêu Lân nói :

- Rất tiếc ở đây không có rượu. Nếu có văn bói và tiền bói sẽ đổi ẩm với nhau.

Lão nhìn sang chàng :

- Ai nói không có rượu. Lão phu còn một vò rượu Bách Hoa từ chôn sau thảo xá, từ lúc lão còn trẻ kia. Nếu ngươi muốn cứ lấy ra mà uống. Xem như lão đáp lễ hai ngươi.

Tiêu Lân phấn khích nói :

- Thế thì tốt quá, văn bói đi lấy rượu đây.

Chàng đi lấy rượu, còn lại Yến Yến và lão dị nhân. Lão hát mặt nói :

- Nha đầu. Ngươi có đau lòng không khi hai hôm nữa, lão sẽ chặt tứ chi của đại ca ngươi?

Yến Yến gật đầu :

- Tiểu nữ rất đau lòng nếu huynh ấy trở thành kẻ tàn phế.

- Ngươi biết đau lòng à!

Nàng gật đầu.

Lão dị nhân hỏi :

- Ngươi đau lòng vậy ngươi có chịu ở lại Từ Địa Vô Luân này hầu phục đại ca ngươi không?

Nàng gượng cười nói :

- Ngoài Từ Địa Vô Luân không có chỗ dành cho tiểu nữ. Trong này còn có chỗ.

- Ngươi ở lại đây, ngươi không sợ tuổi xuân sắc của ngươi phải chôn vùi trong vùng đất của phế nhân sao?

Yến Yến lắc đầu :

- Không.

Nàng nhìn lão dị nhân, ôn nhu nói :

- Tiền bói. Có gì mà tiền bói phải chặt tứ chi của Tiêu huynh?

Lão chưa trả lời nàng thì Tiêu Lân ôm vò rượu ra. Chàng vừa bước đi vừa nói :

- Rượu đến. Rượu đến. Tiểu quán chủ xin được hầu hạ nhị vị khách quan.

Nghe chàng nói lão phá lên cười. Lão nhìn chàng :

- Tiểu tử! Xem ngươi giống tiểu nhị đó.

Tiêu Lân bày vò rượu, rồi lấy ba chiếc vò cây làm chén. Chàng trình trọng mở nắp vò rượu. Mùi hảo tửu lâu năm tỏa ra xông vào khứu giác chàng. Chàng buột miệng nói :

- Đúng là hảo tửu. Đúng là hảo tửu.

Tiêu Lân trình trọng rót rượu ra ba chiếc vò cây.

Chàng bưng chén vò cây đầy rượu nói :

- Tiên chủ hậu khách. Kính lão tiền sinh.

Tiêu Lân vừa nói vừa áp vò cây vào miệng lão.

Ngoạm lấy cái vò cây đầy rượu, lão ngửa mặt ra sau uống cạn số rượu Tiêu Lân rót ra. Lão nhả chiếc vò cây nhìn chàng :

- Rượu lâu năm ngon thật. Lão phu những tưởng sẽ chẳng bao giờ có cơ hội dùng vò rượu này.

Tiêu Lâm mỉm cười :

- Đến lượt văn bối.

Chàng uống cạn số rượu trong vò cây của mình.

Nhìn sang Yến Yến :

- Từ phòng tri kỷ. Đến lượt Yến Yến.

Nàng mỉm cười rồi uống cạn số rượu trong vò cây.

Lão nhìn Tiêu Lâm và Yến Yến :

- Hai người làm lão thích thú vô cùng đó.

Tiêu Lâm rót tiếp rượu ra vò cây.

Yến Yến nhìn lão :

- Tiền bối chưa trả lời câu hỏi của Yến Yến.

Lão nhìn nàng :

- Nha đầu hỏi gì nhỉ?

- Tiểu nữ hỏi vì sao tiền bối muốn chặt tứ chi của Tiêu huynh.

Tiêu Lâm nhìn nàng :

- Có vậy mà nàng cũng hỏi.

Yến Yến tròn mắt nhìn chàng.

- Huynh biết à?

Tiêu Lâm giả là cười nhìn lại lão. Chàng nói :

- Tiền bối... Văn bối có thể thay tiền bối trả lời cho xá muội được chứ ạ.

- Tiểu tử thay ta trả lời. Là thật đó. Người biết gì mà trả lời.

- Văn bối có thể trả lời đúng, và cũng có thể trả lời sai.

- Tiểu tử nói thử nghe coi có đúng không?

Tiêu Lâm nhìn lại Yến Yến, từ tốn nói :

- Nàng biết vì sao tiền bối đây chặt tứ chi của huynh không?

Nàng nghiêm mặt lắc đầu.

Tiêu Lâm phún mảy nói :

- Phàm ai muốn tự thành tuyệt công Hấp Tinh Đại Tà công thì cũng đều phải chặt tứ chi mới có thể luyện thành. Tiền bối đây vì không muốn môn thần công tuyệt thế của mình mai một, nên muốn truyền nó cho huynh. Muốn Tiêu Lâm tự thành môn võ công đó nên mới buộc lòng chặt tứ chi của huynh.

Chàng chất lưỡi :

- Sau khi tự thành môn công phu đó rồi huynh sẽ trở thành sát tử chìm muông.

Lão dị nhân nheo mày :

- Tiểu tử. Người phán giải vậy mà nghe được à. Có môn công phu nào luyện mà phải chặt tay chặt chân đâu.

Tiêu Lân nhìn sang lão :

- Vậy là luyện Hấp Tinh Đại Tà công không cần chặt tứ chi à?

Lão buông một câu cộc lốc.

- Không cần.

- Vậy tiền bối chặt tứ chi của vãn bối để cho giống với tiền bối?

- Đúng.

Tiêu Lân gật đầu :

- Thì ra tiền bối thấy vãn bối vừa có duyên vừa có phận với người nên muốn vãn bối phải thật giống với người.

Chàng ve cảm :

- Tính như tiền bối cũng được nhỉ. Có như thế ta mới là tri nhân tri kỷ chứ. Phàm tri nhân tri kỷ thì cảnh ngộ giống nhau.

Chàng nói rồi với tay thộp lấy cả con chim nướng ăn ngon lành.

Lão nhìn Tiêu Lân ăn chim mỉm cười.

Ăn hết con chim đó, Tiêu Lân lại với tay thộp con chim thứ hai. Loáng cái chàng ăn hết con chim thứ hai. Ăn hết con chim thứ hai, Tiêu Lân bê cả vò rượu uống.

Lão dị nhân nheo mày :

- Tiểu tử! Ngươi làm cái gì thế này. Tự dưng ngươi ăn và uống như thể bữa ăn cuối cùng của ngươi vậy.

Tiêu Lân nhìn lại lão, nói :

- Thì đây là bữa ăn chín và cũng là bữa uống cuối cùng của vãn bối.

Lão nheo mày :

- Sao ngươi lại nói vậy?

- Thì không phải vậy sao. Khi vãn bối tàn phế như tiền bối thì cũng phải tập cách sống như tiền bối chứ. Cũng phải ăn sống nuốt tươi mới giữ được cái mạng mình.

Lão gật đầu.

Tiêu Lân nói tiếp :

- Chính vì nghĩ đến cái ngày mai đó nên vãn bối phải tranh thủ ăn chín uống chín trước ả. Sau này không còn cơ hội dùng một bữa ăn chín như thế này đâu.

Chàng nói rồi với tay chộp con chim nướng thứ ba.

Lão dị nhân lắc đầu :

- Tiểu tử. Ngươi không cần phải vội vã như vậy. Con người có tàn phế thì cũng ăn chín được mà.

Tiêu Lân tròn mắt nhìn lão :

- Cái gì. Vãn bối không còn tay không còn chân, không biết có bắt chim được không nữa, chứ đừng nói là nhóm lửa nấu ăn cho vãn bối và tiền bối. Nếu có thể làm được chuyện đó thì tiền bối đã không ăn sống uống tươi bao nhiêu năm qua.

Lão nhìn qua Yến Yến :

- Tiểu nữ đây tình nguyện ở lại đây hầu hạ cho ta và ngươi.

Tiêu Lân khoát tay :

- Không không. Vãn bối không chịu cho xá muội Yến Yến ở lại đâu.

Lão nheo mày nói :

- Tại sao tiểu tử không muốn Yến Yến nha đầu lưu lại?

- Từ Địa Vô Luân chỉ dành cho những người như Tiêu Lân và tiền bối. Những người không còn tay không còn chân, mới lưu lại đây. Còn Yến Yến xá muội thì phải rời Từ Địa Vô Luân.

- Nha đầu đã muốn lưu lại đây.

- Văn bối không cho.

Chàng nhìn Yến Yến :

- Yến Yến. Từ Địa Vô Luân chỉ dành cho những phế nhân không còn tứ chi, Tiêu Lân không muốn nàng lưu lại đây. Nàng còn phải lập gia thất sinh con sinh cái. Nếu như muội thích lưu lại Từ Địa Vô Luân thì cứ chặt tứ chi mình.

Chàng chồm tới nàng :

- Yến Yến muốn ở lại không. Nếu như muội muốn ở lại thì Tiêu Lân tình nguyện chặt tứ chi của Yến Yến trước.

Lão dị nhân nheo mày :

- Sao tiểu tử lại muốn chặt tứ chi của Yến Yến nha đầu chứ?

Chàng nhìn lại lão dị nhân :

- Còn tiền bối sao cứ gì chỉ muốn chặt tứ chi của văn bối?

- Lão có lý do phải làm vậy.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Văn bối cung thỉnh nghe nguyên nhân của tiền bối.

Chàng rót rượu trong vỏ ra vỏ cây rồi đút cho lão. Vừa đút chàng vừa nói :

- Tiền bối uống một chén để lấy tinh thần nói cho văn bối biết. Nếu hợp văn bối sẽ bỏ ý niệm kia mà sang chặt tứ chi mình.

Lão uống cạn số rượu trong vỏ cây rồi trầm giọng nói :

- Trước đây trên giang hồ có một đôi hiệp khách, mà giới võ lâm ban tặng cho mỹ danh là Hiền Khang Lệ. Họ như bóng với hình, như cây liền cành, như chim liền cánh, nên mới có mỹ danh Uyên Ương song hiệp. Dương Hiệp Mạc Cự, Âm Hiệp Dị Thi Âm.

Tiêu Lân nhìn lão nói :

- Mạc Cự chính là tiền bối.

- Không sai. Mạc Cự chính là lão phu. Thế rồi đôi Uyên Ương song hiệp tiếp nhận được một quyền bí kíp võ công Hấp Tinh Đại Tà công. Cả hai cùng nhau luyện môn công phu đó trong từ cốc. Từ cốc chính là nơi này.

Lão nhìn qua Yến Yến :

- Nha đầu... Hấp Tinh Đại Tà công muốn đạt đến cảnh giới tối thượng cần rất nhiều chân nguyên thuần dương. Bởi môn công phu đó chuyên dụng cho nam nhân hơn là nữ nhân. Mặc dù vậy lão vẫn giúp Thi Âm có thể luyện thành đến cảnh giới trung đẳng.

Lão buông tiếng thở dài :

- Thi Âm luyện mãi Hấp Tinh Đại Tà công nhưng không đạt được tới cảnh giới tối thượng trong bí kíp đâm ra hoài nghi lão. Nàng nghĩ hẳn còn có những chương trong bí kíp mà ta âm thầm giấu nàng. Sự hoài nghi đó càng lúc càng âm ỉ trong nàng. Cho đến ngày kia, Thi Âm đã dùng thuốc mê khống chế ta. Nàng buộc ta phải giao những chương kia ra, nhưng lão làm gì có.

Tiêu Lân nheo mày nói :

- Tiền bối không giải thích với Thi Âm?

- Lão đã phân giải nhưng Thi Âm không tin. Cuối cùng thì nàng dụng đến cực hình đoạn tứ chi của ta. Từ đó nơi này mới có cái tên Từ Địa Vô Luân.

Yến Yến nói :

- Từ Địa Vô Luân do tiền bối đặt ra?

Lão gật đầu.

Tiêu Lân nói :

- Đúng rồi! Phải đặt cái tên đó thôi. Còn ai vô luân hơn Dị Thi Âm chứ.

Chàng lắc đầu :

- Tôi độc phụ nhân tâm. Tôi độc phụ nhân tâm.

Lão dị nhân nhìn Tiêu Lân :

- Tôi độc phụ nhân tâm là gì?

- Tôi độc phụ nhân tâm có ý nữ nhân là người có độc tâm nhất đấy mà.

Chàng nói rồi nhìn lại Yến Yến.

Nhận thấy ánh mắt của Tiêu Lân, sắc diện Yến Yến đỏ bừng thẹn thùng.

Tiêu Lân giả là cười :

- Tiêu Lân không có ý nói xá muội là tối độc phụ nhân tâm. Huynh nói Dị Thi Âm kia. Dị Thi Âm đúng là tối độc phụ nhân tâm.

Chàng nhìn lại Mạc Cư :

- Tiền bối nói hết rồi chứ?

- Chính vì thế ta thề ai muốn học Hấp Tinh Đại Tà công thì phải chặt tứ chi của mình.

- Nếu như văn bối không học.

Lão cười khẩy :

- Lão biết khi đặt điều kiện này, nhất định tiểu tử sẽ không bao giờ thụ học công phu đó. Ai lại chặt tứ chi mình để học võ công chứ, nên lão phụ buộc người phải tuyên thệ trước phải thụ học Hấp Tinh Đại Tà công.

Tiêu Lân gật đầu :

- Nếu văn bối không thực hiện lời giao ước với tiền bối thì ngang nhiên trở thành kẻ bội ước tiểu nhân. Nên phải giữ lời giao ước của mình.

- Dù sao người vẫn còn may mắn hơn lão là có được nha đầu ở lại đây hầu hạ người.

- Văn bối không cho Yến Yến ở lại.

Lão nheo mày :

- Tại sao?

Tiêu Lân nghiêm giọng nói :

- Bởi vì nơi này là Từ Địa Vô Luân. Tại hạ tự chặt tứ chi mình để thụ học tuyệt công của tiền bối đã là sự vô luân cực kỳ. Song đường sinh ra Tiêu Lân với một nhân dạng đầy đủ, thế mà hủy hoại nhân dạng mình chỉ vì một môn công phu Hấp Tinh Đại Tà công, dùng để bắt chim muông ăn tươi nuốt sống. Đó là một sự vô luân cực kỳ rồi.

Chàng nhìn lại Yến Yến :

- Muội hiểu huynh chứ. Đã là vô luân thì phải đạt đến cảnh giới quái gở nhất của những con người đang sống trong từ địa này. Do đó muội không thể lưu lại đây được.

Chàng nghiêm giọng nói tiếp :

- Trong Từ Địa Vô Luân chỉ có những kẻ vô luân thôi. Muội phải ra khỏi đây.

Lão Mạc nói :

- Tiểu tử. Ngươi đuổi nha đầu đi, thì ngươi tự làm khó cho ngươi đó.

- Văn bối đuổi Yến Yến còn hơn để Yến Yến lưu lại.

Lão buông tiếng thở dài, rồi nói :

- Tiểu tử. Khi lão trở thành phế nhân không có tứ chi, ngay cả vò rượu ta cũng không uống được. Đến một bữa ăn chín cũng không được. Ngươi biết lão đã thêm như thế nào không?

- Nếu tiền bối thêm thì hôm nay văn bối sẽ bồi tiếp tiền bối. Trước khi trở thành phế nhân như tiền bối.

Chàng nói rồi rót rượu ra vò cây, bung cho Mạc Cự uống. Rồi xé chim dứt cho lão ăn.

Lão nhìn Tiêu Lân, ôn nhu nói :

- Yến Yến đi rồi. Lão và tiểu tử phải quay lại kiếp sống như trước đây.

- Sống như thế mới đúng là người của Tử Địa Vô Luân chứ.

Lão bậm môi nhỏ nhẹ nói :

- Ngươi tự chuốc cái khó cho bản thân ngươi ư?

Tiêu Lân suy nghĩ rồi nói :

- Tiền bối. Chỉ có một cách duy nhất mà Yến Yến có thể lưu lại đây.

- Cách gì?

Tiêu Lân trầm giọng nói :

- Đổi tên Tử Địa Vô Luân thành Lạc Hồn cốc.

Lão nhìn Tiêu Lân :

- Chỉ như thế thôi à.

Tiêu Lân gật đầu :

- Có như thế Yến Yến mới lưu lại đây được.

- Vậy lão đồng ý.

Tiêu Lân nhìn Mạc Cự :

- Tiền bối đồng ý rồi à?

Lão gật đầu.

Tiêu Lân nói :

- Nếu đồng ý, tiền bối tuyên thệ với trời đất. Trời đất sẽ minh chứng cho thành ý của tiền bối.

Mạc Cự gật đầu. Lão trịnh trọng nói :

- Trên có trời, dưới có đất, trước mặt là hậu bối, lão Mạc này tuyên ngôn kể từ hôm nay Tử Địa Vô Luân này trở thành Lạc Hồn cốc.

Tiêu Lân chờ lão tuyên thệ xong mới trịnh trọng rót rượu ra ba chiếc vò cây.

Chàng bung một chiếc vò cây mớm rượu cho lão.

- Văn bối kính tiền bối số rượu tâm phục khẩu phục này.

Lão uống xong số rượu, nhìn Tiêu Lân :

- Tiểu tử đồng ý cho Yến Yến lưu lại chứ?

- Yến Yến lưu lại đây tùy theo ý của nàng. Còn chuyện chặt tứ chi vẫn bởi hắc cũng phải gác lại.

- Vậy là sao?

- Lạc Hồn cốc là nơi người ta vui hoan hỉ. Chẳng lẽ lại chặt tứ chi của văn bối thì nơi này đâu còn là Lạc Hồn cốc nữa. Chẳng lẽ vừa mới đổi tên Từ Địa Vô Luân thành Lạc Hồn cốc thì ngày sau là những tiếng rú thảm đau đớn sao, trời đất có thể chấp nhận được sự việc đó.

Chàng ôm quyền :

- Tiền bối đồng ý với văn bối không.

Chàng vừa thốt dứt câu thì một tiếng sấm nổi lên trên bầu trời. Tiêu Lâm nhìn lên trời nói :

- Tiền bối. Trời đất nghe Tiêu Lâm nói quá ư chí lý nên cũng phải lên tiếng với văn bối.

Lão Mạc nhìn Tiêu Lâm :

- Tiểu tử. Lão phu không ngờ bị ngươi dẫn dụ, cuối cùng cũng phải chấp nhận.

Tiêu Lâm mừng như mở cờ trong bụng. Chàng ôm quyền xá lão Mạc.

- Đa tạ tiền bối. Đa tạ tiền bối.

Tiêu Lâm đứng lên :

- Văn bối có thứ này định tặng cho tiền bối.

Lão nhìn chàng :

- Tiểu tử. Phải ngươi định tặng cho lão phu đôi chân bằng cây do ngươi đẽo không?

Chàng tròn mắt nhìn lão :

- Sao tiền bối biết?

- Ta biết tâm lòng của ngươi mà.

Lão nhìn sang Yến Yến :

- Nha đầu! Từ Địa Vô Luân giờ đã là Lạc Hồn cốc, ngươi và Tiêu huynh của ngươi đã có thể rời khỏi đây lão phu không cản.

Yến Yến nhìn lão. Nàng ôn nhu nói :

- Mạc tiền bối! Yến Yến đã nói rồi, ngoài kia không có chỗ cho Yến Yến. Yến Yến tự nguyện lưu lại Lạc Hồn cốc, còn Tiêu huynh, Yến Yến không có quyền níu chân người.

Lão nhìn sang Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm nói :

- Khi nào rời khỏi đây văn bối sẽ thịnh thị tiền bối.

- Ta không cản tiểu tử.

Lão nhìn lại Yến Yến :

- Nha đầu. Nếu ngươi không chê lão phu là kẻ phế nhân tàn tật. Lão phu sẽ nhận ngươi làm nghĩa nữ.

Yến Yến qui ngay lên đôi mắt với Mạc Cự :

- Yến Yến từ nhỏ đã mồ côi. Nay được nghĩa phụ nhận làm con. Yến Yến cảm kích vô cùng. Ba lạy này xin được ra mắt nghĩa phụ.

Nàng nói rồi sụp lạy lão Mạc. Nhận ba lạy của nàng, đôi mắt lão Mạc rung rung rướm lệ. Về hoan hỷ lộ hắc trên mặt lão. Lão xúc động nói :

- Nghĩa nữ.

Tiêu Lâm nhìn hai người. Về xúc động của lão Mạc cũng khiến chàng chao lòng, ngây ngất một niềm hoan hỷ không tả được.

Tiêu Lâm nghĩ thầm :

- “Từ Địa Vô Luân cuối cùng trở thành Lạc Hồn cốc và sinh lộ của mình và Yến Yến”.

Ba người quây quần với nhau thật vui. Họ vừa uống vừa cất những tràng tiếu ngạo vô cùng khấn khích cho đến khi vò rượu voi dần và cạn sạch thì lão Mạc cũng chênh choáng. Lão nói :

- Ta say rồi. Phải vào trong đây.

Tiêu Lâm liền xốc lão lên lưng :

- Văn bối đưa tiền bối vào.

- Tốt.

Tiêu Lâm cõng lão trên lưng bước vào thảo xá.

Lão ghé miệng vào tai chàng :

- Tiểu tử ngươi kém linh lắm. Sự kém linh của ngươi khiến lão thích ngươi trở thành hiền tế của lão. Bây giờ lão đã có ái nữ rồi, thì ngươi phải là hiền tế của lão phu. Một khi ngươi là hiền tế thì không bao giờ rời khỏi Lạc Hồn cốc này đâu. Ba người chúng ta sẽ sống ở đây đến suốt đời.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nghiệp tình lụy thân

Tiêu Lâm gằn giọng nói :

- Phế bỏ võ công.

- Nội lực của ta đã bị ngươi hút cạn kiệt rồi còn võ công đâu mà phế.

- Ý... Thật sao?

Tiêu Lâm vừa nói vừa áp song thủ vào đại huyệt Bách Hội của Dị Thi Âm.

Mụ nhăn mặt, từ từ nhắm mắt lại. Mụ rùng mình một cái.

Tiêu Lâm rút tay lại.

Thi Âm được chàng giải huyệt cũng là lúc mất toàn bộ công lực. Nước mắt trào ra hai bên khóe mụ. Mụ nhìn Tiêu Lâm :

- Ngươi mãn nguyện rồi chứ?

- Rất mãn nguyện.

Thi Âm bước đến trước mặt Mạc Cự :

- Lão Mạc. Tiểu tử kia đã phế bỏ toàn bộ công phu của ta rồi. Hẳn lão thích thú lắm phải không. Bây giờ thì lão đã có thể giết ta được rồi.

Lão Mạc lắc đầu :

- Ta không như Thi Âm nghĩ đâu. Ta không giết nàng nhưng cũng không bao giờ gặp nàng. Ta nhượng gian thảo xá cho nàng và đừng bao giờ bước qua đây cho ta gặp nàng.

Lão nhìn lại Yến Yến và Tiêu Lâm :

- Yến Yến, Tiêu Lâm, chúng ta đi.

Yến Yến nhặt đôi chân gỗ lắp vào người lão Mạc. Lão gồng người đứng lên đôi chân gỗ đó. Nhìn lại Dị Thi Âm, lão Mạc nói :

- Đừng bao giờ cho ta thấy mặt.

Nói rồi lão khập khiễng bước đi.

Yến Yến và Tiêu Lân nhìn lại Dị Thi Âm rồi mới nối bước theo lão Mạc.

Ba người đi chưa được bao xa thì Dị Thi Âm hồi hải bước vào cổ động U Linh. Mụ đứng thừ ra khi tất cả những bức khám trên vách đá đã bị phá hủy chẳng để lại vết tích gì.

Thi Âm rống lên :

- Mạc Cự! Ta hận lão. Ta hận lão.

Nghe mụ thét câu nói đó, lão Mạc chỉ hơi dừng bước nhưng không quay lại.

Lão buông tiếng thở dài rồi tiếp tục khập khiễng bước bằng đôi chân gổ.

Lão vừa bước vừa nói :

- Thi Âm không bao giờ thay đổi được.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Hư thực thực hư - Vô minh kỳ ảo

Đứng trên vách đá cao chót vót nhìn xuống Lạc Hồn cốc, Yến Yến và Lão Mạc chỉ còn là hai chấm đen trong tầm mắt của Tiêu Lân. Chàng nhìn lại đôi bàn thủ của mình. Nếu không có Hấp Tinh Đại Tà công thì Tiêu Lân chẳng thể nào vượt qua được vách đá dựng đứng cả trên trăm trượng này để rời Lạc Hồn cốc.

Chàng nhắm nói :

- Yến Yến, Mạc tiền bối! Tiêu Lân sẽ quay lại Lạc Hồn cốc.

Tiêu Lân đứng như thế một lúc lâu nhìn xuống Lạc Hồn cốc. Phía dưới vẫn còn hai chấm đen mà chàng biết đó là Yến Yến và Lão Mạc.

Buông tiếng thở dài, Tiêu Lân nói :

- Nhất định Tiêu Lân sẽ quay về.

Rút một luồng chân nguyên trút bỏ sự bồi hồi đang dâng tràn tâm tưởng mình. Tiêu Lân mới có thể quay bước. Chàng thi triển Hành Tẩu Di Hình bộ rời vách đá Lạc Hồn.

Khi vàng nhạt quang sắp lặn thì chàng đến Giang Đông. Chẳng mấy khó khăn Tiêu Lân tìm ra tòa Tam Tông miếu, vẫn là Tổng đàn của Cái bang.

Tiêu Lân bước vào gian tửu điểm đối diện với tòa Tam Tông miếu. Chẳng một ai màng đến sự xuất hiện của Tiêu Lân.

Chọn một chiếc bàn trong góc tửu điểm, Tiêu Lân gọi điểm chủ bày rượu và thức ăn.

Gã điểm chủ bước ra nặn một nụ cười giả lả.

Tiêu Lân nói :

- Quán chủ, tại hạ có thể hỏi vài câu được không?

- Công tử hỏi gì ạ?

- Xin hỏi quán chủ, bên kia có phải là tòa Tam Tông miếu, nơi hội tụ của những vị trưởng lão Cái bang không?

Gã quán chủ gật đầu :

- Đúng rồi. Đúng rồi.

- Thế quán chủ có thấy điều gì khác thường không?

- À công tử hỏi thì lão nhị này mới nói. Ngày mai đúng ngày Đoan Ngọ. Nghe nói Cái bang có sự việc lớn. Hình như lão Bang chủ Khấu Đà Từ quyết định chọn người kế vị chức vụ Bang chủ.

- Khấu Đà Từ hiện có mặt trong Tam Tông miếu không?

Lão quán chủ lắc đầu :

- Không không. Lão Bang chủ vốn là bằng hữu tri tữu với lão nhị, nhưng chẳng bao giờ có mặt lão ở Tam Tông miếu. Chỉ khi nào cần lắm thì lão mới xuất hiện. Không biết ngày mai lão có đến không.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Đa tạ quán chủ. Hy vọng ngày mai lão sẽ xuất hiện.

- À... Mà sao công tử quan tâm đến lão Bang chủ Khấu Đà Từ?

- Không có gì đâu quán chủ. Tại hạ có hai vị bằng hữu, một nam một nữ muốn tìm lão Bang chủ. Còn tại hạ thì muốn tìm hai người đó.

- Hóa ra là vậy.

Tiêu Lân rót rượu ra chén. Chàng bưng chén nói :

- Quán chủ uống với tại hạ một chén chứ?

- Công tử đã mời, lão nhị đâu dám từ chối.

Lão uống cạn chén rượu của Tiêu Lân trao rồi như sức nhớ ra điều gì.

- Mấy hôm nay có hai người đến từ điểm của lão nhị. Nhưng không phải một nam một nữ mà là hai vị công tử. Trong hai người đó có một người thật khôi ngô tuấn tú. Không thể tả hết được vẻ đẹp khôi ngô của y. Họ cũng hỏi đến Bang chủ Khấu Đà Từ.

Tiêu Lân sức nhớ lại là chàng đã bảo Tu Di cái dạng nam trang. Tiêu Lân mỉm cười nói với lão :

- Một người là Thường Tam Lĩnh, còn một người họ Ngạc đúng không à.

- Công tử biết hai người đó à?

- Tại hạ là bằng hữu của họ.

Lão quán chủ buông tiếng thở dài. Lão nhìn Tiêu Lân từ tốn nói :

- Công tử có quen với Ngạc công tử không?

- Không chỉ quen mà còn rất thân nữa.

Nghe chàng nói câu này, lão nhị liền kéo ghế ngồi xuống đối mặt với Tiêu Lân. Lão ngập ngừng nói :

- Công tử quen với Ngạc công tử à?

Tiêu Lân gật đầu :

- Y là bằng hữu tri giao của tại hạ.

Lão nhị xoa tay :

- Tốt quá. Tốt quá.

Tiêu Lân nhìn lão :

- Quán chủ có chuyện gì muốn nhờ tại hạ?

Lão ngượng ngùng nói :

- Nói ra hồ thẹn, công tử đừng cười lão nhị.

- Tại hạ đâu dám cười. Quán chủ cứ nói, nếu giúp được tại hạ sẵn sàng giúp đỡ.

Lão nhị ôm quyền :

- Đa tạ công tử... Đa tạ công tử.

Tiêu Lâm khoát tay :

- Quán chủ xin đừng khách sáo. Không biết tại hạ có giúp được cho quán chủ hay không, nên không dám nhận sự đa tạ của quán chủ trước.

- Nếu công tử là bằng hữu tri giao với Ngạc công tử, nhất định công tử sẽ giúp được lão nhị. Nếu công tử giúp được, lão phu xin hậu tạ.

- Vậy quán chủ nói đi. Cần gì nơi tại hạ nào.

Lão nhị lưỡng lự rồi nói :

- Không giấu gì công tử. Lão nhị chỉ có một ái nữ duy nhất. Ái nữ của lão phu khi gặp Ngạc công tử, bỗng dưng thất thần, chẳng buồn ăn với uống. Thị chỉ muốn gặp Ngạc công tử thôi.

Tiêu Lâm phá lên cười :

- Tại hạ hiểu rồi. Hiểu rồi. Ngạc đệ của tại hạ vốn là một mỹ nam tử hào hoa phong nhã nhưng lại rất nghiêm trọng chuyện yêu đương. Ái nữ của quán chủ chắc đã thất thần vì phong thái hào hoa của y, nên sinh bệnh phải không?

- Công tử nói đúng. Chính vì vậy lão nhị nói ra hổ thẹn vô cùng, nhưng khốn nỗi lão nhị chỉ có một đứa con gái duy nhất.

Lão buông tiếng thở dài nhìn Tiêu Lâm :

- Nếu công tử có thể mời được Ngạc công tử đến tề gia một lần.

Lão xoa tay nhìn chàng nhỏ giọng nói :

- Lão nhị sẵn sàng đền ân cho công tử.

- Được. Nhất định tại hạ sẽ giúp quán chủ. Nhưng rất tiếc bây giờ tại hạ không biết Thường Tam Linh và Ngạc đệ đang ở đâu. Chắc quán chủ biết?

Lão phấn khích hẳn lên :

- Lão nhị biết. Lão nhị biết.

- Nếu vậy quán chủ chỉ cho tại hạ được không?

- Lão nhị biết Ngạc công tử và Thường Tam Linh công tử hiện đang ở tại Ngọc Huê lâu.

- Tại hạ sẽ đến đó.

Tiêu Lâm đứng lên.

Lão nhị nói :

- Công tử! Thức ăn vừa mới dọn ra, công tử chưa dùng.

- Tại hạ sẽ dùng sau. Xin gọi lại quán chủ.

- Lão nhị sẽ chờ công tử quay về.

Tiêu Lâm gật đầu.

Chàng vừa dợm bước thì thấy một người gầy còm chống gậy đội mũ rộng vành bước vào từ điểm. Người đội mũ rộng vành như thể nhận ra Tiêu Lâm liền chống gậy bước đến bên bàn chàng.

Tiêu Lâm nhìn xuống chân người đó. Đôi giày còn mới tinh khác hẳn với bộ trang phục cẩu thả.

Tiêu Lâm nhìn lão Nhị.

- Điểm chủ. Tại hạ có khách mời rồi.

Lão nhị cáo lui.

Tiêu Lân gật đầu.

Chờ lão nhí đi rồi, Tiêu Lân mới ngồi trở lại.

Người đội mũ rộng vành vẫn đứng nhìn chàng.

Tiêu Lân rót rượu ra chén. Vừa rót rượu chàng vừa nói :

- Ở đây không phải là Dương Châu Lạc tửu lâu, nên đừng có khóc lóc đấy nhé.

Người đội mũ rộng vành ngồi xuống đối diện với chàng. Y nhỏ giọng nói :

- Nho sinh thúi. Ngươi nhận ra lão huynh của ngươi à?

- Ai không nhận ra lão ôn dịch chứ Tiêu Lân nhất định nhận ra lão rồi. Chỉ nhìn qua đôi giày thúi của lão thôi thì biết ngay.

- Lão huynh chẳng chăm chút cái gì cả ngoại trừ đôi giày của mình.

Tiêu Lân bung chén :

- Mời.

- Xem chừng xa nhau chưa bao lâu, ngươi sắp biến thành con sâu rượu rồi đó.

- Thì cũng ráng theo kịp lão huynh mà.

Lão Đà Từ bung chén dốc vào miệng.

Lão chép lưỡi :

- Lão nhí này lúc nào cũng cất rượu như thế cả, không có gì thay đổi.

Lão đặt chén xuống bàn, nhìn Tiêu Lân nói :

- Nho sinh thúi. Ở đây nói chuyện bất tiện, ngươi theo ta được chứ.

- Tiêu Lân cũng định đi đây.

Chàng nói rồi đứng lên. Lão Đà Từ thuận tay lấy thức ăn cho vào túi, ôm cả vò rượu. Hai người rời tửu điểm. Tiêu Lân hỏi :

- Đường đường là một Bang chủ Cái bang, một bang phái được giới võ lâm ban cho danh Thiên Hạ Đệ Nhất Bang. Sao lão huynh lại lủi lủi ló ló chi vậy.

- Ấy... Cái gì cũng có nguyên do của nó. Rồi ta sẽ nói cho ngươi biết mà.

Lão Đà Từ đưa Tiêu Lân đến một ngôi miếu hoang. Bước vào miếu lão liền bày thức ăn và rượu ra sàn gạch, ngồi bệch ngay xuống. Giở chiếc nón rộng vành để xuống bên cạnh, lão Khấu Đà Từ :

- Nho sinh thúi, lâu quá ta không có dịp uống rượu với ngươi.

Tiêu Lân ngồi xuống đối diện với lão. Chàng bung vò rượu rót ra chén.

- Lâu quá không uống, hôm nay uống bù chứ?

Khấu Đà Từ gật đầu. Lão và Tiêu Lân uống cạn một lúc ba chén.

Đặt chén xuống bàn lão nhìn Tiêu Lân vuốt râu :

- Hê nho sinh thúi. Ngươi nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra với ngươi ở Dương Châu vậy?

Tiêu Lân buông tiếng thở dài, nhìn Khấu Đà Từ :

- Lão huynh. Thế huynh có tin chuyện Dương Châu là thật không?

- Tất nhiên là không rồi. Ta biết tính của nho sinh thúi mà. Nhưng tại sao ngươi lại bị người ta gán cho cái tội biến thái. Bình thời ngươi đâu phải là con người như vậy.

- Thế mới có chuyện chứ. Lão huynh biết chuyện đó, đệ bị oan sao không đến cứu tiểu đệ.

- Con khi. Khi ngươi ở Dương Châu thì ta đến Linh Sơn. Từ Linh Sơn đến Dương Châu gần lắm hay sao vậy. Với lại ta đâu phải lúc nào cũng tò tò theo bảo hộ cho ngươi.

Lão bùng chén rượu :

- Lạ thật. Ngươi bị như thế mà không chết nghĩ cũng lạ.

Tiêu Lân tròn mắt nhìn lão :

- Lão huynh muốn đệ chết lắm à. Nếu chết thì Tiêu Lân chết oan, chết ức khó mà đầu thai lắm đó.

Nâng chén uống cạn. Tiêu Lân thuật lại tất cả mọi sự việc xảy ra với mình. Chẳng thuật rồi mới nói :

- Tiêu Lân không có mạng số lớn, mà chờ lão huynh đến cứu hắn bây giờ đã thành oan hồn vất vưởng.

Khấu Đà Tử nheo mày :

- Xem chừng Tiêu lão đệ cũng có may mắn quá nhỉ.

Tiêu Lân nhìn lão :

- Nếu không may mắn thì Tiêu Lân làm sao ngồi đây đối ẩm với lão huynh.

Tiêu Lân đứng lên nhìn Khấu Đà Tử nói :

- Lão huynh. Nếu Tiêu Lân gặp may thì lão đang gặp vận xui rồi đó.

Lão nheo mày :

- Vận xui gì?

- Lão huynh không biết à.

- Ngươi nói đi.

- Thì tình nương Ngạc Tu Di của lão giờ đang ở trong tay Thường Tam Lĩnh. Xem chừng lão chẳng còn cơ hội có đặng tình nương nữa rồi. Nếu như lão huynh muốn đoạt lại Ngạc Tu Di thì phải giúp Tiêu Lân rửa mối nhục Dương Châu.

Khấu Đà Tử bật đứng lên. Lão chỉ tay vào mặt Tiêu Lân :

- Nho sinh thú. Ngươi nói cái con khi gì thế. Ngươi ở cùng với Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc rồi nói năng chẳng ra thể thống gì cả. Muốn nói là nói, muốn nghĩ gì thì nghĩ sao. Coi chừng Khấu Đà Tử này cắt cái lưỡi giảo hoạt của ngươi đó.

Tiêu Lân tròn mắt nhìn lão :

- Hề... Bộ Tiêu Lân nói không đúng sao mà lão huynh giận dữ như vậy. Hiện tại bên Ngạc Tu Di là Thường Tam Lĩnh. Lão huynh không lo cho tình nương của mình ư? Đến khi Thường Tam Lĩnh...

Khấu Đà Tử nạt ngang :

- Im. Đáng ra ngươi phải lo mới đúng. Hề tiểu tử thú, bộ ngươi có mắt mà không có trông hay sao mà không thấy Tu Di là một trang giai nhân tuyệt sắc chứ.

- Đương nhiên là thấy rồi nhưng rất tiếc hoa đã có chủ.

Chàng khoát tay :

- Không dám mạo phạm kẻ bề trên.

- Mạo phạm cái con khi. Nếu như ngươi không cứu Tu Di khỏi tay Thường Tam Lĩnh. Ta sẽ cho tất cả bang chúng Cái bang đi rao khắp giang hồ ngươi đúng là tên biến thái, bi ỏi và đê tiện.

Tiêu Lân tròn mắt nhìn lão :

- Sao lão không đi cứu tình nương của lão mà lại bắt Tiêu Lân đi chứ?

Khấu Đà Từ nạt ngang :

- Tinh nương cái con khi. Ta cắt lưỡi ngươi bây giờ. Nếu ngươi còn nói Tu Di là tinh nương của ta, nhất định ta cắt cái lưỡi của ngươi đó.

Lão hừ nhạt một tiếng rồi nói :

- Nói nhăng, nói cuội mà cứ nói mãi. Nhất thời ta không thể xuất đầu lộ diện được nên phải cần tới ngươi.

Lão nhìn lại Tiêu Lân :

- Nho sinh thúi. Vô công của ngươi giờ đã có Hấp Tinh Đại Tà công à?

- Nếu không luyện công phu đó, Tiêu Lân không thể rời khỏi Lạc Hồn cốc được.

- Vậy ta muốn thử ngươi.

Lão vừa nói không để Tiêu Lân có phản bác hay không mà vận chuyển tuyệt công Giáng Long thập bát chưởng vỗ tới chàng.

Tiêu Lân hốt hoảng dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng. Đôi bàn thủ của chàng liền hít chặt lấy bàn thủ Khấu Đà Từ.

Ngay lập tức sự biến phát sinh.

Khấu Đà Từ, neho mảy khi cảm nhận rõ mồn một có hấp lực kỳ dị rút lấy chân nguyên của lão. Lão muốn rút tay lại nhưng không thể nào rút được.

Khấu Đà Từ hốt hoảng nói :

- Không được rồi. Hóa giải ngay.

Tiêu Lân cũng hốt hoảng khi thấy chân nguyên từ Khấu Đà Từ rào rào trút sang mình như thác đổ. Chàng biến sắc, muốn rút tay lại nhưng song thủ cứ hít chặt lấy bàn thủ của Khấu Đà Từ.

Chân diện của Khấu Đà Từ càng lúc càng nhấn nhúm lại.

Tiêu Lân nghiêng răng từ từ thả lỏng mạch môn.

Bình!

Chàng bị hất về sau, lưng văng vào vách cổ miếu, rồi rơi huych xuống đất. Mặt Tiêu Lân nhăn nhó, chỗi tay vào xương sống từ từ gượng đứng lên. Chàng nhìn Khấu Đà Từ :

- Lão huynh sao nặng tay với đệ?

Khấu Đà Từ nhìn sững Tiêu Lân :

- Nho sinh thúi. Nếu ta không làm vậy thì ta sẽ trở thành cái xác khô mất. Ngươi biết đã hút của ta hết phân nửa chân nguyên chưa. Còn đòi gì chứ.

- Tại lão huynh muốn thử.

Lão lắc đầu :

- Được rồi. Bao nhiêu đó đủ rồi, ta không thử nữa. Nhưng ta nói cho Tiêu lão đệ biết trước nhé. Hấp Tinh Đại Tà công của ngươi là công phu cực kỳ tàn độc. Ngươi phải cẩn thận đó. Một khi ngươi dụng đến, nếu không biết hóa giải thì người kia sẽ bị hao tổn chân nguyên, mà biến thành cái xác rỗng. Tội lỗi đó ngươi khó mà chuộc lại đó.

- Nếu vậy tiểu đệ sẽ không dụng đến thứ tà công đó nữa.

Khấu Đà Từ bung vò rượu tu luôn một hơi dài, rồi nhìn Tiêu Lân nói :

- Tiêu lão đệ, đứng giờ Ngọ ngày mai ngươi phải có mặt ở Tam Tông miếu.

Tiêu Lân nhìn lão :

- Đệ đến đó làm gì?

- Ngươi có đến không thì bảo.

- Nhưng lão huynh phải cho lão đệ biết đến đó làm gì chứ.

Khấu Đà Từ gãi đầu. Lão nhìn Tiêu Lân như thể muốn đọc những ẩn ý trong tâm tưởng chàng. Lão suy nghĩ rồi giả là cười :

- Ngươi đến đi, ta sẽ có cách giải oan cho ngươi. Ôm cái nhục Dương Châu ngươi khó mà ngóc đầu lên nổi đó. Ngươi chịu không?
- Nếu vậy Tiêu Lân sẽ đến.
- Lão huynh chờ tiểu đệ.
- Ta nói trước nếu ngươi không đến thì mãi mãi ôm cái nhục đời đời chẳng gọi rửa được đâu.
- Tiểu đệ nhất định đến.
- Giờ thì Tiêu lão đệ đi đến gặp Ngạc Tu Di đi.
- Sao lão huynh không đi mà sai tiểu đệ đi.
- Hê. Ngươi đừng nói Tu Di là tình nương của ta đấy nhé. Còn thốt ra câu đó nữa, ta sẽ cắt lưỡi ngươi không thương tiếc đâu.

Tiêu Lân giả là cười, khoát tay :

- Không nói. Không nói.

Tiêu Lân chỉ xuống số thức ăn trên sàn gạch.

- Lão huynh và đệ lâu quá không đổi ẩm. Chúng ta uống rượu tiếp chứ.

Lão lắc đầu.

- Không. Tiêu lão đệ đi lo cho Ngạc Tu Di còn ta ở lại đây uống rượu một mình.

Tiêu Lân chìa mặt tới :

- Huynh nói thế mà nghe được hả.

Lão nhìn chàng vuốt râu nói :

- Ngươi muốn ta giải oan cho ngươi không?
- Tất nhiên là muốn rồi.
- Muốn thì cứ làm theo ý của ta đi.

Tiêu Lân buông tiếng thở dài.

- Thôi được. Tiểu đệ chịu theo ý lão huynh vậy.

* * * * *

Ngọc Huê lầu.

Tòa lầu nguy nga, tráng lệ tọa lạc trên một ngọn đồi, với khu hoa viên bao bọc bốn chung quanh. Từ ngôi tam quan dẫn đến cửa tiền sảnh Ngọc Huê lầu là con đường rải sỏi, với hai hàng dương hai bên, cất tiếng reo vì vu khắc tạo nên không gian thơ mộng.

Tiêu Lân chấp tay sau lưng, thả bước chậm rãi về phía cửa Ngọc Huê lầu. Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm :

- “Không biết Ngạc Tu Di có tin lời nói của mình không, nếu như Tu Di tin mình bị hàm oan thì đã xuất hiện ở Dương Châu cứu mình rồi. Chắc chắn Tu Di cho mình là kẻ bại hoại, nên mặc nhiên để mình ôm nhục ở Dương Châu”.

Tiêu Lân buông tiếng thở dài nghĩ tiếp :

- “Nếu như Tu Di nghĩ mình là kẻ bại hoại thì cứ mặc kệ cho ả sánh vai cùng với Thường Tam Linh. Đến lúc đó thế nào nàng cũng nhận ra đâu là thực, đâu là hư. Đâu là kẻ bại hoại còn ai phải chịu hàm oan”.

Tiêu Lân mang những ý niệm vợ vẩn trong đầu bước vào gian tiền sảnh.

Chàng vừa bước qua ngưỡng cửa gian tiền sảnh thì chạm mặt ngay với Thường Tam Linh đang chén thù chén tạc với bốn gã đại hán vận hồng bào có thêm hình giao long trước ngực.

Vừa thấy Tiêu Lân, Thường Tam Linh đứng lên. Y nhìn thẳng Tiêu Lân :

- Ngươi đó à.

Tiêu Lân khoanh tay trước ngực nhìn gã :

- Vừa thấy bốn thiếu gia sao Thường Tam Linh công tử sững sờ vậy. Lại lắm ư? Oan gia thì hay gặp oan gia đấy mà.

Thường Tam Linh hừ nhạt rồi nói :

- Đúng vậy. Oan gia thì phải gặp oan gia.

Y chỉ Tiêu Lân :

- Các vị bằng hữu còn nhận ra gã bại hoại này không?

Bốn gã Thiên Long giáo rọi mắt nhìn Tiêu Lân.

Tiêu Lân nhìn họ nheo mày :

- Bốn vị đại ca. Kẻ bại hoại đang đứng trước bốn vị đại ca đó. Đừng có nghe gã nói nhăng nói cuội nghe.

Chàng bước đến trước mặt Thường Tam Linh :

- Thường Tam Linh công tử. Dù ta có nói ra những lời như thế nào thì mọi người ở đây cũng không tin. Duy có bốn thiếu gia và công tử thì biết rành những gì xảy ra tại Dương Châu. Ta nói công tử là kẻ bại hoại không ai tin. Còn khi công tử nói Tiêu thiếu gia là kẻ bại hoại tất cả mọi người đều tin.

Thường Tam Linh gằn giọng nói.

- Ngươi là kẻ bại hoại, thì ngươi phải chịu mình là kẻ bại hoại. Mình làm mình chịu.

Tiêu Lân cướp lời gã :

- Hề... Thường Tam Linh huynh nói câu này rất đúng. Kẻ nào làm thì người đó chịu. Không nên gán tội của mình làm cho người khác. Có như thế mới là anh hùng mã thượng.

Thường Tam Linh hất mặt nói :

- Thế người nhận mình là kẻ bại hoại à.

- Ô không! Tiêu thiếu gia đâu có làm gì để đáng bị chê trách là kẻ bại hoại. Thậm chí còn bị dẫn đi biểu riêu giữa thanh thiên bạch nhật, rồi còn nhận một hòn đá vào trán nữa.

Tiêu Lân vén tóc.

- Trên đầu Tiêu Lân vốn còn vết sẹo đó. Tự xưng bị tội có khổ không chứ?

- Ngươi là kẻ bại hoại nên phải chịu hình phạt còn trách ai bây giờ. Mình làm thì mình nhận đi. Hay ngươi nói bốn công tử là kẻ bại hoại như ngươi.

- Giờ thì thiếu gia có nói đến rá họng cũng không ai tin.

Chàng vừa thốt dứt câu thì có giọng nói vo ve như muỗi kêu rót vào tai chàng.

- Sao không dùng đến tà công bắt gã khai sự thật.

Giọng nói đó rõ ràng của Khấu Đà Từ, Tiêu Lân nhận ra ngay.

Tiêu Lân như được mạch bảo vật nảy ý niệm dùng đến Hấp Tinh Đại Tà công buộc Thường Tam Linh nói ra sự thật.

Chàng mỉm cười nhìn Thường Tam Linh :

- Thường công tử, Tiêu Lân có ý thế này.

- Ngươi nói đi.

- Hôm đó trong thư phòng của A Chí cô nương chỉ có tại hạ và công tử. Nói ra ở đây chẳng ai biết. Nhưng tại hạ biết có người thứ ba biết chuyện xảy ra như thế nào. Người đó chính là A Chí cô nương.

Tiêu Lân ve cằm nhìn Thường Tam Linh nói tiếp :

- A Chí cô nương chết oan ức như vậy hẳn đau đớn lắm. Phàm kẻ oan ức thì chẳng bao giờ đầu thai mà cứ phải làm oan hồn lêu đẹo theo kẻ hại mình. Tại hạ nói đúng không nào.

- Đúng thì đã sao nào.

Tiêu Lân nghiêm giọng nói :

- Tại hạ và Thường Tam Linh công tử lập bàn hương án. Hai chúng ta sẽ đứng trước bàn hương án cùng thề. Nếu ai là kẻ bại hoại tất sẽ bị trời đất trừng phạt mà để cho oan hồn của A Chí cô nương đến lấy hồn đi. Có như thế mới lấy lại sự công bằng cho A Chí cô nương. Thường Tam Linh công tử đồng ý không?

Thường Tam Linh mỉm cười :

- Tiểu tử. Ngươi tưởng làm vậy có thể giải oan được cho ngươi à.

- Tại hạ tin vào trời đất. Ở đây có bốn vị đại ca làm chứng. Ai là kẻ bại hoại sẽ bị trời đất trừng phạt, và A Chí cô nương đến bắt hồn.

Chàng ôm quyền :

- Bốn vị đồng ý không nào?

Bốn gã cao thủ Thiên Long giáo nhìn Thường Tam Linh.

Thường Tam Linh gằn giọng nói :

- Nếu không có ai trừng phạt thì sao nào?

- Lưới trời thưa nhưng kẻ gieo ác khó thoát lắm.

Tiêu Lân bất ngờ nghiêm mặt, như lắng nghe cái gì đó. Về mặt trang trọng của chàng khiến Thường Tam Linh lộ nét căng thẳng.

Tiêu Lân neho mày nói :

- A Chí cô nương đó à. Cô nương đã có mặt ở đây rồi ư. Nếu như A Chí cô nương có mặt ở đây xin hãy chứng giám cho tại hạ lập lại sự công bằng cho cô nương.

Thường Tam Linh gắt giọng nói :

- Tiểu tử thói ngươi hù ma nhát quỷ ai vậy.

Nhìn lại Thường Tam Linh. Tiêu Lân gượng cười nói :

- Chẳng biết ai là tiểu tử thói đây. Nhưng ở đây chắc chắn có người. Thường Tam Linh công tử đồng ý với thiếu gia chứ?

Thường Tam Linh hừ nhạt rồi nói :

- Được. Để xem A Chí cô nương có xuất hiện không nào.

Tiêu Lân lập ngay bàn hương án ra trước mái hiên tòa Ngọc Huê lầu. Những khách quan đang có mặt tại Ngọc Huê lầu thấy chuyện lạ bèn đến đứng hai bên thị nhân.

Tiêu Lân thấp hai ngọn bạch lập, rót rượu ra chén. Những thao tác của chàng thật trịnh trọng và thành kính cứ như trước mắt có oan hồn đang chờ đợi thời khắc được giải oan.

Đổ chén rượu xuống phía dưới bàn hương án, Tiêu Lân nói :

- Thiên linh linh, Địa linh linh... A Chí cô nương hiển linh quay về đây chứng giám cho Tiêu Lân lấy lại sự công bằng bằng cho cô nương và cho cả tại hạ.

Chàng rót chén rượu thứ hai, rồi nói tiếp :

- Diêm Vương lão gia, Phán Quan đại ca, Hắc Bạch Vô Thường, mọi người nhận chén rượu này để phán quyết cho Tiêu Lân, vạch mặt kẻ bại hoại giết người giấu tay.

Thường Tam Linh nghe chàng nói mà lườm Tiêu Lân.

Bưng chén rượu thứ ba, Tiêu Lân đổ xuống bàn hương án.

- Các vị bằng hữu khuất mày khuất mặt xin hãy tránh đường cho A Chí cô nương đến bắt hồn kẻ bại hoại giết người.

Đổ xong ba chén rượu, Tiêu Lân nhìn lại Thường Tam Linh.

- Đến lượt Thường Tam Linh huynh và Tiêu Lân.

Chàng mỉm cười nhìn y :

- Trong hai chúng ta nhất định phải có kẻ bại hoại sát hại A Chí cô nương. Tiêu Lân và Thường Tam Linh huynh sẽ nắm tay nhau bước ra trước bàn hương án để những vị khuất mày khuất mặt phán định ai là kẻ bại hoại. Huynh đồng ý chứ?

Tam Linh nói :

- Người là kẻ bại hoại biến thái mà còn hù ma nhát quỷ.

- Ai là kẻ bại hoại thì sẽ biết ngay thôi mà.

Thường Tam Linh ngập ngừng đứng chôn chân tại chỗ.

Tiêu Lân tròn mắt :

- Sao... Huynh không dám bước ra.

Không gian do Tiêu Lân tạo ra khiến Thường Tam Linh bồn chồn. Y vừa lộ vẻ lúng túng vừa ngập ngừng.

Tiêu Lân hối thúc gã :

- Huynh có bước ra không thì nói.

Chàng nói dứt câu chợt thét lên :

- Diêm Vương lão gia...

Tiếng thét của Tiêu Lân khiến Thường Tam Linh giật mình.

Tiêu Lân nhìn gã cười giả lả :

- Thường Tam Linh huynh sợ hay sao mà giật mình vậy. Không có tội, không là kẻ bại hoại thì có gì huynh phải sợ chứ?

Tam Linh rít giọng nói :

- Nam tử hán đại trượng phu thì có gì sợ ma với quỷ chứ.

Gã nói rồi bước ra đứng bên cạnh Tiêu Lân.

Tiêu Lân nói :

- Thường huynh đưa tay cho Tiêu Lân.

Không cần Thường Tam Linh có lý lẽ gì, Tiêu Lân thò tay lấy tay gã rồi nói :

- Nếu như ai có tội thì người đó sẽ bị Diêm Vương lão gia bắt hồn. Dương khí trong người sẽ bị âm khí xâm nhập, hồn xiêu phách lạc. Nếu không tự thú tội lỗi của mình thì A Chí cô nương sẽ tước đi phần dương khí sau cùng của người đó. Thường huynh đồng ý chứ.

- Trên đời này làm gì có ma có quỷ mà người hù dọa bọn công tử được.

- Thường Tam Linh huynh không tin nhưng Tiêu Lân thì tin.

Chàng nói rồi nắm tay Thường Tam Linh đưa qua khỏi đầu mình cho mọi người thấy.

Tiêu Lân trịnh trọng nói :

- Diêm Vương lão nhân gia, Phán Quan đại ca, Hắc Bạch Vô Thường nhị vị và A Chí cô nương. Hôm nay Tiêu Lân và Thường Tam Linh đang đứng trước bàn hương án cầu siêu khai độ cho oan hồn A Chí cô nương. Trong hai chúng tôi, ai là kẻ bại hoại, A Chí cô nương bắt hồn người đó. Nếu người đó sám hối ăn năn nói ra tội lỗi của mình, Diêm Vương lão gia lấy tha mà bắt kẻ đó phải đập đầu ba cái máu đổ mới thôi.

Tiêu Lân vừa thốt dứt lời thì có một ngọn gió từ phía ngôi tam quan thổi lửa đến làm tắt hai ngọn bạch lạp.

Bóng tối bao trùm tất cả, thì một chiếc bóng áo trắng dật dờ xuất hiện ngoài ngôi tam quan từ từ lướt vào.

Hiện tượng này đến ngay cả Tiêu Lâm cũng không ngờ tới. Chàng xuất hạn mồ hôi, giật thót ruột mà nghĩ thầm :

- “Có ma thật sao trời”.

Tiêu Lâm chăm chăm nhìn về phía ngôi tam quan có bóng áo trắng đang từ từ tiến vào mà quên cả dùng Hấp Tinh Đại Tà công. Chàng cứ ngây mặt ra nhìn về phía trước. Tiêu Lâm liếc trộm qua Thường Tam Linh.

Bản thân gã cũng tái mặt, xuất mồ hôi trán.

Tiêu Lâm rít một luồng chân khí thăm nghĩ :

- “Cứ để cho A Chí cô nương phán quyết. Thường Tam Linh ơi, bây giờ thì người hẳn đã tin có ma rồi phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thiếu hiệp hành

Ý niệm kia vừa lướt qua đầu Tiêu Lâm thì cũng là lúc chàng phát hiện ra những khóm hoa hai bên đang từ từ rũ xuống.

Tiêu Lâm nghĩ thầm :

- “Hoa nhường nguyệt thẹn, chẳng lẽ oan hồn A Chí là Ngạc Tu Di”.

Ý niệm đó còn động trong đầu chàng, thì sức nhớ đến lời cảnh báo của Khẩu Đà Tử, Tiêu Lâm thi triển Hấp Tinh Đại Tà công.

Ngay lập tức chân diện của Thường Tam Linh nhăn nhó một cách lạ thường. Những thớ thịt trên mặt gã chảy xệ xuống trông thật khổ não.

Mọi người thị nhãn ồ lên :

- Xem khuôn mặt của Thường Tam Linh công tử kìa.

Thường Tam Linh xuất hạn mồ hôi hột, cột sống gãi gai buốt khi cảm nhận chân ngươn của mình đang dần dần cạn kiệt một cách kỳ lạ. Ngay cả hơi thở cũng trở nên khó khăn đến độ tưởng như có cái gì chẹn ngang họng.

Tam Linh biến sắc thét lên :

- A Chí cô nương tha mạng... A Chí cô nương tha mạng.

Tiêu Lâm nhìn sang gã :

- Hê... Thường Tam Linh công tử không có tội với A Chí cô nương sao lại hốt hoảng như vậy. Xem chừng chính Thường Tam Linh công tử mới là kẻ biến thái bại hoại. Nếu đúng là kẻ hại A Chí cô nương, Thường Tam Linh công tử hãy thành thật nói ra những gì mình đã làm tại Dương Châu đi.

Tiêu Lâm rít một luồng chân khí, trang trọng nói tiếp :

- Nếu Thường Tam Linh công tử không thành thật, không cần A Chí cô nương bắt hồn công tử, mà chính Diêm Vương lão gia sẽ bắt hồn công tử đó. Còn nếu công tử thành thật, Tiêu Lâm có thể xin với Diêm Vương lão nhân gia tha cho một lần để ăn năn sám hối.

Thường Tam Linh dùng ống tay áo quệt mồ hôi. Y ngập ngừng nói :

- Ta nói... Ta nói.

Y cúi gầm mặt xuống, lí nhí nói lại tất cả những gì mình đã làm tại Dương Châu, trong khi Tiêu Lâm thì chăm chăm nhìn về phía oan hồn A Chí. Chẳng lẽ oan hồn A Chí là do Tu Di giả dạng. Nếu nàng giả dạng thì hẳn đã biết hành động của Thường Tam Linh. Biết hành động của Thường Tam Linh sao không cứu Tiêu Lâm lúc ở Dương Châu nhỉ. Bây giờ Tu Di mới xuất đầu lộ diện.

Tam Linh vanh vách kể lại tất cả những gì mình làm, rồi nói với oan hồn A Chí :

- A Chí! Tại hạ có lý do mới làm như vậy. Nay tại hạ đã biết lỗi của mình, mong cô nương siêu thoát, đừng hại đến Thường Tam Linh.

Tiêu Lân buông tay Thường Tam Linh :

- Chỉ có nói thôi chưa đủ. Ngươi còn phải dập đầu tạ tội trước oan hồn của A Chí cô nương.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Văn sinh phán như vậy, Diêm Vương lão nhân gia thấy có đúng không?

Một giọng nói rền rền vang lên :

- Tên súc sinh nghiệt chủng kia hãy làm đi.

Nghe giọng nói rền rền như từ cõi hư vô vọng về, Thường Tam Linh càng hồn xiêu phách lạc hơn nữa. Tứ chi bủn rủn rã rời. Y từ từ quỳ xuống hành đại lễ.

Tiêu Lân nói :

- Mạnh lên mới được.

Thường Tam Linh dập đầu xuống sàn gạch.

Mọi người thấy gã sụp lạy oan hồn mà xâm xỉ bàn tán.

Nghe mọi người bàn tán về mình, Thường Tam Linh vừa thẹn vừa sợ nhưng không dám ngẩng mặt nhìn lên.

Khi y hành đại lễ rồi, oan hồn A Chí mới thả bước chậm chậm đến trước mặt y.

Tam Linh lí nhí nói :

- A Chí cô nương. Thường mỗ có lý do buộc phải làm vậy. Ta thật không có ý hại nàng đâu.

- Thường Tam Linh! Ngươi ngẩng lên xem coi ta là ai.

Giọng nói thanh tao của Ngạc Tu Di, buộc Tam Linh phải ngẩng mặt nhìn lên. Khi chân diện của Tu Di với tất cả những nét thanh tú hoa nhường nguyệt thẹn đập vào mắt Thường Tam Linh, gã mới sờ sững thốt :

- Thế này là thế nào. Tại sao lại là nàng?

Tiêu Lân nói :

- Ngươi đã tự thú rồi không được ngậm máu phun người nữa nhé. Ngươi đã nói rành rọt tất cả mọi người nghe rồi đó. Kẻ bại hoại là ngươi chứ không phải Tiêu thiếu gia nhé.

Tiêu Lân nhìn lại Ngạc Tu Di :

- Tiêu Lân đa tạ cô nương đã giúp Tiêu Lân giải oan nhục cho mình.

Tu Di nhìn Tiêu Lân từ tốn nói :

- Tu Di phải mang ân Tiêu huynh mới đúng. Nếu không có Tiêu huynh, Tu Di còn bị ràng buộc hôn ước với Thường Tam Linh. Người mà Tu Di ngay từ đầu đã biết là kẻ bại hoại.

Thường Tam Linh biến sắc. Y rít giọng nói :

- Tu Di! Nàng định hủy hôn ước ư.

Tu Di nhìn Thường Tam Linh :

- Trong hôn ước nói rõ, nếu Thường Tam Linh huynh là kẻ bất đạo thì Tu Di được quyền hủy hôn ước. Nay Thường Tam Linh đã là kẻ bất đạo. Tất cả mọi người ở đây ai cũng biết, nên Tu Di được quyền hủy hôn ước với Thường Tam Linh một cách quang minh chính đại.

Tu Di vừa nói vừa lấy trong ống tay áo ra một tờ hồng điều.

Tam Linh gằn giọng nói :

- Tu Di! Ta cấm nàng. Chỉ cần gặp Bang chủ Cái bang Khẩu Đà Từ ta và nàng sẽ chính thức thành hôn.

Gã vừa thốt dứt câu, lão Đà Từ Bang chủ Cái bang với khinh công “Hành Tẩu Di Hình bộ” lướt đến.

- Có lão phu đây... Có lão ăn mày đây.

Tam Linh lúng túng nhìn Khấu Đà Từ :

- Lão Đà Từ! Phải lão Đà Từ lập hôn phối cho ta và Tu Di không?

Lão Đà Từ nhận lấy tấm giấy hồng điều từ tay Tu Di. Lão nhìn qua tấm giấy hồng điều :

- Đúng rồi! Tờ hôn phối này do chính tay lão phu thảo ra. Trong đó có những điều khoản rất rõ ràng. Khi nào Tu Di đến tuổi cập kê sẽ chính thức thành hôn với Thường Tam Linh đại thiếu gia. Nhưng kèm theo đó có những điều kiện ràng buộc khác. Ngươi đã phạm vào những điều ràng buộc trong tờ hôn phối như bất đạo, bất nghĩa, và bất chung, nên Tu Di được quyền hủy hôn sự.

Lão chia tờ hôn phối đến trước mặt Thường Tam Linh :

- Tam Linh ngươi không còn gì để nói chứ?

Khấu Đà Từ nói xong, đánh đá lửa châm vào hai ngọn nến. Sau khi thắp hai ngọn nến xong, Khấu Đà Từ trịnh trọng nói :

- Thường Tam Linh.. Giờ thì lão Cái bang tuyên thệ hủy hôn phối với ngươi.

Khấu Đà Từ vừa nói vừa toan đốt tờ hôn phối thì Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc cùng với Tảo Tảo và sáu ả cung nữ phiêu bồng lướt đến. Chân chưa chạm đất, Huyền cung Cung chủ đã phát ông tay áo trang y, một đạo khí kinh ôn nhu thổi đến dập tắt hai ngọn nến. Vừa dập chuông khí thổi tắt hai ngọn nến, Chu Tuyết Ngọc vừa nói :

- Lão ăn mày thú. Bỏ cung không cho lão hủy hôn phối.

khấu Đà Từ trao tờ hôn phối vào tay Tiêu Lân :

- Ngươi cầm nó dùm ta.

Khấu Đà Từ trao tờ hôn phối cho Tiêu Lân rồi nhìn lại Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc.

Lão chấp tay sau lưng nhìn Huyền cung Cung chủ :

- Tại sao bốn Bang chủ không được hủy hôn phối giữa Tu Di và Thường Tam Linh chứ?

- Bởi bốn cung không muốn hủy.

- Hê... Nếu không hủy tờ hôn phối kia thì Thường Tam Linh phải chứng minh mình là người không bất đạo, đúng không nào. Còn bây giờ y đã tự thú mình là người bất đạo, sao giữ được tờ hôn phối đó.

Huyền cung Cung chủ phá lên cười khanh khách. Thị vừa cười vừa nói :

- Lão ăn mày chúa, trước đây lão lập hôn ước với bốn cung giả nghĩa Thường Tam Linh với Tu Di ái nữ của lão. Lão và bốn cung từng tuyên thệ ai bội hôn, bội ước, thì kẻ đó bị trời tru đất diệt.

- Khấu Đà Từ này đồng ý. Nhưng nay chính Thường Tam Linh bội hôn bội ước trước chứ đâu phải lão phu nào.

Huyền cung Cung chủ hừ nhạt một tiếng rồi nói :

- Lão quý có thể qua mặt được ai, nhưng không qua mặt được bốn cung đâu. Lão né tránh bốn cung? Né tránh cả Tu Di và Thường Tam Linh, cốt để kéo dài hôn sự, chờ sai lầm của Tam Linh. Nói gì thì nói, cho dù Tam Linh có bất đạo bất nghĩa thì vẫn cứ thực thi hôn ước của lão với bốn cung.

- Chu Tuyết Ngọc, bà nói sao khó nghe quá. Cứ như bà ép được lão ăn mày này vậy.

- Nếu như lão hủy hôn phối thì bốn cung sẽ thay trời tể độ lão.

- Lão ăn mày này cũng đâu có sợ gì ngươi chứ.

Hai người toan động thủ.

Tiêu Lân liền lên tiếng :

- Dừng tay.

Chàng vừa nói vừa ôm quyền bước đến bên Khấu Đà Từ. Chàng ôm quyền nói :

- Bang chủ, vì sao Bang chủ lại lập tờ hôn phối này với Chu Tuyết Ngọc cung chủ?

Lão Khấu Đà Từ bối rối. Lão ngập ngừng nói :

- Ồ... Ồ...

Tiêu Lân lườm lão :

- Lão huynh nói thật đi.

- Ồ... Vì lúc đó ta còn trẻ trung, và thấy Cung chủ... Cung chủ đẹp nên không đành lòng mới lập hôn phối với thị. Nhưng sau đó ta biết thị... thị là một đả nữ... Tất cả đã muộn rồi.

Chu Tuyết Ngọc phá lên cười :

- Lão định nuốt lời đó à?

Tiêu Lân lườm Khấu Đà Từ :

- Lão đúng là đồ ôn dịch mà. Đem cả Tu Di ra giả bán để thỏa tật háo sắc, thảo nào Di Hoa Tiên Từ không muốn gặp lão. Và lão cũng chẳng dám nhìn Tu Di là ái nữ của mình.

Khấu Đà Từ nhăn mặt nói.

- Nho sinh thú! Người đừng có mắng nhiếc ta như vậy. Lúc trẻ ai chẳng có một lần sai quấy, mà chỉ cần ta hủy được tờ hôn phối này thì xem như đã chuộc lỗi với Di Hoa Tiên Từ rồi.

Tiêu Lân gật đầu :

- Xét cho cùng Khấu Đà Từ bang chủ cung tội. Biết việc mình làm sai nên không dám chường mặt ra với võ lâm giang hồ mặc dù đường đường là một trong Tứ Đỉnh Thiên Can.

Chàng nhìn lại Huyền cung Cung chủ ôm quyền nói :

- Cung chủ lập tờ hôn phối với Bang chủ Cái bang Khấu Đà Từ, ép người phải gả ái nữ Ngạc Tu Di cho Thường Tam Lĩnh. Chắc hẳn Cung chủ và Thường Tam Lĩnh có quan hệ rất khăng khít với nhau. Có thể nói cho tại hạ biết mối quan hệ đó không?

Chu Tuyết Ngọc nhìn Tiêu Lân :

- Tiêu công tử, bản cung những tưởng người bỏ mạng trong Từ Địa Vô Luân rồi.

- Khoan nhắc đến chuyện đó. Nếu như tại hạ mạng yếu thì hẳn cũng đã mất mạng trong Từ Địa Vô Luân rồi. Nhưng trời không cho Tiêu Lân chết.

Chàng nhìn Chu Tuyết Ngọc tăng hắng lấy giọng nói tiếp :

- Cung chủ có thể cho Tiêu Lân biết mối quan hệ của người với Thường Tam Lĩnh được không?

- Bản cung nghĩ Tiêu công tử có may mắn sống sót, thì không nên xen vào chuyện này.

- Dù muốn hay không muốn thì Tiêu Lân cũng xen vào rồi. Phải chi Thường Tam Lĩnh không tạo ra cái nhục cho Tiêu Lân tại Dương Châu thì Tiêu Lân không xen vào. Khổ nỗi y đã buộc Tiêu Lân nhúng tay vào.

Tam Lĩnh thét lên :

- Người nhúng tay vào bản đại gia giết người.

Y vừa nói vừa toan xông đến Tiêu Lân nhưng Chu Tuyết Ngọc đánh giọng quát :

- Dừng lại!

Tam Lĩnh miễn cưỡng dừng bộ, thối lại sau lưng Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc.

Tuyết Ngọc lườm Tam Lĩnh rồi quay lại đối mặt với Tiêu Lân. Nụ cười mỉm hiện trên hai cánh môi của thị.

Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc nhã nhặn nói :

- Thôi được, Tiêu công tử muốn biết thì bản cung sẽ cho Tiêu công tử biết.

Chấp tay sau lưng Huyền cung Cung chủ ôn nhu nói :

- Thường Tam Lĩnh là trưởng nam của bốn cung.
- Trưởng nam? Hóa ra y là con của Cung chủ?
- Không sai.

Tiêu Lâm buông luôn một câu bằng chất giọng thật nhạt nhẽo :

- Thảo nào y lại có hành động giống Cung chủ như vậy. Cổ nhân có câu nói không sai, rau nào sâu nấy, mẹ gà sinh con gà, mẹ quạ sinh con quạ mà.

Đôi chân mày Huyền cung Cung chủ chau lại. Thị gần giọng nói :

- Tiêu Lâm, ngươi nói gì thế!

Tiêu Lâm khoát tay :

- Cung chủ đừng giận, Tiêu Lâm mạn phép hỏi Cung chủ. Chẳng hay Cung chủ đã nói mối quan hệ của Tiêu Lâm cho Thường Tam Lĩnh công tử biết chưa?
- Tiêu Lâm, ngươi muốn nói mối quan hệ gì?
- Thì mối quan hệ giữa Tiêu Lâm với Cung chủ đó. Cung chủ không nhớ chuyện xảy ra ở biệt cung của Cung chủ à. Trong gian tiền sảnh có hồ nước, Cung chủ khóa thân đồng đánh để khuyến dụ Tiêu Lâm làm tướng công cho Cung chủ đó.

Chàng chất lưỡi :

- Ai chà. Nếu chuyện đó xảy ra, thì bây giờ Thường Tam Lĩnh phải gọi Tiêu Lâm là lão nhân gia mới đúng.

Chàng nhìn lại Thường Tam Lĩnh :

- Tam Lĩnh, ngươi may mắn lắm đó. Nếu như hôm đó, Tiêu Lâm chịu theo ý của mẫu thân ngươi thì bây giờ ngươi phải khấu đầu hành đại lễ bái Tiêu Lâm, và còn dập đầu gọi ta là lão nhân gia đó. Ngươi may mắn lắm! Ngươi may mắn lắm.

Tuyết Ngọc đỏ mặt, gần giọng nói :

- Im!
- Cung chủ, chuyện như thế nào Tiêu Lâm nói thế này, có thêm bớt đâu mà Cung chủ buộc Tiêu Lâm phải ngậm miệng chứ.

Chàng xoa trán :

- Thôi được rồi, trước đây Cung chủ đã phải lòng Tiêu Lâm. Xem chừng ta và Cung chủ cũng có duyên có nợ. Tạm thời cứ lấy mối quan hệ đó giải quyết chuyện này.

Chàng tăng hắng nhìn Thường Tam Lĩnh nói :

- Hê. Tên súc sinh nghiệp chúng ôn dịch, nghe lão nhân gia phán đây.

Tam Lĩnh trừng mắt :

- Ngươi...

Tiêu Lâm tròn mắt nhìn lại gã :

- Ngươi dám hỗn với lão nhân gia của ngươi à. Nếu ngươi hồng tin, hỏi mẫu thân của ngươi coi có phải mẫu thân của ngươi đã từng chọn ta làm ý trung nhân của người không?

Sắc diện Chu Tuyết Ngọc đỏ rần.

Tiêu Lâm nhướn mày tùm tùm cười nói tiếp :

- Lấy cương vị là lão nhân gia của Thường Tam Lĩnh, bốn thiếu gia tuyên cáo hủy hôn ước này. Tờ hôn ước này đốt không được thì xé nó đi chứ để làm cái gì bây giờ.

Thường Tam Lĩnh gầm lên :

- Tên nho sinh cầu trệ này muốn chết.

Thường Tam Linh vừa nói vừa lắc người tràn tới ba bộ, đồng thời vung chưởng bỏ vào Tiêu Lân.

Gã vừa phát chưởng công vừa nói :

- Thường mỗ đưa ngươi xuống A tỳ.

Tiêu Lân không hề né tránh mà dựng hữu thủ đón thẳng đỡ thẳng lấy chưởng công của đối phương.

Chát!

Sau âm thanh khô khốc đó, chưởng ảnh của Thường Tam Linh dính chặt vào chưởng ảnh của chàng. Gã cố rút tay lại nhưng chẳng thể nào rút được. Đã không rút được chưởng lại mà ngược lại còn cảm nhận chân khí đang bị đối phương hút lấy.

Mồ hôi vã ra trán, Thường Tam Linh thét lên :

- Ngươi... Mẫu thân cứu Linh nhi.

Gã vừa thốt dứt lời thì Tiêu Lân nói :

- Không cần kêu cứu như vậy, bổn thiếu gia trả ngươi về cho mẫu thân của ngươi đó.

Chàng chỉ khẽ phẩy tay một cái.

Chẳng có uy kinh nào phát ra nhưng thân ảnh của Thường Tam Linh chẳng khác nào cánh điều bị cuốn phăng ngược trở lại Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc.

Chu Tuyết Ngọc vươn tay chop lấy Thường Tam Linh. Thị đặt y xuống đất, rồi định nhân nhìn lại Tiêu Lân.

Tam Linh nói :

- Quái lạ thật. Không thể nào tin được!

Làm sao Tam Linh thấu đáo được sự kiện mà y vừa trải qua, nên cứ giương mắt nhìn Tiêu Lân gần như không chớp.

Tiêu Lân nhìn lại Huyền cung Cung chủ :

- Cung chủ có Hấp Tinh đại pháp, còn Tiêu thiếu gia thì có Hấp Tinh Đại Tà công. Hai công phu đó đều khởi đầu bằng hai chữ Hấp Tinh. Chẳng biết cái nào hơn cái nào, Đại pháp hay Đại tà. Không chừng Đại tà là cha đẻ của Đại pháp lắm.

Tiêu Lân nói rồi cười mỉm với Chu Tuyết Ngọc.

Đôi chân mày Huyền cung Cung chủ nheo lại :

- Tiêu Lân. Ngươi không ngoa ngôn đấy chứ?

Tiêu Lân giả là nói :

- Cung chủ muốn biết Tiêu Lân này có ngoa ngôn hay không thì cứ thử một lần sẽ biết ngay mà.

- Được! Dù ngươi có giáo hoạt miệng lưỡi đến mấy, cuối cùng cũng phải lòi cái đuôi của ngươi thôi.

Vừa nói Chu Tuyết Ngọc vừa toan phát động chưởng công, nhưng Tiêu Lân khoát tay :

- Khoan.

- Ngươi còn muốn nói gì nữa.

Tiêu Lân thò tay ra sau lưng rồi từ từ quay lưng lại với Chu Tuyết Ngọc :

- Cung chủ nhìn Tiêu Lân xem.

- Ngươi muốn ta nhìn gì?

- Cung chủ có thấy gì không?

- Bồn cung chẳng thấy gì cả.

- Thế thì tốt rồi.

Tiêu Lân từ từ quay mặt lại đối diện với Tuyết Ngọc. Chàng ôn nhu nói :

- Đến lượt Cung chủ cho Tiêu Lân xem.

Đôi chân mày Chu Tuyết Ngọc nhíu

- Tiêu Lân, ngươi muốn xem gì?

Tiêu Lân chất lưỡi nói :

- Có vậy mà cũng hỏi nữa. Cứ quay lại đi. Tại hạ sợ...

Chàng bỏ lưng câu nói giữa chừng.

Tiêu Lân nói :

- Nếu Cung chủ không quay lại, Tiêu Lân không giao thủ với Cung chủ.

- Được.

Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc từ từ quay lưng lại chàng.

Tiêu Lân vỗ tay nói :

- Thấy rồi.

Chu Tuyết Ngọc chau mày :

- Tiêu Lân, Ngươi thấy gì?

Tiêu Lân reo lên :

- Tại hạ thấy Cung chủ có chiếc đuôi. Chiếc đuôi dài lắm, quấn quanh hông người. Thảo nào Cung chủ có đuôi nên mới tưởng tượng ai cũng có đuôi như Cung chủ.

Câu nói này của Tiêu Lân khiến chân diện của Huyền cung Cung chủ đỏ tía than hồng. Chu Tuyết Ngọc vừa tức vừa giận đến đỏ cả mặt. Tức giận quá, Chu Tuyết Ngọc gằn giọng nói :

- Bồn cung sẽ gắn đuôi vào ngươi.

Nghe hai người đối đáp Lão bang chủ Cái bang không sao dần được phả lên cười khanh khách.

Tràng cười còn rộ trên miệng Khẩu Đà Từ thì Chu Tuyết Ngọc thét lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng thét đó thị thi triển Hấp Tinh đại pháp.

Hai luồng khí công xoáy tròn với nhau cuốn đến Tiêu Lân.

Chàng không né tránh, mà thân nhiên xoay tròn đôi bàn thủ tiếp nhận lấy hai đạo xoáy khí của Huyền cung Cung chủ. Trên giang hồ ai cũng biết xoáy khí Hấp Tinh đại pháp của Chu Tuyết Ngọc lợi hại như thế nào, đã có không biết bao nhiêu cao thủ táng mạng bởi hai đạo xoáy khí Hấp Tinh đại pháp đó, thế nhưng Tiêu Lân chẳng màng tới sự lợi hại đó.

Đôi bàn thủ của chàng tiếp tục xoay tròn và từ tâm trung bàn thủ có một hấp lực vô biên phát ra hút lấy hai lực khí kinh của đối phương.

Hai đạo xoáy khí của Huyền cung Cung chủ như bị hút vào tâm trung bàn thủ của Tiêu Lân.

Chu Tuyết Ngọc lộ vẻ căng thẳng ra mặt. Làm sao Chu Tuyết Ngọc không lộ vẻ căng thẳng cho được khi nhận ra nội lực phát tán ra chường khí như thế bị hút vào cõi hư vô, vô thanh, vô sắc.

Thậm chí Tuyết Ngọc gia tăng công lực cũng chẳng có tác dụng gì. Nội lực của Huyền cung Cung chủ nhanh chóng cạn kiệt.

Đến lúc này Huyền cung Cung chủ mới giật mình kịp nhận ra kỳ biến nơi Tiêu Lân. Nhưng khi nhận ra thì đã muộn rồi, Chu Tuyết Ngọc cảm nhận rõ mồn một có hấp lực uy mãnh rút cả mình về phía Tiêu Lân.

Huyền cung Cung chủ nghiêng răng trụ thân nhưng đôi cước pháp cứ trượt trên mặt đất, mà không sao gượng lại được. Khoảng cách càng lúc càng rút ngắn dần. Chân diện của Huyền cung Cung chủ giờ đây trông thật thảm nào.

Hai hàm răng của Huyền cung Cung chủ nghiền vào nhau phát ra những âm thanh ken két.

Bất thành linh, hấp lực vụt tan biến, Huyền cung Cung chủ mất đà, ngã nhào ngay xuống trước mũi giày của Tiêu Lân.

Tiêu Lân nhìn Chu Tuyết Ngọc. Chàng rít giọng nói :

- Thiếu gia có thể lấy mạng mụ bất cứ lúc nào.

Tuyết Ngọc nhìn lên Tiêu Lân. Nội lực trong người Chu Tuyết Ngọc giờ đây cạn kiệt đến độ không sao giữ được tứ chi.

Tuyết Ngọc nghẹn lời nói :

- Lấy mạng bốn cung đi.

Tiêu Lân buông tiếng thở dài, Chàng chỉ muốn nện xuống thân ảnh của Huyền cung Cung chủ một chưởng kết liễu cuộc sống của mụ nhưng rồi lại lắc đầu xua đi ý tưởng đó.

Chàng thở hắt ra một tiếng bước đến bên Khấu Đà Từ, rồi quay lại nói với Huyền cung Cung chủ :

- Đừng bao giờ cho bốn thiếu gia gặp lại mụ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Hóa Huyết Âm Ma công

Tiêu Lân đặt chiếc chìa khóa lên bàn nhìn Khấu Đà Từ nói :

- Huynh biết chiếc chìa khóa này chứ?

Lão Đà Từ nhìn chiếc chìa khóa lắc đầu :

- Hê... Ngươi tưởng cái gì ta cũng biết hết à.

Lão đứng lên thuận tay bưng bầu rượu, tu luôn một ngụm dài. Nhìn lại Tiêu Lân, Khấu Đà Từ nói.

- Nho sinh thúì... Kể từ hôm nay ta không muốn ngươi gọi ta là lão huynh nữa.

Tiêu Lân tròn mắt nhìn lão :

- Ó... Sao lão huynh bất ngờ đổi ý vậy chứ. Có việc gì thay đổi trong lão huynh à?

lão gãi đầu :

- Trước đây ta gọi ngươi là lão đệ nhưng nay ta sẽ không gọi như vậy nữa.

- Có nguyên cớ gì bỗng dưng lão lại đổi ý vậy?

Khấu Đà Từ ngập ngừng rồi nói :

- Trước đây ta với ngươi là lão huynh, lão đệ chẳng qua ta còn vương tò hôn ước với Chu Tuyết Ngọc. Nhưng nay tò hôn ước đó đã được hủy bỏ rồi, nên ta không muốn ngươi gọi ta là lão huynh nữa.

Tiêu Lân nheo mày :

- Thế này là thế nào. Bộ hủy tò hôn ước đó rồi lão ôn dịch...

Tiêu Lân nhăn mặt trong khi Khấu Đà Từ trừng mắt nhìn chàng :

- Cũng không được gọi ta là lão ôn dịch.

- Tiêu Lân quen miệng lỡ lời, lão huynh miễn thứ. Miễn thứ.

Chàng giả là cười nói :

- Sao bỗng dưng Bang chủ đổi tính tình vậy. Hẳn có điều gì đó bất thường xảy ra cho Lão bang chủ ư?

Khấu Đà Tử vuốt râu nhìn Tiêu Lâm nói :

- Chẳng có gì bất thường cả.

Lão tu nổi ngum rượu, rồi nhìn Tiêu Lâm nói :

- Hê... Nho sinh thú!

Tiêu Lâm khoát tay :

- Đừng nói nữa.

Khấu Đà Tử tròn mắt nhìn chàng.

Tiêu Lâm nói :

- Kể từ hôm nay Lão bang chủ cũng không được gọi Tiêu Lâm là nho sinh thú!

Chàng đưa cánh tay lên mũi ngửi rồi nói tiếp :

- Phàm những trang nho sinh như Tiêu Lâm thì chẳng bao giờ thú! cả. Chỉ có Bang chủ Cái bang mới bốc mùi. Nếu không bốc mùi thì đâu có ai chịu bố thí cho.

Khấu Đà Tử nheo mày :

- Ta không nói đến ba cái chuyện vớ vẩn đó. Nói với ngươi ta nói không lại được đâu. Được rồi. Ta sẽ không gọi ngươi là nho sinh thú. Ngươi trả lời ta mấy câu hỏi này nhé.

Lão đôi bộ mặt trang trọng lạ thường.

Tiêu Lâm giả là ôm quyền nói :

- Văn bối thỉnh thị kim ngôn của Lão bang chủ Cái bang.

Lão lườm chàng, trang trọng nói :

- Tiêu Lâm, ta hỏi thật ngươi nghe, ngươi thấy Tu Di thế nào?

Tiêu Lâm chỗi tay chồm lên :

- Sao Bang chủ hỏi Tiêu Lâm câu hỏi đó. Bang chủ có ý gì?

Khấu Đà Tử vuốt râu :

- Ngươi chưa trả lời ta.

Chàng nhìn Khấu Đà Tử từ tốn nói :

- Hoa nhường nguyệt thẹn.

Tiêu Lâm nghiêng đầu ngắm nhìn lão Đà Tử, rồi vuốt mũi nói :

- Nghĩ cũng lạ thật!

Lão chau mày hỏi :

- Ngươi nói lạ, là lạ cái gì?

- Đến lượt Tiêu Lâm hỏi Bang chủ nhé.

- Cứ hỏi.

- Ngạc Tu Di có thật là ái nữ của Lão bang chủ không?

Đến lượt Khấu Đà Từ tròn mắt nhìn Tiêu Lân :

- Tiểu tử, sao lại hỏi lão phu câu hỏi đó.

Tiêu Lân ôm quyền nói :

- Nói ra điều này Lão bang chủ miễn thứ à.

- Ngươi cứ nói.

Điểm một nụ cười mỉm, Tiêu Lân nói :

- Tiêu Lân thắc mắc sao Lão bang chủ lại có một ái nữ đẹp như tiên nữ thế.

Khấu Đà Từ hást mắt :

- Ngươi nói vậy có ý gì?

- Ồ... Ý của Tiêu Lân, Lão bang chủ là quạ sao lại sinh con phụng, có phải là điều lạ trên đời này không?

Những tưởng đầu nghe câu nói này của Tiêu Lân, Bang chủ Cái bang Khấu Đà Từ sẽ tức giận, nhưng không, lão lại phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói :

- Tiểu tử, nhìn kỹ lại xem, lão phu có phải là gà không nào.

Lão vuốt râu :

- Lão nói thật cho ngươi biết, chẳng ai giữ được tuổi thanh sắc của mình. Trước đây, khi bằng tuổi ngươi, Khấu Đà Từ đã từng là một trang mỹ nam tử nổi tiếng khắp Giang Nam đó.

Lão cao hứng bụng bầu rượu tu luôn một ngụm dài, rồi nhìn Tiêu Lân nói tiếp :

- Tiểu tử, ngươi biết vùng đất Giang Nam thế nào không? Đó là vùng đất hữu tình thơ mộng, với những con người nam thanh nữ tú. Ai ai cũng có dung mạo thanh tú khác thường, thế mà lão phu lại là người đứng đầu trong những trang nam tử của đất Giang Nam. Ngươi còn thắc mắc gì nữa không?

Tiêu Lân gật đầu :

- Tất nhiên là còn rồi.

Lão tròn mắt nhìn Tiêu Lân :

- Lão đã nói vậy rồi, tiểu tử còn thắc mắc gì nữa?

- Tiêu Lân lúc nào cũng có thắc mắc cả.

Chàng mỉm cười nói :

- Lão huynh... À quên... Lão bang chủ là trang mỹ nam tử nổi tiếng Giang Nam, thế sao bỗng dưng trở nên ăn mày, lại là ăn mày chúa.

Lão khoát tay, cướp lời chàng :

- Ngươi chẳng biết gì cả. Chẳng biết cóc gì cả. Đúng là con mọt sách, chẳng biết gì chuyện đời thường. Trong võ lâm thì ai cũng có duyên có phận. Cả lão có duyên phận với Cái bang nên đương nhiên trở thành người của Cái bang. Không chỉ trở thành người của Cái bang còn là Bang chủ Cái bang. Ngươi tưởng được làm Bang chủ Cái bang là dễ lắm sao. Ta còn là một trong Tứ Đỉnh Thiên Can.

Lão chưa kịp nói hết ý thì Tiêu Lân bất ngờ buông luôn một câu :

- Ăn mày thì vẫn là ăn mày chứ có gì khác thường đâu.

Lão tròn mắt to hết cỡ nhìn chàng :

- Con mọt sách này nói thế mà nghe được. Hê. Hẳn ngươi biết chuyện Hàn Tín lòn tròn giữa chợ chứ?

- Tất nhiên là biết rồi.

- Ngươi biết lão tổ Hồng Thất Công chứ gì?

Tiêu Lân lắc đầu :

- Hồng biết.

Khấu Đà Từ hừ nhạt một tiếng rồi nói :

- Lão không bàn với người chuyện này nữa. Lão chỉ nói cho người biết, vì sao lão thái tránh né Ngạc Tu Di. Bởi vì lão biết Chu Tuyết Ngọc muốn Tam Linh lấy Tu Di chẳng qua muốn y trở thành Bang chủ Cái bang mà thôi.

Tiêu Lân ve cằm :

- Hóa ra là vậy. Xem chừng làm ăn này chứa mà ai cũng thích nhỉ?

Khấu Đà Từ lờm chàng rồi dốc bầu rượu tu ừng ực.

Lão thả bầu rượu xuống rồi nói :

- Lão biết cá tính của Thường Tam Linh là hạng người như thế nào nên mới lần tránh Tu Di, không để hôn sự tiến được. Sau khi ta gặp con một sách người. Ta mới có ý khác.

Tiêu Lân nhìn lão, giả là cười :

- Lão Bang chủ có ý gì?

Khấu Đà Từ nhìn Tiêu Lân :

- Tiêu Lân, ta muốn trao chức vị Bang chủ Cái bang lại cho người đó.

Tiêu Lân nhăn mặt :

- Lại là chuyện cũ... chuyện cũ... Tiêu Lân đã nói với...

Lão khoa tay cướp lời chàng :

- Im..

Hai cánh môi của Tiêu Lân ngậm chặt lại với nhau.

Khấu Đà Từ nhìn chàng bằng ánh mắt khe khác.

- Ta hỏi người thấy Tu Di thế nào? Người nói Tu Di là giai nhân hoa nhường nguyệt thẹn. Chúng tôi người cũng để mắt đến.

Lão hất mặt :

- Con một sách. Người có thể gọi ta bằng nhạc phụ lão gia được không?

Tiêu Lân há hốc miệng nhìn lão. Chàng ngập ngừng hỏi :

- Ý của Bang chủ...

Khấu Đà Từ giả là cười :

- Ta chọn con một sách làm hiền tế, người chịu không?

Tiêu Lân trở mắt nhìn lão :

- Chọn Tiêu Lân?

Lão gật đầu :

- Chính vì có ý chọn người làm hiền tế, nên ta mới gợi ý truyền y bát Bang chủ Cái bang cho người.

Tiêu Lân gãi đầu nhìn ra cửa sổ. Chàng băng quơ nói :

- Hết người chọn rồi à.

Vô tình câu nói của chàng lọt vào tai Khấu Đà Từ. Lão thộp trảo vào vai Tiêu Lân :

- Con một sách, người vừa nói gì?
- Ô... Tiêu Lân nói Lão bang chủ chọn rất đúng ạ.
- Ta vừa nghe người nói khác.

- Tiêu Lân nói chẳng lẽ mình được may mắn như vậy sao.

Tiêu Lân bất ngờ đổi giọng trang trọng nói :

- Nhạc phụ lão gia không biết Tiêu Lân họ Tiêu.
- Họ Tiêu thì đã sao nào?
- Còn đã sao gì nữa. Hiện thời Tiêu Lân lúc nào cũng có thể gặp kiếp họa diệt vong. Bởi luôn có những cao thủ rình rập để lấy mạng Tiêu Lân. Bang chủ hồng sợ Ngạc Tu Di sớm trở thành góa bụa ư?
- Hê. Ta đã tính rồi. Con một sách trở thành Bang chủ. Tiếp nhận y bát chân truyền của Cái bang, thì chẳng ai dám đụng đến người.

Tiêu Lân nhướn mày nhìn lão :

- Thật sao?

Lão khẳng khái gật đầu :

- Tất nhiên rồi. Con một sách trở thành Bang chủ Cái bang thì chẳng ai dám quấy nhiễu người nữa. Ngày trước có Tứ Đình Thiên Can, nhưng nay thêm người nữa thành Ngũ Đình Thiên Can. Vô hình trung Cái bang có hai cái Đình. Chẳng khác nào rồng mọc thêm cánh, còn ai dám đụng đến Cái bang.
- Nghe Bang chủ nói mà phát ham nhưng không biết Ngạc Tu Di có đồng ý với sự kết hợp của Lão bang chủ không?
- Hê chuyện này thì người không phải lo. Nếu người muốn biết Ngạc Tu Di có đồng ý với hôn sự do ta sắp xếp hay không thì cứ ra ngoài gian phong xá sẽ biết ngay.
- Gian phong xá sẽ trả lời thay cho Ngạc Tu Di?
- Cái con khi, người lại bắt đầu nói nhăng nói cuội rồi. Gian phong xá làm sao mà trả lời người được. Ngạc Tu Di đang chờ người ngoài đó. Hãy ra mà gặp Tu Di. Nếu như Tu Di đồng ý thì người đồng ý với ta chứ?

Tiêu Lân giả là cười nói :

- Nếu Tu Di không đồng ý?

Khấu Đà Từ lắc đầu :

- Chưa gì người đã nói vậy rồi. Tu Di không phải không kiếm được ý trung nhân, nhưng vì ta chọn người là hiền tế. Nếu người không đồng ý với sự lựa chọn của ta, ta chọn Thường Tam Linh vậy.

Tiêu Lân trở mặt nhìn lão. Chàng khoát tay :

- Không... không.
- Sao lại không không.
- Bang chủ biết Thường Tam Linh là hạng người như thế nào mà. Chính Tiêu Lân tận mắt thấy sự biến thái của Thường Tam Linh.
- Ta không cần biết y biến thái thế nào, nhưng nếu người không nhận sự lựa chọn của ta thì ta sẽ gả Ngạc Tu Di cho Thường Tam Linh.

Tiêu Lân giả là cười, ôm quyền vừa xá vừa nói :

- Nhạc phụ lão gia, Tiêu Lân xin nghe theo lời của nhạc phụ lão gia. Mong rằng sau này nhạc phụ lão gia không hối hận.
- Ta đã chọn rồi chẳng biết hối hận đâu.
- Vậy Tiêu Lân cáo từ nhạc phụ lão gia để ra ngoài gian phong xá. Thịnh thị ý kiến của nương tử.

Khấu Đà Từ lườm chàng nhưng toét miệng cười. Lão tậm một ngụm rượu rồi nói :

- Người gặp Ngạc Tu Di, khéo ăn khéo nói một chút nhé.

- Nhạc phụ lão gia yên tâm. Tiêu Lân đi đây.

Nói dứt lời Tiêu Lân với tay bụng bầu rượu. Lão giựt tay chàng :

- Ngươi mang rượu đi đâu?

- Thì đi nói chuyện với nương tử Ngạc Tu Di.

- Nói chuyện với Ngạc Tu Di mà phải uống rượu à.

Lão hừ nhạt một tiếng, giăng lại bầu rượu :

- Uống rượu nói không ai nghe đâu. Ngươi cứ thẳng thắn mà hỏi.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Nhạc phụ lão gia dạy sao, Tiêu Lân sẽ làm vậy.

Tiêu Lân đi rồi, Khấu Đà Từ mới ngồi xuống bàn. Lão dốc bầu rượu tu luôn một ngụm dài rồi điểm nụ cười mỉm nói :

- Con một sách, ta không chọn làm người đâu. Nếu ta chọn làm người thì đâu còn là Khấu Đà Từ nữa.

Khấu Đà Từ trầm ngâm ngồi một mình suy nghĩ mông lung. Lão nghĩ đến ngày mai sẽ tiến hành đại lễ bầu chọn tìm người kế vị chức vụ Bang chủ Cái bang. Tất nhiên người mà lão định đến chẳng ai khác mà chính là Tiêu Lân.

Lão rót rượu ra chén rồi bụng uống liên tiếp ba chén. Đặt chén xuống bàn, Khấu Đà Từ nhắm nói :

- Dù sao thì ta cũng làm tròn trọng trách của mình với Cái bang và với Tu Di.

Khấu Đà Từ còn đang trầm ngâm suy tưởng thì chợt nghe có tiếng bước chân thật đều vọng đến tai mình. Nghe tiếng bước chân đó, đôi chân mày của Khấu Đà Từ nhíu lại. Lão đã nhận ra tiếng bước chân này không có vẻ gì bình thường cả, bởi nó rất đều nhau vọng đến thính nhĩ lão. Tiếng bước chân im bật.

Khấu Đà Từ từ từ quay mặt nhìn ra cửa ngôi đại đường Tam Tông miếu.

Đứng ngay bên ngoài cửa đại đường Tam Tông miếu là một người vận trường bào với sắc màu đen kịt. Trông qua những tường người đó là con quạ đen, hay bóng dáng của lão thần chết dưới A tỳ mới trời đầu lên chôn nhân sinh.

Điểm mà Khấu Đà Từ để mắt đến là ngọn bạch lạp với ngọn lửa thẳng tắp trên tay Hắc y nhân.

Khấu Đà Từ nhíu mày nhìn Hắc y nhân. Lão lầu bầu nói :

- Ngươi nhất ma, nhất quỷ gì thế nhỉ.

Miệng nói, Khấu Đà Từ từ từ đứng lên, thuận tay lão bụng luôn cả bầu rượu, tu luôn một ngụm dài.

Hắc y nhân với chiếc rèm lụa che mặt, cầm ngọn bạch lạp chậm rãi bước vào đại đường Tam Tông miếu.

Khấu Đà Từ nhíu mày hỏi :

- Ngươi là ai?

Hắc y nhân từ từ lột chiếc rèm che mặt xuống.

Khấu Đà Từ cau mày nói :

- Giang Hàn.

Giang Hàn ghim ngọn bạch lạp xuống ngay giữa tòa đại đường Tam Tông miếu.

Chờ cho Giang Hàn gắn xong ngọn bạch lạp xuống sàn gạch, Khấu Đà Từ mới nói :

- Minh chủ làm cái trò gì lạ quá. Tự dưng Minh chủ đến Tổng đàn Cái bang Tam Tông miếu trong cái bộ dạng như tử thần, cùng với ngọn bạch lạp trên tay, chẳng hay Minh chủ có ý gì?

Giang Hàn nhìn Khấu Đà Từ nghiêm giọng nói :

- Lão bang chủ, đã đến thời khắc Tứ Đỉnh Thiên Can phải rời khỏi cõi đời này để bốn tọa khởi nghiệp võ lâm.

Khấu Đà Từ tu một ngụm rượu, rồi ôn nhu nói :

- Nói như thế ý của Giang Hàn, Minh chủ là gì?

- Bao lâu nay, trên Tổng đàn võ lâm có Tứ Đỉnh Thiên Can. Nay bốn tòa thấy không cần Tứ Đỉnh Thiên Can nữa, nên phải nhổ cái gai Tứ Đỉnh Thiên Can đi.

Khấu Đà Từ tròn mắt nhìn Giang Hàn :

- Hóa ra Minh chủ võ lâm muốn nhổ Tứ Đỉnh Thiên Can ra khỏi võ lâm.

Khấu Đà Từ nói rồi dốc bầu rượu tu luôn một ngụm dài. Lão đặt bầu rượu cạn lên bàn rồi nhìn Giang Hàn :

- Lão phu không biết Giang tôn giá có làm được ý của mình không. Hay lại khiến cho lão phu cười vào mũi Minh chủ.

- Bốn Minh chủ đến đây để tiễn Khấu Đà Từ Bang chủ Cái bang đi trước.

- Lão phu nghe mà không tin vào thính nhĩ của mình đó. Chẳng lẽ Minh chủ đã luyện thành thứ thần công cái thế để có thể tiễn được Khấu Đà Từ này chứ.

Giang Hàn nghiêm giọng nói :

- Bang chủ hãy chọn cho mình một cái chết.

- Sao? Lão phải chọn cho lão một cái chết à!

Khấu Đà Từ nhăn mặt nói :

- Khó nghe quá... Khó nghe quá. Thế theo ý của Minh chủ, Khấu Đà Từ sẽ chọn cái chết nào.

- Nếu như Khấu Đà Từ bang chủ không chọn cho mình một cái chết thì bốn tọa buộc Khấu Đà Từ phải chết bằng Hóa Huyết Âm Ma công.

Lời nói này của Giang Hàn chẳng biết tác động thế nào đến Khấu Đà Từ mà chân diện lão bất giác đánh hắt lại.

Lão trầm giọng nói :

- Hóa Huyết Âm Ma công.

- Không sai.

Khấu Đà Từ vuốt râu :

- Giang Minh chủ đã luyện Hóa Huyết Âm Ma công ư?

Không nói một tiếng, Giang Hàn chỉ đưa tay vuốt qua mặt mình. Chân diện bình thường của y đổi qua màu đỏ ửng, bóng ngời như huyết ngọc. Thậm chí có thể nhìn thấy được cả chiếc sọ bên trong.

Khấu Đà Từ trang trọng nói :

- Thì ra bấy lâu nay Giang Minh chủ đã âm thầm luyện Hóa Huyết Âm Ma công.

- Khấu Đà Từ bang chủ đã biết. Biết thì Khấu Đà Từ bang chủ chỉ có một con đường duy nhất để tồn tại, đó là xuống cõi A tỳ.

Giang Hàn vừa nói vừa dẫn bộ đến Khấu Đà Từ.

Khấu Đà Từ khoát tay :

- Khoan! Lão phu muốn hỏi một vài điều đối với Minh chủ.

- Bang chủ muốn hỏi gì?

- Cuộc thám sát ở Thái A bảo.

- Bảo chủ Thái A bảo đã làm xong chức phận của mình đối với bốn tọa nên phải chết.

- Thái A bảo chủ biết Minh chủ luyện tà công Hóa Huyết Âm Ma công?

Giang Hàn lắc đầu :

- Không! Những kẻ biết bồn tọa luyện Hóa Huyết Âm Ma công đều đã chết.

Khấu Đà Từ vuốt râu nói :

- Minh chủ, lão phu nghe nói luyện Hóa Huyết Âm Ma công, thì phải bắt kẻ thù đoạn tàn nhẫn và đê tiện. Có đúng như vậy không?

- Còn hơn cả tàn nhẫn và đê tiện nữa.

- Lão phu hỏi một câu nữa.

- Cứ hỏi.

- Chiếc chìa khóa vàng trong tay Tiêu Lâm có quan hệ đến võ công của Minh chủ?

- Bồn tọa nghĩ có quan hệ.

- Chính vì thế Minh chủ đã từng đội lốt Hắc y nhân thích khách tìm Tiêu Lâm buộc y phải trao chiếc chìa khóa đó?

- Bồn tọa không phủ nhận. Bang chủ đã hỏi hết rồi chứ?

Khấu Đà Từ vuốt râu nhìn võ lâm Minh chủ khẽ gật đầu :

- Hỏi hết rồi.

- Đã hỏi hết thì Bang chủ đi được rồi.

- Nói thì dễ nhưng buộc Khấu Đà Từ Bang chủ Cái bang, một trong Tứ Đình Thiên Can đi khó lắm. Khấu Đà Từ lão phu còn muốn biết Hóa Huyết Âm Ma công lợi hại như thế nào nữa.

Khấu Đà Từ nói dứt câu liền vận hóa chân nguyên phát động Giáng Long thập bát chưởng.

Một luồng khí công vàng rực xuất hiện giữa đôi bàn thủ của Lão bang chủ Cái bang.

Giang Hàn mặc dù biết Khấu Đà Từ Bang chủ Cái bang là một trong Tứ Đình Thiên Can, nhưng xem ra y rất dũng dũng.

Y trầm giọng nói :

- Mời Khấu bang chủ.

Khấu Đà Từ quát lớn một tiếng đẩy đạo khí kinh vàng ngiệt về phía Minh chủ võ lâm Giang Hàn.

Đạo khí chưởng Giáng Long của Khấu Đà Từ tợ con giao long uy mãnh lao vút đến thân ảnh của Giang Hàn.

Mặc dù thấy đạo khí chưởng Giáng Long bổ đến mình nhưng Giang Hàn tuyệt nhiên không né tránh cũng không hề phản ứng đỡ chiêu công của đối phương. Y ngang nhiên hứng lấy đạo khí chưởng uy mãnh đó.

Ầm!

Tiếng sấm trời lên ngay trên thể pháp của Giang Hàn. Một luồng huyết quang đỏ rực như quả cầu máu xuất hiện chung quanh thể pháp của Giang Hàn.

Khấu Đà Từ buột miệng nói :

- Hay thật.

Lão Khấu Đà Từ phải thốt ra câu nói đó bởi nhận ra Giáng Long thập bát chưởng tuyệt kỹ võ công của lão chẳng hề làm gì được đối phương. Mặc dù Giang Hàn thân nhiên đứng yên một chỗ tiếp nhận chưởng công của lão.

Giang Hàn nói :

- Đến lượt bồn tọa.

Y lắc vai, thân ảnh như thể biến hóa thành vụn vụn bóng huyết nhân lao đến Khấu Đà Từ.

Biết Giang Hàn đã luyện được thần công cái thể, Khấu Đà Từ chẳng dám xem thường đối phương, thậm chí còn khẩn trương tột độ. Lão nghĩ thầm trong đầu :

- “Minh đã không còn là đối thủ của Giang Hàn rồi phải lo thoát để báo với võ lâm quần hùng”.

Y niệm đó lướt qua, Khấu Đà Từ liền thi triển “Hành Tẩu Di Hình bộ” nhằm đào thoát. Lão lác vai thi triển tuyệt kỹ khinh công “Hành Tẩu Di Hình bộ”, nhưng khắp mọi nơi, đều có bóng huyết nhân như thể chờ sẵn Lão bang chủ Khấu Đà Từ, không cho lão một con đường đào thoát.

Khấu Đà Từ nhận ra sự đặc dị đó thì nhận ngay một bóng chưởng vào ngay vùng thượng đặng.

Bình!

Khấu Đà Từ bị nhắc lên khỏi mặt đất, bắn đi va lưng vào vách tường miệng trào ra một vòi máu tươi rưới đỏ Tam Tông miếu đại đường. Lão cố chỗi tay ngồi lên thì Giang Hàn đã đến trước mặt.

Y chấp tay sau lưng, nghiêm giọng hỏi :

- Tiêu Lân đâu?

Khấu Đà Từ ôm ngực, rít giọng nói :

- Tiêu Lân và Tu Di đã đi rồi.

- Đi đâu?

- Đến chỗ cần đến.

Khấu Đà Từ gượng cười nhìn Giang Hàn :

- Minh chủ, giờ lão phu đã biết sự lợi hại của Hóa Huyết Âm Ma công. Lão còn biết mình sẽ chết. Hãy để cho lão phu tự tìm cái chết.

Giang Hàn gật đầu.

Khấu Đà Từ gượng đứng lên, lê từng bước đến chiếc ghế Bang chủ. Lão yên vị trên ghế Bang chủ, treo hai chân vào vôi nhau, hai tay đặt trên thành tựa, rồi nhìn Giang Hàn :

- Tâm địa Minh chủ thật là khó lường. Mới hôm nào còn là Giang đại hiệp nay đã là Giang đại ma đầu. Nhưng đại ma đầu thì khó mà thoát khỏi lưới trời. Lão phu về bẩm báo với Ngọc hoàng Thượng đế phái người đến nhân sinh tước nã Giang tặc đây.

Khấu Đà Từ nói dứt câu vận công. Người lão dựa hẳn ra sau thành chiếc ngai, thân pháp cứng hẳn lại.

Giang Hàn đưa tay lên mũi Khấu Đà Từ. Đoan chắc Khấu Đà Từ đã chết, Giang Hàn mới đến lấy ngọn nến đặt vào lòng bàn tay của Lão bang chủ Cái bang Khấu Đà Từ.

Y nhìn lại xác Khấu Đà Từ một lần nữa rồi mới quay bước rời đại đường Tam Tông miếu. Sau mỗi bước chân của y đều để lại dấu giày trên sàn gạch.

* * * * *

Trở lại với Tiêu Lân.

Sau khi rời đại đường Tam Tông miếu chàng đi ra ngoài hoa viên hướng về phía gian phong xá. Gian phong xá được dựng cách tòa Tam Tông miếu những mười dặm, dưới một tán cây đại thụ khổng lồ.

Trong gian phong xá, Ngạc Tu Di đã đứng đó tự bao giờ.

Xung quanh gian phong xá, những khóm hoa đều rủ xuống bởi nhan sắc siêu phàm thoát tục của nàng.

Tiêu Lân lưỡng lự đứng ngoài mái hiên. Chàng nhìn nàng từ phía sau lưng nhưng cảm thấy tim mình vẫn đập rộn rã những nhịp đập khó tả.

Ngạc Tu Di từ từ quay lại nhìn Tiêu Lân.

Hai người đối mặt nhìn nhau, Tiêu Lân càng cảm nhận trái tim mình đập rộn hơn. Chàng có cảm tưởng tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hai người nhìn nhau trong sự im lặng.

Hít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Tiêu Lân nhủ thầm :

- “Minh đến gặp ý trung nhân chứ có phải bước vào một cuộc đấu sinh tử đâu mà run như vậy chứ”.

Tự động viên mình bằng suy nghĩ đó. Tiêu Lân mới bước vào gian phong xá.

Tu Di nhìn chàng. Chân diện thanh tú, thoát tục của nàng khiến Tiêu Lân cứ ngây người ra ngắm nhìn. Chàng chẳng biết phải khởi đầu bằng lời nói gì.

Tiêu Lân nhìn ra ngoài gian phong xá lía mắt nhìn qua cảnh vật chung quanh rồi từ tốn nói :

- Tu Di đi đến đâu là hoa tàn đến đó.

Đôi lưỡng quyền của Tu Di ửng hồng e thẹn. Lời nói khởi đầu của Tiêu Lân khiến nàng thẹn chín cả mặt. Nàng lí nhí nói :

- Tu Di đâu có muốn.

Tiêu Lân nhìn lại nàng.

- Nữ nhân thì ai cũng muốn có nhan sắc tuyệt thế giai nhân, nhưng đẹp như Tu Di cũng có điều bất lợi của nhan sắc. Hẳn Tu Di chưa bao giờ thấy được cảnh trăm hoa đua nở.

Nàng gật đầu :

- Chưa... Muội cũng chẳng biết phải làm gì để có thể ngắm được cảnh trăm hoa đua nở.

- Thế Tu Di có muốn thấy cảnh trăm hoa đua nở không?

Tu Di gật đầu :

- Muốn. Nhưng Tu Di bất lực.

Tiêu Lân mỉm cười :

- Tiêu Lân sẽ giúp Tu Di.

- Huynh giúp muội được à.

- Tiêu Lân có trăm ngàn cách để giúp muội thấy cảnh trăm hoa đua nhau khoe sắc khoe hương. Người ta tìm cái đẹp thì khó chứ, tìm cái xấu thì chuyện đó dễ như trở bàn tay.

Tiêu Lân nói rồi nhướn mày nhìn Tu Di. Chàng nói tiếp :

- Chỉ cần Tu Di đồng ý là được rồi.

Nàng gật đầu :

- Tu Di đồng ý với huynh. Nhi nữ mang vóc dáng và chân diện như Tu Di cũng gặp rất nhiều phiền trắc.

- Ví như gã Thường Tam Linh đã mang phiền trắc đến cho Tu Di.

Nàng gật đầu.

Tiêu Lân nói :

- Tu Di đợi huynh một chút.

Nói rồi Tiêu Lân bước ra ngoài gian phong xá, ngắt lấy những chiếc lá xanh vò nát. Chàng quay vào, nhìn Tu Di nói :

- Tu Di không nệ hà chứ?

- Không.

- Huynh sẽ giúp muội.

Miệng nói, Tiêu Lân dùng tay chà lên mặt nàng.

Chân diện Tu Di bị chà lá qua đôi tay Tiêu Lân về nguyệt ngọc trông thật nực cười.

Tiêu Lân vừa xát mặt nàng vừa nói :

- Thế nào cũng có hiệu nghiệm mà.

Dung diện thanh tú thoát tục của Tu Di giờ đây bị chà lá phủ một lớp quần quện trông thật quái gở, nhưng nàng lại reo lên.

- Huynh xem kia.

Nàng chỉ ra ngoài hoa viên. Những khóm hoa bắt đầu nhích động và có được sức sống mới, mà vườn mình tỏa ra những đóa hoa đủ màu sắc. Cùng với sự khoe sắc đó là mùi hương hoa tỏa ngợp khắp không gian hoa viên.

Tu Di vỗ tay thích thú :

- Hay quá. Lần đầu tiên Tu Di mới được ngắm cảnh này.

Tiêu Lân nhìn nàng

- Hầy... Cái gì có bàn tay của huynh là mọi sự đều thành công mà.

Tiêu Lân vừa nói vừa nghĩ thầm :

- “Không biết Tu Di khi nhìn mặt mình trong gương đồng, sẽ nghĩ thế nào nhỉ”.

Ý niệm đó trôi qua, Tiêu Lân điểm nụ cười mỉm nhìn nàng. Tiêu Lân hỏi :

- Tu Di thích không?

Nàng nhìn lại Tiêu Lân. Dung diện khả ái của nàng giờ đây chỉ chực làm cho Tiêu Lân phì cười nhưng chàng cố nén lại.

Tu Di nói :

- Tu Di thích lắm.

- Hóa ra giai nhân tuyệt sắc cũng có phần thiệt thòi, còn những xú nữ lại có phần hơn.

Nàng gật đầu :

- Đến hôm nay Tu Di mới cảm nhận được khung cảnh này.

Tiêu Lân xoa tay nói :

- Khi cái gì không có trong tầm tay, mà bắt được nó thì ai cũng thích cả. Nhưng một khi có rồi, chỉ sợ xem thường. Tiêu Lân hy vọng Tu Di sẽ không xem thường những gì mình vừa mới bắt được mà trước đây nó nằm ngoài tầm tay của Tu Di.

- Nhất định Tu Di sẽ không xem thường đâu.

Chàng nhìn Tu Di ôn nhu nói :

- Nếu Tu Di không xem thường những cánh hoa kia thì chúng sẽ điểm tô cho Tu Di đã đẹp càng đẹp hơn.

- Tu Di sẽ nghe lời Tiêu huynh mà.

Tiêu Lân lưỡng lự rồi nhỏ giọng nói :

- Tu Di... Hẳn nàng đã biết những ý định của Khấu Đà Từ lão nhân gia?

Chân diện Tu Di đỏ bừng, ánh mắt tròn và đen của nàng ánh lên cái nhìn thẹn thùng, ngại thẹn.

Nàng nhỏ giọng nói :

- Lão nhân gia của Tu Di đã nói gì với huynh?

Tiêu Lân gãi đầu :

- Khó nói... Rất ư là khó nói.

- Tại sao khó nói. Tiêu huynh không nói được à?

- Tất nhiên là nói được rồi, nhưng Tiêu Lân sợ... Sợ khiến cho Tu Di không được vui thôi.

- Lão nhân gia đã nói gì với huynh nào?

- Ồ... Khấu Đà Từ lão nhân gia muốn Tiêu huynh ra gặp muội.

- Lão nhân gia chỉ nói thế thôi à? Còn nói gì nữa không?

Tiêu Lâm bối rối nói :

- Có chứ. Nói nhiều lắm. Nói đủ thứ chuyện trên đời hết.

- Thế lão nhân gia nói gì với Tiêu huynh?

- Ô... Khẩu Đà Từ lão nhân gia nói với huynh. Huynh ra gặp Tu Di. Còn tất cả đều do Tu Di quyết định.

Nàng quay mặt nhìn chàng từ tốn hỏi :

- Sao Tu Di lại quyết định. Mà Tu Di quyết định cái gì?

- Thì quyết định ý của Khẩu Đà Từ bang chủ đó.

Nàng lắc đầu :

- Tu Di không hiểu huynh nói gì.

Tiêu Lâm nhìn nàng. Chàng nghĩ thầm :

- “Hay là mình nói huych toẹt hết cho nàng ta biết vậy. Không chừng mình nói ra Tu Di sẽ bỏ chạy mà chẳng dám ngoái đầu nhìn lại”.

Ý niệm đó trôi qua, Tiêu Lâm gượng nặn nụ cười. Chàng toan mở miệng nói thì nghe tiếng sấm chường từ hướng tòa đại đường Tam Tông miếu vọng lại.

Nghe tiếng sấm chường đó, Tiêu Lâm chau mày nhìn lại tòa đại đường Tam Tông miếu. Chàng nghĩ thầm :

- “Chuyện khi gì đang xảy ra thế. Bộ Khẩu Đà Từ bang chủ đổi ý khi mình sắp tỏ bày với ái nữ của lão sao. Rắc rối thật”.

Tiêu Lâm nhìn lại Tu Di :

- Tu Di! Huynh và nàng quay lại đại đường Tam Tông miếu xem đã xảy ra chuyện gì.

Tu Di gật đầu.

Nàng và Tiêu Lâm cùng giờ thuật khinh công “Hành Tẩu Di Hình bộ” quay lại tòa đại đường Tam Tông miếu. Hai người lướt vào cửa tòa đại đường thì thấy Khẩu Đà Từ ngồi trên chiếc ngai Bang chủ, trên tay là ngọn bạch lạp, chân gác chéo như người đang vận công điều tức.

Tiêu Lâm nheo nghĩ thầm :

- “Khẩu Đà Từ bang chủ làm cái trò khi thế nhỉ?”

Chàng và Tu Di bước đến trước mặt Khẩu Đà Từ. Tiêu Lâm nói :

- Khẩu Đà Từ Lão nhân gia. Sao lão nhân gia cao hứng già vờ chết vậy chứ? Trò trẻ nít này thì lão nhân gia đã từng bôn cợt với Tiêu Lâm hồi ở Đào Viên thôn mã.

Tiêu Lâm gỡ ngọn bạch lạp ra khỏi tay lão Đà Từ, rồi nhìn lại Tu Di :

- Tu Di... Nàng đừng nghĩ Tiêu huynh hỗn láo với lão nhân gia nhé. Tiêu huynh biết cái trò này của lão nhân gia mà.

Tu Di lắc đầu :

- Tiêu huynh... Không đâu... Phụ thân đã bị trọng thương đến ỏi máu kia.

Tiêu Lâm nhìn lại trang y của Khẩu Đà Từ, nhận ra những đốm máu trên người lão. Chàng buột miệng nói :

- Ý...

Vừa thốt ra câu nói đó, Tiêu Lâm vừa vỗ vào đại huyệt Thiên Linh Cái của lão.

Bộp!

Tu Di nói :

- Tiêu huynh...

Khấu Đà Từ đang bất động nhưng khi nhận một chuông của Tiêu Lân vào đại huyệt Thiên Linh Cái, liền ối tiếp một bùm máu nữa, rồi rùng mình mở mắt.

Tiêu Lân nói :

- Khấu Đà Từ bang chủ! Chuyện gì đã xảy ra?

Khấu Đà Từ nhìn Tiêu Lân, gắng hết sức mới nói được :

- Đến Thiếu Lâm... Pháp chủ Tuệ Thiện đại sư... Trong thất lung của ta có tín vật, trao cho Pháp chủ Tuệ Thiện đại sư.

Lão nhìn Tu Di, nhếch môi nói tiếp :

- Đưa cha về Linh Sơn. May ra có thể sống được.

Nói đến đây, Khấu Đà Từ bang chủ lại gục đầu, chìm vào hôn mê. Chẳng còn biết gì nữa.

Tiêu Lân vận công truyền chân ngời qua đại huyệt Bách Hội của Khấu Đà Từ nhưng chẳng có tác dụng gì.

Chàng lật áo của người. Đập vào mắt Tiêu Lân là dấu huyết thủ ngay giữa ngực lão.

Tu Di bật khóc khản trương nói :

- Tu Di làm sao bây giờ?

- Huynh và Tu Di sẽ đưa Khấu Đà Từ lão nhân gia về Linh Sơn.

Về mặt Tu Di lộ vẻ trang trọng :

- Tu Di... sợ.

- Tu Di sợ gì?

- Mẫu thân sẽ không nhận phụ thân vào Linh Sơn.

Tiêu Lân khoát tay :

- Tu Di! Đừng đặt nặng tiểu tiết nữa. Cứ đưa lão nhân gia đến Linh Sơn. Bất cứ chuyện gì tiểu huynh đều có thể giải quyết được mà.

Nàng gật đầu :

- Tiêu huynh! Muội chỉ còn chờ vào huynh.

Nhìn lại Lão bang chủ Khấu Đà Từ. Tiêu Lân nói :

- Không có thời gian cho ta và Tu Di lưỡng lự đâu.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Xảo ngôn giải nghiệp tình

Tiêu Lân ngồi trên cỗ xe độc mã, đôi mắt nhìn vào con đường duy nhất dẫn đến Linh Sơn. Lòng dạ chàng như có lửa đốt chỉ mong Tu Di sớm quay lại.

Tu Di đã vào Linh Sơn được bốn canh giờ nhưng vẫn chưa quay lại. Bóng nhật quang đang chìm dần xuống đường chân trời, màn giáng chiều sắp lụi tàn, khiến cho Tiêu Lân càng bồn chồn hơn.

Chàng buông tiếng thở dài nhảm nói :

- Tu Di vào Linh Sơn sao lâu quá vậy? Chẳng biết nàng đã gặp chuyện gì?

Tiêu Lân vói tay lấy bầu rượu tom một ngụm để khóa lấp đi sự bồn chồn trong mình. Chàng nhảm nói :

- Chẳng biết bao giờ nàng mới ra? Hay là ta cứ đưa Khấu Đà Từ lão nhân gia vào đại Linh Sơn?

Tiêu Lân lắc đầu :

- Minh tự động đưa lão vào thì trái với lời căn dặn của Tu Di. Không được. Phải chờ Tu Di quay về.

Tiêu Lân vén rèm nhìn vào trong khoang. Khấu Đà Từ vẫn nằm im thiam thiếp như một xác chết với hơi thở thoi thóp. Sắc diện của lão nhợt nhạt trông thật tội nghiệp và đau khổ.

Tiêu Lân bất giác buông tiếng thở dài. Chàng nheo mày nghĩ thầm :

- “Ai có thể đã thương được Khấu Đà Từ một trong Tứ Đình Thiên Can?”

Chàng hình dung lại đấu huyết thủ trên ngực Khấu Đà Từ :

- Chẳng lẽ là Hắc y nhân? Có thể đây là chứng tích võ công của gã. Tại sao Khấu Đà Từ lão tiền bối lại muốn mình đến Thiếu Lâm gặp Pháp chủ Tuệ Thiên đại sư! Khấu tiền bối muốn mình làm gì nhỉ?

Hàng loạt những câu hỏi đặt ra, Tiêu Lân chẳng có câu trả lời nào. Chàng buông tiếng thở dài nhìn Khấu Đà Từ.

- Phải chi Khấu Đà Từ lão tiền bối nói rõ hơn để mình biết phải làm gì trong tình cảnh này? Giờ thì mình chẳng khác nào người đi trong đêm mà chẳng có lấy một vì sao dẫn đường chỉ lối.

Tiêu Lân lắc đầu, nhìn về phía con đường độc đạo dẫn lên Linh Sơn.

Từ trong Linh Sơn một trung phụ chậm rãi tiến về phía chàng.

Tiêu Lân nghĩ thầm trong đầu :

- “Hẳn đây là Di Hoa Tiên Tử, mẫu thân của Tu Di, đồng thời cũng là nương tử của Khấu Đà Từ lão tiền bối”.

Chàng vừa nghĩ vừa bước xuống đất.

Trung phụ tiến thẳng đến trước mặt Tiêu Lân. Người có nhan sắc chẳng thua kém gì Ngọc Tu Di, mặc dù tuổi đã ngoài tứ tuần.

Tiêu Lân ôm quyền xá :

- Văn bối Tiêu Lân bái kiến Di Hoa Tiên Tử bá mẫu.

Di Hoa Tiên Tử nhìn chàng từ đầu đến chân từ tốn nói :

- Công tử là Tiêu Lân?

- Văn bối chính là Tiêu Lân.

- Công tử đưa Khấu Đà Từ lão quý đến Linh Sơn?

Tiêu Lân gật đầu :

- Khấu Đà Từ lão tiền bối bị trọng thương rất nặng. Trước khi hôn mê người muốn văn bối đưa người về Linh Sơn. Đây là tâm nguyện của người, văn bối mong bá mẫu thu nạp.

Di Hoa Tiên Tử nghiêm mặt lại. Suy nghĩ một lúc, Di Hoa Tiên Tử mới nói :

- Bốn nương chỉ cho công tử một nơi, đưa Khấu Đà Từ lão quý đến nơi đó chắc phù hợp với Khấu Đà Từ lão quý hơn.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Bá mẫu chỉ giáo.

Di Hoa Tiên Tử nghiêm giọng nói

- Công tử cứ đưa Khấu Đà Từ đến Huyền cung của Chu Tuyết Ngọc.

Tiêu Lân trở mắt nhìn Di Hoa Tiên Tử.

- Bá mẫu...

Di Hoa Tiên Tử gần giọng nói :

- Công tử hãy làm theo lời của bốn nương.

Nói rồi Di Hoa Tiên Tử quay bước.

Tiêu Lân gọi lại :

- Bá mẫu!

Di Hoa Tiên Tử nhìn lại chàng.

- Công tử có điều gì muốn nói?

Buông một tiếng thờ dài, Tiêu Lân cố lấy giọng ôn nhu nói :

- Bá mẫu! Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết ngọc giờ xem Khấu Đà Tử tiền bối như kẻ thù bất đội trời chung. Đưa Khấu Đà Tử đến Huyền cung, chẳng khác nào giao thịt vào miệng cọp cái, làm sao được à?

Di Hoa Tiên Tử nhìn chàng từ tốn nói :

- Công tử nói thế tất biết một mà không biết hai. Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc vốn dĩ trước đây là người tình của Khấu Đà Tử lão quý. Tất thị sẽ cứu lão quý. Còn bốn nương và Khấu Đà Tử lão quý vốn chẳng có quan hệ gì với nhau cả. Công tử hãy đi đi.

Tiêu Lân nhăn nhó nói :

- Bá mẫu! Cổ nhân có câu “nhất dạ phu thê bách nhật ân”! Biết rằng trước đây Khấu Đà Tử lão tiền bối vì một chút nông nổi mà khiến người căm phẫn, uất tình. Nay thì người đã chuộc lỗi rồi! Bá mẫu cũng nên mở lượng hải hà mà bỏ qua chuyện cũ.

Di Hoa Tiên Tử chau mày, đánh giọng nói :

- Im!

Hai cánh môi Tiêu Lân ngậm lại.

Di Hoa Tiên Tử gần giọng nói :

- Nếu như công tử còn thốt ra những lời như vậy, bốn nương không giữ kè, xem ngươi là...

Di Hoa Tiên Tử bỏ lưng câu nói giữa chừng đổi giọng gay gắt nói tiếp :

- Tiêu Lân công tử! Bốn nương và Khấu Đà Tử lão quý chẳng có một mối quan hệ gì cả. Linh Sơn rộng cửa với bất cứ ai. Bốn nương sẵn sàng mời công tử quá vãng Linh Sơn thết đãi đại yến ngũ quả, nhưng không nhận Khấu Đà Tử lão quý.

- Bá mẫu! Chẳng lẽ...

Di Hoa Tiên Tử khoát tay :

- Công tử đi đi. Đừng làm phiền đến bốn nương.

Tiêu Lân buông tiếng thờ dài nói :

- Bá mẫu! Tiêu Lân hỏi một câu có được không?

- Công tử cứ hỏi.

- Vãn bối xin hỏi. Ở đây có phải là địa giới thuộc Linh Sơn không?

Đôi chân mày lá liễu vừa mỏng vừa sắc của Di Hoa Tiên Tử nhíu lại. Nhìn Tiêu Lân như thể muốn đọc những ý tưởng trong mắt chàng, Di Hoa Tiên Tử nói :

- Đây là ranh giới phân định Linh Sơn với bên ngoài.

Chỉ cột mốc bằng đá, Di Hoa Tiên Tử nói tiếp :

- Bước vào cột mốc này là vào Linh Sơn, bên ngoài cột mốc thì không phải địa phận Linh Sơn.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Đa tạ bá mẫu đã chỉ giáo.

Buồng tiếng thở dài, Di Hoa Tiên Tử quay bước chậm rãi đi vào con đường độc đạo. Người vừa đi được vài bước thì nghe Tiêu Lân cất giọng than vãn :

- Khấu Đà Tử bang chủ ơi! À Khấu Đà Tử bang chủ! Lúc sinh thời lão là một trang mỹ nam tử, bước ra thì có giai nhân đeo bám! Nay bị ra nông nỗi này mới biết lòng dạ nữ nhân.

Di Hoa Tiên Tử dừng bước, neho mày nhưng không nhìn lại.

Tiêu Lân thấy Di Hoa Tiên Tử dừng bước liền lớn tiếng than tiếp :

- Khấu Đà Tử lão tiền bối! Bây giờ hẳn là người đã sáng mắt ra rồi. Sáng mắt ra thì đã muộn đã màng. Sáng mắt ra thì đã biến thành một cái xác biết thờ thôi. Mong tìm lại chút tình cũng không được, số phận của lão đúng là bi đát, bi thảm vô cùng ôi!

Mặt Di Hoa Tiên Tử đanh lại.

Tiêu Lân lớn tiếng tiếp :

- Mới hôm nào thốt lời yêu đương nồng thắm, tương công, nương tử thề non hẹn biển, nào là đồng sinh đồng tử, đồng tình đồng cảm, đồng nào cũng đồng được cả nhưng khi Khấu Đà Tử tiền bối ra nông nỗi này thì chẳng ai thèm nhìn đến. Một người thì khăng khăng đòi lấy mạng, còn một người thì mặt lạnh như tiền xa lạ, như người chẳng quen chẳng biết. Thân phận của Khấu Đà Tử lão tiền bối sao mà nghiệt ngã thế này!

Tiêu Lân liếc mắt nhìn về Di Hoa Tiên Tử.

Bất thành linh Di Hoa Tiên Tử quay bước lại. Nhìn Tiêu Lân, Di Hoa Tiên Tử nói :

- Công tử nói những lời vừa rồi cốt ám chỉ ai vậy?

Tiêu Lân gượng nói :

- Bá mẫu! Văn bối là phận hậu sinh không dám ám chỉ ai? Mà chỉ than vãn dùm cho Khấu Đà Tử lão tiền bối thôi. Lão tiền bối đã rơi vào bi cảnh này sao không than cho được. Văn bối biết Khấu Đà Tử tiền bối sắp chết nhưng chết chẳng nhắm mắt được. Nên nói chút lời tiễn đưa lão đi đấy mà.

Di Hoa Tiên Tử nhìn Tiêu Lân thở hắt ra rồi quay bước thì triển khinh công lướt vào độc đạo.

Tiêu Lân nhìn theo lắc đầu lầu bầu nói :

- Thế mới biết lòng dạ nữ nhân hẹp hòi như thế nào. Khi yêu thì yêu quên cả bản thân mình. Khi thù thì thù tận xương tủy.

Chàng lắc đầu thở dài. Chàng ngồi lên khoang xe nghĩ thầm :

- “Bây giờ ta phải làm gì nhỉ?”

Chàng suy nghĩ lung tung rồi dốc cả bầu rượu tu luôn một ngụm dài. Tiêu Lân nhìn về phía con đường độc đạo. Chàng lại buông tiếp một tiếng thở dài nữa, vò đầu nghĩ ngợi. Chàng nhìn lại Khấu Đà Tử, nói :

- Cũng tại Khấu Đà Tử tiền bối cả mà thôi. Tự mình chuốc khổ cho mình còn trách ai được.

Thốt dứt câu Tiêu Lân sực nghĩ đến mình. Chàng lắc đầu nhủ thầm :

- “Không được! Không khéo mình cũng lại đi đứng vết xe đổ của Khấu tiền bối”.

Tiêu Lân lắc đầu thở ra. Chàng lẩm nhẩm nói :

- Nhất dạ phu thê bách nhật ân! Không biết câu này có đúng không nhỉ? Nếu đúng thì Di Hoa Tiên Tử không để Khấu Đà Tử tiền bối trong tình cảnh này.

Tiêu Lân bước xuống đất. Chàng tháo dây cương khỏi cổ xe độc mã, rồi gom củi khô chất quanh cổ xe. Chàng nhìn về phía vầng nhật quang đã chìm hẳn xuống. Giờ chỉ còn bóng toạ đang lan dần. Tiêu Lân nhận ra trên lưng chừng Linh Sơn những dãy đèn lồng lung linh như những ánh mắt đêm đang rời xuống chàng.

Tiêu Lân gom một đống củi khô rồi đốt lên. Lửa bùng cháy soi sáng cả một khoảng không gian bên ngoài lãnh địa Linh Sơn.

Đứng bên đống lửa, Tiêu Lân nhìn vào khoang xe, lớn tiếng nói :

- Khấu Đà Tử tiền bối! Lúc sinh thời thì người người đều muốn đón tiền bối, nhất là những người tiền bối giao tình. Nay lúc sắp ra đi chẳng ai nhìn tới tiền bối! Thân phận của người bi cảnh quá! Tiêu Lân đành thất lễ hòa thiêu người luôn để người ở lại không còn vướng bận đến tiền bối nữa.

Tiêu Lân nói rồi quỳ xuống trước cỗ xe hành đại lễ. Chàng vừa hành đại lễ vừa nói :

- Văn bói biết đưa tiền bói đi bằng cách này, người sẽ đau đớn lắm. Phàm ai chết cũng đau đớn cả! Người sẽ cháy thành than, dầy dựa trong bếp lửa nhưng thà vậy còn hơn để tiền bói thoi thóp mà chẳng người nào nhìn đến.

Tiêu Lân rít chân nguron căng phồng lồng ngực rồi lớn tiếng nói tiếp :

- Ba lạy này, Tiêu Lân cung thỉnh tiền bói sớm chu du cõi cực lạc hư vô.

Tiêu Lân hành đại lễ xong, bước đến đóng lửa. Gôm lấy củ khô bó thành đuốc. Chàng châm ngòi đuốc vào đóng lửa quảy lại bên cỗ xe.

Tiêu Lân nhìn cỗ xe nói tiếp :

- Khấu Đà Từ tiền bói! Văn bói tiễn người đi.

Tiêu Lân nói rồi từ từ châm bó đuốc vào số củi chất quanh cỗ xe. Chàng vừa đưa bó đuốc đến gần cỗ xe thì Di Hoa Tiên Từ lại xuất hiện.

- Tiêu công tử! Công tử làm gì thế?

Tiêu Lân nhìn lại Di Hoa Tiên Từ :

- Văn bói định hỏa thiêu Khấu Đà Từ tiền bói.

- Y vẫn còn sống mà?

Tiêu Lân gật đầu :

- Vâng! Khấu Đà Từ tiền bói vẫn còn sống nhưng cũng chẳng khác gì người đã chết. Sống như Khấu Đà Từ tiền bói thì sống làm gì, chẳng có ai nhìn tới và văn bói thì không thể lúc nào cũng đem cái xác biết thờ kè kè theo bên cạnh. Do đó chỉ còn mỗi một cách là hỏa thiêu Khấu Đà Từ cho người giải thoát kiếp hồng trần đầy bi cảnh này.

Di Hoa Tiên Từ nheo mày :

- Công tử nữ thiêu sống người ta sao?

Tiêu Lân gật đầu :

- Thiêu cho rồi chứ để làm gì? Văn bói không còn sự lựa chọn nào khác khi biết bá mẫu không tiếp nhận Khấu Đà Từ tiền bói.

Di Hoa Tiên Từ buông một tiếng thở dài.

Tiêu Lân ôm quyền nói :

- Bá mẫu! Văn bói thiêu sống Khấu Đà Từ tiền bói ngoài cột mốc lãnh địa Linh Sơn, hẳn không làm phiền đến bá mẫu?

Tiêu Lân thấy vẻ lúng túng hiện ra trong ánh mắt của Di Hoa Tiên Từ.

Di Hoa Tiên Từ nói :

- Tất nhiên không ảnh hưởng gì đến Linh Sơn.

Tiêu Lân ôm quyền xá :

- Không ảnh hưởng đến Linh Sơn thế thì tốt rồi. Chỉ sợ ảnh hưởng đến Linh Sơn của bá mẫu thôi.

Chàng nói rồi quay lại châm mỗi đuốc vào củi khô chất quanh cỗ xe.

Di Hoa Tiên Từ bậm môi, lướt đến. Trảo pháp của người vurun ra thộp lấy tay Tiêu Lân.

Tiêu Lân nhìn Di Hoa Tiên Từ :

- Ô... Sao bá mẫu can tay Tiêu Lân?

Vẻ lúng túng và bối rối hiện lên chân diện của Di Hoa Tiên Từ. Buông một tiếng thở dài, Di Hoa Tiên Từ nói :

- Bồn nương không muốn công tử thiêu sống lão quý ở đây.

Tiêu Lân nhăn nhó :

- Bá mẫu! Trước khi Tiêu Lân làm chuyện này thì đã hỏi bá mẫu rồi! Đây có phải là lãnh địa Linh Sơn không? Bá mẫu nói không phải, vẫn bồi mới quyết định thiêu Khấu Đà Từ tiến bồi. Giờ biết đưa đi đâu thiêu bây giờ?

Di Hoa Tiên Từ bồi rồi nói :

- Công tử...

Tiêu Lân gãi đầu nhìn Di Hoa Tiên Từ từ tốn nói :

- Vẫn bồi biết khi hỏa thiêu Khấu Đà Từ tiền bồi chắc chắn người phải chết đau đớn lắm. Da thịt phồng lên, quần quai kinh khủng.

Tiêu Lân lắc đầu :

- Một cái chết đau đớn và khủng khiếp!

Di Hoa Tiên Từ cướp lời chàng :

- Bồn nương không cho công tử thiêu Khấu Đà Từ lão quý đâu.

- Sao bá mẫu lại không cho vẫn bồi thiêu Khấu Đà Từ lão tiền bồi chứ? Nếu như bá mẫu không cho vẫn bồi thiêu thì vẫn bồi buộc phải gọi Khấu Đà Từ lão tiền bồi cho bá mẫu. Khi nào vẫn bồi rảnh sẽ đến nhận lại Khấu Đà Từ lão tiền bồi đem đi thiêu chỗ khác vậy.

Di Hoa Tiên Từ thở hắt ra rồi nói :

- Công tử chỉ có độc một ý niệm thiêu sống Khấu Đà Từ lão quý sao?

- Ngoài cách đó ra vẫn bồi biết làm gì bây giờ. Nếu bá mẫu có cách gì khác xin bá mẫu chỉ cho vẫn bồi.

Di Hoa Tiên Từ lưỡng lự.

Không đề cho Di Hoa Tiên Từ nói, Tiêu Lân nói tiếp lời mình :

- Bá mẫu! Tiêu Lân cũng đã nghĩ đến cách chôn sống Khấu Đà Từ tiền bồi rồi! Nhưng cách đó mất công sức nhiều lắm! Vẫn bồi không làm được.

Di Hoa Tiên Từ thở ra :

- Bồn nương không nghĩ đến chuyện chôn sống lão.

- Thế bá mẫu có cách gì à?

Di Hoa Tiên Từ lưỡng lự một lúc rồi nói :

- Bồn nương sẽ giữ lão quý dùm cho công tử. Khi nào công tử rảnh việc quay về, bồn nương sẽ giao trả.

Lời còn đọng trên môi Di Hoa Tiên Từ thì Tiêu Lân quỳ xuống xụp lạy :

- Vẫn bồi tạ tiền từ! Đa tạ bá mẫu.

Chàng hành lễ xong, bước lại bên cỗ xe nhìn Khấu Đà Từ.

- Vẫn bồi cáo từ, mong gặp lại tiền bồi.

Tiêu Lân nhìn lại Di Hoa Tiên Từ, ôm quyền xá, như thể sợ Di Hoa Tiên Từ đổi ý. Tiêu Lân hỏi hã xá người rồi nói :

- Bá mẫu! Tiêu Lân có chuyện phải đi gấp không tiện đưa Khấu Đà Từ tiền bồi vào Linh Sơn. Rất mong sau này gặp lại bá mẫu để bồi tạ thịnh ân hôm nay.

Nói rồi Tiêu Lân điểm mũi giày thì triển khinh công lướt lên yên ngựa. Chàng nhìn lại Di Hoa Tiên Từ, điểm nụ cười mỉm từ tốn nói :

- Bá mẫu保重.

Di Hoa Tiên Từ nhìn chàng :

- Công tử làm gì hồi hã vậy?

- Vẫn bồi có chuyện đi gấp! Nhờ bá mẫu nói lại với Tu Di, Tiêu Lân đã làm được tất cả như lời nói của mình.

Nói rồi Tiêu Lân giật gót vào hông con tuần mã. Nó lồng lên lao nhanh về phía trước.

Di Hoa Tiên Tử nhìn theo Tiêu Lân. Bóng ngựa lẩn Tiêu Lân từ từ mất hút ngay trong tầm mắt người.

Di Hoa Tiên Tử quay lại bên khoang xe.

Nhìn Khấu Đà Tử nằm thềm thiếp chẳng biết gì. Di Hoa Tiên Tử nói :

- Lão quý! Ngươi chọn đúng là không lầm người.

Nói rồi Di Hoa Tiên Tử cấp lấy thẻ pháp của Khấu Đà Tử, thi triển khinh công băng vào độc đạo để lên Linh Sơn.

Di Hoa Tiên Tử cấp Khấu Đà Tử đi rồi thì Ngạc Tu Di xuất hiện. Nàng đôi đôi mắt nhìn theo hướng Tiêu Lân vừa bỏ đi khẽ nói :

- Tiêu huynh! Biết bao giờ muội mới trả được ân này cho huynh?

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Hoạt náo võ lâm

Vừa bung chén rượu, Tiêu Lân nghe tiếng ngựa rống lên, buộc chàng phải dời mắt nhìn ra cửa tửu điểm. Tiêu Lân phải bỏ chén rượu xuống bởi không thể nào tin được.

Một gã đại hán vận võ phục bó chến, tay cầm khoái đao, tay xách đầu tuần mã bước vào.

Tiêu Lân bỏ chén rượu nhìn gã đao thủ bôi trên tay y là đầu con tuần mã của chàng.

Tiêu Lân buột miệng nói :

- Cái gì thế nhỉ?

Tiêu Lân thừ mặt ra nhìn gã đại hán đao thủ. Y bước đến trước đặt đầu con ngựa lên bàn Tiêu Lân. Về mặt lạnh lùng vô cảm của gã đập vào mắt chàng.

Tiêu Lân cứ trơ mặt ra nhìn gã khi gã rọi đôi hung nhãn vô hồn vào chàng, lúc đó Tiêu Lân mới nói :

- Các hạ làm cái trò khi gì thế? Tự dưng lại chém đầu con ngựa của ta?

Gã cao thủ nhìn chàng :

- Ngươi là Tiêu Lân?

- Tiêu Lân thì đã sao nào? Bộ tại hạ là Tiêu Lân rồi các hạ tự nhiên chặt đầu con ngựa của tại hạ à.

Tiêu Lân neho mày :

- Thần trí của các hạ có bình ổn không? Nếu các hạ thèm ăn thịt ngựa thì có chỗ bán thịt, có đâu tự dưng chặt thủ cấp ngựa của tại hạ?

Gã đao thủ nhìn chàng, nhặt nhổ nói :

- Không chỉ chặt thủ cấp ngựa của ngươi mà ta còn muốn chặt cả thủ cấp của ngươi nữa.

Nghe gã thốt câu này, Tiêu Lân buột miệng thốt :

- Quái lạ thật! Tại hạ và các hạ chưa từng quen biết nhau, có gì các hạ lại muốn chặt đầu tại hạ? Bộ có người phái các hạ đến lấy mạng tại hạ à! Hay còn nguyên nhân gì khác?

- Ngươi xuống A tỳ mà hỏi Diêm chúa.

Gã vừa nói vừa đặt tay vào đốc ngọn khoái đao sáng ngời.

Tiêu Lân khoát tay :

- Khoan!

Gã đao thủ nhìn chàng :

- Ngươi còn muốn nói gì nữa?

- Sự thật các hạ muốn giết tại hạ lắm à?

- Ta chỉ muốn chặt đầu ngươi.

Tiêu Lâm gật đầu :

- Cứ cho các hạ có lý do để chặt đầu Tiêu Lâm đi, nhưng ít ra các hạ cũng cho tại hạ biết nguyên do nào các hạ định giết tại hạ chứ? Một là Tiêu Lâm đã làm gì đó mạo phạm đến các hạ. Hai là có người thuê các hạ đến chặt đầu tại hạ. Tiêu Lâm cần phải biết để có chết còn nhắm mắt chứ.

Gã đao thủ rọi đôi mắt đầy sắc na tàn nhẫn vào mặt Tiêu Lâm. Y nhợt nhợt nói :

- Thiên chức của ta là phải lấy thủ cấp của ngươi.

- Thiên chức! Có cái thiên chức quái gở đó ư? Thôi được rồi, cứ cho các hạ có thiên chức đó đi, nhưng chỉ ít các hạ cũng nên cho Tiêu Lâm biết danh tính của mình.

- Ngươi biết để làm gì?

- Phải biết chứ. Tại hạ có biết thì mới có thể bẩm với Diêm vương lão gia mình chết bởi người nào. Chẳng lẽ tự dung mà chết, Diêm vương lão gia hẳn không cho tại hạ đầu thai đâu.

- Ngươi muốn biết?

Tiêu Lâm gật đầu.

Gã cao thủ gằn giọng nói :

- Tào Phi.

Tiêu Lâm nhìn gã :

- Các hạ họ Tào, tục danh là Phi nên gọi là Tào Phi.

Gã đao thủ nheo mày :

- Ngươi nói gì dài dòng vậy?

- Tại hạ có cái tật hay nói nhiều và cũng thường thắc mắc. Phàm những người như tại hạ thì nói nhiều và thắc mắc nên phải hỏi cho cặn kẽ, có thể mới nhắm mắt được.

Tiêu Lâm ve cằm :

- Thế các hạ họ Tào vậy tại hạ mạo phạm hỏi các hạ có quan hệ thế nào với Tào Tháo không?

- Ta không hiểu ngươi nói gì?

- Tại các hạ không hiểu chứ, chuyện này dễ hiểu lắm. Tào Tháo là đại vương của nước Ngụy, nhưng y lại có tật đa nghi. Chính vì vậy người ta mới nói đa nghi như Tào Tháo. Tào huynh đây họ Tào! Hồng biết huynh có bệnh đa nghi như Tào vương không?

- Tiêu Lâm! Ngươi nói hết chưa?

Tiêu Lâm nhướn mày :

- Bộ Tào huynh định chặt đầu Tiêu Lâm thật à?

- Chẳng lẽ Tào mỗ chỉ biết nói chứ không biết làm.

Tiêu Lâm thở ra một tiếng :

- Xem ra hôm nay Tiêu Lâm sẽ biến thành con ma không đầu. Nhưng chẳng lẽ huynh lại định chặt thủ cấp của Tiêu Lâm ở đây.

- Ngay tại đây!

Tiêu Lân rời chỗ mình rồi nhỏ nhẹ nói :

- Thế Tào huynh có thể cho Tiêu Lân nhìn qua ngọn khoái đao của huynh được không?

- Người muốn nhìn để làm gì?

- Tiêu Lân muốn thăm chừng coi lưỡi đao của huynh có bén không đấy mà. Nếu như lưỡi đao bén thì Tiêu Lân đứt đầu và chết ngon lành. Bằng như không bén, thì chết đau đớn lắm. Nhất chém của Tào huynh sẽ lấy nhảy khiến người ta chê cười nữa.

Chàng liếm môi rồi nói tiếp :

- Tào huynh phải đánh một nhát đao duy nhất, gọi là đoạn hồn đao! Có thể như thế Tiêu Lân mới chết được. Do đó Tiêu Lân mới muốn nhìn qua lưỡi đao của huynh. Hay huynh lại đa nghi như Tào vương?

Chàng nhướng mày :

- Tào huynh đi tìm lấy đầu Tiêu Lân thì hẳn biết bản lĩnh của huynh hơn Tiêu Lân rồi.

- Người muốn xem đao! Ta cho người xem.

Tào Phi vừa nói vừa chìa lưỡi đao đến trước mặt Tiêu Lân.

Tiêu Lân nhìn lưỡi đao rồi từ từ nắm lấy mũi đao. Chàng nói :

- Đao huynh bén thật đó nhưng bén thôi cũng chưa đủ lấy được thủ cấp của Tiêu Lân mà còn phải có cái đầu mới lấy được thủ cấp của tại hạ.

Chàng vừa nói vừa vận chuyển “Hấp Tinh Đại Tà công”. Một hấp lực vô hình khởi phát từ tay Tiêu Lân lan đến khoái đao rồi hút lấy chân nguyên của Tào Phi.

Lúc đầu Tào Phi chỉ cảm nhận tay đao mình tê rần, và rồi toàn thân bải hoải một cách lạ thường. Y những tưởng nội lực sung mãn của mình tan biến mà không sao lý giải được.

Sắc diện Tào Phi đang cương quyết, hung hãn bất giác chuyển qua màu tái nhợt tái nhợt, thậm chí mồ hôi rịn ra trán gã. Chân diện gã nhanh chóng xuất hiện những nếp nhăn khốn khổ. Gã muốn buông tay khỏi đốc đao nhưng không sao thực hiện được ý đồ đó.

Tiêu Lân mỉm cười từ từ buông ngọn khoái đao của họ Tào.

Tào Phi những tưởng không còn sức giữ được ngọn khoái đao, nên lưỡi đao của gã rơi ngay xuống trước mũi giày của Tiêu Lân.

Tiêu Lân nhìn gã :

- Ý! Tự dưng Tào huynh buông đao à! Buông đao chắc Tào huynh đổi ý?

Tào Phi nghiêng rằng. Y cố vận chuyển công lực nhưng cơ thể những tưởng rã ra thành bùn, thậm chí hai chân run lập cập.

Tiêu Lân dùng chân hất lưỡi khoái đao lên. Chàng cầm lấy thanh khoái đao trịnh trọng đưa đến trước mặt Tào Phi :

- Đao của huynh đây! Mời huynh thực hiện thiên chức của mình. Tào huynh không thực hiện được thì phải bồi hoàn ngân lượng cho con ngựa của Tiêu Lân đó.

Tào Phi nhăn mặt một cách khổ sở.

Hai cánh mũi của y phập phồng thở như thể đang phải làm một công việc cực kỳ nặng nhọc. Y miễn cưỡng đưa tay đến cầm lấy đốc đao.

Tiêu Lân chờ gã nắm vào đốc đao mới rút tay về. Chàng vừa rút tay về thì lưỡi khoái đao lại rơi xuống đất.

Tiêu Lân lắc đầu :

- Xem ra Tào huynh chẳng có được dũng khí để thực hiện thiên chức của mình rồi.

Tào Phi gượng nói :

- Tự dưng Tào mỗ chẳng còn chút nội lực nào cả.

- Có gì khó hiểu đâu, bởi vì Tào huynh gặp đúng Tiêu Lân. Mà tại hạ thì lại là khắc tinh của huynh, nên chỉ cần huynh có ý niệm giết tại hạ thôi thì hồn tiêu phách lạc rồi, đâu còn sức mà thực hiện cái thiên chức quái gở kia nữa.

Tiêu Lân vừa nói vừa đặt tay lên Tào Phi. Tay chàng vừa chạm vào vai gã thì vai của họ Tào như trĩu nặng xuống. Thậm chí gã không đứng nổi mà phải ngồi xuống ghế đối diện với Tiêu Lân.

Chàng bưng chén rượu đặt vào tay họ Tào :

- Tào huynh hãy uống một chén rượu để lấy lại dũng khí của một đao thủ.

Tào Phi hất chén rượu xuống đất nhìn Tiêu Lân :

- Ngươi lấy mạng Tào mỗ đi.

- Xét cho cùng Tiêu Lân chẳng có lý do gì để giết Tào huynh cả. Chúng ta không có lý do giết nhau thì hãy trở thành bằng hữu của nhau vậy.

Nói rồi chàng lại bưng bầu rượu rót ra chén đặt vào tay Tào Phi :

- Mời Tào huynh.

- Tào mỗ không uống! Ra tay giết Tào mỗ đi.

Tiêu Lân chất lưỡi :

- Xem ra huynh không có chí khí của nam tử hán nên cứ khư khư đòi chết mãi! Bộ huynh thích chết lắm à.

Chàng rót rượu ra chén rồi tự uống một mình. Đặt chén xuống bàn, Tiêu Lân nói :

- Tào huynh muốn chết, Tiêu Lân lại không thể giúp Tào huynh toại nguyện được. Thôi thì Tào huynh cứ để lại đủ số ngân lượng bồi hoàn con ngựa cho Tiêu Lân rồi cứ tự nhiên đi.

Tào Phi nhìn Tiêu Lân :

- Tiêu Lân! Ngươi đừng tưởng lần này không lấy mạng Tào mỗ thì có thể thoát chết bởi đao của Tào mỗ.

- Hê... Chuyện đó tính sau? Khi nào Tiêu Lân thiếu gia chết hăng hay còn bây giờ thì huynh cảm phiền chi ngân lượng bồi hoàn con ngựa của tại hạ.

Tào Phi nghiêng răng. Y nhìn Tiêu Lân bằng ánh mắt vừa xét nét vừa tò mò. Y chẳng thể nào hiểu được vì sao mình lại rơi vào tình cảnh bỗng dưng tan nát nội lực như một kẻ tầm thường chưa từng luyện qua võ công. Tào Phi chỗi tay lên mặt bàn từ từ đứng lên.

Tiêu Lân thộp tay vào thắt lưng gã. Chàng lấy túi ngân lượng đổ ra bàn đếm.

- Hê... Trong bao của Tào huynh có tới hai mươi lạng kim lượng. Tại hạ chỉ xin nhận mười chín lạng thôi. Còn một lạng dành cho huynh làm lộ phí về quê đó.

Nói rồi chàng lại giắt túi kim lượng vào thắt lưng của Tào Phi. Cát số kim lượng vào ngực áo mình. Tiêu Lân bưng chén rượu.

- Giờ Tào huynh đã có thể dùng rượu với Tiêu thiếu gia được rồi chứ?

Tiêu Lân chìa chén rượu đến trước mặt Tào Phi.

Gã gằn giọng nói :

- Tào mỗ không uống rượu! Lần sau sẽ gặp lại ngươi.

Tiêu Lân mỉm cười nói :

- Lần sau nếu Tào huynh muốn gặp Tiêu Lân nhớ mang theo nhiều kim lượng một chút, còn Tiêu thiếu gia sẽ đem theo cả một bầy ngựa để huynh tha hồ luyện đao pháp sát nhân.

Tào Phi lờm Tiêu Lân. Nét sát nhân vẫn còn đặng đặng trên bộ mặt vô hồn vô cảm của gã.

Tiêu Lân nói :

- Tào huynh không uống rượu với Tiêu Lân, tại hạ không ép cũng không tiễn. Huynh cứ tự nhiên đi.

Tào Phi thờ hất ra một tiếng rồi quay bước toan bỏ đi, nhưng Tiêu Lân gọi lại :

- Tào huynh!

Y dừng bước, gần giọng nói :

- Người đòi ý?

- Tiêu Lân nói ra một lời thì không bao giờ rút lại.

Chàng cúi xuống nhặt lưỡi khoai đao bước đến đặt vào tay gã.

- Huynh là một đao thủ lại bỏ quên đao thì đâu còn binh khí sau này chặt đầu ngựa của Tiêu Lân?

Tào Phi nắm lấy đốc đao. Y nhìn Tiêu Lân gần như không chớp :

- Tào mỗ không hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra.

Y thở hắt ra một tiếng rồi quay lưng bước thẳng ra khỏi tửu điểm.

Tiêu Lân ngồi lại bàn bưng chén thân nhiên uống. Chàng uống cạn vò rượu một cân rồi đặt một nén bạc lên bàn mới rời khỏi tửu điểm.

Khách quan ở tửu điểm nhìn theo chàng, nhưng ai nấy đều im lặng không dám thở mạnh.

Những gì xảy ra giữa Tiêu Lân và Tào Phi khiến khách quan trong tửu quán cảm nhận có cái gì đó rất kỳ dị.

* * * * *

Phân đàn Thiên Long giáo.

Tào Phi sai bước đi thẳng vào tòa Phân đàn Thiên Long giáo. Y khoác vẻ mặt sa sầm trông thật khó coi. Y đi thẳng đến trước chiếc ngai son son thiếp vàng trên có một lão nhân vận huỳnh y thêu con giao long trước ngực. Người ngồi trên chiếc ngai chính là Hoạt Thần Sát Gia Hầu.

Tào Phi quì xuống ôm quyền nói :

- Ân Sát Đoạn Hồn Đao Tào Phi đã thất bại. Mong Đàn chủ gia hình.

Hoạt Thần Sát Gia Hầu chau mày nhìn Tào Phi :

- Một gã tiểu tử vô danh tiểu tốt như thế mà ngươi cũng thất bại à?

- Tào Phi bất tài! Khẩu đầu mong Đàn chủ miễn tội.

Hoạt Thần Sát Gia Hầu gắt giọng nói :

- Bỏn Đàn chủ không chấp nhận bất cứ một sự thất bại nào. Ngươi đã làm nhục bỏn Đàn chủ.

Hoạt Thần Sát Gia Hầu vừa nói vừa đứng lên khỏi chiếc ngai. Ánh mắt giảo hoạt của y rọi xuống Tào Phi.

- Chỉ có cái chết mới chuộc lại sự thất bại của ngươi.

Gã nói rồi vỗ tay một tiếng.

Hai gã thuộc hạ Huỳnh Long giáo đứng sau lưng Hoạt Thần Sát Gia Hầu xăm xăm tiến ra trước mặt Tào Phi. Một gã rút ngay thanh khoai đao của họ Tào, đưa thẳng qua khỏi vai rồi chém xuống.

Keng!

Lưỡi khoai đao bật ra khỏi tay gã thuộc hạ Huỳnh Long giáo.

Tiêu Lân chấp tay sau lưng ung dung bước vào.

Mọi con mắt, từ Hoạt Sát Thần đến những tên thuộc hạ dưới trướng đều đổ dồn vào chàng.

Tiêu Lân bước đến bên Tào Phi :

- Xem như Tào các hạ mắc nợ tại hạ một cái mạng đó.

Tiêu Lân nói rồi nhìn lên Hoạt Thần Sát Gia Hầu :

- Trước khi tôn giá xử Tào các hạ đây thì phải xử mình trước.

Gia Hưu đánh giọng nói :

- Tiêu Lân! Ngươi nói ta xử gì nào.

- Xừ tôn giá đó. Ngay cả tôn giá chưa hẳn đã thực thi được thiên chức lấy mạng Tiêu Lân chứ đừng nói đến Tào các hạ. Nếu tôn giá không tin thì cứ thử ở tại hạ coi?

Hoạt Thần Sát Gia Hưu gần giọng nói :

- Tiểu tử vô danh như ngươi mà đòi thách thức bốn Đàn chủ à?

- Nói thì phải làm được, hay tôn giá chỉ biết nói mà không biết làm? Nếu như tôn giá chặt được thủ cấp của Tiêu thiếu gia thì thôi chẳng nói làm gì, ngược lại tôn giá không chặt được thủ cấp của tại hạ thì phải khai ra! Tại sao lại muốn giết Tiêu thiếu gia? Phải chăng đã có người lệnh cho tôn giá?

- Tiêu Lân! Ngươi chết đến nơi rồi mà vẫn còn cao ngạo vậy à?

- Tôn giá muốn biết vì sao Tiêu Lân cao ngạo, thì phải thử rồi mới biết đúng không? Không thử thì khó mà biết lắm.

Gia Hưu cười khẩy rồi nói :

- Tiểu nhân vô danh như ngươi đầu cần bốn Đàn chủ ra tay! Tiêu Lân tiểu tử! Ngươi đã tự dẫn mạng đến thì bốn Đàn chủ sẵn sàng tổng tiễu ngươi.

Hoạt Thần Sát Gia Hưu đánh giọng quát :

- Các ngươi còn chờ gì nữa?

Tiêu Lân khoát tay :

- Hê... Sao Đàn chủ không tự mình ra tay mà lại phán cho những người khác?

- Với tiểu tử vô danh như ngươi cần gì đến tay bốn Đàn chủ. Hành động đi.

Hai mươi gã thuộc hạ Thiên Long giáo dưới trướng Hoạt Thần Sát Gia Hưu đồng loạt rút binh khí lao vào Tiêu Lân như bầy sói đói mồi.

Trước sự hung hãn của bọn giáo đồ Thiên Long giáo, Tiêu Lân thi triển “Hành Tẩu Di Hình bộ”, phối hợp cùng chỉ pháp. Chẳng không muốn đụng đến “Hấp Tinh Đại Tà công” bởi sợ tạo ra một cuộc thảm sát, mà khiến quý thân cũng phải kinh hoàng.

Chỉ với hai môn công “Hành Tẩu Di Hình bộ” và chỉ pháp, thân ảnh Tiêu Lân chẳng khác nào bóng ma hư vô, kỳ ảo, chỉ lóang qua một cái đã điểm vào Tịnh huyết của những gã giáo đồ hung hãn đó.

Thủ pháp của chàng khiến Hoạt Thần Sát Gia Hưu giật mình.

Lão buột miệng thốt :

- Ý...

Tiếng thốt còn đọng trên miệng gã thì Tiêu Lân đã giải quyết xong cuộc đấu với bọn giáo đồ dưới trướng Hoạt Thần Sát. Chàng khoanh tay trước ngực đứng đối mặt với gã Đàn chủ Thiên Long giáo.

- Tôn giá không phải ngạc nhiên như vậy! Đến lượt tôn giá đây. Giờ thì tôn giá hẳn không còn nghĩ bốn thiếu gia là kẻ vô danh tiểu tốt rồi chứ?

- Tiểu tử! Ngươi tưởng bấy nhiêu đó đã có thể nghênh ngang tự tại với bốn Đàn chủ ư? Thế thì ngươi làm to rồi.

Tiêu Lân chỉ vào mình :

- Thiếu gia làm hay tôn giá làm?

Gia Hưu sa sầm mặt khi phải nghe câu nói này thốt ra từ cửa miệng của Tiêu Lân.

Y miễn cưỡng nói :

- Tất nhiên là ngươi rồi.

- Nếu thiếu gia làm thì tôn giá có dám đỡ thẳng một chương của thiếu gia không?

- Tiểu tử! Người có bản lĩnh gì cứ thi thố hết đi, bốn Đàn chủ sẵn sàng tiếp nhận lần lượt sở học của ngươi.

- Nói thì giữ lời đấy nhé.

Nói dứt lời Tiêu Lâm phát động ngay “Hấp Tinh Đại Tà công”. Hai luồng xoáy khí khởi phát từ tâm trung bản thủ của chàng, cuộn đến Hoạt Thần Sát Gia Hầu.

Vốn là kẻ tự cao tự đại, Hoạt Thần Sát Gia Hầu đâu xem đối phương là kẻ ngang tài ngang sức với mình. Y trụ tấn dụng chiêu đón thẳng đỡ thẳng. Khi chiêu ảnh của lão vừa chạm vào hai vùng xoáy khí thì phát hiện ra hai bóng ảnh thủ đen kịt với hấp lực nặng tựa Thái Sơn hút lấy.

Sự biến quái dị đó khiến Hoạt Thần Sát Gia Hầu giật mình, thốt :

- Ôi..

Nhưng khi y phát hiện được sự biến thì quá muộn rồi. Bao nhiêu kinh lực do gã phát ra đón xoáy kinh đều bị hút vào cõi hư vô chẳng để lại dấu tích gì. Thậm chí ngay cả Hoạt Thần Sát Gia Hầu cũng bị kéo về phía trước chẳng làm sao cưỡng lại được.

Hoạt Thần Sát Gia Hầu hốt hoảng, thi triển Thiên Căn Trụ để trụ bộ nhưng chân vẫn cứ trượt trên sàn gạch rồi đôi song thủ của gã hít chặt vào hữu thủ của Tiêu Lâm như người bị trời tay, trời chân chẳng thể làm gì được. Đã bị trời tay trời chân, nội lực gã cũng nhanh chóng cạn kiệt, mồ hôi vã ra đầy cả mặt và lưng.

Tiêu Lâm điểm chỉ vào trán Hoạt Thần Sát Gia Hầu, trong khi hữu thủ vẫn khống chế gã bằng “Hấp Tinh Đại Tà công”. Tà chỉ của chàng chạm nhẹ vào đúng tam tinh của Hoạt Thần Sát Gia Hầu thì dừng lại, nhưng hai mắt của gã Đàn chủ vẫn mờ thao láo nhìn như thể không tin vào sự biến này.

Tiêu Lâm nói :

- Tôn giá có tin Tiêu Lâm thọc lưng đầu tôn giá không?

- Ngươi...

- Còn ngươi với không ngươi. Giờ thì mạng của tôn giá đã nằm trong tay bản thiếu gia, nói năng cẩn thận đó. Bản thiếu gia mà không nghe lọt lỗ tai là mạng của tôn giá đi đong ngay lập tức.

Hai cánh môi của Hoạt Thần Sát Gia Hầu mím chặt lại như thể cố nuốt lời nói vừa chực phát ra trở vào trong bụng.

Tiêu Lâm điểm vào Tinh huyết Hoạt Thần Sát rồi mới hóa giải “Hấp Tinh Đại Tà công”. Chàng nhìn vị Đàn chủ Thiên Long giáo nói :

- Nghe bản thiếu gia hỏi đây.

- Giết bản Đàn chủ đi, đừng hy vọng bản Đàn chủ nói gì với ngươi.

Tiêu Lâm vỗ tay :

- Hay! Rất khí khái, rất trung liệt. Không phải là kẻ tham sống sợ chết. Đáng mặt anh hùng mã thượng.

Chàng nói dứt câu bất thành linh khê vào trán Hoạt Thần Sát Gia Hầu :

- Nhưng lại là người ngu.

Bị Tiêu Lâm khê vào trán. Chân diện của Gia Hầu đỏ bừng. Lão vừa thẹn vừa giận đến độ tức run cả người.

Tiêu Lâm chấp tay sau lưng nhìn Hoạt Thần Sát Gia Hầu nói :

- Tôn giá nghe bản thiếu gia nói đây. Một khi đã rơi vào tay Tiêu Lâm không một người nào là không ngoan ngoãn chịu theo ý của bản thiếu gia. Kể cả tôn giá. Bởi Tiêu Lâm có rất nhiều phương cách bắt kẻ cứng đầu cứng cổ nhất phải phục tùng.

Gia Hầu rít giọng nói.

- Ngươi muốn làm gì bản Đàn chủ thì cứ làm đi.

- Tốt! Nói rất hay, và rất cương liệt. Nói cho tôn giá biết, Tiêu thiếu gia là con một sách, đọc tất tần tât tất cả mọi kinh văn để lại trên đời này. Trong các quyển kinh văn mà Tiêu thiếu gia đọc, thiếu gia thích nhất là quyển kinh văn chỉ những phương pháp khảo hình của thời Tần vương. Trong tất cả những cực hình như lột thịt, lột da, bỏ vào chảo dầu sôi, tứ mã phanh thây... Rất nhiều và rất nhiều, bản thiếu gia vẫn chưa ưng ý với cực hình nào. Ngoại trừ phương pháp khảo tra của bản thiếu gia.

Tiêu Lâm nhìn thẳng vào mắt Hoạt Thần Sát Gia Hầu. Chàng điểm nhẹ cười mỉm.

Tiếp nhận ánh mắt và nụ cười mỉm của Tiêu Lâm, bất giác Gia Hầu biến sắc rùng mình :

- Ngươi định làm gì bản Đàn chủ?

- Có cách! Có cách! Từ từ rồi tôn giá cũng biết mà. Tiêu Lân hỏi lại một lần nữa, vì sao tôn giá lại phái Tào Phi đến lấy mạng bốn thiếu gia?

Gia Hân gần giọng nói :

- Bốn Đàn chủ không nói.

- Không nói tất tôn giá đã buộc bốn thiếu gia phải bắt tôn giá nói rồi.

Chàng vừa nói vừa giật thất lưng của Gia Hân. Quần hắn tuột xuống gót chân.

Gia Hân tròn mắt nhìn chàng :

- Ngươi định làm gì?

- Từ từ rồi tôn giá biết, cần gì phải gấp gáp chứ? Bốn thiếu gia hỏi lại một lần nữa? Sao tôn giá phái Tào Phi đến lấy mạng bốn thiếu gia?

Gia Hân ngáp ngừng rồi lắc đầu.

Tiêu Lân mỉm cười :

- Rất hay.

Chàng vừa nói vừa giật tiếp chiếc khố che phần hạ đẳng của Gia Hân.

Gia Hân biến sắc :

- Ngươi...

Tiêu Lân cười khẩy.

Gia Hân đỏ mặt hôi ướt đầm cả mặt. Lão lấp bắp nói :

- Ngươi định cung hình Gia mẫu ư?

- Từ từ rồi biết! Còn hơn thế nữa. Phương pháp này của Tiêu Lân thì người cái đầu bằng đá cũng nhũn ra mà.

Gia Hân nhăn mặt :

- Ngươi...

Tiêu Lân chỉ vào trán gã :

- Sao? Tiêu Lân hỏi lại một lần nữa? Có nói không?

Mồ hôi vã ra ướt đầm mặt Gia Hân.

Lão thở hắt ra một tiếng. Lão lấp bắp hỏi :

- Ngươi muốn hỏi gì?

- Tại sao Thiên Long giáo Đàn chủ lại phái người đến lấy mạng Tiêu Lân?

Chàng nhướng mày :

- Chắc chắn Đàn chủ không chịu nổi cực hình của bốn thiếu gia bày ra đâu.

Gia Hân buông tiếng thở dài :

- Ta nói.

- Tốt! Thế có ngoan không nào! Hãy nói đi.

- Tiêu Viên thúc thúc của ngươi đã tàn sát toàn gia Bảo chủ Thái A bảo. Mà Bảo chủ Thái A bảo lại là bằng hữu tri giao với Thiên Long giáo. Nên Giáo chủ Thiên Long giáo đã phái lệnh phái tróc nã họ Tiêu đến người cuối cùng.

Tiêu Lân cau mày. Chàng sực nhớ lại lời nói của Hắc y nhân.

Tiêu Lân nghĩ thầm :

- “Hắc y nhân hành thích mình, đòi chiếc khóa vàng là Thiên Long giáo chủ ư?”

Tiêu Lâm nhìn lại Hoạt Thần Sát Gia Hân :

- Tôn giá nghe tại hạ hỏi điều thứ hai.

Gia Hân nhìn chàng.

Tiêu Lâm trang trọng nói :

- Có phải Thiên Long giáo cũng đã tàn sát tất cả bá tính ở Đào Viên thôn?

- Bỏn Đản chủ không nhúng tay vào làm chuyện này.

Tiêu Lâm nhìn vào mắt Gia Hân.

Chàng nhận ra sự thành thật ngay trong ánh mắt y. Tiêu Lâm gần giọng nói :

- Tiêu Lâm không có ý hỏi tôn giá có nhúng tay vào hay không mà hỏi chuyện thảm sát bá tính tại Đào Viên thôn có phải do Thiên Long giáo làm hay không?

Gia Hân lắc đầu :

- Chắc chắn không.

Tiêu Lâm thở ra nhẹ nhẹ.

- Không phải do Thiên Long giáo làm thì ai làm?

- Bỏn Đản chủ không biết.

Tiêu Lâm nhìn Hoạt Thần Sát Gia Hân :

- Được rồi! Bỏn thiếu gia tạm thời tin vào tôn giá. Sự ngoan ngoãn của tôn giá khiến cho Tiêu Lâm không dựng tới cực hình. Nếu như tôn giá không ngoan ngoãn thì Tiêu Lâm sẽ bắt con kiến thả vào ngọc hành của tôn giá.

Tiêu Lâm đổi giọng trang trọng nói :

- Tiêu Viên thúc thúc đã chết rồi. Mong rằng Thiên Long giáo không lấy chuyện của Thái A bảo gán cho họ Tiêu. Mong rằng oan nghiệt giữa Tiêu gia và Thiên Long giáo không còn hiềm khích nữa.

Chàng nhìn lại Hoạt Thần Sát Gia Hân ôn nhu nói tiếp :

- Mong rằng sau này Tiêu Lâm và Thiên Long giáo cũng sẽ là bằng hữu.

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Mong Đản chủ nói lại với Giáo chủ Thiên Long giáo. Nếu có cơ hội nhất định tại hạ sẽ đến vấn an Thiên Long giáo và sau đó sẽ đích thân đến Thái A bảo giết đó cứng tế, tạ tội dùm cho Tiêu thúc thúc. Cáo từ.

Tiêu Lâm ôm quyền xá, rồi rời ngay khỏi tòa đại đường Đản chủ của Hoạt Thần Sát Gia Hân.

Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm :

- “Tiêu thúc thúc đã làm gì Thái A bảo gì đó khiến cho Thiên Long giáo oán ghét họ Tiêu? Mình phải làm cho ra mọi chuyện, để có sự minh bạch”.

Tiêu Lâm dừng bước. Chàng cúi xuống nhặt một hòn đá. Nắm hòn đá trên tay, Tiêu Lâm nói :

- Thế còn môn phái, bang phái nào đã tàn sát sinh linh bá tính ở Đào Viên thôn? Nếu không phải Thiên Long giáo thì là ai?

Tiêu Lâm còn đang suy nghĩ mông lung thì nghe tiếng vó ngựa rầm rập dội đến thính nhĩ mình. Chàng vội nép vào ven đường thì ba thớt nhân mã phi nước đại tung cát bụi mù mịt lao qua. Trong ba thớt nhân mã đó có một thiếu nữ chỉ chạc mười bảy mười tám, vận hồng y võ phục.

Tiêu Lâm che mặt né bụi. Chàng lầu bầu nói :

- Có gì mà chạy giữ vậy?

Ba thốt nhân mã thoảng chốc mắt hút trong tầm mắt chàng. Tiêu Lân chờ cho bụi cát tan hết mới sải bước đi tiếp. Chàng nghĩ thầm :

- “Giờ ta đến Thiếu Lâm gặp Pháp chủ Hình đường Tuệ Thiện đại sư gì đó. Không biết gặp lão đại sư Thiếu Lâm này có thu nhật điều gì không, hay lại thêm phiền phức”.

Chàng gãi đầu :

- Hết phiền rồi tới phức. Chán thật.

Tiêu Lân toan thi triển “Hành Tẩu Di Hình bộ” để đi cho nhanh thì lại nghe tiếng vó ngựa dội đến, nhưng lần này đến từ trước mặt chàng. Tiêu Lân lại nép vào ven đường.

Ba thốt nhân mã quay trở lại. Ba người kỵ sĩ dừng ngựa ngay trước mặt Tiêu Lân. Chàng nhìn lên nặn nụ cười giả là với Hồng y thiếu nữ.

Cầm ngọn roi da trong tay, Hồng y thiếu nữ lên tiếng nói :

- Ngươi cho bốn cô nương biết đường nào đến Thiếu Lâm?

Tiêu Lân tròn mắt nhìn thiếu nữ. Chàng hỏi lại nàng :

- Cô nương hỏi ai vậy?

- Ngoài ngươi ra, bốn cô nương còn hỏi ai.

Tiêu Lân chỉ vào ngực mình :

- Cô nương hỏi tại hạ? Vậy tại hạ tên ngươi? Cô nương đoán hay thật. Mới gặp nhau mà cô nương đã biết tên tại hạ rồi.

Chàng nhìn nàng :

- Tung Sơn Thiếu Lâm tự nổi tiếng khắp thập phương, thế mà cô nương không biết đường! Cô nương đúng là người của cung cấm rồi.

Thiếu nữ nói :

- Đừng nhiều lời! Mau chỉ đường cho bốn cô nương.

Tiêu Lân ôm quyền nói :

- Tại hạ chỉ ngay! Chỉ ngay!

Chàng chỉ về phía sau, nói :

- Cô nương đi ba năm dặm, đến một ngã ba, rẽ trái, rồi cứ đi tiếp khi nào đến Tung Sơn thì trên Tung Sơn là ngôi cổ tự Thiếu Lâm danh bất hư truyền.

Thiếu nữ khẽ gật đầu rồi chẳng nói một lời thúc ngựa lao đi. Hai gã đại hán liền thúc ngựa theo nàng.

Tiêu Lân nhìn theo mỉm cười :

- Cách hỏi đường của quý tiểu thư thì chẳng ma nào chịu trả lời đâu.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Pháp sư Thiếu Lâm

Cách Tung Sơn năm dặm là một thị trấn, khi Tiêu Lân đến đó thì trời cũng sụp tối. Chàng vội bước đi quanh thị trấn. Thị trấn này có lẽ gần ngôi danh tự Thiếu Lâm, nên đâu đâu cũng có đèn miếu thờ đủ các vị Bồ Tát. Tiêu Lân cảm nhận thị trấn này khá là tĩnh lặng và yên bình.

Chàng tìm đến một khách điểm dành cho khách thập phương đến tá túc để viếng cảnh chùa. Chọn một chỗ ngồi xong.

Như thường lệ, gã tiểu nhị bước ra.

- Khách nhân dùng chỉ?

- Một con gà thật to và hai cân rượu thật ngon.

Gã tiểu nhị nhìn chàng điếm nụ cười giả lả.

Tiêu Lân thấy gã cười, chau mày :

- Sao! Điếm chủ không nghe tại hạ nói à?

- Dạ tiểu nhân nghe chứ, nhưng ở đây tiểu nhân chỉ bán đồ chay!

- Đồ chay là sao?

- Những thức ăn chay thôi? Những thức ăn như đậu tương, như các vị cao tăng trên Thiếu Lâm tự thường dùng.

Tiêu Lân nhướn mày :

- Cũng được! Gần danh tự thì phải bán thức ăn chay chứ bán thịt thì chắc khiến các vị cao tăng phá giới mất. Cho tại hạ đậu tương gì đó và hai cân rượu.

- Tiểu nhân mang ra ngay.

Gã quay vào trong, Tiêu Lân chời tay tựa cằm nhìn ra ngoài. Chàng nghĩ vẩn vơ :

- “À nha đầu khi nãy hẳn là đến Thiếu Lâm viếng cảnh chùa. Cá tính cao ngạo đó hông biết ai chỉ đường cho ả nhỉ”.

Gã tiểu nhị bung thức ăn ra. Đĩa thức ăn chỉ có đậu hũ còn nóng hổi cùng với vò rượu hai cân.

- Mời khách gia.

- Tốt tốt! Để cho tại hạ.

Gã tiểu nhị quay vào trong.

Tiêu Lân bung đĩa đậu hũ lên mũi ngửi. Mùi đậu tương thơm nồng xông vào mũi chàng. Tiêu Lân khẽ gật đầu.

Chàng nhủ thầm :

- “Lâu lắm mình chưa ăn chay lần nào. Hôm nay làm hòa thượng xem có gì khác với chúng sinh ở cõi dương gian ô trọc không”.

Rót rượu ra chén, Tiêu Lân bung uống một ngụm. Chàng chép lưỡi :

- Ái chà! Rượu cũng thơm mùi đậu. Ngon đấy. Ngon đấy.

Gắp một miếng đậu hũ vừa cho vào miệng thì thiếu nữ vận Hồng y và hai gã đại hán xông xộc bước vào. Cả ba người đứng sừng sững ra ngay ngưỡng cửa nhìn vào khách điếm. Thấy ba người, Tiêu Lân toan quay mặt né tránh nhưng thiếu nữ đã sớm phát hiện ra chàng. Nàng chau mày, tỏ vẻ hậm hực, bước ngay đến bàn Tiêu Lân.

Tiêu Lân vẫn còn ngậm miếng đậu hũ trong miệng tròn mắt nhìn nàng.

Thiếu nữ nói :

- Nho sinh! Ngươi đúng là tên súc sinh, chỉ đường bậy bạ cho bọn cô nương.

Nàng vừa nói dứt lời, Tiêu Lân nhăn mặt rồi phùng má ho khan một tiếng, số đậu hũ đang ngậm trong miệng chàng phun thẳng vào mặt thiếu nữ.

Thiếu nữ hét lên :

- Ngươi... Ngươi dám làm bẩn mặt bọn cô nương?

Tiêu Lân ôm quyền :

- Tiểu thư! Tại hạ lỡ miệng. Để tại hạ lau mặt cho cô nương.

Miệng nói, tay Tiêu Lân đã thò vào chiếc khăn dùng để lau bàn, chà lên mặt thiếu nữ.

Nàng giãy nảy :

- Ngươi...

Tiêu Lâm nhìn lại tay mình :

- Chết thật! Tại hạ luống cuống thế nào mà lại dùng ngay nùi giẻ lau mặt cho cô nương. Miễn thứ! Miễn thứ.

Thiếu nữ thét lên :

- Nho sinh súc sinh! Ngươi dám làm nhục Triệu Hỷ tiểu thư! Ngươi đáng chết thật mà. Bỏ cô nương phải trừng trị ngươi.

Nàng vừa nói vừa vung roi da quật thẳng đến mặt Tiêu Lâm.

Nhanh như chớp mắt, Tiêu Lâm vươn trào thòp ngay đầu ngọn roi da của nàng. Chàng giật mạnh một cái, Triệu Hỷ cúi về phía mình, tà thủ của Tiêu Lâm đã chớp nhoáng đâm vào Tịnh huyết nàng.

Hai gã đại hán toan xông đến, nhưng Tiêu Lâm quát :

- Đứng lại!

Hai gã đứng sững ra.

Tiêu Lâm nhìn hai gã đó trầm giọng nói :

- Hai ngươi có muốn tiểu thư của hai ngươi biến thành cái xác không hồn không? Có muốn biến tiểu thư của hai ngươi thành xú nữ không?

Hai gã kia nhìn chàng gần như không chớp mắt.

Tiêu Lâm nhìn lại Triệu Hỷ.

- Triệu cô nương! Mau lệnh cho hai gã đó buông binh khí xuống.

Triệu Hỷ gắt giọng nói :

- Bỏ cô nương không lệnh! Không lệnh!

- Hay! Được! Nếu cô nương không lệnh thì bọn thiếu gia sẽ trét đậu hũ vào mặt cô nương, sau đó bắt cô nương bỏ vào tổ kiến lửa. Bọn kiến lửa mà đánh hơi thấy được mùi đậu hũ sẽ bám vào mặt cô nương. Chúng ăn hết đậu hũ rồi sẽ ăn tới lớp da mặt trắng mịn của quý tiểu thư.

Tiêu Lâm chất lưỡi :

- Ái chà! Khuôn mặt khả ái của quý tiểu thư sẽ bị bọn kiến biến thành một cái rở! Đây lỗ chích, xấu ơi là xấu! Chẳng ma nào dám nhìn đến. Phàm những xú nữ như thế thì chẳng bao giờ có một đảng phu quân để nâng khăn sửa túi. Ai gặp cũng đã co giò bỏ chạy rồi còn đâu mà để mắt đến trang tiểu thư lá ngọc cành vàng.

Tiêu Lâm hất mặt :

- Tiểu thư chịu như thế không?

Sắc diện Triệu Hỷ tái nhợt. Nàng miễn cưỡng nói :

- Ngươi dám làm như vậy với bọn cô nương!

- Có gì mà không dám nào.

Tiêu Lâm vừa nói vừa toan lấy đậu hũ trét lên mặt nàng. Triệu Hỷ biến sắc :

- Khoan! Đừng làm vậy với ta.

- Nếu không muốn tại hạ làm như vậy thì cô nương phải nghe lời tại hạ.

- Ngươi... sẽ hối hận.

- Hãy... Chuyện đó sẽ tính sau, còn bây giờ cô nương phải nghe lời Tiêu thiếu gia.

Nàng nhìn sững chàng.

- Ngươi họ Tiêu?

- Họ Tiêu thì có gì mà nhìn dữ vậy? Có nghe bốn thiếu gia không thì bảo?

Nàng bặm môi rồi nói :

- Buông bình khí xuống!

Hai gã đó vội vã buông trường kiếm không chờ nàng nói lần thứ hai.

Tiêu Lâm mỉm cười với Triệu Hỷ rồi nói :

- Bảo họ ngồi xỏm xuống đất.

Triệu Hỷ thở hắt ra một tiếng rồi nói :

- Hai người làm theo lời của gã đi.

Hai gã kia ngồi xỏm xuống đất.

Tiêu Lâm nói tiếp :

- Hai người chống nạnh, nhảy ra ngoài khách điểm! Nghe chưa?

Hai gã lưỡng lự.

Tiêu Lâm đánh giọng nói :

- Hai người không nghe ta nói à?

Hai gã miễn cưỡng nhảy chồm hồm ra cửa khách điểm.

Hai gã đó nhảy hẫng ra cửa rồi, Tiêu Lâm mới nhìn lại nàng :

- Triệu cô nương hẫng đến Thiếu Lâm để viếng cảnh chùa?

- Việc của bốn cô nương không liên can đến người.

- Tất nhiên là không liên can rồi. Nhưng tại hạ tò mò muốn biết vậy thôi.

Chàng nâng cằm Triệu Hỷ.

Mặt nàng đỏ bừng :

- Người buông tay ra.

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Xem dung diện của tiểu thư cũng xinh xắn, đoan thực lắm, cứ sao lại xấu tính, xấu nét như vậy chứ? Chắc là tiểu thư được chiều chuộng quá nên như vậy. Tại hạ muốn dạy quý tiểu thư một bài học.

Tiêu Lâm nói rồi ấn Triệu Hỷ ngồi xuống ghế. Chàng bước qua chấp tay đứng trước mặt nàng, khẽ ngón trỏ vào trán Triệu Hỷ.

Hành động của Tiêu Lâm khiến Triệu Hỷ vừa thẹn vừa giận đến biến sắc. Nàng gay gắt nói :

- Người định làm gì bốn cô nương?

- Chỉ dạy cho tiểu thư thôi. Trước nhất bốn thiếu gia dạy cho tiểu thư bài học về công dung ngôn hạnh. Phải học thuộc bài học đó mới có thể lên Thiếu Lâm bái Phật cầu duyên. Chưa học thuộc bài vỡ lòng thì chưa thể lên Thiếu Lâm làm lễ Bỏ Tất cầu duyên được.

Chàng đặt tay lên đầu nàng :

- Nghe bốn sư gia nói không?

Triệu Hỷ ngậm miệng không nói tiếng nào. Nhưng lệ thì đã trào ra khóe mắt.

Thấy nàng khóc, Tiêu Lâm nói :

- Mới có học bài vỡ lòng đã khóc rồi. Nhớ lời bốn sư gia căn dặn, nữ tử phải biết câu công dung ngôn hạnh để tu sửa thân mình. Còn kiểu cách như cô nương chẳng giống nữ tử chút nào. Không chừng lại là một á biến thái cũng nên.

Nàng nhìn Tiêu Lâm lệ lưng trông.

Triệu Hỷ gần giọng nói :

- Người có phải là Tiêu Lâm không?
- Tiêu Lâm chính là Tại hạ.
- Vậy người mới là kẻ biến thái chứ đâu phải ta.

Tiêu Lâm tròn mắt nhìn nàng.

- Sao bỗng thiếu gia là kẻ biến thái?
- Ở Dương Châu ai cũng biết điều đó mà. Gã biến thái! Mau tránh xa bọn cô nương.

Tiêu Lâm gõ vào trán nàng.

- Hồ đồ! Nghe cho rõ đây. Bỗng thiếu gia phải chịu nhục ở Dương Châu là do Thường Tam Linh làm ra. Bỗng thiếu gia đã minh chứng cho mọi người biết rồi. Chỉ có nàng là chẳng biết gì. Đừng có gán cho bỗng thiếu gia những chuyện đó nữa nhé.

Triệu Hỷ cương cường nói :

- Bỗng cô nương không tin.
- Không tin thì bỗng thiếu gia khề vào đầu nàng cho nàng tin.
- Người...
- Thế nàng có tin không. Hay đợi bỗng thiếu gia trét đậu hũ vào mặt rồi mới tin.

Triệu Hỷ cúi mặt nhìn xuống.

Tiêu Lâm nói :

- Nếu như nàng không tin thì phải tìm cho ra sự minh bạch, cứ đâu cứ không tin thì cho mình là đúng. Bỏ chuyện đó qua một bên! Thiếu gia muốn nàng từ nay phải biết lễ công dung ngôn hạnh! Có được không?
- Người không phải là sư gia của ta.
- Thì bỗng thiếu gia là gia sư của nàng đây.
- Triệu Hỷ chưa khầu đầu nhận người.
- Thì khầu đầu đây.

Vừa nói Tiêu Lâm vừa ấn đầu Triệu Hỷ xuống ba cái.

Nàng thét lên :

- Tiêu Lâm người sẽ hối hận! Người sẽ hối hận.
- Còn những câu đó nữa, bỗng sư gia lại trét đậu hũ vào mặt nàng bây giờ đó.

Triệu Hỷ im bất. Nàng nhìn Tiêu Lâm bằng ánh mắt hằn học.

Tiêu Lâm nạt ngang :

- Nhìn gì dữ vậy?

Triệu Hỷ bặm môi cúi gầm mặt xuống.

Tiêu Lâm gấp đậu hũ bỏ vào miệng mình ăn ngon lành. Chàng bụng cả vò rượu tu luôn một hơi dài rồi nhìn lại Triệu Hỷ.

- Lần sau nàng có đến cửa Phật môn thì nhớ bài học vỡ lòng hôm nay của bỗng sư gia đó. Còn không nhớ thì chẳng có ai chứng cho nàng đâu. Nghe lời ta nói chứ?

Triệu Hỷ bặm môi cúi gầm mặt xuống.

Tiêu Lân mỉm cười :

- Hôm nay bốn sư gia dạy như thế đủ rồi? Ta đi đây.

Triệu Hỷ ngẩng lên.

- Ngươi không giải huyết cho ta à?

Tiêu Lân cau mày :

- Hê... Học trò mà dám gọi sư gia là ngươi! Đúng là phải tát một cái để chữa thói vọng ngôn mới được.

Vừa nói Tiêu Lân vừa vung tay, Triệu Hỷ nhắm mắt :

- Sư gia...

Tiêu Lân hạ tay xuống mỉm cười :

- Bắt đầu ngoan ngoãn rồi đó. Có ngoan ngoãn, có là thực nữ may ra mới có thể tìm được một vị phu tướng mà nâng khăn sửa túi! Còn cứ khư khư giữ thái độ kè cả tiểu thư thì chỉ nhận được có mỗi một cái mặt rỗ chẳng rõ chịt thôi.

Tiêu Lân hừ nhạt rồi nói :

- Ngồi đây. Hai gã kia sẽ vào giải huyết cho nàng.

Tiêu Lân đặt một nén bạc lên bàn rồi ôm vò rượu. Chàng vừa quay bước thì chạm mặt ngay với Đoạn Hồn Chương Đoàn Chung và Thiết Chương Chu Sa. Hai gã vận trường y xám xịt bước vào.

Đoạn Hồn Chương Đoàn Chung nhìn Tiêu Lân.

Thiết Chương Chu Sa nói :

- Tiêu Lân tiểu tử! Mau quỳ xuống theo chân chúng ta về Tổng đàn võ lâm.

Tiêu Lân chau mày :

- Nhị vị tôn giá bắt tại hạ quỳ. Quỳ thì làm sao mà đi được? Đi không được thì sao cùng với nhị vị tôn giá đến Tổng đàn võ lâm? Thú thật với nhị vị tôn giá, bốn thiếu gia chỉ chạm mặt với nhị vị tôn giá thôi đủ biết điềm dữ nhiều hơn điềm lành rồi. Cổ nhân có câu Tứ hải giai huynh đệ! Những người không quen, không biết khi gặp nhau cũng ráng nặn một nụ cười cầu tình. Đàng này nhị vị tôn giá vừa chạm mặt Tiêu Lân đã khoác bộ mặt chẳng khác đưa đám. Nếu không đưa đám thì cũng giống bộ mặt của bọn đạo tỳ.

Đoạn Hồn Chương Đoàn Chung nói :

- Tiêu Lân! Ngươi có quỳ xuống không!

- Bốn thiếu gia chỉ biết quỳ trước hai vị song đường. Còn với nhị vị tôn giá, Tiêu Lân sẽ bồi tiếp bằng Huyết Điểm chi của Tiêu thúc thúc.

Chàng thốt ra câu này bởi biết mình có nói gì thì Đoạn Hồn Chương Đoàn Chung lẫn Thiết Chương Chu Sa cũng không thể để cho không được yên. Nên miệng vừa thốt ra câu nói đó, Tiêu Lân dụng cả tả chương lẫn hữu chương. Hai đạo huyết chi do Tiêu Lân phát tác công trực diện Đoạn Hồn Chương Đoàn Chung và Thiết Chương Chu Sa.

Chớp thấy Tiêu Lân phát động chỉ công, Đoạn Hồn Chương Đoàn Chung lẫn Thiết Chương Chu Sa cũng không chút e dè, cả hai chớp động chương pháp đón thẳng lấy hai đạo huyết chi của Tiêu Lân.

Sấm chương trời lên làm rung chuyển cả tòa khách điểm.

Ầm!

Thiết Chương Chu Sa, lẫn Đoàn Chung đồng thời về sau một bộ, trong khi Tiêu Lân vẫn trụ yên một chỗ.

Thiết Chương Chu Sa lẫn Đoạn Hồn Chương Đoàn Chung ngẩng mắt ra nhìn Tiêu Lân, cả hai những tưởng mình hoa mắt. Họ đâu thể nào tin được một nho sinh chỉ vừa đôi mươi lại có nội lực siêu phàm xuất chúng như vậy.

Tiêu Lân biết mình hơn hẳn đối phương liền nói :

- Nhị vị tôn giá còn muốn bốn thiếu gia quỳ nữa không? Nói cho nhị vị biết, vừa rồi bốn thiếu gia chỉ mới có dụng đến năm thành công lực thôi mà nhị vị

tôn giá đã phải thối bộ. Nếu như nơi này không phải là đất Phật môn thì nhị vị tôn giá đã phải hứng chịu hậu quả như thế nào không? Nếu bổn thiếu gia dụng đến “Hấp Tinh Đại Tà công”, chắc nhị vị khó mà đứng nổi.

Đoàn Chúng nhìn sang Thiết Chưởng Chu Sa.

Y nhìn lại Tiêu Lâm :

- Tiêu công tử. Dù công tử có võ công cao cường đến mấy cũng phải đến Tổng đàn võ lâm để diện kiến Minh chủ. Nếu công tử không đến Võ lâm Minh chủ không để cho công tử có chỗ đứng trên giang hồ đâu.

Tiêu Lâm chau mày. Chàng hỏi :

- Nhị vị tôn giá! Tại hạ không can dự đến những chuyện xảy ra trên võ lâm, nếu như Minh chủ buộc Tiêu Lâm phải gánh chịu những chuyện mà Tiêu thúc thúc đã làm, hóa ra làm chuyện giận cá chém thớt. Nói như thế nhưng Tiêu Lâm sẽ đến Võ lâm Tổng đàn gặp Giang minh chủ.

Thiết Chưởng Chu Sa nói :

- Công tử biết Giang minh chủ?

- Giang minh chủ không biết tại hạ nhưng tại hạ thì biết Giang minh chủ bởi Tiêu Lâm đã gặp người một lần ở biệt cung của Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc.

Đoàn Hồn Chưởng Đoàn Chúng nói :

- Công tử đã nói vậy! Ta và Thiết Chưởng Chu Sa huynh sẽ báo lại với Minh chủ.

- Nhất định Tiêu Lâm sẽ đến Võ lâm Tổng đàn. Nhờ nhị vị tôn giá nói lại với Minh chủ.

Đoàn Chúng nhìn sang Thiết Chưởng Chu Sa.

- Thiết Chưởng Chu Sa! Chúng ta đi.

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Hẹn gặp lại nhị vị tôn giá.

Thiết Chưởng Chu Sa và Đoàn Hồn Chưởng Đoàn Chúng đi rồi, Tiêu Lâm mới cầm lấy vò rượu. Chàng nhìn lại Triệu Hỷ.

Tiêu Lâm lưỡng lự rồi nói :

- Triệu cô nương giờ đã biết võ lâm như thế nào rồi chứ? Đừng chen chân vào mà vấy bẩn chân của cô nương đó.

Nói rồi, Tiêu Lâm thả bước ra cửa.

Chàng bất ngờ cách không điểm chỉ giải huyệt cho Triệu Hỷ rồi thi triển “Hành Tẩu Di Hình bộ” nhắm thẳng núi Tung Sơn lao đi.

Vừa giải huyệt, Triệu Hỷ bật đứng lên. Nàng gọi :

- Nho sinh!

Triệu Hỷ vừa đứng lên thì Tiêu Lâm đã thoát đi mất hút rồi. Triệu Hỷ vội chạy ra cửa khách điểm nhưng không còn thấy bóng dáng của Tiêu Lâm đâu nữa.

* * * * *

Đại Hồng bảo điện.

Hai bên Đại Hồng bảo điện là những bức chạm khắc những vị Bồ Tát với đủ tất cả những tư thế, kéo dài đến phần chính điện là Kim Thân Phật Tổ Như Lai. Vẻ uy nghiêm và trang trọng của tòa Đại Hồng bảo điện khiến bất cứ ai bước vào cũng phải xóa bỏ tạp niệm, lẫn những dục vọng thấp hèn nơi chốn dương thế.

Tiêu Lâm những tưởng khi bước vào Đại Hồng bảo điện, chàng sẽ đối mặt với hai hàng cao tăng của Thiếu Lâm tự? Nhưng lại không như Tiêu Lâm tưởng tượng, mà trong tòa đại điện chỉ duy nhất có một vị lão tăng tướng mạo phương phi, vẻ mặt thâm trầm ngồi dưới đài Kim Thân Phật Tổ trên một chiếc bồ đoàn hoa sen.

Vừa thấy Tiêu Lâm, vị cao tăng liền niệm Phật hiệu :

- A Di Đà Phật.

Tiêu Lân bước đến trước mặt vị cao tăng ôm quyền hành đại lễ rồi nói :

- Văn bối Tiêu Lân tham kiến đại sư.

Vị cao tăng nhìn chàng. Đôi mắt của người sáng ngời, toát ra vẻ uy nghi vốn có ở những vị tăng nhân đạt tới cảnh giới siêu thoát.

- A Di Đà Phật! Lão nạp đã chờ thí chủ ở đây lâu lắm rồi.

Nghe vị cao tăng thốt ra câu nói này, Tiêu Lân không khỏi sửng sốt. Chàng nghĩ thầm :

- “Mình có nói với vị cao tăng nào ở Thiếu Lâm biết mình đến đâu mà vị đại đức tăng này biết mình đến mà chờ!”

Tiêu Lân vừa nghĩ vừa tò mò nhìn vị cao tăng Thiếu Lâm.

Tay lần chuối Bò đề, Pháp chủ Tuệ Thiện đại sư niệm Phật hiệu :

- Cõi vô minh, chúng sinh luôn chìm ngập trong vòng sinh tử luân hồi đầu thấu đầu được căn cơ của tạo hóa. Hỷ, nộ, ái, ố, sinh, tử, bệnh, lão là bản chất của con người. Nếu thoát ra khỏi vòng cương tỏa của những phiền toái đó tất sẽ thấu đáo được chân quả vô vi huyền diệu của cõi vô sinh.

Tiêu Lân lắng nghe Tuệ Thiện nói. Chàng chờ cho Tuệ Thiện đại sư nói xong rồi mới nói :

- Đại sư! Văn bối không đạt được đạo hạnh thoát tục như đại sư, nên phải chìm đắm trong cõi nhân sinh. Chính vì sự chìm đắm đó, văn bối mới thỉnh cầu đại sư...

- A Di Đà Phật! Thí chủ, không phải ở trong cõi nhân sinh cũng đều chìm đắm trong cương tỏa của hỷ, nộ, ái, ố và sinh, tử, bệnh, lão. Cũng có những cư sĩ sinh ra lấy đạo đời làm hướng đi của mình. Tất cả đều do sự tuần hoàn của tạo vật. Mà họ phải nhận sứ mạng lẫn trọng trách của mình đối với chúng sinh.

Tiêu Lân ôm quyền xá :

- Đa tạ đại sư đã chỉ giáo.

- A Di Đà Phật! Thiện tai, Tiêu thiếu hiệp hãy trao bất cứ thứ gì mà người muốn trao cho lão nạp.

Lại một lần nữa Tiêu Lân phải sửng sốt. Chàng nghĩ thầm :

- “Thật là vô biên. Lão đại sư cũng biết cả việc mình đến đây”.

Tiêu Lân nghĩ rồi lấy tín vật của Khấu Đà Từ dâng lên Tuệ Thiện đại sư.

Tiếp nhận miếng tín vật của Khấu Đà Từ, Pháp chủ Tuệ Thiện đại sư nhìn Tiêu Lân nói :

- A Di Đà Phật! Tiêu thiếu hiệp, phải chăng Khấu Đà Từ lão bang chủ Cái bang đã gặp nạn?

- Đại sư biết tất cả khiến văn bối ngạc nhiên vô cùng.

Chàng thuật lại dấu tích ẩn thù đồ ỏi trên ngực Khấu Đà Từ, và Lão bang chủ đã vận dụng đến Ngọa Long Thiếp mới có thể tránh khỏi cái chết đáng giao tín vật cho chàng đến gặp Tuệ Thiện đại sư.

Sau khi nghe Tiêu Lân nói xong, Pháp chủ Tuệ Thiện đại sư niệm Phật hiệu rồi nói :

- Xem ra Khấu Đà Từ lão bang chủ không dứt được kiếp trần. Âu đây cũng là nghiệp của lão Đà Từ.

Nhìn lại Tiêu Lân :

- Tiêu thiếu hiệp! Lão nạp có điều này muốn nói với thiếu hiệp.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Văn bối thỉnh cầu sự chỉ giáo của đại sư.

- A Di Đà Phật! Trong sự chuyển quán của càn khôn khi thì dương thịnh, lúc thì âm thịnh. Dương thịnh hay âm thịnh cũng tạo ra sóng gió cho bá tính. Đã đến lúc Tứ Đình Thiên Can rời bỏ chức trách hòa nguyệt âm dương tạo ra thế cân bằng. Để lập lại sự công bằng âm dương phải có một người khác thay thế. Theo chuyển dịch càn khôn, kẻ thay thế chính là Tiêu thiếu hiệp.

Tiêu Lân neho mảy lác đầu :

- Lão đại sư nói thế là thế nào nhỉ? Ta chẳng hiểu gì cả.

Ý niệm đó trôi qua, Tiêu Lâm ôm quyền nói :

- Đại sư vẫn bối không hiểu gì cả.

- Có những chuyện thuộc về tuần hoàn của tạo vật, không thể nói ra được, nên mới có câu thiên cơ bất khả lậu. Lão nạp nhận được tín vật của lão Khẩu Đà Từ, tất biết thời điểm hoán chuyển cần khôn đã đến. Thiếu hiệp phải tiếp nhận sự hoán chuyển cần khôn trong thời điểm này.

Mặt Tuệ Thiện đại sư trang trọng hẳn lại. Người niệm Phật hiệu rồi tiếp :

- Lão nạp sẽ dụng Dịch Cân kinh chuyển hóa công phu tu vi của mình qua thiếu hiệp. Việc làm này của lão nạp có mục đích. Thiếu hiệp đừng ngại mà hãy tiếp nhận.

Tiêu Lâm bối rối :

- Đại sư! Bỗng dưng vẫn bối lại...

Tuệ Thiện đại sư lần chuối bỏ đề niệm Phật hiệu :

- A Di Đà Phật! Tất cả mọi sự vật dịch chuyển trong cõi nhân sinh đều có nguyên nhân sâu xa của nó. Sự chuyển dịch vô vi kia, Tiêu thiếu hiệp sẽ nhận ra và tiếp nhận nó. Còn hiện tại lão nạp chỉ làm đúng chức phận của mình đối với chúng sinh. A Di Đà Phật.

Nói rồi Tuệ Thiện đại sư chấp tay giữa ngực cách không truyền nội lực sang Tiêu Lâm mà không cần chàng có thắc mắc hay tiếp nhận không.

Từ đôi bàn thủ của vị cao tăng Thiếu Lâm một đạo hào quang ngũ sắc thoát ra trùm lấy Tiêu Lâm. Ngay lập tức toàn thân chàng như có một màn ngũ quang bao bọc.

Tiếp nhận huyền công tiên khí của Tuệ Thiện đại sư, Tiêu Lâm cảm nhận một sự thư thái hoan hỷ và thanh thản đến tột cùng. Chàng như thể quên hẳn tất cả thực tại mà chìm vào một lạc cảnh ngay cả năm mơ cũng không sao tưởng tượng được.

Tiếng đại hồng chung cất lên.

Boong!

Tiếng đại hồng chung đưa Tiêu Lâm từ lạc cảnh quay về với thực tại. Mặc dù đã trở lại với thực tại nhưng chàng vẫn còn ngỡ ngàng với sự kiện đột ngột này.

Pháp chủ đại sư Tuệ Thiện nhìn chàng :

- A Di Đà Phật! Thiện tai! Thiện tai! Lão Đà Từ bang chủ quả không chọn lầm người! Thiện tai! Thiện tai!

Tiếng đại hồng chung lại vang lên một lần nữa.

Tuệ Thiện đại sư nói :

- A Di Đà Phật! Tiêu thí chủ hãy bước qua bên.

Tiêu Lâm hành đại lễ rồi bước qua một bên. Chàng vừa yên vị vào chỗ của mình thì hai hàng cao tăng Thiếu Lâm từ ngoài cửa Đại Hồng bảo điện chấp tay trước ngực, thả bước tiến vào đứng hai bên Pháp chủ Tuệ Thiện đại sư.

Tiếng đại hồng chung thứ ba lại cất lên.

Boong!

Tiếng đại hồng chung xa dần rồi chìm vào cõi hư vô.

Khi tiếng đại hồng chung tan vào cõi hư vô thì Võ lâm Minh chủ Giang Hàn từ ngoài thà bước tiến vào.

Giang Hàn bước đến trước mặt Tuệ Thiện đại sư.

Đôi chân mày của Giang Hàn hơi nhíu lại khi nhận ra Tiêu Lâm. Lão liếc nhanh về phía Tiêu Lâm rồi nhìn lại Tuệ Thiện đại sư.

Giang Hàn ôm quyền xá :

- Bỏ tọa đến tham vấn đại sư.

Tay lần chuối Bò đề, Tuệ Thiện đại sư niệm Phật hiệu :

- A di đà phật! Minh chủ đến tham vấn lão nạp về đại hội Long Chuẩn võ lâm?

Giang Hàn ôm quyền :

- Đại sư đoán không sai, bốn tọa đến Thiếu Lâm tự này cốt thỉnh ý Pháp chủ đại sư về chuyện đại sư Long Chuẩn võ lâm.

- A Di Đà Phật! Vậy theo thiên ý của Minh chủ thì như thế nào?

Giang Hàn vuốt râu nói :

- Bốn tọa chỉ là Võ lâm Minh chủ, trên bốn tọa còn có Tứ Đỉnh Thiên Can. Lần này bốn tọa đến thỉnh ý đại sư, nên muốn nghe chỉ ngôn của người trước.

- A Di Đà Phật! Thiện tai! Thiện tai! Nếu như thí chủ đã có lòng kính lão nạp, thỉnh ý lão nạp thì lão nạp chỉ có một ý duy nhất nói với thí chủ. Nên lấy chúng sinh làm đầu. Đó mới là chánh đạo.

Giang Hàn nheo mày :

- Đại sư? Bốn tọa muốn đại sư chủ trì Long Chuẩn đại hội.

- A Di Đà Phật! Thỉnh ý của thí chủ lão nạp đã hiểu. Nhưng chuyện này lão nạp không thể nhận lời được. Phận của lão nạp đã đến thời khắc phải viên tịch qui nạp Niết Bàn hầu phục Phật Tổ Như Lai. Tất cả mọi sự còn lại hẳn phải do Minh chủ chu toàn.

Tuệ Thiện đại sư nói rồi chấp tay niệm Phật hiệu.

- A Di Đà Phật! Phận sự của võ lâm đã xong, đến phận sự Thiếu Lâm.

Tuệ Thiện đại sư định giọng nhìn về phía Pháp Lạc đại sư đứng gần đó.

- Pháp Lạc sư đệ.

Pháp Lạc đại sư bước ra, quì xuống ngay trước mặt Tuệ Thiện đại sư :

- Pháp chủ sư huynh! Pháp Lạc đang khấn đầu chờ nghe huấn thị của Pháp chủ.

- A Di Đà Phật! Trước di thân Như Lai Phật Tổ, và có mặt của Võ lâm Minh chủ Giang tôn giả, bản tăng trao chức vị Pháp trụ trì Thiếu Lâm cho Pháp Lạc sư đệ.

Pháp Lạc đại sư hành lễ.

- A Di Đà Phật.

Tuệ Thiện đại sư chấp tay trước ngực :

- Nam mô bốn sư Thích Ca mâu ni Phật. Truyền đem y bát tăng thượng.

Thiền thượng bưng cây lên nước bóng ngời của Đạt Ma sư tổ cùng chiếc bình bát được hai vị cao tăng cung thỉnh ra Đại Hồng bảo điện.

Hai vị cao tăng đặt mộc thượng và bình bát xuống trước mặt Tuệ Thiện đại sư.

Chấp tay trước ngực, Tuệ Thiện đại sư niệm Phật hiệu :

- A Di Đà Phật. Bản tăng cung thỉnh Pháp Lạc sư đệ tiếp nhận y bát tăng thượng.

Pháp Lạc đại sư hành đại lễ rồi tiếp nhận mộc thượng và bình bát từ chính tay của đại sư Tuệ Thiện.

Sau khi Pháp Lạc đại sư tiếp nhận mộc thượng và bình bát tăng thượng, Tuệ Thiện đại sư mới cất lời kệ bài kinh Không Tước kinh. Tất cả chư tăng có mặt tại Đại Hồng bảo điện đồng loạt chấp tay kệ theo Tuệ Thiện đại sư.

Giang Hàn nghe tiếng tụng kinh của các vị cao tăng, từ từ thối bộ rời Đại Hồng bảo điện.

Tiêu Lâm chấp tay lắng nghe tiếng kinh Không Tước.

Thời khắc chậm chậm trôi qua, khi kinh Không Tước được các vị cao tăng kệ xong, thì ba hồi đại hồng chung được gióng lên. Các vị cao tăng đồng hướng về Kim thân Phật Tổ Như Lai hành lễ, duy có Tuệ Thiện đại sư thì không.

Vị Pháp chủ Thiếu Lâm đã viên tịch ngay khi tiếng kệ Không Tước kinh vừa dứt.

Sự viên tịch của Tuệ Thiện đại sư càng làm cho Tiêu Lâm ngạc nhiên hơn nữa. Chẳng có cảm tưởng vị cao tăng Thiếu Lâm đã chuẩn bị tất cả mọi sự việc trước khi người viên tịch.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đối ẩm tri nhân

Tiêu Lâm vừa định rời bước khỏi Thiếu Lâm tự thì nghe có người gọi tên mình :

- Tiêu công tử.

Chàng nhìn lại nhận ra Triệu Hỷ. Đôi chân mày Tiêu Lâm nhíu lại. Chàng nghĩ thầm :

- Á nha đầu đông đánh này định quấy nhiễu gì mình nữa đây.

Triệu Hỷ bước đến trước mặt Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm nhìn Triệu Hỷ :

- Triệu cô nương muốn tại hạ dạy cho bài học gì nữa đây?

Nàng lườm Tiêu Lâm :

- Bỏn cô nương chẳng muốn học bài học nào cả mà chỉ muốn Tiêu công tử...

- Hê... Nếu nàng muốn hỏi gì thì phải gọi Tiêu Lâm bằng sư gia. Nếu không gọi ta bằng hai tiếng sư gia thì đừng có hỏi gì cả.

- Có gì phải gọi người bằng hai tiếng sư gia chứ? Người đâu có lớn hơn Triệu cô nương bao nhiêu đâu.

- Thầy thì là thầy, đâu cần tuổi với tác. Ta đã dạy cho nàng học tất cả là gia sư của nàng rồi. Nhưng thôi được rồi, bỏn gia sư không câu nệ tiểu tiết, nàng có gì cứ hỏi.

Triệu Hỷ lưỡng lự rồi nói :

- Công tử biết vì sao Pháp chủ Tuệ Thiện đại sư viên tịch đột ngột như vậy không?

Tiêu Lâm nhíu mày nhìn nàng :

- Hỏi như vậy tất nàng đã có hoài nghi về cái chết của đại sư Tuệ Thiện? Vậy thì đừng có hoài nghi đoán già đoán non nữa nhé. Đại sư Tuệ Thiện viên tịch có mặt bốn thiếu gia tại Đại Hồng bảo điện. Còn như nàng thắc mắc thì bỏn sư gia giải thích cho nàng biết.

- Công tử giải thích coi.

Tiêu Lâm nhíu mày, nhăn mặt nói :

- Có ai mà sống đời được đâu, ai mà chẳng đến thời khắc từ bỏ cõi dương trần vô minh này. Huống chi đại sư phải quy nạp Niết Bàn về châu Phật tổ Như Lai chứ. Đại sư viên tịch là điều phúc cho đại sư. Ở lại cõi hồng trần vô minh này chỉ có phiền phức thôi. Nếu đại sư không viên tịch sớm, gặp nàng, không chừng còn gặp thêm nhiều phiền phức vô cùng.

- Người lại nói thế nữa.

Triệu Hỷ buông tiếng thở dài, lắc đầu nói :

- Chuyến đi đến Thiếu Lâm này của Triệu Hỷ thật là vô nghĩa, chẳng thu nhận được gì.

- Nàng đến Thiếu Lâm lần này cốt để gặp Pháp chủ Tuệ Thiện đại sư?

Triệu Hỷ gật đầu, buông tiếng thở dài :

- Nhưng xem ra lần này đến Thiếu Lâm, Triệu Hỷ chẳng thu lượm được gì.

- Nàng yên tâm đi. Tuệ Thiện đại sư viên tịch, nhưng đã giao y bát Pháp chủ lại cho Pháp Lạc đại sư. Nàng có cần gì cứ đến thỉnh ý Pháp Lạc đại sư là được thôi.

Triệu Hỷ nhìn Tiêu Lân gượng cười :

- Công tử không biết nên cho là bình thường nhưng thật ra chuyện của Triệu Hỷ rất hệ trọng.
- Tự mình làm ra vẻ quan trọng chứ có gì là việc hệ trọng hay không hệ trọng. Hay Triệu cô nương không tin tưởng đại sư Pháp Lạc?

Chàng mỉm cười :

- Nếu không tin tưởng thì Triệu cô nương sai rồi đó. Pháp chủ đại sư Tuệ Thiện đã chọn Pháp Lạc đại sư truyền y bát tăng trưởng, chứng tỏ đạo hạnh của Pháp Lạc đại sư rất cao minh, nên mới được chọn.
- Triệu Hỷ không tìm người đạo hạnh cao minh, mà tìm Tuệ Thiện đại sư bởi có việc cần nhờ đến người.

Tiêu Lân cau mày :

- Hê... Triệu cô nương cứ đến diện kiến đại sư Pháp Lạc. Nếu cần Pháp Lạc đại sư sẽ mở cửa Phật môn tiếp cô nương mà.

Nàng tròn mắt nhìn chàng :

- Công tử nghĩ Triệu Hỷ tìm đại sư Tuệ Thiện để xuống tóc xuất gia đầu Phật ư?

Tiêu Lân giả là cười nói :

- Bỏn thiếu gia không nghĩ như thế đâu! Người như Triệu tiểu thư đây nếu xuống tóc qui y chắc cũng khó đắc đạo.

Mặt nàng đỏ bừng. Triệu Hỷ miễn cưỡng nói :

- Làm gì mà công tử có ác cảm với Triệu Hỷ như vậy?

Nàng buông tiếng thở dài, nhìn Tiêu Lân nói :

- Triệu Hỷ đến Thiếu Lâm lần này theo chỉ ngôn của phụ thân là khâm sai Triệu Uẩn mời cho được Tuệ Thiện đại sư xuống Thang Sơn cứu độ chúng sinh.
- Khâm sai đại nhân mà cũng phải nhờ đến đại sư Tuệ Thiện sao? Hẳn là chuyện hệ trọng?

Nàng gật đầu :

- Đúng vậy! Nhưng rất tiếc khi đến Thiếu Lâm thì Tuệ Thiện đại sư lại viên tịch. Xem ra Triệu Hỷ chẳng làm được gì.

Tiêu Lân chấp tay sau lưng nói :

- Triệu cô nương có thể cho bỏn thiếu gia biết chuyện hệ trọng đó là chuyện gì không?

Nàng lưỡng lự nhìn chàng rồi nói :

- Cho công tử biết cũng chẳng giúp được gì!

Tiêu Lân tròn mắt nhìn nàng :

- Sao lại nói như thế?
- Bởi Triệu Hỷ chỉ thấy công tử chỉ giỏi bức hiếp những nhi nữ chân yếu tay mềm thôi.
- Hê... Vậy nàng không thấy bỏn thiếu gia thi triển võ công tại khách điểm là gì. Bỏn thiếu gia nói cho nàng biết, bây giờ ta đã có thể tự ví mình như một trong Tứ Đỉnh Thiên Can đó.

Nàng nhướn mày nhìn Tiêu Lân :

- Thật không?
- Tất nhiên là thật rồi đâu thể nào giả được.
- Cho dù công tử có võ công cao siêu thì chưa hẳn giúp được cho bá tính.

- Giúp cho Triệu cô nương thì bổn thiếu gia còn phải suy nghĩ lại, nhưng giúp cho bá tính thì bổn thiếu gia rất sẵn lòng.

Triệu Hỷ nhìn vào mắt Tiêu Lân. Nàng nhìn chàng như thể thăm dò lời nói vừa rồi của Tiêu Lân có phải là vọng ngôn không.

Tiêu Lân mỉm cười với nàng rồi nói :

- Muốn bổn thiếu gia giúp thì cứ nói, còn không muốn thì thôi chứ đừng nhìn bổn thiếu gia bằng ánh mắt thao láo đó. Nàng nghe ta nói chứ?

- Triệu Hỷ chỉ muốn biết Tiêu công tử có thành ý.

- Tất nhiên bổn thiếu gia có thành ý rồi. Nhưng muốn gì thì ta cũng phải biết cô nương và Khâm sai đại nhân đang gặp chuyện gì. Tại sao phải cần tới Tuệ Thiện đại sư xuất sơn xuống núi?

Nàng buông tiếng thở dài.

- Được rồi, Triệu Hỷ sẽ nói với công tử. Nhưng đây là chuyện dài dòng không thể nói một sớm một chiều được.

Tiêu Lân khoát tay :

- Bổn thiếu gia là người dài dòng nên rất ghét người nào dài dòng. Cứ vắn tắt mà nói. Tiêu Lân có đủ thông minh để kiểm chứng lời nói của Triệu cô nương.

Chàng vừa nói dứt câu thì một ả hoàn bước đến. ả a hoàn nhún nhường xá Tiêu Lân :

- Công tử là Tiêu Lân, Tiêu thiếu hiệp?

Tiêu Lân nhìn ả a hoàn nghĩ thầm :

- “Hôm nay là cái ngày khi gì nhỉ. Đùng một cái ta gặp một lúc hai tiên nữ. Chẳng lẽ mình đã tới số đào hoa rồi”.

Tiêu Lân nhìn ả a hoàn nói :

- Tại hạ chính là Tiêu Lân.

- Tiên nữ là Tịnh Nô.

Tiêu Lân ôm quyền nói :

- Tịnh Nô cô nương cần gì nơi tại hạ?

Tịnh Nô nhún người nói :

- Minh chủ sai tiểu nữ mời Tiêu công tử đến Bách Hoa trang đàm đạo.

- Giang minh chủ phái cô nương đến đây mời tại hạ ả?

Tịnh Nô nhún nhường gật đầu :

- Vâng! Giang minh chủ hy vọng Tiêu công tử không từ chối lời thỉnh cầu của người.

Tiêu Lân nhìn Triệu Hỷ :

- Đúng, Triệu cô nương không gặp may. Chắc chuyện của cô nương đành gác lại một bên.

Mặt Triệu Hỷ sầm lộ về bất nhẫn.

Nàng miễn cưỡng nói :

- Tiêu công tử! Tại sao lại gác lại chuyện của Triệu Hỷ.

- Bởi tại hạ không thể từ chối lời mời của Giang minh chủ. Huống chi tại hạ còn có chuyện muốn thương thảo với người.

Triệu Hỷ hừ nhạt một tiếng. Nàng thờ hất ra rồi nói :

- Triệu Hỷ này chọn làm người.

Tiêu Lân gượng cười nói :

- Triệu cô nương! Tại hạ chỉ gác lại, làm gì mà giận dữ vậy?

Triệu Hỷ lườm chàng. Nàng hừ nhạt rồi nói :

- Triệu Hỷ và Tịnh Nô cô nương đây... Tiêu huynh xem ai hơn ai chứ?

Tiêu Lâm nhướn mày :

- Tất nhiên là bằng nhau rồi.

Triệu Hỷ giãy nảy :

- Sao lại bằng nhau được?

Tịnh Nô nhỏ nhẹ nói với Triệu Hỷ :

- Triệu tiểu thư! Tịnh Nô không thể nào bì với tiểu thư được. Tịnh Nô chỉ là nô nữ tầm thường không dám sánh với một trang tiểu thư lá ngọc cành vàng. Mong tiểu thư đừng vì lời nói của Tiêu công tử mà quở trách nô nữ.

Triệu Hỷ lườm Tịnh Nô :

- Không quở trách thì cũng quở trách thôi. Bỏ cô nương đang đàm đạo với Tiêu huynh bỗng dung nàng chen vào. Hỡi sao ta không quở trách chứ.

Tiêu Lâm khoát tay :

- Thôi. Thôi! Đủ rồi! Đủ rồi! Nhức cả lỗ tai, chóng cả mặt.

Tiêu Lâm nhìn lại Triệu Hỷ :

- Này! Triệu tiểu thư nghe đây. Chỉ cần một lời nói của Tịnh Nô thôi, vừa nhã nhặn, vừa nhu hòa. Mặc dù Tịnh Nô là nô nữ, hay a hoàn thì bổn thiếu gia vẫn xem trọng Tịnh Nô hơn nàng. Nếu như Triệu tiểu thư muốn ta xem trọng thì phải tập theo Tịnh Nô cô nương. Nhưng trước tiên phải học thuộc bài vỡ lòng công dung ngôn hạnh.

Mặt Triệu Hỷ đỏ bừng. Nàng vừa thẹn vừa giận nhưng không thể nào thốt ra lời, vì trong cổ họng như có khối than hồng chẹn ngang. Nàng cứ nhìn Tiêu Lâm mà không nói nổi một lời nào.

Tiêu Lâm mỉm cười giả là nói :

- Hỡi! Ta nói không sai! Triệu tiểu thư phải về học lại bài vỡ mà ta đã dạy cho nàng.

Triệu Hỷ dậm chân, vừa méo mào vừa nói :

- Tiêu công tử làm nhục Triệu Hỷ! Ngươi làm nhục ta. Ngươi bức hiếp ta.

Nàng vừa nói vừa giãy nảy quay bước bỏ đi.

Tịnh Nô và Tiêu Lâm không cản nàng lại. Tiêu Lâm nói :

- Tịnh Nô cô nương! Thường những trang ái nữ cành vàng lá ngọc đều có cá tính đồng đánh như vậy đó. Bởi họ sinh ra được sống trong nhung lụa, chăn ấm gối êm rồi.

- Tịnh Nô rất áy náy.

Tiêu Lâm khoát tay :

- Tự Triệu cô nương chuốc lấy điều cô ta không muốn. Hỷ, nộ, ái, ố, là bản chất của con người mà! Tịnh cô nương không cần phải áy náy làm gì.

Chàng nhìn nàng :

- Tịnh Nô! Mời cô nương dẫn đường cho tại hạ.

- Tịnh Nô mời công tử.

Hai người rời Thiếu Lâm tự. Tịnh Nô dẫn Tiêu Lâm đến Bách Hoa trang.

Bách Hoa trang nằm cách Thiếu Lâm không bao xa, nên Tịnh Nô và Tiêu Lâm chỉ mất độ gần hai canh giờ đã đến.

Tọa lạc trên một ngọn đồi, tòa Bách Hoa trang trông như một đài hoa khổng lồ mà bốn chung quanh là một thảm hoa mênh mông, hết tầm mắt. Ở đây,

đâu đâu cũng thấy hoa. Một tòa biệt trang vừa lộng lẫy vừa trắng lẹ như một bức tranh sơn thủy kỳ tuyệt.

Cảnh vật chẳng khác gì tranh vẽ, thậm chí tranh cũng chưa hẳn có thể sánh với cảnh.

Cảnh vật trong Bách Hoa trang khiến cho Tiêu Lâm cảm nhận một sự thanh thản lạ thường. Từ ngôi tam quan dẫn vào tòa đại điện, Tiêu Lâm ngỡ tưởng như mình đang lạc bước vào một cảnh giới khác. Một ý tưởng miên man len vào tâm tưởng chàng, khiến Tiêu Lâm sực nhớ đến Ngạc Tu Di.

Chàng buột miệng ngâm :

- Hoa đẹp ở trên cành, hoa tàn rơi xuống đất.

Tịnh Nô nghe Tiêu Lâm ngâm, bất giác nhìn sang chàng. Một nụ cười hiện trên hai cánh môi nàng. Mặc dù nhan sắc nàng không phải là một giai nhân tuyệt sắc cũng không thể gọi là mỹ nhân nhưng khi nụ cười kia hiện ra thì tất cả đều đảo lộn. Ngay cả một trang giai nhân tuyệt sắc như Tu Di, nếu chứng nghiệm nụ cười đó, hẳn cũng phải nghiêng mình mà ao ước mình có được nụ cười như hoa nở kia.

Tiêu Lâm bước đến cửa tòa đại đường, với nét kiến tạo thật tao nhã thanh thoát. Trong đại đường võ lâm, Giang Hàn minh chủ ngồi trên một chiếc bệ đặt ngay chính diện. Đại yển đã bày ra sẵn.

Tịnh Nô và Tiêu Lâm cùng bước vào đại đường. Tịnh Nô bước đến trước Minh chủ Giang Hàn :

- Minh chủ! Tiêu công tử đã đến.

Giang Hàn khoát tay.

Tịnh Nô lui bước đến bên chiếc bàn đã bày sẵn những món sơn hào hải vị.

Tiêu Lâm bước đến.

- Văn bối tham kiến Giang minh chủ.

- Bốn tọa cứ áy náy sợ công tử không nhận lời bốn tọa.

- Tôn giá là Võ lâm Minh chủ, văn bối là kẻ hậu sinh, sao dám thất lễ với người.

Giang Hàn khẽ gật đầu :

- Đại yển đã dọn sẵn, mời Tiêu công tử.

Chàng dời bước đến ngồi vào chiếc bàn có Tịnh Nô đứng hầu phía sau.

Tịnh Nô rót rượu ra chén của Giang Hàn bưng chén rượu của lão.

- Chén rượu sơ giao, mời công tử.

Tiêu Lâm bưng chén rượu của mình.

- Văn bối kính tôn giá.

Sau khi cạn chén, chàng mới hỏi :

- Tôn giá cho mời văn bối đến, chẳng hay có điều chi chỉ giáo?

Giang Hàn nhìn Tiêu Lâm mỉm cười.

À nữ đứng phía sau rót rượu vào chén Giang Hàn. Lão chậm rãi nói :

- Bốn tọa nghe giới võ lâm khấn với nhau về Tiêu công tử. Một nho sinh văn võ song toàn. Tuổi chưa thể gọi là trưởng tôn nhưng võ công đã đạt đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần, bốn tọa rất ngưỡng mộ. Nay gặp Tiêu công tử tại Thiếu Lâm, lại thấy Pháp chủ Tuệ Thiện đại sư một trong Tứ Đỉnh Thiên Can trọng vọng, càng ngưỡng mộ hơn, do đó mới phái Tịnh Nô mời công tử đến Bách Hoa trang này để đối ẩm sơ giao.

Tiêu Lâm ôm quyền từ tốn đáp lời :

- Tôn giá đừng tin vào lời đồn đãi của thiên hạ. Văn bối thật ra cũng chỉ là một người rất tầm thường, nhưng gặp may mắn thôi.

Giang Hàn cười khẩy nói :

- Tiêu công tử khiêm tốn và khách sáo quá. Một mình công tử mà bề gãy kiếm của Vu Thiệu Lung, bức chế Huyền cung Cung chủ trong Tứ Đỉnh Thiên Can. Giao nhau một chưởng với Đoàn Hồn Chương Đoàn Chung và Thiết Chương Chu Sa trên giang hồ khó có người sánh bằng. Huống chi bốn tọa

còn nghe nói Tiêu công tử lại còn đã bại Lương Tổng, một cao thủ Tây Vực với tuyệt nghệ Hàm Mô công. Chỉ bấy nhiêu đó thôi bốn tọa cũng có thể khẳng định lời của giới võ lâm chẳng ngoa chút nào.

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Tất cả những gì tôn giá nói đều đúng, nhưng vẫn bối làm ra chuyện đó chỉ vì bất buộc chứ chẳng phải muốn lập danh trên chốn võ lâm giang hồ.
- Rất khi khải. Phàm một người hám danh thì mới dụng đến võ công để lập danh. Nhưng công tử thì không. Phàm những kẻ không hám danh mới là nam tử hán đại trượng phu. Công tử đúng là một người hiếm có trên cõi nhân sinh này.

Nói rồi Giang Hàn bưng chén hướng về Tiêu Lâm :

- Bốn tọa ngưỡng mộ công tử! Mời một chén.
- Cung kính không bằng phụng mệnh.

Chàng bưng chén nói tiếp :

- Văn bối Tiêu Lâm kính Minh chủ.

Hai người cùng cạn chén.

Sau những lời nói đầu có vẻ chào mời, Giang Hàn minh chủ mới đứng lên. Y dời bước đến trước mặt Tiêu Lâm.

Giang Hàn nói :

- Pháp chủ Tuệ Thiện đại sư giờ đã viên tịch, Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc thì đã bị công tử phé bỏ võ công. Tứ Đình Thiên Can chỉ còn lại hai người. Một là Võ Đang Chân Tử Trương Quảng, và Khấu Đà Tử Bang chủ Cái bang.

Tiêu Lâm ôm quyền nói :

- Minh chủ! Tứ Đình Thiên Can chỉ còn lại mỗi một người duy nhất thôi à. Đó là Võ Đang Chân Tử Trương Quảng đạo trưởng, còn Khấu Đà Tử bang chủ thì e rằng đã vĩnh viễn rời bỏ võ lâm giống như Tuệ Thiện đại sư.

Giang Hàn chau mày :

- Có chuyện đó sao?
- Minh chủ! Bang chủ đã bị một người vận hắc y dụng huyết chương đánh trọng thương dờ sống dờ chết!
- Dờ sống, dờ chết! Quái lạ thật.

Y nhìn lại Tiêu Lâm.

- Thế nào là dờ sống dờ chết?
- Dờ sống dờ chết là sống không ra người sống, chết thì lại không tắt thở.
- Khấu Đà Tử bang chủ đâu, Tiêu công tử biết không?
- Đã có người đến đưa Khấu Đà Tử lão tiền bối đi, nhưng đi đâu thì văn bối không thể nói được.
- Sao lại không nói được?

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Văn bối có biết đi đâu đâu mà nói.

Giang Hàn cười khẩy rồi nói :

- Bốn tọa quên điều này.

Lão quay lại bàn ngồi trở vào chỗ cũ nhìn Tiêu Lâm ôn nhu nói :

- Nếu đúng như công tử nói thì Tứ Đình Thiên Can chỉ còn lại một người duy nhất đó là Võ Đang Chân Tử Trương Quảng.

Tiêu Lâm nói :

- Tôn giá! Những việc xảy đến với Tứ Đình Thiên Can có liên quan gì đến cuộc hội kiến hôm nay?

Giang Hàn rót rượu ra chén rồi nói :

- Rất có quan hệ! Tiêu công tử hẳn mới bước chân vào chốn võ lâm nên không biết Tứ Đình Thiên Can vốn là những người được giới võ lâm ngưỡng mộ và tin cậy giao cho chức trách nắm cương lĩnh võ lâm

Tiêu Lâm cướp lời Giang Hàn.

- Nắm cương lĩnh võ lâm không phải là tôn giá sao?

- Bỏn tọa là Võ lâm Minh chủ, chức phận hóa giải những sự vụ trong giới võ lâm giang hồ. Còn cương lĩnh thì do Tứ Đình Thiên Can chỉ phối toàn bộ. Nay Tứ Đình Thiên Can đã mất mát quá nhiều chỉ còn lại mỗi một Võ Đang Chân Tử Trương Quảng! Bỏn tọa mời công tử đến đây để hỏi công tử có muốn trở thành một trong Tứ Đình Thiên Can không?

Tiêu Lâm tròn mắt :

- Ý của tôn giá là muốn Tiêu Lâm thế vào chỗ của một trong ba người kia?

- Đúng! Tiêu công tử đã chứng minh bản lĩnh võ công của mình! Mọi người giờ đây đều biết, nên bỏn tọa muốn tiến cử công tử vào chỗ khuyết trong Tứ Đình Thiên Can.

Tiêu Lâm ôm quyền xá :

- Văn bối vô cùng cảm kích, vô cùng ngưỡng mộ tôn giá nhưng chuyện này xin cho văn bối được khất lại ạ.

- Công tử không nhận hào ý của bỏn tọa?

- Minh chủ! Tứ Đình Thiên Can đều là những bậc trưởng bối đã thành danh trên giang hồ. Còn Tiêu Lâm chỉ là kẻ hậu sinh tầm thường khả ố, nếu đảm đương chức vị Tứ Đình Thiên Can chắc chắn giới võ lâm không phục.

Chàng rút một luồng chân khí rồi nói tiếp :

- Kẻ cầm cương mà chẳng giữ được dây cương, e rằng chỉ đem họa cho mọi người thôi. Văn bối không dám nhận.

Giang Hàn nhìn vào mặt Tiêu Lâm, lão khẽ gật đầu :

- Công tử nói cũng đúng.

Tiêu Lâm đứng lên bước ra ôm quyền hướng về Giang Hàn từ tốn nói :

- Tôn giá! Buổi sơ giao hôm nay với tôn giá, trước văn bối muốn diện kiến người để tỏ bày sự ngưỡng mộ của mình.

Giang Hàn khoát tay :

- Công tử đừng khách sáo.

- Văn bối không khách sáo, tất cả lời của văn bối đều khởi phát từ lòng thành thật của mình.

Chàng hạ tay xuống, nói tiếp :

- Văn bối trước là tỏ lòng ngưỡng mộ, sau có chuyện thỉnh nhờ đến tôn giá.

- Công tử có chuyện gì?

- Không biết Tiêu thúc thúc của văn bối trước đây đã làm ra những chuyện gì nhưng vô tình đã gieo mối hiềm khích giữa Tiêu gia với võ lâm. Minh chủ là người hòa giải mọi sự bất hòa trong võ lâm, nên văn bối cầu thỉnh Minh chủ hóa giải hiềm khích này.

Giang Hàn ngửa mặt cười rồi khoát tay nói :

- Công tử không nói, bỏn tọa cũng có ý đó. Tiêu Viên, Huyết Điểm Tử thúc thúc của công tử trước đây đã nhúng tay vào cuộc thảm sát toàn bộ Thái A bảo, không chừa một người nào. Việc y làm tất nhiên khiến cho bằng hữu của Thái A bảo phần nộ nhất định trả thù. Nhưng nay công tử đã nói, bỏn tọa nhất định sẽ hóa giải hiềm khích này.

Tiêu Lâm ôm quyền xá :

- Đa tạ Minh chủ. Việc thứ hai văn bối thỉnh cầu Minh chủ truy cứu.

- Còn việc gì nữa?

- Vụ thảm sát bá tính tại Đào Viên thôn. Văn bối cho rằng bá tính Đào Viên thôn chết là do giới võ lâm tạo ra. Bá tính Đào Viên thôn không can dự gì đến những chuyện xảy ra trong võ lâm, thế mà hung thủ đã xuống tay tàn sát. Việc làm này của hung thủ, khiến cho giới võ lâm bị thiên hạ xem như lũ quỷ chỉ chực hút máu người. Nếu không sớm tìm ra hung thủ thì tiếng nhơ của giới võ lâm mãi mãi lưu truyền hậu thế.

Giang Hàn gật đầu.

- Được, Bồn tọa sẽ cho truy xét chuyện này. Công tử còn điều gì để nói không?

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Văn bối chỉ có hai chuyện thỉnh cầu Minh chủ thôi.

Chàng quay lại chỗ ngồi.

Giang Hàn bưng chén rượu :

- Việc của công tử thỉnh giáo bồn tọa sẽ làm hết sức mình. Còn bồn tọa có một việc thỉnh đến công tử.

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Minh chủ chỉ huấn.

- Đại hội Long Chuẩn gần đến, bồn tọa thỉnh mời Tiêu Lâm công tử đến thời điểm đại hội Long Chuẩn, có mặt tại Long Vân sơn.

- Văn bối nhất định đến Vân Sơn.

- Tốt! Bồn tọa mời công tử một chén.

Tiêu Lâm bưng chén rượu của mình.

- Mời tôn giá.

Hai người cùng cạn chén. Đặt chén xuống bàn, Giang Hàn nhìn Tiêu Lâm nói :

- Tiêu công tử! Bồn tọa nghe thiên hạ nói nhiều về võ công của công tử nên bồn tọa rất có ý muốn xem qua một lần. Nếu công tử không nề hà, có thể thì thố một chút bản lĩnh cho bồn tọa thị chứng được chứ?

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Minh chủ! Văn bối đã nói lời thiên hạ chỉ là đồn đãi, còn những gì tại hạ làm chỉ là bất chước, không dám phô diễn trước mặt cao nhân.

Đôi chân mày của Giang Hàn nhíu lại :

- Công tử đừng khách sáo như vậy. Nếu không thật có bản lĩnh thì công tử không thể nào làm được những chuyện kinh thiên động địa đó. Chẳng qua công tử không muốn cho bồn tọa thị chứng thường lâm tận mắt tuyệt nghệ võ công của công tử thôi.

Giang Hàn buông tiếng thở dài, lắc đầu :

- Tiếc thật! Tiếc thật! Thường Ròng thì hay ả mình không dễ gì thấy được. Tiếc thật.

Tiêu Lâm ôm quyền nói :

- Minh chủ đã vì Tiêu gia mà sẵn sàng hóa giải tất cả những hiềm khích giới võ lâm. Lại còn chuẩn y những lời thỉnh cầu của văn bối... Minh chủ cười Tiêu Lâm thôi.

(... Mất hai dòng...)

Tiêu Lâm bước ra ôm quyền nói :

- Minh chủ đã lệnh? Văn bối xin tuân theo ý của người.

Giang Hàn gật đầu :

- Tốt lắm! Tốt lắm!

Lão vỗ tay một tiếng.

Ngay lập tức từ ngoài cửa đại đường chính sảnh một đại hán vận võ phục lừng lừng bước vào, chân diện của y thật lạnh lùng vô cảm, tay cầm trường kiếm sáng ngời.

Vừa thấy mặt gã kiếm thủ thôi, Tiêu Lâm đã chau mày. Chẳng nghĩ thầm :

- “Nhìn thấy chân diện của các hạ, những tưởng như toàn gia các hạ đang gặp đại tang không bằng”.

Gã kiếm thủ bước đến ôm quyền đồng dạng nói :

- Cuồng Kiếm Dur Hóa bá kiến Minh chủ.

Trong khi Cuồng Kiếm Dur Hóa ôm quyền xá Giang Hàn thì Tiêu Lâm quan sát y. Chẳng nhủ thầm :

- “Cuồng Kiếm! Nghĩa là kiếm điên. Gã không chọn cái ngoại danh nào để dễ tạo thiện cảm hơn cái tên Cuồng Kiếm sao?”

Giang Hàn đứng lên nói :

- Dur Hóa các hạ! Đây là Tiêu công tử. Hôm nay các hạ hãy cho Tiêu công tử thấy uy lực của kiếm pháp của các hạ như thế nào.

Dur Hóa ôm quyền nói :

- Tuân lệnh Minh chủ.

Cuồng Kiếm Dur Hóa quay lại đối mặt với Tiêu Lâm. Đôi thần nhãn cá chết của y đờ đẫn. Chỉ nhìn qua thôi xương sống đã gai lạnh rồi chứ đừng nói đợi đến lúc y rút kiếm xuất chiêu.

Tiêu Lâm nhìn Cuồng Kiếm Dur Hóa rồi quay lại Giang Hàn :

- Minh chủ! Văn bối có thể không cần đến Dur tôn giá vẫn có thể biểu thị võ công của mình. Dao kiếm vô nhân, văn bối ngại lắm.

Dur Hóa nói :

- Không có đối thủ làm sao biết được bản lĩnh của mình. Hay công tử muốn mình là Độc Cô Cầu Bại?

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Tại hạ có biết Độc Cô Cầu Bại là ai đâu mà muốn làm Độc Cô Cầu Bại.

- Nếu không biết, công tử hãy giao thủ với Dur mỗ sẽ biết.

Tiêu Lâm nhăn mặt.

Cuồng Kiếm Dur Hóa từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ. Y trụ bộ ghim vỏ kiếm xuống sàn gạch.

Cạch!

Chỉ là cái vỏ kiếm thôi, nhưng vẫn ghim sâu xuống sàn gạch đại sảnh Bách Hoa trang. Sự thị uy nội lực của Cuồng Kiếm Dur Hóa khiến Tiêu Lâm chột dạ.

Chẳng nghĩ thầm :

- “Y tự cho mình là Độc Cô Cầu Bại, Xem chừng y dám là Độc Cô Cầu Bại lắm”.

Tiêu Lâm bặm môi suy nghĩ rồi nói :

- Dur tôn giá có thể cho tại hạ hỏi một câu rồi xuất thủ được không?

- Cứ hỏi.

- Tại sao tôn giá lại nhận ngoại danh Cuồng Kiếm? Bộ không còn ngoại danh nào khác cho tôn giá chọn à. Tôn giá biết cuồng kiếm là gì không?

- Cuồng kiếm là cuồng kiếm.

Tiêu Lâm khoát tay :

- Không phải như vậy đâu! Cuồng kiếm là kiếm điên. Phàm những người điên thì hành động không làm chủ mình. Nếu tôn giá xuất thủ kiếm chiêu, Tiêu Lâm sợ tôn giá thành người điên cầm kiếm đó. Người điên cầm kiếm thì rất nguy hiểm, Dur tôn giá biết điều đó chứ?

Đôi chân mày Dư Hóa nhíu lại. Nét mặt y dờ dẩn suy tư nhưng rồi lắc đầu :

- Dư mỗ không hiểu lời của công tử? Hãy chuẩn bị tiếp nhận kiếm chiêu của Dư mỗ.
- Tiêu Lâm hy vọng tôn giá không là người điên khi xuất kiếm.

Tiêu Lâm vừa nói vừa vận công chuẩn bị tiếp nhận kiếm chiêu của Cuồng Kiếm Dư Hóa. Chàng nghĩ thầm trong đầu :

- “Cuồng Kiếm! Hắn điên khi dụng kiếm, hay khi dụng kiếm rồi mới trở thành người điên? Ái chà! Bỗng dưng Giang Hàn mình chủ buộc mình phải giao thủ với một gã điên”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì nghe Dư Hóa thét lên một tiếng thật lớn :

- Sát!

Tiếng thét của gã nghe cứ như y đã gặp phải kẻ thù bất đội trời chung nhất quyết sát tử cho bằng được. Cùng với tiếng thét đó chớp kiếm thoát ra hướng vào Tiêu Lâm nhanh hơn chớp.

Tiêu Lâm phát động Huyết chỉ, phóng ra một đạo chỉ khí điểm vào lưỡi kiếm của đối phương. Âm thanh chói chói phát ra khi đạo Huyết chỉ của chàng chạm vào lưỡi kiếm của Dư Hóa.

Keng!

Kiếm của gã hơi dừng lại.

Chớp ngay thời cơ đó, Tiêu Lâm phát động chỉ khí bằng tả thủ điểm vào tinh huyết đối phương. Chàng xuất thủ liên hoàn lấy cái nhanh khác chế cái nhanh, nhưng Cuồng Kiếm Dư Hóa không màng đến đạo chỉ của Tiêu Lâm mà vẫn phát động chiêu công chém xả vào thượng đẳng chàng. Thế kiếm của Y quả là hung hiểm và tàn nhẫn.

Tiêu Lâm không còn sự lựa chọn nào mà buộc phải thu hồi chỉ, né tránh chiêu kiếm của đối phương bằng bộ pháp khinh công “Hành Tẩu Di Hình bộ”.

Tiêu Lâm có cảm tưởng Cuồng Kiếm Dư Hóa chẳng màng đến sự sống chết của bản thân mình mà nhất nhất dồn tất cả nội lực bản thân vào kiếm chiêu để lấy mạng chàng cho kỳ được.

Những chiêu kiếm sát nhân của gã không ngừng thi triển ra buộc đối phương vào chỗ chết, cho dù y có thể phải nhận một kết cục cùng chết với Tiêu Lâm.

Không đầy một hơi thở, Cuồng Kiếm Dư Hóa đã phát ra ba chiêu kiếm mà chiêu nào cũng đều là sát chiêu chí mạng.

Tiêu Lâm vừa né tránh kiếm chiêu vừa nghĩ thầm :

- “Mình với gã không thù không oán, chỉ giao kiếm thôi mà gã lại dùng toàn là sát chiêu cứ như mình là kẻ thù bất đội trời chung với y vậy”.

Nhất kiếm thứ ba bổ thẳng từ trên xuống như thể muốn chém đôi Tiêu Lâm làm hai mảnh. Mặc dù dùng đến thức kiếm này, toàn bộ ba mươi sáu đại huyết của Dư Hóa đều để hở ra tất cả, nhưng nếu Tiêu Lâm công vào tử huyết gã thì cũng chịu chung cảnh ngộ như gã, cùng nhau bước xuống cõi a tỳ, bởi nhất kiếm tàn nhẫn vô tâm của y.

Tiêu Lâm mím môi, thò tay vào thắt lưng của mình đưa ra đỡ lấy kiếm của họ Dư.

Chát!

Chiếc bàn bị chém làm hai mảnh như người ta chém củi.

Tiêu Lâm tháo bộ về sau hai bộ.

Cuồng Kiếm Dư Hóa thét lên một tiếng nữa.

Sát!

Lần này y lao thẳng đến, đâm mũi kiếm vào yết hầu Tiêu Lâm.

Chàng chỉ kịp lách đầu qua bên để lưỡi kiếm của đối phương đâm xước qua vai mình. Phàm trong tình huống như thế, Dư Hóa phải thu hồi kiếm lại để phòng bị đối phương phản kích nhưng hắn đã không làm như vậy mà thần nhiên, ghim tấn trở kiếm ngang qua cổ chàng, bắt kẻ đối phương có dụng sát chiêu phản kích hay không.

Một lần nữa Tiêu Lâm phải nhờ đến “Hành Tẩu Di Hình bộ” né tránh. Chàng lùi nhanh về phía Giang Hàn.

Cuồng Kiếm Dur Hóa công một lúc mười chiêu kiếm chí mạng nhưng tuyệt nhiên chẳng có chiêu kiếm nào khả dĩ chạm đến người Tiêu Lâm, đôi thân nhân của y bất giác đỏ bừng.

Y rống lên một tiếng thật lớn.

Cùng với tiếng rống đó là cả một màn ảnh kiếm trùng trùng điệp điệp chụp đến người chàng.

Tiêu Lâm đảo bộ, điểm mũi giày thi triển “Hành Tẩu Di Hình bộ”, lòn ra sau Giang Hàn.

Vô hình trung lối phản ứng của chàng khiến cho Minh chủ Giang Hàn trở thành cái mộc che chắn cho Tiêu Lâm khi màn ảnh kiếm chộp tới.

Giang Hàn chẳng còn một sự lựa chọn nào, mà phải xuất thủ để cản phá kiếm chiêu của Cuồng Kiếm Dur Hóa thay cho Tiêu Lâm.

Hữu thủ của Giang Hàn vuren ra trông thật bình thường nhưng lại cực kỳ chính xác, chính xác đến độ Tiêu Lâm thị nhãn cũng không tin vào mắt mình.

Lão dùng hai ngón chỉ kẹp lấy lưỡi trường kiếm của Cuồng Kiếm Dur Hóa.

Một âm thanh khô khốc khi màn kiếm vụt tắt.

Cắc!

Lưỡi trường kiếm của Cuồng Kiếm Dur Hóa đã bị gãy làm đôi. Phần mũi kiếm nằm gọn trong hai ngón chỉ của Vô lâm Minh chủ Giang Hàn, trong khi Cuồng Kiếm Dur Hóa thì cứ ngậy mặt ra nhìn trông thật ngơ ngáo ngáo đến nực cười.

Giang Hàn lắc cổ tay.

Mũi kiếm trong hai ngón tay Giang Hàn cắt một đường thẳng tắp, ghim vào hõ khẩu tay kiếm của Dur Hóa.

Phập!

Kiếm trong tay họ Dur rơi xuống đất.

Xoảng!

Cuồng Kiếm Dur Hóa sững sờ. Y như kẻ ngơ ngáo ngáo nhìn xuống thanh kiếm gãy của mình rồi cười một mình, y vừa cười vừa nói :

- Ngươi chết rồi ư! Ngươi chết rồi ư! Ta sẽ chôn ngươi! Ngươi đừng bỏ ta mà đi! Ta sẽ đi theo cùng với ngươi.

Y mặc nhiên để máu tuôn ra, mà cúi xuống ôm lấy thanh kiếm gãy vào lòng, rồi lăm lăm bước ra cửa.

Tiêu Lâm cau mày hỏi Giang Hàn :

- Minh chủ! Dur tôn giá sao vậy?

- Y là kẻ điên vì kiếm.

Chờ cho Cuồng Kiếm Dur Hóa rời hẳn khỏi đại sảnh, Minh chủ vô lâm Giang Hàn mới nhìn lại Tiêu Lâm.

- Tiêu công tử quả là lợi hại.

Tiêu Lâm ôm quyền xá :

- Tôn giá! Văn bối có lợi hại gì đâu nếu không có tôn giá ra tay trợ giúp thì Tiêu Lâm chắc đã táng mạng bởi kiếm chiêu của Dur tôn giá rồi.

Giang Hàn vuốt râu nói :

- Công tử buộc bốn tọa phải ra tay mà không có sự lựa chọn nào.

- Văn bối chỉ biết tránh né thôi! May mắn có tôn giá.

Giang Hàn cười khẩy :

- Bộ pháp Tiêu công tử dụng để thi triển, né tránh những kiếm chiêu của Cuồng Kiếm Dur Hóa là bộ pháp gì vậy?

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Không giấu gì tôn giá. Đó là bộ pháp “Hành Tẩu Di Hình bộ” do chính thân Khẩu Đà Tử bang chủ Cái bang truyền thụ cho văn bối.

- Thảo nào bộ pháp của công tử vừa linh hoạt vừa biến hóa hay như vậy. Công tử đúng là kỳ tài của võ lâm.

Lão bưng chén rượu nói tiếp :

- Có tận mắt mới nghiệm ra lời nói của giới võ lâm không sai chút nào. Bốn tọa phải uống với công tử một chén.

Tiêu Lâm không khỏi lúng túng vì chiếc bàn đại yến của chàng chẳng còn nữa.

Giang Hàn nói :

- Bốn tọa và công tử cùng uống chung một chén vậy.

- Đa tạ Minh chủ.

Uống rượu xong, Giang Hàn nói :

- Bàn đại yến của Tiêu thiếu hiệp đã không còn. Ta và công tử ngồi chung một bàn vậy.

- Văn bối chỉ sợ thất lễ với trưởng tôn.

- Bốn tọa có nhã ý mời công tử mà.

Tiêu Lâm khẽ gật đầu. Chàng ngồi xuống chung một bàn với Giang Hàn.

Giang Hàn nhìn Tịnh Nô từ tốn nói :

- Tịnh Nô! Hãn Tiêu công tử rất căng thẳng sau cuộc giao chứng với Cuồng Kiếm Dur Hóa! Người hãy làm gì giúp công tử thư giãn.

Tịnh Nô ôm quyền nhũn nhặn nói :

- Tịnh Nô tuân lệnh.

Nàng bước ra giữa gian đại đường chính sảnh, nhìn qua Tiêu Lâm và Giang Hàn, Tịnh Nô bắt đầu múa. Những động tác của nàng thật uyển chuyển với những nét duyên rũ lạ thường. Mặc dù không có nhạc, không có hát nhưng Tịnh Nô vẫn múa được mà lại múa cực kỳ đẹp.

Mỗi một động tác uốn lượn của nàng vừa chính xác vừa tao nhã một cách lạ thường. Nó tạo nên một sức hút mà chẳng một người nào có thể lẫn tránh khi chiêm ngưỡng nàng múa.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Ảo Dục Tu La

Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc ngồi kiết dà một phiến băng thạch. Chung quanh Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc là tám phiến băng thạch trong suốt. Tám phiến băng thạch đó chẳng khác nào tám vị hộ pháp cùng hướng hàn khí vào thể ảnh của Tuyết Ngọc.

Mặc dù ngồi trên phiến băng thạch giá buốt, chịu khí lạnh băng hàn từ tám phiến băng thạch vây chung quanh, nhưng trên người của Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc chẳng hề có lấy một mảnh lụa nào. Nước da trắng như bông bươi của Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc nay càng trắng hơn, thậm chí nó như muốn chuyển qua màu trắng nhợt nhạt bởi hàn khí.

Trên đỉnh đầu của Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc bắt ngờ xuất hiện một làn khói băng. Làn khói băng đó lúc đầu còn mỏng, sau thì càng lúc càng dày ra. Hàn khí trong băng thật vốn đã lạnh buốt nay càng lạnh hơn. Cùng với luồng khí hàn băng thoát ra từ đỉnh đầu của Chu Tuyết Ngọc thì trên thân thể lỏa lồ của vị Cung chủ xuất hiện những hạt nước óng ánh, trông chẳng khác gì ngọc lưu ly dính khắp người thi.

Khi làn khí trên đỉnh đầu lan tỏa khắp gian băng thất thì có những âm thanh quái lạ phát ra. Những âm thanh như tiếng đá nứt phát ra, không khí những tưởng cũng đang chuyển hóa thành băng đá.

Chẳng bao lâu sau khắp người Huyền cung Cung chủ xuất hiện một lớp băng trong suốt như pha lê. Hiện tượng này xảy ra trông Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc thật huyền ảo, chẳng khác nào một pho tượng lưu ly huyền diệu.

Rắc!

Lớp băng bao phủ thể pháp của Huyền cung Cung chủ vỡ tan thành từng mảnh vụn. Như một pho tượng ngọc lưu ly bất ngờ được thổi sinh khí, Huyền

cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc mở mắt.

Thân ảnh của Tuyết Ngọc bốc dần lên khỏi phiến băng thạch rồi xoay vùn vút như chiếc bông vụ.

Hàn khí tỏa ra với khí lạnh không thể nào tưởng tượng được. Khí băng hàn từ thể pháp của Tuyết Ngọc khiến cho tám phiến thạch băng đồng loạt vỡ vụn. Cùng với những âm thanh ầm ầm

Tuyết Ngọc quay lại tư thế cũ. Băng thất giờ chẳng khác nào một khối băng khổng lồ, bao bọc lấy thân ảnh của Huyền cung Cung chủ.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Huyền cung Cung chủ cuối cùng cũng giải tán băng công.

Tuyết Ngọc Cung chủ vừa hóa giải hàn băng công, thì cửa băng thất cũng dịch mở. Võ lâm Minh chủ Giang Hàn chấp tay sau lưng bước vào. Đôi uy nhân sáng ngời của Giang Hàn lia qua khắp gian băng thất. Lão khê gật đầu.

Mặc dù thấy Giang Hàn bước vào những Tuyết Ngọc vẫn không hề ngại với sự lỗ lỏ của mình. Mà vẫn yên vị ngồi trên phiến băng thạch.

Giang Hàn bước đến đặt xuống trước mặt Tuyết Ngọc một bộ xiêm y trắng toát rồi nói :

- Bốn tọa chúc mừng Cung chủ đã luyện thành Hàn Băng thần công.

Tuyết Ngọc khoác hồ ngoại y lên người. Chiếc ngoại y bằng lụa Hàng Châu mỏng tang chỉ dùng khoác bên ngoài không đủ che những đường nét của có thể người. Thậm chí khoác chiếc ngoại y đó nó chỉ làm tôn tạo thêm cho những đường cong của vị Huyền cung Cung chủ.

Tuyết Ngọc nhìn Giang Hàn :

- Nếu không có Giang minh chủ thì giờ đây Chu Tuyết Ngọc đã là phế nhân.

Giang Hàn nhìn Tuyết Ngọc mỉm cười. Y từ tốn nói :

- Bốn tọa đâu thể để cho một vị Tứ Đỉnh Thiên Can như Chu nương nương trở thành phế nhân.

Tuyết Ngọc nhìn Giang Hàn :

- Minh chủ! Xem như bốn nương đã thọ ân sâu của Minh chủ. Vậy theo Minh chủ, Minh chủ muốn bốn nương đền đáp gì?

Giang Hàn vuốt râu cười khẩy rồi nói :

- Thi ân bất cầu đáp. Đó là châm ngôn của bốn tọa đối với Cung chủ.

- Không bồi đáp bốn nương rất áy náy.

- Cung chủ đừng nghĩ đến câu chuyện ân và nghĩa. Điều bốn tọa làm với Cung chủ vì bốn tọa nghĩ Cung chủ và bốn tọa có chung một kẻ thù.

Huyền cung Cung chủ nhìn Giang Hàn, ôn nhu nói :

- Tiêu Lân.

- Bốn tọa nghĩ như vậy.

- Bốn cung không ngờ khi Tiêu Lân bước vào Từ Địa Vô Luân lại luyện thành “Hấp Tinh Đại Tà công”. Thứ thần công cái thế mà lâu nay bốn nương đeo đuổi.

- Nhưng nay Cung chủ đã có Hàn Băng công thể vào chỗ khiếm khuyết của Hấp Tinh đại pháp.

Chân diện Huyền cung Cung chủ đánh lại. Tuyết Ngọc đứng lên. Tất cả những đường nét của cơ thể ẩn hiện qua màn lụa của chiếc ngoại y, kết thành một nét quyến rũ lạ thường.

Giang Hàn nhìn Huyền cung Cung chủ, điểm nụ cười mỉm. Chẳng biết nụ cười mỉm hiện trên hai cánh môi của y có ẩn ý gì, nhưng rõ ràng trong ánh mắt toát ra nét tình lơ lả.

Tuyết Ngọc như thể nhận ra ánh mắt của Giang Hàn mà hơi quay người về phía hắn.

Tuyết Ngọc nói :

- Minh chủ. “Hàn Băng thần công” của Minh chủ có thể sánh bằng với “Hấp Tinh Đại Tà công” của Tiêu Lân không?

- Điều Cung chủ nói, bốn tọa đây không thể trả lời hơn hay không hơn. Đã biết Hàn Băng của Cung chủ có sánh với “Hấp Tinh Đại Tà công” của Tiêu Lân hay không, chắc phải đợi đến kỳ Long Chuẩn đại hội trên Long Vân sơn.

- Giới võ lâm đã biết bốn cung đã là phé nhân bởi “Hấp Tinh Đại Tà công” của Tiêu Lâm! Không biết còn xem bốn cung như một trong Tứ Đỉnh Thiên Can không.

- Điều Cung chủ vừa nói ra bốn tọa rất thú vị. Họ càng ngạc nhiên chừng nào thì Cung chủ càng khiến cho quần hùng khiếp hãi chừng nấy. Cung chủ! Đến ngày Long Chuẩn, thì nàng vẫn là Tứ Đỉnh Thiên Can.

Lão vuốt râu, ngắm Huyền cung Cung chủ :

- Một sự quay lại võ lâm của Cung chủ như tầm thoát ra khỏi kén. Biến hình cánh bướm với muôn màu sắc của Hàn Băng công.

Tuyết Ngọc phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của thị trong như ngọc lưu ly va vào nhau nhưng vẫn không mất đi tính hóm dục vốn có từ trong tận cùng mọi góc ngách của thị.

Cắt tràng tiếu ngạo, Tuyết Ngọc nhìn lại Giang Hàn :

- Bốn cung không thể nào tưởng tượng được, người giúp bốn cung lấy lại phong độ như thuở nào lại chính là Giang Hàn minh chủ. Bốn cung quá ngạc nhiên và lạ lùng.

Giang Hàn chấp tay sau lưng như người thưởng nguyệt ngắm hoa, rọi thần nhãn vào thể pháp của Huyền cung Cung chủ.

- Trên thế gian luôn có những điều lạ lùng. Nếu không có những điều lạ thường đáng ngạc nhiên đó thì chẳng còn là thế gian.

Tuyết Ngọc quay Người nhìn lại Giang Hàn :

- Giang minh chủ. Hãy cho bốn cung biết cái gì đã khiến Minh chủ giúp Tuyết Ngọc? Minh chủ thay đổi tự bao giờ?

- Từ trước đến nay bốn tọa vẫn thế nhưng chỉ có điều Cung chủ không nhận ra mà thôi.

Y bước đến đứng sát vào người Tuyết Ngọc.

Giang Hàn nhìn sâu vào mắt Huyền cung Cung chủ :

- Cung chủ muốn biết vì sao không?

Tuyết Ngọc hơi ngẩng mặt lên khoảng cách giữa Giang Hàn và Chu Tuyết Ngọc chỉ cách nhau không đầy nửa gang tay. Tuyết Ngọc nhỏ nhẹ nói :

- Giang minh chủ có thể nói cho bốn cung biết được không? Tuyết Ngọc có đáng để Minh Chủ e dè không?

Giang Hàn lắc đầu :

- Không.

- Thế thì hãy nói cho bốn cung biết. Cái gì đã khiến Giang minh chủ cứu mạng bốn cung?

Giang Hàn điểm nụ cười mỉm. Y từ tốn nói :

- Cung chủ và bốn tọa xét cho cùng, chúng ta là một hạng người.

Đôi chân mày lá liễu của Tuyết Ngọc nhíu lại. Tuyết Ngọc lập lại lời nói của Giang Hàn.

- Cùng một hạng người?

Giang Hàn gật đầu.

Tuyết Ngọc hỏi :

- Có chỗ nào khác biệt giữa bốn cung với Giang minh chủ không?

Giang Hàn lại gật đầu nhưng mặt thì không rời đôi thu nhãn long lanh của vị Huyền cung Cung chủ nổi tiếng đăm đăm trên chôn võ lâm mặc dù là một trong Tứ Đỉnh Thiên Can.

- Giang mỗ là nam nhân còn Cung chủ là nữ nhân.

Đôi thu nhãn của Huyền cung Cung chủ ánh lên nét lá loi vồn vã. Nhìn ánh mắt của Huyền cung Cung chủ, người ta có thể cảm nhận ngay sự vồn vã ngay trong tâm tưởng người. Một sự nôn nao khiến cho Huyền cung Cung chủ không tự làm chủ mình được nữa.

Tuyết Ngọc nhỏ nhẹ nói :

- Thế mà từ trước đến nay, bổn cung không nhận ra điều đó.

Giang Hàn điểm nụ cười mỉm.

- Cung chủ có biết vì sao mình không nhận ra mình không?

- Nói cho bổn cung biết đi.

- Bởi vì Cung chủ đã đánh mất mình trong chức vị Tứ Đỉnh Thiên Can.

Câu nói này khiến cho Tuyết Ngọc sững sờ. Nhìn Giang Hàn, Huyền cung Cung chủ ôn nhu nói :

- Đánh mất mình trong cương vị Tứ Đỉnh Thiên Can? Cũng vì chức vị Tứ Đỉnh Thiên Can, bổn cung không muốn nó rơi vào tay ai và thậm chí còn muốn đứng cao trong Tứ Đỉnh Thiên Can nên bất kể sự băng hoại nào mà quyết tâm luyện cảnh giới tối thượng Hấp Tinh đại pháp. Nhưng rồi...

Giàng Hàn nắm lấy tay Tuyết Ngọc :

- Cung chủ đừng nhắc đến chuyện đó. Tất cả đều đã qua rồi.

- Bổn cung làm lại từ đầu.

Giang Hàn lắc đầu nói :

- Không phải làm lại từ đầu mà phải nói là khởi nghiệp võ lâm độc bá quần hùng.

- Ý của Giang minh chủ là gì?

Giang Hàn buông tay Tuyết Ngọc. Y chấp tay sau lưng qua mặt nhìn ra cửa băng thất.

- Trong thời gian Cung chủ luyện Hàn Băng công thì Tuệ Thiện đại sư đã viên tịch, Khẩu Đà Tử giờ chẳng khác nào một xác chết biết thở, chỉ còn lại Võ Đang Chân Tử Trương Quảng. Long Chuẩn đại hội đã sắp đến, Võ Đang Chân Tử Trương Quảng đương nhiên ngồi ngai vị thiên can cùng với Cung chủ. Đây là cơ hội để Cung chủ độc bá Tứ Đỉnh Thiên Can.

- Còn Tiêu Lân?

Giang Hàn nhìn lại Tuyết Ngọc :

- Tiêu Lân thuộc về bổn tọa.

Giang Hàn nhìn Tuyết Ngọc chăm chăm. Chiếc ngoại y vận bằng lụa quá mỏng không thể che được những đường nét trên cơ thể của vị Cung chủ Huyền cung.

Giang Hàn nói :

- Giờ thì Cung chủ đã nhận lại chính mình và đã hiểu vì sao bổn tọa và Cung chủ là một hạng người?

Tuyết Ngọc điểm một nụ cười mỉm. Hai cánh môi đỏ như son của thị hé nở một nụ cười thỏa mãn và hoan hỉ. Tuyết Ngọc nhỏ nhẹ nói :

- Bổn cung còn muốn biết một điều nữa.

Vừa nói Huyền cung Cung chủ vừa xoay lưng lại Giang Hàn. Đôi tay Tuyết Ngọc cong lên đặt hờ vào bờ vai mình.

Những ngón tay nhích động ngay lập tức chiếc ngoại y trôi tuột khỏi bờ vai, rớt ngay xuống gót chân.

Tuyết Ngọc không cần phải cởi chiếc ngoại y vẫn có thể phô những đường nét của cơ thể, nhưng hiện tại chiếc ngoại y vẫn rời khỏi thân thể Tuyết Ngọc để thay cho lời nói của thị.

Chiếc lưng cùng vòng eo thon thả, phối hợp với đôi gò vú tròn đầy sức quyến rũ đập vào mắt Giang Hàn. Y từ từ đặt tay lên bờ vai Tuyết Ngọc.

Giang Hàn ghé miệng vào thính nhĩ Huyền cung Cung chủ nhỏ nhẹ nói :

- Chúng ta cùng một hạng người giống như nhau.

Cùng với lời nói đó, đôi song thủ của họ Giang trượt từ bờ vai của Tuyết Ngọc đến tận tiểu yêu. Hai bàn tay của gã trượt đến đâu thì mang đến cho Huyền cung Cung chủ một cảm giác thật huyền diệu. Cảm giác đó những tưởng đâu đã bị đánh mất từ lâu sau cuộc giao thủ với Tiêu Lân nhưng nay Giang Hàn đã khơi lại ngọn lửa tình vốn dĩ đã biến thành băng trong tâm tưởng Tuyết Ngọc.

Huyền cung Cung chủ cảm nhận tất cả sự rạo rức trong mình. Sự rạo rức kia nhanh chóng tạo ra một sức mạnh âm ý cuộn chảy trong kinh mạch của Tuyết Ngọc.

Khi đôi tay của Giang Hàn dừng lại ở vùng tiểu yêu nhỏ nhắn thì Tuyết Ngọc cũng từ từ quay lại. Tầm thân lửa lò của thị từ từ dán sát vào người Giang Hàn như thể muốn lấy hơi nóng từ trong con người họ. Giang khóa lấp đi cái lạnh của băng thạch đang phá ra bao bọc hai người.

Tuyết Ngọc nhìn Giang Hàn bằng ánh mắt ướt đầm tình. Ánh mắt mơ hồ như có lửa dục phát ra từ hai con ngươi.

Tuyết Ngọc nhỏ nhẹ nói :

- Tuyết Ngọc đã thuộc về Giang huynh! Chúng ta đã là một hạng người.

Câu nói đó đã nói lên tất cả những gì đang xảy ra trong tâm tưởng của Huyền cung Cung chủ và sau câu nói đó, chẳng lời nói nào được thốt ra từ hai cánh môi đỏ ửng son của Tuyết Ngọc, thay cho những lời nói là những hành động trao tình. Những hành động mà từ trước đến nay Tuyết Ngọc chưa từng trao cho ai, nay được trao và tận hưởng những cảm giác mà đã từ lâu thị đi tìm trong những tiếng rên rỉ đầy hoan lạc nhục dục.

Tất cả những gì Tuyết Ngọc làm, ngay cả trong từng hơi thở lẫn tiếng rên rỉ yêu đương cũng chỉ muốn nói cho Giang Hàn biết thị đã thuộc về y.

* * * * *

Giang Hàn sánh bước cùng với Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc đi dạo qua những hàng cao thủ vận hắc y vô phục. Hai người tiến vào ngôi Hắc lâu. Họ vừa bước qua ngưỡng cửa thì bọn hắc y nhân đồng loạt ôm quyền xướng :

- Minh chủ quang lâm. Minh chủ phúc thọ vô cương, đức như Đông Hải.

Giang Hàn cùng với Tuyết Ngọc Cung chủ tiến thẳng đến hai chiếc ngai son son thiếp vàng. Giang Hàn chọn chiếc ngai đặt trên bệ cao nhất. Phía dưới một chút là chiếc ngai của Huyền cung Cung chủ.

Bọn Hắc y nhân đồng loạt quỳ xuống, ôm quyền hướng về Giang Hàn :

- Tham kiến Minh chủ.

- Các người hãy đứng lên.

Bọn Hắc y nhân đồng loạt đứng lên.

Giang Hàn chỗi tay chống lên hai bắp chân nhìn xuống bọn Hắc y nhân, ôn nhu nói :

- Hôm nay bản tọa đưa Huyền cung Cung chủ đến Quyền Chương môn để Cung chủ tận mục sở thị võ công của các người. Bản tọa không muốn các người làm cho Huyền cung Cung chủ thất vọng.

Bọn Hắc y nhân ôm quyền nói :

- Tuân lệnh Chương giáo võ lâm.

Một chiếc lồng sắt được tám gã Hắc y nhân lực lưỡng khiêng ra. Hai gã hắc y nhân bước vào lồng sắt.

Giang Hàn nhìn sang Huyền cung Cung chủ, ôn nhu nói :

- Tuyết Ngọc biết vì sao họ phải bước, vào lồng sắt không?

Huyền cung Cung chủ lắc đầu, mỉm cười nói :

- Họ là thuộc hạ của Minh chủ, tất Minh chủ biết họ. Bản cung làm sao biết được họ sẽ làm gì trong chiếc lồng kia.

Giang Hàn vuốt râu :

- Nơi này bản tọa lập ra để luyện những sát thủ. Những sát thủ có một không hai trên võ lâm. Để trở thành một sát thủ, trước tiên phải chối bỏ bản thân mình. Để chối bỏ bản thân mình trước tiên phải biết xua đi nỗi sợ hãi.

Giang Hàn nhìn Cung chủ Chu Tuyết Ngọc :

- Tại sao phải xua đuổi nỗi sợ hãi. Hẳn Cung chủ đã biết. Mà bản tọa không cần phải nói đến.

- Ý của Giang Hàn minh chủ muốn nói sợ hãi là bản chất thật của con người.

Giang Hàn gật đầu. Lão ôn nhu nói :

- Mọi sự vật trên đời này đều có thể thay đổi, duy có bản chất của con người là mãi mãi không thay đổi. Tình yêu, sự vị tha, tham vọng, sợ hãi, và ham muốn. Phải biết thay đổi bản chất đó thì mới có thể làm chủ được con người.

- Nói như vậy, những kẻ đang có mặt tại đây đã hoàn toàn bị thay đổi?

Giang Hàn gật đầu :

- Đúng! Nói cho cùng, đây là những tử thần mang lột người.

Nói rồi Giang Hàn vuốt râu mỉm cười :

- Cung chủ sẽ được chứng nghiệm điều đó.

Giang Hàn chỉ tay về phía lồng sắt. Hai gã sát thủ trong lồng đã tuốt kiếm đối mặt với nhau. Cả hai đồng loạt rống lên một tiếng như hổ gầm rồi lao thẳng vào nhau. Kiếm chạm kiếm với tất cả nội lực của họ mặc dù cả hai cùng ở dưới trướng của Giang Hàn.

Keng!

Hai thanh kiếm gãy đôi, bật ra khỏi tay hai gã Hắc y nhân.

Kiếm gãy nhưng họ vẫn không ngừng cuộc đấu, mà dụng đến chưởng và quyền.

Hai gã Hắc y nhân vồ thẳng chưởng vào nhau. Chưởng chạm chưởng.

Ầm!

Cả hai gã bật ra, ngã nhào xuống đất nhưng rồi lại lồm cồm đứng lên.

Cung chủ Tuyết Ngọc nói :

- Đến lúc nào thì phân biệt kẻ thắng người bại?

- Chỉ có cái chết mới phân biệt được ai là người sống.

Lời nói của Giang Hàn vừa dứt thì hai gã hắc y nhân lại lao vào nhau.

Lần này họ không dụng chưởng mà dụng đến trảo công. Gã này thộp vào yết hầu gã kia và ngược lại. Họ đứng đối mặt với nhau cùng dồn công lực trảo công của mình để bóp chặt yết hầu đối phương.

Hai gã Hắc y nhân cùng trợn trừng hai con ngươi những tưởng mắt của họ sẽ rơi xuống sàn đài. Cả hai cùng há hốc miệng, rồi cùng rống lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng rống đó, hai gã Hắc y nhân đồng loạt rút trảo công lại. Cả hai cùng bị bứt đứt yết hầu kéo theo một vòi máu phun ra xối xả. Hai gã hắc y nhân lao đảo.

Những tưởng đầu với thương thế trí mạng đó thì hai gã sẽ ngưng cuộc đấu, nhưng không họ lại lao vào nhau như hai con mãnh thú bất kể đến sự sống chết của mình. Trong chiếc lồng sắt giờ đây không còn là hai con người nữa, mà là hai con mãnh thú bất kể đến sự sống chết. Để đi tìm sự cuồng nộ không bút mực nào tả hết được.

Hai gã hắc y nhân quấu chặt vào nhau cho đến khi cả hai cùng ngã lăn ra đất. Cả hai cùng chết bằng chính sự cuồng nộ của mình.

Giang Hàn nhìn lại Tuyết Ngọc mỉm cười.

Tuyết Ngọc nói :

- Minh chủ đã làm gì khiến cho những gã này quên cả bản thân mình?

- Bồn tọ có thể làm được tất cả mọi thứ. Nhưng điều bồn tọ thú vị nhất vẫn là làm chủ được con người.

- Làm chủ con người.

Giang Hàn gật đầu :

- Làm chủ con người là làm chủ tất cả.

Tuyết Ngọc khẽ gật đầu :

- Bồn cung muốn hỏi, đào luyện ra những con người này, Minh chủ dùng để làm gì?

Giang Hàn vuốt râu :

- Theo ý Cung chủ thì bốn tọa làm gì nào?

- Làm sao Tuyết Ngọc biết được.

Giang Hàn mỉm cười nói :

- Cung chủ nghĩ coi? Nếu như sau này Cung chủ vì một lý do gì đó phản bội lại bốn tọa.

Giang Hàn chấp tay sau lưng định nhìn về phía bọn Hắc y nhân, nhú mày nói tiếp :

- Với những sát thủ tử thần, thử hỏi Cung chủ có chỗ đứng trong Trung Nguyên không.

Chẳng biết câu nói này của Giang Hàn tác động thế nào đến tâm tưởng của Chu Tuyết Ngọc mà khiến cho thị bất giác rùng mình.

Giang Hàn nhìn lại Tuyết Ngọc :

- Một ngày Cung chủ giết được bao nhiêu người? Hết người này rồi đến người khác ư! Cứ cho là như thế, nhưng cuối cùng có giết được tất cả những sát thủ tử thần của bốn tọa thì Cung chủ cũng biến thành một con người khác. Con người của tử thần.

Giang Hàn đặt tay lên vai Tuyết Ngọc :

- Bốn tọa tin Cung chủ sẽ không bao giờ phản bội lại bốn tọa.

- Bốn cung và Minh chủ là một hạng người. Phản bội lại Minh chủ, bốn cung đã phản bội lại mình. Chính vì vậy không có chuyện đó xảy ra đâu.

Nói rồi Tuyết Ngọc nặn nụ cười giả là trên hai cánh môi của mình.

Điểm nụ cười cầu tình nơi Giang Hàn, Tuyết Ngọc nói tiếp :

- Thế bọn Hắc y nhân này có phản bội lại Minh chủ không?

Giang Hàn buông một câu bằng chất giọng chắc nịch :

- Không bao giờ. Họ chỉ có thể rời xa bốn tọa bằng cái chết mà thôi.

Tuyết Ngọc ngập ngừng nói :

- Ngay cả Chu Tuyết Ngọc.

Giang Hàn vuốt râu nhìn vào mắt Tuyết Ngọc. Y khẽ gật đầu.

Chỉ mỗi cái gật đầu của Giang Hàn thôi mà xương sống Chu Tuyết Ngọc bất giác lạnh buốt.

Lưỡng lự một lúc, Tuyết Ngọc nói tiếp :

- Giang minh chủ biến Tuyết Ngọc thành sát thủ tử thần từ bao giờ?

- Sao lại nói thế! Tuyết Ngọc tự nguyện chứ không phải bốn tọa gán cho Cung chủ chức phận đó.

Giang Hàn mỉm cười.

Tuyết Ngọc nói :

- Vậy bây giờ Tuyết Ngọc không còn sự tự do?

- Chỉ được tự do trong sự cho phép của bốn tọa. Không có sự tự do tuyệt đối nào khi đã là người của Giang Hàn.

Giang Hàn mỉm cười nói tiếp :

- Và cũng không có một ngoại lệ nào dành cho ai cả.

Lão chấp tay sau lưng bước đi.

Tuyết Ngọc theo chân Giang Hàn. Nhân dạng của y đập vào mắt Tuyết ngọc.

Mặc dù chỉ nhìn từ sau lưng Giang Hàn thôi, nhưng Tuyết Ngọc đã nhận ra quyền uy tối thượng ẩn tàng ngay trong con người này.

Giang Hàn đưa Tuyết Ngọc đến một tòa biệt cung, với những tầng đại thụ vây quanh.

Hai gã đồng nam, với dung diện chẳng khác nào tiên đồng.

Vừa thấy Giang Hàn, liền quỳ xuống với tất cả vẻ thần phục.

Giang Hàn buông một câu lạnh lùng :

- Mở cửa.

Hai gã đồng tử mở cửa. Giang Hàn và Tuyết Ngọc bước vào gian chính sảnh.

Trong gian chính sảnh đã có tám gã đồng nam, người nào cũng có chân diện chẳng khác gì tiên đồng.

Cả tám gã đó đều phủ phục, quì xuống đất với vẻ thành bái đối với Giang Hàn.

Y vuốt râu nhìn lại Tuyết Ngọc :

- Nơi đây là của Cung chủ. Tuyết Ngọc được tất cả những gì nàng muốn.

Đôi lưỡng quyền của Tuyết Ngọc ửng hồng. Một sự thẹn thùng chẳng biết từ đâu len vào tâm tưởng thị.

- Minh chủ ban cho ta tòa lầu này?

Giang Hàn gật đầu :

- Và cả những gì có trong tòa lầu này nữa.

Tuyết Ngọc những tưởng như có lửa trước mặt mình. Thị nói :

- Ngay cả những gã đồng nam này cũng thuộc về bốn cung?

- Không sai.

Giang Hàn chỉ một gã đồng nam khôi ngô tuấn tú nhất :

- Ngươi!

Gã đồng nam sụp đầu lạy vừa nói :

- Có nô tài.

- Hầu phục Chu Tuyết Ngọc Cung chủ.

- Dạ!

Gã bước đến quỳ xuống chân Tuyết Ngọc rồi nói :

- Nương nương muốn nô tài làm gì?

Tuyết Ngọc nhìn Giang Hàn.

- Y thuộc về bốn cung?

Giang Hàn gật đầu.

Tuyết Ngọc hỏi tiếp :

- Bốn cung là chủ nhân của y, tất có quyền định đoạt số phận y?

Giang Hàn lại gật đầu :

- Bất cứ thứ gì thuộc về mình thì Cung chủ được quyền định đoạt nó.

Tuyết Ngọc mỉm cười nói tiếp :

- Sự định đoạt của bốn cung nếu trái với ý của tôn giá?

Giang Hàn lắc đầu :

- Đừng nói vậy! Mà hãy hỏi, những thứ ở đây có đúng với ý của mình không?

Tuyết Ngọc khẽ gật đầu :

- Rất hay.

Tuyết Ngọc nhìn lại gã đồng nam.

Nàng từ từ áp ngọc thủ vào đại huyệt Bách Hội của gã đồng nam, rồi nhìn lại Giang Hàn :

- Minh chủ. Nếu như bốn cung dụng Hàn Băng công thì Minh chủ nghĩ sao?

Giang Hàn nhướn mày.

- Đã là có sở hữu của Cung chủ. Cung chủ cứ định đoạt.

Tuyết Ngọc từ từ thở ra rồi bất thành linh phát tác Hàn Băng vào đại huyệt Bách Hội của gã đồng nam. Gã rùng mình rút người lại.

Một âm thanh khô khốc phát ra.

Rắc!

Tuyết Ngọc rút tay lại thì gã đồng nam ngã nhào xuống trước mũi hài thị. Y cứng ngắc như một khối băng, giá lạnh, hai mắt lờ lờ ra ngoài.

Tuyết Ngọc nói.

- Bốn cung làm như vậy được chứ?

Giang Hàn gật đầu. Giang Hàn bước đến trước nàng, từ tốn nói :

- Để có được tất cả bốn tọa phải là người không có gì cả.

Gã đặt tay lên vai Tuyết Ngọc :

- Kể cả Chu Tuyết Ngọc cũng không thuộc về Giang Hàn. Nhưng nàng phải luôn tâm niệm, mình là vật sở hữu của Giang Hàn.

Giang Hàn mỉm cười, bỏ tay xuống khỏi vai Tuyết Ngọc, thả bước chậm rãi tiến ra cửa.

Tuyết Ngọc nói theo :

- Minh chủ không lưu lại đây à?

Giang Hàn vừa đi vừa nói :

- Bốn tọa không muốn quấy rối sự tự do của nàng trong tòa biệt cung này. Hãy tận hưởng những gì thuộc về mình để rồi sẽ mãi mãi thuộc về người khác.

Y dừng bước ngay ngưỡng cửa, từ từ quay lại đối mặt với Cung chủ Chu Tuyết Ngọc. Tuyết Ngọc nhìn Giang Hàn. Mặc dù không nói ra nhưng Tuyết Ngọc đã cảm nhận được một điều, mình giờ không còn là mình nữa, không còn là Huyền cung Cung chủ nữa mà là một vật sở hữu trong tay Giang Hàn.

Giang Hàn nói.

- Khi cần, bốn tọa sẽ cho gọi Áo Dục Tu La.

Gã nói dứt lời quay lưng bỏ đi thẳng.

Tuyết Ngọc đứng thừ ra. Thị suy nghĩ mông lung về lời nói của Giang Hàn rồi nhẩm nói :

- Ta không còn là Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc một trong Tứ Đình Thiên Can mà Áo Dục Tu La... Áo Dục Tu La.

Tuyết Ngọc cứ nhẩm nói cái tục danh mà Giang Hàn vừa gán cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Ân tình

Khoanh tay trước ngực, Tiêu Lân lắng nghe Triệu Hỷ nói tất cả những gì nàng cần nói với chàng. Nghe Triệu Hỷ thuật xong, Tiêu Lân neho mày hỏi nàng :

- Triệu tiểu thư! Có thật như vậy không?

Triệu Hỷ nhìn Tiêu Lân bằng ánh mắt trang trọng. Nàng gật đầu :

- Nếu không đúng như Triệu Hỷ nói thì lão nhân gia đâu cần sai Triệu Hỷ đến Thiếu Lâm thỉnh cầu Tuệ Thiện đại sư.

Tiêu Lân buông tiếng thở dài :

- Dưới trướng của Khâm sai đại nhân có biết bao nhiêu là anh hùng hào kiệt, thế mà chẳng làm được gì để phá vụ án này à.

- Nếu được thì Triệu Hỷ đâu phải cất công đến thỉnh nhờ Tuệ Thiện đại sư!

Nàng hất mặt nói :

- Như Tiêu huynh cũng là một trang hảo hán trong võ lâm. Nhưng huynh có giúp gì được cho lão nhân gia đâu?

Tiêu Lân cau mày nói :

- Hê... Triệu Hỷ tiểu thư đừng khích tướng bọn thiếu gia chứ. Cái trò khích tướng này chẳng ai qua được mắt Tiêu Lân đâu.

Tiêu Lân mím môi :

- Có những chuyện kinh thiên động địa như vậy xảy ra tại Hàm Dương, quá thật là không tin được.

- Nhưng đó là sự thật.

Tiêu Lân nghiêm giọng nói :

- Bọn thiếu gia hỏi Triệu cô nương?

- Huynh hỏi đi.

- Khâm sai đại nhân phụ thân của nàng đã tìm ra manh mối gì không?

Triệu Hỷ lắc đầu :

- Không! Những huyết án xảy ra ngay trước mắt lão nhân gia nhưng tuyệt nhiên chẳng để lại dấu tích gì. Những đứa bé sơ sinh liên tục bị bắt đi và sản phụ thì bị giết rất thê thảm.

Nàng nhìn Tiêu Lân :

- Tuệ Thiện đại sư viên tịch rồi, Triệu Hỷ chẳng biết phải thỉnh nhờ ai. Lão nhân gia nói những sự việc xảy ra nhất định có liên quan đến người võ lâm. Chính vì vậy mà lão nhân gia mới phái Triệu Hỷ đến thỉnh nhờ Tuệ Thiện đại sư. Nhưng...

Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Tiêu Lân khoát tay :

- Thôi được rồi, nàng hãy quay về báo với Khâm sai đại nhân Triệu Uyển, Tiêu Lân sẽ đến gặp người.

Triệu Hỷ phấn khích hẳn lên :

- Tiêu huynh. Huynh quyết định nhúng tay vào việc này.

- Nghe nàng nói chẳng lẽ Tiêu Lân lại khoanh tay tọa thị sao. Coi kìa, vừa mới nói sẽ nhúng tay vào thì mặt nàng hớn hở hẳn ra. Cứ như bọn thiếu gia thiếu nợ, nay phải trả nợ cho nàng vậy.

Tiêu Lân nghiêm mặt nói tiếp :

- Triệu Hỷ, nàng hãy sớm lên đường quay lại Hàm Dương báo với Khâm sai đại nhân.

Tiêu Lân nhìn ra cửa. Chàng bước đến ghé miệng vào tai Triệu Hỷ thầm thì.

Triệu Hỷ nường mảy rồi phá lên cười. Nàng vừa cười vừa nhìn Tiêu Lân :

- Tiêu huynh trở thành ông mụ à.

Tiêu Lân nhăn mặt chỉ Triệu Hỷ :

- Đến lúc đó không chừng bốn thiếu gia sẽ bắt Triệu tiểu thư thành sản phụ đó.

Triệu Hỷ đỏ mặt nói :

- Triệu Hỷ chưa lập gia thất mà.

- Thế thì về Hàm Dương báo với lão Khâm sai Triệu Uẩn chọn ngay cho Triệu tiểu thư một đấng lang quân để nàng nâng khăn sửa túi và sớm trở thành sản phụ đặng thiếu gia có dịp phải làm.

Triệu Hỷ đỏ chín cả mặt. Nàng ngượng ngùng nói :

- Triệu Hỷ không chọn ai đâu.

- Tiêu Lân không quan tâm đến chuyện đó. Nàng mau sớm lên đường, rồi bốn thiếu gia sẽ đến.

Triệu Hỷ nhìn Tiêu Lân :

- Huynh đừng bội ngôn để Triệu Hỷ này chờ huynh đó.

Tiêu Lân nhú mảy nhăn mặt. Chàng lẩm nhẩm nói :

- Á trăm anh lá ngọc cành vàng này, đúng là phải học lại bài học đầu tiên rồi. Kẻ có ngôn phong thì phải biết lựa lời mà nói. Hết nói Tiêu Lân là kẻ bại hoại, bi ối thì giờ là kẻ bội ngôn. Bộ nàng hồng còn gì để nói hả?

Sắc diện Triệu Hỷ đỏ bừng. Nàng miễn cưỡng nói :

- Chứ huynh cũng đâu có ngôn phong nho nhã đâu.

Tiêu Lân nhăn mặt :

- Ý... Còn nói như vậy nữa. Thôi được rồi, đã đến lúc nàng phải lên đường. Đừng nói nhiều nữa.

- Thế chừng nào Tiêu huynh đến.

- Làm xong mọi chuyện ở Hàm Đan, nhất định Tiêu Lân sẽ đến Hàm Dương mà.

- Huynh chắc chứ.

Tiêu Lân nhìn sừng Triệu Hỷ :

- Đừng có hỏi nhiều, về nói với Khâm sai đại nhân chuẩn bị tất cả những gì bốn thiếu gia cần dặn.

Triệu Hỷ gật đầu :

- Triệu Hỷ sẽ nói. Huynh phải bảo trọng đó.

Tiêu Lân tròn mắt nhìn nàng.

- Nàng lo cho ta đó à. Nghe lạ lổ tai đó.

Triệu Hỷ cúi mặt nhìn xuống :

- Người ta lo cũng không cho nữa à.

- Thôi thôi! Mau sớm lên đường kéo muện.

Tiêu Lân đưa Triệu Hỷ ra đến cổng thành Hàm Đan. Chàng nói :

- Sau khi lấy lại Trương Phong tiêu cục cho Yến Yến, ta sẽ đến Hàm Dương ngay.

Triệu Hỷ nhìn chàng.

- Tiêu huynh. Còn Yến Yến nào nữa?

- Yến Yến là Yến Yến, có gì nàng phải hỏi. Có nói ra thì nàng cũng không biết Yến Yến là ai! Hỏi cũng chỉ bằng thừa thôi.

- Triệu Hỷ hỏi thật huynh nhé.

- Hỏi đi.

Triệu Hỷ ngập ngừng rồi nói :

- Yến Yến cô nương là gì của Tiêu huynh?

- Là gì là là gì? Ngay cả câu hỏi cũng hỏi không rõ, biết sau này làm cái gì để kiếm sống đây.

Tiêu Lân thốt ra câu này khiến chân diện của Triệu Hỷ méo xệch trông thật tội nghiệp. Nàng nhỏ giọng nói :

- Triệu Hỷ muốn hỏi về mối quan hệ của Tiêu huynh với Yến Yến đó

- Hỏi để làm gì?

Mặt nàng đã sượng sùng càng đỏ chín hơn nữa.

- Không trả lời thì thôi, còn nạt người ta nữa.

Tiêu Lân mỉm cười nói.

- Muốn biết ư? Sao muốn biết? Bộ Triệu Hỷ tiểu thư để mắt đến Tiêu Lân rồi à.

Nàng dậm chân :

- Huynh... Huynh làm muội hồ thẹn.

- Đừng có giả nây lên như vậy, người ta cười. Nàng muốn biết thì ta cho biết. Có gì mà giả nây như trẻ con thế. Mối quan hệ giữa tiểu huynh và Yến Yến cũng chẳng khác gì Triệu Hỷ và Tiêu Lân. Chịu chưa.

Nàng lắc đầu :

- Phải khác chứ. Hồng thể nào giống Triệu Hỷ và Tiêu huynh được. Phải khác thôi.

- Biết là khác sao còn hỏi?

- Triệu Hỷ không muốn ai giống như Triệu Hỷ hết.

- Thế thì về biệt phủ Khâm sai mà ở một mình.

- Huynh... Huynh nói mà không nghĩ gì đến Triệu Hỷ.

- Nói thế là nghĩ đến nhiều lắm rồi đó.

Triệu Hỷ nhìn chàng :

- Sao huynh lại có nhiều nữ nhân bên cạnh vậy?

- Ai mà biết được. Nữ nhân ở bên cạnh chỉ làm chuyện thôi chứ được gì nào. Ví dụ như gặp Triệu Hỷ vậy đó.

Vừa nói Tiêu Lân vừa đỡ Triệu Hỷ lên yên ngựa. Chờ nàng đã yên vị hẳn trên yên ngựa rồi, Tiêu Lân mới nói :

- Phạm gặp nhiều nữ nhân gây phiền phức thì bổn thiếu gia chỉ có một cách duy nhất. Đó là đánh vào mông tuần mã.

Tiêu Lân nói rồi vỗ mạnh một cái vào mông tuần mã.

Con tuần mã bị vỗ bất ngờ liền khởi ngay nước đại phi về phía trước.

Tiêu Lân nói với theo :

- Bảo trọng nhé.

Tiêu Lân chờ cho bóng tuấn mã cùng với Triệu Hỷ mất hút rồi mới quay bước trở lại khách điểm. Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm :

- “Không biết Triệu Hỷ có nói thêm, nói bớt gì không, và chuyện này có thật không? Nếu đúng là sự thật thì đây là tội ác không thể nào tha thứ được. Không thể nào chấp nhận được”.

Chàng bước vào thư phòng thì gặp Tịnh Nô.

Tịnh Nô nhún nhường xá Tiêu Lân :

- Tiêu huynh! Muội đã chuẩn bị sẵn trang phục cho huynh.

Tiêu Lân chắt lưỡi :

- Muội chu đáo quá. Nhưng sau này nhưng chuyện như thế này, Tịnh Nô đừng có làm nhé. Ngay từ nhỏ, Tiêu huynh đã tự mình lo cho mình rồi. Với lại Tịnh Nô không phải là nô nữ của Tiêu huynh đâu.

- Mặc dù Tiêu huynh không coi Tịnh Nô là nô nữ, nhưng phận của muội dù là nghĩa muội cũng có bổn phận chăm sóc cho huynh.

Tiêu Lân nhìn sững nàng.

- Tịnh Nô tốt với ta quá.

Chàng cầm lấy mớ trang phục được gấp ngay ngắn để trên tràng kỷ. Ngắm xấp trang phục màu lam nho nhã, Tiêu Lân nói :

- Tịnh Nô mua cho huynh đó à?

Nàng gật đầu.

Tiêu Lân mỉm cười nói :

- Tịnh Nô lo lắng cho Tiêu huynh như thế này chỉ làm khổ cho nữ nhân thôi. Bình thường huynh đã có nhiều nữ nhân để mắt đến rồi, nay được Tịnh Nô chăm sóc. Úi cha. Không chừng Tiêu Lân biến thành đào hoa tặc mất.

Mặc dù nói vậy, nhưng Tiêu Lân vẫn ướm thử bộ lam y nho sinh vào người mình.

Tịnh Nô nhìn chàng nói :

- Tiêu huynh. Để muội thay đồ cho huynh.

Tiêu Lân tròn mắt nhìn nàng :

- Sao muội nói vậy. Tiêu huynh tự thay y trang cho mình được mà. Tiêu huynh không bắt muội nhọc nhằn với huynh quá như vậy đâu.

Tiêu Lân nói rồi lẩn ra sau bức bình phong.

Tịnh Nô cúi đầu nhìn xuống. Nàng buông tiếng thở dài.

Bất ngờ Tịnh Nô ngẩng mặt lên :

- Tiêu huynh.

Tiêu Lân nói :

- Tịnh Nô đừng nói với huynh vào thay trang phục cho huynh đó.

- Tịnh Nô không nói như vậy đâu mà Tịnh Nô chợt có ý khác.

- Tịnh Nô không thích bộ lam y nho sinh đó đâu. Muội thích huynh mặc bộ trang phục bạch y nho sinh hơn.

- Muội... Muội còn bộ bạch y nho sinh nè.

- Muội mua những hai bộ à?

Tịnh Nô gật đầu, miễn cưỡng nói :

- Huynh chiều muối được chứ.

- Tất nhiên là được rồi.

Tiêu Lân ôm bộ lam y nho sinh trở ra. Tịnh Nô hỏi há lấy bộ bạch y nho sinh cho chàng.

- Huynh mặc bộ trang phục này sẽ lịch lãm hơn.

- Tịnh Nô đã chọn tất nhiên huynh phải lịch lãm hơn người rồi.

Ôm xấp trang phục bạch y nho sinh, Tiêu Lân quay vào bức bình phong. Trong khi Tịnh Nô vội ôm xấp lam y quăng xuống tràng kỷ.

Một lúc sau Tiêu Lân ra. Quả nhiên trong bộ trang phục bạch y nho sinh, trông chàng vừa nho nhã vừa lịch lãm khác thường.

Tiêu Lân nói :

- Tịnh Nô thấy huynh thế nào?

Nàng nhìn Tiêu Lân mỉm cười gật đầu :

- Tiêu huynh đúng là một mỹ nam tử hiếm có trên đời này.

- Cũng nhờ có Tịnh Nô mà Tiêu huynh mới là mỹ nam tử hiếm có trên đời. Nếu không có muối, dám Tiêu huynh trở thành tiểu Cái bang lắm. Với bộ trang phục này, Tiêu huynh đã có thể đến Trương Phong tiêu cục rồi chứ.

Tịnh Nô gật đầu. Nàng nhỏ giọng nói :

- Huynh cần muối đi cùng không?

- Tất nhiên rồi. Chúng ta đi chứ.

Nàng khẽ gật đầu với tất cả vẻ đoan thực, nhẵn nhụi.

Hai người rời khách điểm đi thẳng đến đại bản doanh của Trương Phong tiêu cục. Khi đi ngang qua một khu chợ.

Tiêu Lân nắm tay Tịnh Nô.

- Đi với huynh.

Tịnh Nô để yên tay mình trong tay Tiêu Lân. Nàng cũng không hỏi chàng đi đâu.

Tiêu Lân dẫn Tịnh Nô đến một gian hàng bán trâm.

Gã bán hàng rồi rít nói :

- Công tử cần gì ạ.

Tiêu Lân chỉ mặt mình nói :

- Ông nhìn lại coi tại hạ là nam nhân hay nữ nhân mà hỏi tại hạ chứ?

Gã bán hàng giả là nói :

- Công tử miễn thứ... miễn thứ.

Gã nhìn lại Tịnh Nô :

- Tiểu thư cần gì xin cứ chọn ạ.

Tịnh Nô đỏ mặt nhìn gã. Nàng nhìn lại Tiêu Lân.

Đôi chân mày của Tiêu Lân nhướng lên, chàng nói :

- Tiểu thư... xin cứ chọn à... Tiểu thư chọn rồi cứ để cho tiểu nhân trả ngân lượng.

Nàng càng thẹn thùng hơn nữa khi nghe câu nói này của Tiêu Lân, nhưng trong thâm tâm thì tiếp nhận một sự hoan hỷ lạ thường.

Tịnh Nô nói :

- Tịnh Nô không biết chọn cái nào. Huỳnh chọn cho muối đi.

- Hầy... Cái này thì huynh dở lắm chẳng biết chọn đâu.

Gã bán hàng cười giả là rồi nói :

- Để tôi chọn cho tiểu thư.

Tiêu Lân tăng hắng :

- Không được. Tiểu thư thích gì thì cứ chọn cái nấy. Tiểu thư biết chọn cho mình mà.

Chàng chỉ vào ngực mình :

- Ông không thấy bộ trang phục của bọn thiếu gia à, do tiểu thư chọn đấy.

Chàng nhìn Tịnh Nô :

- Muối chọn đi.

Tịnh Nô bối rối. Nàng nhìn vào bàn để trầm.

- Đẹp quá.

Tiêu Lân nói :

- Đẹp quá. Vậy là tất cả những cây trầm này đều đẹp. Được... Thế thì huynh mua tất tần tật để muối mỗi ngày dùng một cái vậy.

Tiêu Lân nói rồi lấy hai nén vàng đặt lên bàn, nói với gã bán hàng :

- Tại hạ mua hết, ông chủ gói lại cho tại hạ.

Tịnh Nô nhìn sững Tiêu Lân :

- Tiêu huynh.

- Hề... Cái gì muối thích tất là huynh thích à.

Gã bán hàng rồi rít nói :

- Công tử nói đúng... Công tử nói đúng. Cái gì tiểu thư thích thì công tử thích à.

Tiêu Lân lại tăng hắng :

- Ông nhớ rằng, Tịnh Nô tiểu thư thích chứ bọn thiếu gia thì không đâu. Nếu như bọn thiếu gia cái trầm không chừng Tịnh Nô bỏ chạy đó.

- Tiểu nhân biết à.

Gã gom tất cả số trầm bán cẩn thận gói lại rồi trao cho Tịnh Nô :

- Tiểu thư.

Tịnh Nô nhìn Tiêu Lân. Nàng mỉm cười. Nụ cười hé nở trên hai cánh môi Tịnh Nô khiến gã bán hàng ngây mặt nhìn.

Tiêu Lân hỏi.

- Ông chủ nhìn Tịnh Nô tiểu thư dữ vậy.

Gã bán hàng bên lên nói :

- Tiểu thư có nụ cười đẹp quá.

Tiêu Lân cười khẩy rồi nói :

- Hai con người của ông chủ đáng bị móc ra đó nhưng hôm nay may cho ông chủ. Ông đã không nói ngoa mà lại nói rất đúng sự thật. Bọn thiếu gia còn phải thừa nhận, nụ cười của tiểu thư Tịnh Nô là độc nhất vô nhị mà.

Chàng vỗ vai gã bán hàng :

- Ông chủ biết nhìn người. Hèn chi chẳng làm cái nghề bán trâu để nữ nhân trang điểm.

Chàng chồm tới, nói nhỏ với gã bán hàng :

- Chắc hẳn nương tử của ông chủ ở nhà đẹp lắm phải không?

Gã bán hàng nhăn mặt :

- Dạ xấu lắm. Chính vì nương tử của tiểu nhân quá xấu nên tiểu nhân mới chọn cái nghề bán trâu này.

Tiêu Lân nhăn mặt :

- Đừng biến thành một kẻ bất chung nhé. Trong con mắt của ông chủ thì bà chủ phải là người đẹp nhất. Nghe bổn thiếu gia nói chứ. Nếu như ông chủ không kịp nhận ra điều đó có ngày nương tử của ông sẽ móc mắt ông đó.

Chàng nói rồi nhìn lại Tịnh Nô :

- Muội. Chúng ta đi.

Hai người rảo bước đi tiếp. Đi bên cạnh Tiêu Lân thình thoảng Tịnh Nô lại liếc trộm chàng. Nàng cảm nhận ở Tiêu Lân có cái gì đó khiến trong nàng nảy sinh một niềm hoan hỉ lạ thường mà Tịnh Nô không sao lý giải được.

Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Tiêu huynh. Sao huynh mua nhiều trâu như vậy?

Tiêu Lân nhìn sang nàng.

- Vì muội đó.

- Tịnh Nô có đáng để cho huynh tốn nhiều ngân lượng như vậy không?

- Rất đáng chứ. Để gì Tiêu huynh tìm được một xá muội như Tịnh Nô.

Đôi lông mày của nàng ửng hồng. Nàng từ tốn nói :

- Có bao giờ huynh nghĩ đến lúc phải xa Tịnh Nô không?

- Sinh ly tử biệt... Điều đó luôn xảy ra trong cõi nhân sinh này. Nhưng huynh thì chẳng bao giờ nghĩ đến điều đó. Cứ để thời gian đưa chúng ta đi và đừng bao giờ nghĩ đến những điều phiền muộn.

- Huynh không nghĩ đến những điều phiền muộn, tất huynh chẳng bao giờ có phiền muộn.

- Tịnh Nô nói sai rồi. Trong huynh cũng có nhiều điều phiền muộn lắm chứ, nhưng không vì thế mà biến mình thành một kẻ ủ rũ.

Chàng mỉm cười :

- Tịnh Nô hiểu huynh chứ. Nếu như có điều phiền muộn thì huynh luôn nghĩ đến một người khác. Người đó thay huynh gánh vác những điều phiền muộn cho mình.

- Ai sẽ thay thế huynh?

Tiêu Lân nhướn mày, ve cằm nhìn nàng nói :

- Cái bóng của huynh.

Nàng nheo mày :

- Muội không hiểu ý huynh.

- Thế thì huynh phải chỉ cho Tịnh Nô mới được.

Tịnh Nô vốn vã hỏi :

- Huynh nói đi.

Tiêu Lân dừng bước chỉ xuống đất.

- Chúng ta sẽ có một người thứ hai trong chúng ta. Hẳn đó.

- Cái bóng của huynh?

Tiêu Lân gật đầu :

- Sau này muội có điều gì không được vui, điều gì chỉ mang đến cho muội sự phiền não thì cứ trút cả lên chiếc bóng của mình. Y sẵn sàng tiếp nhận tất cả mà không có lời than vãn. Nên Tiêu huynh thường xem y là vị thần hộ mạng của huynh đó.

Tịnh Nô mỉm cười nhìn chàng :

- Hay quá. Nhất định Tịnh Nô sẽ học điều này ở huynh.

Chàng mỉm cười nhìn nàng :

- Tịnh Nô thông minh lắm

- Nhưng không bằng huynh.

- Hê... Nhìn huynh nè.

Chàng vừa nói vừa chỉ tay vào mặt mình.

Tịnh Nô nhìn chàng.

Tiêu Lân nói :

- Muội có thấy huynh hỏ thẹn đỏ mặt không?

Tịnh Nô lắc đầu :

- Tịnh Nô đâu có thấy đâu.

Tiêu Lân phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói :

- Có lẽ bốn thân hộ mạng của huynh hỏ thẹn dùm huynh rồi

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hắc y quỷ diện

- Tiêu Lân không ngờ Giang Hàn mình chủ lại cho Tịnh Nô cô nương theo tại hạ.

Nàng nhỏ nhẹ đáp lời chàng :

- Tịnh Nô chỉ là hạng nô nữ. Minh chủ bảo làm gì thì Tịnh Nô làm như vậy. Tịnh Nô chỉ sợ Tiêu công tử không chuẩn y sự phán truyền của Minh chủ thì Tịnh Nô sẽ đắc tội với người.

Tiêu Lân nhướng mày :

- Nếu tại hạ không nhận cô nương theo tại hạ thì do tại hạ chứ cô nương đâu có gì đắc tội với Minh chủ?

Tịnh Nô nhìn chàng, nhún người :

- Công tử không nhận Tịnh Nô, xem như Tịnh Nô đã đắc tội với Minh chủ rồi. Bởi Tịnh Nô không được công tử nhận tất có điều gì đó thất trách khinh người mới từ chối.

Tiêu Lân mỉm cười :

- May mắn tại hạ lại nhận Tịnh Nô đi cùng.

Tiêu Lân dừng bước. Chàng nhìn sang Tịnh Nô :

- Tịnh Nô cô nương! Kể từ bây giờ Tịnh Nô cô nương không còn là nô nữ của Tiêu Lân đâu nhé? Hãy gọi tại hạ là Tiêu huynh hay Tiêu đại ca được rồi.

Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Tịnh Nô không dám.

- Sao lại không dám?

- Phận nô nữ phải giữ phận nô nữ.

Tiêu Lân khoát tay :

- Tại hạ đâu muốn làm chủ nhân của Tịnh Nô! Mà chỉ muốn xem Tịnh Nô như người trong nhà mà thôi. Nếu Tịnh Nô không dám tiếp nhận ý của Tiêu Lân, sợ rằng giữa tại hạ và cô nương sẽ có khoảng cách. Chúng ta khó đi chung trên một con đường.

Tịnh Nô nhăn mặt nói :

- Công tử đã cho phép, Tịnh Nô không dám cãi lời.

- Nàng không dám cãi lời mà còn gọi Tiêu Lân là công tử với chăng công tử. Hãy gọi ta là Tiêu huynh hay Tiêu đại ca được rồi.

Đóa hoa hàm tiếu xinh xắn hiện trên hai cánh môi nàng. Tịnh Nô nhu mì nói :

- Tiêu đại ca.

Tiêu Lân phá lên cười :

- Có thể chứ. Nàng biết vì sao ta nhận nàng đi cùng không?

- Vì sao?

- Bởi vì Tiêu huynh thấy muội rất lịch lãm và đoan thực đấy.

- Tiêu đại ca quá khen Tịnh Nô khiến Tịnh Nô hổ thẹn.

Nàng bẽn lén nhìn xuống mũi hài mình.

Hai người đến Hàm Đan thì trời cũng xế bóng. Tiêu Lân dừng chân trước một khách điểm. Chàng quay sang nói với nàng :

- Tịnh Nô! Ta và muội vào khách điểm này nghỉ ngơi! Mai chúng ta hãy đến Trường Phong tiêu cục.

- Dạ.

Vẻ nhu mì của nàng khiến Tiêu Lân cũng thấy hoan hỉ vô cùng. Chàng và Tịnh Nô vừa dọm bước vào khách điểm thì bất thành linh Triệu Hỷ xuất hiện. Nàng bước tới trước mặt Tiêu Lân.

- Hay thật!

Tiêu Lân nhìn Triệu Hỷ :

- Muốn gì nữa đây?

Triệu Hỷ lườm Tịnh Nô.

Chạm vào ánh mắt của Triệu Hỷ, Tịnh Nô cúi mặt nhìn xuống mũi hài như không dám nhìn thẳng vào mắt Triệu Hỷ.

Hành động nhún nhường của Tịnh Nô khiến cho Tiêu Lân không khỏi thương cảm.

Triệu Hỷ nhìn lại Tiêu Lân :

- Tiêu công tử đúng là gã bại hoại nhất trên đời này.

Vừa gặp đã bị Triệu Hỷ phán cho một câu là kẻ bại hoại, Tiêu Lân tròn mắt nhìn nàng.

- Ô kìa! Triệu tiểu thư sao lại nói ra câu đó được nhỉ. Tiêu Lân có bại hoại với tiểu thư hời nào đâu mà cứ khẳng khẳng hễ gặp là gán cho bọn thiếu gia

hai tiếng bại hoại.

Triệu Hỷ gắt gỏng nói :

- Ngươi không bại hoại là gì.
- Bại hoại chỗ nào đâu?

Tiêu Lâm hừ nhạt một tiếng :

- Nếu nàng đã nói bốn thiếu gia là kẻ bại hoại thì nói cho ra nhề nhề. Nếu không nói rõ, bốn sư gia lại trét đậu hũ vào mặt nàng đó.

Sắc diện Triệu Hỷ đỏ bừng. Nàng chỉ tay vào khách điểm :

- Phải ngươi và ả nô nữ này định vào khách điểm kia phải không?

Tiêu Lâm gật đầu :

- Đúng rồi. Vào khách điểm có gì lạ không mà Triệu tiểu thư lại nói người ta là kẻ bại hoại. Nói năng phải giữ lời, kéo thụt lưỡi vào trong đó.

Triệu Hỷ hừ nhạt rồi nói :

- Thế mà không tự nhận mình là kẻ bại hoại nữa. Ngươi và ả nha đầu Tịnh Nô này vào khách điểm làm gì?

Tiêu Lâm tròn mắt nhìn nàng :

- Ô... Làm gì thì bốn thiếu gia biết. Có gì phải trình tấu với Triệu tiểu thư? Bộ Triệu tiểu thư nghĩ mình là ái nữ khâm sai Triệu Uẩn rồi thì buộc ai làm gì cũng phải báo sao. Với bốn thiếu gia chuyện đó không có đâu.

Tiêu Lâm nhìn lại Tịnh Nô.

- Muội! Chúng ta đi thôi.

Triệu Hỷ thét lên :

- Ta cấm ngươi đi.

Tiêu Lâm nheo mày nhìn nàng :

- Hê... Triệu tiểu thư lấy quyền gì mà cấm nê! Nếu bốn thiếu gia không cấm thì thôi chứ Triệu Hỷ thì sao cấm được Tiêu Lâm. Dù sao thì bốn thiếu gia cũng là bốn sư gia của Triệu Hỷ mà.

Chúng nhìn lại Tịnh Nô.

- Chúng ta đi.

Triệu Hỷ bước ngang chặn đường :

- Tiêu Lâm. Trước khi ngươi đi hãy nghe ta nói nê.
- Nói đi!
- Ngươi vừa mới gặp Tịnh Nô chưa được bao nhiêu lâu, lại dẫn Tịnh Nô đến Hàm Đan vào khách điểm! Ngươi không là kẻ bại hoại thì là gì.
- Có thể mà cũng nói bốn thiếu gia là kẻ bại hoại. Nhưng mà coi bộ Triệu tiểu thư theo dõi bốn thiếu gia dữ ha. Chắc nàng sợ bốn thiếu gia hại đời Tịnh Nô chứ gì?

Triệu Hỷ lắc đầu :

- Ủ! Triệu cô nương sợ đó.

Tiêu Lâm mỉm cười nhìn lại Tịnh Nô :

- Chẳng biết muội geo tình cảm cho Triệu cô nương từ lúc nào mà xem ra Triệu cô nương lo lắng cho muội ghê. Nghe Triệu cô nương nói, Tịnh Nô có sợ Tiêu huynh là kẻ bại hoại làm hại đời muội không?

Tịnh Nô lắc đầu :

- Không.

Tiêu Lân nhìn lại Triệu Hỷ :

- Triệu tiểu thư nghe Tịnh Nô nói chưa? Tịnh Nô đi chung với Tiêu Lân thế mà không sợ. Tiểu thư sợ cái gì chứ.

Tiêu Lân vỗ vai Triệu Hỷ.

- Đừng sợ nữa nhé.

Chàng nói rồi nhìn lại Tịnh Nô.

- Tịnh Nô! Chúng ta đi thôi :

Triệu Hỷ giang tay chặn đường.

- Bỏ cô nương không cho hai người vào khách điểm.

Tiêu Lân tròn mắt nhìn Triệu Hỷ.

- Ở kia...

Sắc diện Triệu Hỷ đỏ bừng. Nàng miễn cưỡng :

- Bỏ cô nương biết hai người sẽ làm gì trong khách điểm mà.

Tiêu Lân cau mày.

- Hê... Chuyện gì thì cũng là chuyện của người ta có liên can gì đến nàng đâu mà cứ giang tay chặn đường?

Triệu Hỷ nhìn chàng, gắt gỏng nói :

- Triệu Hỷ. Triệu Hỷ muốn giữ danh tiết cho...

- Cho Tịnh Nô! Thế thì bỏn thiếu gia làm gì đâu mà nàng phải giữ chứ?

Triệu Hỷ lắc đầu :

- Không phải cho Tịnh Nô, mà cho huynh đó.

Tiêu Lân chỉ vào ngực mình :

- Cho ta à. Nghĩa là sao?

Triệu Hỷ gắt giọng nói :

- Tiêu huynh dù sao cũng là sư gia của Triệu Hỷ! Nếu người đi cùng với Tịnh Nô vào trong khách điểm, hóa ra Triệu Hỷ có một gã sư gia như vậy sao! Thiên hạ sẽ đàm tiếu! Triệu Hỷ còn mặt mũi nào nữa.

Tiêu Lân mỉm cười :

- À! Hóa ra là vậy. Nếu thiên hạ đàm tiếu thì nàng cứ đánh chính với thiên hạ, sư gia của nàng là kẻ quang minh chính đại chứ không phải là kẻ bại hoại.

Tiêu Lân ve cằm nhìn Triệu Hỷ nói tiếp :

- Không chừng thiên hạ chưa đàm tiếu mà sư gia của tiểu thư đã mất danh tiết bởi ngôn phong của tiểu thư rồi. Gặp người ta ở đâu cũng nói người ta là kẻ bại hoại. Thế mà nói giữ danh tiết cho người ta.

Chân diện Triệu Hỷ đỏ bừng như than hồng.

Tiêu Lân khoát tay :

- Đừng có đỏ mặt nữa, khó nhìn lắm. Nếu như muốn biết Tịnh Nô và Tiêu Lân vào khách điểm làm gì cứ theo ta và Tịnh Nô, nhưng trước khi đi cùng. Ta nói cho nàng biết, Tịnh Nô bây giờ đã là xá muội của bỏn thiếu gia! Chứ không còn là nô nữ như nàng tưởng tượng đâu nhé. Do đó, muốn nói gì thì cũng lựa lời mà nói.

Triệu Hỷ nhìn Tiêu Lân rồi liếc trộm Tịnh Nô.

Tịnh Nô vẫn cứ cúi mặt nhìn xuống mũi hài trông thật thu hòa và ả nhẫn chấp nhận tất cả mọi sự việc đổ lên đầu mình.

Tiêu Lân hỏi Triệu Hỷ.

- Nàng nghe ta nói chứ?

Triệu Hỷ miễn cưỡng gật đầu :

- Nghe!

- Thế thì được. Đừng có đồng đánh nữa.

Nói rồi Tiêu Lân cùng với Tịnh Nô và Triệu Hỷ bước vào khách điểm.

Gã điểm chủ hỏi hã bước ra :

- Khách quan cần chi à?

- Không cần thì bước vào đây làm gì.

Tiêu Lân vừa nói vừa giả là cười. Chàng nhìn gã điểm chủ nói tiếp :

- Hai phòng, cùng một bữa ăn ngon với vò rượu bốn cân.

Gã quán chủ bối rối nói :

- Công tử! Ở đây chỉ còn có một phòng duy nhất. Tất cả những phòng khác đều đã có người thuê cả rồi.

Tiêu Lân nhìn lại Triệu Hỷ :

- Chỉ còn một phòng duy nhất thôi. Nếu như Triệu Hỷ tiểu thư thấy bất tiện thì cứ tìm khách điểm khác cho mình. Còn như không thấy bất tiện thì vào ngủ cùng với bốn thiếu gia và Tịnh Nô.

Triệu Hỷ lúng túng nói với gã điểm chủ :

- Điểm chủ! Khách điểm này không còn phòng nữa à?

Gã điểm chủ ôm quyền xá, nói :

- Thưa tiểu thư, ở đây chỉ còn một phòng duy nhất không có phòng thứ hai ạ.

Tiêu Lân chen vào :

- Được rồi! Hãy dẫn thiếu gia lên phòng. Ai muốn ở trong phòng thì cứ ở. Còn như ai ngại thì cứ ra ngoài mà ngủ. Chẳng có gì là lớn lao hết.

Gã điểm chủ khề gật đầu nói.

- Mời thiếu gia.

Gã dẫn ba người theo lối hành lang đến một gian biệt phòng nằm tận cuối hành lang. Trong gian biệt phòng chỉ có một chiếc tràng kỷ chỉ đủ hai người nằm. Vật dụng trong biệt phòng cũng chẳng có gì cả.

Dẫn ba người vào biệt phòng rồi, gã điểm chủ quay bước thì Triệu Hỷ gọi lại :

- Điểm chủ. Thế này mà gọi là phòng hã! Lão nhìn xem, chẳng có gì cả. Phòng như thế này làm sao mà ngủ được.

Gã điểm chủ toan mở miệng đáp lời nàng thì Tiêu Lân khoát tay :

- Điểm chủ! Được rồi, được rồi!

- Ngủ đầu cũng được mà tại hạ còn ngủ trong miếu hoang nữa. Thậm chí trước đây còn ngủ trong thảo xá chẳng có lấy một tấm chăn. Thế này là tốt lắm rồi. Điểm chủ hãy đem thức ăn và rượu cho tại hạ. Nhớ thức ăn phải còn nóng đó

- Dạ! Tiểu nhân làm ngay.

Gã điểm chủ bước trở ra khỏi thư phòng, Tiêu Lân bước đến tràng kỷ nằm duỗi dài, gác tay lên trán.

Triệu Hỷ đứng nhìn chàng.

Tịnh Nô thì cúi mặt nhìn xuống mũi hài trông thật ản nhả như một nô nữ chờ nghe sai khiến của chủ nhân.

Triệu Hỷ nói :

- Tiêu Lân. Huynh không thấy trong biệt phòng này chỉ có mỗi một cái tràng kỷ để nằm ư! Huynh lại dành hết.

Tiêu Lân nhìn lại nàng mỉm cười nói :

- Biết rồi. Trong biệt phòng này chỉ có mỗi một tràng kỷ, những không thiếu chỗ nằm.

Chàng chỉ xuống sàn gạch.

- Ai không muốn nằm trên tràng kỷ thì cứ nằm dưới sàn gạch. Còn ai muốn nằm trên tràng kỷ thì đến đây nằm chung với bốn thiếu gia. Còn đủ chỗ mà, chỉ hơi chật một chút nếu ba người nằm chung.

- Ngươi...

Triệu Hỷ tròn mắt.

- Hê... Tiểu thư đừng nói bốn thiếu gia là kẻ bại hoại đó. Bốn thiếu gia đâu ép tiểu thư phải nằm chung đâu! Cứ nằm dưới sàn gạch.

Triệu Hỷ gắt giọng nói :

- Tiêu huynh ác lắm.

- Đúng là miệng con nhà quan có gang có thép. Nói ra những lời độc địa không ai sánh bằng. Hết là kẻ bại hoại thì là kẻ ác. Thế mà cứ lẻo đẻo theo người ta.

Chàng nhìn Tịnh Nô nói :

- Tịnh Nô muội có muốn nằm nghỉ ngơi một chút không?

Tịnh Nô nhìn chàng lắc đầu nhìn nhẹ nói :

- Tiêu huynh! Tịnh Nô đứng hầu được rồi.

- Ai mà để cho muội đứng. Thôi được rồi, ta nhường lại chỗ nằm cho Triệu tiểu thư và muội đó.

Tiêu Lân ngồi lên bước đến bàn.

Cùng lúc gã điểm chủ bụng mâm thức ăn vào biệt phòng. Y dọn mâm thức ăn và vò rượu bốn cân lên bàn rồi nói :

- Thiếu gia có cần gì xin cứ sai tiểu nhân.

- Bấy nhiêu đây đủ rồi, tại hạ không cần gì đâu.

Vừa nói Tiêu Lân vừa lấy một nén vàng nhét vào tay gã.

- Điểm chủ cứ giữ lấy?

- Đa tạ thiếu gia! Đa tạ thiếu gia.

Gã điểm chủ rời khỏi biệt phòng, Tiêu Lân mới nhìn Tịnh Nô và Triệu Hỷ :

- Sao! Hai muội không thấy đói à?

Triệu Hỷ nhìn sang Tịnh Nô.

Tịnh Nô nhỏ nhẹ nói :

- Tiêu huynh và Triệu tiểu thư dùng trước. Tịnh Nô sẽ dùng sau.

Tiêu Lân cau mày.

- Có chuyện đó nữa à? Ăn thì ăn chung, uống thì uống chung, thậm chí ngủ cũng có thể ngủ chung. Chẳng ai hơn ai hết, ai cảm thấy mình là ngọc cành vàng, trăm anh thế phiệt thì cứ tìm chỗ ăn riêng, ngủ riêng. Còn với huynh thì ai cũng ngang hàng với nhau tất tần tật. Chẳng ai là chủ, cũng chẳng ai là nô tỳ, nô nữ cái con khi gì cả.

Triệu Hỷ lườm Tiêu Lân rồi bước đến bàn.

Tiêu Lân nói với Tịnh Nô :

- Muội nghe ta nói không?

Đến lúc này Tịnh Nô mới dám ngồi xuống bàn chung với Tiêu Lân và Triệu Hỷ.

Tiêu Lân rót rượu ra chén rồi hỏi Tịnh Nô và Triệu Hỷ :

- Hai người biết uống rượu không?

Triệu Hỷ lắc đầu.

Tịnh Nô nhìn chàng. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Nếu Tiêu đại ca muốn muội uống thì muội sẽ uống.

Tiêu Lân nhướng mày nhìn nàng :

- Hê... Tịnh Nô sao lại nói vậy. Uống rượu thì thích uống cứ uống, có gì phải lệ thuộc vào huynh.

Chàng nói rồi dốc chén rượu uống cạn.

Triệu Hỷ chỉ ăn vồn vện một chén canh rồi nói :

- Triệu Hỷ không ăn nữa.

Tiêu Lân chỉ tròng kỷ.

- Cứ đi mà nghỉ.

Nàng lườm Tiêu Lân rồi đứng lên bước đến tròng kỷ.

Tịnh Nô bung bầu rượu rót ra chén của Tiêu Lân, nhưng chàng cản lại.

- Tịnh Nô! Không cần muội phải rót rượu cho huynh đâu! Cứ tự nhiên! Huynh tự rót rượu và tự uống được mà.

Chàng mỉm cười :

- Tịnh Nô nghỉ đi! Ngày mai chúng ta đến Trương Phong tiêu cục.

Tịnh Nô đứng lên bước đến bên tròng kỷ đứng như một người hầu.

Triệu Hỷ nhìn nàng :

- Cô định nằm chung với ta à?

Nghe Triệu Hỷ nói, Tiêu Lân bung chén rượu nhìn lại Triệu Hỷ với ánh mắt bất nhẫn. Chàng cau mày nói :

- Triệu tiểu thư định chiếm cả cái tròng kỷ cho riêng mình?

Triệu Hỷ nghe chàng nói không khỏi lúng túng.

Tịnh Nô vội lên tiếng đỡ lời cho Triệu Hỷ :

- Tiêu huynh! Muội đứng đây chờ huynh dùng xong bữa, thu dọn rồi mới nghỉ.

- Tiêu Lân đâu cần muội phải hầu hạ. Ta tự lo được cho mình. Muội đi nghỉ đi.

- Muội chưa nghỉ.

- Nếu vậy đến đây ngồi đối ẩm với huynh.

Chàng vừa nói dứt lời thì Triệu Hỷ đứng lên :

- Bỏn cô nương nhường tròng kỷ cho nàng đó.

Tiêu Lâm mỉm cười.

Triệu Hỷ lườm Tiêu Lâm rồi đi thẳng đến mở cửa ước ra ngoài. Nụ cười mỉm của Tiêu Lâm vẫn còn đọng trong tâm tưởng nàng, nhưng nó không tạo ra cảm xúc nào ngoại trừ một nỗi buồn vu vơ xâm chiếm nàng.

Áng theo nỗi buồn vu vơ mà Triệu Hỷ không lý giải được, ra sau khách điểm bước vào hoa viên. Khuôn viên phía sau khách điểm không rộng lắm, nhưng lại được trang hoàng bằng những hòn giả sơn, kết tạo thành một khung cảnh như người ta bước vào trận pháp kỳ ảo.

Triệu Hỷ đứng trước một hòn giả sơn có dòng chữ, Uyên Ương Sơn. Nàng nhắm đọc dòng chữ đó mà suy ngẫm rồi quan sát hòn giả sơn. Hòn giả sơn này nếu nhìn kỹ nó có dáng dấp như một đôi nam nữ đang thâm thỉ tỏ tình với nhau.

Càng ngắm nhìn hòn giả sơn, Uyên Ương, Triệu Hỷ càng thấy nó toát ra ẩn ý vốn đã được khắc chạm thành chữ ngay dưới chân đế. Bất giác nàng liên tưởng đến Tiêu Lâm. Một sự liên tưởng mà nàng không thể nào làm chủ được.

Sự liên tưởng mơ hồ đó khiến nàng băng quơ hình dung Tiêu Lâm chính là hình dáng của nam nhân trên hòn đá giả sơn, còn nữ nhân thì lại là Tịnh Nô.

Triệu Hỷ bặm môi nhắm nói.

- Họ không thể như vậy được.

Nàng thốt ra câu nói đó rồi nhìn phiến đá mang dáng dấp nữ nhân nói tiếp :

- Nếu không phải Tịnh Nô thì là ai?

Triệu Hỷ thốt ra câu nói đó thì cảm nhận đôi lưỡng quyền của mình ửng hồng và hàm hập nóng. Cảm giác đó đúng là cảm giác thẹn thùng của nhi nữ mà Triệu Hỷ không làm chủ được. Cũng chính cảm giác đó khiến nàng chăm chăm nhìn vào hòn giả sơn như bị nó cuốn lấy tất cả thần lẫn thức.

Triệu Hỷ lẩm bẩm nói :

- Y có đáng như vậy không? Không! Y không đáng như mình tưởng tượng ra. Y đã làm nhục mình, còn trét đậu hũ lên mặt mình nữa. Lại còn xem thường mình hơn Tịnh Nô.

Nàng lắc đầu nói tiếp :

- Tiêu Lâm không đáng để cho mình nghĩ đến.

Và nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng mà định nhãn nhìn vào phiến đá hình nam nhân.

Triệu Hỷ lườm mắt. Nàng chỉ tay vào phiến đá :

- Tiêu Lâm! Ngươi đáng chết lắm nè. Ngươi là một kẻ bại hoại và bỉ ổi nhất trên thế gian này. Ngươi chẳng đáng để cho Triệu tiểu thư nghĩ đến ngươi đâu. Triệu Hỷ tiểu thư ghét ngươi lắm. Ngươi biết không.

Nàng hít một luồng chân khí thật sâu rồi nói tiếp :

- Ta cấm ngươi không được để mắt đến Tịnh Nô. Nếu ngươi để mắt đến Tịnh Nô, Triệu Hỷ tiểu thư sẽ hận ngươi.

Nàng dậm chân, thở hắt ra rồi nói :

- Tiêu Lâm! Triệu Hỷ tiểu thư không muốn nhắc đến ngươi, sao ngươi cứ buộc ta phải nghĩ đến ngươi hoài vậy.

Nàng lắc đầu :

- Triệu Hỷ không muốn nghĩ tới ngươi đâu. Ta ghét ngươi mà? Ta thù ngươi mà.

Một tiếng động nhỏ sau lưng nàng.

Triệu Hỷ không quay lại mà gắt :

- Tiêu Lâm! Ngươi ra đây tìm Triệu tiểu thư làm gì? Ngươi biết ta hận ngươi chứ. Ta ghét ngươi lắm nhưng sao ta cứ phải nghĩ đến ngươi hoài. Con người của ngươi ta không thèm nghĩ tới đâu.

Triệu Hỷ nói rồi nhưng không nghe tiếng Tiêu Lâm đáp lời mình. Nàng gắt giọng nói :

- Tiêu Lâm, sao ngươi không trả lời Triệu tiểu thư của ngươi? Ngươi nói đi chứ. Ngươi câm à?

Mặc dù nàng đã thốt ra những lời đay nghiến đó nhưng vẫn không nghe tiếng của Tiêu Lâm. Triệu Hỷ cau mày gần giọng nói :

- Người không nói chuyện với Triệu Hỷ, Triệu Hỷ cũng không thèm nói chuyện với người.

Mặc dù nói như thế nhưng Triệu Hỷ vẫn quay mặt nhìn lại. Nàng sững sờ, trố mắt nhìn.

Lọt vào đôi thu nhân của nàng, không phải là Tiêu Lâm mà là một người vận hắc y, có lớp kim tuyến lấp lánh trên người, còn chân diện thì được che bằng một chiếc mặt nạ vàng với hình tượng của quỷ dạ xoa.

Sắc diện Triệu Hỷ nhợt nhạt cùng với sự hoảng sợ xâm chiếm toàn bộ tâm tưởng nàng. Triệu Hỷ lắp bắp nói :

- Người là ai? Người định hù dọa Triệu tiểu thư à?

Hắc y nhân đội mặt quỷ dạ xoa cất tiếng eo éo :

- Bỏ sứ đến giết nàng.

Triệu Hỷ nghe giọng nói eo éo này mà giật thót ruột, tim đập như trống trện. Nàng nghe rõ tiếng tim đập thình thịch trong ngực mình. Quỷ nhân chỉ mới thốt mỗi một câu giết nàng thôi, nhưng chất giọng của y đã khiến cho Triệu Hỷ hồn siêu phách lạc.

Triệu Hỷ ngập ngừng nói :

- Triệu tiểu thư và người đâu có thù oán gì, sao người lại muốn giết ta?

- Hãy chấp nhận cái chết khi tự nàng tìm đến cái chết.

Giọng nói eo éo của quỷ nhân càng khiến cho Triệu Hỷ hốt hoảng hơn.

Nàng chưa kịp suy nghĩ ra cách ứng phó thế nào thì quỷ nhân lắc vai, bằng một thứ bộ pháp cực kỳ hư ảo lướt đến Triệu Hỷ. Triệu Hỷ lúng túng miễn cưỡng vung ngọc chuông đánh quỷ nhân.

Quỷ nhân chẳng một chút e dè ngọc chuông của Triệu Hỷ, mà chỉ giữ tay một cái. Hai đạo khí chuông ôn nhu của Triệu Hỷ tan biến ngay vào hư vô.

Quỷ nhân hơi đảo bộ, vô tình đập vào hòn giả sơn, Uyên ương, ngã ngửa vào giữa cái hồ hình bán nguyệt.

Quỷ nhân cũng lắc tay. Ngọn liễu đào tợ ánh tinh sa cắt một đường thẳng tắp đến yết hầu Triệu Hỷ khi nàng còn đang lóp ngóp chực ngồi lên. Thấy ánh chớp bạc lướt đến mình nhanh không thể tưởng, Triệu Hỷ chỉ còn nghĩ đến bóng sắc tử thần.

Nàng thét lên :

- Tiêu huynh.

Cạch!

Sau âm thanh khô khốc đó, chiếc ám tiễn chuyển hướng bổ vào hòn giả sơn. Ngọn liễu đào mặc dù rất mỏng manh nhưng vẫn ghim vào đá như ghim vào đất sét.

Tiêu Lâm lướt đến đứng án ngữ trước mặt Triệu Hỷ. Chàng nhìn Hắc y quỷ diện.

- Các hạ sao lại muốn giết một vị tiểu thư chân yếu tay mềm vậy? Cho dù Triệu Hỷ có đồng đánh, khiến cho các hạ không vừa ý cũng không nên lấy mạng người ta. Giết người đâu phải là chuyện nhỏ.

Hắc y quỷ diện không nói tiếng nào. Y hơi xoay người. Ngay lập tức ba ngọn liễu đào kết thành hình chữ phẩm công thẳng đến Tiêu Lâm.

Những ngọn liễu đào xé gió tạo ra những âm thanh nghe buốt cả cột sống.

Tiêu Lâm buộc phải dụng đến tuyệt học “Hấp Tinh Đại Tà công”. Hai luồng ảo khí cắt ra cuốn lấy ba ngọn liễu đào. Hai đạo ảo khí “Hấp Tinh Đại Tà công” làm dịch chuyển ba ngọn liễu đào ghim xuống đất.

Tiêu Lâm toan phát động chiêu công tập kích đối phương thì bất thành linh ba tiếng nổ phát ra từ ba ngọn liễu đào.

Ầm! Ầm! Ầm!

Chẳng có lực kinh nào kèm theo ba tiếng đó nhưng lại là khói mù mịt chẳng còn nhìn thấy gì cả. Mặc dù không có lực kinh uy hiếp nhưng Tiêu Lâm cũng không dám xem thường. Chàng trụ thân vận khí phòng bị chờ sự biến. Khi làn khói tan thì Tiêu Lâm chẳng còn thấy Hắc y nhân quỷ diện đâu nữa.

Chàng thở phào một tiếng nghĩ thầm :

- Thì ra ba ngọn liễu đào kia là cách y dụng để thoát, gã này cũng nhanh chân thật.

Quay lại Triệu Hỷ, Tiêu Lân nói :

- Triệu tiểu thư có sao không?

Triệu Hỷ lầu bầu nói :

- Thấy người ta vậy rồi còn hỏi có sao không?

Tiêu Lân chấp tay sau lưng nhìn nàng :

- Trời nóng nực tiểu thư tắm một chút cũng không sao.

Tiêu Lân nói rồi quay bước.

Triệu Hỷ nói :

- Tiêu Lân! Người bỏ đi à?

- Tiểu thư muốn Tiêu Lân đứng lại đây làm gì. Đừng quên trong mắt tiểu thư bốn thiếu gia là kẻ bại hoại, bỉ ổi nhé. Đứng lại đây thấy tiểu thư trong tình trạng ướt như chuột, trang phục dán vào người, không chừng cái thói bại hoại của bốn thiếu gia lại trở lại.

Nói rồi Tiêu Lân thả bước đi.

Triệu Hỷ nói theo :

- Tiêu Lân chờ Triệu Hỷ với.

- Tại hạ không biết chờ trang lá ngọc cánh vàng nào đâu. Có chân thì ráng mà đi. Bước ra đây được thì quay trở vào được.

- Người không sợ Hắc y quỷ diện đến giết Triệu Hỷ sao?

- Hắc y quỷ diện đã đào thoát rồi, không đến nữa đâu. Nếu y mò đến cũng phải chờ một thời gian nữa. Triệu tiểu thư tắm nhanh lên rồi vào trong kéo Hắc y quỷ diện đến lần thứ hai, lần này Tiêu Lân mặc kệ y muốn làm gì thì làm đó.

Chàng vừa thốt dứt câu thì nghe Triệu Hỷ hét lên :

- Ối!

Triệu Hỷ ngã nhào xuống đất.

Tiêu Lân quay lại nhìn nàng :

- Sao vậy?

Triệu Hỷ bặm môi nhăn mặt rồi nói :

- Tiểu sư gia! Triệu Hỷ bị trật chân rồi nè.

Tiêu Lân lắc đầu :

- Đúng là lá ngọc cành vàng lúc nào cũng đồng ға, đồng đánh. Cổ nhân nói không sai, kẻ hân vi đồ ruột cũng chẳng thấy gì, còn đại tiểu thư chỉ trật chân một chút đã la oai oái rồi.

Mặc dù nói vậy, Tiêu Lân vẫn quay lại bên Triệu Hỷ.

Triệu Hỷ nhìn chàng :

- Sao Tiểu huynh ác với Triệu Hỷ vậy?

- Lại nói sàm nói bậy! Nếu như bốn thiếu gia ác với nàng thì đã không ra tay giữ lấy cái mạng của nàng. Đừng nói càn nữa.

Triệu Hỷ chớp mắt, lệ rịn ra khóe :

- Huynh đỡ muội lên! Muội đứng không được.

- Câu nói này nghe được, biết ngoan ngoãn là tốt. Đưa tay đây.

Tiêu Lân vừa nói vừa chìa tay tới.

Triệu Hỷ nhăn mặt :

- Tiêu huynh! Muội đứng lên không được.

- Thế nàng muốn ta phải ẵm nàng lên à?

Triệu Hỷ gật đầu.

Tiêu Lân cười khẩy :

- Bỏn thiếu gia đến khổ vì nàng. Đừng nghĩ ta ẵm nàng thì biến thành kẻ bại hoại đấy nhé.

Nói rồi Tiêu Lân cúi xuống bế xốc Triệu Hỷ lên.

Nàng vòng tay ôm qua cổ chàng.

Sắc diện Triệu Hỷ đỏ bừng với những nét thẹn thùng của nhi nữ.

Nàng lí nhí nói :

- Sao Tiêu huynh lại cứu Triệu Hỷ?

Tiêu Lân vừa sải bước quay vào khách điểm vừa nói :

- Hê... Đừng có nghĩ bỏn thiếu gia giờ thói anh hùng cứu mỹ nhân nhé. Triệu Hỷ không thể gọi là mỹ nhân đâu.

Nàng đỏ mặt.

- Vậy sao huynh cứu muội?

- Ta không muốn nàng chết rồi khiến Khâm sai đại nhân lại hiểu nhầm bỏn thiếu gia, hiểu chưa? Còn thắc mắc gì nữa không?

Chân diện Triệu Hỷ sa sầm xuống Nàng ngượng ngùng nói :

- Lần sau có xảy ra chuyện gì thì huynh đừng cứu muội.

Nói rồi nàng quay mặt chỗ khác không nhìn Tiêu Lân.

Tiêu Lân mỉm cười nghĩ thầm :

- “Tiểu thư con nhà đại gia thế phiệt đúng là đồng đánh thật”.

Ấm Triệu Hỷ quay vào thư phòng.

Tĩnh Nô đang đứng bên cửa sổ vội vã chạy tới.

- Tiêu huynh! Tiểu thư?

Tiêu Lân nói :

- Bị người ta hành thích nhưng chỉ bị trật chân thôi, không sao cả đâu. Phải chi Triệu tiểu thư bị trật cái lưỡi thì hay hơn trật cái chân.

Chàng ẵm Triệu Hỷ đến tròng kỷ rồi thả nàng xuống.

Tiêu Hỷ thốt lên :

- Úi da! Huynh đối xử với Triệu Hỷ như vậy đó.

- Đừng nói nữa, kéo Hắc y quý diện quay vào cắt lưỡi nàng đó.

Tĩnh Nô bước lại bên tròng kỷ :

- Tiểu thư đau ở đâu? Để Tĩnh Nô xoa nắn cho tiểu thư! Sẽ êm lại ngay thôi.

Tĩnh Nô nhìn trang phục của Triệu Hỷ :

- Xiêm y của tiểu thư ướt hết rồi! Để Tịnh Nô thay cho tiểu thư.

Triệu Hỷ bối rối.

Tịnh Nô nhìn lại Tiêu Lâm.

- Tiêu huynh biết rồi! Huynh đi ra ngoài đây.

Chàng bước trở ra ngoài. Dựa lưng vào vách thư phòng, Tiêu Lâm nghĩ thầm :

- “Hắc quý diện kia là ai? Tại sao y lại muốn giết Triệu Hỷ, phải chăng chuyện Triệu Hỷ sắp nói với mình có liên can đến y? Và y muốn giết người diệt khẩu, hay còn những khuất tất đằng sau nữa?”

Chàng vừa nghĩ vừa hình dung lại những sự việc xảy ra. Tiêu Lâm chau mày khi hình dung lại đôi mắt của Hắc y quý diện. Gã sát thủ này có ánh mắt thật tàn nhẫn và vô hồn. Một thứ ánh mắt giết người không một chút chùn tay.

Tiêu Lâm chỉ mới hình dung lại ánh mắt của Hắc y quý diện thôi mà toàn thân bất giác nổi đầy gai ốc cùng với sự gai lạnh trong cột sống mình.

Chàng nhắm nói :

- Dù sao thì gã cũng không phải là đối thủ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Hoạt náo Trương Phong tiêu cục

Tổng tiêu đầu Trương Phong tiêu cục Mạnh Phú đáng người đẩy đà, ngồi bệ vệ trên chiếc ngai son son thép vàng. Đứng hầu quạt cho lão là bốn ả cung nữ. Người nào cũng chỉ vừa ngoài đôi mươi. Ngồi dưới chiếc ngai son son thép vàng một chút là hai gã đại lực sĩ, trên lưng là một giá đao. Về mặt của họ trông thật lạnh lùng, toát ra vẻ tàn nhẫn vô nhân.

Tiêu Lâm ôm quyền nói :

- Trước tiên Tiêu Lâm phải ôm quyền xá Mạnh tiêu đầu. Và rất cảm kích vì được Tổng tiêu đầu tiếp kiến.

Mệnh Phú rọi đôi mắt ti hí vào Tiêu Lâm :

- Tiêu nho sinh đến Trương Phong tiêu cục, khăng khăng đòi gặp bốn tiêu đầu, hẳn có chuyện gì muốn thỉnh giáo bốn tiêu đầu.

Tiêu Lâm ôm quyền nói :

- Mạnh tôn giá! Nếu như không chuyện hệ trọng thì tại hạ cũng chẳng đến đây đòi gặp tôn giá cho bằng được. Tại hạ đến diện kiến tôn giá lần này, nói thật tâm tại hạ chỉ vì sự sinh tồn của tôn giá.

Nghe Tiêu Lâm thốt ra câu này, mặt của Mạnh Phú sa sầm hẳn lại với những nét bất nhẫn lộ trên ánh mắt hùng hực.

Mạnh Phú trang trọng nói :

- Thịnh tình của Tiêu nho sinh đến Trương Phong tiêu cục vì sự sinh tồn của bốn tiêu đầu?

Tiêu Lâm gật đầu.

Mạnh Phú khoanh tay trước ngực dựa vào thành tựa, nhú mày nhìn Tiêu Lâm :

- Nghe Tiêu nho sinh nói, bốn tiêu đầu lấy làm lạ đó.

Tiêu Lâm giả là cười :

- Mạnh tiêu đầu lạ nhưng Tiêu Lâm thì chẳng thấy có gì lạ cả. Chỉ cần tiêu

đầu suy nghĩ một chút thì hẳn nghiệm ra ngay.

Mạnh Phú cau mày :

- Tiêu nho sinh! Bỏ tiêu đầu và Tiêu nho sinh không quen biết nhau. Có gì Tiêu nho sinh lại đến Trương Phong tiêu cục buôn những lời hù dọa thế.

Mạnh Phú chỗi tay chồm đến trước, gằn giọng nói :

- Cần gì cứ nói. Bỏ tiêu đầu sẵn lòng ban phát cho người vài nén bạc vụn làm lộ phí mà đèn sách. Còn nhận người làm sư gia...

Mạnh Phú lắc đầu :

- Bỏ tiêu đầu không nhận người đâu.

Tiêu Lâm lắc đầu khoát tay :

- Không không! Tại hạ đến đây thỉnh kiến tiêu đầu không phải để xin chút bạc vụn, hay xin làm sư gia cho Trương Phong tiêu cục. Nếu có ý đó thì tại hạ đã nhận làm Bang chủ Cái bang còn sướng hơn à.

Tiêu Lâm thả tay xuống, nhìn Mạnh Phú nói :

- Tại hạ đến đây vì việc khác. Việc này nhất định có quan hệ đến sự tồn sinh của Mạnh tiêu đầu đó.

Mạnh Phú cau mày đánh mặt. Y gằn giọng nói :

- Thế Tiêu nho sinh có thể cho bỏ tiêu đầu biết chuyện không?

- Đến đây tất nhiên tại hạ phải nói chứ không nói, Tổng tiêu đầu lại nghĩ khác cho tại hạ. Khổ thân tại hạ lắm

Tiêu Lâm rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói :

- Trước tiên, tại hạ nhắc lại cho Mạnh tiêu đầu biết chuyện trong quá khứ. Câu chuyện xảy ra mười lăm năm trước. Lúc đó Mạnh tiêu đầu chỉ là Phó tiêu cục của Trương Phong tiêu cục.

Chàng như rồng mây nhìn Mạnh Phú, quan sát chân diện mạo.

Bộ mặt tròn nũng của Mạnh Phú chảy xệ xuống. Sắc diện của y đỏ bừng như quả chín.

Mạnh Phú nói :

- Chuyện quá khứ là chuyện gì?

- Mạnh tiêu đầu cũng không nhớ ra à. Nếu Mạnh tiêu đầu không nhớ thì Tiêu Lâm đành phải kể rõ tất cả cho người nhớ.

Tiêu Lâm chất lưỡi nói :

- Phàm thời gian cũng khiến cho người ta quên, nhưng có những chuyện không bao giờ quên. Nếu Mạnh tiêu đầu quên thì buộc Tiêu Lâm phải nhắc lại. Nhưng trước khi Tiêu Lâm nhắc lại, mong Tổng tiêu đầu suy xét mà đừng nổi cơn thịnh nộ.

Mạnh Phú cau mày, gằn giọng nói :

- Cứ nói.

Tiêu Lâm ôm quyền xá :

- Tiêu Lâm cảm kích đa tạ Mạnh tiêu đầu.

Chàng chấp tay sau lưng, bước đến một bộ nhìn Mạnh Phú, từ tốn nói :

- Mười lăm năm trước, Mạnh tôn giá chỉ là Phó tổng tiêu đầu của Trương Phong tiêu cục.

Mạnh Phú cướp lời chàng :

- Điều đó ai cũng biết. Tổng tiêu đầu Trương Phong tiêu cục là Trương Tính. Nho sinh không nói sai. Trương đại ca của Mạnh mỗ là tổng tiêu đầu Trương Phong tiêu cục.

- Hề... Xem ra Mạnh tôn giá còn nhớ tất cả đấy chứ. Thế mà nói với tại hạ Mạnh tôn giá chẳng nhớ gì.

- Tên nho sinh thú nói đến đâu, Mạnh mỗ nhớ đến đó.

- Thế thì tốt quá. Mười lăm năm trước trong một lần áp tiêu, Mạnh tôn giá đã phản bội lại Trương Tính tổng tiêu đầu, cầu kết với Trại chủ lục lâm Tăng

Thừa và Mạnh Vĩnh để cướp tiêu. Mạnh tiêu đầu còn dụng mưu rót rượu độc cho Trương Tĩnh uống để đoạt cả Trương Phong tiêu cục.

Tiêu Lân buông tiếng thở dài :

- Huynh đệ với nhau mà làm vậy thật ác nhân ác đức quá.

Mặt của Mạnh Phú chảy xệ xuống trông thật là khó coi. Y nghiêm giọng nói :

- Tiêu nho sinh còn biết gì nữa không?

- Còn biết nhiều lắm chứ... Nếu như tại hạ không biết nhiều thì đến đây làm cái con khi gì.

Câu nói này khiến cho Mạnh Phú đã bất nhẫn càng bất nhẫn hơn.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Mạnh tiêu đầu đã nhớ ra chưa nhỉ.

Tiêu nho sinh nói tiếp đi :

- Nói tiếp nhé... Sau khi Trương Tĩnh tiêu đầu uống rượu độc thì Mạnh tôn giá mới ra mặt. Nếu không có rượu độc thì Mạnh tôn giá chẳng làm gì được Trương tiêu đầu. Nhưng nhờ có rượu độc mà Tôn giá đã bức tử Trương tiêu đầu. Trương tiêu đầu ẵm theo đứa bé gái thương yêu nhất của mình, lúc đó chỉ vừa lên năm bỏ chạy. Nhưng Mạnh tôn giá nhất định truy sát, nhờ có tận gốc vì sợ Trương tiêu đầu có thể còn sống mà sau này gieo kiếp họa.

Hai cánh môi dày của Mạnh Phú mím lại.

Tiêu Lân nhìn lão nói tiếp :

- Khi Mạnh tôn giá cùng nhị vị Trại chủ Tăng Thừa và Mạnh Vĩnh truy sát Trương tiêu đầu đến Đoạn Hồn nhai. Trong bước đường cùng, Trương tiêu đầu đã nhảy xuống Đoạn Hồn nhai ôm theo đứa bé.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Tại hạ nói có đúng không nhỉ?

- Nho sinh kể tiếp cho bốn tiêu đầu nghe.

- Mạnh tiêu đầu tưởng đầu rơi xuống Đoạn Hồn nhai thì Trương Tĩnh tôn giá chết.

Chàng lắc đầu :

- Không như tôn giá tưởng đâu. Trương tổng tiêu đầu và đứa bé gái kia không chết.

Chàng cười khẩy rồi nói tiếp :

- Hai người đó không chết mà lại gặp kỳ duyên. Võ công của họ giờ đây đã đạt đến cảnh giới tối thượng. Mạnh tôn giá có nghe nói đến Tử Địa Vô Luân chứ?

- Mạnh mỗ có nghe nói đến.

- Đứa bé gái năm nào mà tôn giá tưởng đã chết khi buộc phải nhảy xuống Đoạn Hồn nhai, chính là chủ nhân của Tử Địa Vô Luân. Tại hạ may mắn có gặp được vị cô nương đó. Yển Yển vì từ tâm mới cho tại hạ đến đây nói với tôn giá.

Chàng xoay tay ve cằm, chắc lưỡi nói :

- Yển Yển nói gì nhỉ.

Nhìn lại Mạnh Phú, Tiêu Lân nghiêm giọng nói :

- Tại hạ không nhớ lời của Yển Yển, nhưng năng nói cho tôn giá một cơ hội để sinh tồn là trao lại Trương Phong tiêu cục cho họ Trương. Rồi mau mau rời khỏi giang hồ vô lâm, mà tìm ngôi chùa nào đó xuất gia đầu Phật, sám hối những việc mình đã làm. Chỉ như vậy Mạnh tôn giá mới giữ được mạng để tồn vong.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Tại hạ nói lời hay ý đẹp chắc chắn Mạnh tôn giá nghe theo lời của tại hạ chứ.

Mạnh Phú ngửa mặt trời khanh khách. Y vừa cười vừa nói :

- Tiêu nho sinh nói hay lắm. Thảo nào bọn hủ nho các ngươi luôn được thiên hạ gán cho là những hạng người môi mép. Ngồi vắt óc suy tưởng thảo ra những chuyện thị phi trên giang hồ.

Mạnh Phú hừ nhạt một tiếng rồi nói :

- Tiêu nho sinh! Nghe Mạnh mỗ nói đây. Mạnh mỗ chẳng biết chuyện mười lăm năm trước do ngươi thù dệt. Những gì ngươi nói bọn tiêu đầu nghe chất lỗ tai quá.

Y từ từ đứng lên định nhìn Tiêu Lân :

- Mạnh mỗ chỉ biết một điều duy nhất, chỉ một điều này thôi. Sau khi Trương Tính tổng tiêu đầu đại ca bị chết trong một lần áp tiêu, chỉ còn lại một mình Mạnh mỗ sống sót đã quay về Hàm Đan với trọng trách gây dựng lại Trương Phong tiêu cục. Để làm được điều đó...

Mạnh Phú cười khẩy rồi nói :

- Mạnh mỗ đã thay Trương Tính đại ca chăm sóc Trương phu nhân bằng tình nghĩa, nên Trương tẩu tẩu đã trở thành Mạnh phu nhân...

Tiêu Lân cướp lời Mạnh Phú :

- Và tôn giả đã trở thành Tổng tiêu đầu.

- Điều đó chắc chắn phải xảy ra như vậy thôi. Không thể nào khác hơn được

Tiêu Lân ôm quyền :

- Bái phục... Bái phục...

- Tiêu nho sinh bái phục ta cái gì?

- Tôn giá sắp xếp rất hay. Vậy tôn giá có thể cho tại hạ gặp Mạnh phu nhân không?

Mạnh Phú bật cười sáng sặc rồi nói :

- Tiêu nho sinh gặp bốn tiêu đầu đủ rồi, cần gì phải gặp phu nhân của Mạnh mỗ.

- Mạnh tôn giá không cho Tiêu Lân gặp Mạnh phu nhân thì sao chứng nhận được lời nói của tôn giá chứ.

Mạnh Phú hừ nhạt một tiếng rồi :

- Tiêu Lân? Bốn Tiêu đầu chỉ có thể cho người gặp một người.

Tiêu Lân ôn nhu nói :

- Tiêu đầu định cho Tiêu Lân gặp ai à.

Mạnh Phú gằn giọng nói :

- Diêm Vương.

Tiêu Lân nhướn mày :

- Diêm Vương? Lý do gì tại hạ phải gặp Diêm Vương?

- Lý do gì ư. Ngươi đã thù dệt ra một câu chuyện làm tổn hại thanh danh của bốn tiêu đầu. Một câu chuyện bi ối, và tệ hơn do bọn hủ nho các ngươi nặn óc chế tác ra. Một câu chuyện khiến cho Mạnh mỗ phẫn nộ, muốn đưa ngay ngươi xuống A tỳ Địa ngục gặp Diêm Vương để chuộc lại tội lỗi của mình.

Tiêu Lân khoát tay :

- Mạnh tiêu đầu. Tại hạ đây vì tình ý tốt đẹp chứ không hề có ý gì khác. Mạnh tiêu đầu không có làm chuyện bậy bạ thì thôi, có gì lại kéo Diêm Vương lão nhân gia vào chuyện này. Nếu Mạnh tiêu đầu đúng là người làm bậy, hóa ra biến cả Diêm Vương lão nhân gia thành đồng lõa của mình ư.

Chàng lắc đầu :

- Không nên! Không nên! Nếu Diêm Vương lão nhân gia nổi giận, Mạnh tiêu đầu không gánh vác nổi đâu. Tiêu Lân đã từng gặp Hắc y quỷ diện. Người đó là từ thần của Diêm Vương lão gia đó. Nhờ y mà nghe được thì Mạnh tiêu đầu khó mà bảo toàn được mạng sống của mình.

Chàng thở dài nói tiếp :

- Thực hư thế nào thì Mạnh tôn giá cứ cho tại hạ gặp Mạnh phu nhân là được rồi. Để tại hạ còn ra về mà có chuyện nó lại với Yến Yến cô nương.

Mạnh Phú gần giọng nói tiếp :

- Chẳng có Mạnh phu nhân nào cả mà chỉ có Diêm Vương chờ người thôi.

Vừa nói Mạnh phú vừa từ từ đứng lên.

Tiêu Lân nói :

- Hề... Bộ Tổng tiêu đầu định làm thiệt hại. Định giết tại hạ thật sao. Nếu Tổng tiêu đầu làm vậy hóa ra là hành động giết người diệt khẩu, đương nhiên thú nhận việc làm bại hoại của mình rồi.

Mạnh Phú cười khẩy rồi nói :

- Bốn tiêu đầu làm gì tự bốn tiêu đầu biết nhưng người ngang nhiên đến Trương Phong tiêu cục buông những lời khiếm nhã phỉ báng Tổng tiêu đầu, bấy nhiêu đó đủ để cho bốn tiêu đầu tổng người xuống cõi A tỳ. Chẳng còn gì để người phản đối nữa.

Tiêu Lân cau mày, nhăn mặt, chàng nói :

- Bứt dây động rừng, có làm chuyện bại hoại thì mới đong đống như Mạnh tiêu đầu. Còn người quang minh chính đại đâu có sùng cổ, tức giận như tôn giá đâu. Mạnh tiêu đầu hãy thú nhận đi. Sau đó trao lại Trương Phong tiêu cục cho họ Trương. Tại hạ sẽ nói thay lời Yến Yến tha cho tôn giá. Bỏ qua cơ hội này tôn giá chẳng có cơ hội thứ hai đâu.

Mạnh Phú thét lên :

- Nho sinh thói im miệng! Bốn tiêu đầu chẳng còn cơ hội cho người đâu.

Chàng ôm quyền nói :

- Tiêu Lân thất vọng về tôn giá... Thất vọng về tôn giá.

- Hãy đem sự thất vọng đó trình bày với Diêm chúa.

Mạnh Phú nhìn hai gã đại hán ngồi bên dưới nói :

- Lấy mạng nho sinh thói này hẳn không cần đến bảo đao, bốn tiêu đầu phiền đến hai đệ vậy.

Hai gã đại hán đứng lên. Họ cùng định nhìn nhìn Tiêu Lân. Cả hai lòn tay ra sau lưng. Họ chưa kịp rút binh khí thì Tịnh Nô lên tiếng :

- Mạnh tổng tiêu đầu.

Mặc dù giọng nói của Tịnh Nô nói bằng chất giọng nhu hòa nhưng giọng nói của nàng vẫn buộc Mạnh tổng tiêu đầu phải nhìn đến.

Tịnh Nô rút trong ống tay áo ra một tấm kim bài. Nàng chìa tấm kim bài đến trước Mạnh Phú tổng tiêu đầu :

- Tiêu đầu nhận ra tấm kim bài này không?

Mạnh Phú nhìn tấm Kim bài gần như không chớp mắt. Lão ngập ngừng nói :

- Kim bài tử lệnh.

- Đúng. Đây là kim bài tử lệnh của Minh chủ. Người giữ Kim bài tử lệnh thì có quyền phán lệnh như chính Minh chủ. Vậy Mạnh tổng tiêu đầu đã thấy Kim bài tử lệnh, có kháng lại Tịnh Nô không?

Mạnh Phú sa sầm mặt. Bộ mặt tròn lảng của gã những tưởng co rút lại khi tận mắt thấy tấm Kim bài tử lệnh trên tay Tịnh Nô.

Mạnh Phú tổng tiêu đầu Trương Phong tiêu cục nói :

- Bốn tiêu đầu không dám chống lại Kim bài tử lệnh.

Tịnh Nô nhìn Mạnh Phú khẽ gật đầu :

- Vậy thì tốt. Tịnh Nô thay Minh chủ lệnh cho Mạnh tiêu đầu hãy cho Tiêu Lân công tử gặp Mạnh phu nhân.

Mạnh Phú buông tiếng thở dài.

Tịnh Nô nói :

- Tiêu đầu phải thực thi mệnh lệnh của Tịnh Nô. Hay muốn kháng lại mệnh lệnh đó.

Mạch Phú ôm quyền xá :

- Bỏn tiêu đầu không dám... Không dám.

Y nhìn lại Tiêu Lân :

- Tiêu công tử sao ngay từ đầu công tử không nói mình là người của Võ lâm Minh chủ để Mạnh mẽ bồi tiếp chu đáo.

Tiêu Lân ve cằm cười mỉm rồi nói :

- Tiêu thiếu gia có phải là người của Võ lâm Minh chủ đâu mà tự nhận mình là người của Võ lâm Minh chủ. Không dám nhận... Không dám nhận.

Nhưng bây giờ Tịnh Nô muội muội đã xen vào Tiêu Lân cũng đành chiều theo ý của Tịnh Nô thôi.

Mạnh Phú đổi giọng thật ôn nhu từ tốn :

- Nếu công tử muốn gặp Mạnh nương, bỏn tiêu đầu sẽ dẫn người đi gặp.

- Ngay từ đầu Tổng tiêu đầu nhả nhận như thế có phải hay hơn không?

Tiêu Lân nhìn lại hai gã đại lực sĩ. Chàng từ tốn nói :

- Nếu tại hạ đoán không lầm nhị vị đây hẳn là Tăng Thừa và Mạnh Vĩnh trại chủ.

Mạnh Phú gượng cười nói :

- Tiêu công tử quả là có con mắt tinh tường. Đúng là Tăng Thừa và Mạnh Vĩnh. Mạnh Vĩnh là bảo đệ với bỏn tiêu đầu. Còn Tăng Thừa là bằng hữu tri giao.

Tiêu Lân mỉm cười :

- Thảo nào hai vị có mặt ở đây.

Chàng ôm quyền hướng về Mạnh Phú :

- Mạnh tôn giá, mặc dù Tịnh Nô đã dùng Kim bài tử lệnh thay Minh chủ lệnh cho tôn giá. Tuy nhiên sự vụ hôm nay Tiêu Lân không muốn nhờ đến uy vũ của Giang minh chủ. Tại hạ không muốn làm phiền đến Minh chủ bởi đây là chuyện riêng của tại hạ. Bỏn thiếu gia chỉ muốn đích thân mình truy rõ căn cơ. Để chứng minh cho điều tại hạ vừa nói, Tiêu Lân sẵn sàng thỉnh giáo cao chiêu của nhị vị Trại chủ đây.

Mạnh Phú lộ vẻ bối rối. Lão liếc trộm về phía Tịnh Nô.

Tiêu Lân nói :

- Tổng tiêu đầu đừng áy áy. Chỉ cần nhị vị Trại chủ lấy được mạng của gã nho sinh thú vị này thì xem như chẳng còn chuyện gì ở đây nữa. Tổng tiêu đầu nên tận dụng cơ hội này.

Lời nói của Tiêu Lân càng khiến cho Mạnh Phú lúng túng hơn. Lão ngập ngừng nói :

- Bỏn tiêu đầu không thể chống lại Kim bài tử lệnh.

- Tiêu Lân lại không muốn biến mình thành người theo đóm ăn tàn hay dựa vào người khác mà hành sự.

Chàng nhìn lại Mạnh Vĩnh và Tăng Thừa từ tốn nói :

- Bỏn tiêu đầu Mạnh Phú đã lệnh cho nhị vị huynh trưởng. Đừng nghĩ tại hạ là người của Võ lâm Minh chủ. Nhị vị hãy xem như không có Kim bài tử lệnh vậy.

Tịnh Nô lên tiếng :

- Tiêu huynh.

Chàng nhìn nàng khẽ lắc đầu, từ tốn nói :

- Tịnh Nô. Việc hôm nay huynh đã có chủ đích. Hãy để cho Tiêu huynh tự giải quyết chuyện này.

Chàng nhìn lại Mạnh Phú :

- Tổng tiêu đầu đồng ý chứ.

Mạnh Phú ôm quyền :

- Cung kính không bằng phụng mạng, nếu có chuyện gì xảy ra cho công tử, xin công tử đừng trách bôn tiêu đầu.

- Đạo kiếm vô phân, chương pháp vô tình, Tiêu Lân nào dám oán trách Mạnh tiêu đầu chứ.

Mạnh Phú nhìn Tịnh Nô.

Tiêu Lân nhận ra hai luồng nhãn quang bối rối của họ Mạnh.

Chàng nói với Tịnh Nô :

- Tịnh Nô! Hãy chuẩn y lời của huynh.

Tịnh Nô buông tiếng thở dài. Nàng cất Kim bài tử lệnh.

Tịnh Nô nói :

- Huynh muốn cho Mạnh tiêu đầu thấy bản lĩnh của mình. Tịnh Nô không dám can.

Tiêu Lân nhìn nàng điểm nụ cười mỉm. Chàng nhìn lại Tăng Thừa và Mạnh Vĩnh :

- Bôn thiếu gia thỉnh mời nhị vị tôn giá.

Mạnh Phú khẽ gật đầu với hai người đó. Nhận được cái gật đầu của Mạnh Phú. Tăng Thừa lẫn Mạnh Vĩnh liền rút binh khí. Trên tay gài là hai ngọn quý đao sáng ngời.

Tiêu Lân từ tốn nói :

- Tại hạ ấn chứng võ công của nhị vị bởi vì Mạnh tiêu đầu nói, nhị vị có thể lấy mạng bôn thiếu gia mà không cần đến Mạnh tiêu đầu. Nhưng nếu nhị vị không làm được như ý của Mạnh tiêu đầu thì phải ngoan ngoãn nói ra sự thật đó nhé.

Tăng Thừa vuốt mấy sợi râu dài mọc ngay giữa má rồi nói :

- Tăng mỗ sẽ nói với Tiêu công tử.

Y vừa nói vừa vung quý đao đồn tám thành nội lực chém thẳng vào Tiêu Lân.

Thế đao của Tăng Thừa khiến cho Tịnh Nô không khỏi giật mình buột miệng thốt :

- Tiêu huynh.

Lời còn đọng trên môi miệng nàng thì Tiêu Lân đã thi triển “Hành Tẩu Di Hình bộ” lách tránh chiêu công của đối phương, chàng vừa phát tác Huyết chỉ điểm vào lưỡi quý đao.

Keng!

Lần phát tác Huyết chỉ này, Tiêu Lân dụng đến tám thành nội lực. Nội công của chàng giờ đây đã có thêm nội lực của chính Tuệ Thiện đại sư truyền thụ, nên đao chỉ có uy lực di sơn đảo hải đến độ Tiêu Lân cũng phải sửng sờ.

Sau âm thanh khô khốc đó, ngọn quý đao bật ra khỏi tay Tăng Thừa. Nó chưa kịp rơi xuống đất thì Tiêu Lân đã sử dụng “Hấp Tinh Đại Tà công” hút lấy. Ngọn khoái đao lọt thỏm vào tay chàng. Tiêu Lân nhích bộ đặt lưỡi đao vào ngay yết hầu họ Tăng.

Mọi sự biến diễn chỉ trong chớp mắt gần như Tăng Thừa không có chút phản ứng gì. Ngay cả Mạnh Phú và Mạnh Vĩnh cũng trở mắt ra nhìn. Cả hai không thể nào tin được sự biến diễn ra ngay trước mắt họ.

Đặt lưỡi đao vào cổ Tăng Thừa, Tiêu Lân nói :

- Tăng tôn giá đã nghiệm ra võ công của tại hạ rồi chứ?

Tăng Thừa xuất hạm mồ hôi. Y miễn cưỡng nói :

- Tiêu nho sinh cứ lấy mạng Tăng mỗ.
- Hãy cho tại hạ biết chuyện xảy ra tại Đoạn Hồn nhai có đúng như lời tại hạ nói không?
- Tăng mỗ không biết gì cả.
- Hay thật.

Chàng quăng ngọn lười đao xuống sàn gạch :

- Không biết, xem như tôn giá không có can dự vào. Nhưng nếu Tiêu Lân thiếu gia biết Tăng tôn giá nói hai lời thì sẽ thỉnh cầu lão Diêm chúa chuyển ngay sứ giả đến lấy mạng tôn giá đó.

Tăng Thừa liếc xéo về phía Mạnh Phú rồi cúi gầm mặt xuống.

Tiêu Lân nhìn lại Mạnh Phú :

- Mạnh tiêu đầu... Giờ hẳn không thể giấu Mạnh phu nhân chứ.

Mạnh Phú ôm quyền từ tốn nói :

- Tiêu công tử, bốn tiêu đầu có mất nhưng không có tròng. Nay đã nghiệm ra cao nhân, đâu dám không tuân lệnh Tiêu công tử.

Mạnh Phú ôm quyền hướng lên trời :

- Bốn tiêu đầu chỉ còn tin vào trời đất chứng giám cho sự thanh bạch của Mạnh mỗ.

Tiêu Lân nhìn Mạnh Phú, chàng nghĩ thầm :

- “Ôi cha, giờ thì khác hẳn trước rồi. Mạnh tôn giá giống một con kỳ nhông đổi màu. Có ma mới tin vào lời của tôn giá”.

Ý niệm đó trôi qua đầu, Tiêu Lân ôm quyền từ tốn nói :

- Mạnh tôn giá tin vào trời đất còn bốn thiếu gia thì chỉ tin vào Trương phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Hư thực - Thực hư

Tổng tiêu đầu Mạnh Phú không còn giữ thái độ cao ngạo như lúc ban đầu gặp Tiêu Lân và Tịnh Nô. Lão như thể biến thành một con người khác, vừa khúm núm vừa hòa nhã và xum xoe. Thái độ đó của lão cũng khiến Tiêu Lân nực cười.

Đại yến được bày ra ngay giữa đại sảnh tiêu cực. Một bàn đại yến làm Tiêu Lân cũng phải sửng sốt. Tất cả mọi vật dụng phục vụ cho bàn đại yến đó đều bằng vàng, và thức ăn thì toàn những sơn hào hải vị mà Tiêu Lân nghĩ đến ngay cả những đại lâu nổi tiếng Hàm Đan cũng không thể có.

Ngồi bên cạnh Tịnh Nô, Tiêu Lân quay sang nói với nàng :

- Muội biết vì sao huynh có được buổi yến tiệc thịnh soạn như vậy không?

Tịnh Nô nhỏ nhẹ nói :

- Vì huynh. Mạnh tổng tiêu đầu muốn chuộc lỗi với huynh.

Tiêu Lân lắc đầu :

- Tiêu huynh có gì để cho lão chuộc lỗi đâu. Mạnh tiêu đầu đãi yến tiệc thịnh soạn chỉ vì biết muội là người của Minh chủ võ lâm đó.

Chàng nhìn nàng mỉm cười nói tiếp :

- Xem ra đi cùng với Tịnh Nô, huynh chẳng thiệt thòi gì. Nếu như sau này Tiêu huynh không còn ngân lượng thì mượn tạm chiếc Kim bài từ lệnh của

Tịnh Nô là tìm được cái ăn. Muội đồng ý với không?

Tịnh Nô thẹn thùng nói :

- Tiêu ca.

Tiêu Lân nhướng mày :

- Sao... Không được à.

- Kim bài tử lệnh là của Minh chủ ban phát cho Tịnh Nô đang có chuyện bất trắc mới dụng đến. Nó là uy linh của Minh chủ. Chứ đâu phải vật tầm thường để kiểm cái ăn.

Tiêu Lân lắc đầu nói :

- Tịnh Nô khờ quá.

Nàng nhướng mày nhìn chàng :

- Sao Tiêu ca nói muội khờ?

- Không khờ sao được. Khi Minh chủ đã ban phát xem như Kim bài tử lệnh là của muội rồi, tùy nghi sử dụng. Con người thì có thiếu gì chuyện bất trắc xảy ra. Chẳng lẽ đói mà không dụng đến uy linh của Minh chủ thì phải ăn Kim bài tử lệnh.

Chàng nhìn bàn đại yến :

- Tịnh Nô, chúng ta ăn và uống no say một bữa đi.

Nói rồi Tiêu Lân bung chén rượu.

Tịnh Nô nói :

- Tiêu ca không sợ Mạnh tiêu đầu hạ độc à?

- Cho dù gan của Mạnh Phú có to như gan cóc thì cũng không dám đầu độc đâu.

- Sao huynh biết?

- Có gì mà không biết chứ. Lão đã biết có Tịnh Nô ở đây thì làm gì dám hạ độc. Rủi huynh không chết mà vô tình hại đến muội. Lão sẽ phải đối phó với Minh chủ sao đây. Do đó huynh không sợ lão hạ độc công.

Chàng bung chén rượu nói với Mạnh Phú :

- Mời tiêu đầu.

Mạnh Phú bung chén.

- Bỏn tiêu đầu kính công tử.

Tiêu Lân hướng chén về phía Tăng Thừa và Mạnh Vĩnh :

- Nhị vị huynh trưởng cùng tham gia chứ.

Tăng Thừa và Mạnh Vĩnh khẽ gật đầu.

Tiêu Lân nói :

- Chúng ta cùng cạn chén.

Nói rồi Tiêu Lân trút chén rượu vào miệng uống cạn. Chàng thản nhiên ăn và uống, chẳng thèm màng đến Mạnh Phú và Tăng Thừa lẫn Mạnh Vĩnh. Tiêu Lân cầm cả con gà mái, no tròn bóng lưỡng đưa lên ngắm nghía rồi nói :

- Tại hạ hông biết Mạnh tổng tiêu đầu tìm đâu ra con gà mái ú thể này đem về đãi tại hạ.

Mạnh Phú gượng cười nói :

- Tiêu công tử! Đãi công tử bữa yến tiệc này bốn tiêu đầu đã phái toàn bộ gia nhân trong tiêu cục tìm những món ăn ngon nhất tại Hàm Đan. Bốn tiêu đầu chỉ sợ Tiêu thiếu hiệp ăn không ngon miệng thôi.

Tiêu Lân chất lưỡi :

- Rượu ngon, thức ăn ngon tất phải ăn ngon rồi. Tại hạ là người sành về ăn uống, nên rất biết thưởng thức những món ăn ngon.

Tiêu Lân lại ngắm nghía con gà mái luộc chín trên tay mình. Chàng lẩm bẩm nói :

- Sao nó giống quá.

Lời nói của Tiêu Lân đã lọt vào tai Mạnh Phú. Mạnh Phú hỏi :

- Tiêu thiếu hiệp nói con gà đó giống gì à.

Tiêu Lân nheo mày ngắm con gà một lúc rồi ngẩng lên nhìn Mạnh Phú :

- Tiêu đầu có để mắt đến cái mặt con gà này không?

- Bỏ tiêu đầu không quan tâm lắm.

- Thảo nào Mạnh tiêu đầu không thấy nó giống. Mặt con gà mái này vừa tròn vừa mập, đúng ra nó phải là con gà đẻ sai mới phải, nhưng khôn nổi nó chẳng chịu đẻ. Gà mái mà không đẻ tất biến thành gà trống, gà trống thì phải gáy nhưng nó lại không gáy, thì rõ ràng là gà mái. Giống gà này chỉ có một cách đẻ dùng làm đãi khách thôi.

Tiêu Lân chất lưỡi :

- Cổ nhân có để lại kinh nghiệm, nếu ai có mặt gà mái thì họ là hạng tiểu nhân cần phải tránh xa. Nếu không biết nhìn mà kết thân với những hạng người như vậy ắt sẽ gặp họa thôi.

Chàng nói rồi nhìn lại Mạnh Phú. Đôi chân mày Tiêu Lân nheo lại.

Mạnh Phú cau mày nhìn chàng :

- Tiêu thiếu hiệp nhìn gì vậy?

Tiêu Lân ôm quyền :

- Tại hạ lấy làm lạ quá.

- Lạ gì?

- Sao... Sao Mạnh tiêu đầu lại không có râu nhỉ?

Mạnh Phú đỏ mặt. Y mím môi như thể nén cơn cuồng nộ bùng lên trong tâm tưởng.

Y miễn cưỡng chén rượu nói :

- Mạnh mỗ cũng rất hổ thẹn vì không có râu nhưng rồi sự hổ thẹn đó cũng qua mau khi Mạnh mỗ không để tâm đến nó nữa.

Y chìa chén rượu về phía Tiêu Lân :

- Mạnh mỗ xin mời Tiêu thiếu hiệp.

Y nói rồi không chờ Tiêu Lân nói gì liền dốc chén rượu uống cạn. Uống cạn chén rượu đó, Mạnh Phú quay vào trong, nói :

- Phu nhân hãy ra tham kiến Tiêu thiếu hiệp và Tịnh Nô cô nương.

Tấm rèm cửa hậu từ từ vén lên và một trung phụ bước ra. Tiêu Lân quan sát trung phụ.

Trung phụ có khuôn mặt trái xoan, mắt to, vôi đôi mày lá liễu vừa mỏng vừa sắc. Khuôn mặt của người này là một sự hoàn chỉnh, duy có chiếc mũi hơi thô, nếu không thì cũng đáng mặt là một trang giai nhân của Hâm Đan.

Trung phụ bước đến xá Mạnh Phú :

- Tiệp thiếp tham kiến tướng công.

Về nhu mì, nhã nhặn của trung phụ khiến Tiêu Lân phải cau mày. Chàng nghĩ thầm :

- “Không biết bà ta có xem Mạnh Phú là kẻ thù của mình không? Lòng dạ nữ nhân thật là khó lường. Hết Dị Thi Âm giờ lại đến Trang Như Hảo sao”.

Mạnh Phú khẽ gạt đầu rồi nói :

- Phu nhân! Tiêu công tử có mấy lời muốn tham kiến phu nhân.

Trung phụ nhìn lại Tiêu Lâm. Rồi bước đến trước mặt chàng, ôm quyền nhũn nhặn nói :

- Công tử có điều chi cần hỏi Trang Như Hảo?

Tiêu Lâm đứng lên quan sát Như Hảo. Chàng điểm một nụ cười mỉm.

Chàng nghĩ thầm :

- “Ta đâu có biết mặt Trang Như Hảo là ai. Yển Yển lại không nhớ rõ mẹ của mình. Chẳng biết người này có đúng là Trang Như Hảo hay không?”

Tiêu Lâm ôm quyền từ tốn nói :

- Phu nhân. Tại hạ là Tiêu Lâm, bằng hữu với Yển Yển. Phu nhân còn nhớ Yển Yển không?

Như Hảo gạt đầu :

- Sao Yển Yển còn sống à.

Lệ trào ra khóe mắt Như Hảo. Như Hảo thôn thức nói :

- Ta tưởng đâu Yển Yển đã chết rồi.

Tiêu Lâm buông tiếng thở dài nói :

- Trang phu nhân! Yển Yển vẫn còn sống nên tại hạ mới đến đây.

Tiêu Lâm ve cằm :

- Tại hạ sẽ đưa phu nhân đến gặp Yển Yển, nhưng không phải lúc này. Có một vài chuyện tại hạ muốn hỏi phu nhân.

- Công tử cứ hỏi.

Tiêu Lâm thuật lại câu chuyện Trương Phong tiêu cục bị cướp tiêu tại Đoạn Hồn nhai, Trương Tính thì bị Mạnh Phú và Tăng Thừa, Mạnh Vĩnh đón đến đường cùng phải ôm Yển Yển nhảy xuống Đoạn Hồn nhai.

Chàng thuật xong mọi chi tiết mới hỏi :

- Tại hạ mạo phạm hỏi phu nhân, chuyện đó có thật không. Và tại sao phu nhân lại trở thành Mạnh phu nhân.

Trang Như Hảo lắc đầu :

- Tiêu công tử, làm gì có chuyện đó.

- Thế chuyện gì đã xảy ra tại Trương Phong tiêu cục này?

Như Hảo thở dài :

- Nói ra câu chuyện này hổ thẹn vô cùng.

- Phu nhân có thể nói cho tại hạ và mọi người nghe được không? Nếu như không đúng như tại hạ nghe thì tại hạ xin khấu đầu tạ tội với Mạnh tiêu đầu.

Trang Như Hảo thở dài rồi nói :

- Đây là câu chuyện mà bốn phu nhân đã giấu kín trong lòng mình bao nhiêu năm nay. Muốn quên nhưng không quên được.

Thở ra một lần nữa, Như Hảo nhìn Tiêu Lâm :

- Cơ nghiệp Trương Phong tiêu cục này của họ Trương tạo ra. Trương Tính chỉ là một Tổng tiêu đầu. Lúc đó Trương Tính rất quang minh chính đại nên Như Hảo sinh tình kết nghĩa tào khang. Không ngờ tất cả chỉ là vẻ bề ngoài của y mà thôi. Sau khi có được Yển Yển, Trương Tính âm mưu đoạt Trương Phong tiêu cục, và cấu kết với ngoại nhân. Tệ bạc hơn nữa, y còn ngoại tình, chực bán đứng Trang Như Hảo cho ngoại nhân.

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Phu nhân có thể cho tại hạ biết ngoại nhân đó là ai không?

- Những cao thủ ngoài Tây Vực. Như Hào không biết những người đó.

- Trương tiêu đầu không thực hiện âm mưu đó.

Như Hào nhìn vào mắt chàng :

- Nếu y thực hiện được mưu đồ xấu xa đó thì Như Hào chẳng còn đứng ở đây nói tất cả sự thật với Tiêu công tử. Y không thực hiện được, bởi Mạnh tướng công đã phát hiện ra. Người đã nhờ nhị vị lão đệ Tăng Thừa và Mạnh Vĩnh giúp đỡ cho họ Trương giữ lại tiêu cục.

Tiêu Lâm thở dài :

- Thế sao Trương Tĩnh phải nhảy xuống Đoạn Hồn nhai?

- Công tử. Sự việc bại lộ, Trương Tĩnh cướp lấy Yến Yến làm áp lực với Như Hào. Vì lo cho Yến Yến, lúc đó còn quá nhỏ nên mọi người đuổi theo Trương Tĩnh. Vô hình chung y đã ôm Yến Yến nhảy xuống Đoạn Hồn nhai. Y thật là người tán tận lương tâm.

Tiêu Lâm quyền :

- Phu nhân. Sự thể xảy ra như vậy phu nhân có đau lòng không?

- Ai mà không đau lòng với cảnh ngộ đó chứ. Lão nhân gia cảm ân của Mạnh huynh nên sau ba năm đã cho Mạnh huynh se duyên cùng Như Hào, rồi trao toàn bộ cơ nghiệp Trương Phong cho Mạnh huynh.

Tiêu Lâm khẽ gật đầu.

Như Hào nói :

- Công tử. Yến Yến giờ đang ở đâu? Như Hào sẽ cho người đến đón Yến Yến về tiêu cục.

- Tất nhiên tại hạ sẽ đưa phu nhân đến gặp Yến Yến.

Chàng ôm quyền hướng về Mạnh Phú :

- Mạnh tôn giá. Giờ Tiêu Lâm mới biết được sự thật. Thì ra những gì Tiêu Lâm nghe đều là những lời gian trá cả. Nay Mạnh phu nhân nói rõ sự thật mới sáng mắt ra. Tiêu Lâm có mạo phạm đến Mạnh tôn giá mong tôn giá xá tội.

Mạnh Phú khoát tay :

- Tiêu thiếu hiệp sao lại nói vậy. Lúc đầu chúng ta không hiểu nhưng đã hiểu thì đương nhiên trở thành người trong một nhà. Mạnh mỗ rất muốn Tiêu thiếu hiệp trở thành người của Trương Phong tiêu cục.

Tiêu Lâm ôm quyền xá :

- Đa tạ Mạnh tôn giá. Tôn giá không bắt tội còn trọng vọng Tiêu Lâm như vậy. Tiêu Lâm hổ thẹn vô cùng.

Tiêu Lâm chợt cau mày nhìn lại Trang Như Hào :

- À... Có chuyện này không biết Mạnh phu nhân có thể cho Tiêu Lâm thị chứng được không?

Như Hào ôn nhu nói :

- Công tử cứ hỏi.

Tiêu Lâm ôm quyền hướng về Mạnh phu nhân :

- Mạnh tiêu đầu, chuyện Tiêu Lâm thỉnh giáo rất quan trọng. Tại hạ tuyệt nhiên không có ý xúc phạm đến Trang phu nhân.

Mạnh Phú giả là nói :

- Tiêu thiếu hiệp có gì cứ hỏi.

Tiêu Lâm nhìn lại Trang Như Hào :

- Phu nhân! Chẳng giấu gì phu nhân. Trước khi tại hạ đến đây có hỏi Yến Yến về nhân dạng của phu nhân, nhưng tiếc Yến Yến còn nhỏ nên không nhớ gì cả. Nhưng trên người phu nhân có một dấu tích mà Yến Yến không bao giờ quên.

Đôi chân mày lá liễu của Như Hào nhíu lại :

- Công tử muốn thăm chúng xem tôi có thật là Trang Như Hảo không chứ gì?

Tiêu Lân ôm quyền :

- Phu nhân đã hiểu ý Tiêu Lân. Nếu không thăm chúng dấu tích đó, tại hạ chẳng thể nào yên lòng với sự quyết đoán của mình.

- Công tử cứ nói.

Tiêu Lân lưỡng lự rồi nói :

- Yến Yến nói cho tại hạ biết phía ngực trái của phu nhân, cách đầu nhũ hoa một đốt tay có nốt ruồi son. Đây là dấu tích duy nhất để nhận ra người. Nếu phu nhân không nệ hà, Tiêu Lân sẽ nhờ đến Tịnh Nô xem qua dấu tích đó.

Như Hảo nhìn lại Mạnh Phú. Mạnh Phú khẽ gật đầu.

Như Hảo nhìn lại Tiêu Lân :

- Ở đây bất tiện. Công tử có thể cho ta và Tịnh Nô vào biệt phòng?

Tiêu Lân gật đầu :

- Tất nhiên rồi.

Chàng nhìn lại Tịnh Nô :

- Tịnh Nô muội muội. Huynh nhờ muội nhé.

Tịnh Nô gật đầu.

Như Hảo mỉm cười với Tịnh Nô, rồi dõng bước đi vào cửa hậu.

Tịnh Nô đứng lên toan đi theo Như Hảo, nhưng Tiêu Lân đã nắm tay nàng lại :

- Tịnh Nô! Không nên gấp như vậy. Hãy nghe huynh nói đây.

Tịnh Nô nhìn lại chàng :

- Huynh muốn nói gì?

- Tiêu Lân nói cho mọi người cùng nghe: Đây là một dấu tích rất quan trọng, nhất định muội phải quan sát cẩn thận nhưng tuyệt nhiên không được đụng đến người Mạnh phu nhân để tỏ lòng ngưỡng mộ với Mạnh tiêu đầu đó.

Chàng mỉm cười nói tiếp :

- Hy vọng muội sẽ cho huynh sự quyết định đúng đắn.

- Tịnh Nô sẽ không làm huynh thất vọng.

Tịnh Nô đi rồi, Tiêu Lân quay trở lại bàn tiệc, tiếp tục đối ẩm với Mạnh phú. Chàng uống rượu với Mạnh Phú và Tăng Thừa cùng Mạnh Vĩnh với một thái độ rất hồ hởi và phấn chấn.

Một lúc sau Tịnh Nô và Trang Như Hảo quay trở ra.

Tịnh Nô nói :

- Tiêu huynh! Đúng như Tiêu huynh nói. Bên ngực trái của Trang phu nhân có nốt ruồi son.

Tiêu Lân ôm quyền xá Trang Như Hảo :

- Phu nhân bỏ qua sự khiếm nhã của tại hạ.

Như Hảo mỉm cười nói :

- Công tử đừng nói vậy. Bất cứ ai trong tình cảnh của công tử cũng phải làm như vậy thôi.

- Phu nhân đỡ lời, tại hạ cảm thấy bớt hổ thẹn phần nào.

Chàng bước ra trước mặt Mạnh Phú :

- Mạnh tôn giá. Xin hãy nhận một xá của Tiêu Lân. Gọi là tạ tội với tiêu đầu.

Mạnh Phú bật đứng lên, khoát tay như thể có bầy ruồi bâu vào mặt. Y vồn vã nói :

- Công tử! Xin đừng làm vậy, Mạnh mỗ này mắc nợ công tử mới đúng. Vì nếu không có công tử, Mạnh mỗ mãi mang hàm oan này suốt đời mà không rửa được.

Y giả là cười :

- Mạnh mỗ phải xá lại công tử mới đúng thôi.

Tiêu Lân ôm quyền nói :

- Mạnh tiêu đầu đã không nhận thì Tiêu Lân xin được rút lại một xá của mình. Mạnh tiêu đầu có thể cho tại hạ và Tịnh Nô lưu lại đây vài ngày để lo một vài việc nhỏ rồi sẽ lên đường.

Như Hảo nói :

- Công tử. Vậy chừng nào công tử mới đưa tôi và Mạnh tướng công đến gặp Yến Yến.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Tại hạ chẳng giấu gì phu nhân. Yến Yến giờ đang ở trong Tử Địa Vô Luân hay còn gọi là Lạc Hồn cốc. Yến Yến ở trong đó rất thanh nhàn nên chẳng muốn ra ngoài nữa. Với lại không phải ai muốn vào Lạc Hồn cốc cũng được. Khi nào có cơ hội tại hạ nhất định sẽ đưa phu nhân và Mạnh tiêu đầu đến Lạc Hồn cốc thăm Yến Yến.

Mạnh Phú bước đến bên Tiêu Lân nói :

- Tiêu công tử! Công tử đã có lòng hóa giải những oan nghiệp của Mạnh mỗ. Nếu công tử không lưu lại đây thì Mạnh mỗ cũng nín chân công tử và Tịnh Nô cô nương ở lại cho thỏa lòng tri giao.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Đa tạ Tổng tiêu đầu.

Chàng xá Mạnh Phú :

- Đa tạ tiêu đầu.

Mạnh Phú giả là nói :

- Khách sáo... Khách sáo. Tiêu công tử và Mạnh mỗ giờ đã là người nhà, thậm chí còn hơn thế nữa.

Tiêu Lân mỉm cười. Nụ cười của chàng có quá nhiều bí ẩn khiến cho Mạnh Phú đang giả là cũng bất giác ngưng bật lời nói lại.

* * * * *

Tiêu Lân chấp tay đứng bên cửa sổ cùng với Tịnh Nô. Chàng ôn nhu hỏi :

- Tịnh Nô! Muội thấy rõ nốt ruồi bên đầu nhũ hoa trái của Trang phu nhân chứ?

Tịnh Nô gật đầu :

- Tiêu huynh! Muội đã quan sát thật kỹ.

Tiêu Lân nhìn lại nàng :

- Muội chắc có nốt ruồi đó không?

- Chắc.

Tiêu Lân mỉm cười nói :

- Huynh đồ muội. Vị Trang phu nhân đó có thật là Trang Như Hảo phu nhân không?

- Đã có nốt ruồi đó tất đúng là Trang Như Hảo phu nhân rồi.

Tiêu Lân nhướn mày nhìn nàng :

- Thế mà huynh cam đoan với Tịnh Nô, Trang Như Hảo phu nhân không phải là Trang Như Hảo phu nhân.

Tịnh Nô nheo mày :

- Tiêu ca nói vị phu nhân đó là giả.

- Đích thị là giả.

- Là giả sao lại có nốt ruồi đúng như huynh nói.

Tiêu Lân mỉm cười với nàng :

- Tịnh Nô xá muối của Tiêu ca sao mà khờ quá.

- Tịnh Nô không hiểu ý Tiêu ca.

- Chính vì Trang Như Hảo phu nhân có nốt ruồi đó nên Tiêu ca mới khẳng định đó là vị phu nhân giả. Còn đích thực... muối hiểu ý huynh chưa.

Tịnh Nô lắc đầu :

- Tịnh Nô không hiểu.

Tiêu Lân nhướn mày :

- Nào mở rộng tâm thức đi, muối sẽ hiểu ngay.

Tịnh Nô cau mày :

- Huynh nói cho muối biết, tại sao Trang Như Hảo phu nhân là giả? Có gì mà muối không hiểu chứ?

Tiêu Lân mỉm cười với nàng, rồi nói :

- Tịnh Nô nè, huynh có bao giờ biết trong cơ thể muối có dấu tích gì đâu. Bỗng dưng huynh nghĩ ra và nói bừa. Bên ngực trái của muối có một nốt ruồi son. Nếu không có nốt ruồi son đó thì không phải Tịnh Nô.

Tịnh Nô nheo mày :

- Vậy là huynh chỉ nói bừa dấu tích trên người Trang Như Hảo?

Tiêu Lân gật đầu :

- Nói bừa, nhưng rồi dấu tích đó lại xuất hiện. Chứng tỏ dấu tích kia được ngẫu tạo ra. Họ ngẫu tạo tất lỗi ngay ra cái đuôi gian trá. Còn hỏi gì nữa không?

Tịnh Nô nhìn chàng :

- Ai dạy cho huynh cái trò này vậy?

Tiêu Lân chỉ vào đầu mình :

- Huynh dạy cho huynh đó. Phàm kẻ gian trá thì luôn hành sự bằng sự gian trá của mình.

Chàng buông một tiếng thở dài rồi nói.

- Huynh chỉ lo không biết Trang Như Hảo phu nhân thật bây giờ ra sao đây. Nhất định sự xuất hiện của huynh tại Trương Phong tiêu cục đã bút dây động rừng. Mạnh Phú sẽ hạ Trang Như Hảo phu nhân nếu như người còn sống.

Thốt ra câu này về mặt Tiêu Lân trang trọng và đánh hấn lại.

Tịnh Nô nhìn chàng nói :

- Tiêu ca... Tiêu ca cho Tịnh Nô hỏi một điều này nhé.

Tiêu Lân gật đầu.

- Muội hỏi, Tiêu ca sẵn sàng trả lời.

- Tiêu ca phải trả lời bằng sự thành thật không được gian trá với muội.

Tiêu Lâm gật đầu.

- Với Tịnh Nô, nếu Tiêu Lâm là kẻ gian trá thì chẳng phải là Tiêu Lâm và cũng chẳng dám nhìn mặt muội.

- Muội tin huynh.

Muội hỏi đây :

- Yến Yến cô nương là gì mà Tiêu ca lo lắng cho cô nương đó như vậy?

Tiêu Lâm nhăn mày nhìn vào mắt nàng :

- Hê... Tiêu ca biết ngay, thế nào Tịnh Nô cũng hỏi Tiêu ca câu này. Thật ra Tiêu ca mang ân Yến Yến cô nương rất nhiều. Nếu không có Yến Yến, Tiêu ca đã mất mạng ở biệt cung của Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc. Nếu không có Yến Yến, Tiêu ca không thụ nạp được Hấp Tinh Đại Tà công. Nếu không có Yến Yến, Tiêu ca không thể rời Tử Địa Vô Luân. Nàng chấp nhận ở lại đó để Tiêu ca ra ngoài. Và Tiêu ca đã hứa với nàng phải lấy lại Trương Phong tiêu cục cho họ Trương. Lời nói của Tiêu ca nặng tựa Thái Sơn không thể nói rồi không làm.

Chàng buông tiếng thở dài :

- Nay Tiêu ca đã bứt dây động rừng, lo là lo cho Trang Như Hảo phu nhân.

Tịnh Nô nhìn chàng.

- Tịnh Nô phải ngưỡng mộ Tiêu ca.

- Hê... Đừng nói những lời khách sáo đó với huynh chứ.

Nàng mỉm cười.

- Tiêu ca tính sao đây?

Tiêu Lâm nghiêm giọng nói :

- Ý của huynh muốn lưu lại đây để tìm tung tích Trang Như Hảo phu nhân. Muội hiểu ý huynh chứ?

- Muội hiểu. Tiêu ca có muốn Tịnh Nô dùng Kim bài tử lệnh giúp cho Tiêu ca không?

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Không không. Kim bài tử lệnh là của Minh chủ ban cho muội. Không phải chuyện gì cũng đem Kim bài tử lệnh ra dùng cả. Chỉ khi nào đói quá mới dùng đến thôi.

Tiêu Lâm nói rồi phá lên cười.

Đang cười Tiêu Lâm chợt ngưng bật lại. Chàng nhìn lên mái ngói, Tiêu Lâm nói :

- Biệt phòng của tại hạ có cửa để vào, trên nóc đầu có cửa. Các hạ muốn vào đối ẩm với bổn thiếu gia thì cứ vào bằng cửa chính, cần gì phải lúp ló trên nóc nhà chứ.

Có tiếng động trên mái ngói rồi mọi sự trở lại im lặng.

Tiêu Lâm quay lại Tịnh Nô nói :

- Mạnh Phú cho người theo dõi Tiêu ca và muội. Nhất cử nhất động của huynh và muội hẳn đã được người của Trương Phong tiêu cục chú nhãn đến. Điều này chứng tỏ Trang Như Hảo phu nhân vẫn còn sống và bị giam cầm ở đâu đó.

- Tiêu ca. Phải làm gì để cứu Trang Như Hảo phu nhân?

Tiêu Lâm nhìn Tịnh Nô nheo mày suy nghĩ rồi nói :

- Tịnh Nô giúp huynh... Muội có thể giả dạng huynh đi đứng trong biệt phòng này. Còn huynh sẽ theo dõi Mạnh Phú. Tiêu ca sợ hẳn sẽ giết Trang phu nhân để diệt khẩu.

Tịnh Nô gật đầu.

- Muội cũng nghĩ như Tiêu ca.

- Tiêu ca phải hành động trước gã, may ra mới cứu được Trang phu nhân. Có cứu được Trang phu nhân mới có thể lấy lại được Trương Phong tiêu cục.

Tĩnh Nô gật đầu.

Tiêu Lâm nói nhỏ vào tai Tĩnh Nô, rồi bước đến bàn bày rượu ra. Chàng nhìn Tĩnh Nô mỉm cười.

Nàng khẽ gật đầu với chàng.

Tiêu Lâm nhướn mày nói :

- Tĩnh Nô muội... Huynh và muội sẽ uống rượu thâu đêm suốt sáng chứ. Hào tửu của Trương Phong tiêu cục quá ngon, ta không thể nào ngủ được.

Tiêu Lâm vừa nói vừa vận chuyển Hấp Tinh Đại Tà công hướng lên mái ngói tạo thành một cái lỗ vừa đủ một người chui qua. Những viên ngói được rút ra được luồng xoáy kinh Hấp Tinh Đại Tà công đưa xuống nhẹ nhàng như những cánh bướm đậu xuống sàn biệt phòng.

Tiêu Lâm nhướn mày :

- Tĩnh Nô bảo trọng.

Tĩnh Nô nói :

- Tiêu ca cũng phải bảo trọng đó.

Tiêu Lâm toan thi triển Hành Tẩu Di Hình bộ thì bất ngờ Tĩnh Nô nắm tay chàng.

- Tiêu ca.

Nhìn lại Tĩnh Nô Tiêu Lâm nói :

- Muội.

Nàng buông tay Tiêu Lâm nhỏ nhẹ nói :

- Huynh hứa với muội là bất cứ chuyện gì huynh cũng phải cẩn trọng.

Tiêu Lâm gật đầu :

- Huynh hứa.

Nàng mỉm môi chớp mắt. Sau cái chớp mắt đó trong đôi thu nhãn của Tĩnh Nô phảng phất một làn nước long lanh. Nàng nức nhen nhưng không khóc mà gượng nói :

- Tĩnh Nô lo cho huynh.

Tiêu Lâm nắm tay nàng :

- Tiêu ca cũng lo cho muội. Huynh sẽ quay về.

Nói rồi Tiêu Lâm thi triển “Hành Tẩu Di Hình bộ” băng qua lỗ hổng trên mái ngói.

Chàng đi rồi chân diện Tĩnh Nô chợt thay đổi. Về nhu mì đoan thực chợt biến mất, thay vào đó là những nét lạnh lùng, mà chỉ nhìn thấy thôi đã khiến kẻ đối diện phải rợn người.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Vạch mặt

Tăng Thừa đẩy cánh cửa kiên cố chẳng khác gì thiên lao từ từ rồi cùng với Mạnh Vĩnh và Trang Như Hảo bước vào thạch thất.

Trong thạch thất là một trung phụ với mái tóc hoa râm rối bời. Chân diện héo úa trông thật khốn khổ và nhẵn nhụi. Ba người đó vừa bước vào, trung phụ ngẩng mặt nhìn lên họ. Đôi mắt đờ đẫn, tợ hồ mắt hắc sinh khí.

Trung phụ nói :

- Cáp Tiêm! Các người đến đưa Như Hảo đi gặp tướng công và Yến Yến không?

Mạnh Vĩnh và Tăng Thừa bước ra đứng sau lưng Cáp Tiêm, người vừa giả trang làm Trang Như Hảo.

Cáp Tiêm bước đến trước mặt Trang Như Hảo. Thị chấp tay sau lưng, ôn như nói :

- Trang phu nhân. Bồn nương đến nói cho phu nhân một tin vui cũng nói cho phu nhân một tin buồn.

- Mười lăm năm bồn phu nhân bị gã nghĩa đệ đồn mạt Mạnh Phú giết chồng giết con rồi giam vào trong thạch thất này đã quá đủ rồi. Quá đủ để bồn phu nhân tiếp nhận sự đau khổ thì đâu có tin gì khiến cho ta vui, hay có tin gì khiến cho ta buồn.

Như Hảo buông tiếng thở dài lắc đầu nói :

- Thật ra bồn phu nhân chỉ muốn tìm đến cái chết. Nhưng ta níu lại sự sống tù đày chỉ để chờ đến cái ngày Mạnh Phú nhận lãnh quả báo của trời đất. Nhận lãnh sự trừng phạt của hóa công. Và chờ đợi...

Cáp Tiêm cướp lời Như Hảo.

- Chờ đợi một chút hy vọng Trương tiêu đầu quay về.

- Ai sống mà không hy vọng. Cho dù hy vọng kia đã thật sự tắt lịm trong ta từ bao nhiêu năm qua.

Cáp Tiêm nhìn Như Hảo quì gối ngồi trên hai gót chân. Thị điểm nụ cười rồi nói :

- Sự chờ đợi của phu nhân đã có kết quả đó.

Như Hảo nhìn lên với đôi mắt sáng ngời.

- Cáp Tiêm. Nàng muốn nói gì?

- Bồn nương đã nhìn thấy ánh lửa hy vọng lại hiện trong hai con ngươi của phu nhân.

Trang Như Hảo ngập ngừng hỏi :

- Cáp Tiêm. Phải chăng Trương đại ca đã quay về cùng với Yến Yến.

Cáp Tiêm lắc đầu :

- Chẳng ai quay về cả.

Về thất vọng, đau khổ lại hiện lên mặt Như Hảo.

Cáp Tiêm nói :

- Hai người đó không quay về, nhưng Cáp Tiêm có tin này khiến cho phu nhân hoan hỉ vô cùng. Yến Yến của phu nhân vẫn còn sống. Ấ đang có mặt tại Tử Địa Vô Luân, sống một cuộc sống thanh nhàn, nên không muốn rời Tử Địa Vô Luân.

Như Hảo chồm lên, tay ôm lấy chân Cáp Tiêm.

- Cáp Tiêm. Có thật như vậy không?

- Rất thật. Tiêu Lân đã đến Trương Phong tiêu cục theo sự thỉnh cầu của Yến Yến. Thị muốn gã Tiêu nho sinh đó đoạt lại Trương Phong tiêu cục. Chỉ bấy nhiêu đó cũng đủ chứng minh Yến Yến vẫn còn sống.

- Cáp Tiêm. Bồn phu nhân sẵn sàng trao lại tất cả Trương Phong tiêu cục cho các người. Ta chẳng đòi hỏi gì cả. Chẳng màng gì cả. Hãy đưa ta đến gặp vị Tiêu công tử đó, rồi ta sẽ cùng với y đi ngay đến Tử Địa Vô Luân nào đó.

Như Hảo đưa tay qua khỏi đầu :

- Cáp Tiêm. Hãy nói với Mạnh Phú rằng, Trang Như Hảo thề không làm khó gì với y đâu. Và cũng chẳng đòi hỏi gì đâu, thậm chí ta cũng không nhắc đến những chuyện trong dĩ vãng.

Cáp Tiêm gỡ tay Như Hảo ra khỏi chân mình. Thị chấp tay sau lưng trang trọng nói :

- Trang phu nhân. Một khi tên đã buông thì có giữ lại được không?

Cáp Tiêm lắc đầu :

- Nhất định là không. Cho dù lời của Trang phu nhân rất thành thật, thậm chí là một lời van xin thì tên cũng đã ra khỏi cung rồi chẳng thể nào thu hồi lại được.

Cáp Tiêm nhìn Trang Như Hảo, nghiêm giọng nói :

- Bỏn nương hiểu một người trong tình cảnh của phu nhân cũng chẳng muốn sống đâu. Nên Cáp Tiêm mới đến nói cho phu nhân biết tin vui là Yến Yến vẫn còn sống, để phu nhân xuống tuổi vàng gặp Trương tiêu đầu. Phu nhân hẳn sẽ nhắm mắt yên lòng rồi chứ.

Như Hảo ngoảnh mặt nhìn lên Cáp Tiêm :

- Cáp Tiêm! Các người muốn ta chết. Ta sẵn sàng chết. Chết mà không một lời oán trách, không một lời than van hay oán hận các người. Như Hảo chỉ xin các người cho Như Hảo gặp Yến Yến một lần thôi. Như Hảo muốn thấy Yến Yến lớn ra sao, như thế nào, rồi ta sẵn sàng chết. Chết bằng bất cứ cái chết nào do các người đặt ra.

Cáp Tiêm lắc đầu :

- Điều phu nhân xin, Cáp Tiêm không thể chuẩn y được. Trang phu nhân có thể gặp Yến Yến bằng oan hồn của mình. Chỉ có đến bằng oan hồn hư vô thì phu nhân mới có thể vào được Tử Địa Vô Luân.

Cáp Tiêm nhìn Như Hảo :

- Phu nhân hãy tiếp nhận tin buồn này.

Như Hảo cúi mặt nhìn xuống :

- Yến Yến vẫn còn sống. Yến Yến vẫn còn sống.

Ngẩng lên nhìn Cáp Tiêm. Nụ cười héo hắt hiện trên hai cánh môi của Như Hảo :

- Cáp Tiêm! Bỏn phu nhân rất cảm kích và đa tạ cô đã cho bỏn phu nhân biết cái tin Yến Yến vẫn còn sống. Bỏn phu nhân đã có thể ra đi được rồi. Như Hảo rất mãn nguyện. Trước khi Như Hảo đi, bỏn phu nhân chỉ cầu xin một điều duy nhất.

Cáp Tiêm nói :

- Phu nhân yên tâm. Chúng ta sẽ lo hậu sự cho phu nhân chu đáo.

Như Hảo lắc đầu :

- Với Như Hảo, chết là hết. Như Hảo không cần các người lo hậu sự chu đáo cho ta đâu, mà chỉ cầu xin các người đừng bao giờ hại đến Yến Yến nữa. Như Hảo đã chịu tất cả mọi đau khổ rồi. Chỉ mong Yến Yến được bình an thôi.

Cáp Tiêm lưỡng lự, rồi nói :

- Lời thỉnh cầu của Trang phu nhân Cáp Tiêm sẽ bảo lại với tướng công.

Như Hảo ôm quyền xá :

- Đa tạ cáp Tiêm cô nương.

Cáp Tiêm nhìn Như Hảo một lần nữa, rồi bước qua bên.

Mạnh Vĩnh lòn tay ra sau lưng rút ngọn quý đao bước đến trước mặt Như Hảo.

Như Hảo ngẩng mặt nhìn Mạnh Vĩnh. Trang phu nhân ôn nhu nói :

- Mạnh trại chủ là bảo đệ của Mạnh Phú. Như Hảo nhờ Mạnh trại chủ nói với bảo huynh của người một lời.

Mạnh Vĩnh buông một câu bằng chất giọng cộc lốc :

- Được. Mạnh mỗ sẽ nói.

Như Hảo ôm quyền :

- Đa tạ Mạnh trại chủ.

- Mạnh mỗ đưa mụ đi.

Y vừa nói vừa giờ ngọn quý đao qua khỏi đầu.

Ngọn quý đao của Mạnh Vĩnh vừa đưa qua khỏi đầu nhưng chưa kịp hạ xuống tước đi cái mạng của Trang phu nhân thì bất ngờ ngọn quý đao tuột khỏi tay gã rơi ngay xuống trước mặt Như Hào.

Mạnh Vĩnh ôm lấy vết hầu tháo lui liên tục, không sao gượng lại được cho đến khi y dựa vào vách thạch thất, mới từ từ quy xuống. Hai mắt mở trừng trừng. Tay Mạnh Vĩnh từ từ thả lỏng.

Cáp Tiêm, Tăng Thừa thấy vết hầu Mạnh Vĩnh bị khoét một lỗ thủng xuyên thấu qua phía sau trông thật khủng khiếp. Mọi sự biến diễn ra ngay trước mắt Tăng Thừa và Cáp Tiêm nhưng tuyệt nhiên hai người này chẳng hề phát hiện được một tiếng động nào trước đó.

Tăng Thừa, Cáp Tiêm quay nhìn ra cửa thạch phòng.

Đứng ngay ngưỡng cửa là Hắc y quý diện. Bộ hắc y bó chèn với lớp kim tuyến óng ánh, cùng với chiếc mặt nạ dạ xoa bằng vàng đập vào mắt Tăng Thừa và Cáp Tiêm. Chỉ mới chứng nghiệm nhân dạng của Hắc y quý diện, Tăng Thừa lẫn Cáp Tiêm đã thấy bồn chồn trong bụng, và gai lạnh khắp cả người.

Tăng Thừa nắm cứng đốc ngọn quý đao nhưng lại không phát chiêu công, mà cứ như bị chôn chân xuống đất, chỉ còn biết dõng mắt nhìn Hắc y quý diện. Tay đao của y thậm chí cũng run nhè nhẹ.

Cáp Tiêm rút một luồng chân khí căng phòng lồng ngực rồi nói :

- Tôn giá. Tôn giá là ai?

Hắc y quý diện cất tiếng the thé thật là khó nghe :

- Sát thủ bóng tối.

Giọng nói của y khiến cho Tăng Thừa lẫn Cáp Tiêm phải rùng mình.

Tăng Thừa miễn cưỡng nói :

- Tăng mỗ và Trương Phong tiêu cực không thù kết án với tôn giá.

Hắc y quý diện khoát tay :

- Không thù nhưng ngươi đã đến số chết.

Tăng Thừa nhấn mặt. Y chột rít giọng nói :

- Tăng mỗ không đứng yên chờ chết đâu.

Y vừa nói vừa nhích động thân pháp toan chém xả ngọn quý đao vào Hắc y quý diện, nhưng ý tưởng của Tăng Thừa cứ như đã được Hắc y quý diện biết trước.

Hắc y quý diện như đã quá quen thuộc với hành động liều lĩnh của những kẻ biết mình phải chết, nên Tăng Thừa vừa thốt ra câu nói đó, chân vừa nhích động, thì Hắc y quý diện đã xuất thủ trước.

Một ánh chớp như tinh sa vụt lóe lên, ngọn tiêu đao đã đâm thủng vết hầu của Tăng Thừa. Thủ pháp phi đao của Hắc y quý diện vừa nhanh vừa chính xác cực kỳ, lại tiềm ẩn nội lực vô song khiến cho họ Tăng gần như không có phản ứng để chống trả lại chiêu công của đối phương.

Cũng giống như Mạnh Vĩnh, Tăng Thừa lùi hẳn về sau dựa lưng vào vách thạch thất rồi mới buông đao từ từ quy xuống. Những âm thanh khèn khệ không ngừng phát ra từ cổ họng gã cho đến khi hồn lìa khỏi xác.

Lợi dụng ngay tình trạng Hắc y quý diện vừa phát động chiêu công lấy mạng Tăng Thừa, Cáp Tiêm lách bò ra sau Trang Như Hào. Thị chớp lấy tóc Như Hào kéo giật ra sau rồi bầu trảo vào vết hầu Trang phu nhân.

Hắc y quý diện nhìn lại Cáp Tiêm.

Cáp Tiêm nói :

- Tiêu công tử muốn Trang phu nhân sống hay là chết.

Hắc y quý diện nói :

- Cáp Tiêm phu nhân định lấy Như Hào bức hiếp ta đó à.

- Nếu Tiêu công tử có ý muốn giết Cáp Tiêm thì ta sẽ lấy mạng Trang Như Hào ngay lập tức. Chắc chắn công tử chẳng muốn Trang phu nhân chết. Đúng không nào.

Hắc y quỷ diện cười khẩy rồi nói :

- Ai chết cũng được. Bất cứ người nào trong thạch thất này chết cũng chẳng can gì đến bốn sứ. Phu nhân đã làm bốn sứ với Tiêu Lâm công tử rồi đó. Bốn sứ không phải là Tiêu Lâm đâu.

- Không phải Tiêu Lâm, sao các hạ lại định cứu Trang Như Hào.

- Bốn sứ chẳng có cứu ai cả mà chỉ làm theo cảm hứng của mình. Nếu có thì bốn sứ có một chút thương cảm cho vị Trang phu nhân kia mà thôi.

Cáp Tiêm hỏi họ nói :

- Nếu các hạ cho Cáp Tiêm một sinh lộ. Cáp Tiêm hứa sẽ cho Trang Như Hào phu nhân một sinh lộ. Xem như các hạ đã làm một việc đại đức cho cả hai người.

- Một lời đề nghị thông minh và đúng với ý của bốn sứ.

Hắc y quỷ diện vội hung nhân vào Trang Như Hào.

- Trang phu nhân có muốn sống không?

Như Hào gật đầu :

- Ta rất muốn sống. Chỉ đề gặp Yến Yến một lần rồi chết cũng được.

Hắc y quỷ diện gật đầu :

- Tốt! Bốn sứ chuẩn y lời nói của Trang phu nhân. Khi bốn sứ rời khỏi đây, Trang phu nhân hãy đến biệt sảnh của Mạnh Phú tổng tiêu đầu gặp Tiêu công tử. Y sẽ cho phu nhân biết Yến Yến cô nương đang ở đâu.

Như Hào khẽ gật đầu.

Hắc y quỷ diện không hỏi Cáp Tiêm mà từ từ quay lưng.

Cáp Tiêm buông tiếng thở phào khi thấy Hắc y quỷ diện quay lưng. Chiếc lưng với lớp kim tuyến phủ phía sau như có ánh chớp làm loáng mắt Cáp Tiêm.

Cùng với sự cảm nhận có ánh chớp đó thì yết hầu của Cáp Tiêm như thể bị một lưỡi tầm sét giáng thẳng vào.

Cáp Tiêm muốn hét lên một tiếng nhưng âm thanh như bị chặn trong cuống họng chỉ còn phát ra những thứ tiếng quái gở, những âm thanh khèn khẹt, và bóng dáng Hắc y quỷ diện mờ dần trong tầm mắt Cáp Tiêm.

Nhận một ngọn liễu đao chí mạng, mặc dù không quay mặt lại nhưng Hắc y quỷ diện vẫn phát động phi đao cực kỳ chuẩn xác, khiến cho Cáp Tiêm gần như chẳng có phản ứng gì để thực hiện ý định của mình. Cũng giống như Tăng Thừa, Mạnh Vinh, Cáp Tiêm thối bộ không ngừng như người né tránh bóng dáng thần chết, rồi dựa lưng vào vách thạch thất cho đến khi quý chân xuống hôn la khỏi xác trong sự đau đớn hãi hùng.

Lấy mạng Cáp Tiêm rồi, Hắc y quỷ diện mới nhìn lại Như Hào một lần nữa mới rời thạch thất.

Như Hào đứng lên nói với theo :

- Ân nhân.

Như Hào bước ra khỏi thạch thất thì chẳng còn nhìn thấy nhân dạng Hắc y quỷ diện đâu. Đao mắt nhìn quanh, Như Hào nhỏ giọng nói :

- Ân nhân.

Như Hào phu nhân ôm tay trước ngực :

- Hóa công... Trang Như Hào đội ân người đã cho cao nhân đến cứu mạng để Như Hào còn có dịp gặp lại Yến Yến.

* * * * *

Tiêu Lâm ẩn mình quan sát Mạnh Phú.

Tiêu Lân thảnh thơi lại buông tiếng thở dài vì nhận ra Mạnh Phú chẳng có vẻ gì nôn nóng hay sốt ruột cả.

Thậm chí y rất dửng dưng như thể một người nhàn hạ không quan tâm đến những việc vừa xảy ra khi Tiêu Lân xuất hiện đến Trương Phong tiêu cục.

Nếu Mạnh Phú trông nhân nhả bao nhiêu thì Tiêu Lân cảm thấy nóng ruột bấy nhiêu. Chẳng có cảm tưởng gã họ Mạnh này biết chàng đang rình rập gã.

Tiêu Lân bắt đầu sốt ruột thì Mạnh Phú lại bình nhiên uống rượu. Thậm chí còn chưng những bức họa pháp ra ngắm nghía như thể trên cột chàng.

Tiêu Lân nghĩ thầm :

- “Con khi họ Mạnh này đang định giờ trở quái quỷ gì đây”.

Suy nghĩ một lúc nữa, Tiêu Lân mới rời khỏi nơi ẩn náu, bước đến gõ cửa biệt sảnh của Mạnh Phú.

Mạnh Phú bước ra mở cửa. Vừa thấy Tiêu Lân gã mỉm cười :

- À Tiêu công tử.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Đêm khuya, tại hạ thấy biệt sảnh của Tổng tiêu đầu còn đèn. Biết Tổng tiêu đầu chưa ngủ nên qua đây đàm đạo.

Mạnh Phú nói :

- Mời công tử vào trong.

Tiêu Lân bước vào. Chàng đi thẳng đến bức họa pháp ngắm nhìn.

- Mạnh tiêu đầu đúng có cái thú tao nhã, vừa uống rượu vừa ngắm họa tranh. Đúng là tao nhân mặc khách.

Mạnh Phú giả là cười rồi nói :

- Công tử quá khen khiến Mạnh mỡ hổ thẹn. Phàm mọi đêm bốn tiêu đầu rất ngon giấc, nhưng đêm nay khó ngủ nên mới độc ẩm ngắm tranh.

- Chẳng biết bốn tiêu đầu có linh cảm gì mà lại khó ngủ như vậy.

Lão nhìn Tiêu Lân.

- Bốn tiêu đầu có linh cảm như có ai đó đang rình rập bốn tiêu đầu vậy.

- Trương Phong tiêu cục nổi tiếng Hàm Đan thì ai dám rình rập Mạnh tiêu đầu.

Mạnh Phú ngồi xuống ghế, bụng bầu rượu rót ra hai chén. Y vừa rót rượu ra chén vừa nói :

- Tiêu công tử không biết đấy thôi phàm tiêu cục nổi tiếng bao nhiêu thì Mạnh mỡ càng phải đối phó bấy nhiêu.

Tiêu Lân nhướng mày :

- Mạnh tiêu đầu đối phó gì à. Có gì để Mạnh tiêu đầu phải đối phó chứ?

Mạnh Phú giả là cười rồi nói :

- Trương Phong tiêu cục nổi tiếng Hàm Đan, nên được rất nhiều người đặt niềm tin mà gọi cho áp tiêu. Những chuyện áp tiêu như vậy, bốn tiêu đầu không thiếu kẻ thù, huống chi còn những người rắp tâm toan hãm hại Mạnh mỡ để đoạt tiêu cục nữa.

Tiêu Lân gật đầu :

- Thì ra vì những chuyện đó mà Tổng tiêu đầu ăn không ngon ngủ không yên được. Nếu tại hạ là Mạnh tiêu đầu thì trao hẳn Trương Phong tiêu cục này cho ai đó còn mình vui thú nhàn nhã, ngao du sơn thủy, có hay hơn không.

Mạnh Phú giả là nói :

- Công tử không biết thôi, đã chọn lấy nghiệp rồi thì khó mà bỏ nghiệp được.

Y bụng chén rượu :

- Mời Tiêu thiếu hiệp.

Tiêu Lân bung chén nói :

- Mời Mạnh tiêu đầu.

Hai người cùng cạn chén.

Tiêu Lân đặt chén xuống bàn rồi nói :

- Mạnh tiêu đầu! Đêm khuya thế này tiêu đầu không ngủ được, phạm những lúc khó ngủ như thế này thì tại hạ hay hàn huyên tâm sự, nhưng Tổng tiêu đầu thì chỉ ngồi độc ngắm họa pháp một mình. Trang phu nhân không đến hàn huyên với Mạnh tôn giá ả.

Mạnh Phú gượng cười nói :

- Mạnh mỗ chẳng bao giờ làm phiền đến nương tử của mình. Chỉ những lúc cao hứng lắm, Mạnh mỗ mới hàn huyên tâm sự với nương tử. Còn những lúc như thế này, Mạnh mỗ chỉ thích ngồi thư giãn một mình để suy tư về những công việc sắp tới của Trương Phong tiêu cục.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Tại hạ phải học ở Mạnh tiêu đầu rất nhiều.

Tiêu Lân rót rượu ra chén. Chàng vừa rót rượu vừa nói :

- Tại hạ cứ áy náy khi thấy đèn trong biệt sảnh của tiêu đầu đã quá khuya mà vẫn còn cháy.

Mạnh Phú ôm quyền nói :

- Tiêu công tử có thể cho Mạnh mỗ biết vì sao công tử áy náy ả.

Tiêu Lân nhìn Mạnh Phú ôn nhu nói :

- Tại hạ cứ ngại phải chăng vì sự xuất hiện đột ngột của mình khiến cho Mạnh tiêu đầu không ngủ được mà chạnh lòng.

Mạnh Phú mỉm cười ve vãn. Nhìn chàng nói :

- Tiêu công tử đừng áy náy. Những gì công tử đã làm khiến cho Mạnh mỗ hoan hỷ vô cùng. Công tử vừa hóa giải được oan nghiệp cho Mạnh mỗ. Bao nhiêu năm nay, đứng ra đến giờ này Mạnh mỗ phải ngủ ngon mới đúng, nhưng Mạnh mỗ không ngủ được vì nghĩ đến thời điểm công tử rời Trương Phong tiêu cục, chẳng biết lẽ tạ thứ gì cho đáng với những gì công tử đã làm.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Tại hạ cảm kích sự hào phóng của tiêu đầu... Cảm kích vô cùng.

Tiêu Lân bung chén :

- Tiêu Lân mượn chén rượu này bày tỏ lòng cảm kích với Mạnh tiêu đầu.

- Đa tạ Tiêu công tử có lòng nghĩ đến Mạnh mỗ.

Hai người cùng cạn chén.

Đặt chén xuống bàn, Tiêu Lân nhìn Mạnh Phú nghĩ thầm :

- “Gã gian trá này hình như đã đoán ra mục đích của mình. Gã đã hoài nghi mình và định giờ trò gì đây”.

Tiêu Lân suy nghĩ rồi buông tiếng thở dài.

Nghe chàng thở dài, Mạnh Phú hỏi :

- Tiêu công tử có điều chi thở dài?

Tiêu Lân nhìn lão. Đôi chân mày chàng nhíu lại. Tiêu Lân nghĩ thầm :

- “Mạnh Phú, nếu không nghĩ đến sự an nguy của Trang phu nhân thì bọn thiếu gia đã vạch cái mặt của người rồi, đừng có nhìn bọn thiếu gia bằng ánh mắt đó nhé”.

Tiêu Lân gượng cười nói :

- Tại hạ không nghĩ gì cả, mà chỉ nghĩ đến cái ngày rời khỏi đây không biết chừng nào quay về nữa.

Mạnh Phú rót rượu ra chén :

- Từ hải giai huynh đệ, có duyên tât Mạnh mẽ và Tiêu công tử sẽ lại gặp nhau.

Tiêu Lâm khẽ gật đầu. Bất ngờ chàng đứng sổng lên nói :

- Chết rồi!

Mạnh Phú giật mình. Lão cũng đứng bật lên theo chàng :

- Công tử có gì à?

- Tại hạ cần phải gặp Trang phu nhân ngay bây giờ.

Đôi chân mày nhọt phếch của Mạnh Phú nhú lại.

- Bỗng dưng công tử có ý gặp phu nhân của Mạnh mẽ trong đêm hôm khuya khoắt như thế này. Gặp nương tử của bọn tiêu đầu, công tử có chuyện gì không?

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Tất nhiên là có rồi! Không giấu gì Mạnh tiêu đầu. Yến Yến cô nương có gởi cho tại hạ một lá thư và nói phải đưa đến tận tay Trang phu nhân. Khi gặp Trang phu nhân và Mạnh tiêu đầu, tại hạ chỉ nói nhưng chuyện gì không đâu mà quên hẳn. Thậm chí qua đền biệt sảnh của tiêu đầu, Tiêu Lâm cũng còn quên, giờ mới sức nhớ ra.

Nói rồi chàng giả là cười nói :

- Tiêu đầu có thể đưa tại hạ đi gặp Trang phu nhân.

Mạnh Phú nhìn chàng giả là nói :

- Công tử cứ trao cho Mạnh mẽ. Ngày mai Mạnh mẽ trao lại cho nương tử cũng không được sao. Chúng ta cứ ở đây uống rượu tán ngẫu, ngắm tranh họa.

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Không được. Tại hạ phải đích thân trao cho Trang phu nhân. Đây là thỉnh ý của Yến Yến. Phải trao tận tay mẫu thân của nàng.

- Bọn tiêu đầu đường đường là tướng công của Trang Như Hảo. Công tử không tin vào Mạnh mẽ à.

- Tất nhiên tại hạ tin rồi, nhưng trao cho Trang phu nhân vẫn hơn.

Chàng ôm quyền nói :

- Mạnh tiêu đầu hẳn không trách Tiêu Lâm. Mạnh tiêu đầu! Hẳn giờ này Trang Như Hảo phu nhân vẫn còn thức.

Mặt Mạnh Phú sa sầm. Y buông tiếng thở dài rồi nói :

- Tiêu công tử! Cho dù lúc này nương tử còn thức thì Mạnh mẽ cũng không thể đưa công tử đến gặp nương tử được.

Tiêu Lâm tròn mắt nhìn Mạnh Phú :

- Sao không được à?

- Mạnh mẽ không muốn nương tử của mình bận rộn và suy tư với những gì đã xảy ra trong quá khứ. Đã là quá khứ thì phải cho nó vào quá khứ. Cứ kéo quá khứ về với thực tại, Mạnh mẽ e rằng chẳng được lợi ích gì mà chỉ khiến cho nương tử buồn lòng hơn mà thôi.

Tiêu Lâm nhìn Mạnh Phú. Chàng suy nghĩ rồi nói :

- Tôn giá nói chí phải. Có lẽ quá khứ nên cho nó vào quá khứ, chẳng nên níu kéo nó về thực tại làm gì.

Chàng nheo mày nhìn vào mặt Mạnh Phú.

Thấy Tiêu Lâm nhìn mình đăm đăm, Mạnh Phú cau mày hỏi :

- Sao công tử nhìn Mạnh mẽ như vậy?

Tiêu Lân nói :

-

- Công tử thấy gì lạ à?

- Bỗng dưng mặt của tôn giá nổi đầy mụn ruồi. Mụn ruồi ở đâu mà nổi nhiều thế.

Đôi chân mày của Mạnh Phú nhíu lại. Y ngập ngừng hỏi :

- Công tử nói sao, mặt Mạnh mỗ nổi đầy mụn ruồi.

Tiêu Lân gật đầu :

- Chính vì thế mà tại hạ mới nhìn tôn giá. Phàm những người tự dưng nổi đầy mụn ruồi thì số mạng của họ đã tận rồi! Chẳng biết số mụn ruồi trên mặt tôn giá có tự bao giờ. Nếu nó vừa mới nổi thì coi chừng rất nguy hiểm đến tính mạng.

- Mặt của Mạnh mỗ đâu có mụn ruồi.

- Vậy là nó vừa mới nổi. Theo như kiến văn tướng số của tại hạ thì những ai tự nhiên nổi mụn ruồi như tôn giá nhất định sẽ có kiếp họa đến với người. Không biết kiếp họa đó là kiếp họa gì nhưng sẽ rất khủng khiếp.

Đôi chân mày của Mạnh Phú chau vào với nhau.

- Lạ thật. Để Mạnh mỗ đi xem lại mặt mình.

- Nhân tiện tiêu đầu đến thư phòng của phu nhân để xem mặt. Tiêu Lân xin được đi theo trao vật của Yến Yến cho phu nhân.

Mạnh Phú vừa dợm bước thì dừng lại. Y nhìn lại Tiêu Lân, nói :

- Bốn tiêu đầu không đi lên thư phòng của Trang Như Hảo.

Tiêu Lân nhăn mặt nói :

- Không đến thư phòng của Trang phu nhân vậy Mạnh tiêu đầu xem mặt ở đâu. Tại hạ thiết nghĩ chỉ ở thư phòng của phu nhân mới có gương đồng cho tôn giá xem mặt thôi.

Mạnh Phú nghiêm giọng nói :

- Tiêu công tử! Bốn tiêu đầu không lên thư phòng của Trang Như Hảo vẫn xem mặt mình được.

- Làm sao không có gương mà tôn giá vẫn xem được.

- Tự Mạnh mỗ xem được cho mình.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Vậy tại hạ phải theo tôn giá xem làm cách nào mà tôn giá xem được mặt mình.

Mạnh Phú sa sầm mặt :

- Tiêu Lân. Thì ra công tử ý có gì? Cứ nói thẳng ra đi.

Tiêu Lân chấp tay sau lưng nhìn Mạnh Phú :

- Tổng tiêu đầu đã hỏi, tại hạ buộc phải nói. Chẳng còn gì để quanh co nữa. Hãy cho Tiêu Lân biết Trang Như Hảo phu nhân đang ở đâu.

Mặt Mạnh Phú đanh lại :

- Bốn tiêu đầu đã nói rồi. Nương tử của bốn tiêu đầu đang ở tại thư phòng.

Tiêu Lân lắc đầu, nghiêm giọng nói :

- Tại hạ không muốn nói đến vị Trang phu nhân mà tại hạ đã gặp trên đại sảnh Tổng đàn tiêu cục.

- Thế công tử còn muốn Trang phu nhân nào nữa?

- Tại hạ muốn gặp Trang phu nhân thật kìa.

Manh Phú gắt giọng nói :

- Công tử đừng làm khó cho bốn tiêu đầu nữa. Tịnh Nô cô nương đã thẩm tra rồi. Và đã xác định Trang Như Hảo với công tử.

Tiêu Lân gắt giọng đáp lời Mạnh Phú :

- Con khi.

Mạnh Phú há hốc miệng nhìn chàng.

Tiêu Lân nói :

- Tịnh Nô thẩm tra thân phận thật của Trang phu nhân mới biết người tại hạ gặp trên đại đường Tổng đàn tiêu cục là Trang Như Hảo giả. Tiêu đầu biết không, Trang phu nhân thật đâu có nốt ruồi nào bên ngực rại mà chỉ do tại hạ bịa ra thôi. Thế rồi nốt ruồi son bỗng dung mọc lên bên ngực trái của Trang phu nhân. Cũng như những nốt ruồi mọc trên mặt Mạnh tiêu đầu vậy.

Tiêu Lân nhìn vào mắt Mạnh Phú :

- Đừng giả vờ nữa. Dẫn bốn thiếu gia đến gặp Trang phu nhân đi.

Chân diện Mạnh Phú cau hấn lại với những nét hung hãn. Y gằn giọng :

- Công tử đừng làm khó cho bốn tiêu đầu. Chẳng còn Trang phu nhân nào cả đâu.

Gã vừa nói dứt câu thì Trang Như Hảo từ ngoài cửa biệt phòng bước vào.

Vừa bước vào biệt sảnh của Mạnh Phu. Như Hảo nói :

- Mạnh Phú. Thế ngươi còn nhận ra Như Hảo này không. Như Hảo đã bị ngươi giam trong thạch thất suốt mười lăm năm.

Tiêu Lân nhìn Trang Như Hảo mái tóc muối tiêu cùng vẻ mặt tiêu tụy. Chàng phán đoán đây mới là Trang Như Hảo.

Vừa thấy Trang Như Hảo, mặt Mạnh Phú biến sắc. Y liếc trộm Tiêu Lân rồi nhìn ai Như Hảo nói :

- Mụ là ai?

Như Hảo buông tiếng thờ dài, từ tốn nói :

- Mạnh Phú. Khi Tiêu công tử xuất hiện thì ngươi đã phái ngay Tăng Thừa, Mạnh Vĩnh và Cáp Tiêm đến thạch thất giết tẩu tẩu của ngươi. Nếu không có cao nhân quý diện thì hẳn giờ này Như Hảo đã là cái xác không đầu bởi quỷ đạo của lão đệ ngươi là Mạnh Vĩnh.

Nước mắt trào ra, Trang Như Hảo nói tiếp :

- Mạnh Phú. Trước đây ta và phu quân đối đãi với ngươi như thế nào. Khi ngươi còn là một kẻ hàn vi bệnh hoạn. Chính Như Hảo và Trương Tĩnh đã đưa ngươi về Trương Phong tiêu cục, xem ngươi như bảo đệ của mình. Tưởng công dạy võ công cho ngươi, còn cho ngươi làm Phó tiêu đầu, thế mà ngươi vẫn chưa vừa ý. Còn rắp tâm chiếm cả Trương Phong tiêu cục mà cấu kết với Tăng Thừa, Mạnh Vĩnh ám hại đại ca ngươi giết cả Yên Yên và giam ta vào thạch lao. Những việc ngươi làm trời không dung đất không tha đâu.

Tiêu Lân nhìn Mạnh Phú.

Mặt gã đực ra với sắc diện đỏ bừng rồi chuyển qua mà chàm tái ngắt. Y nhìn Trang Như Hảo nói :

- Mụ này... Sao lại ăn nói sàm ngôn như vậy. Bốn tiêu đầu đâu biết mụ.

- Mạnh Phú. Như Hảo không phải đến đây để vạch mặt ngươi đặt đòi lại Trương Phong tiêu cục đâu. Như Hảo đến theo lời của Quý diện ân nhân. Đến vạch mặt ngươi trước Tiêu công tử. Nếu ngươi biết quay đầu lại may ra con cònặng sinh lộ. Nếu không Quý diện không tha cho ngươi đâu.

Nghe Trang Như Hảo nói Tiêu Lân chau mày. Chàng nghĩ thầm đến những lời Trang Như Hảo nhắc đến cao nhân Quý diện.

Tiêu Lân nhìn Mạnh Phú :

- Mạnh Phú tôn giá còn gì để nói không?

Mạnh Phú nhìn Tiêu Lân bằng ánh mắt lưỡng lự.

Tiêu Lân buông tiếng thờ dài rồi nói :

- Mạnh Phú tôn giá! Tại hạ biết cao nhân quý diện đó là ai. Những ai trái với đạo lý làm người, y thẳng tay trừng trị chẳng một chút thương xót đâu. Tại hạ hy vọng Mạnh tôn giá sớm nghiệm ra nhân quả đó.

Mạnh Phú buông tiếng thở dài rồi nói :

- Trang phu nhân. Nói vậy những người kia đã bị Quý diện gì đó giết chết rồi ư?

Như Hào gật đầu :

- Tăng Thừa, Mạnh Vĩnh và cả Cáp Tiêm đều chết bởi lưỡi đao của cao nhân quý diện.

Mạnh Phú buông tiếng thở dài nói :

- Tất cả đều chết.

Như Hào gật đầu :

- Mạnh Phú ngươi hãy quay đầu chịu quy án trước công đường. Chắc chắn sẽ giải được kiếp họa do ngươi gây ra.

Mặt Mạnh Phú sa sầm và đánh hấn lại với những nét cay độc và nham hiểm. Y thở ra từ từ rồi nói :

- Trang Như Hào. Mạnh Phú đến nước này thì chẳng còn gì để mất nữa. Những gì Mạnh mỗ làm thì đã làm rồi. Nếu Mạnh mỗ chết, có lẽ...

Y bỏ lưng câu nói giữa chừng nhìn Tiêu Lân. Mạnh Phú thở ra.

- Nếu Mạnh mỗ có chết. Nhất định phải... phải kéo theo.

Gã hít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi gằn giọng nói tiếp :

- Mạnh mỗ phải kéo theo tên nho sinh thú vị này.

Y vừa nói vừa lách bộ bước đến, dừng đứng song thủ vỗ một chương với tất cả mười hai thành công lực công thẳng vào vùng thượng đặng của Tiêu Lân.

Tiêu Lân không né tránh mà dùng đến Hấp Tinh Đại Tà công đón thẳng đạo phách không chương của Mạnh Phú. Chàng vừa đỡ chương của họ Mạnh vừa nói :

- Đến chết đã tâm của tôn giá cũng không bỏ.

Hai đạo phách không chương của Mạnh Phú bị Hấp Tinh Đại Tà công hóa giải vào cõi hư vô đồng thời rút hấn lao thẳng đến đôi bản thủ của Tiêu Lân. Đôi chương ảnh của Mạnh Phú vừa chạm vào đôi bản thủ của Tiêu Lân thì ngay lập tức có một tiếng sấm nổ ra.

Ầm!

Thân ảnh của Mạnh Phú bị đẩy ngược về sau lao thẳng vào vách đại sảnh.

Huych...

Toàn bộ xương cốt của gã đều bị gãy rời, kinh mạch đứt đoạn, không kịp thốt ra tiếng nào đã hồn lìa khỏi xác.

Tiêu Lân nhìn Mạnh Phú :

- Bỏn thiếu gia không muốn giết bá nhân. Nhưng tự bá nhân tìm đến cái chết.

Chàng nhìn lại Trang Như Hào :

- Văn bối Tiêu Lân tham kiến Trang phu nhân.

Như Hào bước đến trước mặt Tiêu Lân :

- Tiêu thiếu hiệp. Bỏn phu nhân van xin Tiêu thiếu hiệp hãy đưa ta đến gặp mặt Yến Yến. Gặp được Yến Yến ta chết cũng được.

Tiêu Lân từ tốn nói :

- Phu nhân! Nhất định phu nhân sẽ được trùng phùng với Yến Yến, nhưng không phải lúc này. Đây là lúc phu nhân phải chỉnh trang lại Trương Phong tiêu cục. Đó là tâm nguyện của Yến Yến.

Tiêu Lâm nắm tay Như Hào :

- Phu nhân! Khi nào có cơ hội, văn bối sẽ đưa Yến Yến ra khỏi Lạc Hồn cốc để phu nhân và Yến Yến được trùng phùng.

- Công tử. Yến Yến có sao không?

- Phu nhân yên tâm. Yến Yến đang ở trong Lạc Hồn cốc rất bình yên. Tại hạ chưa thể đưa Yến Yến ra khỏi Lạc Hồn cốc bởi vì Sinh tử môn chưa đúng thời khắc mở ra. Với lại ngoài này Yến Yến còn có kẻ thù, không tiện xuất hiện.

- Chừng nào tôi mới gặp lại Yến Yến?

- Phu nhân cứ lo tịnh dưỡng. Ngày trùng phùng không xa đâu. Văn bối sớm đưa Yến Yến về đoàn tụ với phu nhân.

Như Hào bất ngờ quỳ xuống.

Tiêu Lâm bối rối đỡ lấy người Trang phu nhân.

- Thiếu hiệp. Xin nhận một lạy của tôi.

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Phu nhân đừng làm vậy. Tại hạ nhận trọng trách lấy lại Trương Phong tiêu cục chỉ vì muốn đền ân cho Yến Yến cô nương. Nếu nhận một lạy của phu nhân thì hóa ra nãi mã Tiêu Lâm mắc nợ Yến Yến. Mong phu nhân hiểu cho văn bối.

Như Hào xúc động nói :

- Tiêu thiếu hiệp. Hãy nhận Trương Phong tiêu cục của tôi.

Tiêu Lâm gượng cười lắc đầu :

- Phu nhân. Văn bối không thể nhận được, bởi vì văn bối còn rất nhiều chuyện phải làm.

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Phu nhân bảo trọng Chờ ngày sum họp với ái nữ.

Lệ trào ra khóe mắt của Trang Như Hào.

Tiêu Lâm mỉm cười nói :

- Văn bối chỉ thỉnh thị phu nhân một điều.

- Công tử nói đi.

- Kẻ chết xem như đã trả nợ mình. Phu nhân có lòng hỷ xả hãy lo hậu sự cho những người đã chết.

Như Hào gật đầu :

- Thiếu hiệp. Tôi sẽ lo hậu sự cho Mạnh Phú, Mạnh Vĩnh, Tăng Thừa và Cáp Tiêm chu đáo.

- Văn bối ngưỡng mộ lòng từ tâm của phu nhân. Cáo từ.

Tiêu Lâm nói rồi thì triển luôn “Hành Tẩu Di Hình bộ”, lướt ra cửa đại sảnh. Chàng nghe tiếng Như Hào gọi theo mình :

- Tiêu thiếu hiệp.

Tiêu Lâm không dừng bước mà vẫn lao đi. Chàng vừa triển Hành Tẩu Di Hình bộ vừa nghĩ đến Hắc y quý diện.

Tiêu Lâm nghĩ thầm :

- “Hắc y quý diện là ai. Tại sao lại xuất hiện rất đúng lúc để giúp cho Trang phu nhân. Hành tung của con người này quá ư bí ẩn và thần kỳ”.

Càng suy nghĩ về Hắc y quý diện. Tiêu Lâm càng cảm thấy con người này rất thần bí và có hành động không thể nào đoán được. Thậm chí chàng cũng không biết y là bạn hay là thù. Bởi những việc y làm đều lẫn lộn không phân biệt được là bằng hữu hay kẻ thù.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Vị nghĩa tình thâm

Tiêu Lân và Tịnh Nô đứng trong gian phong xá trên một ghềnh đá ngắm nhìn dòng Trường Giang. Cảnh về đêm, Trường Giang thật mênh mông và tĩnh lặng. Nếu không có những âm thanh chách chách do những lượn sóng va vào ghềnh đá, thì chỉ có sự tĩnh lặng bao quanh hai người.

Tiêu Lân nhìn sang Tịnh Nô mỉm cười nói :

- Tịnh Nô muội. Theo muội trên đời này cái gì quý nhất?

Tịnh Nô lắc đầu, nhu mì đáp lời Tiêu Lân :

- Trên đời này có rất nhiều cái quý nhưng có lẽ tính mạng con người là quý nhất.

- Tiêu ca lại nghĩ khác.

Nàng tròn mắt nhìn Tiêu Lân. Về đêm đôi thu nhãn của Tịnh Nô vừa trong, vừa sáng như hai vì sao đêm. Nó toát ra ánh mắt thật kỳ ảo và sắc xảo tột cùng.

Nàng nhỏ giọng nói :

- Ý huynh khác muội. Vậy khác chỗ nào?

- Tịnh Nô nói đúng, tính mạng con người ta là quý nhất nhưng cũng có những hạng người phải giết đi. Những hạng người như Mạnh Phú thì mạng có đáng quý không? Y đã vì kim lạng, vì cái tiêu cực Trương Phong mà giết đại ca, giam tầu tầu và không chừa cả một đứa bé gái vừa lên bốn. Thử hỏi cái mạng của y đáng quý không?

Tịnh Nô nhìn ra ngoài dòng Trường Giang :

- Cái mạng của những người như Mạnh Phú không đáng quý.

- Chính vì thế Tiêu ca mới nói tính mạng của con người trên cõi nhân sinh này đôi khi cũng chẳng đáng giá gì.

- Vậy theo Tiêu ca, cái gì mới là quý?

Tiêu Lân mỉm cười nhìn nàng nói :

- Tịnh Nô đoán xem, ý của Tiêu ca, cái gì quý nào.

Nàng bẽn lẽn, rồi lắc đầu :

- Tịnh Nô đầu đủ trí thông minh để đoán được ý của Tiêu ca.

- Cái gì cũng đoán không được à. Ít ra thì muội cũng đoán ra chút chút gì chứ.

Tịnh Nô lắc đầu :

- Không! Tịnh Nô không đoán được đâu. Nếu Tịnh Nô có phép thần thông cũng không thể chui vào đầu Tiêu ca. Có chui vào cũng không đoán được ý của Tiêu ca.

Tiêu Lân điểm vào trán Tịnh Nô :

- Muội làm biếng suy nghĩ thôi. Còn Tiêu ca thì cũng chỉ nói bừa chẳng biết đúng hay sai. Nhưng theo Tiêu Lân cái quý nhất trong cõi nhân sinh này chính là tình người. Nếu có tình người, thì cõi nhân sinh này tránh được kiếp họa trùng trùng.

Chàng nhìn nàng nhường mày nói :

- Tiêu ca đoán đúng không?

Tịnh Nô gật đầu :

- Tiêu ca. Nếu không có tình người thì con người đối với nhau chắc chỉ là thú với thú thôi ư.

Tiêu Lân gật đầu.

- Tiêu ca nghĩ vậy.

Chàng quay bước đi đến bên bàn, có sẵn vò rượu hai cân. Tiêu lân ngồi xuống nói với Tịnh Nô :

- Tịnh Nô. Tiêu ca có một báu vật này định để dành nhưng xét cho cùng Tiêu ca muốn tặng nó cho muội.

Tịnh Nô nhìn Tiêu Lân :

- Tiêu ca đã tặng cho Tịnh Nô một số trăm rồi. Còn tặng gì nữa.

- Những chiếc trăm đó chỉ để muội làm đẹp, nhưng thứ báu vật này thì Tịnh Nô có thể trở thành một trang tiểu thư trăm anh đài các. Tin vào Tiêu ca đi.

Tiêu Lân vừa nói vừa cúi xuống. Chàng lấy chiếc chìa khóa bằng vàng đặt lên bàn :

- Báu vật Tiêu ca tặng cho Tịnh Nô là báu vật này. Với kho tàng đó, Tịnh Nô trở thành một trang tiểu thư trăm anh đài các. Tịnh Nô có thích như vậy không?

Nàng nhìn chiếc chìa khóa để trên bàn. Từ tốn nói :

- Tiêu ca biết chiếc chìa khóa này mở kho tàng. Kho tàng đó ở đâu?

Tiêu Lân chau mày. Chàng ngập ngừng nói :

- Kho tàng đó, Tiêu ca không biết tọa lạc ở đâu nhưng chìa khóa vàng thì tất nhiên phải mở kho vàng rồi. Chìa khóa nào thì trong kho tàng chứa thứ này mà. Với lại chính vì chiếc chìa khóa này mà Tiêu ca đã bị người ta tranh đoạt, quyết dành lại nó

- Ai?

Tiêu Lân lắc đầu :

- Huynh cũng không biết.

Tịnh Nô ngồi xuống bên Tiêu Lân, nâng bưng vò rượu toan rót ra chén.

Nhưng Tiêu Lân đã cản lại :

- Tịnh Nô... Tiêu ca thích bưng cả vò rượu uống xem nó ngon như thế nào.

Chàng nói rồi bưng cả vò rượu tu một ngụm dài.

Chờ cho Tiêu Lân đặt vò rượu xuống bàn, Tịnh Nô mới nói :

- Tại sao Tiêu ca lại có ý định tặng Tịnh Nô chiếc chìa khóa quý giá đó.

Tiêu Lân nhìn nàng :

- Muội khờ quá.

- Tiêu ca nói Tịnh Nô khờ... Vậy Tịnh Nô khờ gì nào.

- Tịnh Nô xá muội thiếu thông minh... thiếu thông minh. Muội chỉ cần suy nghĩ một chút sẽ ra ngay thôi.

Tịnh Nô lắc đầu :

- Tịnh Nô không thích suy nghĩ nhiều muốn nghe Tiêu ca nói.

Tiêu Lân tròn mắt nhìn nàng :

- Sao mà lười biếng thế. Chẳng lẽ Tiêu ca lười biếng, rồi cái bình đó lấy sang Tịnh Nô tự bao giờ vậy.

Chàng cười khẩy rồi nói :

- Thật ra Tiêu ca làm biếng đi tìm kho tàng này. Thôi thì có muội giao quách cho Tịnh Nô luôn. Nếu như sau này Tịnh Nô tìm được kho tàng nhất định sẽ có phần của Tiêu ca.

Tiêu Lân cầm chiếc chìa khóa đặt vào tay Tịnh Nô.

- Nhìn Tịnh Nô Tiêu ca biết ngay là người mình có thể đặt lòng tin một khi muốn tìm thấy kho tàng. Nhớ chia phần cho Tiêu ca đó.

Tiêu Lân nói rồi ôm vò rượu bước ra ngoài mái hiên gian phong xá.

Chàng bâng quơ nói :

- Tịnh Nô xem kia. Đêm nay dòng Trường Giang thật tĩnh lặng và êm đềm. Phải chi cuộc sống của mọi người cũng được phẳng lặng và êm đềm như hôm nay.

Tiêu Lân nói rồi dốc vò rượu tu ừng ực. Chàng thả vò rượu xuống đất nhìn lại Tịnh Nô. Mỉm cười nói :

- Tiêu ca sẽ đặt cho Tịnh Nô mười một bài thơ nhé. Tịnh Nô thích thơ của Tiêu ca không?

Tịnh Nô gật đầu :

- Tịnh Nô thích lắm.

Tiêu Lân ôm vò rượu nhìn ra ngoài dòng Trường Giang :

Chùng đậu nam sơn hà.

Thảo thính đài miếu hỷ.

Thần hưng ly hoang phế.

Đới nguyệt hà sử quy.

Đạo hiệp thảo mộc trường.

Tịch lộ triêm ngã y.

Y triêm bất túc tích, dân sử nguyện vô tri.

Dịch :

Trông đậu dưới núi nam.

Đậu thừa có đại tốt.

Tầng sáng cuộc có đại

Trăng lên vác cuộc về

Đường hẹp cây cỏ rậm.

sương đêm ướt áo tôi

Uớt áo không đáng tiếc

mong đừng trái nguyện thôi.

Ngâm xong bài thi đó, Tiêu Lân nhìn lại Tịnh Nô :

- Tịnh Nô nói xem, ẩn ý gì của huynh trong bài thơ đó.

Tịnh Nô nhìn chàng ngập ngừng nói :

- Phải chăng huynh muốn rời bỏ giang hồ.

Tiêu Lân nhìn sững nàng.

- Hay thật... Tịnh Nô của Tiêu ca bắt đầu sáng dạ và thông minh rồi đó.

Chàng buông tiếng thở dài, từ tốn nói :

- Đang là một gã một sách tại Đào Viên thôn. Bất ngờ Tiêu ca bị sóng gió võ lâm cuốn đi. Bây giờ Tiêu ca chỉ muốn quay lại sống những quãng ngày yên bình như hôm nào tại Đào Viên thôn. Biết đến bao giờ mới tìm được những ngày đó.

- Tiêu ca có thể rời khỏi giang hồ được mà.

Tiêu Lân nhìn lại nàng :

- Tịnh Nô. Đã bước chân vào võ lâm huynh e khó rút ra được. Bởi vì giờ đây Tiêu ca còn quá nhiều chuyện phải làm sáng tỏ. Tại sao Tiêu thúc thúc lại tạo ra huyết sát cho Thái A bảo.

Tiêu Lân lắc đầu :

- Tiêu ca biết tính tình của Tiêu thúc thúc. Người không bao giờ giết người bừa bãi, mặc dù trước đây Tiêu thúc thúc từng là một sát thủ vô tình.

Chàng buông tiếng thở dài :

- Nhưng điều thứ hai quan trọng hơn. Tiêu ca muốn biết ai đã tạo ra huyết cảnh tại Đào Viên thôn. Bá tính Đào Viên thôn chịu kiếp họa, phải chăng có liên can tới huynh.

Chàng nhìn ra ngoài dòng Trường Giang. Tiêu Lân không ngừng uống rượu cho đến khi vò rượu cạn. Chàng quay trở vào gian phong xá, ngồi tựa lưng vào vách, băng quơ nhìn lên bầu trời.

Tiêu Lân nhìn Tịnh Nô từ tốn nói :

- Tịnh Nô này... Muội hiểu huynh không?

Tịnh Nô lưỡng lự rồi gật đầu.

Tiêu Lân mỉm cười nói :

- Nếu Tịnh Nô hiểu Tiêu ca thì...

Chàng giong vò rượu lên cao.

- Rượu trong vò đã cạn rồi, muội hãy tìm cho Tiêu ca một vò rượu khác có được không?

Tịnh Nô gật đầu. Nàng nhu hòa hỏi :

- Tiêu ca làm gì thích uống rượu vậy?

- Đôi khi rượu đem đến cho người ta chút thanh thần vốn dĩ chẳng bao giờ đến với huynh.

- Nếu Tiêu ca cần sự thanh thần, Tịnh Nô sẽ tìm rượu cho huynh.

Tiêu Lân gật đầu. Chàng dốc vò rượu uống cạn rồi quẳng mạnh vò rượu không ra ngoài dòng Trường Giang.

Tịnh Nô nhìn Tiêu Lân một lần nữa rồi quay bước rời gian phong xá. Đi được mươi trượng, Tịnh Nô dừng bước nhìn lại, vẫn thấy Tiêu Lân chấp tay sau lưng đứng dõi mắt nhìn ra ngoài khơi. Chàng có vẻ trầm tư suy tưởng điều gì đó.

Tịnh Nô buông tiếng thở dài rồi thả bước đi.

Khi gian phong xá không còn trong tầm mắt của nàng nữa, Tịnh Nô mới lấy chiếc chìa khóa vàng. Nàng nhìn chiếc chìa khóa trong tay mình với tất cả vẻ lưỡng lự.

Lượng lự một lúc Tịnh Nô cúi xuống dưới chân rút ra một viên pháo lệnh. Nàng nhìn viên pháo lệnh, mà mắt lộ tất cả những nét suy tư, như thể đang phải chọn lựa một quyết định rất khó khăn.

Tịnh Nô nhắm nói :

- Tiêu ca. Nếu Tiêu ca biết được Tịnh Nô là Hắc y quý diện chắc đã không giao cho muội chiếc chìa khóa này. Tiêu ca khờ quá.

Tịnh Nô nói rồi đốt hỏa pháo. Một tia lửa đỏ ối bay vút lên bầu trời đêm rồi bùng ra một chùm hoa máu đỏ rực. Đóa hoa hỏa pháo nhanh chóng lụi tàn.

Chờ cho đóa hoa máu kia tan hẳn, Tịnh Nô mới nhìn về phía gian phong xá.

- Tiêu ca. Tịnh Nô thất lễ, đi mà không nói với Tiêu ca lời từ biệt. Mong Tiêu ca hiểu cho Tịnh Nô.

Nàng nói rồi liền thi triển khinh thuật quý dị, thoát vào trong bóng tối. Chẳng mấy chốc đã mất dạng chẳng để lại dấu tích gì.

* * * * *

Tĩnh Nô đi rồi. Tiêu Lân mới từ từ quay lại nhìn theo nàng cho đến khi nhân dạng Tĩnh Nô mất hút vào bóng đêm. Chàng buông tiếng thở dài :

- Tĩnh Nô. Hy vọng nàng sẽ hiểu Tiêu Lân. Dù nàng chỉ là xá muội của Tiêu Lân trong thời gian ngắn nhưng Tiêu ca vẫn tặng cho nàng chiếc chìa khóa đó để làm tròn sứ mạng với Minh chủ.

Buông tiếng thở dài, Tiêu Lân nói tiếp :

- Tĩnh Nô... Muội phải bảo trọng.

Tiêu Lân lắc đầu.

- Tiêu ca mong Tĩnh Nô sớm rời xa chức nghiệp của một sát thủ vô tình.

Chàng dốc vò rượu tu luôn một ngụm dài, định nhân nhìn ra ngoài dòng Trường Giang. Chàng suy nghĩ mông lung về chiếc chìa khóa bằng vàng mà Tiểu Cúc đã giao cho mình.

Tiêu Lân lắc đầu nói :

- Đã giao cho Tĩnh Nô rồi, mình không còn gì để nghĩ đến nó. Cho dù nó có dẫn mình đến một kho tàng vô giá, hay một tàng kinh bí kiếp võ công.

Tiêu Lân còn đang miên man suy nghĩ thì bầu trời vụt sáng bởi một đóa hoa pháo đỏ rực. Đôi chân mày Tiêu nhú lại nhìn lên bầu trời. Chàng nhủ thầm :

- “Hẳn đây là tín hiệu pháo hoa của Tĩnh Nô báo với Võ lâm Minh chủ nàng đã lấy được chiếc chìa khóa. Chẳng biết Giang Hàn cần chi chiếc chìa khóa này nhi. Nếu lão cần thì nói với mình cũng được. Có lẽ Giang Hàn biết giá trị của chiếc chìa khóa đó”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Tiêu Lân thì có bốn gã Hắc y dạ hành tỵ những bóng ma đêm lướt tới. Bốn gã đó đều bịt mặt giống như những thích khách. Họ đứng thành hàng ngang trước mặt Tiêu Lân.

Tiêu Lân nhìn họ. Chàng nheo mày lia mắt quan sát từng người rồi nói :

- Các ngươi làm cái gì mà bịt mặt thế. Chẳng lẽ chân diện của các ngươi xấu như cóc hay sao mà phải bịt mặt vậy.

Chàng vừa nói dứt câu, bốn gã Hắc y nhân bịt mặt chẳng đáp một tiếng. Tất cả đồng loạt rút khoái đao.

Tiêu Lân nhướng mày, khoát tay :

- Hề... Có gì thì nói. Chưa gì đã rút binh khí làm gì chứ, bộ các người muốn hành thích bốn thiếu gia à. Không dễ đâu nhé. Bốn thiếu gia không chọc ghẹo ai thì các người cũng đừng chọc ghẹo đến bốn thiếu gia đó.

Mặc cho chàng nói, bốn gã Hắc y nhân đồng loạt lắt người phi thân vào gian phong xá.

Bốn gã đó lướt vào gian phong xá thì Tiêu Lân thi triển Hành Tẩu Di Hình bộ lướt ra ngoài. Kinh thuật của chàng như bóng ma quỷ dị, lướt vụt qua bốn gã đó mà tuyệt nhiên chúng chẳng thể nào cản được.

Lướt ra ngoài gian phong xá rồi, Tiêu Lân nghĩ :

- “Chẳng cần bận tâm bận trí chi với bọn người này. Minh bỏ đi cho rồi”.

Cùng với ý niệm đó, chàng quyết định thi triển Hành Tẩu Di Hình bộ để thoát đi nhưng thật bất ngờ và chẳng thể nào tưởng tượng được, mấy chục gã Hắc y nhân đồng loạt xuất hiện vây chặt lấy Tiêu Lân.

Tiêu Lân buột miệng thốt :

- Ý...

Làm sao chàng không ngạc nhiên khi thấy bao nhiêu người như vậy chực chờ lấy mạng mình.

Tiêu Lân cau mày thối lại một bộ :

- Cây muốn lặng mà gió chẳng chịu dừng. Các người muốn bức ép bốn thiếu gia vào tử lộ thì đừng trách Tiêu Lân đó. Bốn thiếu gia nói trước: Với Hấp Tinh Đại Tà công, bốn thiếu gia lấy mạng các ngươi dễ như trở bàn tay. Nếu muốn giữ lấy mạng thì đừng cắt sinh lộ của bốn thiếu gia.

Vừa nói Tiêu Lân vừa vận chuyển công phu Hấp Tinh Đại Tà công. Lời nói của chàng như thể chẳng được bọn Hắc y nhân quan tâm đến. Tất cả đều rọi mắt vào Tiêu Lân như thể một bầy cáo đói ăn chăm chăm nhìn con mồi cho dù đó là một vị chúa tể sơn lâm.

Hai gã Hắc y nhân rống lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng rống đó cả hai cùng vung khoái đao lao thẳng đến Tiêu Lân, chẳng khác nào muốn xé xác chàng ra.

Tiêu Lân hơi xoay người phát động Huyết Điểm chỉ. Hai đạo chỉ khí đỏ ối, tiềm ẩn nội lực vô vi phối hợp với Hấp Tinh Đại Tà công bắn đánh thẳng vào hai lưỡi khoai đao của hai gã Hắc y nhân đó.

Hai đạo chỉ kinh của chàng cực kỳ chính xác, đập thẳng vào hai lưỡi khoai đao của hai gã Hắc y nhân.

Chát...

Hai ngọn khoai đao bật ra khỏi tay hai gã Hắc y nhân. Mặc dù bị rút binh khí nhưng hai gã đó chẳng hề biết đến sự sống chết của mình mà vẫn lao tới Tiêu Lân. Cả hai đồng loạt phát chưởng công vô tới chàng.

Tiêu Lân không tiên đoán được tình huống này. Chàng những tưởng đầu khi binh khí rơi khỏi tay thì hai gã Hắc y nhân buộc phải thối lại, nhưng không ngờ hai gã đó chẳng biết đến sự an nguy, sống chết của bản thân mình mà vẫn cứ lao đến chàng như hai con sói cực kỳ đói mồi.

Tiêu Lân gần giọng nói :

- Nhị vị đã buộc Tiêu Lân phải nặng tay rồi.

Vừa nói Tiêu Lân vừa dụng chưởng phát động Hấp Tinh Đại Tà công đón thẳng đỡ thẳng vào chưởng ảnh của hai gã Hắc y nhân.

Hai đạo xoáy kinh vút thoát ra giữa tâm trung bản thủ của chàng, hứng lấy chưởng công của đối phương.

Ầm..

Hai gã kinh như hai cánh diều bị bắn tung trở lại, ngã xuống đất, nằm bất động. Những tưởng đầu bao nhiêu đó đủ là lời cảnh báo đối với bọn Hắc y nhân, nhưng Tiêu Lân lại càng ngạc nhiên hơn. Chàng có cảm tưởng cái chết của hai gã kia khiến cho bọn người Hắc y nhân nấy càng thêm kích động muốn bằm vằm chàng ra làm trăm mảnh.

Thêm ba gã nữa đồng loạt lướt vào.

Tiêu Lân thét lên :

- Dừng lại!

Mặc cho chàng nói, ba ngọn khoai đao vẫn bổ vào chàng. Tiêu Lân buộc phải dụng Hành Tẩu Di Hình bộ né tránh. Chàng vừa né tránh những ngọn khoai đao vừa nói :

- Các ngươi không thấy bằng hữu của các ngươi thảm hại dưới tay bốn thiếu gia ư?

Mặc cho chàng nói, ba gã Hắc y nhân vẫn cứ vây chặt lấy Tiêu Lân tung ra những chiêu đao chỉ chực chém đứt chàng thành trăm mảnh.

Sự hung hãn của ba gã Hắc y nhân khiến Tiêu Lân cũng phải tức giận và không khỏi sửng sờ.

Chàng lạng người tránh né ba ngọn đao đồng thời phát động Huyết điểm chỉ. Ba đạo huyết chỉ cắt ra, điểm thẳng vào hõ khẩu của ba gã đó.

Chát Chát Chát...

Ba ngọn khoai đao bật ra khỏi tay. Ba gã Hắc y nhân cũng như hai gã trước, ba gã này chẳng hề biết đến sự sống chết của mình, mặc dù đã bị rơi binh khí. Ba gã đồng loạt trụ bộ toan phát chưởng khí.

Tiêu Lân thét lên :

- Các người thật là quá đáng mà. Cứ tưởng Tiêu Lân là miếng mồi ngon muốn ăn tươi nuốt sống hả. Để bốn thiếu gia cho các người thấy bản lĩnh của mình.

Tiêu Lân vừa nói vừa thi triển tuyệt công Hấp Tinh Đại Tà công ở cảnh giới cao thâm nhất. Thân ảnh Tiêu Lân quay vùn vụt như một con bông vụ rồi một luồng hộ khí xuất hiện, chẳng khác nào một con trốt, từ từ vây kín lấy chàng.

Con trốt Tiêu Lân xuất hiện ngay giữa vòng tròn bọn Hắc y nhân, nhưng ngay cả hiện tượng đó cũng chẳng làm cho bọn Hắc y nhân e dè.

Ba gã Hắc y nhân vừa rơi binh khí, lắc vai vờn trào lao thẳng vào con trốt khí đó. Ba đạo Huyền Chưởng khí công từ trong con trốt vồ thẳng ra đón lấy ba gã hắc y đang lao vào.

Ầm..

Ba gã Hắc y nhân bị quăng ra như người ta quăng ba viên cuội rồi rơi thẳng xuống đất chẳng khác nào những quả chín rụng khỏi cành.

Ba gã kia vừa rơi xuống đất thì lại tiếp bốn gã khác, chẳng biết đến sự sống chết của mình, đồng loạt rút khoai đao, lướt thẳng vào con trốt khí Hấp Tinh Đại Tà công. Bốn gã đó cũng lại rơi vào tình trạng như ba gã trước. Nhưng bốn gã này vừa nằm bẹp dưới đất thì năm gã nữa rút binh khí lao vào.

Trong vùng hộ khí Hấp Tinh Đại Tà công, Tiêu Lâm không tin được lại có những người chẳng sợ chết như những gã Hắc y nhân này. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi thế mà Tiêu Lâm đã đưa chín gã Hắc y nhân vào cõi hư vô, nhưng cũng chẳng làm cho mọi người kia khiếp sợ. Chính điều đó khiến chàng phải bối rối.

Tiêu Lâm nghĩ thầm :

- “Các người định biến Tiêu Lâm thành một ma đầu khát máu ư”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì một tiếng nói lạnh lạnh thét lên :

- Dừng tay!

Tiếng thét lạnh lạnh vừa cất lên ngay lập tức năm gã Hắc y nhân đồng loạt tháo bộ về chỗ cũ.

Tĩnh Nô như cánh chim đêm lướt đến. Vừa thấy Tĩnh Nô, Tiêu Lâm hóa giải ngay Hấp Tinh Đại Tà công.

Tĩnh Nô rút Kim bài tử lệnh đưa lên qua khỏi đầu trang trọng nói :

- Tất cả rút lui.

Lời nói của nàng như một mệnh lệnh tối thượng đối với bọn Hắc y nhân.

Tất cả đồng loạt quay bước thi triển khinh công bỏ đi. Thậm chí cũng chẳng quan tâm đến xác của những gã hắc y đang nằm dài trên đất.

Tĩnh Nô chờ bọn Hắc y nhân rút đi hẳn rồi mới nhìn lại Tiêu Lâm :

- Tiêu ca đừng hỏi gì Tĩnh Nô.

Tiêu Lâm nhìn nàng mỉm cười cầu tình nói :

- Nếu không có Tĩnh Nô, Tiêu ca không biết phải hóa giải tình huống này như thế nào.

- Tĩnh Nô không ngờ tình huống này lại xảy ra. Nó xảy ra không theo ý của muội.

- Vô lâm là như vậy đó, luôn có sự biến đổi với mình.

Tĩnh Nô bước đến trước mặt Tiêu Lâm. Nàng nghiêm giọng nói :

- Tiêu ca. Huynh hãy thành thật trả lời những câu hỏi của Tĩnh Nô.

- Với muội lúc nào Tiêu ca cũng thành thật.

- Tiêu ca không bắt ngờ khi Tĩnh Nô có thể ra lệnh cho bọn người vận Hắc y phục tùng mình ư?

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Không. Trong tay Tĩnh Nô có Kim bài tử lệnh của Minh chủ, tất có thể lệnh cho bọn người vận Hắc y phục tùng mình này.

- Tiêu ca biết Tĩnh Nô là ai chứ?

Tiêu Lâm gật đầu :

- Biết.

- Tĩnh Nô là ai?

- Hắc y quý diện.

- Sao Tiêu ca biết Tĩnh Nô là Hắc y quý diện.

- Trong bộ lột Hắc y quý diện, Tĩnh Nô xuất hiện quá đúng lúc, đúng thời khắc phải xuất hiện. Lần đầu xuất hiện Tĩnh Nô muốn lấy mạng Triệu Hỷ, chỉ vì sự xuất hiện không đúng lúc của Triệu Hỷ bên cạnh Tiêu ca và Tĩnh Nô, khiến cho Tĩnh Nô không thể hành động được.

Tĩnh Nô gật đầu :

- Tiêu ca nói đúng. Tĩnh Nô muốn lấy chiếc chìa khóa vàng nhưng vì sự xuất hiện của Triệu Hỷ mà Tĩnh Nô không hành động được. Triệu Hỷ trở thành cái gai cần phải nhổ đi.

Tịnh Nô buông tiếng thở dài :

- May mắn cho Triệu Hỷ, Tiêu ca đã cứu cô ta.
- Ai cũng có số mạng. Số của Triệu tiểu thư chưa đến, nếu Tiêu ca không cứu thì cũng có người khác đến cứu.
- Cứ cho là như vậy. Nhưng chỉ một lần đó thôi Tiêu ca hẳn chưa đoán được Hắc y quỷ diện là ai?

Tiêu Lân gật đầu :

- Chỉ lần đó thôi, Tiêu ca quả là chưa biết Hắc y quỷ diện là ai nhưng có một điều Hắc y quỷ diện không biết.
- Đó là điều gì?
- Ánh mắt của Hắc y quỷ diện đã để lại trong tâm thức Tiêu ca. Ngay trong giấc ngủ, Tiêu ca cũng mơ thấy ánh mắt đó. Tịnh Nô không biết đó thôi, mỗi người có một ánh mắt khác nhau. Người ta những tưởng đầu ánh mắt chẳng để lại gì.

Tiêu Lân lắc đầu :

- Nghĩ như thế sai rồi. Mỗi người có một ánh mắt riêng, và có những người khi nhìn kẻ khác để lại dấu ấn bằng ánh mắt. Hắc y quỷ diện có một ánh mắt khiến kẻ đối diện không bao giờ quên.
- Cho dù Tịnh Nô có để lại ánh mắt đi nữa, Tiêu ca cũng không thể nào đoán chắc Hắc y quỷ diện là Tịnh Nô.
- Tịnh Nô nói đúng. Nhưng khi nghe Trang phu nhân nói có cao nhân đến cứu bà ấy tại biệt thất giam cầm nơi Trương Phong tiêu cục thì Tiêu ca nghĩ ngay đến Tịnh Nô. Chỉ có Tịnh Nô mới là Hắc y quỷ diện. Có một điều Tiêu ca phải nhớ đầu, lý giải.
- Điều gì khiến Tiêu ca suy nghĩ.

Tiêu Lân nhìn thẳng vào mắt nàng. Buông một tiếng thở ra chàng từ tốn nói :

- Tại sao có hai con người trong muôi. Một Tịnh Nô đoán thực nhu mì và hòa nhã. Con người thứ hai là Hắc y quỷ diện, vừa tàn nhẫn vừa vô tâm, hay đúng ra đó là một sát thủ vô tình. Và cuối cùng là mục đích của Tịnh Nô.

Nàng nhìn Tiêu Lân nhỏ nhẹ nói :

- Cuối cùng Tiêu ca đoán ra mục đích của Tịnh Nô.

Tiêu Lân gật đầu :

- Huỳnh đoán ra mục đích của Tịnh Nô chính là chiếc chìa khóa vàng đang ở trong tay Tiêu ca. Tịnh Nô có chức nghiệp phải đoạt chiếc chìa khóa vàng đó.
- Tiêu ca không cần Tịnh Nô phải ra tay. Mà vẫn trao nó cho Tịnh Nô.

Tiêu Lân mỉm cười :

- Tiêu ca không muốn Tịnh Nô khó xử. Nếu như Tịnh Nô cần thì Tiêu ca trao. Tịnh Nô đáng được hưởng điều đó.

Nàng buông tiếng thở dài, lấy chiếc chìa khóa vàng.

- Tịnh Nô trả lại cho Tiêu ca chiếc chìa khóa này.

Tiêu Lân tròn mắt nhìn nàng :

- Tịnh Nô! Sao vậy? Muôi không tiếp nhận thành ý của Tiêu ca sao?
- Tịnh Nô không phải không muốn tiếp nhận thành ý của Tiêu ca. Nhưng Tịnh Nô phát hiện ra rằng, trong tay Tiêu ca còn chiếc chìa khóa thì Tiêu ca tránh được cuộc truy sát của Hắc y tử nhân. Nếu như không còn chiếc chìa khóa này, Tiêu ca nhất định sẽ phải bỏn ba. Hôm nay Tiêu ca vượt qua được Hắc y tử nhân nhưng ngày mai, và những ngày sau nữa, lưỡi hái của tử thần luôn rình rập Tiêu ca.

Tiêu Lân cười khẩy rồi nói :

- Tịnh Nô lo cho Tiêu ca.

Nàng lưỡng lự rồi gật đầu :

- Tịnh Nô lo cho Tiêu ca. Còn Tiêu ca cũng lo cho muội.

Tiêu Lân ve cằm nói :

- Tiêu ca có một cái cổ tật. Một khi đã tặng cho ai vật gì thì không bao giờ lấy lại. Nếu Tịnh Nô không tiếp nhận chiếc chìa khóa để chu toàn phận nghiệp, Tiêu ca sao có thể yên tâm được.

Tiêu Lân nắm lấy tay nàng :

- Tịnh Nô lo cho Tiêu ca thì cũng phải cho Tiêu ca một cơ hội lo cho Tịnh Nô chứ. Dù sao Tịnh Nô đã quay lại, Tiêu ca miễn nguyện rồi. Tiêu ca chỉ có một điều duy nhất, muốn muội chuẩn y lời của huynh.

- Tiêu ca nói đi.

- Từ bỏ nhân dạng Hắc y quý diện. Nhân dạng đó không phù hợp với Tịnh Nô.

Nàng giả là cười rồi khẽ gật đầu :

- Tịnh Nô sẽ suy nghĩ về lời nói này của Tiêu ca.

Tiêu Lân nhìn nàng.

- Tịnh Nô đi được rồi.

Tịnh Nô lắc đầu :

- Trước khi Tịnh Nô đi. Tịnh Nô muốn uống rượu với Tiêu ca. Uống khi nào say thì thôi.

Tiêu Lân phấn khích nói :

- Tốt! Huynh và Tịnh Nô sẽ uống thật say. Say đến quên cả trời, cả đất.

Hai người rời phong xá bên dòng Trường Giang tìm đến ngôi tửu điểm đơn sơ nằm ở bên ngoài Hàm Đan. Đêm khuya trong thảo điểm chẳng có ai, nhưng Tiêu Lân vẫn gọi gã điểm chủ thức dậy. Chẳng bỏ ra năm nén vàng ròng để bắt gã phải phục vụ rượu cho mình và Tịnh Nô.

Hai người ngồi đối diện với nhau. Họ im lặng nhưng lại nói với nhau rất nhiều.

Gã điểm chủ gần như nằm mộng cũng không thể tưởng tượng được có một đôi nam thanh nữ tú nửa đêm tìm đến thảo điểm của mình đối ẩm. Nếu chỉ đối ẩm thì chẳng nói làm gì, mà hai người, là lại uống rượu nhiều đến độ gã không tin được. Hết vò rượu này đến vò rượu khác được gã bung ra mà xem chừng chẳng ai chịu ngừng.

Tiêu Lân uống rượu với Tịnh Nô. Chẳng những tửu lượng của nàng chỉ độ một hai chén, nhưng khi vào cuộc rồi mới biết Tịnh Nô có tửu lượng mà chẳng một người nào có thể sánh bằng.

Tiêu Lân uống đến vò rượu thứ năm thì mắt đã mờ hửn, đầu óc choáng váng.

Chàng bưng chén ngắt ngừng nói với Tịnh Nô :

- Không ngờ... Không ngờ... Tửu lượng của muội... Huynh không phải là kẻ đối ẩm sánh ngang với Tịnh Nô.

Tịnh Nô mỉm cười :

- Tiêu ca chịu thua Tịnh Nô chưa.

- Uống một chén nữa Tiêu ca mới thua.

- Được.

Hai người chạm chén rồi uống cạn.

Tiêu Lân đặt chén rượu xuống bàn thì gục luôn chẳng còn biết gì nữa.

Tịnh Nô lay vai chàng :

- Tiêu ca.

Sau khi đoan chắc Tiêu Lân đã say mềm chẳng còn biết trời biết đất, Tịnh Nô mới lấy chiếc chìa khóa trả lại vào ống giày Tiêu Lân, rồi cởi áo khoác đắp lên cho chàng. Nàng lấy trong miệng ra một viên ngọc, đặt vào tay Tiêu Lân.

- Khi thức dậy Tiêu ca sẽ hiểu vì sao muội chẳng bao giờ say.

Tịnh Nô đứng lên bước đến nói với gã điểm chủ rồi nhét vào tay gã hai nén vàng ròng. Nàng từ tốn nói :

- Quán chủ chăm sóc dùm cho Tiêu ca của bốn cô nương. Tiêu ca có mệnh hệ gì, bốn cô nương sẽ tróc nã quán chủ đến cùng trời cuối đất.

Gã quán chủ rồi rít nói :

- Tiểu thư yên tâm. Nhất định tiểu nhân sẽ chăm sóc chu đáo cho công tử.

- Tốt. Khi Tiêu ca dậy thì nói với người. Bốn cô nương đã đi rồi. Tiêu ca đừng tìm bốn cô nương.

- Tiểu nhân sẽ nói... Tiểu nhân sẽ nói.

Tịnh Nô bước lại bên Tiêu Lân :

- Tiêu ca... Có một điều Tịnh Nô không bao giờ nói với Tiêu ca... Nếu xa Tiêu ca Tịnh Nô nhớ huynh nhiều lắm.. Và chỉ mong gặp lại Tiêu ca... Rất mong gặp lại Tiêu ca.

Nàng sửa lại chiếc áo choàng đắp lên người Tiêu Lân với vẻ bịn rịn lo lắng :

- Tiêu ca... Chẳng biết đến bao giờ Tịnh Nô mới gặp lại Tiêu ca... Tiêu ca bảo trọng. Nếu có thể hãy rời bỏ võ lâm... rồi bỏ võ lâm.

Tịnh Nô vừa nói vừa trào lệ ra khóe mắt. Vẻ mặt của nàng vừa nhu mì vừa phảng phất một nét buồn vơi vợi. Một nét buồn mà bất cứ ai chứng nghiệm thấy cũng phải chao lòng.

Buông tiếng thở dài, Tịnh Nô nhìn Tiêu Lân như thể muốn thu tóm lấy toàn bộ nhân dạng của chàng vào đôi thu nhãn mình lần cuối cùng. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Tịnh Nô... Tịnh Nô yêu Tiêu ca... Yêu nhiều lắm.

Nói rồi nàng hơi cúi xuống hôn vào búi tóc của Tiêu Lân. Lệ tràn ra nhỏ xuống tóc chàng. Tịnh Nô cảm nhận tất cả mọi nỗi đau trong khoảnh khắc ly biệt này. Nàng muốn nói rất nhiều nhưng lại chẳng biết nói gì nữa. Chỉ có nỗi nghẹn ngào đang dâng ngập tâm thức nàng.

Buông tiếng thở dài. Tịnh Nô nấc nghẹn một tiếng rồi quay bước đi thẳng ra khỏi thảo điền.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thâm tình, bất lụy thân

Giang Hàn khoanh tay trước ngực, đứng quay lưng về phía Tịnh Nô. Tịnh Nô quỳ dưới đất với vẻ thành bái hướng về phía Giang Hàn.

Giang Hàn thở hắt ra một tiếng rồi nói :

- Tịnh Nô... Ngươi đã biết người phạm một sai lầm mà bốn tọa không thể dung tha không?

Tịnh Nô cúi đầu nhỏ nhẹ đáp lời Giang Hàn :

- Chủ nhân Tịnh Nô biết tội của mình rất lớn. Xin chủ nhân trừng phạt.

- Trừng phạt! Ngươi làm cho bốn tọa quá ư thất vọng.

Giang Hàn từ từ quay lại.

- Trong tất cả những thiên sứ do bốn tọa đích thân trui rèn, truyền thụ võ công thì ngươi là người bốn tọa ưu ái nhất, và đặt nhiều kỳ vọng nhất, thế mà ngươi lại bị tình cảm chi phối, lại yếu mềm đến độ bốn tọa cũng không ngờ.

Giang Hàn vừa nói vừa bước đến trước mặt Tịnh Nô.

Tịnh Nô từ từ ngẩng mặt lên nhìn Giang Hàn.

- Chủ nhân.

Giang Hàn khoát tay không cho nàng nói hết lời. Y trang trọng nói :

- Trước khi bổn tọa giao chức nghiệp cho người đi cùng với Tiêu Lân để đoạt chiếc chìa khóa vàng, và giết hắn. Bổn tọa đã nói gì?

- Hạ thủ vô tình.

Giang Hàn gật đầu :

- Hạ thủ vô tình. Bổn tọa hỏi người. Bổn tọa căm ghét nhất điều gì trên đời.

Tịnh Nô cúi mặt nhìn xuống :

- Họ Tiêu.

- Biết bổn tọa căm ghét họ Tiêu. Huống chi gã tiểu tử đó vừa mang họ Tiêu lại còn có mối quan hệ với Huyết Điểm Từ Tiêu Viên. Thế sao người còn sinh tình, mà không thực hiện chức phận thiên sứ mà bổn tọa đã trao cho người.

Tịnh Nô im lặng. Nàng chẳng biết dùng lời gì để đáp lại câu hỏi của Giang Hàn. Nàng đã biết kết cục của mình như thế nào, và vì chữ tình chấp nhận kết cục đó.

Không nghe Tịnh Nô đáp lời mình, lửa giận trong Giang Hàn bắt ngờ bùng cháy. Y rít giọng gần từng tiếng :

- Người không nói được à.

Tịnh Nô cúi mặt miễn cưỡng nói :

- Tịnh Nô chỉ còn biết nhận sự trừng phạt của chủ nhân.

Hừ nhạt một tiếng Giang Hàn gần từng tiếng nói :

- Trừng phạt... Bổn tọa không ngờ một gã tiểu tử nho sinh vô danh tiểu tốt như Tiêu Lân lại có thể khuyến dụ được một Thiên sứ tử nhân mà bổn tọa trui rèn ra.

Đôi chân mày Giang Hàn nhíu lại :

- Tịnh Nô.

- Có nô nữ.

- Ngẩng mặt lên.

Tịnh Nô từ từ ngẩng mặt lên.

Giang Hàn nhìn thẳng vào mặt Tịnh Nô. Tiếp nhận hai luồng uy nhân của Giang Hàn bất giác toàn thân Tịnh Nô nổi đầy gai ốc, cùng với cảm giác xương sống gay buốt, lạnh ngắt. Nàng cúi mặt xuống để tránh hai luồng uy nhân của vị Võ lâm Minh chủ nhưng lại không dám mà nhẫn nhục nhìn Giang Hàn.

Giang Hàn cướp tinh thần Tịnh Nô bằng uy quang của mình rồi nói.

- Nói cho bổn tọa biết. Tiêu tiểu tử có cái gì mà nàng lại không thực hiện được thiên chức mà bổn tọa đã trao cho nàng?

Tịnh Nô chần chừ rồi ngập ngừng nói :

- Chủ nhân... Tiêu ca có tình người.

Giang Hàn chau mày, đánh mặt nói :

- Tình người. Hắn đã biểu lộ lời nói đó như thế nào?

Tịnh Nô cắn răng trên vào môi.

Giang Hàn rít giọng nói :

- Người không nói được ư?

- Tất cả những gì Tiêu ca làm đều xuất phát từ tình người.

Giang Hàn hừ nhạt một tiếng rồi đánh giọng nói :

- Khi ngươi còn là một đứa bé, một cành non yếu ớt, bản tọa đã đưa ngươi đào luyện thành Thiên sứ tử nhân. Đó không phải là tình người của bản tọa hay sao?

Tịnh Nô cúi mặt nhìn xuống.

Giang Hàn hừ nhạt một tiếng rồi nói :

- Tịnh Nô! Nghe bản tọa nói đây.

- Có nô nữ.

- Ngươi còn kháng lại lệnh dụ của bản tọa không?

- Tịnh Nô không dám.

Giang Hàn chấp tay sau lưng.

- Ngươi là một trong những người bản tọa ưu ái nhất. Nếu không muốn nói bản tọa xem ngươi như người thân của mình. Chính vì lẽ đó, bản tọa cho ngươi một cơ hội chuộc lại lỗi lầm của mình. Ngươi chịu không?

Tịnh Nô sụp lạy :

- Tịnh Nô khấu đầu đội ơn sự rộng lượng của chủ nhân.

- Tốt! Nếu ngươi biết khấu đầu nghe di lệnh của bản tọa. Bản tọa lệnh cho ngươi một lần nữa phải tìm Tiêu Lâm giết hắn và lấy chiếc chìa khóa kia về đây.

Lời của Giang Hàn vừa dứt thì Tịnh Nô cũng rùng mình. Chẳng biết cái rùng mình đó của nàng biểu hiện cảm xúc gì.

Khi Tịnh Nô ngẩng mặt nhìn lên. Sắc diện nàng xanh mét như người bệnh lâu ngày, cùng với lệ trào ra khóe mắt.

Giang Hàn nhìn xuống Tịnh Nô :

- Bản tọa không muốn nàng thất bại lần thứ hai đâu. Với Thiên sứ sát nhân thì không có việc gì là không làm được và không có việc gì để thất bại cả. Nàng đã một lần thất bại nhưng bản tọa đồng ý gia ân cho ngươi lần thứ hai. Vì không muốn ngươi lại đem về sự thất bại như lần này bởi sự mềm yếu ngu ngốc. Hiểu bản tọa nói chứ.

Giang Hàn gắt giọng.

- Tiếp nhận lệnh dụ rồi đứng lên đi.

Giang Hàn những tưởng đầu Tịnh Nô sẽ đứng lên nhưng nàng vẫn quỳ dưới chân lão.

Thấy Tịnh Nô vẫn cứ quỳ, đôi chân mày Giang Hàn nhíu lại. Lão gắt giọng nói :

- Ngươi sao vậy?

Tịnh Nô từ từ cúi mặt xuống :

- Chủ nhân... Tịnh Nô nữ không thể tiếp nhận được lệnh dụ này.

Câu nói này của Tịnh Nô khiến mặt Giang Hàn những tưởng đóng băng với những nét cay độc và bất nhẫn. Đôi uy nhãn long lên hai luồng uy quang hùng hực sát nhân.

Lão vô tình lặp lại câu nói của Tịnh Nô :

- Ngươi không tiếp nhận lệnh dụ này... Tại sao?

- Nô nữ có tiếp nhận lệnh dụ của chủ nhân chắc chắn sẽ đem lại lần thất bại thứ hai cho người.

- Tại sao ngươi biết mình sẽ thất bại?

Tịnh Nô lí nhí nói :

- Tịnh Nô yêu Tiêu Lâm rồi.

- Bồn tọ không tin người lại có thể thốt ra lời nói này.

Giọng nói của Giang Hàn lạc hẳn đi khi nói ra lời đó. Lão nhìn Tịnh Nô gần như không chớp mắt. Ánh mắt của Giang Hàn biểu lộ tất cả sự căm phẫn cùng cực rọi vào Tịnh Nô.

Gã buông tiếng thở dài, rồi nói tiếp :

- Người đã phản bội bồn tọ.

Tịnh Nô im lặng.

Sự im lặng của nàng càng khiến cho Giang Hàn căm phẫn hơn nữa. Giờ đây trong Giang Hàn như có một trận bão lửa khủng khiếp đốt cháy tâm thức lão. Giang Hàn gần giọng nói :

- Tịnh Nô. Người biết sự phản bội sẽ chịu hậu quả như thế nào không.

Tịnh Nô vẫn im lặng. Mãi một lúc sau nàng mới lí nhí nói :

- Chủ nhân! Xin người ban cho Tịnh Nô cái chết.

Lời nói của Tịnh Nô còn đọng trên hai cánh môi thì Giang Hàn ngửa mặt cười khàn khốc. Tiếng cười của lão càng tạo ra không khí khủng bố đối với Tịnh Nô.

Lão nhìn lại Tịnh Nô trang trọng nói :

- Chỉ một cái chết thôi ư?

- Dù bất cứ sự trừng trị nào của chủ nhân cũng chỉ đưa Tịnh Nô đến cái chết.

- Người...

Giang Hàn vừa thốt ra câu nói đó, vừa cách không điểm chỉ vào ba mươi sáu đại huyệt của Tịnh Nô để phế bỏ võ công nàng. Toàn thân nàng ướt đầm mồ hôi với sắc diện nhăn nhúm trông vừa đau đớn tội nghiệp. Mặc dù tiếp nhận những đạo chi phế bỏ võ công của Giang Hàn nhưng tuyệt nhiên Tịnh Nô không hề thốt một tiếng rên rĩ hay van xin nào.

Khi Giang Hàn thu hồi chi pháp, Tịnh Nô chẳng khác nào một cành hoa tươi bời bời con giong dữ dập vùi. Thở phách nàng rã rời, với sắc diện tái nhợt tái nhợt, ừ rừ.

Giang Hàn hừ nhạt rồi nói :

- Những gì bồn tọ ban cho người, bồn tọ buộc phải lấy lại.

Tịnh Nô nhu hòa nói :

- Tịnh Nô vô cùng mãn nguyện vì trả lại võ công cho chủ nhân.

Giang Hàn lắc đầu, gần từng tiếng :

- Tịnh Nô. Lấy lại võ công chưa phải là hết đâu. Người còn phải tiếp nhận sự trừng phạt của bồn tọ trong Nhục lâu.

Chẳng biết Nhục lâu là tòa lâu như thế nào nhưng khi hai tiếng Nhục lâu đập vào thính nhĩ Tịnh Nô, nàng rùng mình. Tịnh Nô đập đầu xuống trước mũi giày của Giang Hàn. Nàng vừa đập đầu vừa nói :

- Chủ nhân. Hãy tha cho nô nữ... Hãy ban cho nô nữ cái chết. Nô nữ cầu xin chủ nhân ban cho nô nữ cái chết.

Giang Hàn lắc đầu :

- Tất cả những kẻ phản bội lại bồn tọ đều bị giam mình trong Nhục lâu đến khi nào chết mới thôi.

Giang Hàn quay mặt bước lại cửa sổ. Lão chấp tay sau lưng ngó ra ngoài hoa viên.

Tịnh Nô lê đến sau gót chân Giang Hàn. Nàng thổn thức nói :

- Chủ nhân! Kiếp này Tịnh Nô không làm tròn chức phận nô nữ với chủ nhân, xin chủ nhân ban cho nô nữ một cái chết. Đừng đẩy nô nữ vào Nhục lâu. Kiếp sau nô nữ sẽ trọn tâm thành ý hầu hạ chủ nhân.

- Đã biết sự phản bội phải chịu hình phạt trong Nhục lâu. Đừng van xin bồn tọ vô ích.

Giang Hàn nhìn lại Tịnh Nô.

Nhận ánh mắt của Giang Hàn. Tịnh Nô biết ngay lời van xin của mình thật là vô nghĩa. Chẳng tác dụng gì đến con người có trái tim băng giá này.

Tịnh Nô bắt ngờ lao đầu vào vách biệt sảnh. Nhưng hành động của nàng vẫn chậm hơn Giang Hàn. Lão đã kịp cách không điểm vào tịnh huyết Tịnh Nô.

Vừa điểm huyết Tịnh Nô, Giang Hàn vừa nói :

- Không một ai chạy thoát khỏi sự trừng phạt của bản tọa.

* * * * *

Nhục lâu.

Một tòa lâu u ám, tọa lạc trên một ngọn đồi trọc, chung quanh là một vòng tường đá bao bọc. Chẳng có một bóng cây xanh nào. Phủ kín tòa Nhục lâu là một màu đen u ám mà bất cứ người nào thấy cũng đều có cảm giác rờn rợn, cho dù chưa bước chân vào.

Trong gian Nhục thất với tất cả những dụng cụ khảo hình, chỉ mới nhìn qua đã cảm thấy khiếp hồn chứ đừng nói đến lúc phải chịu đựng.

Giang Hàn ngồi chễm chệ trên một cái ngai son son thép vàng đặt trên cao.

Hai bên có bốn gã đại lực vận mỗi chiếc khổ phơi tám thân u nắn đầy những bắp thịt cuộn cuộn. Tất cả bốn gã đều khoác vẻ mặt lạnh như tiền trông không khác nào những pho tượng đồng bóng ngời vô tâm vô tính.

Đối diện với Giang Hàn là một chiếc cũi sắt. Trong cũi sắt chẳng ai khác hơn chính là Bạch Mẫu Đơn Di Tiểu Phụng.

Tiểu Phụng giờ đây dung mạo chẳng còn như xưa nữa mà đã hoàn toàn biến đổi. Mái tóc dài óng mượt hôm nào được thay bằng những lọn tóc rối bời, bết vào nhau. Khuôn mặt khả ái của Bạch Mẫu Đơn cũng được thay bằng một khuôn mặt khác vừa khắc khổ và tội nghiệp với những vết sẹo chẳng chít. Hơn thế nữa, là thân pháp của Di Tiểu Phụng gãy trơ ra. Với những vết cắt phỏng rộp. Bị nhốt trong cũi sắt nhưng thân thể Tiểu Phụng chẳng có lấy một mảnh lụa che thân. Tiểu Phụng co rúm người như một con thú non chỉ muốn rút lại trước những ánh mắt sói lang.

Giang Hàn nhìn Tiểu Phụng nói :

- Hoa Mẫu Đơn. Hôm nay bản tọa sẽ cho ngươi chứng nghiệm cảnh giới cuối cùng của sự đau khổ. Để ngươi suy nghĩ lại, nói cho bản tọa biết mật thất của ngươi tọa lạc ở đâu.

Nói rồi Giang Hàn vỗ tay một tiếng.

Tịnh Nô bị trói trên một cây thập tự với tình trạng lơ lửng chẳng mảnh vải nào. Tám thân với làn da bánh mật, đầy sức sống của nàng phơi ra trước mặt Giang Hàn và bốn gã đại lực.

Hai gã Hắc y nhân khiêng Tịnh Nô vào, dựng nàng đối mặt với Tiểu Phụng.

Vừa thấy Tịnh Nô, Tiểu Phụng buột miệng thốt :

- Tịnh Nô.

Lệ trào ra khốc, Tịnh Nô từ tốn nói :

- Di nương nương. Trước đây Tịnh Nô hành hạ Di nương nương thì nay phải tiếp nhận hậu quả do mình tạo ra.

- Tịnh Nô! Sao ngươi lại rơi vào tình cảnh giống như ta?

- Bởi vì Tịnh Nô nghiệm ra điều quý nhất trong cuộc đời này chính là tình người và tin một ngày nào đó tòa Nhục lâu này sẽ biến mất trong cõi nhân sinh.

Tiểu Phụng cắn răng trên vào môi dưới :

- Tịnh Nô. Ngươi sẽ không chịu nổi đâu.

Tịnh Nô nghiêm giọng nói :

- Nương nương! Bất cứ cực hình nào cũng đưa Tịnh Nô đến cái chết. Cái chết sẽ tiễn Tịnh Nô đi, và cũng xóa bỏ những gì mà Tịnh Nô đã tạo nghiệp trong thế gian này. Tịnh Nô sẽ chịu đựng đến cảnh giới cuối cùng của sự chết để nương nương thấy để ngươi có thêm sinh lực đối mặt với kẻ vô tâm.

Giang Hàn nheo mày khi nghe những lời nói này của Tịnh Nô. Y gắt gỏng nói :

- Nói như thế đủ rồi.

Gã nói dứt câu vỗ tay một tiếng.

Hai gã đại lực vũ sĩ bước ngay xuống dưới. Một gã dùng chiếc lưới sắt trùm lên người Tịnh Nô. Rồi gồng người kéo mạnh mảnh lưới sắt. Tấm lưới xít chặt lấy thân hình Tịnh Nô, làm nổi u những khối thịt lồi ra.

Tịnh Nô nhắm mắt, lệ trào ra khóe. Nàng nói :

- Chủ nhân! Hãy cho Tịnh Nô nhìn mặt người.

Giang Hàn phán lệnh :

- Quay á lại.

Cây thập tự liền được hai gã đại hán hắc y quay lại để Tịnh Nô đối mặt với Giang Hàn.

Nàng nhìn thẳng vào mặt Giang Hàn. Khác hẳn với ánh mắt trước đây, ánh mắt của sự khuat phục và thần bái mà thay vào đó là ánh mắt cương cường lạnh lùng.

Tịnh Nô nói :

- Giang tôn giả. Một kẻ có tình và một kẻ vô tình đến giờ Tịnh Nô mới nhìn ra. Kẻ vô tình chính là Giang tôn giả. Những kẻ vô tình chẳng bao giờ đạt được tham vọng của mình. Nếu có đạt được thì cũng chỉ nhận được nỗi cô độc cực kỳ. Sự cô độc sẽ đốt cháy Giang tôn giả thành một con người bại hoại và không có nhân tính. Tịnh Nô sẽ không rên, không khóc lóc van xin, cho đến khi mình trở thành bóng ma hư vô quay về với Tiêu Lân.

Nàng nói rồi bặm chặt hai cánh môi, nhìn thẳng vào Giang Hàn.

Giang Hàn chau mày rít giọng nói :

- Nha đầu... Ngươi nói được nhưng có làm được không? Bồn tọa sẽ bắt ngươi rú lên, hét lên và thậm chí van xin bồn tọa tha cho ngươi. Hoặc cho ngươi một cái chết để thoát khỏi đau đớn.

Tịnh Nô vẫn mím chặt hai cánh môi không đáp lời Giang Hàn.

Giang Hàn trừng mắt nhìn nàng :

- Hành xử đi. Á phải rên, hét, và phải van xin.

Mặc cho Giang Hàn nói, hai cánh môi của Tịnh Nô vẫn mím chặt không đáp lời gã.

Gã đại hán thứ hai rút ngọn trùy thủ sáng ngời, bước đến bên Tịnh Nô.

Bằng một động tác thật chậm chạp y dùng ngọn trùy thủ lóc lấy từng khối thịt lồi ra bởi tấm lưới sắt bó chặt lấy người Tịnh Nô.

Những tương đầu khi lóc từng khối thịt, Tịnh Nô sẽ phải gào lên bởi sự đau đớn tột cùng. Nhưng không, Tịnh Nô vẫn dăm dăm nhìn về phía Giang Hàn bằng ánh mắt ráo hoảnh, mặc dù mồ hôi tuôn ra ướt đầm cả thân thể.

Hai cánh môi của Tịnh Nô vẫn mím chặt không thốt ra tiếng rên nào. Nàng nhắm mắt nghĩ đến Tiêu Lân. Nàng hình dung ra chàng trong tâm thức mình. Tịnh Nô nhớ đến lời của Tiêu Lân.

Nàng nhủ thầm :

- “Hừ! Nỗi đau đớn cùng cực nhất hôm nay của Tịnh Nô, chiếc bóng của Tịnh Nô sẽ gánh lấy... gánh tất cả. Còn ta sẽ chứng minh cho Giang minh chủ thấy sự thay đổi của Tịnh Nô. Sự thay đổi mà lão không bao giờ ngờ được”.

Với ý niệm đó nàng chấp nhận tiếp nhận tất cả những cực hình mà Giang Hàn phủ lên người nàng mà không hề thốt ra một tiếng rên hay tiếng khóc nào.

Giang Hàn chau mày khi thấy Tịnh Nô chịu đựng tất cả những cực hình mà tuyệt nhiên không phát ra một tiếng rên la, một tiếng van xin cầu khẩn để được chết nhanh. Sự chịu đựng của nàng càng làm y trở nên phần nộ và bức bội.

Sau khi lóc thịt, rồi đến nhận cực hình đóng dấu xăm bằng hai thanh sắt nung đỏ lên đôi nhũ hoa. Tất cả những cực hình trong Nhục lâu, Tịnh Nô đều trải qua. Nàng hết ngất đi rồi lại tỉnh.

Giang Hàn muốn nghe một tiếng rên của nàng, một lời van xin nhưng chỉ có sự chịu đựng của nàng đáp lại sự chờ đợi của gã.

Tịnh Nô ngất đi một lần nữa.

Giang Hàn buông tiếng thở dài. Y rời khỏi chiếc ngai bước xuống trước mặt Tịnh Nô. Gã đại lực dùng nước lay tỉnh nàng.

Giang Hàn nhìn Tịnh Nô :

- Nha đầu... Sao ngươi có thể chịu đựng được chứ?

Tịnh Nô nhìn Giang Hàn bằng ánh mắt thất thần.

Nàng gượng nói bằng tất cả sự cố gắng của mình.

- Tịnh Nô đã có được trái tim mà Tiêu ca trao cho Tịnh Nô.

Giang Hàn nghiêng răng rít giọng :

- Trái tim!

Y vừa nói vừa vươn trào thọc thẳng vào đại huyệt chân tâm của nàng.

Mặt Tịnh Nô nhẫn lại. Hai cánh môi nàng mím chặt để không thốt ra tiếng rên đau đớn khi Giang Hàn rút tay về thì trái tim của Tịnh Nô nằm gọn trong tay lão. Trái tim nàng còn nhảy thoi thóp như thể nói chuyện với lão.

Giang Hàn hừ nhạt một tiếng :

- Ta sẽ bóp nát trái tim nàng.

Giang Hàn vừa nói vừa toan bóp nát trái tim của Tịnh Nô nhưng Tiểu Phụng thét lên :

- Đứng.

Giang Hàn cầm trái tim của Tịnh Nô bước đến bên Tiểu Phụng.

- Tiểu Phụng. Nàng cần gì ở trái tim này.

Tiểu Phụng nhìn Giang Hàn từ tốn nói :

- Tịnh Nô đã đi rồi. Tiểu Phụng muốn ngươi để lại trái tim của Tịnh Nô tại tòa Nhục lâu này. Nếu ngươi chuẩn y lời của bốn Tiên Tử. Ngươi có cơ hội biết được mật thất đang ở đâu.

Giang Hàn cười khẩy :

- Tiên tử quý trái tim của ả phản bội như thế à.

- Ngươi chỉ nên biết một điều, nếu con người không có trái tim chỉ là một cái xác biết thở mà thôi. Ta quý trái tim đó hơn mạng sống của mình đó.

Giang Hàn nheo mày :

- Các ngươi đúng là những kẻ hồ đồ mà bốn tọa phải suy nghĩ và biện trí. Được bốn tọa sẽ chuẩn y lời thỉnh cầu của ngươi. Nói cho bốn nhân biết đi.

Tiểu Phụng nghiêm giọng nói :

- Sau đại hội Long Chuẩn, bốn Tiên tử sẽ nói với ngươi. Còn bây giờ ngươi hãy cho người lập bệ thờ trái tim của Tịnh Nô ngay trong biệt sảnh hình cung này.

- Được bốn tọa chuẩn y lời thỉnh cầu của Tiên tử. Không chừng nay mai có một trái tim thứ hai nằm bên cạnh trái tim của ả nha đầu phản bội.

Giang Hàn nói rồi trao trái tim cho Tiểu Phụng, sải bước bỏ đi thẳng ra ngoài. Lão vừa đi vừa nghĩ thầm :

- “Sao Tịnh Nô lại có thể thực hiện được lời nói của mình trước những cực hình khủng khiếp nhất trong Nhục lâu. Những cực hình mà bất cứ ai cũng phải mềm nhũn ra, và đánh mất cả dũng khí trong mình, cho dù kẻ đó là người có dũng tâm can trường nhất?”

Lão dừng bước, nheo mày nhăm nói :

- Tiêu Lân. Người đã cho Tịnh Nô cái gì để ả trở nên con người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Hàm Dương dị kế

Khâm sai đại nhân Triệu Uẩn nhìn Tiêu Lân với ánh mắt e dè :

- Tiêu công tử... Chuyện này...

Tiêu Lân ôm quyền xá :

- Khâm sai đại nhân. Văn bối đã được nghe Triệu tiểu thư nói về những chuyện kỳ bí xảy ra tại Dương Châu này. Văn bối quyết định nhúng tay vào.

Triệu Uẩn lưỡng lự, rồi nói :

- Thiếu hiệp. Lão phu biết thịnh tâm của thiếu hiệp. Nhưng việc này không phải là chuyện nhỏ. Thiếu hiệp có thể bị mất mạng bởi những sát thủ đó.

Buông một tiếng thở dài, Khâm sai đại nhân Triệu Uẩn nói :

- Lão phu đã điều những cao thủ thị nội đến Dương Châu nhưng tất cả chưa làm được gì thì đều chết hết cả.

- Đại nhân cứ giao chuyện cho văn bối xem. Biết đâu chừng văn bối sẽ tìm ra manh mối giúp đại nhân.

- Công tử còn trẻ quá.

- Nhưng đầu của văn bối không trẻ chút nào.

Triệu Hỷ xen vào :

- Cha... Triệu Hỷ thân hành đến Thiếu Lâm thỉnh mời Tuệ Thiện đại sư nhưng rất tiếc Tuệ Thiện đại sư đã viên tịch. Triệu nhi đi cùng với Tiêu đại ca nên con biết bản lĩnh của đại ca.

Triệu Uẩn nhìn sang Triệu Hỷ :

- Cha biết Tiêu thiếu hiệp đây có lòng cứu nhân độ thế... nhưng chỉ sợ...

Tiêu Lân nói :

- Văn bối biết đại nhân lo cho văn bối.

Khâm sai Triệu Uẩn đứng lên :

- Không chỉ lo cho Tiêu công tử, mà thậm chí còn sợ sẽ liên lụy đến bản phủ.

Tiêu Lân cau mày nhìn sang Triệu Hỷ.

Nhận được ánh mắt của chàng, Triệu Hỷ nói :

- Cha... Những gì Tiêu đại ca đã bàn bạc với con. Con đã nói với cha rồi. Cha cứ làm theo kế sách của Tiêu đại ca đi.

Khâm sai Triệu Uẩn buông tiếng thở dài :

- Hỷ nhi. Con không biết gì cả đâu. Làm theo kế sách của con và Tiêu công tử đây nếu như xuôi sẽ chẳng nói làm gì. Bằng như không xuôi sẽ...

Triệu Uẩn lưỡng lự.

Triệu Hỷ nói :

- Phụ thân sẽ mất con chứ gì? Vậy là phụ thân không tin vào Tiêu đại ca rồi.

- Không phải cha không tin, nhưng phải chỉ có Tuệ Thiện đại sư thì cha sẵn sàng làm theo kế sách của con ngay.

Khâm sai Triệu Uẩn vừa nói dứt câu thì một gã nha sai từ ngoài bước vào. Y tiến đến quỳ ngay trước mặt Triệu Uẩn :

- Tiểu nhân khấu báo với đại nhân. Có một vị công tử muốn vào bái kiến đại nhân và Tiêu công tử.

Khâm sai Triệu Uẩn cau mày :

- Ai vậy?

- Dạ. Người đó xưng là Ngạc Tu Di, nghĩa đệ của Tiêu công tử.

Đang ngồi Tiêu Lâm bật đứng bật dậy :

- Tốt quá. Không ngờ Tu Di lão đệ đến thật đúng lúc.

Chàng nhìn sang Triệu Uẩn :

- Triệu đại nhân. Có lão đệ của văn bối đến hiệp lực, văn bối đoan chắc sẽ phá được vụ án kinh thiên động địa này.

Triệu Uẩn nhìn chàng rồi nói với gã nha sai :

- Mời Tu Di công tử vào đi.

Gã nha sai lui bước trở ra. Một lúc sau Ngạc Tu Di xuất hiện trong bộ bạch y nho sinh, tay cầm quạt. Tu Di đúng là một tiên đồng nơi thượng giới giáng phàm.

Tu Di vừa bước vào vừa nhip quạt trông rất ra vẻ.

Tiêu Lâm mỉm cười với Tu Di rồi liếc trộm Triệu Hỷ. Chàng nhận ra ánh mắt của Triệu Hỷ chăm chăm nhìn Tu Di gần như không chớp.

Tiêu Lâm nghĩ thầm :

- “Thiên hạ chỉ nói nam nhân là những kẻ háo sắc chứ đâu có ai nói nữ nhân háo sắc. Xem chừng lần này mình phải cải chính lại lời nói đó rồi. Nữ nhân cũng háo sắc chẳng kém gì nam nhân?”

Tu Di bước đến ôm quyền xá Triệu Uẩn, từ tốn nói :

- Văn sinh Ngạc Tu Di bái kiến Triệu đại nhân.

- Khách sáo... Khách sáo. Công tử miễn lễ. Bỏn nhân miễn lễ cho công tử.

Triệu Hỷ không nói mà chỉ nhìn Tu Di như là muốn thấu tóm lấy nhân diện Tu Di vào mắt mình.

Tu Di nhìn Tiêu Lâm :

- Tiêu Lâm hẳn rất ngạc nhiên khi thấy đệ xuất hiện ở đây?

- Tất nhiên Tiêu ca rất ngạc nhiên nhưng cũng rất phấn khích. Không ngờ đệ đến kịp lúc quá. Tiêu ca đang cần đệ thì đệ xuất hiện rất đúng lúc. Không phải chờ Tiêu ca đi tìm đệ. Thú thật với Tu Di đệ. Đi đến đâu Tiêu ca cũng nhớ đến đệ cả. Trời đất mệnh mạng Tiêu ca chẳng biết đến bao giờ tao phùng với đệ nữa.

Nói rồi Tiêu Lâm quệt mũi mỉm cười nói tiếp :

- Ai nói cho Tu Di đệ biết, Tiêu ca ở đây mà đến vậy.

- Muội... À không phải... Đệ nghe nói ở Hàm Dương có những vụ án ly kỳ, nên biết thế nào Tiêu ca cũng mò đến mà chờ đệ ở đây. Không ngờ sự suy đoán của đệ lại đúng. Tiêu ca quả là mò đến Hàm Dương.

Tiêu Lâm mỉm cười nhìn Tu Di ôn nhu nói :

- Suốt đêm hôm qua, Tiêu huynh không ngủ được cứ nằm mơ thấy có quý nhân giúp mình. Không ngờ vị quý nhân đó lại là Ngạc Tu Di đệ.

Tiêu Lâm nhìn lại Khâm sai đại nhân Triệu Uẩn :

- Đại nhân. Có Tu Di đệ của văn sinh ở đây, xem như kế sách của văn sinh đã chu toàn. Giờ chỉ cần thực hiện kế sách đó thôi.

Chàng giả là cười rồi nói :

- Đại nhân nhìn xem, Tu Di đệ đệ của văn sinh là người như thế nào?

Triệu Uẩn ngấm nhìn Tu Di. Lão khẽ gật đầu :

- Rất phong thái, lại khôi ngô tuấn tú hơn người. Nhưng không biết võ công của công tử đây thế nào?

Tiêu Lâm nhìn lại Tu Di :

- Tu Di đệ thử phô bày một chút sở học của mình cho Khâm sai đại nhân xem.

Tu Di ôm quyền :

- Tu Di không dám múa rìu qua mắt thợ, nhưng đại ca đã có ý, Tu Di buộc phải làm theo ý người.

Tu Di bước ra ngoài. Nàng thi triển một bài quyền, rồi bất ngờ đẩy chưởng về phía con sư tử đá ngoài cửa. Một đạo kinh phát ra đẩy con sư tử đá nặng trên trăm cân trượt dài đến năm trượng.

Tu Di thu hồi chưởng ảnh ôm quyền hướng về Khâm sai Triệu Uẩn.

- Khâm sai đại nhân chỉ giáo.

Triệu Uẩn phản kích vỗ tay :

- Hôn người... Hôn người. Đúng là kỳ tài của thiên hạ. Nếu như vụ án này khai thông. Bốn nhân nhất định sẽ tấu trình với Hoàng thượng và Tể tướng tiến cử Tu Di công tử vào Cơ Mật viện.

Tu Di toan mở miệng nói thì Tiêu Lân cướp lời :

- Văn sinh thay mặt Tu Di đệ đa tạ đại nhân.

Tu Di nói :

- Tiêu ca...

Nhìn lại Tu Di, Tiêu Lân nói :

- Hầy... Đệ đừng khách sáo. Nhã ý của Triệu đại nhân không phải ai cũng được nhận đâu.

Triệu Uẩn gật đầu :

- Tiêu công tử nói rất phải.

Tiêu Lân nhìn lại Triệu Hỷ :

- Triệu tiểu thư thấy Tu Di đệ đệ của ta như thế nào?

Triệu Hỷ đỏ mặt bên lên. Vẻ thẹn thùng của nàng suýt nữa khiến cho Tiêu Lân bật cười thành tiếng. Chàng giấu nụ cười đó, giả là nói :

- Tiểu thư có đồng ý. Với kế sách của ta không. Tất cả những gì cứ theo đó mà làm.

Triệu Hỷ nói :

- Ý của Tiêu ca là muốn muội cùng Tu Di huynh rảo khắp nơi trong Hàm Dương.

Tiêu Lân gật đầu :

- Đúng như vậy. Nhưng không phải đi dạo bình thường mà Triệu Hỷ tiểu thư còn phải bụng mang dạ chửa nữa kia.

Tu Di trở mắt nhìn Tiêu Lân :

- Tiêu ca.

Tiêu Lân khoát tay :

- Đừng bối rối như vậy. Ở đây tai vách mạch rừng. Cứ làm như lời Tiêu ca mọi sự sẽ thành công thôi.

Tu Di nắm tay Tiêu Lân kéo ra xa. Nàng nói nhỏ vào tai Tiêu Lân :

- Tiêu huynh định giờ trò gì đây. Trời đất ơi... Bộ huynh định trêu chọc Triệu Hỷ tiểu thư và Khâm sai đại nhân sao?

Tiêu Lân vỗ vai nàng :

- Hầy... Tu Di không để ý à. Vừa thấy Tu Di là Triệu Hỷ đã thẹn thùng làm duyên rồi. Xem chừng huynh thấy Tu Di có số đào hoa đó.

Tu Di nhăn mặt :

- Tiêu ca nói gì kỳ lạ vậy? Huynh quên muội là gì hả.

- Yên tâm... Tiêu huynh biết... Tiêu huynh biết. Nhưng khi Tiêu huynh muốn thì cứ xem như là ý trời đi. Huynh muốn Triệu Hỷ tiểu thư bụng mang dạ chửa là bụng mang dạ chửa.

- Huynh... Làm sao được... Làm sao được.

Tiêu Lân nheo mày :

- Thiên cơ bất khả lậu. Giờ nói cho Tiêu huynh biết phụ thân của Tu Di Lão Đà Tử như thế nào rồi.

- Mẫu thân đã dùng Tuyệt Chi ngăn năm cứu mạng lão nhân gia. Nhưng bây giờ lão nhân gia sống mà chẳng khác gì một người ngây ngô chẳng biết gì cả.

Tiêu Lân gật đầu :

- Thế cũng được. Lão Bang chủ Cái Bang làm lại từ đầu cũng chẳng sao?

Tiêu Lân bước lại bên Triệu Hỷ :

- Triệu tiểu thư! Ngày mai chúng ta bắt đầu được rồi chứ?

Nàng gật đầu.

Khâm sai Triệu Uẩn nói :

- Tiêu công tử định cho Triệu Hỷ ái nữ của bổn phủ làm gì?

- Chuyện này chỉ có Triệu Hỷ tiểu thư biết thôi à. Khi nào thành công nhất định văn sinh sẽ báo cho đại nhân biết. Còn giờ, văn sinh chỉ thỉnh cầu đại nhân cho Triệu Hỷ tiểu thư đi cùng với Tu Di đệ đệ của văn sinh.

Triệu Uẩn nhìn lại Tu Di. Vẻ bối rối hiện lên mặt Tu Di. Nàng nhìn Tiêu Lân.

Chàng mỉm cười, rồi quay mặt chỗ khác.

Triệu Hỷ thẹn thùng nhìn sang Triệu Khâm sai :

- Phụ thân. Vì đại cuộc, Triệu nhi sẽ đi cùng với Tu Di huynh.

Triệu Uẩn lườm nàng :

- Triệu Hỷ. Cha chỉ có mình con thôi, nên làm gì thì làm cũng phải bảo trọng lấy mình.

Tiêu Lân nói :

- Khâm sai đại nhân yên tâm. Văn sinh đem tính mạng bảo chứng cho Tu Di đệ đệ. Và đảm bảo với đại nhân võ công của Tu Di đệ đệ là danh bất hư truyền, nhất định sẽ bảo vệ được cho tiểu thư mà.

Triệu Uẩn buông tiếng thở dài :

- Bổn phủ giao chuyện này cho công tử.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Đa tạ đại nhân.

Chàng bước đến nắm tay Tu Di dẫn đến bên Triệu Hỷ.

Tu Di bối rối nhìn chàng.

Tiêu Lân nói :

- Kể từ bây giờ, Tiểu ca giao Triệu tiểu thư lại cho Tu Di đệ đệ bảo vệ và chăm sóc cho Triệu tiểu thư chu đáo đó.

Nói rồi Tiêu Lân ôm quyền xá Khâm sai đại nhân. Chàng nhìn lại Tu Di và Triệu Hỷ mỉm cười nói :

- Đúng là tiên đồng ngọc nữ. Đẹp lắm... Đẹp lắm. Tu Di nhớ phải bảo vệ cho Triệu tiểu thư đó. Huynh đi đây.

Không để cho Tu Di nói được lời nào, Tiêu Lân thi triển ngay “Hành Tẩu Di Hình bộ” băng thẳng ra cửa bỏ đi.

Tu Di bối rối quay sang hỏi Triệu Hỷ :

- Triệu cô nương, Tiêu huynh đi đâu vậy?
- Tu Di huynh không biết sao Triệu Hỷ biết được.

Triệu Hỷ vừa nói vừa liếc nhìn Tu Di. Cái liếc mắt của nàng vô tình bị Tu Di phát hiện. Nàng than thầm :

- Tiêu huynh giờ ra cái trò này với mục đích gì. Chẳng lẽ huynh ấy muốn đem cả mình ra đùa cợt.

* * * * *

Trong nhân dạng một thai phụ, Triệu Hỷ đi bên cạnh Tu Di. Hai người rào bộ qua tất cả những con đường Hàm Dương cứ như muốn phô trương bào thai giả của Triệu Hỷ.

Đi bên cạnh Triệu Hỷ, nhưng Tu Di lúc nào cũng giữ khoảng cách với nàng.

Gần đến cửa hiệu thuốc, Triệu Hỷ dừng bước.

Tu Di bước lẹ nói :

- Sao nàng không đi tiếp?

Triệu Hỷ lườm Tu Di :

- Tu Di huynh, Tiêu ca nói Tu Di huynh và muội là gì nào?

Tu Di ngượng ngừng nói :

- Chúng ta là một đôi hiền khang lệ.
- Đúng rồi! Thế sao huynh cứ giữ kẽ với muội hoài vậy?

Nàng chỉ vào bụng mình :

- Thấy người ta bụng mang dạ chứa mà không diu, lại còn giữ khoảng cách với người ta. Vậy có phải là đôi hiền khang lệ không?

Tu Di miễn cưỡng nói :

- Triệu tiểu thư.

Triệu Hỷ khoát tay :

- Nếu huynh còn nói hai chữ tiểu thư nữa, thì Triệu Hỷ sẽ xô tung cái bào thai giả này cho mọi người cùng thấy đó. Tiêu Lân huynh nói, mặc dù là giả nhưng Triệu Hỷ và Tu Di phải làm giống như thật. Nếu không thật thì sao thực hiện được kế sách của Tiêu đại ca. Đúng không nào?

Nàng lườm Tu Di :

- Tu Di huynh phải gọi Triệu Hỷ bằng nương tử nghe chưa? Người ta đã nói vậy rồi mà vẫn còn e dè. Tu Di huynh chê Triệu Hỷ không xứng đáng là hiền thê của huynh.

Tu Di gượng cười nói :

- Tu Di nào dám có ý đó. Tu Di chỉ sợ mình không xứng đáng đóng trong vai tuồng này với tiểu thư thôi.

Nàng nguyệt Tu Di :

- Tu Di huynh khách sáo rồi? Nếu như huynh không xứng đáng thì Tiêu đại ca đã không chọn huynh đóng vai tuồng công của Triệu Hỷ đâu.
- O! Tu Di cũng không hiểu ý của Tiêu huynh nữa. Huynh ấy muốn làm gì thì làm chẳng ai ngờ tới được. Nhưng có sự đồng cảm của Tiêu Lân huynh là được rồi.

Triệu Hỷ phụng phịu nói :

- Muội đang mang bụng, Thế mà Tu Di huynh không diu muội. Cứ bắt muội đi một mình. Vậy có đúng là hiền khang lệ không?

Triệu Hỷ nắm tay Tu Di :

- Tiểu huynh đi mua muối đi.

Tu Di bối rối toan rút tay lại nhưng rồi miễn cưỡng gật đầu.

Triệu Hỷ lộ rõ vẻ húng khởi ra mặt.

Nàng tủm tủm cười nói :

- Tu Di huynh! Bộ từ trước tới giờ huynh chưa bao giờ chạm tay vào nữ nhân sao mà Triệu Hỷ vừa nắm tay huynh. Mặt huynh lại thẹn thùng vậy?

- Ô... Ô... Quả thật từ trước đến giờ Tu Di chưa từng đụng chạm nữ nhân.

Tu Di vừa nói vừa miễn cưỡng diu Triệu Hỷ vào cửa hiệu thuốc.

Lão bác lang nhìn hai người.

Triệu Hỷ nói :

- Đại phu có thể cho tiểu nữ hốt vài thang thuốc dưỡng thai.

Lão đại phu nhìn nàng, rồi khẽ gật đầu nói :

- Cô nương hãy đưa tay cho lão bắt mạch.

Triệu Hỷ lắc đầu :

- Không cần đâu.

Lão đại phu chau mày :

- Lão phu có bắt mạch cho tiểu thư mới bốc thuốc được chứ. Tiểu thư đừng ngại. Lão phu bắt mạch chẳng đau đớn gì đâu.

Triệu Hỷ bối rối nghĩ thầm :

- “Lão mà bắt mạch thì biết ngay mình mang bào thai giả”.

Ý niệm đó khiến nàng phải phân giải :

- Không giấu gì đại phu. Tưong công của tiểu nữ không muốn ai chạm đến người tiểu nữ cả. Chính vì thế tiểu nữ không thể đưa tay cho lão đại phu bắt mạch. Đại phu cứ hốt thuốc cho tiểu nữ.

Lão đại phu nhìn sang Tu Di.

- Công tử sao khó vậy?

- Ô... Vì đây là ý của nương tử chứ không phải của văn sinh.

Triệu Hỷ tròn mắt nhìn Tu Di.

Nhận được ánh mắt của nàng, Tu Di giả là nói :

- Lão đại phu. Nương tử của văn sinh không thích ai đụng chạm đến mình.

Lão đại phu lắc đầu :

- Lão phu chưa từng thấy đôi phu phụ nào như hai người đây.

Lão nói rồi quờ đại mấy thang thuốc đặt lên bàn.

Lão đại phu khoát tay :

- Không xem mạch, lão phu không lấy ngân lượng. Đi đi.

Tu Di miễn cưỡng ôm quyền xá.

- Văn sinh đa tạ. Cáo từ.

Lấy số thuốc lão để trên bàn, Tu Di điu Triệu Hỷ bước ra khỏi cửa.

Lão đại phu nhìn theo hai người khẽ lắc đầu, lầu bầu nói :

- Một đôi quái gỡ.

Dời cửa hiệu thuốc Tu Di nói :

- Sao nàng không để cho lão đại phu đó bắt mạch chứ?

- Nếu để cho lão bắt mạch tất sẽ nhận ra nười đang mang bào thai giả. Thế là mọi chuyện lộ hết. Tu Di huynh muốn như vậy lắm hả?

Tu Di lắc đầu :

- Tất nhiên Tu Di không muốn rồi.

- Thế sao Tu Di huynh còn cầu nhàu muối nữa. Triệu Hỷ bắt đèn huynh đó.

- Ồ... Tu Di biết lấy gì đèn cho Triệu Hỷ.

Thốt ra lời đó mà vẻ mặt Tu Di sượng sùng, ửng hồng.

Triệu Hỷ phá lên cười.

- Xem mặt Tu Di huynh kia. Sao Tu Di huynh với Tiêu đại ca khác nhau quá. Hai người khác nhau như vậy mà trở thành bằng hữu tri âm tri kỷ cũng lạ thật.

Tu Di nghe Triệu Hỷ nói câu này, buột miệng hỏi :

- Triệu Hỷ tiểu thư thấy Tu Di và Tiêu Lâm huynh khác nhau chỗ nào, có thể cho Tu Di biết được không?

- Chỉ cần giao tiếp một lần sẽ nhận ra ngay chỗ khác biệt của hai người mà không cần phải suy nghĩ.

- Triệu Hỷ có thể cho Tu Di biết không?

- Huynh cũng không nhận ra chỗ khác biệt giữa huynh và Tiêu Lâm đại ca ư?

Tu Di ngập ngừng nói :

- Tu Di không thông minh như Tiêu đại ca chứ gì?

- Triệu Hỷ không nói đến điều đó. Triệu Hỷ thấy Tiêu huynh khác Tu Di huynh rất nhiều.

Nàng nhìn Tu Di nheo mắt nói :

- Nếu so sánh giữa Tiêu đại ca với Tu Di, quả thật Tu Di huynh khôi ngô anh tuấn. Thậm chí phải gọi là tuyệt thế nam tử đó. Nhưng ở huynh có cái gì giống như con gái, còn Tiêu đại ca rất cá tính nam nhân.

Tu Di cau mày.

- Tu Di như vậy mà giống nữ nhân.

Nàng hừ nhạt nói tiếp :

- Triệu Hỷ nhìn huynh ra sao mà lại nói ta giống nữ nhân được chứ? Đừng có trông gà hóa cuốc nhé.

Tu Di nói rồi xoay bước đi.

- Huynh giận muội à!

- Sao không giận! Bỗng dung muội cho ta là nữ nhân. Hóa ra ta là kẻ biến thái sao?

- Triệu Hỷ sẽ không nói như vậy nữa.

- Không nghĩ vậy thì tốt. Giờ chúng ta đi đâu?

- Triệu Hỷ cũng không biết.

- Không biết sao được? Triệu tiểu thư là người Hàm Dương tất biết nơi nào đến để trưng cái bụng giả của tiểu thư chứ?

- Ô! Thế Tu Di huynh muốn đi đâu nè?

Tu Di lưỡng lự suy nghĩ rồi lắc đầu :

- Ta cũng chẳng biết đi đâu bây giờ. Ta nghĩ đi rào như hôm nay đã đủ rồi. Chúng ta quay về thôi.

Triệu Hỷ nói :

- Muội biết một chỗ rất đẹp. Chỉ sợ Tu Di huynh không muốn đến thôi.

- Nơi nào?

- Miếu bà Nữ Oa.

- Miếu bà Nữ Oa à?

Triệu Hỷ gật đầu, nài nỉ nói :

- Muội nghe nói miếu bà Nữ Oa thiêng lắm! Nếu ai có thành tâm thì được bà Nữ Oa chứng. Nhất định điều ước đó sẽ trở thành hiện thực.

Tu Di nhìn Triệu Hỷ với hai mắt lộ nét vốn vã háo hức :

- Triệu tiểu thư! Điều đó có thật không?

- Mình có lòng thành thì tất nhiên sẽ được bề trên chứng thôi. Chỉ sợ chúng ta không có lòng thành thì sao mẹ Nữ Oa chứng được.

- Chúng ta đến đó đi.

Tu Di và Triệu Hỷ cùng sánh bước đi thẳng đến cổ miếu bà Nữ Oa. Ngôi cổ miếu tọa lạc trên một diện tích rộng trên mười mẫu. Bốn xung quanh là những hàng dương liễu xanh rì, đang reo với gió, tạo ra những âm thanh du dương, lạ tai. Trước cổ miếu là khoảng sân rộng được lát bằng đá phẳng lì. Hai bên cửa cổ miếu là hai vị thần. Một người có khuôn mặt thật hung tợn, tay cầm búa như muốn hăm dọa ai dám xông vào cửa.

Phía đối diện ngược lại là một vị thần với vẻ mặt rất hi xà từ bi.

Tu Di và Triệu Hỷ bước tới cổ miếu.

Triệu Hỷ hỏi :

- Huynh ước gì nào?

Tu Di cười, nụ cười hiện trên hai cánh môi Tu Di những tưởng có áp lực hút lấy nhãn quang của Triệu Hỷ. Nàng chưa từng thấy một trang nam nhi nào có dạng một nụ cười khả ái như Tu Di.

Tu Di từ tốn nói :

- Đã ước thì không ai nói ra điều ước của mình. Nếu nói ra thì đâu còn linh thiêng nữa. Tu Di nói đúng không nào?

- Huynh nói đúng đó.

Hai người bước vào cổ miếu, quỳ xuống trước bệ thờ linh vị bà Nữ Oa. Hai người đứng chắp tay khấn thầm, rồi hành đại lễ. Triệu Hỷ liếc trộm qua Tu Di. Nàng phát hiện ra chân diện của Tu Di với những nét thành bại, trang trọng đến không ngờ được.

Sau khi khấn xong, Triệu Hỷ nói :

- Khi này muội thấy huynh trang trọng quá. Chắc hẳn ước nguyện của huynh rất lớn phải không?

- Không lớn cũng không nhỏ, nhưng Tu Di cho điều ước này là sự thành tâm của mình. Và cầu xin bà Nữ Oa chứng giám cho nó trở thành hiện thực.

- Thế huynh ước gì?

- Tu Di đã nói rồi! Đã ước thì không nên nói ra. Nói ra thì đâu còn sự linh thiêng nữa. Đúng không nào?

Mặt Triệu Hỷ xịu lại :

- Cái gì Tu Di huynh cũng giấu muội.

- Tu Di đâu có giấu Triệu Hỷ gì nào, mà giữ lệ thôi.

Nàng lườm Tu Di :

- Tu Di huynh đoán xem Triệu Hỷ ước gì nào?

Tu Di neho mày suy nghĩ rồi lắc đầu :

- Tu Di không thể đoán được.

Triệu Hỷ lườm Tu Di, rồi nói :

- Người ta hỏi không trả lời, bây giờ đoán ý của người ta cũng không nói.

Nàng lắc đầu buông tiếng thở dài :

- Vậy là Tiêu ca vẫn cứ nói mãi Triệu Hỷ và Tu Di huynh rất xứng đôi, đáng là cặp uyên ương trăm năm mới có, là một đôi hiền lương lẽ, bất cứ ai nhìn vào cũng phải mơ tưởng giống như muối và huynh.

Tu Di lắc đầu :

- Muối đừng nghe những gì Tiêu đại ca nói.

- Sao lại không nghe! Bộ Tiêu Lân đại ca là người vọng ngôn gian trá ư?

Tu Di lắc đầu :

- Tu Di không nói Tiêu Lân đại ca là người vọng ngôn gian trá đâu.

Triệu Hỷ cướp lời Tu Di :

- Thế sao Tu Di huynh nói muối đừng nên nghe những gì Tiêu Lân đại ca nói chứ?

Tu Di bối rối, nhìn Triệu Hỷ. Nàng lắc đầu giả là đáp :

- Triệu Hỷ không biết đấy thôi? Còn Tu Di và đại ca Tiêu Lân thì đã biết nhau lâu rồi! Huynh ấy là người tốt nhưng...

Triệu Hỷ hỏi dồn Tu Di :

- Nhưng sao?

Tu Di lúng túng mãi một lúc mới đáp lời Triệu Hỷ :

- Tu Di chỉ có thể nói việc làm và hành tung của Tiêu ca khó hiểu lắm. Cứ như Tiêu ca nghĩ sao thì làm vậy. Muốn làm gì thì làm.

Nàng lườm Tu Di khi nghe câu nói này :

- Lúc nào huynh cũng nghĩ xấu về Tiêu Lân đại ca.

Triệu Hỷ mím cánh môi nhìn Tu Di :

- Triệu Hỷ hỏi thật Tu Di huynh nhé! Huynh có muốn biết muối ước gì không?

Tu Di gật đầu :

- Muối ước gì?

- Triệu Hỷ ước những lời của Tiêu ca là sự thật, và sự giả tạo hôm nay sẽ là sự thật của ngày mai.

Nàng nói rồi bẽn lén nhìn Tu Di.

Về bẽn lén của Triệu Hỷ càng làm cho Tu Di bối rối hơn. Tu Di gượng cười nhưng nghĩ thầm :

- “Không biết Tiêu huynh có nghĩ đến tình huống này không nhỉ. Huynh ấy bày ra trò cải trang này sao không là huynh ấy đóng vai phu tướng của Triệu Hỷ mà lại là ta?”

Ý niệm kia còn lơ lửng trong đầu Tu Di thì một thiếu nữ từ ngoài cỏ miếu hối hả chạy vào. Nàng vừa chạy vừa nói :

- Cứu tôi với! Cứu tôi với!

Thiếu nữ chạy vội đến nép sau lưng Tu Di. Nàng hỏn hển nói :

- Công tử cứu Trình Trình với.

Tu Di nói :

- Trình Trình cô nương!

Tu Di chưa kịp hỏi thì Lương Tổng với bộ dạng ục ịch xuất hiện, lưng lững tiến vào cổ miếu.

Thấy Lương Tổng, chân diện của Tu Di cau hăn lại. Nàng nghĩ thầm :

- “Sao gã này lại có mặt ở đây”.

Sự xuất hiện đột ngột của Lương Tổng càng khiến Tu Di bối rối hơn. Nàng không biết phải xử lý thế nào.

Trình Trình run rẩy nói :

- Công tử cứu Trình Trình. Hắn là đào hoa tặc.

Lương Tổng dừng bước dõ dõ mắt tìm kiếm vào mặt Tu Di. Đôi chân mày của y nhíu lại, đầu nghiêng qua bên như thể ngăm Tu Di.

Thấy Lương Tổng nhìn mình, Tu Di nghĩ đến Tiêu Lâm :

- Nhất định Tiêu huynh đang ở đâu đây. Huynh ấy sẽ xuất hiện hóa giải tình huống này.

Ngắm nghía Tu Di một lúc, Lương Tổng mới nói :

- Tên nho sinh kia? Ngươi có muốn giao thù với Lương Tổng này không?

Tu Di miễn cưỡng đáp lời gã :

- Giữa thanh thiên bạch nhật, ngay tại miếu bà Nữ Oa linh thiêng, Lương tôn giá vẫn không từ bỏ cố tật ghẹo nguyệt trên hoa sao. Đáng ra một người có võ công cao cao cường như Lương tôn giá đây phải biết giữ đạo, và còn hơn thế nữa là phải biết cứu nhân độ thế, có đâu lợi dụng võ công cao cường của mình chỉ đi bức hiếp nữ nhi yếu đuối.

Nghe Tu Di nói, Lương Tổng tròn mắt nhìn :

- Hê! Nho sinh! Sao ngươi lại biết tục danh của ta chứ?

- Lương Tổng với tuyệt công Hàm Mô công, nổi tiếng khắp võ lâm giang hồ, ai lại không biết tôn giá.

Tu Di ôm quyền :

- Tại hạ mong tôn giá suy nghĩ lại mà bỏ qua cho vị cô nương này.

Lương Tổng cau mày, vuốt mũi rồi nói :

- Hê! Nho sinh. Nếu như Lương mỗ bỏ qua cho vị cô nương này thì ngươi có chịu giao nương tử đang mang bào thai của ngươi cho ta không?

Nghe Lương Tổng thốt ra câu này, Tu Di giật mình, nhìn Lương Tổng bằng ánh mắt dò xét. Tu Di nói :

- Lương tôn giá sao lại định bắt nương tử của tại hạ trong khi bụng mang dạ chứa chứ?

Lương Tổng cười khẩy rồi nói :

- Lương mỗ có việc của Lương mỗ ngươi không cần phải hỏi. Ngươi chỉ có quyền lựa chọn. Một là vị tiểu thư xinh đẹp kia, hai là nương tử của ngươi.

Tu Di lắc đầu :

- Tại hạ không để cho Lương tôn giá chạm tay đến bất kỳ người nào.

- Nói như vậy thì nho sinh đã muốn thử tuyệt công Hàm Mô công của Lương mỗ rồi.

Tu Di nghĩ thầm :

- “Có lẽ ta khó tránh được một cuộc giao thủ với Lương Tổng”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu nàng thì Lương Tổng khom người xuống phình to bụng, phát ra những âm thanh như cóc kêu.

Thấy gã thi triển Hàm Mô công, Tu Di cũng vận công chờ đợi. Nàng chau mày khi không thấy nhân dạng của Tiêu Lân đâu.

Chợt Tu Di nghe tiếng truyền âm nhập mật rót vào tai mình.

- Tu Di còn chờ gì nữa mà không chạy đi.

Nghe giọng nói truyền âm nhập mật của Tiêu Lân, chân diện Tu Di sa sầm. Nàng nghĩ thầm.

- “Trong tình huống này mà y chỉ bảo mình chạy! Đúng là không sao hiểu được huynh ấy”.

Ý niệm kia lướt qua, thì Lương Tổng cất một tiếng cóc kêu, rồi nhảy xổ đến nàng.

Tu Di không né tránh mà dụng ngọc thủ vỗ thẳng vào Lương Tổng.

Bình...

Tu Di liên tục thối hẳn về sau những năm bộ, mắt nổ đom đóm bởi đón thẳng, đỡ thẳng một chiêu công của đối phương. Khí huyết của nàng còn đang nhộn nhạo chưa thể kịp phục hồi lại nguyên trạng thì bất thành linh, Trình Trình điểm vào tịnh huyết của Triệu Hỷ.

Vừa điểm vào tịnh huyết, Trình Trình xóc ngay vào nách Triệu Hỷ bóc bồng nàng lên thi triển khinh công thần kỳ lao thẳng ra cửa cổ miếu bà Nữ Oa.

Lương Tổng vội vã quay bước nói với theo :

- Hê... Phải chờ Lương công tử chứ.

Y toan rượt theo Trình Trình thì một đạo cô bất ngờ lướt vào. Đạo cô dùng ngón phát trần liên tục công vào Lương Tổng, với những chiêu thức liên hoàn, buộc gã phải thối bộ.

Lương Tổng lách người thoát về sau, khom hẳn người xuống vận chuyển Hàm Mô công.

Đạo cô phát ngón phát trần qua tay trái rồi nói :

- Tu Di công tử! Tiêu Lân nhờ bốn nương đến hỗ trợ Tu Di công tử khác chế Lương tặc.

Tu Di thờ phào một tiếng.

- Đạo cô. Thế còn huynh ấy đâu?

- Tiêu công tử có chuyện phải làm, không tiện xuất hiện giúp Tu Di công tử.

Tu Di nheo mày. Nàng nghĩ thầm :

- “Tiêu huynh hẳn đã theo chân Trình Trình rồi. Thì ra huynh ấy dùng mình và Triệu Hỷ như một con mồi như đối phương”.

Tu Di khề gật đầu với vị đạo cô :

- Đạo cô! Chúng ta sẽ hợp sức để đối phó với gã họ Lương này.

Hai người cùng nhìn lại Lương Tổng.

Lương Tổng rít giọng nói :

- Hai người có thể cản bước chân của Lương công tử được sao?

Nói rồi gồng mình rống lên một tiếng như tiếng cóc gầm. Cùng với tiếng, rống đó, Lương Tổng nhảy xổ đến Tu Di và vị đạo cô.

Cả Tu Di lẫn vị đạo cô cùng dồn tất cả công lực, phát tác Phách Không chương đón lấy thế chop của Lương Tổng.

Ầm...

Cả Tu Di lẫn vị đạo cô cùng trượt dài về sau khi hai đạo Phách Không chương của hai người chạm thẳng vào Lương Tổng.

Lương Tổng cất tiếng cóc kêu rồi nói :

- Bàn lĩnh chỉ có bấy nhiêu mà đòi khắc chế bốn công tử.

Y vừa nói vừa toan thi triển tiếp Hàm Mô công, nhảy xổ đến Tu Di và vị đạo cô kia, thì một người như tiên nữ trên thượng giới phiêu bồng lướt vào. Mỹ phụ chẳng phải ai xa lạ mà chính là Di Hoa Tiên Tử.

Đôi ngọc thủ giang rộng như một tiên nương, thân pháp thật kỳ tuyệt lướt vào. Theo sau người là cả một vòng hoa tuyệt đẹp kéo theo. Khi người trụ thân thì hoa rải khắp chân người.

Lương Tổng sững sờ trước sự có mặt của Di Hoa Tiên Tử.

Tu Di vô cùng phấn khích, buột miệng thốt.

- Mẫu thân!

Di Hoa Tiên Tử nhìn nàng nói :

- Tu Di! Thái Thái đạo cô, hãy để con cóc thúi này cho bốn Tiên tử trừng phạt.

Lương Tổng nghe Di Hoa Tiên Tử nói nhưng vẫn cứ giương mắt nhìn Di Hoa Tiên Tử như thể muốn thấu tóm nhân diện người vào đôi mắt tím híp của hân.

Di Hoa Tiên Tử nhìn lại Lương Tổng.

Gã toét miệng cười giả lả rồi nói :

- Người đâu mà đẹp thế? Nhất định Lương công tử không để vượt nữa đâu.

Y nói rồi phùng miệng phình bụng tợ một con cóc khổng lồ tròn ửng nhảy xổ đến Di Hoa Tiên Tử.

Tu Di lo lắng nói :

- Mẹ cẩn thận.

Lời nói còn đọng trên miệng nàng thì Di Hoa Tiên Tử bằng một động tác thật uyển chuyển như tiên cô rải hoa. Theo động tác của Di Hoa Tiên Tử, lớp hoa dưới chân chẳng khác nào bảy bướm cuốn tròn lấy nhân dạng người Lương Tổng lao vào, thì vụt bắn thẳng đi theo đà lao đến của hân.

Hân lao vào với tám thành công Hàm Mô công thì cũng vụt lao đi với mười hai thành công lực của chính thứ tuyệt công lợi hại đó. Gã như thể không làm chủ được mình, mà lao thẳng, vào vách tường đá bao bọc chung quanh miếu bà Nữ Oa.

Ầm..

Cả một bức vách tường đá đổ sập xuống. Khi nhân dạng của Lương Tổng lao thẳng vào. Gã lồm cồm đứng lên với sắc diện tái nhợt.

Di Hoa Tiên Tử mỉm cười nói :

- Lương Tổng! Ngươi còn muốn giao thủ với bốn Tiên tử không.

Lương Tổng lắc đầu.

Di Hoa Tiên Tử nói tiếp :

- Lần này bốn nương cảnh cáo ngươi. Lần sau thì đừng trách bốn nương nặng tay với ngươi đó. Nếu như bốn nương nghe ngươi sàm sỡ bất cứ ở đâu, bốn nương cũng sẽ tìm đến.

Di Hoa Tiên Tử khoát tay :

- Đi đi, đừng để bốn nương thấy mặt.

Không chờ Di Hoa Tiên Tử nói lời thứ hai, Lương Tổng lao nhanh qua chỗ tường vừa đổ, đào thoát.

Tu Di nói :

- Mẫu thân sao để cho hân đi.

- Tu Di! Trước khi lấy mạng ai phải cho người ta một cơ hội sinh tồn. Nếu Lương Tổng tiếp tục gieo gió nhất định y sẽ gặp bão. Gieo nhân nào thì sẽ gặp quả đó.

- Tu Di đã hiểu ý mẫu thân. Sao mẫu thân biết con ở đây mà đến?

- Tiêu công tử mách cho mẹ.
- Tiêu huynh đi đâu rồi?
- Ta cũng không biết.

Di Hoa Tiên Tử nhìn lại Thái Thái đạo cô :

- Đa tạ đạo cô đã tiếp sức cho Tu Di.
- Bần ni phải đa tạ Tiên tử. Nếu không có Tiên tử bần ni cũng chẳng làm gì được để trợ giúp Tu Di công tử. Nếu không muốn nói còn làm công tử bận chân, bận tay.

Di Hoa Tiên Tử nói :

- Dù sao thì đạo cô cũng hết lòng với Tu Di.

Thái Thái đạo cô nói :

- Tiên tử. Phải chăng Tiên tử đến Hàm Dương cũng vì những huyết án ly kỳ đang xảy ra ở đây?

Di Hoa Tiên Tử gật đầu :

- Những vụ án ly kỳ tại Hàm Dương này khiến cho bốn nương nghĩ đến một môn công phu đã thất truyền cách nay hơn trăm năm.

Thái Thái đạo cô nheo mày.

Di Hoa Tiên Tử nói tiếp :

- Sư nương và nhị vị thánh tăng Thiếu Lâm tự trước đây đã từng giao đấu với một đại ma đầu mà giới võ lâm thời đó gán cho tước danh là Huyết Ma Tôn Giả. Võ công của Huyết Ma Tôn Giả vô cùng lợi hại và tàn khốc. Sư nương của bốn Tiên tử thuật lại, đại ma đầu này đã dùng thai nhi trong thai phụ để hấp thụ chân khí thuần dương và thuần âm, đang trui rèn võ công. Chính vì thế, bốn Tiên tử nghi ngờ những huyết án ở đây có liên quan đến môn công phu kia mà đến đây.

Tu Di nói :

- Mẫu thân! Người này còn bắt thai phụ thì chứng tỏ nó chưa tự thành ma công.

Di Hoa Tiên Tử gật đầu :

- Tu Di nói đúng. Xem ra kẻ bắt cóc thai phụ có ý luyện ma công Huyết Ma nhưng chưa tự thành. Nên mẹ muốn diệt hấn ngay từ trong trứng nước. Bằng như để cho y luyện thành Huyết Ma. Thì đây đúng là một kiếp họa trăm năm trước tái lập lại. Mà những tiền nhân như sư nương và nhị vị thánh tăng thì đã viên tịch từ lâu rồi.

Tu Di nói :

- Tu Di tin Tiêu Lâm huynh sẽ tìm ra người đó.
- Mẹ cũng tin vậy.

Thái Thái đạo cô nói :

- Tiên tử! Bây giờ chúng ta phải làm gì để giúp Tiêu thiếu hiệp.

Di Hoa Tiên Tử thở dài :

- Bốn nương không biết phải làm gì, ngoại trừ chờ đợi Tiêu thiếu hiệp. Một khi Tiêu thiếu hiệp phát hiện ra kẻ luyện ma công Huyết Ma sẽ báo cho chúng ta cùng hiệp lực diệt ma đạo.

Tu Di nói :

- Tu Di lo cho Tiêu đại ca.
- Tu Di! Mẹ tin Tiêu thiếu hiệp có đủ bản lĩnh để đối phó với người này. Tạm thời chúng ta quay về biệt phủ của Khâm sai đại nhân chờ tin của Tiêu Lâm. Đồng thời cũng động viên Khâm sai đại nhân đừng quá lo lắng cho Triệu cô nương.

Tu Di nhìn Di Hoa Tiên Tử :

- Tu Di lo Khâm sai đại nhân quở trách con.

- Nếu có trách thì trách Tiêu thiếu hiệp đã bày ra kế sách này. Chứ không ai trách con đâu. Nhưng ta tin Tiêu thiếu hiệp sẽ sớm đem Triệu tiểu thư về an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Vô tâm nhân

Triệu Hỷ không khỏi lo âu, bồn chồn khi không thấy Tiêu Lâm xuất hiện cứu mình. Nàng nhủ thầm :

- “Tại sao Tiêu ca không cứu mình chứ. Mình phải làm sao đây?”

Với kinh thuật siêu phàm xuất chúng, Trình Trình cấp Triệu Hỷ đưa nàng đến một tòa biệt lâu, nằm sâu trong một cánh rừng. Tòa biệt lâu vắng tanh như thể bỏ hoang lâu ngày, thậm chí cỏ dại đã lan đến tận bậc tam cấp.

Trình Trình gõ cửa ba tiếng. Cánh cửa dịch chuyển phát ra những âm thanh ken két.

Một bộ mặt già nua nhăn nhúm xuất hiện sau cánh cửa, đập vào mắt Triệu Hỷ. Chỉ mới nhìn bộ mặt đó thôi, Triệu Hỷ đã hồn siêu phách lạc chỉ chực thét lên nhưng không nổi, vì huyệt đã bị điểm.

Trình Trình nói :

- Trình Trình đưa thai phụ cuối cùng cho Lão Cuồng Y đây.

Cuồng Y nhìn Triệu Hỷ cất tiếng nói lơ lớ :

- Đưa ả vào.

Trình Trình lách qua cửa, cấp theo Triệu Hỷ đưa vào trong tòa biệt lâu. Nàng đặt Triệu Hỷ lên một phiến đá đặt giữa tòa đại sảnh trống hoác chỉ có hai chiếc chân đèn được dựng ở hai đầu phiến đá.

Lão Cuồng Y nói :

- Không ai theo người chứ?

Trình Trình gật đầu đáp lời lão :

- Bồn sứ hành động chưa một lần sai sót.

- Thế thì tốt. Giải á huyệt của ả đi.

Trình Trình cách không giải á huyệt cho Triệu Hỷ.

Vừa được giải huyệt, Triệu Hỷ liền hỏi :

- Các người đưa bồn cô nương đến đây làm gì? Đây là đâu?

Lão Cuồng Y chấp tay sau lưng ngắm nhìn Triệu Hỷ. Lão từ tốn nói :

- Cô nương yên tâm! Nơi này là Dị cung. Một tòa biệt cung không có dấu chân người ngoại trừ lão phu là Cuồng Y Độc Thủ tiên sinh và Trình Trình.

Cuồng Y bước đến bên phiến đá. Lão từ tốn nói với nàng :

- Cô nương cho lão phu biết mấy điều nhé?

- Lão muốn hỏi gì?

Vuốt hàm râu lởm chởm, trông thật nham nhở. Cuồng Y tiên sinh mỉm cười nói :

- Cô nương tên gì?

- Bỏ cô nương tên là Triệu Hỷ.

Lão Cuồng khẽ gật đầu :

- Tên nghe đẹp quá. Lão phu đoán không lầm cô nương hẳn rất muốn có con.

- Đã lập gia đình bất kỳ nữ nhân nào cũng muốn có con. Sao lão hỏi Triệu Hỷ những câu hỏi lạ vậy?

- À... Lão phu quen hỏi như thế đấy. Mà chắc đây là lần đầu tiên cô nương có mang?

Triệu Hỷ gật đầu :

- Lần đầu tiên.

- Cô nương có mang được bao nhiêu lâu rồi.

Triệu Hỷ nheo mày :

- Lão tiên sinh hỏi điều đó để làm gì?

- Lão phu hỏi điều đó vì muốn lo cho bào thai của quý cô nương. Có thể lão phu phải dưỡng bào thai này. Bởi đây là một bào thai rất quý có sự thuần khiết mà chủ nhân đang rất cần.

Triệu Hỷ miễn cưỡng nói :

- Được gần tám con trắng rồi.

Lão Cuồng chặc lưỡi nói :

- Thế thì tốt quá! Ông trời ban cho chủ nhân một lần này thôi chủ nhân đã viên mãn tâm nguyện của mình.

Triệu Hỷ nói :

- Lão định làm gì Triệu Hỷ?

- Lão chỉ muốn chăm sóc bào thai cho Triệu cô nương thôi. Để lão phu xem mạch cho Triệu cô nương nhé!

Triệu Hỷ lắc đầu :

- Mạch của Triệu Hỷ nhảy lung tung lắm. Lão đừng có xem mạch.

- Mạch nhảy như thế nào lão Cuồng Y này cũng xem được mà.

Lão vừa nói vừa nắm lấy cổ tay nàng bắt mạch. Đôi chân mày bạc trắng của Cuồng Y Độc Thủ tiên sinh nhíu hắt lại. Lão lâu bầu nói :

- Quái gở thật.

Triệu Hỷ hỏi :

- Triệu Hỷ đã nói rồi! Mạch của Triệu Hỷ quái gở lắm! Lão tiên bối không bắt mạch được đâu.

Lão lắc đầu :

- Sao có chuyện lạ lùng vậy nhỉ. Mạch của Triệu cô nương không phải nhịp đập của một thai phụ. Mà là biểu hiện mạch đập của một trinh nữ. Chẳng lẽ lão Cuồng Y này làm sao?

Lão vừa nói vừa bắt mạch một lần nữa. Mặt lão sa sầm :

- Làm gì có chuyện quái gở như vậy nhỉ.

Lão nói rồi đứng thẳng lên dời mắt nhìn xuống bụng Triệu Hỷ. Lão toan để tay lên bụng nàng.

Triệu Hỷ hét lên :

- Lão tiên bối không được đụng đến bào thai của Triệu Hỷ.

- Lão Cuồng Y chỉ muốn kiểm chứng thôi mà.

Lão vừa nói vừa ấn tay vào bụng Triệu Hỷ. Lão rút ngay tay lại nhìn Trình Trình.

- Thế này là thế nào?

Trình Trình ngơ ngẩn bởi câu nói của lão Cuồng Y.

Lão Cuồng Y chỉ vào bụng Triệu Hỷ :

- Không có bào thai nào trong bụng Triệu cô nương này cả.

Lão vừa nói vừa giật sợi dây thắt ngang bụng Triệu Hỷ. Một chiếc gói tròn rơi ra.

Lão Cuồng Y cầm lấy chiếc gói :

- Cái này mà là thai nhi à?

Lão Cuồng nhìn lại Triệu Hỷ :

- Tại sao cô nương lại giả làm thai phụ. Cô nương muốn lão Cuồng Y này mổ bụng cô nương?

Lão Cuồng Y vừa nói vừa rút một ngọn liễu dao nhỏ xú dãi độ hai đốt tay toan đâm vào bụng Triệu Hỷ.

Triệu Hỷ thấy lão chực mổ bụng mình, sợ đến biến sắc hét lên :

- Lão tiền bối... Đừng... Đừng.

Lão Cuồng Y cầm ngọn liễu dao đứng trơ ra như tượng, y cứ lăm lăm chực đâm xuống bụng Triệu Hỷ. Nhưng lão cứ đứng như thế mà không đâm ngọn liễu dao xuống.

Triệu Hỷ bật khóc :

- Tiền bối tha cho Triệu Hỷ đi! Triệu Hỷ đường đường là ái nữ của Khâm sai đại nhân. Tiền bối giết Triệu Hỷ là vô tình phạm đến trọng tội. Lão nhân gia không tha thứ cho tiền bối đâu.

Nàng nức nghẹn rồi hét lên :

- Tiêu Lâm đại ca! Sao lại để cho muội rơi vào cảnh ngộ này mà không cứu muội chứ?

Nàng vừa hét dứt lời thì Tiêu Lâm bước đến :

- Tiêu Lâm để cho Triệu tiểu thư chết hồi nào mà sợ dữ vậy?

- Tiêu ca! Triệu Hỷ biết huynh không bao giờ bỏ Triệu Hỷ mà.

- Đến lúc này mới nghĩ đến Tiêu ca, còn như bình thường thì cứ liếc mắt đưa tình với Tu Di đệ đệ.

Chàng khẽ vào vai Triệu Hỷ :

- Đồ nữ nhân háo sắc.

Tiêu Lâm giải tịnh huyết cho Triệu Hỷ. Nàng bật ngồi lên ôm lấy ngực nhìn lão Cuồng Y và Trình Trình, lúc này đã bị Tiêu Lâm đánh lên điểm vào Tịnh huyết.

Triệu Hỷ chỉ lão Cuồng Y nói :

- Tiêu ca! Lão định mổ bụng Triệu Hỷ đó.

- Tiêu ca nghe rồi và còn thấy nữa. Nếu như Tiêu ca không ra tay thì cho dù muội có là Công chúa đương triều lão cũng mổ bụng chứ đừng nói là Khâm sai đại nhân.

Chàng nhìn lại lão Cuồng Y. Chắp tay sau lưng Tiêu Lâm nói :

- Tiền bối là đại phu hẳn phải biết y đạo, sao lại hành động như một tên dê tiện giết người chẳng gớm tay vậy?

Lão Cuồng Y nhìn chàng chăm chăm.

Tiêu Lâm gõ vào trán lão :

- Lão không nói à?

Lão Cuồng Y trở mặt mở to hết cỡ nhìn chàng.

Tiêu Lâm neho mảy nhìn lão rồi như quyết định phải làm cái gì đó. Chàng xốc lão Cuồng Y đặt lên phiến đá.

Triệu Hỷ nói :

- Tiêu ca định làm gì vậy?

Tiêu Lâm nhìn Triệu Hỷ, nói :

- Còn làm gì bây giờ? Lão đã mổ bụng thai phụ giờ thì đến lượt Tiêu huynh mổ bụng lão.

Chàng nói rồi xé toang trang phục của lão Cuồng Y.

Triệu Hỷ quay mặt chỗ khác.

- Ghê quá! Tiêu ca đừng làm vậy. Hãy đưa lão về công đường cho lão nhân gia phán xử.

- Triệu Hỷ muội không dám nhìn thì quay mặt chỗ khác. Còn huynh làm điều này không phải chỉ để đưa lão cho Khâm sai đại nhân trị tội. Mà còn muốn biết đằng sau vụ này còn những gì nữa.

Tiêu Lâm nhìn xuống lão Cuồng Y.

Chàng đoạt lấy ngọn liễu đao chích vào rốn lão Cuồng.

- Lão đại phu chết tiệt. Lão đại phu đồ tể. Nghe bổn thiếu gia hỏi và thành thật trả lời bổn thiếu gia nhé.

Tiêu Lâm gằn giọng nói :

- Ai sai lão mổ bụng thai phụ? Vì lý do gì lão mổ bụng thai phụ, nói ra mau? Nói ra cho hết.

Lão Cuồng im lặng không trả lời chàng.

Tiêu Lâm chau mày gắt gỏng nói :

- Lão đại phu thúi. Lão câm à?

Lão Cuồng cũng không trả lời Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm gật đầu :

- Lão đại phu thúi này đúng là cứng đầu cứng cổ. Muốn bổn thiếu gia nặng tay với lão đây.

Chàng vừa nói vừa chích mũi đao vào rốn lão Cuồng.

Mặc cho Tiêu Lâm muốn hành hạ mình như thế nào cũng được, lão Cuồng vẫn im như thóc.

Tiêu Lâm gắt gỏng nói :

- Lão không biết đau à.

Thấy lão cũng không trả lời mình, Tiêu Lâm nhìn lại lão. Đôi mắt của lão cũng mở to toang hoác chẳng có gì thay đổi cả.

Tiêu Lâm chừng chừng nhận ra lão Cuồng Y đã tự kết liễu mình rồi.

Chàng buột miệng nói :

- Quái.

Tiêu Lâm vỗ vào má lão Cuồng.

- Hê... Lão định giờ trò với bổn thiếu gia à? Cái trò giả chết này bổn thiếu gia đã từng kinh qua rồi nhé. Không qua mặt được bổn thiếu gia đâu.

Tiêu Lâm vừa nói vừa chích mũi liễu đao vào giữa lòng bàn chân lão Cuồng. Chàng vừa chích vừa nói :

- Lão có luyện thánh thuật Ngọa Long miên như Khấu Đà Từ thì cũng phải tỉnh dậy thôi.

Y nghĩ kia còn động trong đầu chàng thì máu từ lòng bàn chân lão Cuồng rỉ ra làm cho lưỡi ngọn liễu đao đang sáng, thì đen kịt lại. Hiện tượng càng làm cho Tiêu Lân sờ sờ. Bởi sự biến màu của lưỡi liễu đao chứng tỏ máu của lão là máu độc. Không chỉ độc mà còn là kịch độc.

Tiêu Lân chau mày nói :

- Máu của lão biến thành độc huyết. Lão đại phu thú này đến chết vẫn còn độc.

Chàng quăng lưỡi đao lên phiến đá.

Lưỡi đao gãy đôi. Tiêu Lân giật mình thối lui.

Chàng chau mày nhìn xác lão Cuồng Y.

- Lão Cuồng Y này đúng là vừa độc, vừa hiểm, vừa gian trá tột cùng. Nếu như bốn thiếu gia là kẻ hiếu sát thì đã theo lão rồi. Chỉ cần để máu của lão vương vào người, chẳng còn gì cứu được nữa.

Chàng lùi ra xa xác lão Cuồng. Vừa lùi Tiêu Lân vừa nói :

- Đúng là Cuồng Y thú.

Chàng nhìn lại Trình Trình.

- Còn cô nương. Chưa chết như Cuồng Y kia chứ?

Trình Trình nhìn chàng :

- Ngươi cứ xuống tay giết bốn sứ như lão Cuồng kia.

- Tốt tốt! Cô nương nói chuyện được là tốt rồi. Tại hạ những tưởng đâu quý cô nương căm như lão kia chứ. Cô nương biết vì sao lão Cuồng Y căm không.

- Lão đã tự hủy mình bằng Hủy Nhục Cốt.

- Hủy Nhục Cốt là cái con khi gì?

Chàng vừa thốt dứt câu thì xác lão Cuồng bốc khói, rồi nhanh chóng phân giải chẳng mấy chốc chỉ còn lại vũng nước lầy nhầy. Tiêu Lân nhìn vũng nước lầy nhầy mà nhăn mặt.

Chàng buột miệng nói :

- Ghê quá!

Quay lại Trình Trình. Tiêu Lân ôn nhu nói :

- Lão đại phu thú chẳng xem trọng y đức toi mạng rồi. Tại hạ mạo phạm hỏi quý tiểu thư có muốn toi mạng như lão không. Nếu muốn thì nói cho tại hạ biết Hủy Nhục Cốt ở đâu, đặt tại hạ cho quý tiểu thư uống luôn đặt theo lão.

Trình Trình trang trọng nói :

- Trong túi phấn thơm của bốn cô nương.

- Độc công mà để trong túi phấn thơm. Chắc là có bao nhiêu kẻ tiêu mạng vì cái túi phấn thơm của quý tiểu thư?

Tiêu Lân vừa nói vừa cẩn thận cởi túi phấn hương đeo bên hông nàng.

Chàng đưa túi Hủy Nhục Cốt đến trước mặt Trình Trình.

- Quý cô nương muốn uống hay muốn thoa?

- Hãy trút vào miệng bốn cô nương.

Tiêu Lân đặt túi Hủy Nhục Cốt lên phiến đá rồi quay lại nói với Trình Trình :

- Lão Cuồng Y kia là gì của cô nương vậy?

- Ngươi biết rồi còn hỏi.

- Tại hạ muốn hỏi mối quan hệ giữa cô nương với lão Cuồng.
- Chẳng có quan hệ gì cả. Bỏ nương chỉ giúp cho lão thôi.
- Thế mà bỏ thiếu gia lại tưởng lão Cuồng kia là tướng công quý cô nương. Chỉ có mối quan hệ phu thê mới khiến cho quý cô nương muốn chết theo lão Cuồng.

Nghe chàng nói câu này, sắc diện Trình Trình ửng hồng. Người đừng nói càn.

- Bỏ thiếu gia không nói càn mà nói đúng chứ?
- Tiêu Lân! Người đã đến Dự cung. Người không thoát khỏi bóng sắc tử thần đâu.
- Ai cũng hăm dọa tại hạ như vậy cả. Bỏ thiếu gia sẽ không làm hại đến quý cô nương. Thậm chí không động đến sợi tóc của cô nương nữa nhưng đòi lại cô nương phải trả lời những câu hỏi của bỏ thiếu gia.
- Bỏ cô nương không trả lời câu hỏi nào đâu, người đừng hoài công vô ích.

Giọng nói chắc nịch và cứng rắn của Trình Trình khiến Tiêu Lân phải cau mày nhăn mặt. Bất giác chàng vỗ tay vừa nói :

- Rất là anh thư. Rất là khí khái. Rất là cao ngạo nữa nhưng chỉ tiếc...

Tiêu Lân bất ngờ chỉ vào trán Trình Trình :

- Tiếc cái đầu này ngu quá. Nếu khôn hơn một chút thì đã nhận ra cái hay cái đúng và cái đẹp, không chừng bỏ thiếu gia còn thỉnh về nâng khăn sửa túi cho bỏ thiếu gia nữa.

Tiêu Lân hừ nhạt rồi đi quanh Trình Trình. Chàng vừa đi vừa nói :

- Nàng thấy đó! Lão Cuồng đã làm những việc gì? Những việc lão làm trời đất, thánh thần và không một ai chấp nhận được. Một đại phu mà lại mổ bụng thai phụ. Thế mà nàng lại giúp lão. Chẳng lẽ lão mổ bụng thai phụ để chơi ư? Hay để thỏa mãn tính tò mò ư?

Tiêu Lân lắc đầu :

- Tại hạ không tin vì tò mò mà Cuồng Y hành động trái luân thường đạo lý mà phải vì một cái gì đó. Nếu tại hạ đoán không lầm việc làm của cô nương và lão Cuồng Y thì tha kia có liên quan đến một môn công phu nào đó có đúng không?

Tiêu Lân dừng lại ngay trước mặt Trình Trình.

- Hãy nói cho Tiêu Lân biết tại hạ đoán có đúng không?

Trình Trình nhìn thẳng vào mặt chàng :

- Người đi tìm lão Cuồng Y mà hỏi. Bỏ cô nương chẳng biết gì cả.

Tiêu Lân vỗ tay.

- Một câu trả lời chí lý.

Chàng ve cằm trang trọng hỏi tiếp :

- Cô nương và lão Cuồng Y luyện môn công tà ma ngoại đạo này hay người là nào khác sai khiến hai người?
- Đi xuống A tỳ mà hỏi lão Cuồng. Lão sẽ trả lời cho Tiêu công tử những câu hỏi đó.

Tiêu Lân nheo mày xoa trán. Chàng gật đầu :

- Quý cô nương dạy rất phải. Lão Cuồng Y thì tha đó chủ mưu, phải đi tìm lão Cuồng hỏi mới đúng.

Chàng nói rồi bất ngờ quay lại Triệu Hỷ.

- Triệu tiểu thư.

Triệu Hỷ bước đến bên Tiêu Lân.

Nhìn Triệu Hỷ Tiêu Lân hỏi bằng giọng trang trọng :

- Nàng trả lời cho ta biết. Trên đời này nàng sợ nhất cái gì nào?

Nghe Tiêu Lâm hỏi, Triệu Hỷ chưng hửng nhìn chàng :

- Tự dưng Tiêu ca hỏi muội sợ cái gì nhất. Tiêu ca có...

Tiêu ca khoát tay.

- Hê! Nàng đừng nói Tiêu ca của nàng loạn thần đảo phật. Trả lời cho Tiêu ca biết đi! Nàng sợ cái gì nào?

- Thì Triệu Hỷ sợ chết.

Tiêu Lâm nạt ngang :

- Cái con khi. Ai mà chẳng sợ chết, ngay như Tiêu ca đây còn sợ chết hơn cả nàng nữa đó.

Nghe Tiêu Lâm thốt ra câu đó chân diện Trình Trình đang sa sầm cũng phải bật ra tiếng cười.

Tiêu Lâm nhìn lại nàng :

- Cười được à? Cười được tất không sợ chết. Vậy nàng sợ cái gì nào?

- Cái chết đối với ta nhẹ tựa lông hồng thì ta đâu còn cái gì để sợ.

Tiêu Lâm lắc đầu.

- Nói thế đâu có được. Ai cũng có một cái để sợ cả, nếu không sợ thì cũng kinh hãi. Ví như bọn thiếu gia. Ta sợ nhất là những con thạch sùng.

Chàng chìa tay đến cho Trình Trình thấy.

- Chỉ mới nhắc đến những con thạch sùng thôi, da ốc đã nổi đầy người bọn thiếu gia rồi.

Nhìn lại Trình Trình, Tiêu Lâm từ từ nói :

- Quý cô nương sợ gì nào?

- Bỏ cô nương chẳng sợ gì đâu. Ngươi đừng giờ trò với bọn cô nương.

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Tại hạ không tin trên thế gian này quý cô nương chẳng có cái gì để sợ.

Chàng quay lại Triệu Hỷ :

- Triệu muội sợ gì nào? Nói cho Tiêu ca nghe xem. Nữ nhân thường sợ cái gì nhất nào?

- Ô! Thì muội cũng sợ thạch sùng như Tiêu ca.

Tiêu Lâm lườm nàng :

- Xem ra cái gì Triệu tiểu thư cũng giống Tiêu Lâm. Chẳng có cái gì khác ư?

- Ô! Muội sợ sâu nữa.

Tiêu Lâm quay lại Trình Trình :

- Nàng sợ sâu không?

- Chẳng có gì đáng sợ cả.

Tiêu Lâm vỗ tay một tiếng rồi nói :

- Thôi rồi! Ta biết cái nàng sợ rồi.

Trình Trình nghiêm trọng nói :

- Cho ta nghe thử xem.

Tiêu Lân nhặt nhẻo nói :

- Nàng dám bắt cóc thai phụ về cho lão Cuồng mở bụng lấy thai nhi. Bấy nhiêu đó đủ biết nàng là hạng người như thế nào rồi. Vừa vô tâm vừa vô tình và lại thêm tàn nhẫn nữa. Bồn thiếu gia sẽ bắt chuột con còn trong bụng chuột mẹ, thả vào người nàng. Lũ chuột con kia sẽ khiến nàng nghĩ đến những thai nhi tội nghiệp, chưa mở mắt đã bị các người hại.

Tiêu Lân nhìn lại Triệu Hỷ :

- Triệu muội! Trong tòa lầu quý này bỏ hoang chắc chắn có chuột con. Muội đi bắt dùm huynh ít con chuột con để huynh cho quý cô nương đây thưởng lãm nào.

Triệu Hỷ lắc đầu :

- Muội không bắt chuột con đâu. Muội sợ lắm.

- Muội sợ!

Nhìn lại Trình Trình :

- Quý cô nương sợ không?

Trình Trình ngậm miệng chẳng trả lời Tiêu Lân.

Tiêu Lân nói :

- Im lặng! Tất là không muốn trả lời tại hạ. Không muốn trả lời tất là sợ. Sợ thì phải nói cho tại hạ biết những gì tại hạ muốn biết, nếu không bồn thiếu gia sẽ bỏ một ổ chuột con vào ngực nàng. Thậm chí còn bỏ vào miệng nàng nữa.

Tiêu Lân nhìn thẳng vào mắt Trình Trình.

- Quý cô nương. Có nói không?

Trình Trình mím chặt hai cánh môi.

Tiêu Lân gần giọng :

- Nhất định không nói.

Trình Trình vẫn im lặng.

Tiêu Lân buông tiếng thở dài :

- Quý cô nương hẳn nghĩ bồn thiếu gia chỉ biết nói chứ không biết làm ư. Để cho quý cô nương thấy bồn thiếu gia có dám làm hay không?

Nói rồi Tiêu Lân bỏ đi một mạch.

Một lúc sau quay lại. Chàng vừa bước đến bên Trình Trình vừa nói :

- Ở đây đúng là một ổ chuột khổng lồ. Đầu cũng có chuột. Có cả một lũ chuột con lúc nhúc đủ để cho quý cô nương đây dùng đến hết đời.

Trình Trình biến sắc :

- Người định làm gì bồn cô nương?

Tiêu Lân vừa nói vừa bắt ngờ bóp chặt lấy miệng Trình Trình, buộc nàng phải há to ra. Chàng nhặt nhẻo gần từng tiếng :

- Cho quý cô nương ăn thịt chuột con. Để cô nương biết tội lỗi của mình. Nếu không thành khẩn nói ra nhưng gì bồn thiếu gia muốn cô nương nói.

Vừa nói Tiêu Lân vừa nắm bàn tay đặt lên miệng Trình Trình.

Trình Trình nhắm mắt lại. Tiêu Lân nghe rõ tiếng tim đập loạn nhịp trong ngực nàng.

Chàng gần giọng hỏi.

- Một lần nữa, ta hỏi cô nương có nói không? Ai phải cô nương làm cái trò này? Và đây có phải là một phương pháp luyện công không.

Trình Trình nhắm mắt rồi gật đầu.

Tiêu Lân thả tay khỏi miệng nàng :

- Quý cô nương đừng tự biến mình thành một hạng quái nhân ghê tởm ăn cả thịt chuột con đó.

Nhìn thẳng vào mắt Trình Trình :

- Ai sai bảo cô nương?

Mồ hôi vã ra mặt Trình Trình :

- Chủ nhân!

- Một câu trả lời nghe chói thính nhỉ. Ai mà chả biết là chủ nhân của quý cô nương. Nhưng gã chủ nhân đó là ai. Nam hay nữ nhân? Thuộc môn phái nào?

- Ta chỉ biết đó là chủ nhân thôi! Nếu như người muốn biết người là ai nam nhân hay nữ nhân thì cứ đến U Hồn quỷ cốc.

- U Hồn quỷ cốc.

Trình Trình gật đầu.

Tiêu Lân gần giọng nói :

- U Hồn quỷ cốc ở đâu?

Trình Trình lưỡng lự.

Tiêu Lân cau mày :

- Đừng quá trung thành mù quáng như vậy. Hành động của quý cô nương và lão Cuồng Y khiến quỷ thần cũng phải phẫn nộ chứ không riêng bốn thiếu gia đâu.

Trình Trình buông tiếng thở dài :

- Trong khu rừng Vô Minh.

Tiêu Lân thả bàn tay ra trước mặt Trình Trình. Chẳng có con chuột con nào trong tay chàng. Cười khẩy một tiếng, chàng nói :

- Quý cô nương ngoan ngoãn lắm. Nên tại hạ không bắt chuột con cho cô nương dùng. Thú thật bốn thiếu gia cũng chẳng đá đụng đến chuột con như mình nói đâu. Nhưng tại hạ nói trước, nếu lời nói của quý cô nương không đúng sự thật thì bọn giám ngục ở phủ Khâm sai sẵn sàng cho cô nương thưởng thức món thịt chuột đó.

Tiêu Lân nhìn lại Triệu Hỷ :

- Chúng ta về được rồi.

Chàng vừa nói vừa cấp ngang hông Trình Trình, đồng thời nắm lấy tay Triệu Hỷ thi triển “Hành Tẩu Di Hình bộ” trở về biệt phủ của Khâm sai Triệu Uẩn.

Vừa thi triển “Hành Tẩu Di Hình bộ”, Tiêu Lân vừa nói với Trình Trình :

- Những gì quý cô nương làm, quý cô nương phải chịu sự phán xét của vương pháp. Bốn thiếu gia không muốn chen vào chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: U Hồn quỷ cốc

Tiêu Lân, Di Hoa Tiên Tử dừng bước trước khu rừng Vô Minh. Chàng rọi mắt quan sát nhìn vào cánh rừng rậm rạp rồi quay sang Tiên tử.

- Nương nương nghĩ sao về con người này?

Di Hoa Tiên Tử Ngạc Kỳ Hằng buông tiếng thở dài, rồi nói :

- Luyện võ công của Huyết Ma, chứng tỏ con người này là kẻ vô tâm vô tính mất cả lương tâm của một con người.

Tiêu Lân cướp lời Di Hoa Tiên Tử :

- Tại hạ biết y là kẻ vô tâm, vô tính rồi. Dùng thai nhi để luyện công thì đầu con phải là con người nữa... Nhưng ý của vân bối muốn hỏi là võ công của gã đấy đó.

- Bồn nương không biết y đã luyện tà công Huyết Ma đến cảnh giới nào. Nhưng chúng ta phải giết y trước khi y tụ thành môn tà công tà đạo đó.

Tiêu Lân gãi đầu :

- Vân bối hỏi thật Tiên tử nhé. Nếu lỡ như vân bối và Tiên tử chạm mặt với gã. Mà võ công của gã lại cao mình hơn vân bối và Nương nương, chúng ta phải làm sao?

Di Hoa Tiên Tử nghiêm giọng nói.

- Tiêu thiếu hiệp. Dù trả bằng bất cứ giá nào, bọn Tiên tử và thiếu hiệp cũng phải triệt diệt ác nhân này.

- Mục đích của vân bối và Nương nương đến U Hồn quỷ cốc trong rừng Vô Minh là như vậy. Nhưng có tiền cũng phải có lùi. Tiêu Lân hỏi Nương nương chúng ta không đánh lại đối phương thì làm sao giết hẳn. Phải có đường lui chứ?

Di Hoa Tiên Tử nheo mày :

- Sao Tiêu thiếu hiệp bi quan vậy?

- Không phải vân bối bi quan mà phòng bị thôi. Nương nương... vân bối có một đề nghị này.

- Bồn nương đang nghe thiếu hiệp nói.

- Nếu như đánh không lại quỷ nhân... Vân bối và Nương nương bỏ chạy nhé!

- Chạy là sao?

- Vì đào vi thượng, tẩu vi là thượng sách... Tiên tử là tri kỷ lâu năm với Khấu Đà Từ tiên bối, mà hồng biết bài học đó à? Bài học đó Khấu Đà Từ tiên bối dạy cho vân bối trước khi thụ học võ công đó. Lúc nào vân bối cũng học nằm lòng.

- Bồn nương không tin ác nhân trong Vô Minh lâm đã luyện thành Huyết Ma công. Nếu như y luyện thành thì đã không phải Trình Trình và lão Cuồng Y tiếp tục tìm thai phụ để lấy hài nhi. Diệt ác nhân còn trong trứng nước vẫn dễ hơn nó đã hóa thành quỷ nhân.

Tiêu Lân gãi đầu :

- Biết là như vậy rồi... Nhưng sao vân bối thấy hồi hộp như thế nào đó.

- Không vào hang hùm sao bắt được hùm con. Tiêu công tử. Việc làm của bồn nương và công tử là làm trọng nghĩa. Cho dù có phải...

Tiêu Lân khoát tay.

- Nương nương xin đừng nói gờ à.

- Đứng đây cũng chẳng được ích gì. Chúng ta vào.

Hai người nhìn nhau khẽ gật đầu, rồi cùng song hành tiến vào rừng Vô Minh. Mặc dù giữa ban ngày, nhưng khi họ bước vào rừng Vô Minh thì không gian tối sầm lại bởi sự rậm rạp khu rừng.

Tiêu Lân vừa đi vừa vận công phòng bị. Chàng cảm nhận rõ mồn một thần chết đáng lớn vờn đầu đó chung quanh mình.

Tiêu Lân liếc trộm Di Hoa Tiên Tử. Chàng nhận ra vẻ mặt trang trọng uy nghiêm của người.

Tiêu Lân nói :

- Nương nương có hồi hộp không?

Di Hoa Tiên Tử khẽ gật đầu :

- Ai cũng vậy thôi.

- Nếu như Nương nương bị ác nhân kia bắt, chẳng biết y sẽ làm gì Nương nương nhỉ?

- Tại sao Tiêu thiếu hiệp lại hỏi bốn nương câu đó.
- Văn bối lo cho Nương nương.
- Tiêu thiếu hiệp đừng lo vớ vẩn như vậy. Bốn nương không để cho ác nhân có cơ hội bắt được bốn nương đâu, mà ngược lại y phải trả những oan nghiệp do chính y tạo ra.
- Nghe Nương nương nói, văn bối có cảm tưởng như mình sắp thành công. Nếu bắt được gã ác nhân đó, Nương nương định làm gì nào?
- Theo ý Tiêu thiếu hiệp?

Tiêu Lâm chỉ vào ngực mình.

- Nương nương hỏi văn bối à?
- Trong Vô Minh lâm ngoài Tiêu thiếu hiệp ra, bốn nương hỏi ai đây. Chẳng lẽ lại hỏi những tàng cây vô tri vô giác đây ở đây.
- Nếu bắt được gã ác nhân đó Tiêu Lâm sẽ... Sẽ...

Chàng gãi đầu rồi nói tiếp :

- Sẽ làm gì nhỉ. À văn bối sẽ cởi đồ hắn, cho vào ổ kiến lửa mới đáng tội hắn. Nghĩ cho cùng trên thế gian này chẳng có cục hình nào đủ để hấn đền tội cả.

Di Hoa Tiên Tử mỉm cười nhìn chàng lắc đầu.

Tiêu Lâm mỉm cười lại với Di Hoa Tiên Tử. Chàng giả là nói :

- Nương nương... mình nói chuyện khác đi.
- Chuyện gì?
- Văn bối hỏi thật Nương nương nhé.
- Thiếu hiệp cứ hỏi.
- Nương nương và lão Đà Tử Bang chủ Cái bang ra sao rồi?
- Đừng hỏi bốn nương chuyện đó.
- Sao lại không à?
- Trong mắt bốn nương không còn lão Đà Tử.
- Nương nương đã cứu lão Đà Tử mà?
- Chẳng lẽ thấy người sắp chết lại khoanh tay sao?
- Cổ nhân có câu “Nhất dạ phu thê bách nhật ân”... Huống chi Nương nương và lão Đà Tử còn có một ái nữ nhan sắc tuyệt trần.
- Thiếu hiệp cũng biết lão đã làm gì với Ngạc Tu Di.
- Hầy... Chỉ nhất thời thôi. Đã là nam nhân thì ai ai chẳng vậy. Thấy nữ nhân là...

Chàng giả là cười.

Di Hoa Tiên Tử chau mày nhìn Tiêu Lâm nói :

- Thiếu hiệp cũng là hạng người như lão Đà Tử à?

Tiêu Lâm khoát tay :

- Không không... Văn bối đâu dám có ý đó. Làm sao văn bối có thể sánh bằng Bang chủ Khẩu Đà Tử chứ. Văn bối khác.
- Khác chỗ nào?

Nặn nụ cười giả lả, Tiêu Lâm nói :

- Cổ nhân ví nữ nhân như hoa, còn nam nhân như người ngắm hoa. Nên mới có câu, thà hái hoa nở trên cành chứ đừng để hoa tàn rồi mới hái.

Di Hoa Tiên Tử gặt gong đáp lời chàng :

- Đó là hành động của đào hoa tặc.

- Nhưng không hái khi hoa tàn thì còn gì để hái. Có lẽ khi Khấu Đà Tử lão huynh phạm sai lầm, lúc đó Huyền cung Cung chủ là đoá hoa đẹp lắm... Mà nghĩ cho cùng Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc chẳng thể nào sánh được với Tiên tử Nương nương.

Di Hoa Tiên Tử lắc đầu :

- Đừng nói đến chuyện đó nữa được không?

- Văn bối sẽ không nói đến chuyện đó nhưng Nương nương chắc cũng cho Đà Tử tiền bối một cơ hội.

Di Hoa Tiên Tử cau mày :

- Lão quỷ ăn mày đó có gì mà Tiêu thiếu hiệp xin cho lão.

- Hộp rỗng tan, gương vỡ lại lành đấy mà!

Di Hoa Tiên Tử hừ nhạt :

- Trên đời này có nhiều người như lão chỉ đem đến những oan tình mà thôi.

- Nương nương có nghe lời nói này chưa?

- Lời nói gì?

- Lá rụng cũng về cội, cóc chết ba năm vẫn quay đầu về núi.

- Lão Đà Tử bằng hữu của Tiêu thiếu hiệp không phải là lá rụng, không phải là cóc.

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Văn sinh biết nếu như lão là lá hay là cóc thì chắc chắn văn bối đã hòa thiêu lão rồi. May là Khấu Đà Tử tiền bối là con người, một con người đứng nghĩa nên mới được...

Chàng bỏ lưng câu nói giữa chừng nhìn Di Hoa Tiên Tử.

Ngạc Kỳ Hằng lờm Tiêu Lâm :

- Đừng nói những chuyện vô vẩn đó nữa. Đến lượt bản nương hỏi thiếu hiệp.

- Văn bối rất sẵn lòng trả lời những câu hỏi của Nương nương.

- Tiêu thiếu hiệp nghĩ ra sao về Ngạc Tu Di?

- Ngạc Tu Di! Theo ý Nương nương thì văn bối phải nghĩ sao về Ngạc muội này.

- Thiếu hiệp nghĩ như thế nào là ý nghĩ của thiếu hiệp, sao lại hỏi bản Tiên tử.

- Chỉ cần Nương nương bảo văn bối nghĩ như thế nào văn bối sẽ nghĩ như thế đó.

Di Hoa Tiên Tử cau mày :

- Bản nương muốn nghe thiếu hiệp nói.

- Thế thì văn bối xin được nói à! Ngạc Tu Di là một trang giai nhân tuyệt sắc mà trăm năm chưa hẳn đã có một. Một mỹ nữ đúng với câu nói hoa nhường nguyệt thẹn, nên chẳng có gã nam nhân nào khi gặp rồi lại rời bỏ cả.

Hừ nhạt mở tiếng, Di Hoa Tiên Tử nói :

- Đúng là một lũ háo sắc.

Nói dứt lời Di Hoa Tiên Tử gia tăng cước pháp lướt về phía trước. Tiêu Lâm vội bám theo sau người. Vừa dõng bước theo sau Di Hoa Tiên Tử, Tiêu Lâm vừa nghĩ thầm :

- “Tiêu Lân nghĩ sao nói vậy, chưa gì đã mắng Tiêu Lân là kẻ hiếu sắc. Mà cũng đúng thôi. Nam nhân nào mà chẳng háo sắc, đó là những kẻ ngụ ngôn gian trá nhất trên đời này. Nói như Tiên tử chỉ có nam nhân là háo sắc thôi sao? Nữ nhân không háo sắc à. Tu Di mới cái trang làm nam nhân thì đã có bao nhiêu nữ nhân tơ tưởng đến Tu Di rồi”.

Hai người đi được nửa dặm thì gặp ngôi cổ mộ khổng lồ. Ngôi cổ mộ mới chỉ đập vào mắt Tiêu Lân và Di Hoa Tiên Tử thôi. Cả hai người đã cảm nhận được không khí khủng bố lẫn cảm giác rờn rợn tự dưng bộc phát ra từ trong tâm thức họ.

Quanh ngôi mộ khổng lồ đó là những vạc hoa huệ trắng toát. Phàn hoa huệ thì biểu tượng cho sự thuần khiết tinh anh đối với người chết, nhưng những vạc hoa huệ quanh ngôi cổ mộ này lại trông ngờ ngợ như một vành khăn tang trắng bao bọc lấy nó.

Di Hoa Tiên Tử rút một luồng chân khí, cùng với Tiêu Lân chậm bước cẩn thận tiến đến ngôi cổ mộ. Ngôi cổ mộ to như một tòa nhà ba gian sừng sững, mà hai người đứng trước nó tự nhận ra mình thật bé nhỏ với vẻ hùng vĩ của ngôi mộ.

Tiêu Lân nhìn lên tấm bia khổng lồ dựng trước ngôi mộ. Một tấm bia đá chẳng có khắc chữ nào.

Nhìn lại Di Hoa Tiên Tử, Tiêu Lân nói :

- Nương nương... Đây hẳn là U Hồn quỷ cốc.

Di Hoa Tiên Tử gật đầu :

- Có lẽ vậy. Chắc chắn phải có mật đạo vào trong ngôi mộ đá này.

- To như thế này phải có mật đạo chứ? Chẳng biết người nào nằm trong ngôi mộ này?

Lời nói đó còn đọng trên miệng Tiêu Lân thì một âm thanh khô khốc phát ra từ tấm bia đá.

Cạch!

Liên theo âm thanh sau đó một vòm cửa từ từ dịch chuyển mở ra. Vòm cửa tự động mở ra như thể mời gọi Tiêu Lân và Di Hoa Tiên Tử bước vào

Tiêu Lân nhìn sang Di Hoa Tiên Tử :

- Nương nương. Chúng ta khỏi đi tìm mật đạo... Nó tự mở ra như thể mời Tiêu Lân và Nương nương bước vào.

Tiêu Lân ve cằm nói :

- Thà để cho văn bối tìm ra vào còn hơn là nó tự động mở ra thế này.

- Sao mà ghê quá!

- Tiêu thiếu hiệp ngại.

- Tất nhiên phải ngại rồi. Nương nương không ngại ư? Toàn thân văn bối nổi đầy gai ốc đây này. Có tật tham sinh úy tử của văn bối, văn bối không bao giờ bỏ quên cả.

Chàng gái đầu :

- Nương nương vào trước hay là văn bối?

- Bỏn nương đâu muốn thí mạng một kỳ tài võ lâm như Tiêu thiếu hiệp.

Di Hoa Tiên Tử nói rồi, vận hóa chân ngươn phong bế ba mươi sáu đại huyệt cẩn thận bước qua vòm cửa mật đạo.

Tiêu Lân cũng chuyển hoá nội công bước theo người. Kẻ trước người sau, chậm chậm bước vào mật đạo vào U Hồn quỷ cốc.

Khí lạnh từ hai bên vách mật đạo tỏa ra khiến cho Tiêu Lân và Di Hoa Tiên Tử có cùng một cảm giác đang bước vào một Địa ngục A tỳ.

Họ theo mật đạo với những bậc tam cấp đi lần xuống bên dưới. Cuối cùng họ đến một gian mật thất khá rộng vui chu vi non mười trượng vuông. Ngay giữa gian địa thất đó là một cỗ quan tài đá, kiến tạo nên một sắc thái âm u rờn rợn, nhưng có lẽ càng rợn người hơn, là nhân dạng của một người vận xảm y thường thỉnh đang quay lưng lại với Tiêu Lân và Di Hoa Tiên Tử. Người đó không búi tóc mà để tóc xỏa đen ngang vai, một mái tóc được chải chuốt cẩn thận, bóng mượt mà dưới ánh sáng của bốn chiếc chân đèn phản chiếu cả nhân dạng của Tiêu Lân và Di Hoa Tiên Tử.

Tiêu Lân và Di Hoa Tiên Tử cùng im lặng quan sát người đó.

Tiêu Lân tăng hắng rồi nói :

- Tôn giá là chủ nhân U Hồn quỷ cốc.

Xám y nhân từ từ quay lại đối mặt với Tiêu Lâm và Di Hoa Tiên Tử. Nhân diện của Xám y nhân được che bằng một chiếc mặt nạ dát vàng óng ánh. Một chiếc mặt nạ vàng được trạm khắc bằng những đường nét thật tinh xảo nhưng lại là mặt của một ác quỷ, vừa sinh động vừa gớm giếc khiến cho người đối diện phải run mình sờn gai ốc, nếu phải trực diện tiếp cận bộ mặt đó.

Xám y nhân cất giọng the thé :

- Tiêu Lâm... Bồn nhân đã chờ ngươi ở đây lâu lắm rồi. Bồn nhân chờ ngươi không chỉ trong một ngày, mà trong một đời làm kiếp người.

Nghe Xám y nhân thốt ra câu nói này, Tiêu Lâm phải cau mày. Chàng buột miệng hỏi :

- Tại sao tôn giả chờ tại hạ.

- Trong tất cả cái thú ở trên đời này, bồn nhân ôm ấp một cái thú duy nhất, đó là hành hạ họ Tiêu. Mà kẻ bồn nhân nằm mơ cũng tưởng đến đó chính là Tiêu Lâm.

Giọng nói của Xám y nhân mặc dù nghe the thé nhưng lại rất ung dung tự tại, nếu không muốn nói là rất ôn hòa. Nhưng chính vẻ ôn hòa và ung dung đó lại khiến Tiêu Lâm bồn chồn rờn rợn.

Chàng nghiêm giọng hỏi :

- Tôn giá thích hành hạ Tiêu Lâm?

- Đúng!

- Hình như giữa tôn giá với Tiêu Lâm có một mối thù bất đội trời chung.

- Không sai!

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Tại hạ chưa từng thù oán gì với tôn giá.

- Ngươi không có thù với bồn nhân nhưng ngươi phải gánh những gì mà trưởng tôn của ngươi đã gieo. Bồn nhân đã thề tất cả họ Tiêu đều phải chết dưới tay bồn nhân.

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Tại hạ có thể hỏi tôn giá một câu có được không?

- Được

- Chính vì oán hận Tiêu gia mà tôn giá không ngần ngại luyện tà công Huyết Ma?

Xám y nhân ngửa mặt cười khanh khách. Cất ngang trang tiểu ngạo đó, y rọi hai luồng ma nhãn đỏ ối vào Tiêu Lâm rồi trầm giọng nói :

- Mối hận với Tiêu gia của ngươi là động lực để bồn nhân luyện Huyết Ảnh ma công. Bồn nhân còn có ý khác.

- Ý gì?

- Ngươi chẳng nên tò mò làm gì. Cho dù ngươi có biết thì cũng bằng thừa!

- Tôn giá có thể cho tại hạ đoán được chứ?

- Ngươi đoán xem.

- Độc bá vô lâm, xưng hùng và cao hơn nữa là xưng đế... Nhưng tôn giá hẳn biết luyện Huyết Ảnh tà công là tự biến mình thành một kẻ bại hoại vô nhân cực kỳ... Tôn giá biết điều đó chứ. Kẻ nào luyện Huyết Ảnh tà công thì quỷ thần, trời đất chẳng dung dẫu.

- Bồn nhân chỉ tin vào bồn nhân mà chẳng tin vào cái gì cả.

Vừa nói, Xám y nhân vừa vận hóa công phu Huyết Ảnh tà công. Một màn huyết quang xuất hiện bao bọc khắp người gã.

Tiêu Lâm khoát tay.

- Khoan!

- Ngươi còn muốn nói gì?

- Tại hạ đến đây tất biết phải giao thù một trận sinh tử với tôn giá rồi. Tôn giá hẳn đã biết mục đích của ta và Di Hoa Tiên Tử?

- Giết kẻ luyện Ma công ngay từ lúc còn trong trứng trước. Có đúng vậy không?

Di Hoa Tiên Tử lên tiếng :

- Bốn nương không phủ nhận điều đó.

Xám y nhân rọi mắt nhìn về phía Di Hoa Tiên Tử. Y cười khẩy một tiếng rồi nói :

- Thật là hồ đồ. Chỉ với một chút bản lĩnh của Di Hoa Tiên Tử, và Hấp Tinh Đại Tà công của Tiêu Lân lại có thể lấy được mạng bốn nhân. Nghe hai người nói, bốn nhân những tưởng các người là những kẻ hồ đồ không biết nhìn xa trông rộng. Hoặc ra hai người đang nằm mơ và sống trong giấc mơ không thực của hai người.

Tiêu Lân ôm quyền ôn nhu nói :

- Tại hạ nghĩ chuyện gì cũng đều phải đến kết cục thôi. Nhưng trước khi đi đến kết cục tối hậu, Tiêu Lân muốn biết trưởng tôn của tại hạ đã làm những gì khiến cho tôn giá căm phẫn họ Tiêu như vậy?

- Làm gì ư? Nếu có thể người xuống A tỳ Địa ngục hỏi Tiêu Viên, chắc y sẽ trả lời cho người biết.

Tiêu Lân ngây mặt hỏi Xám y nhân bằng chất giọng rất ung dung tự tại :

- Nhờ như tại hạ không xuống A tỳ mà kẻ xuống là tôn giá thì biết ai nói cho Tiêu thiếu gia biết đây. Chi bằng tôn giá cứ nói huych toẹt cho tại hạ biết có hơn không. Chúng ta đã gặp mặt rồi, can gì phải úp úp mở mở.

- Tiểu tử... Người cao ngạo lắm. Tiêu gia của các người đã giết nương tử của bốn nhân khi người bụng mang dạ chửa. Cái thù đó ta thế bắt tất cả họ Tiêu phải gánh.

- Nghe tôn giá nói, Tiêu Lân những tưởng đầu người là đương kim Hoàng thượng, một lời phát ra là lệnh tru di tam tộc họ Tiêu. Phải chi người là Hoàng thượng..

Tiêu Lân ôm quyền hướng về Xám y nhân :

- Bốn thiếu gia sẵn sàng tuân chỉ nhưng rất tiếc người lại không phải là Thiên tử, mà là một kẻ bại hoại vô nhân, dùng thai phụ và thai nhi để luyện tà công phục vụ cho ý tưởng trả thù và độc bá võ lâm của người.

Tiêu Lân ôm quyền xá :

- Tôn giá miễn thứ cho bốn thiếu gia không thể chuẩn y lệnh của người.

Hừ nhạt một tiếng, Xám y nhân nói :

- Người không cần phải nói ra điều đó. Tự bốn nhân sẽ thực hiện tâm nguyện của mình.

Tiêu Lân ôm quyền nói :

- Tại hạ còn một điều nữa muốn biết.

- Nói.

- Thật sự Tiêu Lân muốn biết chân diện thật của tôn giá.

- Sao người lại muốn biết

- Ô! Thấy chiếc mặt nạ quý kia tại hạ liền tưởng tới bộ mặt của tôn giá hẳn còn xấu xí hơn chiếc mặt nạ đó. Mặc dù chỉ chứng nghiệm chiếc mặt nạ kia thôi, Tiêu Lân đã cảm thấy nó xấu xí quá rồi. Chẳng lẽ bộ mặt của tôn giá còn xấu hơn nữa sao? Nếu bộ mặt của tôn giá xấu hơn, xem chừng tôn giá đúng là người của A tỳ Địa ngục.

Xám y nhân cười khẩy rồi nói :

- Tiểu tử... Khi nào người gần chết bốn nhân sẽ cho người biết chân diện thật của bốn nhân.

Tiêu Lân reo lên :

- Nói như thế tôn giá luôn giấu chân diện của mình. Phàm những kẻ giấu chân diện thì chứng tỏ một điều. Tại hạ nhất định đã gặp tôn giá và biết tôn giá. Tiêu Lân nói có đúng không!

Xám y nhân im lặng.

Tiêu Lân nói tiếp :

- Điều thứ hai tại hạ muốn nói cho tôn giá biết. Tôn giá nói là khi nào bốn thiếu gia gần chết thì mới cho Tiêu Lân thấy chân diện thật của người. Chỉ mỗi lời nói đó thôi, Tiêu Lân đã đoán ra, tôn giá cho dù có Huyết Ảnh tà công cũng không tin sẽ thắng được Tiêu Lân và Di Hoa cung chủ, nên mới có sự ngần ngại này.

Xám y nhân rít giọng nói :

- Tiêu tử! Người quá thông minh để suy đoán đó. Nhưng sự thông minh lẫn sự suy đoán của người chỉ đưa người đến tử lộ mà thôi.
- Tại hạ cứ phải nghe những lời nói này.
- Thế người còn gì để hỏi nữa không?

Tiêu Lân nheo mày. Chàng gật đầu :

- Tại hạ biết hỏi tôn giá cái gì bây giờ ư?

Tiêu Lân nói rồi lắc đầu :

- Chắc có lẽ chẳng còn gì để hỏi tôn giá. Giờ thì còn mỗi một việc để làm.
- Việc gì?

Xám y nhân vừa hỏi vừa rọi hai luồng ma nhãn như hai khối than hồng vào Tiêu Lân.

Tiêu Lân mỉm cười nói :

- Đánh cho tôn giá một trận nhớ đời và lật chiếc mặt nạ kia coi tôn giá là ai.

Tiêu Lân vừa nói vừa bất ngờ phát tác Huyết Điểm chỉ công thẳng vào tam tinh Xám y nhân. Chàng xuất thủ hoàn toàn bất ngờ nên Xám y nhân gần như không có phản xạ gì.

Đạo chỉ khí của chàng điểm ngay vào trán đối phương.

Chát!

Tiêu Lân chỉ kịp thấy vòng huyết quang hộ thể của Xám y nhân vụt lóe lên, đầu của y hơi giật ra sau khi tiếp nhận đạo chỉ của chàng.

Mặc dù tiếp nhận trọn đạo chỉ khí đồ ỏi đó nhưng tuyệt nhiên Xám y nhân chẳng hề hấn gì, mà chỉ hơi nghiêng đầu ra sau.

Y rít giọng nói :

- Tiêu tử! Khá lắm.
- Tôn giá có đau không?
- Nội lực của tiêu tử khá lắm nhưng không đủ cho bốn nhân đầu đón. Đến lượt bốn nhân bồi tiếp người bằng Huyết Ảnh ma công.

Tiêu Lân trụ tắn nhỏ giọng nói với Di Hoa Tiên Tử :

- Nương nương... Xem chừng không xong rồi... Phải hợp công thôi.

Di Hoa Tiên Tử lách bộ bước ra phía sau lưng Tiêu Lân, áp ngọc thủ vào đại huyết Thần Khiếu và Thiên linh cái của chàng, đổ nội lực truyền sang.

Cùng lúc đó Xám y nhân phát tác hai bóng huyết thủ đồ ỏi chia làm hai công trực diện chàng. Tiêu Lân không né tránh, mà dựng chưởng ảnh đón tất cả công lực vốn có của mình phối hợp với Di Hoa Tiên Tử đón thẳng đỡ thẳng. Chàng vốn đã được Khẩu Đà Tử khai thông sinh từ huyền quan, được Tuệ Thiện pháp chủ đại sư sang cho công lực và có cả Hấp Tinh Đại Tà công, nên nhanh chóng hợp nhất nội lực của Di Hoa Tiên Tử cùng với nội lực của mình mà chống đỡ hai bóng huyết thủ của Xám y nhân.

Tiêu Lân vừa đỡ chưởng của Xám y nhân vừa nghĩ thầm :

- “Đằng nào thì cũng phải đi đến kết cục sau cùng, ta chẳng có gì phải ngại. Hy vọng Di Hoa Tiên Tử nói đúng, gã vô tâm này chưa luyện thành Huyết Ảnh tà công”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì một tiếng sấm động nổ ra ngay khi chướng ảnh của chàng chạm vào hai bóng huyết thủ.

Ầm!

Mắt Tiêu Lâm nảy đom đóm, khí huyết nhộn nhào. Hai chân chàng gần như bủn rủn không sao trụ tấn nổi mà dịch chuyển về sau ba bộ. Dư kinh do lần đối chưởng đó làm rạn nứt vách địa thất U Hồn quỷ cốc.

Xám y nhân vẫn trụ thân một chỗ. Mãn huyết quang hộ thể của y càng đỏ rực hơn, chẳng còn nhìn thấy nhân dạng.

Tiêu Lâm nói với Di Hoa Tiên Tử :

- Nương nương. Không xong rồi! Y đã luyện thành Huyết Ảnh tà công.

Di Hoa Tiên Tử mặc dù không trực tiếp giao thủ với Xám y nhân nhưng vẫn cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, sắc diện biến qua màu tái nhợt.

Tiêu Lâm nói :

- Nương nương! Chúng ta tự tìm đến cái chết, chỉ có chạy thôi.

- Tiêu thiếu hiệp! Không có sinh lộ cho bốn nương và thiếu hiệp đâu. Giờ đây bốn nương và Tiêu thiếu hiệp phải đi đến cùng, bởi cửa vào U Hồn quỷ cốc chắc chắn đã bị phong bế rồi.

Xám y nhân phá lên cười. Y vừa cười vừa nói :

- Hai người biết đã quá muộn rồi. Chỉ có một con đường duy nhất cho hai người đến, đó là cửa A tỳ.

Tiêu Lâm nạt ngang :

- Bốn thiếu gia đâu muốn đến đó.

- Không đến cũng không được.

Xám nhân vừa nói vừa vỗ tiếp hai bóng ảnh thủ đến Tiêu Lâm. Chiêu công của lão phát ra tạo ra tiếng gió rít nghe buốt cả cột sống.

Tiêu Lâm nghiêng rặng, dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng, bởi không gian ở đây không đủ cho chàng dùng đến Hành Tẩu Di Hình bộ. Huống chi còn có Di Hoa Tiên Tử đang truyền công cho chàng.

Một tiếng sấm chưởng nữa lại trỗi lên.

Tiêu Lâm và Di Hoa Tiên Tử ngã ngối dưới sàn đá. Xám y nhân vẫn đứng sừng sững.

Đầu óc Tiêu Lâm có những âm thanh ỳ ỳ, mắt thì hoa lên như thể thấy năm sáu bóng Xám y nhân lừng lững đứng trước mặt mình.

Chàng than thầm :

- “Chết thật! Tự dung ta và Di Hoa Tiên Tử tìm đến chỗ cái chết lằng nhách như thế này”.

Xám y nhân dựng đôi bàn thủ đỏ ối như than hồng.

Tiêu Lâm hét lên :

- Khoan!

Xám y nhân rít giọng nói :

- Tiểu tử! Ngươi muốn nói gì.

Tiêu Lâm và Di Hoa Tiên Tử từ từ đứng lên. Chàng giả là cười rồi nói :

- Tại hạ và tôn giá đã đấu với nhau hai hiệp rồi. Theo qui lệ võ lâm sau khi giao thủ hai hiệp thì phải cho đối thủ nghỉ ngơi để tiếp tục hiệp thứ ba. Tôn giá định bỏ qui lệ võ lâm đó à.

- Hồ đồ! Ai đặt ra qui lệ đó?

- Chính Võ lâm Minh chủ Giang Hàn.

Xám y nhân rít rít giọng nói :

- Ngoa ngôn... Chẳng bao giờ có qui ước đó cả. Huống chi bốn nhân và tiểu tử phải có một kẻ sống một kẻ chết.

Tiêu Lâm nhăn mặt :

- Tôn giá không tin Võ lâm Minh chủ Giang Hàn đặt ra qui ước đó ư? Nếu như tôn giá không tin thì cứ đi hỏi Võ lâm Minh chủ, cái qui ước đó bắt buộc người võ lâm ai cũng phải nghe đó.

Tiêu Lâm xoa tay giả là cười rồi nói :

- Cho dù giao đấu sinh tử thì cũng phải có qui ước đàng hoàng. Thôi nhé, cứ dừng lại ở đây. Sau một tuần nhang chúng ta lại giao thủ tiếp.

Xám y nhân hừ nhạt một tiếng.

- Tiểu tử! Ngươi nó không biết ngượng miệng.

- Tại hạ nói đúng thì có gì phải ngượng miệng chứ. Chỉ có những kẻ nói không đúng thì mới ngượng miệng thôi.

Xám y nhân rít giọng nói :

- Cho dù có qui ước võ lâm thì tiểu tử càng đã phạm qui. Bởi ngươi và Di Hoa Tiên Tử hợp sức giao thủ với bốn nhân.

Tiêu Lâm khoát tay.

- Không không... Tôn giá sai rồi.

- Sai chỗ nào?

- Cách đây trên trăm năm, Huyết Ảnh Ma Tôn đã giao thủ một lúc với ba người. Một là sư mẫu của Di Hoa Tiên Tử, và hai người nữa đó là Võ Thánh và Thần Tăng. Vị chi tất cả là ba người cùng hợp lực giao đấu với Huyết Ảnh Ma Tôn. Hiện thời chỉ có tại hạ và Di Hoa Tiên Tử, xem ra thiếu một người. Theo lẽ công bằng, đời trước làm sao thì đời sau làm vậy. Tôn giá đã luyện thần công của Huyết Ảnh Ma Tôn mà không làm đúng với những gì Huyết Ảnh Ma Tôn làm. Lão sao có thể vui vẻ trong cõi hư vô. Nếu như tôn giá muốn không thua tiền nhân thì phải chờ Tiêu Lâm thêm một người nữa rồi giao thủ với tôn giá.

Xám y nhân nghe chàng nói xong ngửa mặt cười khanh khách.

Tiêu Lâm cũng cười theo Xám y nhân.

Nghe chàng cười, Xám y nhân cắt ngang tràng tiểu ngao :

- Tiểu tử... Ngươi cười gì?

Tiêu Lâm ôm quyền nói :

- Tôn giá hẳn đã hiểu lời nói chí lý chí tình của Tiêu Lâm nên mới cười thỏa thê như vậy. Đúng là trượng phu... Tại hạ phải khâm phục sự khí phách và trượng phu của tôn giá. Thôi thì chúng ta cứ dừng cuộc đấu ở đây để đến ngày đại hội Long Chuẩn làm lại nhé.

Xám y nhân rít giọng quát :

- Im... Tiêu Lâm tiểu tử. Ngươi vọng ngôn như thế đủ rồi... Bốn nhân cười là cười ngươi đó. Ngươi đã bước đến ngưỡng cửa A tỳ nên giờ trò xảo ngôn, kích động bốn nhân tạo cho ngươi một con đường sống ư? Bốn nhân đâu phải là đứa trẻ lên hai lên ba để nghe ngươi nói nhăng nói cuội đâu.

Xám y nhân lắc đầu :

- Ngươi và Di Hoa Tiên Tử đã bước vào U Hồn quỷ cốc thì phải tiếp nhận hậu quả của hai người... Đừng kéo dài thời gian để chờ đợi một sự may mắn hay kỳ tích gì có thể xảy ra.

- Nói vậy tôn giá đã không giữ đúng kỷ cương của tiền nhân đời trước. Xem ra Huyết Ảnh Ma Tôn đã chọn lầm người nên trao bí kíp thần công cho tôn giá. Lão hẳn tức giận lắm. Nếu không tức giận thì cũng hổ thẹn với sư mẫu và nhị vị thánh tăng Thiếu Lâm tự.

Tiêu Lâm chất lưỡi nói tiếp :

- Tiêu Lâm mong tôn giá sớm nhìn lại mà không làm hổ thẹn lão sư gia của tôn giá.

Xám y nhân rít giọng gần từng tiếng :

- Tiêu Lâm. Ngươi nói thế đủ rồi. Nếu có xuống A tỳ gặp Huyết Ảnh Ma Tôn thì nói với lão rằng, nếu cõi dương gian này còn tồn tại lão thì bốn nhân cũng tổng tiền lão xuống A tỳ Địa ngục.

Tiêu Lân lắc đầu :

- Thế thì chết thật rồi... Thế thì chết thật rồi.

- Người nói thế có ý gì?

- Tại hạ nói lão Huyết Ảnh Ma Tôn chết thật rồi đó. Chọn ai không chọn lại đi chọn một kẻ bất trung, bất nghĩa, và bất nhân như tôn giá truyền cho bí kiếp võ công.

- Bốn nhân bất nghĩa, bất trung, bất nhân cũng được miễn sao tiểu tử phải quản quai dưới chân bốn nhân.

Xám y nhân vừa thốt dứt câu thì bất thành linh có tiếng sấm chùng vang lên ngoài mặt đạo. Chẳng biết xảy ra chuyện gì bên ngoài mặt đạo nhưng liền sau tiếng sấm chùng đó, Yến Yến lướt vào.

Yến Yến liền nói :

- Tiêu ca... Yến Yến phối hợp với huynh.

Nàng vừa nói vừa áp chặt tay vào đại huyệt Thiếu Hoa sau lưng Tiêu Lân.

Nhận ra Yến Yến, Tiêu Lân phản kích hấn lên. Chẳng nói :

- Tôn giá. Giờ thì có đủ ba người rồi. Tiêu Lân thỉnh mời tôn giá tiếp chùng.

Chàng vừa nói vừa phát tác U Hạo thần công. Cảnh giới tối thượng của Hấp Tinh Đại Tà công.

Xám y nhân không chút e dè, mà dụng Huyết Ảnh thủ đón thẳng đỡ vào chùng khí của chàng.

Ầm!

Một luồng xoáy khí khổng lồ phát ra khi huyết ảnh thủ chạm vào U Hạo thần công cuốn lên nóc mặt thất.

Ầm!

Cả nóc mặt thất rạn nứt đổ ập xuống Xám y nhân thối liền ba bộ, rồi bất ngờ điểm mũi giày lao qua chỗ nóc vừa sập xuống thoát đi.

Tiêu Lân thét lên :

- Hê Hê! Bỏ chạy à... Bỏ chạy à?

Di Hoa Tiên Tử nắm tay chàng lại :

- Tiêu thiếu hiệp đừng rượt theo.

Tiêu Lân nhìn lại Di Hoa Tiên Tử :

- Nương nương, chúng ta đã thắng. Sao lại không rượt theo?

Chàng thốt dứt lời mới thấy chân diện Di Hoa Tiên Tử càng lúc càng xanh xao nhợt nhạt.

Tiêu Lân nói :

- Chết rồi. Nương nương đã bị nội thương trầm trọng.

Di Hoa Tiên Tử gật đầu :

- Bốn nương đã bị nội thương không trợ giúp thiếu hiệp được nữa. Nếu dồn y vào ngõ bí chưa biết bên nào sẽ chết bởi bên nào.

Tiên tử buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Ác nhân chưa luyện thành công phu tối thượng Huyết Ảnh công mà vẫn có thể giao đấu cạn tài, cạn sức với ba người chúng ta hợp công. Sau này sẽ còn nguy hiểm hơn nữa.

- Nương nương! Phải tìm cách cách khắc chế hấn chứ?

- Tiêu thiếu hiệp... Tam thời gác chuyện này. Bốn nương hy vọng sẽ có kỳ tích giúp võ lâm.

Di Hoa Tiên Tử mỉm môi :

- Thiếu hiệp! Bỏ nương tạm thời phải quay về Linh Sơn đường thượng. Thiếu hiệp phải bảo trọng. Nếu cần hãy cứ đến Thiếu Lâm tự tham khảo Tàng Kinh các may ra có võ công khắc chế ác nhân.

- Nương nương... Văn bối sẽ đến Thiếu Lâm.

- Bỏ nương hẹn gặp lại thiếu hiệp trong một ngày gần đây.

Tiêu Lâm nói :

- Nương nương không sao chứ?

- Không sao đâu.

- Tiên tử đi được.

Yến Yến nói :

- Tiêu huynh... Bên ngoài có Tu Di cô nương và nghĩa phụ rồi.

Tiêu Lâm gật đầu :

- Nếu không có muội đến kịp thì chẳng biết sự thể hôm nay như thế nào. Yến Yến diu Tiên tử ra ngoài đi, để huynh xem qua cổ áo quan này. Biết đâu chẳng phát hiện được gì?

Yến Yến gật đầu.

Nàng diu Di Hoa Tiên Tử ra ngoài U Hồn quỷ cốc. Còn Tiêu Lâm ở lại quan sát áo quan. Chàng đẩy nắp áo quan. Tiêu Lâm sờ sờ khi nhận ra trong áo quan là một mỹ phụ. Mặc dù đã chết lâu ngày nhưng chân diện gần như không thay đổi ngoại trừ làn da xanh nhạt, nhưng nếu chỉ có thế thôi thì không đến nỗi khiến cho Tiêu Lâm phải sờ sờ như vậy mà điều chàng sờ sờ đến đổi biến thành pho tượng bất động bởi vì xác mỹ phụ trong cổ áo quan chẳng ai khác hơn chính là Ngọc Lan, mẫu thân chàng.

Tiêu Lâm cứ nhìn xác mẫu thân mà tự hỏi. Tại sao như thế nhỉ? Chẳng lẽ lão ác nhân kia đã đào xác mẫu thân mình về đây để luyện công, hoặc hành hạ đặng thỏa mãn sự căm thù của hắn.

Nghĩ đến điều đó khí huyết của chàng sôi sùng sục. Chàng gằn giọng nói :

- Không thể nào chấp nhận được gã ôn dịch, dê tiện và bỉ ổi này. Đến người chết gã cũng không tha.

Tiêu Lâm quỳ xuống sụp lạy Chàng vừa lạy vừa nói :

- Mẹ! Lâm nhi sẽ an táng mẹ lại. Và con thề tước nã tên bại hoại kia đến cùng trời cuối đất.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Võ quát dày có móng tay nhọn

- Tiêu ca. Yến Yến sẽ gặp huynh ở đại hội Long Chuẩn trên Long Vân sơn.

Tiêu Lâm thờ dài :

- Nếu muội thấy cần đến thì đến, không đến thì thôi. Đối với Tiêu ca đại hội Long Chuẩn chẳng là gì cả. Hay nhất là muội cứ ở lại Trường Phong tiêu cục chăm sóc cho bá mẫu và nghĩa phụ.

Tiêu Lâm mỉm cười nhìn nàng.

- Muội lo cho huynh.

- Huynh biết.

Trang Như Hào nhìn Tiêu Lân :

- Công tử. Chùng nào mới quay về Trường Phong tiêu cục.

Tiêu Lân ôm quyền nói :

- Bá mẫu! Văn bối có một việc phải đến Thiếu Lâm trước, nếu như mọi việc suông sẻ, văn bối sẽ sớm quay lại Trường Phong tiêu cục văn an bá mẫu, lão tiên bối và Yến Yến muội.

- Tiêu công tử.. Trường Phong tiêu cục lúc nào cũng rộng cửa đón mời thiếu hiệp. Nếu có thể... Ta sẵn sàng giao cả cơ nghiệp của họ Trang cho Tiêu thiếu hiệp.

Tiêu Lân lắc đầu :

- Bá mẫu! Tiêu Lân không dám nhận đâu. Chỉ mong Trường Phong tiêu cục không còn có sóng gió lớn như buổi hôm nào văn bối đến đây.

Lão Mạc nhìn chàng :

- Lão phu rất mong Tiêu Lân...

- Tiêu Lân sẽ quay về. Mạc tiên bối, dù sao Trường Phong tiêu cục vẫn tiện lợi cho cuộc sống mưu sinh của tiên bối. Hy vọng tiên bối sẽ giúp nhiều cho Trường Phong tiêu cục của Yến Yến.

- Điều đó Tiêu Lân không phải lo. Yến Yến đã là nghĩa nữ của lão Mạc, tất nhiên ta phải làm tất cả vì Yến Yến chứ.

- Văn bối cảm thấy yên tâm vô cùng. Khi nào có cơ hội văn bối và mọi người sẽ cùng quay lại Lạc Hồn cốc qua cửa sinh đạo.

Lão Mạc gật đầu.

Yến Yến bịn rịn nói :

- Tiêu ca có thể cho muội đi cùng với huynh không?

Tiêu Lân tròn mắt :

- Sao có thể được. Yến Yến và bá mẫu mới trùng phùng sao chia tay sớm được. Thế nào huynh cũng quay về sớm mà. Với lại giang hồ không phải là chỗ dấn thân của nữ nhân.

- Tiêu ca phải hứa với muội quay về đây.

Tiêu Lân gật đầu.

- Tiêu ca hứa.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Mọi người bảo trọng.

Như Hào và lão Mạc gật đầu :

- Tiêu Lân bảo trọng.

Yến Yến nói :

- Yến Yến tiễn Tiêu ca một đoạn đường.

Chàng nhìn nàng mỉm cười rồi gật đầu. Tiêu Lân dắt tuần mã, Yến Yến đi bên cạnh. Hai người cùng thả bước chậm chậm.

Yến Yến nói.

- Khi nào Tiêu ca và muội mới quay lại Lạc Hồn cốc?

Tiêu Lân nhìn sang nàng.

- Một ngày không xa đâu. Nếu như không có gã ác nhân Huyết Ảnh chết tiết thì giờ đây Tiêu ca và muội đã thanh thản rảo bước quay lại Lạc Hồn cốc rồi. Nhưng bây giờ, Tiêu ca cảm tưởng như vô lâm nữu chân mình.

Nói rồi chàng ném nụ cười mỉm với nàng.

Yến Yến buông tiếng thở dài. Nàng nhỏ nhẹ hỏi :

- Thời gian không gặp mặt Yến Yến, Tiêu ca có nhớ Yến Yến không?
- Yến Yến còn hỏi nữa. Nếu không nhớ Yến Yến thì huynh đi bằng hai chân của mình đi.

Nàng cau mày nhăn mặt :

- Tiêu ca khôn quá.
- Bây giờ Yến Yến mới biết Tiêu ca thông minh và khôn ngoan à? Nếu không thông minh và khôn ngoan thì Tiêu ca đâu thể đoạt lại Trường Phong tiêu cục cho Yến Yến.

Nhắc đến chuyện này, Tiêu Lâm sực nhớ đến Tịnh Nô. Nhớ đến Tịnh Nô bất giác chàng buông tiếng thở dài. Tiêu Lâm nói :

- Yến Yến! Huynh còn nợ một người. Đó là Tịnh Nô. Nếu như không có Tịnh Nô e rằng Trường Phong tiêu cục không có ngày hôm nay. Huynh muốn tìm Tịnh Nô để xem coi nàng ấy như thế nào rồi. Nhắc đến Tịnh Nô Tiêu ca cảm thấy lo lắng cho nàng.

Vẻ ủ dột hiện lên mặt Yến Yến.

Tiêu Lâm nheo mày.

- Xem kia! Bỗng đứng Yến Yến lại sa sầm nét mặt.

Nàng gượng cười, từ tốn nói :

- Tiêu ca nhớ đến Tịnh Nô cô nương chứ đâu nhớ đến Yến Yến.

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Sai rồi! Yến Yến thì lúc nào huynh cũng nhớ, nhưng Tịnh Nô thì huynh mang ơn rất nặng. Thậm chí cả Yến Yến nữa.

Tiêu Lâm thuật lại chuyện Tịnh Nô đã cứu Trang phu nhân. Nghe chàng thuật lại câu chuyện đó, chân diện Yến Yến thay đổi. Nàng vốn vã nói :

- Yến Yến sẽ đi tìm Tịnh Nô cô nương để trả ân.
- Thì Tiêu ca đang đi tìm dùm muội đây.

Tiêu Lâm dừng bước khi đã ra khỏi cổng thành Hàm Đan. Chàng nói với Yến Yến :

- Yến Yến! Cuộc tiền đưa nào cũng phải có lúc kết thúc. Muội quay lại đi.

Yến Yến bồi hồi nhìn chàng :

- Tiêu ca...

Tiêu Lâm mỉm cười nói :

- Tiêu ca biết rồi, Yến Yến rất lo cho huynh.
- Yến Yến chỉ muốn biết chừng nào huynh quay về Trường Phong tiêu cục.
- Làm sao huynh biết được... À! Có chuyện này huynh muốn nói với muội.

Nàng nhìn chàng.

Tiêu Lâm nghiêm giọng nói :

- Hiện thời chưa triệt diệt được ác nhân tại U Hồn quỷ cốc, tuyệt nhiên Yến Yến không được để lộ hành tung của mình.

Nàng chau mày :

- Tại sao?

- Sao Yến Yến không nghĩ ra vậy. Sự xuất hiện của Yến Yến tại U Hồn quỷ cốc khiến cho Tiêu ca lật ngược được tình thế, từ từ lộ端倪 sang sinh lộ và thậm chí còn buộc Xám y nhân phải bỏ chạy. Gã đó có ngu đến mấy cũng nghiệm ra sự lợi hại của muội. Nếu như gã nhân cơ hội không có huynh mà tìm đến Yến Yến thì có khổ cho Tiêu ca không? Còn như gã không biết được tung tích của Yến Yến, tất sẽ dè chừng mà không dám làm càn làm bậy, thậm

chỉ còn lánh mặt Tiêu ca nữa. Sự ản mặt của Yến Yến chỉ có lợi cho Tiêu ca và muội thôi.

- Thế sao Tiêu ca không lưu lại Trường Phong tiêu cục để chờ gã ác nhân đó đến.

- Sao lại đại đột vậy chứ. Chờ đến lúc gã mò đến thì e rằng mười Tiêu Lâm và Yến Yến cũng không là đối thủ của gã. Huynh đến Thiếu Lâm là tìm cái gì đó khắc chế võ công Huyết Ảnh của y. Còn chờ gã thì chẳng khác nào dọn cỗ mời gã ăn.

Chàng chỏ vào trán Yến Yến.

- Hiểu ra chưa.

- Muội hiểu.

- Hiểu thì phải nghe lời Tiêu ca đó. Ắn mặt kín chừng nào tốt chừng ấy. Nếu để U Hồn quỷ cốc ác nhân biết được tung tích của muội, nhất định gã sẽ rình rập. Quý ở trong bóng tối, người ở trong bóng sáng chúng ta khó tránh được kiếp họa lắm.

- Yến Yến sẽ nghe lời Tiêu ca.

- Tốt!

Yến Yến chột nếm tay chàng :

- Tiêu ca phải cẩn trọng đó.

- Huynh tự lo cho mình được mà. Chẳng lẽ trong mắt muội Tiêu Lâm chỉ là một đứa trẻ lên hai lên ba sao?

- Yến Yến không nghĩ vậy... Nếu như không có Tiêu ca... Yến Yến chẳng thiết với cuộc đời này nữa.

- Tại sao vậy?

- Tiêu ca còn hỏi muội.

Tiêu Lâm cười khẩy rồi nói :

- A Tiêu ca hiểu rồi. Chắc là không có Tiêu ca thì không có người thứ hai luyện Hấp Tinh Đại Tả công rồi luyện đến U Hạo thần công với muội chứ gì?

Mặt nàng đỏ bừng thẹn thùng.

Tiêu Lâm mỉm cười nói :

- Yên tâm. Tiêu ca sẽ quay về để luyện công với Yến Yến mà.

Nghe chàng thốt câu này, sắc diện nàng đỏ hơn. Yến Yến giầy nãy nói :

- Huynh cứ chọc muội... Chẳng ai muốn luyện công với Tiêu ca đâu.

- Nếu vậy thì Tiêu ca sẽ tìm người khác luyện công với Tiêu ca vậy.

Yến Yến dậm chân, lắc đầu :

- Yến Yến không chịu, không muốn như vậy đâu.

Tiêu Lâm nhăn mặt :

- Thế thì huynh phải làm sao bây giờ? Bộ Yến Yến...

Chàng bỏ lưng câu nói giữa chừng, thốt lên yên ngựa. Nhìn lại Yến Yến, Tiêu Lâm nói :

- Nói thế thôi. Tiêu ca sẽ quay về để luyện công với muội. Luyện công với Yến Yến, Tiêu ca thích hơn... Bởi Yến Yến Yến rất đẹp trong mắt Tiêu ca.

Chàng nói rồi thúc chân vào lưng ngựa để nó lao đi.

Yến Yến nhìn theo cho đến khi bụi tan dần. Nàng nhắm nói :

- Tiêu ca. Muội yêu huynh.

* * * * *

Rời Hàm Đan, Tiêu Lâm không vội vàng đến Thiếu Lâm tự, mà lại ghé qua Tổng đàn võ lâm. Mục đích của chàng đến Tổng đàn võ lâm lần này cốt để thăm dò tình hình của Tịnh Nô, và nếu có thể cũng muốn biết vì sao Giang minh chủ lại cần đến chiếc chìa khóa của Tiểu Cúc để lại cho chàng.

Cột con tuần mã vào một gốc cây, Tiêu Lâm thả bước chậm rãi đi thẳng đến tòa đại đường chính sảnh Tổng đàn võ lâm. Chàng bước đến ngưỡng cửa Tổng đàn thì chạm mặt với Đoạn Hồn Chương Đoàn Chung, Thiết Chương Chu Sa và có cả Áo Kiếm Vu Thiệu Lung.

Vu Thiệu Lung nhìn chàng.

Tiêu Lâm ôm quyền xá ba người :

- Tiêu Lâm có một chuyện muốn cầu kiến Giang minh chủ.

Thiết Chương Chu Sa vuốt râu :

- Mời công tử vào.

Tiêu Lâm bước vào tòa đại đường chính sảnh. Chàng đảo mắt nhìn quanh tòa đại đường trống hoắc chẳng thấy cao thủ nào vốn dĩ lúc nào cũng túc trực tại đây, ngoại trừ ba người này.

Tiêu Lâm nghĩ thầm :

- “Có Thiết Chương Chu Sa, Đoạn Hồn Chương Đoàn Chung và Áo Kiếm Vu Thiệu Lung thì đâu còn ai dám đến quấy nhiễu Tổng đàn võ lâm”.

Thiết Chương Chu Sa mời Tiêu Lâm yên vị rồi nói :

- Lão phu được Minh Chủ giao cho trọng trách Tổng quản hộ pháp Tổng đàn chủ. Có thể thay thế người bồi tiếp Tiêu công tử.

Lão nói rồi ra đầu cho Áo Kiếm Vu Thiệu Lung cùng Đoạn Hồn Chương Đoàn Chung lui ra. Hai người kia rời khỏi đại đường chính sảnh rồi, Thiết Chương Chu Sa mới nói :

- Tiêu công tử có chuyện gì cầu kiến Giang minh chủ?

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Văn sinh đến Tổng đàn võ lâm lần này có chuyện rất hệ trọng, chỉ muốn trình bày với Minh chủ võ lâm mà thôi. Ngoài ra không thể nói với ai được.

Thiết Chương Chu Sa vuốt râu gượng nói :

- Lão phu đã là Đại tổng quản võ lâm, chẳng lẽ công tử cũng không nói được với lão phu.

Tiêu Lâm ôm quyền nói :

- Văn bối thất kính. Không thể nói với tiền bối được. Bối nói thì tiền bối cũng đâu biết gì để cho văn bối nói. Chẳng hay Giang minh chủ có thể bồi tiếp văn bối không à.

Thiết Chương Chu Sa cau mày hỏi :

- Công tử chỉ có thể trình bày với lão phu thôi. Bởi Minh chủ giờ đã bế quan luyện công. Khi đến thời điểm đại hội Long Chuẩn người mới khai quan nên đã có lệnh không cho bất cứ ai vào gặp người.

Tiêu Lâm cau mày ôm quyền nói :

- Tiền bối cho Tiêu Lâm biết, Minh chủ bế quan được bao nhiêu lâu rồi à.

Thiết Chương Chu Sa cau mày nói :

- Tiêu công tử quan tâm đến chuyện đó để làm gì?

Tiêu Lâm trang trọng nói :

- Bởi vì chuyện văn bối thỉnh cầu Giang minh chủ rất hệ trọng.

- Nếu hệ trọng thì công tử có thể nói với lão phu.

Tiêu Lâm cau mày :

- Đã nói là không nói được mà.

- Nếu công tử không nói được thì tại đây chẳng ai giúp được cho công tử.

- Hầy... Đứng Tiêu Lân vô phần, vô phúc, muốn gặp kẻ đứng đầu võ lâm cũng khó như vậy.

Chàng ôm quyền nói :

- Tiền bối. Vậy tiền bối có thể cho tại hạ gặp Tịnh Nô cô nương không?

Thiết Chương Chu Sa cau mày. Lão trang trọng nói :

- Tiêu công tử đã lầm rồi, trong võ lâm Tổng đàn làm gì có người tên Tịnh Nô.

Tiêu Lân đứng lên :

- Quái lạ thật đó.

- Cái gì công tử cho là quái lạ?

Tiêu Lân nhìn thẳng vào mặt Thiết Chương Chu Sa, chàng giả là cười, từ tốn hỏi :

- Văn bối hỏi thật nha. Tiền bối có điều gì giấu hay không.

Thiết Chương Chu Sa lắc đầu, vuốt râu nói :

- Lão phu chẳng có gì để giấu công tử.

Tiêu Lân cười khẩy rồi nói :

- Tiền bối nói thật không?

- Chẳng lẽ lão phu lại giấu công tử điều gì sao? Có công tử đang giấu lão phu thì có.

- Thật ra công tử đến đây gặp Minh chủ có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra.

Lão vừa nói vừa rút tấm Kim bài quyền lệnh võ lâm cho Tiêu Lân xem.

- Người giữ Kim bài quyền lệnh võ lâm có thể thay mặt Minh chủ giải quyết mọi sự.

Tiêu Lân buông tiếng thở dài lâu bàu nói :

- Cái gì cũng đem Kim bài ra. Văn bối thấy lạ một điều là tiền bối giữ chức vụ Tổng quản võ lâm Tổng đàn thế mà không biết Tịnh Nô cô nương.

Chàng lắc đầu :

- Điều đó khiến Tiêu Lân buột miệng nói tiền bối quái lạ. Chính Giang minh chủ đã phái Tịnh Nô theo giúp văn bối. Tịnh Nô là một trong những thiên sứ của Giang minh chủ. Thế mà tiền bối không biết. Thế có lạ không?

- Trong võ lâm Tổng đàn chẳng có thiên sứ nào cả và cũng chẳng có ai tên Tịnh Nô. Chẳng lẽ công tử không tin vào lời của lão phu.

Tiêu Lân buông tiếng thở dài :

- Có lẽ văn bối làm thật rồi. Do lầm mà văn bối mạo phạm đến tiền bối mong tiền bối bỏ qua cho.

Tiêu Lân gãi đầu :

- Đạo này đầu óc văn bối ra sao đó, thay vì đến Thiếu Lâm tự thì lại đến Tổng đàn võ lâm.

Chàng ôm quyền xá :

- Văn bối cáo từ. Mong gặp lại tiền bối.

Thiết Chương Chu Sa gật đầu :

- Lão phu không tiễn công tử.

- Văn bối đâu dám làm phiền đến tiền bối.

Tiêu Lân dậm bước, bất ngờ quay lại. Chàng ôm quyền nói :

- Tiền bối. Cho văn bối hỏi một câu nhé.
- Công tử có điều gì cứ hỏi. Nếu trong chức nghiệp của lão phu, lão phu sẽ trả lời thay cho Minh chủ.
- Đa tạ... Đa tạ.

Thiết Chương Chu Sa khoát tay :

- Công tử không phải khách sáo như vậy.

Tiêu Lân từ tốn nói :

- Trước đây văn bối gặp Giang minh chủ và đã được người hứa sẽ hóa giải những oan nghiệp của Tiêu gia với giới võ lâm. Chẳng hay Giang minh chủ đã làm được chuyện này chưa à?

Thiết Chương Chu Sa vuốt râu.

- Công tử đến Tổng đàn võ lâm vì muốn thẩm chứng lại lời hứa của Minh chủ.
- Nói thẩm chứng thì văn bối không dám nói đâu à. Văn bối hỏi bởi vì Minh chủ bề bộn công chuyện. Phàm những người bề bộn, phàm những ai có quá nhiều chuyện bề bộn thì lại hay quên.

Chàng gượng cười nói tiếp :

- Không giấu gì tiền bối, văn bối chỉ sợ Minh chủ quên đi lời hứa của người thôi à.

Thiết Chương Chu Sa gần giọng nói :

- Nếu như Minh chủ không giữ lời với công tử hóa giải những oan nghiệp mà Tiêu gia, điển hình là Tiêu Viên thì có lẽ công tử không dễ chân vào Tổng đàn võ lâm đâu.

Thiết Chương Chu Sa vuốt râu nghiêm giọng nói :

- Bằng hữu của Thái A bảo không để cho công tử ung dung tự tại đâu.

Thiết Chương Chu Sa vỗ tay một tiếng. Ngay lập tức quần hùng võ lâm từ hai bên cửa hậu rầm rập bước vào đại điện chính sảnh.

Tiêu Lân nhìn quần hùng ôm quyền nói :

- Tiêu Lân không quên lời hứa của Minh chủ... Và các vị cũng không muốn Giang minh chủ là kẻ bội ngôn chứ?

Thiết Chương Chu Sa vuốt râu nói :

- Đã có di lệnh của Minh chủ thì không ai kháng lại đâu.

Tiêu Lân ôm quyền xá Thiết Chương Chu Sa.

- Nhất ngôn cửu đỉnh, văn bối vô cùng khâm phục Giang minh chủ. Vô cùng khâm phục.

Chàng nhìn lại quần hào ôm quyền giả là nói :

- Vậy xem như tại hạ và các vị không còn thù còn oán. Mong rằng sau này chúng ta sẽ là bằng hữu. Sẽ là bằng hữu... Xin chư vị nhận một xá này của Tiêu Lân.

Nói rồi Tiêu Lân ôm quyền xá quần hào.

Chàng nói tiếp :

- Tại hạ cáo từ. Xem như giữa tại hạ và các vị chẳng còn ai nợ ai.

Tiêu Lân nói rồi quay bước đi thẳng ra cửa đại đường chính sảnh võ lâm Tổng đàn.

Chàng vừa đi vừa nhủ thầm :

- “Cái lão Thiết Chương Chu Sa này đường đường được giao trọng trách Tổng quản Tổng đàn võ lâm, thế mà chẳng biết gì. Có cái gì đó khuất tất trong Võ lâm Tổng đàn”.

Ý niệm đó trôi qua, bất giác chàng lo lắng cho Tịnh Nô. Tiêu Lân nhắm nói :

- Bao nhiêu người còn phải qui thuận Giang Hàn, Tịnh Nô kháng lại lệnh ngôn của lão... Không chừng nàng đã bị hại rồi... Hay đang chịu giam cầm ở đâu đó. Mình phải tìm cho ra Tịnh Nô.

* * * * *

Bóng đêm buông xuống, cùng với màn sương khuya dày đặc. Tiêu Lân trong bộ dạ hành bó chần, che mặt, thi triển Hành Tẩu Di Hình bộ thâm nhập võ lâm Tổng đàn.

Khác hẳn với ban ngày khi chàng quá bước đến đây, Tổng đàn võ lâm được canh gác rất nghiêm ngặt với những cao thủ vận hắc y bó chần. Mặc dù được canh phòng nghiêm ngặt như vậy nhưng Tiêu Lân với Di Hình bộ pháp vẫn vượt qua khu vực canh phòng đó mà vào khu vực Võ lâm Tổng đàn. Chàng chẳng khác nào một bóng ma lúc ẩn, lúc hiện, cũng nhờ màn sương đêm này mà chẳng một gã cao thủ nào phát hiện ra hành tung của Tiêu Lân.

Tiêu Lân lướt mình trên một chạc ba của tán cây đại thụ. Tòa biệt lâu với dãy hoa đăng dung đưa ngoài mái hiên bắt Tiêu Lân phải chú ý đến. Chàng đang quan sát tòa biệt lâu thì phát hiện ra Lương Tổng với bộ dạng ục ịch, bước vội vã về phía tòa biệt lâu đó.

Tiêu Lân cau mày nghĩ thầm :

- “Sao con cóc thúi này lại có mặt ở đây? Hắn vào tòa biệt lâu đó, chắc có gì trong đó rồi”.

Với ý niệm đó Tiêu Lân chờ cho Lương Tổng len vào cửa biệt lâu mới thi triển Hành Tẩu Di Hình bộ. Chàng chẳng khác nào cánh dơi đêm lướt trong màn sương rồi nhẹ nhàng hạ thân lên mái vòm tựa cánh bướm chẳng tạo ra một tiếng động nào.

Vừa hạ thân, Tiêu Lân đã nghe tiếng cười khả ái của Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc cất lên. Chỉ nghe tiếng cười khả ái của Chu Tuyết Ngọc thôi, Tiêu Lân đã đỏ bừng cả mặt. Chàng sức nhớ lại những gì đã từng xảy ra giữa mình với Chu Tuyết Ngọc tại biệt cung của thị mà không khỏi sượng sùng.

Tiêu Lân nghĩ thầm :

- “Mụ đàn bà trác nết này, suýt nữa đã khiến bốn thiếu gia thành kẻ bại hoại, và tàn phế cả đời”.

Tiêu Lân nheo mày nghĩ tiếp :

- “Nếu mụ đàn bà này có ở đây không chừng Tịnh Nô phải hầu hạ lắm”.

Với ý nghĩ đó chàng mò mò gỡ lấy một miếng ngói nhìn xuống. Hoạt cảnh trong biệt lâu khiến cho Tiêu Lân phải chau mày.

Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc nằm duỗi dài trên tràng kỷ, trên người chỉ có mỗi một tấm ngoại y khoác hờ không đủ che những đường nét của cơ thể. Đã thế Tuyết Ngọc còn muốn phơi đôi chân trắng của mình ra trước ánh sáng của hai chiếc chân đèn trông vừa khiêu khích vừa khêu gợi.

Lương Tổng bước đến gần bên tràng kỷ. Y chấp tay sau lưng nhìn thân thể của Tuyết Ngọc. Chân diện núc ních của gã khẽ giần giật, trong khi cặp mắt hí thụt trữu xuống để lục lọi vào tấm ngoại y kia bằng ánh mắt đầy chất dục tình.

Tuyết Ngọc chỏi tay tì đầu nhìn Lương Tổng nói :

- Hàm Mô công của Lương công tử, ta nghe nói rất lợi hại đúng không nào?

Lương Tổng gật đầu nhưng mắt vẫn không rời thân ảnh của Tuyết Ngọc. Y nhìn như thể quên bẵng cả lời nói của Tuyết Ngọc.

Tuyết Ngọc mỉm cười rồi cất giọng lài loe nghe thật nhã nhặn và chất đầy men dục tình :

- Ta sẽ trao đổi với công tử môn công phu đó. Nhưng trước khi trao đổi, ta muốn chứng nghiệm sự lợi hại của môn công đó như thế nào?

Lương Tổng xoa bờ má rồi nói :

- Lương mỗ đảm bảo với Nương nương... Nếu có thêm Hàm Mô công của Lương mỗ thì võ công của Nương nương đã có thể nói là vô địch thiên hạ.

- Ta nghe nói công tử đã từng bị tiểu tử Tiêu Lân đánh bại mà.

- Bởi vì nội công của Lương Tổng không sánh bằng Tiêu Lân. Nếu như Hàm Mô công do Nương nương thi triển thì tiểu tử Tiêu Lân đâu phải là đối thủ của người.

- Vậy sao?

- Lương mỗ cam đoan như vậy.

Tuyết Ngọc trở thế, hơi nhòm lên vạch ngoại y trễ xuống phơi đôi bờ vai trắng mịn ra cho Lương Tổng thấy. Hành động của Tuyết Ngọc càng khiến cho

Lương Tổng nhìn mụ chăm chỉ hơn.

Tuyết Ngọc mỉm cười lơ là rồi nói :

- Công tử có thể cho ta chứng nghiệm được không?

- Tất nhiên là được.

Tuyết Ngọc vỗ tay một tiếng.

Ngay lập tức từ sau bức bình phong Đoàn Hồn Chương Đoàn Chung bước ra.

Đoàn Chung nhìn Lương Tổng :

- Đoàn mỗ thỉnh giáo tuyệt học Hàm Mô công của các hạ.

- Lương mỗ rất sẵn sàng.

Lương Tổng vừa nói vừa khom người xuống. Y vận công phình bụng trông chẳng khác gì con cóc. Cùng với bộ dạng như con cóc hai bên hàm cũng phồng to, và không ngừng phát ra những âm thanh như cóc kêu.

Đoàn Hồn Chương Đoàn Chung cũng vận công chờ đợi.

Lương Tổng cất một tiếng cóc kêu rồi bung thẳng đến Đoàn Chung. Hai tay biến thành đôi trảo công với những móng vuốt co quắp lại.

Đoàn Hồn Chương Đoàn Chung không né tránh mà dựng chương võ thẳng đến Lương Tổng.

Huỳnh...

Mặc dù hứng trọn một chương của Đoàn Hồn Chương Đoàn Chung nhưng thân ảnh của Lương Tổng chỉ hơi tóe lại, rồi phình to hơn, trong khi đà phóng tới của hắn không hề suy giảm. Chỉ trong chớp mắt đôi trảo của họ Lương đã thòp vào Đan Điền và yết hầu của Đoàn Chung.

Lương Tổng cất lên tiếng cóc kêu khô khan và góm ghiếc. Cùng với tiếng cóc kêu đó gã bật tung người lộn ngược trở lại. Khi Lương Tổng đứng lên thì Đoàn Hồn Chương Đoàn Chung đã bị bứt yết hầu và Đan Điền.

Lục phủ ngũ tạng lẫn cuống họng bị lòi cả ra ngoài. Toàn thân họ Đoàn run lẩy bẩy, rồi đổ nhào xuống sàn gạch chết mà chẳng kịp thốt được tiếng kêu nào.

Lương Tổng bước đến bên xác Đoàn Hồn Chương Đoàn Chung phùng miệng phun xuống một bãi nước bọt. Phun xuống bãi nước bọt vào xác Đoàn Hồn Chương Đoàn Chung, y mới quay bước lại bên tràng kỷ.

Lương Tổng nhìn Chu Tuyết Ngọc :

- Tuyết Ngọc nương nương thấy thế nào?

Tuyết Ngọc ngồi lên :

- Hay lắm!

- Tuyết Ngọc nương nương có đồng ý trao đổi với Lương mỗ không?

- Chẳng có gì để bọn nương phải e dè mà không trao đổi với công tử cả.

Tuyết Ngọc đứng lên khỏi tràng kỷ, đi đến trước mặt Lương Tổng.

Gã họ Lương cứ đứng ngậy ra như pho tượng khi tận mục sở thị những đường cong cơ thể của Tuyết Ngọc qua dáng đi vừa uyển chuyển, nhún nhảy gọi mời.

Tuyết Ngọc chỉ dừng bước khi còn cách Lương Tổng một gang tay.

Mùi xạ hương ngào ngạt từ cơ thể Tuyết Ngọc phả ra xông vào khứu giác Lương Tổng.

Chân diện họ Lương càng lúc càng đỏ dần, và cứ như y không chịu đựng nổi sự gọi cảm đầy chất dục tình từ Tuyết Ngọc phả ra mà bất giác phát ra một tiếng cóc kêu.

Tuyết Ngọc nghe tiếng cóc kêu như thể lên con động đực của lũ cóc trong thời kỳ phải giao phối mà mỉm cười. Thị nói :

- Lương công tử muốn ta trao đổi gì nào?

Lương Tổng nuốt nước bọt rồi chỉ tay vào đôi nhũ hoa của Tuyết Ngọc. Gã chỉ tay mà chẳng thể nào thốt nổi ra lời, bởi giờ đây cổ họng như thể có khối chì chẹn ngang không sao thở được chứ đừng nói đến chuyện phát ra thanh âm.

Mặc dù không nói nhưng thỉnh thoảng y lại phát ra những âm thanh ừ ực ực như tiếng cóc kêu.

Tuyết Ngọc quay lưng lại Lương Tổng. Chiếc áo choàng khoác hồ trên người thì nhanh chóng trôi xuống gót chân phơi bờ lưng cùng những đường cong đầy sóng dục tình ra trước mặt Lương Tổng.

Thấy tấm thân của Tuyết Ngọc mặc dù từ phía sau nhưng Lương Tổng không ngừng phát ra những tiếng kêu ực ực.

Rồi như không dẫn được con dục tình khuất đáo tâm thức, Lương Tổng chồm tới. Y đặt hai bàn tay với làn da xù xì chẳng khác nào da cóc lên đôi nhũ hoa của Tuyết Ngọc mà ngấu nghiến. Cùng với đôi bàn tay đó là chiếc miệng toạc hoặc mấu chặt lấy cổ của Áo Dục Tu La.

Tất cả mọi động tác của Lương Tổng chẳng khác gì một cóc đến thời điểm phải giao thoa để truyền giống. Y không ngừng phát ra những âm thanh ực ực, và nước miếng nhiều cả lên người Tuyết Ngọc.

Chính vào khoảnh khắc y đang cần được giao thoa thì Tuyết Ngọc mới đẩy y ra.

Lương Tổng khinh khị nói :

- Ta cần! Ta cần!

- Sẽ có cho công tử nhưng hãy trao bí kiếp Hàm Mô công.

Lương Tổng nghe Tuyết Ngọc nói, liền cởi phăng áo của mình, vụng công phình bụng.

Trên cái bụng to khổng lồ của gã xuất hiện những dòng chữ Hàm Mô công.

Tuyết Ngọc chú nhãn đọc dòng chữ trên chiếc bụng to quá khổ của Lương Tổng trong khi mặc nhiên để cho y được dùng đôi bàn tay xù xì ngấu nghiến bầu nhũ hoa của mình.

Tuyết Ngọc như thể bị dòng chữ trên chiếc bụng của Lương Tổng thấu tóm lấy mọi cảm giác mà quên bẵng đi những hành động của họ Lương phủ lên người thị.

Khi tất cả bí kiếp võ công Hàm Mô công đã in vào tâm tưởng của Tuyết Ngọc, đến lúc đó thị mới nghe được những âm thanh ừ ực ực từ cửa miệng của Lương Tổng phát ra.

Nghe những âm thanh ừ ực ực đó, Tuyết Ngọc chợt phá lên cười khanh khách. Vừa cười Tuyết Ngọc vừa nói :

- Con cóc thú này...

Cùng với lời nói đó chỉ pháp của Tuyết Ngọc điểm vào cái rốn sâu hoắm của họ Lương. Cái bụng cóc khổng lồ của họ Lương xẹp ngay xuống, rồi teo hẳn lại như quả bóng bị xì hơi. Mồ hôi tuôn ra ướt đầm người Lương Tổng, và những tiếng ừ ực ực không phát ra nữa. Mà thay vào đó là những âm thanh ừ ự.

Tuyết Ngọc gạt đôi bàn tay sù sì của Lương Tổng ra khỏi vùng thượng đẳng của mình. Nhìn Lương Tổng mụ mụ nói :

- Lương công tử. Trước đây ta là Huyền cung Cung chủ nhưng nay đã là Áo Dục Tu La rồi.

Điểm một nụ cười mỉm, Tuyết Ngọc nói tiếp :

- Rất tiếc ngươi không biết được điều đó.

Tuyết Ngọc vừa nói vừa tiếp tục ngoáy chỉ pháp vào lỗ rốn của Lương Tổng. Chân diện Lương Tổng cứ tái dần ra, và cuối cùng hấn rống lên một tiếng cóc thảm thiết. Cùng với tiếng rống của Lương Tổng thì chỉ pháp của Tuyết Ngọc cũng đâm thủng lỗ rốn gã.

Tuyết Ngọc thối bộ về sau để tránh vòi máu từ lỗ rốn của họ Lương trào ra ngoài.

Lương Tổng cứ đứng như chôn chân dưới đất, tứ chi bất động mặc cho máu rươi đỏ sần gạch. Khi vòi máu từ lỗ rốn của gã ngưng thì y cũng đổ nhào, đập mặt xuống sàn gạch, hồn lìa khỏi xác.

Tất cả mọi hoạt cảnh trong biệt lầu đều đập vào mắt Tiêu Lâm. Xương sống không không khỏi gai lạnh khi chứng kiến hoạt cảnh tàn bạo, vô tâm này của Tuyết Ngọc.

Tiêu Lâm toan băng mình xuống thì bất ngờ Thường Tam Linh bước vào đứng ngay ngưỡng cửa nhìn Tuyết Ngọc.

Vận lại chiếc áo khoác, Tuyết Ngọc nói với Tam Linh :

- Tam Linh! Trước khi đại hội Long Chuẩn mở ra, ta và người đến Linh Sơn, buộc Di Hoa Tiên Tử phải giao lại Tu Di cho người.

Thường Tam Linh phấn kích ôm quyền :

- Con đội ơn mẫu thân.

- Hãy chuẩn bị để cùng ta lên đường.

- Vâng! Linh nhi sẽ chuẩn bị ngay.

Tam Linh quay bước trở ra, trong lúc Tuyết Ngọc tiến thẳng đến gian Hoàng thi sảnh ngấm mình vào trong bồn nước.

Tiêu Lâm nghĩ thầm :

- “Ta không thể làm náo động Tổng đàn võ lâm vì mụ dâm đảng này. Phải tìm biện pháp khác thôi”.

Chàng nhìn theo Thường Tam Linh neho mảy rồi điểm nụ cười mỉm.

- Người đã từng hại bốn thiếu gia. Giờ đến lượt bốn thiếu gia phải trừng trị người. Ta hưởng quả đáng thế nào thì người phải hưởng quả đáng như thế này.

Với ý niệm đó, Tiêu Lâm thi triển Hành Tẩu Di Hình bộ bám theo Thường Tam Linh. Với thuật pháp Hành Tẩu Di Hình bộ của chàng gần như Thường Tam Linh không thể nào phát hiện được Tiêu Lâm đang bám sát theo y.

Thường Tam Linh chợt dừng bước.

Tiêu Lâm những tưởng y phát hiện ra mình nên vội lên nhanh vào một tàng cây. Chàng quan sát họ Thường. Y dõi mắt nhìn lên phía tòa hắc lâu như thể tòa lâu kia toát ra một áp lực nào đó buộc gã phải dừng bước nhìn.

Y đứng một lúc khá lâu rồi rảo bước về phía tòa hắc lâu.

Bất thành linh từ trong bóng tối, một Hắc y diện quỷ băng ra chặn Tam Linh lại.

Bộ hắc y dạ hành với lớp kim tuyến óng ánh cùng chiếc mặt nạ dạ xoa, khiến Tiêu Lâm liên tưởng đến Tịnh Nô. Chàng buột miệng nhỏ giọng nói :

- Tịnh Nô.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Bóng sắc võ lâm

Tiêu Lâm dợm bước ra khỏi chỗ nấp thì lại kịp dừng bộ khi nghe Hắc y diện quỷ cất giọng khàn khàn khác hẳn với Tịnh Nô :

- Đây là Nhục cung, không có lệnh của Minh chủ không ai được vào.

Tiêu Lâm nghe rõ mồn một Hắc y diện quỷ thốt ra câu nói đó. Chàng nhủ thầm :

- “Cái con khi gì trong Nhục cung mà quan trọng như vậy”.

Trong khi chàng nghĩ thì Thường Tam Linh thối từ từ rồi theo ngã khác rồi xa Nhục cung.

Tiêu Lâm quyết định theo dấu Thường Tam Linh. Y đi thẳng một mạch đến một gian biệt thất tọa lạc trong một khu hoa viên. Gã đẩy cửa biệt thất bước vào, rồi đi thẳng đến trước bức họa đứng thờ ra nhìn.

Tiêu Lâm lên vào biệt thất. Chàng đến ngay sau lưng Tam Linh mà y cũng không hay biết, bởi bấy giờ đang chú nhãn ngấm nhìn bức họa khỏa thân của một mỹ nữ có khuôn mặt hao hao giống Ngọc Tu Di.

Tiêu Lâm vỗ vai Tam Linh.

Gã giật mình quay ngoắt lại. Khi kịp nhận ra Tiêu Lâm thì Tịnh huyết đã bị chàng điểm rồi.

Tam Linh tái mặt lập bắp nói :

- Sao lại là ngươi?

Tiêu Lân mỉm cười :

- Các hạ lạ lắm à? Các hạ những tưởng Tổng đàn võ lâm thì Tiêu Lân không thể vào được sao. Nghĩ như thế thì các hạ đã lầm rồi. Bất cứ chỗ nào bốn thiếu gia cũng vào được.

Tam Linh ngập ngừng nói :

- Ngươi muốn gì?

- Đêm khuya thanh vắng bốn thiếu gia buồn quá muốn tán ngẫu với các hạ. Tại hạ cảm các hạ la hết bừa bãi. Chỉ một tiếng hét của các hạ thôi thì bốn thiếu gia sẽ điem ngay tam tinh các hạ đó.

Tiêu Lân vừa nói vừa xĩa ngón tay vào tam tinh Thường Tam Linh.

Gã giật mình :

- Đứng!

Tiêu Lân rút tay lại.

Tam Linh cất giọng hồi hộp nói :

- Chuyện hiềm khích giữa Tam Linh và Tiêu công tử đã được hóa giải rồi. Tiêu công tử còn tìm đến Tam Linh làm gì.

Tiêu Lân bắt ghế ngồi trước mặt Tam Linh. Chàng khiêu chân gĩa, khiến Tam Linh phải khụy gối quỳ ngay trước mũi giày của chàng.

Tiêu Lân nói :

- Nhớ lại việc làm của các hạ ở Dương Châu, bốn thiếu gia tức muốn lộn ruột.

Tam Linh buông tiếng thở dài :

- Tam Linh đã biết lỗi của mình, chẳng lẽ Tiêu công tử lại không muốn bỏ qua sao?

- Tất nhiên bốn thiếu gia rất muốn bỏ qua, nhưng chỉ vì ngươi và mụ dâm đảng mẫu thân ngươi cứ một mực khẳng khái đòi Di Hoa Tiên Tử và Khẩu Đà Tử phải trao Tu Di cho ngươi. Hạng người như ngươi với mẫu thân ngươi mà nghĩ thì thế nào các ngươi cũng làm cho kỳ được, bất kể hôn ước giữa ngươi và Tu Di đã hủy. Chính vì thế ta mới mò đến đây.

Tam Linh từ từ ngẩng mặt nhìn lên Tiêu Lân :

- Tiêu túc hạ định làm gì Tam Linh?

- Tại hạ chỉ cần các hạ chiều theo ý của tại hạ là được rồi.

- Tiêu túc hạ buộc Tam Linh làm gì?

- Thế tại hạ hỏi Tam Linh các hạ có đồng ý nghe theo lời tại hạ không?

- Trong tình cảnh này thì các hạ đòi hỏi điều gì, Tam Linh cũng phải nghe theo mà thôi.

Tiêu Lân cau mày :

- Chỉ trong tình cảnh này thôi à?

Tiêu Lân nâng cằm Tam Linh, gằn giọng nói :

- Bốn thiếu gia biết ngươi là một kẻ bại hoại, thậm chí nham hiểm nữa, nên buộc ngươi trong bất kể hoàn cảnh nào cũng phải răm rắp tuân theo ý chỉ của bốn thiếu gia.

Tam Linh mím môi gượng nói :

- Tam Linh đồng ý.

Tiêu Lân vỗ vai Tam Linh :

- Tốt lắm! Để mình chứng cho lời các hạ nói, ta buộc phải cho các hạ dùng đến Hủy Tâm cuồng tán của lão Cuồng Y.

Tiêu Lâm vừa nói vừa lấy trong thất lung ra một hoàn dược. Chàng bóp miệng Tam Linh bỏ hoàn dược vào rồi vỗ nhẹ vào cổ gã. Tam Linh phải nuốt hoàn dược đó.

Tam Linh biến sắc nói :

- Tiêu túc hạ... Đó là hoàn dược gì vậy?

- Không nghe ta nói à? Nó là Hủy Tâm cuồng tán. Một độc dược có một không hai trên thế gian này, Tam Linh công tử thấy Hủy Nhục Cốt lợi hại như thế nào chưa?

Tiêu Lâm vừa nói vừa lấy túi phấn hương của Trình Trình. Đặt túi phấn hương đó lên bàn, Tiêu Lâm nghiêm giọng nói :

- Để ta cho Tam Linh thấy sự lợi hại của Hủy Nhục Cốt nhé?

Tiêu Lâm vừa nói vừa nâng bàn tay Tam Linh để lên bàn. Chàng dùng chiếc khăn buộc búi tóc Tam Linh thít chặt một ngón tay của gã lại rồi rắc số độc phấn Hủy Nhục lên ngón tay Tam Linh.

Mồ hôi tuôn đầm ra mặt Tam Linh. Hắn muốn rống lên nhưng đã bị Tiêu Lâm điểm vào Á huyệt. Toàn thân Tam Linh ướt đầm mồ hôi bởi cái đau khủng khiếp từ ngón tay lan đến chân tóc.

Khi làn khói hăng hắc bốc lên thì ngón tay của gã tan ra thành một bùm nước lầy nhầy.

Tam Linh há hốc miệng nhìn.

Tiêu Lâm vỗ vai Tam Linh nói :

- Thấy rồi đó. Độc thảo của tại hạ vừa cho các hạ uống còn có công năng mạnh hơn Hủy Nhục Cốt nữa. Nếu như các hạ không nghe lời tại hạ trong bất cứ tình cảnh nào thì tại hạ sẽ không bao giờ cho túc hạ giải dược. Đến lúc đó Hủy Tâm cuồng tán sẽ công phá từ bên trong phá ra. Các hạ sẽ đau đớn vô cùng. Bởi Hủy Tâm cuồng tán sẽ biến lục phủ ngũ tạng của các hạ từ từ. Các hạ sẽ nhận một cái chết cực kỳ đau đớn. Một cái chết mà tại hạ tin rằng các hạ sẽ chẳng bao giờ còn hồn để đầu thai.

Mồ hôi tuôn thành một lớp dày đặc trên mặt Thường Tam Linh. Tiêu Lâm vỗ vai gã nói tiếp :

- Huyệt đạo của Tam Linh được hóa giải.

Y liền hỏi gã nói :

- Tam Linh đã hóa giải mọi oán cừu với Tiêu công tử, sao người còn đối xử tàn nhẫn với Tam Linh như vậy.

- Không được nói như vậy.

Tam Linh ngậm miệng im như thóc.

Tiêu Lâm mỉm cười, nhìn Tam Linh. Chàng gằn giọng nói :

- Kể từ bây giờ các hạ phải nói câu nói này đúng một vạn lần.

Chàng rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói :

- Con cóc là mẹ của ta... Con cóc cái là mẹ của ta. Lập lại coi.

Tam Linh nhắm mắt nói :

- Con cóc cái là mẹ của ta... Con cóc cái là mẹ của ta.

Tiêu Lâm vỗ vai gã :

- Tiêu Lâm thiếu gia sẽ luôn ở bên cạnh Tam Linh công tử để giám sát. Nếu như người không nói câu vừa rồi thì đừng hy vọng được sống.

Tiêu Lâm đổi giọng chắc nịch, gằn gằn :

- Nghe bổn thiếu gia nói không?

Tam Linh nghe.

Tiêu Lâm vỗ vào trán hấn :

- Ngoan ngoãn thì cứ một con trắng, đúng trắng tròn đến Linh Sơn mà nhận giải được nghe chưa?
- Tam Linh thụ ý của Tiêu huynh.

Tiêu Lâm mỉm cười :

- Ngươi đã bắt đầu tỏ ra dễ dạy rồi đó. Nào... Bắt đầu nói đi.

Tam Linh bắt đầu nói :

- Con cóc cái là mẹ của ta... Con cóc cái là mẹ của ta.

Tiêu Lâm quay Tam Linh vào vách biệt thất.

Tam Linh hỏi :

- Tam Linh phải nói bao nhiêu lần?
- Cứ nói khi nào quen miệng thì tự khắc ta cho phép ngưng.

Tam Linh nhăn mặt nhưng chẳng dám cãi lời Tiêu Lâm mà nhân nha nói :

- Con cóc cái là mẹ của ta... Con cóc cái là mẹ của ta.

Tiêu Lâm nhìn gã cười. Chàng nghĩ thầm :

- Nếu mụ dâm đảng kia nghe ngươi nói câu này chắc hài lòng về ngươi lắm đấy.

Chàng vừa nghĩ vừa lên ra ngoài. Che lại dung diện mình, Tiêu Lâm quyết định quay lại Nhục lâu. Chàng thi triển Hành Tẩu Di Hình bộ lướt thẳng đến tòa Nhục lâu nấp trên trạc ba tầng cổ thụ. Tiêu Lâm quan sát tòa Nhục lâu. Tòa lâu được phủ một màu đen trông thật u ám và ảm đạm.

Chàng nheo mày nghĩ :

- “Trong tòa lâu kia có cái gì mà Minh chủ Giang Hàn phái bọn Hắc y quý diện canh gác. Không chừng Tịnh Nô đang bị giam trong đó”.

Chàng vừa nghĩ vừa trở uy nhân quang bóng tối quanh hắc lâu nhưng chẳng thấy ai mặc dù thừa biết bọn Hắc y quý diện đang ẩn náu đâu đó và sẵn sàng xông ra để ngăn chặn những ai dám xông vào hắc lâu.

Quả nhiên đúng như chàng dự đoán.

Một gã Hắc y quý diện như từ dưới đất trời lên cản chàng lại.

Gã Hắc y quý diện cất giọng khàn khàn :

- Tiểu tử đi đâu?

Tiêu Lâm nhỏ nhẹ đáp lời gã Hắc y quý diện :

- Huynh không nhận ra tôi à.

Đôi uy nhân của Hắc y quý diện sững sờ. Gã gằn giọng nói :

- Tiểu tử là ai? Bồn sứ chưa từng biết ngươi.
- Huynh nói huynh không biết tại hạ làm sao được.
- Ngươi là ai? Nếu không có lệnh bài của Minh chủ thì không được đến đây.

Tiêu Lâm nhướn mày nói :

- Tất nhiên tại hạ có lệnh chứ.
- Đưa lệnh cho bồn sứ xem.
- Thế Kim bài từ lệnh có được không?

- Tiểu tử có Kim bài từ lệnh?

- Nếu không có tại hạ sao dám đến hắc lâu này chứ. Để tại hạ cho huynh xem nhé.

Tiêu Lâm luồn tay ra sau lưng.

Gã Hắc y quý diện định nhân chăm chăm nhìn chàng.

Tiêu Lâm nói :

- Ấy chết thật.. Tầm Kim bài lại vướng trong thắt lưng của tại hạ rồi... Huynh có thể lấy giúp dùm tại hạ được không?

Chàng vừa nói vừa quay lưng lại gã Hắc y quý diện. Gã Hắc y quý diện ngập ngừng một chút rồi tiến đến thò tay vào thắt lưng Tiêu Lâm. Gã nói :

- Ta đâu có thấy gì.

Lời còn đọng trên miệng gã thì đã hứng ngay một đạo chỉ khí vào tinh huyết.

Gã hắc y sứt giả buộc miệng thốt :

- Ngươi...

Ngay lập tức Á huyết của gã cũng bị phong bế luôn. Gã không sao cử động liền bật ra tiếng thét gào. Tiêu Lâm từ từ quay lại rồi ôm chầm lấy gã Hắc y quý diện.

Chàng nói vào tai gã :

- Bỏn thiếu gia biết bọn Hắc y quý diện thà chết chứ không bao giờ phản lại Minh chủ, nên mới dùng kế sách này. Nhưng với bỏn thiếu gia thì sự trung thành của các hạ cũng vô ích thôi.

Tiêu Lâm vừa nói vừa hoành tay vòng qua thắt lưng gã Hắc y quý diện ung dung cùng với gã bước vào bóng tối. Chỉ trong một lúc chàng quay trở ra trong bộ Hắc y quý diện của gã đó. Trong nhân dạng Hắc y quý diện, chàng đi thẳng một mạch đến tòa hắc lâu.

Thêm một gã Hắc y quý diện xuất hiện chặn chàng ngay dưới những bậc tam cấp.

Tiêu Lâm dừng bước nhìn gã Hắc y quý diện gần giọng nói :

- Sao ngươi bỏ phận sự của mình?

Tiêu Lâm giả là cười rồi nói :

- Đêm nay yên tĩnh quá... Nên ta muốn cùng bằng hữu uống vài chén rượu đó mà.

- Uống vài chén rượu. Ngươi đùa giỡn đấy à.

- Làm gì mà bằng hữu khấn trương vậy. Chẳng có ma nào dám bén mảng đến đâu. Bộ bằng hữu không biết buồn chán trong đêm à. Uống vài chén rượu rồi quay lại phận sự cũng đâu có ai biết được.

- Là thật.

- Bằng hữu thấy có gì lạ?

- Lần đầu tiên ta thấy một Thiên sứ tử nhân giống như ngươi. Ngươi ở dưới trướng của ai?

- Tịnh Nô...

- Thảo nào ngươi có cá tính khác thường, giống Đàn chủ của ngươi. Quay về đi. Đừng để ta chiếu theo pháp lệnh mà hành xử ngươi.

- Sao? Vài chén rượu mà bằng hữu khó quá vậy?

- Ngươi nghe không? Hay ngươi cũng đi đứng vết xe đổ của Đàn chủ ngươi. Mất mạng trong tòa hắc lâu Nhục cung này.

Gã Hắc y quý diện vừa nói dứt câu thì Tiêu Lâm nhanh như cắt chớp động thân ảnh bằng thuật Di Hình bộ, đồng thời phối hợp với Hấp Tinh Đại Tà công.

Hai đạo Hấp Tinh Đại Tà công của chàng hút gã Hắc y quý diện dính chặt vào đôi song thủ.

Tiêu Lâm gần giọng nói :

- Bằng hữu vừa nói gì? Tịnh Nô chết trong tòa hắc lâu Nhục cung này à?

Gã Hắc y quý diện sững sờ khi thấy nội lực của mình nhanh chóng tàn mất bởi ma công của Tiêu Lâm. Y ngáp ngừng nói :

- Ngươi dám kháng lại di lệnh của Minh chủ.

- Kháng thì đã sao nào? Thượng bất chính hạ tất loạn. Nói cho tại hạ biết Tịnh Nô đàn chủ đang ở đâu?

- Ta không nói.

- Phải chăng Tịnh Nô đang bị giam trong hắc lâu Nhục cung.

- Ngươi đang đi theo vết xe đổ của Đàn chủ ngươi đó.

- Đi theo cái gì cũng được, miễn ta gặp Tịnh Nô là được rồi.

- Muốn gặp Tịnh Nô thì hãy vào hắc lâu Nhục cung tất sẽ gặp thôi.

- Mở cửa cho ta vào.

- Người có gan khá lớn đó. Không biết ngươi sẽ nói ra sao với Minh chủ đây, hay tiếp nhận cực hình nào Minh chủ ban phát cho ngươi.

Tiêu Lâm đánh giọng nói :

- Im! Vì Tịnh Nô đàn chủ, ta có thể giết ngươi đó.

Chàng trầm giọng nói vào thính nhĩ gã :

- Ngươi tin không?

Nghe giọng nói của Tiêu Lâm, gã Hắc y quý diện lộ rõ bối rối. Y miễn cưỡng nói :

- Ngươi đừng làm càn.

- Làm càn hả?

Tiêu Lâm vừa nói vừa phát triển Hấp Tinh Đại Tà công. Toàn thân gã hắc y diện quý như bị nhũn ra. Gã miễn cưỡng nói :

- Đứng! Ta mở cửa.

Tiêu Lâm thả hãn ra. Hai chân y run rẩy những tưởng không sao trụ vững để đỡ nổi thân ảnh. Gã chau mày nói :

- Tại sao thế này?

- Chân khí nguyên dương của ngươi đã bị ta hút cả rồi. Chỉ chừa lại cho ngươi một ít để đi đứng thôi. Mở cửa đi nếu không muốn chết.

Chàng nói dứt câu thì gã hắc y diện quý bất ngờ vung trào tự bầu vào yết hầu.

Tiêu Lâm bối rối :

- Ngươi làm cái gì thế?

Mặc cho Tiêu Lâm nói, gã Hắc y quý diện vẫn tự bầu vào yết hầu mình cho đến khi tắt thở.

Tiêu Lâm nhìn gã :

- Bọn người này điên cả rồi...

Nhìn lại cửa hắc lâu Nhục cung, Tiêu Lâm nheo mày. Trong tòa hắc lâu này hẳn phải chứa bí mật nào đó nên bọn Hắc y quý diện mới quan trọng như vậy.

Tiêu Lâm vừa nghĩ vừa bước đến hai cánh cửa im lìm. Lường lự một lúc, Tiêu Lâm quyết định dùng đến chưởng kinh phá hai cánh cửa hắc lâu Nhục cung.

Chàng dồn tất cả nội lực, vỗ thẳng một chưởng cực mạnh vào cửa tòa hắc lâu Nhục cung.

Ầm!

Hai canh cửa bật tung ra, Tiêu Lâm bước vào bên trong tòa hắc lâu Nhục cung. Chỉ có một mình Bạch Mẫu Đơn, bị nhốt trong chiếc cũi sắt.

Bạch Mẫu Đơn nghe tiếng sấm chưởng giật mình nhìn lại. Di Tiểu Phụng co rút người lại khi thấy Tiêu Lâm xuất hiện. Tiểu Phụng co người như muốn lẩn tránh ánh mắt của Tiêu Lâm

Chàng bước đến Tiểu Phụng. Tiêu Lâm không khỏi bồn chồn xót xa khi thấy Tiểu Phụng trong hoàn cảnh đó.

Chàng nói :

- Phu nhân sao lại ra nông nỗi này?

Tiểu Phụng quay mặt chỗ khác.

- Tránh xa bồn nương.

- Phu nhân. Tại hạ là bằng hữu của Tịnh Nô... Tại hạ muốn biết Tịnh Nô ra sao rồi?

Bạch Mẫu Đơn từ từ nhìn chàng :

- Ngươi là bằng hữu của Tịnh Nô?

Tiêu Lâm gật đầu. Bạch Mẫu Đơn nói :

- Các hạ. Nếu các hạ là bằng hữu của Tịnh Nô thì mau dời khỏi đây tìm Tiểu Cúc bảo Tiểu Cúc đem ngay mật thất của bồn nương mà hủy bỏ nó đi. Làm cách nào cũng được, phải hủy mật thất của bồn nương.

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Nương nương. Tại hạ không hiểu ý Nương nương.

- Ngươi sao có thể hiểu được? Ngươi muốn biết Tịnh Nô của ngươi như thế nào ư? Tịnh Nô chỉ còn lại mỗi quả tim. Tịnh Nô vì nhân vì nghĩa mà chấp nhận chết, chết một cái chết cực kỳ đau đớn.

- Giang minh chủ giết Tịnh Nô?

- Chính tên ma đầu ác nhân đó.

Tiểu Phụng vồn vã nói :

- Bồn nương van xin các hạ. Hãy tìm Tiểu Cúc dập tắt bồn nương... Van xin các hạ...

Tiêu Lâm toan nói thân phận mình cho Tiểu Phụng biết thì hai gã đại lực vũ sĩ với thân hình hộ pháp xông xộc xông vào. Hai gã lao thẳng đến Tiêu Lâm miệng phát ra những âm thanh gừ gừ thật là quái gở.

Tiêu Lâm nói :

- Phu nhân... Văn bối là người Di Tiểu Cúc đại tỳ giao cho trọng trách...

Chàng vừa nói vừa thi triển Hành Tẩu Di Hình bộ lướt lên cao bốn bộ tránh cái chụp của hai gã hộ pháp.

Hai gã đại lực vũ sĩ chụp hụt Tiêu Lâm lao vào lồng cũi bằng sắt

Rầm!

Chiếc lồng cũi nhốt Tiểu Phụng văng đi va vào vách hắc lâu, khiến Tiểu Phụng đập đầu vào vách đá mà ngất lịm.

Thấy Tiểu Phụng bị ngất, Tiêu Lâm bối rối hơn.

Chàng thi triển một thế "Hoài Long Quá Bậc", lộn một vòng trong không trung đồng thời phát tác hai đạo chỉ khí điểm thẳng tới hai gã đại lực vũ sĩ.

Hai đạo chỉ khí của chàng đánh thẳng vào lưng hai gã đại lực vũ sĩ đó. Những tưởng hai đạo Huyết Điểm chỉ của Tiêu Lâm có thể xuyên thủng lưng hai gã đại lực vũ sĩ nhưng thật bất ngờ chúng như chạm một lớp da sắt, chỉ đẩy hai gã kia lao đầu vào vách hắc lâu Nhục cung.

Bình bình...

Đầu của hai gã lao mạnh vào vách hắc lâu Nhục cung nhưng chẳng hề hấn gì mà chỉ khiến cơn cuồng nộ bùng lên mà thôi. Đỉnh đầu hai gã đại lực vũ sĩ như có làn khói trắng bốc lên. Cả hai gã gầm lên một tiếng xông xộc lao vào Tiêu Lâm.

Tiêu Lân nghiêng răng nói :

- Cho hai người ném mùi lợi hại của bốn thiếu gia.

Vừa nói chàng vừa phát động Hấp Tinh Đại Tà công vỗ tới hai gã đại lực vũ sĩ.

Àm!

Hai gã đại lực vũ sĩ hứng trọn hai đạo xoáy kinh Hấp Tinh Đại Tà công cũng đủ đẩy bật hai gã đó ngã ngối xuống sàn đá, rồi chúng lại lồm cồm ngồi lên.

Tiêu Lân không khỏi sờ sững trước hiện tượng đó. Chàng mím môi nghĩ thầm :

- “Bốn thiếu gia không muốn trở thành sát nhân nhưng cũng phải buộc đến sát chiêu”.

Chàng vừa nghĩ vừa phát động Huyết Điểm chi với tám thành lực đạo. Hai gã hộ pháp vừa lồm cồm đứng lên thì hai đạo Huyết Điểm chi của Tiêu Lân tựa hai ngọn tầm sét đỏ rực bổ thẳng đến tam tinh chúng.

Bốp! Bốp!

Hai gã thối lùi hai bộ, rồi từ từ quỳ xuống nhưng tuyệt nhiên chẳng có máu rịn ra tam tinh.

Từ bên ngoài bốn gã Hắc y quỳ diện lướt vào.

Tiêu Lân chau mày :

- Mình không thể lưu lại đây được rồi.

Tiêu Lân vừa nghĩ vừa thi triển Hành Tẩu Di Hình bộ lướt qua đầu bốn gã Hắc y quỳ diện. Kinh thuật siêu phàm của chàng khiến bốn gã hắc y diện quỳ phải sờ sững.

Băng ra ngoài cửa hắc lâu Nhục cung, Tiêu Lân chạm trán với hai gã Hắc y quỳ diện khác đang lao tới. Vạn bất đường cùng, chàng buộc phải dùng đến chiêu ảnh.

Hai gã hắc y diện quỳ vừa lao tới không ngờ chạm mặt với Tiêu Lân. Cả hai còn đang phân vân chưa biết đâu là bạn đâu là kẻ đột nhập thì đã nhận hai đạo khí chưởng với tám thành công lực của Tiêu Lân.

Àm! Âm!

Hai gã Hắc y quỳ diện gần như không có phản ứng gì nên nhận trọn hai đạo chưởng kinh của Tiêu Lân. Chúng bị nhấc lên khỏi mặt đất quăng về sau những mười trượng, chẳng khác nào hai cánh diều đứt dây bị cuộn phẳng đi bởi cơn gió dữ. Hai gã rơi phịch xuống đất, nằm bất động.

Công đàn võ lâm nào động hẳn lên.

Tiêu Lân quyết định dời khỏi chỗ này. Chàng đề khí vào Đan điền thi triển Hành Tẩu Di Hình bộ băng thẳng ra cửa Tổng đàn võ lâm.

Với kinh thuật Hành Tẩu Di Hình bộ, Tiêu Lân vùn vụt lao đi mà không gặp trở ngại nào. Chẳng mấy chốc Tiêu Lân đã khuất dạng vào màn sương đêm với nhiều câu hỏi trong đầu mình.

- “Vị phu nhân kia là ai? Chiếc chìa khóa vàng và mặt thất của người đó chứa gì mà sao người lại quan trọng nó như vậy. Tại sao lại bị cực hình ngay trong Tổng đàn Võ lâm Minh chủ”.

Tiêu Lân dừng bước. Ngồi xuống một tảng cây đại thụ. Tiêu Lân suy nghĩ mông lung, cuối cùng quyết định bỏ ý niệm đến Thiếu Lâm mà đi thẳng tới Thiên Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Bóng tình lưới ái

Cỗ xe độc mã chậm chậm dừng lại trước mặt Tiêu Lân. Chàng cau mày chờ đợi một sự biến đổi đột ngột sẽ đến với mình. Nhưng mọi sự không như chàng tưởng. Rèm xe vén lên. Một khuôn mặt đẹp như hoa đập vào mắt chàng. Thiếu nữ bước xuống xe. Tiêu Lân nhìn nàng.

Thiếu nữ bước đến trước mặt chàng, ôm quyền nhỏ nhẹ nói :

- Công tử có thể cho Thảo Linh hỏi đường.

Tiêu Lân mỉm cười.

- Cô nương muốn hỏi thăm đường.

Nàng gật đầu.

- Công tử có thể cho Thảo Linh biết đường nào đến Hạc Tiên trang.

Tiêu Lân lắc đầu :

- Thú thật với cô nương, tại hạ không biết Hạc Tiên trang ở đâu.

- Công tử không biết à? Thảo Linh nghe nói Hạc Tiên trang tọa lạc ven hồ Thủy Trúc, cách Giang Châu non mươi dặm.

Tiêu Lân nhướn mày.

- Cô nương biết rành như thế sao còn hỏi tại hạ.

- Thảo Linh không biết đường nên mới hỏi công tử. Lần đầu tiên Thảo Linh đi xa nên chẳng biết đường. Mong công tử chỉ giáo cho Thảo Linh.

Tiêu Lân nhìn Thảo Linh.

- Cần gì cô nương phải khách sáo như vậy?

Chàng chỉ tay về phía trước ôn nhu nói :

- Theo tại hạ biết, cô nương cứ đi thẳng đường này, xuôi về hướng Bắc sẽ đến Giang Châu.

Nàng ôm quyền nhỏ nhẹ nói :

- Đa tạ công tử.

Như sức nhớ ra điều gì, Thảo Linh nói :

- Công tử có đi chung đường không? Thảo Linh sẽ cho công tử đi nhờ đến Giang Châu.

Tiêu Lân lưỡng lự rồi nói :

- Nơi tại hạ đến có ghé qua Giang Châu thôi.

Thảo Linh vồn vã :

- Vậy tốt quá rồi. Nếu công tử quá chân đến Giang Châu, thì Thảo Linh mời công tử đi cùng.

- Tại hạ sợ không tiện cho cô nương.

- Công tử đừng khách sáo. Thảo Linh mời công tử mà.

- Vậy cũng được.

Thảo Linh quay trở lại xe. Nàng chui vào khoang. Trong khi Tiêu Lân cầm lấy dây cương, thế vào chỗ của nàng điều khiển con tuần mã. Chàng giật dây cương cho con tuần mã sắc trắng tuyền, một giống ngựa thiên lý long câu hiếm có trên đời này.

Thảo Linh vén rèm :

- Công tử đi đâu vậy?

Tiêu Lân nhìn lại nàng ôn nhu nói :

- Nhân tảng quá nên tại hạ muốn ngao du sơn thủy. Tục danh của tại hạ là Tiêu Lân.

Thảo Linh chồm lên :

- Sao? Công tử là Tiêu Lân, Tiêu thiếu hiệp gì đó à?

Thấy vẻ mặt nàng Tiêu Lân nói :

- Hình như cô nương đã nghe tên của tại hạ.

Thảo Linh gật đầu :

- Đúng là Thảo Linh có nghe tên của công tử nhưng không biết công tử có đúng là người đó không.

Tiêu Lân mỉm cười nói :

- Cô nương nghe ai nhắc đến tên Tiêu Lân?

- Tỷ tỷ của Thảo Linh.

- Tỷ tỷ của cô nương. Vậy xem chừng Tiêu Lân mà cô nương nói đến không phải là tại hạ rồi.

- Thảo Linh cũng nghĩ như vậy.

Tiêu Lân hỏi :

- Thế tỷ tỷ cô nương tên gì?

Nàng nhìn Tiêu Lân từ tốn nói :

- Tỷ tỷ tên là Tịnh Nô.

Tiêu Lân sững sờ, buột miệng thốt tên của Tịnh Nô.

Thảo Linh hỏi :

- Công tử biết Tịnh Nô tỷ tỷ à?

Tiêu Lân nghiêm giọng nói :

- Thảo Linh cô nương. Tịnh Nô là gì của cô nương?

- Thảo Linh đã nói rồi. Tịnh Nô là tỷ tỷ của Thảo Linh. Tỷ tỷ võ công rất cao cường. Lại là người của Tổng đàn võ lâm. Nhưng...

Thảo Linh buông tiếng thở dài.

Tiêu Lân nhìn Thảo Linh :

- Sao Thảo Linh lại buông tiếng thở dài?

- Tịnh Nô rất được mọi người trong Hạc Tiên trang kính nể. Một hôm tỷ tỷ về Hạc Tiên trang gặp mọi người, rồi chẳng bao giờ quay về nữa. Đã đúng thời hạn tỷ tỷ hẹn quay về.

Tiêu Lân nhìn Thảo Linh :

- Tại hạ chính là bằng hữu của Tịnh Nô.

Chàng buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Nếu không có tại hạ, Tịnh Nô không gặp họa diệt vong này.

Nhìn lại Thảo Linh, Tiêu Lân nói :

- Cô nương... Tịnh Nô đã chết rồi.

Thảo Linh tròn mắt nhìn chàng :

- Chết rồi! Công tử... Sao Tịnh Nô tỷ tỷ chết?

- Nàng đã vi phạm qui giới võ lâm, nên phải chuốc lấy một cái chết, đáng ra cái chết đó thuộc về Tiêu Lân.

Thảo Linh ngập ngừng nói :

- Nói như Tiêu ca, Tịnh Nô thay Tiêu ca nhận lấy cái chết ư?

- Xét về mặt nào đó đúng như lời Thảo Linh nói.

Thảo Linh quay vào mở chiếc tráp lấy một số trâm.

- Công tử... Công tử nhìn xem coi đây có phải là số trâm mà công tử đã mua tặng cho tỷ tỷ.

Tiêu Lâm nhìn năm sáu cây trâm trên tay Thảo Linh. Đúng là những cây trâm mà chàng đã mua tặng Tịnh Nô tại Hàm Đan.

Tiêu Lâm khẽ gật đầu :

- Thảo Linh. Đây đúng là những cây trâm mà tại hạ đã mua tại Hàm Đan cho Tịnh Nô.

Thảo Linh nhìn sững chàng :

- Đúng là Tiêu Lâm đại ca rồi...

- Không ngờ tại hạ gặp lại xá muội của Tịnh Nô trong hoàn cảnh bất ngờ này.

Thảo Linh nói :

- Tiêu đại ca... Nếu đại ca nghe câu chuyện này đừng có cười Thảo Linh nhe.

- Thảo Linh muốn nói với Tiêu ca chuyện gì?

- Tiêu Lâm đại ca hẳn biết tỷ tỷ thương Tiêu đại ca lắm... Tiêu đại ca biết không.

Buông tiếng thở dài, Tiêu Lâm dõi mắt nhìn về phía trước. Chàng từ tốn nói :

- Tiêu Lâm và Tịnh Nô chỉ vừa gặp nhau nhưng như thể là tri kỷ tri âm. Phạm chọn một người bằng hữu tri kỷ đã khó nhưng Tịnh Nô lại là hồng nhan tri kỷ của Tiêu Lâm.

Thảo Linh bậm môi :

- Thảo nào lần cuối cùng gặp Tịnh Nô tỷ tỷ. Tỷ ấy luôn nhắc đến Tiêu đại ca... Và nhờ Thảo Linh một chuyện.

- Tịnh Nô đã nhờ Thảo Linh chuyện gì?

Câu hỏi của Tiêu Lâm chẳng biết tác động gì đến Thảo Linh mà khiến cho đôi trung quyền của nàng ửng hồng, e thẹn. Thảo Linh nhỏ nhẹ nói :

- Nói ra kỳ lắm. Nhưng Thảo Linh lại đã nhận lời với Tịnh Nô tỷ tỷ...

- Tiêu Lâm và Thảo Linh đã xem nhau như người nhà rồi... Có gì mà phải ngại chứ?

- Tiêu đại ca hứa không được cười Thảo Linh.

Tiêu Lâm gượng nụ cười giả lả rồi gật đầu :

- Huynh hứa sẽ không cười Thảo Linh.

- Tỷ tỷ gặp Thảo Linh... Và trước khi đi, tỷ ấy nhờ Thảo Linh một chuyện...

Nàng ngáp ngừng bỏ ngang lời giữa chừng.

Tiêu Lâm nhìn nàng :

- Tịnh Nô đã nhờ Thảo Linh chuyện gì?

- Ô... Tỷ ấy nói... Nếu như đúng thời hạn, Tịnh Nô tỷ tỷ không đến thảo trang của muội... Thì muội hãy đến Hạc Tiên trang..

Nàng lại bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Tiêu Lâm bằng ánh mắt e dè.

Thảo Linh ngáp ngừng nói :

- Ô... Thảo Linh đến Hạc Tiên trang, nhờ Trang chủ Hạc Tiên trang làm mai cho muội và Tiêu ca... Nếu gặp được Tiêu ca, hãy trao lại cho huynh những chiếc trâm này và và...

Nàng cúi mặt nhìn xuống.

- Tỷ ấy nhờ Thảo Linh chăm sóc cho Tiêu Lân đại ca.

Tiêu Lân cau mày :

- Thảo Linh cô nương... Ý của Tịnh Nô là nhờ cô nương chăm sóc cho Tiêu Lân, là chăm sóc thế nào?

Nàng bẽn lẽn nói :

- Tịnh Nô tỷ tỷ muốn Thảo Linh thay tỷ tỷ chăm sóc cho huynh.

- Chăm sóc thế nào?

Mặt nàng đỏ bừng, e thẹn nhìn chỗ khác như thể muốn tránh ánh mắt của Tiêu Lân. Thảo Linh miễn cưỡng nói :

- Tiêu ca không biết hay giả vờ không biết?

- Quả thật Tiêu Lân không biết.

- Ý của tỷ tỷ là muốn Thảo Linh thay Tịnh Nô chăm sóc cho Tiêu ca đó. Chăm sóc cho Tiêu ca như chính tỷ ấy.

Tiêu Lân mỉm cười nhìn nàng. Chàng từ tốn hỏi :

- Tịnh Nô có nói cho Thảo Linh biết. Nàng đã chăm sóc cho tại hạ như thế nào không?

- Ô... Muội cũng không biết nữa.

Tiêu Lân lắc đầu cười mỉm rồi nói :

- Thảo Linh cô nương khờ quá. Không biết sao lại nhận lời. Thảo Linh lại không biết Tiêu Lân là ai. Chẳng may Thảo Linh gặp phải Tiêu Lân là xú nam tử, một phé nhân, hay một kẻ bại hoại, có phải khổ cho Thảo Linh không?

Thảo Linh lắc đầu.

- Tiêu ca nói vậy thôi, chứ Tịnh Nô tỷ tỷ đâu nỡ trao Thảo Linh cho một người giống như huynh nói.

Tiêu Lân cười mỉm rồi nói :

- Thế Tịnh Nô đã nói về Tiêu Lân như thế nào với Thảo Linh?

Thảo Linh nhìn chàng. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Tịnh Nô tỷ tỷ nói Tiêu ca là người quang minh chính đại. Một trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, một thiếu hiệp vị nhân vị nghĩa.

Thảo Linh toan nói tiếp thì Tiêu Lân khoát tay.

- Đủ rồi... Đủ rồi... Thế Thảo Linh tin lời của Tịnh Nô không?

Thảo Linh gật đầu.

- Thảo Linh tin. Tin vào lời của tỷ lắm nên Thảo Linh mới đơn thân độc mã đến Hạc Tiên trang.

Tiêu Lân cướp lời nàng.

- Thảo Linh đến Hạc Tiên trang để thực hiện lời hứa của mình với Tịnh Nô.

Thảo Linh bẽn lẽn nói :

- Thảo Linh cũng có ý xem Tiêu Lân huynh là ai?

- Giờ Thảo Linh đã gặp Tiêu Lân, Thảo Linh thấy Tiêu Lân thế nào?

- Ô... Huynh đúng như lời Tịnh Nô tỷ tỷ nói.

Tiêu Lân khoát tay.

- Coi chừng Thảo Linh lầm Tiêu Lân đó.

Thảo Linh lắc đầu.

- Thảo Linh tin chắc Tịnh Nô tỷ tỷ không làm.

- Nàng chắc chứ?

Thảo Linh gật đầu.

Tiêu Lân nhìn nàng điểm nụ cười mỉm.

- Tại Dương Châu, Tiêu Lân đã từng bị thiên hạ rong ngoài ngõ, nhốt trong một chiếc cũi chẳng khác nào một quái nhân dị dạng, hay một kẻ biến thái nguy hiểm. Người ta rong Tiêu Lân đi đến đâu thì bị chọi đá đến đó... Thậm chí còn chịu cả một cục đá vào mặt nè... Thảo Linh có nghe câu chuyện đó ở Dương Châu chưa?

Thảo Linh gật đầu rồi nói :

- Tịnh Nô tỷ tỷ có nói với Thảo Linh. Và còn nói chuyện ở Dương Châu Tiêu ca bị hàm oan.

Tiêu Lân phá lên cười.

Thảo Linh chau mày.

- Sao Thảo Linh nghe tại hạ bị hàm oan?

- Tịnh Nô tỷ tỷ nói.

- Thảo Linh tin vào lời Tịnh Nô.

Thảo Linh gật đầu.

- Không ai qua được mắt của Tịnh Nô tỷ tỷ đâu.

Tiêu Lân lắc đầu nói :

- Tội nghiệp cho Tịnh Nô...

Thảo Linh cướp lời chàng.

- Tịnh Nô tỷ tỷ rất tội nghiệp.

Tiêu Lân buông tiếng thở dài.

- Thảo Linh không hiểu ý của tại hạ...

- Tiêu ca muốn nói gì?

- Tiêu Lân tội nghiệp cho Tịnh Nô bởi vì nàng có một ả xá muội chẳng hiểu gì về nàng cả. Thảo Linh nói Tiêu Lân là một kẻ quang minh chính đại ư?

Chàng lắc đầu :

- Không như Tịnh Nô tưởng tượng đâu. Đúng là Tiêu Lân và Tịnh Nô trở thành tri kỷ với nhau, bởi vì cả hai đều là những kẻ bại hoại độc nhất vô nhị trên đời. Nói đến đây tại hạ thấy tội nghiệp cho Thảo Linh cô nương quá.

- Thảo Linh đâu có gì đáng để cho huynh tội nghiệp.

- Tội nghiệp vì Thảo Linh đã không biết Tiêu Lân là người như thế nào, lại vội vã nhận lời của Tịnh Nô. Thay Tịnh Nô chăm sóc cho Tiêu Lân. Không tội nghiệp cho Thảo Linh sao được.

- Thảo Linh chỉ biết tin vào Tịnh Nô thôi.

- Tin ư... Thế thì Thảo Linh biết Tiêu Lân bại hoại rồi... Còn giữ ý niệm chăm sóc cho Tiêu Lân không?

- Ó... Ó... Thảo Linh đã hứa với Tịnh Nô tỷ tỷ.

Tiêu Lân phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói :

- Nhất ngôn cửu đỉnh.

Thảo Linh gật đầu, nàng nhỏ nhẹ nói :

- Thảo Linh đã hứa với Tịnh Nô tỷ tỷ.

Tiêu Lân cướp lời nàng.

- Cho dù nàng biết Tiêu Lân là người như thế nào cũng mặc.

Thảo Linh gật đầu. Nàng bên lên nói :

- Chỉ cần Tiêu Lân đừng xem Thảo Linh và xem Thảo Linh chẳng khác gì Tịnh Nô.

- Tịnh Nô không nói với Thảo Linh, Tiêu Lân là một gã lập dị à.

Thảo Linh lắc đầu :

- Không.

Tiêu Lân cười mỉm

- Khi Tịnh Nô dời bỏ cõi nhân sinh này. Nàng cũng vẫn là tri kỷ của Tiêu Lân. Quả là khó tìm ra một hồng nhan tri kỷ như Tịnh Nô.

- Thảo Linh sẽ thay Tịnh Nô tỷ tỷ làm hồng nhan tri kỷ của huynh.

- Tiêu Lân chỉ sợ Thảo Linh không được như Tịnh Nô. Đến lúc đó nàng sẽ phải thất vọng về ta.

- Thảo Linh sẽ cố gắng không làm Tiêu ca thất vọng.

- Tiêu Lân là nam nhi tất không sợ thất vọng rồi. Chỉ sợ nàng thất vọng mà thôi.

- Thảo Linh nghĩ mình không thất vọng.

Tiêu Lân chợt dừng ngựa bên một ghềnh đá. Chàng nói :

- Thảo Linh... Nàng nghe gì không?

Thảo Linh nhướn mày :

- Muội đâu nghe gì.

Tiêu Lân cười mỉm rồi nói :

- Tiếng suối reo.

Thảo Linh gật đầu.

- Muội không nghe nhưng huynh lại nghe... Thính nhĩ của Tiêu ca quả là hơn người.

Tiêu Lân nhìn nàng, nụ cười giả là hiện lên hai cánh môi mỏng của chàng :

- Thảo Linh biết vì sao ta nghe được tiếng suối reo không?

- Vì sao?

- Bởi vì Tiêu Lân và Tịnh Nô đã đến dòng suối này. Ta chắt trong khoang xe này có rượu.

- Huynh biết cả trong xe có rượu à?

- Thậm chí biết có rượu mà còn biết là hảo tửu có một không hai nữa.

- Đúng như vậy trong khoang xe, muội có một vò rượu Thiên bôi bất túy. Vò rượu này muội định mang đến Hạc Tiên trang để tặng cho Trang chủ nhờ người tìm huynh.

- May mắn quá, Thảo Linh lại gặp Tiêu Lân giữa đường. Thế là khỏi mất vò rượu Thiên bôi bất túy này cho Hạc Tiên trang chủ.

Chàng chìa tay về phía nàng.

- Thảo Linh đưa vò rượu cho ta.

Nàng quay vào trong khoang, bê vò rượu năm cân đặt vào tay chàng.

- Thiên bôi bắt tủy là một vò rượu duy nhất, chỉ có một vò duy nhất còn lại trên thế gian này thôi. Thảo Linh nghe nói tương truyền Thiên bôi bắt tủy có ba vò rượu tất cả. Một vò đang ở trong tay huynh. Một vò đang ở trong cấm thành của đương kim Hoàng thượng. Còn vò thứ ba đã thuộc về Bang chủ Cái bang Khấu Đà Tử. Nghe nói Lão bang chủ Cái bang trước đây là người không biết uống rượu, nhưng do lập được đại công đối với tiên đế nên được tặng vò rượu Thiên bôi bắt tủy. Lúc đầu lão không uống... Nhưng sau khi dùng hết vò Thiên bôi bắt tủy thì trở thành một con sâu rượu.

Tiêu Lân hỏi :

- Thảo Linh nghe ai nói về chuyện này?
- Tịnh Nô tỷ tỷ là người của võ lâm nên biết chuyện võ lâm và nói với Thảo Linh.
- Tịnh Nô kiến văn hơn người, nên cái gì cũng biết.

Tiêu Lân ôm vò Thiên bôi bắt tủy bước xuống đất.

Thảo Linh hỏi :

- Tiêu ca đi đâu vậy?
- Thảo Linh theo Tiêu Lân không?

Nàng gật đầu.

Tiêu Lân nắm tay Thảo Linh đỡ xuống đất. Chàng dẫn nàng đi sâu vào cánh rừng, rồi dừng lại ven một con suối có những gốc cây đại thụ chìa ra ngoài dòng suối trong vắt.

Tiêu Lân chọn lấy một gốc cây ngồi xuống.

Thảo Linh bước đến bên chàng.

- Sao Tiêu ca bỗng dừng lại vào đây ngồi.

Tiêu Lân nhìn lên.

- Tịnh Nô hẳn chưa nói với Thảo Linh. Tiêu Lân là một kẻ lập dị ư?
- O... Tịnh Nô tỷ tỷ nói Tiêu ca hơi kỳ lạ một chút.
- Đã biết rồi sao nàng còn hỏi Tiêu Lân.

Nắm tay Thảo Linh, Tiêu Lân kéo nàng ngồi xuống bên mình. Tiêu Lân nói :

- Uống rượu với Tiêu ca nào.

Thảo Linh bối rối.

- Thảo Linh...

Tiêu Lân khoát tay.

- Đừng nói với Tiêu ca Thảo Linh không biết uống rượu. Thảo Linh chỉ có thể thực hiện được lời hứa của mình với Tịnh Nô chỉ khi nào Thảo Linh trở thành Tịnh Nô.

Nàng ngồi xuống bên Tiêu Lân.

Bằng một động tác rất tự nhiên, Tiêu Lân choàng tay qua vai Thảo Linh. Nàng quay lại nhìn chàng. Nụ cười giả là hiện trên hai cánh môi của Tiêu Lân :

- Thảo Linh không ngại chứ? Nếu ngại thì muội cứ rời khỏi đây mà đi và cũng quên đi lời hứa của Thảo Linh với Tịnh Nô.

Thảo Linh im lặng nhưng không phản ứng lại Tiêu Lân.

Khui vò rượu Thiên bôi bắt tủy, Tiêu Lân trao qua nàng.

- Thảo Linh... Uống trước đi.

Thảo Linh ngập ngừng.

- Huynh uống trước chứ.

- Trước đây Tịnh Nô luôn uống trước huynh. Ta thích phong thái của Tịnh Nô. Còn hiện tại Tiêu ca muốn nàng giống Tịnh Nô.

- Để Tiêu ca nhìn Thảo Linh mà nhớ về tỷ ấy?

Tiêu Lân gật đầu.

- Tiêu ca không phủ nhận lời nói của Thảo Linh?

Thảo Linh ôm vò rượu. Nàng nhìn vào trong vò rượu rồi dịch chuyển vò rượu Thiên bôi bắt tủy chọn đúng chiếc núm đối diện với hình đầu rồng áp môi uống một ngụm nhỏ.

Thảo Linh trả vò rượu lại cho Tiêu Lân :

- Đến lượt huynh.

Đến lượt Tiêu ca.

Tiêu Lân ôm vò rượu, lại đứng vào chỗ Thảo Linh vừa áp môi để uống rượu.

Chàng đặt rượu xuống bên cạnh, chắc lưỡi nói :

- Đúng là Thiên bôi bắt tủy. Hảo tửu có một không hai trên đời này. Không uống thì thôi, đã uống phải uống thêm một ngụm nữa. Thiên bôi bắt tủy như có ma lực hút lấy người ta.

Tiêu Lân tháo giày bỏ bên cạnh mình thò chân xuống dòng suối mát lạnh.

Chàng nhìn Thảo Linh :

- Thảo Linh... Hãy bắt chước Tịnh Nô đi.

- Tiêu ca nói muội làm gì?

- Khi Tiêu ca uống rượu bên gốc cây này thì Tịnh Nô khóa thân trầm mình xuống con suối đây để cho Tiêu ca ngắm nhìn thân thể tuyệt đẹp của nàng. Thảo Linh có làm được như vậy không?

Thảo Linh đỏ mặt.

Tiêu Lân mỉm cười nói :

- Thảo Linh không làm được như Tịnh Nô. Nếu không làm được như vậy thì chẳng bao giờ là tri kỷ của Tiêu Lân.

Tiêu Lân nhướn mày :

- Nếu không là tri kỷ, tri nhân thì Tiêu Lân khuyên Thảo Linh sớm quay về thảo trang, đừng đến Hạc Tiên trang làm gì nữa.

Nàng lắc đầu.

- Thảo Linh đã hứa với Tịnh Nô rồi. Nhất định sẽ làm được. Nhất định sẽ là tri kỷ của Tiêu ca.

Nàng nói rồi đứng lên, tự cởi bỏ y trang mình. Thảo Linh chỉ hơi bộc lộ một chút sự ngượng ngùng rồi trút tất cả những vướng lên trên người mình để phơi ra một thân hình cân đối và đều đặn. Mặc dù đưa lưng về phía Tiêu Lân nhưng bờ lưng, cùng vòng tiểu yêu phối hợp với đôi mông tròn trịa đủ tạo ra một hấp lực với bất kỳ một gã nam nhân nào khi chiêm ngưỡng thân hình nàng.

Thảo Linh dời bước xuống dòng suối.

Tiêu Lân nhìn nàng chẳng một chút e dè.

Thảo Linh nhỏ nhẹ nói :

- Tiêu ca... Muội giống Tịnh Nô không?

Tiêu Lân gật đầu :

- Rất đẹp! Tiêu Lân nghĩ nàng còn đẹp hơn cả Tịnh Nô nữa.

Sắc hoa của Thảo Linh ứng hồng e lệ. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Tiêu ca thấy muội đẹp hơn tỷ tỷ à?

Tiêu Lân gật đầu.

- Đẹp hơn.

Chàng nói rồi bung vò rượu nhấp một ngụm nhỏ. Hai cánh môi của Tiêu Lân cũng đặt đúng vào chỗ Thảo Linh áp môi.

Tiêu Lân chìa chân đến trước mặt nàng.

Thảo Linh cau mày.

Tiêu Lân đặt vò rượu xuống.

- Thảo Linh nàng có muốn mình là kẻ bại hoại như Tịnh Nô không?

Thảo Linh ngập ngừng rồi nói :

- Tịnh Nô tỷ tỷ như thế nào thì Thảo Linh như thế đó, chỉ cần Tiêu ca không thất vọng và tốt với muội được rồi. Khi gặp Tiêu ca, Thảo Linh cũng không ngờ Tiêu ca lại có chân diện của một mỹ nam tử.

- Tiêu Lân không màng đến mình có phải là mỹ nam tử hay không? Cái Tiêu Lân quan tâm đến là bản thân mình. Bản thân một con người bại hoại và lập dị nên đi tìm đấng hồng nhan tri kỷ, tri âm cũng lập dị và bại hoại chẳng khác gì Tiêu Lân.

Tiêu Lân vừa nói vừa áp chân mình vào mặt Thảo Linh.

- Rửa chân cho Tiêu ca.

Nàng miễn cưỡng toan dùng tay rửa chân Tiêu Lân, nhưng Tiêu Lân bật ngồi thét lên.

- Không phải như vậy.

Thảo Linh giật mình nhìn Tiêu Lân.

- Sao vậy?

Tiêu Lân đổi giọng từ tốn :

- Tịnh Nô làm thế nào thì nàng phải làm thế ấy.

- Tịnh Nô làm sao?

- Liếm chân cho Tiêu Lân.

- Huynh...

- Nàng đừng trở mặt nhìn ta như vậy... Ta đã nói với nàng rồi... Tiên Lân là kẻ lập dị biến thái mà.

Tiêu Lân mỉm cười.

Thảo Linh ngập ngừng nói :

- Sao Tiêu ca lại bắt người tri kỷ của mình phải làm như vậy chứ?

- Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. Nàng đã hứa với Tịnh Nô nâng khăn sửa túi cho ta. Giờ chỉ nâng có đôi chân thôi còn làm không được thì sao có thể thay thế được Tịnh Nô.

- Thảo Linh làm được.

Thảo Linh vừa nói vừa áp hai cánh môi vào chân Tiêu Lân. Nàng dùng môi chà lên hai bàn chân của Tiêu Lân.

Bất thành linh Tiêu Lân rống lên một tiếng. Chàng vừa rống vừa rút chân lại rồi xỏ luôn vào giày.

Thảo Linh ngơ ngẩn nhìn chàng.

Tiêu Lân ôm bụng :

- Không xong rồi... Trong rượu...

Thảo Linh điểm nụ cười âm.

- Tiêu ca.. Trong rượu có gì?

- Trong rượu này có độc.. Nên ta bị đau bụng.

Thảo Linh gật đầu :

- Đúng rồi, trong rượu có độc... Nếu như Tiêu Lân đại ca muốn sống thì hãy trao chiếc chìa khóa vàng cho Thảo Linh.

- Hóa ra nàng có mục đích từ đầu.

- Bồn Đàn chủ cúi mình chịu theo của Tiêu công tử. Tất nhiên qua phải có mục đích lớn chứ.

Tiêu Lân đứng sững lên.

- Thảo Linh cô nương... Cô nương tự đắc sớm quá. Thật ra tại hạ cũng biết tông ngay từ đầu. Đầu có chuyện gặp nhau một cách bất ngờ như vậy. Và càng không có chuyện Tịnh Nô tỷ tỷ nhờ đến cô nương chăm sóc cho Tiêu Lân. Cái mà ta bắt cô nương liếm chân ta, vì ta thấy cô nương quá dũng cảm với cái chết bị ai của Tịnh Nô đó thôi. Còn trúng độc, e rằng cô nương không hạ độc được Tiêu Lân.

- Ngươi...

Tiêu Lân đổ vò rượu xuống dòng suối. Một làn khói ngùn ngụt bốc lên khi rượu chìm vào mặt nước.

Thảo Linh điểm chân vọt phi thân lên bờ thì Tiêu Lân đã lấy trang phục nàng quăng xuống suối.

Trong tình trạng lỏa lồ, Thảo Linh vừa bối rối, vừa sợ sùng. Sắc diện nàng không ngừng biến đổi từ đỏ qua tím rồi từ tím qua đỏ.

Tiêu Lân nhìn nàng nói :

- Sau này Thảo Linh cô nương muốn chăng lưới tình thì phải xem kỹ kẻ mình chăng lưới là ai. Nhớ tránh xa Tiêu Lân.

Chàng ôm quyền.

- Đa tạ Thảo Linh cô nương đã cho tại hạ mượn cỗ xe độc mã. Đừng đuổi theo Tiêu Lân trong nhân dạng như thế nhé. Kẻo thiên hạ sẽ cho Thảo Linh là người điên đó.

Thảo Linh rít giọng nói :

- Tiêu Lân. Ngươi bồn cọt với bồn Đàn chủ.

Thảo Linh vừa nói vừa vươn người tới, chực vỗ một chương tập kích chàng nhưng Tiêu Lân đã dùng Hành Tẩu Di Hình bộ thoát về phía sau năm trượng.

Chàng trụ thân nhìn nàng nói :

- Nàng không biết thẹn à? Đã không biết thẹn mà lại còn thượng cẳng tay hạ cẳng tay. Tịnh Nô đâu phải người như nàng. Nếu học lấy những gì thuộc về Tịnh Nô, tất sẽ có được một ý trung nhân đúng nghĩa.

Sắc diện Thảo Linh đỏ rần. Nàng những tưởng có lò than đang hấp chín chân diện mình.

Thảo Linh rít giọng nói :

- Tiêu Lân, cho dù ngươi có qua được cửa của Thảo Linh nhưng vẫn còn bao nhiêu cửa ải trước mặt ngươi. Ngươi không thoát được đâu.

Tiêu Lân mỉm cười nói :

- Thảo Linh... Nàng nên lo cho bản thân mình. Đừng nên nói những lời đó chỉ bắt lợi cho nàng mà thôi.

Tiêu Lân ôm quyền.

- Cáo từ.

Chàng dợm bước thì Thảo Linh thét lên :

- Tiêu Lân! Ngươi định bỏ lại ta trong tình cảnh này ư?

- Ở đây có lá rừng rất nhiều Thảo Linh chắc chắn sẽ khéo tay như Tịnh Nô mà tự đan cho mình một bộ trang phục. Tại hạ chẳng thể lưu lại đây uống rượu độc với Thảo Linh.

Tiêu Lân nói rồi dõm thoát đi.

Thảo Linh hét lên :

- Ngươi không đi được đâu.

Lời nói kia còn đọng trên miệng Thảo Linh thì một đạo cuồng phong bất ngờ xuất hiện, cuốn theo lá rừng. Chẳng khác nào một luồng ám khí xé gió, rào rào phủ đến Tiêu Lân và cả Thảo Linh.

Nghe âm thanh rít gió của lớp lá rừng. Tiêu Lân cũng phải giật mình hốt hoảng. Cảm nhận mà chàng có là mình sắp lọt thỏm vào một trận bạo phong được tạo ra bởi ám tiễn.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Hạc Tiên trang chủ

Thân ảnh Tiêu Lân tựa chiếc bông vụ lao vút lên cao những mười trượng để cho luồng bạo phong ám tiễn, tạo ra bởi lá rừng rào rào lướt qua ngay dưới chân chàng.

Luồng bạo phong ám tiễn kia không công trúng Tiêu Lân mà chụp thẳng tới Thảo Linh. Trong tình huống không còn sự lựa chọn nào khác hơn nữa. Thảo Linh phải tung chưởng khí vỗ về phía trước công phá vào luồng ám tiễn đặc dị đó.

Những tường đầu chưởng khí của Thảo Linh có thể xé nát vạn van lá rừng đang hướng đến nàng. Nhưng ngoài sự tiên liệu của Thảo Linh. Nếu như Tiêu Lân chứng kiến cảnh tượng này cũng chẳng thể nào tin được. Luồng lá rừng kia vẫn cuốn tới xuyên qua chưởng khí của Thảo Linh mà lao thẳng vào thể pháp nàng.

Tiêu Lân chỉ kịp nghe một tiếng rú thảm thiết. Chàng nhìn lại thấy toàn thân Thảo Linh được phủ đầy một lớp lá rừng chẳng khác nào được dán lên che cả chân diện.

Tiêu Lân quá đỗi kinh hoàng khi thấy cảnh tượng đó. Chàng còn chưa biết hiện trạng của Thảo Linh như thế nào thì đã bỏ nhào xuống dòng suối. Nước trong suối nhanh chóng nhuộm màu đỏ, từ cơ thể Thảo Linh lan rộng ra.

Một cảm giác ròn rợn, gai buốt tận cột sống lan nhanh khắp toàn thân Tiêu Lân.

Chàng hạ thân xuống đất, vội về mặt chờ đợi. Tất nhiên Tiêu Lân đã nhận ra một điều, người vừa tạo ra luồng bạo phong ám tiễn bằng lá rừng có nội lực kinh thiên động địa chẳng thể nào định lượng được.

Ý niệm đó khiến Tiêu Lân không khỏi bồn chồn lo lắng.

Xám y nhân chủ nhân U Hồn quý cốc với chiếc mặt nạ quý vương dát vàng xuất hiện. Vừa thấy U Hồn quý cốc xám y nhân, Tiêu Lân không khỏi lo lắng cho bản thân mình. Chàng miễn cưỡng nói :

- Tường đầu ai, hóa ra là tôn giá.

U Hồn quý cốc Xám y nhân rọi đôi mắt hùng hực sắc nhãn đỏ ối, chẳng khác nào hai hòn than hồng hướng vào mặt Tiêu Lân.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Văn bối Tiêu Lân xin bái kiến cao nhân.

U Hồn quý cốc Xám y nhân cũng không đáp lời chàng.

Tiêu Lân cau mày. Chàng giả là nói :

- Lần này tao phùng, tôn giá không nói được nữa à.

U Hồn quý cốt Xám y nhân cũng không mản đến lời nói của chàng mà vận hóa chân ngươn Huyết Ảnh công. Mãn huyết quang đồ ổi bao bọc toàn thể pháp của U Hồn quý cốt Xám y nhân.

Thấy Xám y nhân vận hóa tuyệt công bá đạo, Tiêu Lân khoát tay :

- Khoan... Tiêu Lân biết tôn giá rất muốn lấy mạng Tiêu Lân nhưng lần này Tiêu Lân có chuyện muốn hỏi tôn giá.

Mặc nhiên với lời nói của chàng, mãn huyết quang hộ thể của Xám y nhân càng lúc càng đỏ rực hơn. Trông Xám y nhân lúc này tựa như có tấm áo choàng khí, tạo ra bằng làn sương bao trùm khắp người y.

Tiêu Lân thối lại một bộ. Chàng trang trọng nói :

- Tôn giá hung hãn quá vậy, ít ra cũng phải cho Tiêu Lân này nói vài lời rồi mới giao thủ chứ. Chẳng lẽ mới gặp nhau đã vội vả xuất thủ sao?

Những lời nói của chàng cứ như không lọt vào tai U Hồn quý cốt Xám y nhân. Y tiến từng bước chậm chậm về phía chàng.

Tiêu Lân khoát tay :

- Vẫn bối sẵn sàng giao thủ với tôn giá. Nhưng trước tiên hãy cho Tiêu Lân này biết... Phải chăng tôn giá đã đào xác Ngọc Lan mẫu thân đưa về U Hồn quý cốt để thực hiện sự trả thù của mình đối với Tiêu gia.

U Hồn quý cốt vẫn không mản đến lời nói của chàng mà cứ lừng lững bước tới.

Tiêu Lân buộc phải lên tiếng một lần nữa :

- Tôn giá không muốn trả lời Tiêu Lân ư?

Lời còn đọng trên miệng của Tiêu Lân thì U Hồn quý cốt Xám y nhân phát động Huyết Thủ Ảnh. Đôi chưởng thủ của y xuất hiện một mãn huyết quang đồ ổi.

Tiêu Lân e dè thối lui lại ba bộ vừa nói :

- Tôn giá không muốn trả lời bổn thiếu gia à.

Chàng vừa nói dứt câu thì hai bóng ảnh thủ đồ ổi to như hai chiếc quạt mo vờ thẳng đến.

Vốn đã biết uy lực của đôi ảnh thủ huyết chưởng của U Hồn quý cốt Xám y nhân, Tiêu Lân không dám đón thẳng đỡ thẳng mà dùng đến “Hành Tẩu Di Hình bộ” lách tránh. Chàng đảo người lạng qua bên kia khiến cho đôi huyết chưởng công hụt mà vờ ngay vào tán cây đại thụ sau lưng.

Àm..

Cả một tàng cây đại thụ phát ra nhưng tiếng âm thanh răng rắc tựa như muốn thốt ra những lời trần trối sau cùng. Lá trên cành tán cỏ thụ rào rào tuôn xuống chẳng mấy chốc chỉ còn trơ lại cành và thân chẳng khác nào một cái cây khô bị chết lâu ngày.

Tiêu Lân thấy tán cây cỏ thụ rơi vào tình trạng đó cũng phải rợn lòng. Toàn thân chàng bất giác nổi đầy gai ốc khi nghĩ tới, nếu chàng phải nhận chưởng ảnh kỳ quái của đối phương.

Nhưng có một điều Tiêu Lân sớm phát hiện ra là sau khi thi triển đạo huyết ảnh chưởng vừa rồi thì mãn huyết quang hộ thể bao bọc Xám y nhân cũng có biểu hiện nhạt dần.

Tiêu Lân nói :

- Tôn giá vẫn còn bị nội thương sau cuộc giao thủ với tại hạ tại U Hồn quý cốt. Đúng ra tôn giá phải nên dưỡng thương mới đúng. Có đâu quyết liều mạng với tại hạ.

Những lời nói của chàng những tưởng Xám y nhân không nghe gì cả. Điều đó khiến Tiêu Lân càng lạ lùng hơn.

Lời vừa dứt thì U Hồn quý cốt Xám y nhân bất ngờ rống lên một tiếng như thể muốn phát tiết sự cuồng nộ trong mình. Cùng với tiếng rống đó, y lao vút về phía Tiêu Lân, với đôi trảo công đồ ổi vờn ra chực chớp lấy đối phương. Thế lao vào của Xám y nhân chẳng mản đến sự sống chết của mình.

Trong tình huống chẳng dưng dưng Tiêu Lân buộc phải dùng đến chưởng khí. Chàng dồn tất cả công lực vào song thủ, đón thẳng đỡ thẳng lấy trảo pháp của đối phương.

Àm..

Hai mắt Tiêu Lân này đom đóm. Chàng trượt dài về sau những hai trượng.

Trong khi Xám y nhân vẫn trụ thân một chỗ nhưng Tiêu Lân trượt về sau hai trượng, vẫn có thể gượng trụ thân, và chỉ trong chớp lát đã có thể vận công

điều tức, phục hồi chân nguyên. Chẳng phục hồi công lực nhanh như vậy chẳng qua đã được khai thông sinh tử huyền quan.

Phía bên kia, U Hồn quý cốt Xám y nhân đã mất hẳn màu huyết quang hộ thể mặc dù xét về cuộc giao chưởng vừa rồi, y rõ ràng chiếm hẳn thế thượng phong đối với Tiêu Lân.

Tiêu Lân neho mày nhìn U Hồn quý cốt Xám y nhân nói :

- Tôn giá đã mất huyết quang hộ thể rồi.

Mặc dù chàng cảnh báo cho U Hồn quý cốt Xám y nhân biết điều đó nhưng xem chừng y vẫn dừng dừng chẳng màng đến lời nói của chàng. Đã không màng đến lời nói của Tiêu Lân, U Hồn quý cốt Xám y nhân vẫn lững lững bước tới. Y gác chéo hai tay trước ngực rồi rống lên.

Cùng với tiếng rống đó đẩy chưởng về phía Tiêu Lân. Lạ lùng, lần này U Hồn quý cốt Xám y nhân phát động Huyết chưởng nhưng lại chẳng có bóng huyết thủ xuất ra. Hiện tượng đó khiến Tiêu Lân phải cau mày. Chàng có cảm tưởng U Hồn quý cốt Xám y nhân đang biến thành một con rối, múa máy trước mặt mình thì đúng hơn.

Tiêu Lân buột miệng nói :

- Tôn giá cuồng nào rồi ư?

Tiêu Lân vừa nói vừa phát động Hấp Tinh Đại Tà công, đẩy về phía đối phương dù chẳng thấy bóng huyết thủ nào xuất hiện nhưng chàng cũng không dám xem thường đối phương, bởi nghi ngờ có sự gian trá.

Không như Tiêu Lân tưởng hai đạo Hấp Tinh Đại Tà công của chàng khi hai luồng xoáy kinh hút lấy U Hồn quý cốt Xám y nhân về phía mình, rồi dính chặt vào bản thủ của chàng. Tiêu Lân có cảm tưởng Xám y nhân chẳng còn chút nội lực nào.

Chàng đành giọng nói :

- Ngay đền tội của tôn giá đã đến.

Lời dứt thì một tiếng sấm nổ ra trên đôi bản thủ của Tiêu Lân, đẩy bản U Hồn quý cốt Xám y nhân lao thẳng vào một tán cây đại thụ.

Bình...

Y nằm duỗi đầu ngay dưới gốc cây đại thụ mà không thể nào gượng dậy, hay thậm chí cũng không nhúc nhích.

Tiêu Lân thả bước chậm chậm đến bên U Hồn quý cốt Xám y nhân, mặc dù thấy đối phương nằm bất động nhưng chàng cũng không dám không phòng bị, bởi bất cứ lúc nào Xám y nhân vẫn có thể phát động những chiêu công chí mạng lấy mạng chàng.

Tiêu Lân dừng lại bên xác U Hồn quý cốt Xám y nhân. Chàng nhận ra máu trên khóe miệng y. Tiêu Lân cúi xuống mở chiếc mặt nạ quý dát vàng. Một khuôn mặt góm ghê, chẳng còn nhận diện được đập vào mắt chàng. Tất cả ngũ quan đều rị máu thậm chí cả lỗ chân lông cũng tươm máu.

Tiêu Lân rùng mình khi khảo nghiệm thể xác của U Hồn quý cốt Xám y nhân trong tình cảnh này. Chàng quan sát chân diện quỷ quái của y, nhưng chỉ có thể biết được đó một bộ mặt đã bị hủy hoại không thể nào biết được chân diện mục là ai.

Tiêu Lân nhìn xác U Hồn quý cốt Xám y nhân, khê lắc đầu :

- Tôn giá phải nhận kiếp họa này bởi người đã gieo ra ác nghiệp cho mình.

Mặc dù nói vậy, nhưng Tiêu Lân vẫn lấy lá rừng phủ lên thể xác của Xám y nhân rồi hỏa thiêu y. Sau khi châm lửa hỏa thiêu xác của U Hồn quý cốt Xám y nhân, Tiêu Lân mới quay bước trở ra.

Chàng vừa đi vừa suy ngẫm :

- “Sao U Hồn quý cốt Xám y nhân hồ đồ như vậy chứ. Bộ lão không biết bản thân mình hay sao vậy. Ngay khi đã mất cả chân nguyên Huyết Ma tà công, y vẫn lao vào để chực lấy mạng mình”.

Tiêu Lân quay cổ xe độc mã. Chàng tháo dây cương khỏi con bạch mã thiên lý câu rồi bất ngờ vỗ mạnh vào mông con bạch mã. Như thể được phóng thích khỏi sự giam hãm bấy lâu nay. Con bạch mã tung ngay nước đại lao vút đi.

Tiêu Lân nhìn theo nhảm nói :

- Của người ta trả lại cho người.

Chàng nói rồi thi triển “Hành Tẩu Di Hình bộ” băng mình đi.

Khi trời xế bóng, thì Tiêu Lân đến Hạc Tiên trang. Chàng dừng bước suy nghĩ một lúc rồi thả bước tiến thẳng qua ngôi tam quan. Vừa đặt chân đến bậc tam cấp thì có một lão trượng bước ra đón chàng.

Lão trưởng ôm quyền nói :

- Công tử... Có chuyện đến đây à.

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Văn bối Tiêu Lâm, muốn vào thành thị Trang chủ Hạc Tiên trang.

- Lão phu là Tổng quản Hạc Tiên trang, Âu Thừa. Có chuyện gì Tiêu công tử cứ nói với lão phu.

- Chẳng lẽ lão trưởng chưa bao giờ nghe đến tước danh của văn bối.

Lão Tổng quản Hạc Tiên trang cau mày. Lão vuốt râu nhăm nhăm nói :

- Tiêu Lâm.

Lão lắc đầu :

- Quả thật lão phu không biết.

Tiêu Lâm mỉm cười nghĩ thầm :

- “Bao nhiêu chuyện trên võ lâm giang hồ xảy đến với mình thế mà Hạc Tiên trang không biết. Xem chừng cái tên Tiêu Lâm chẳng có nghĩa lý gì với Hạc Tiên trang”.

Chàng ôm quyền nói :

- Văn bối không giấu gì tiền bối. Văn bối lần này đến Hạc Tiên trang vì có người giới thiệu văn bối đến. Văn bối rất mong tham kiến Trang chủ.

Lão Tổng quản nhìn chàng từ tốn nói :

- Mời công tử theo lão phu.

Lão Tổng quản Âu Thừa hướng dẫn Tiêu Lâm đến một bãi cạn. Giữa bãi cạn là một gian phong xá hình lục giác. Trong gian phong xá có một người vận trường y dáng nhỏ nhắn, chấp tay sau lưng đứng đối mặt ngắm nhìn bầy hồng hạc đập diu trên bãi cạn.

Lão Âu Thừa nói :

- Tiêu công tử chờ lão phu một chút.

Lão bước vào gian phong xá. Một lúc sau quay trở ra nói với Tiêu Lâm :

- Công tử... Trang chủ mời công tử.

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Đa tạ trưởng lão.

Chàng nói rồi theo con đường được lót bằng những phiến đá vuông vức tiến thẳng đến gian phong xá có Hạc Tiên trang chủ.

Đứng ngoài gian phong xá, Tiêu Lâm ôm quyền nói :

- Tại hạ Tiêu Lâm tham kiến Trang chủ.

Hạc Tiên trang chủ từ từ quay lại. Tiêu Lâm neho mày, bởi chàng không sao ngờ được Hạc Tiên trang chủ lại là một thiếu niên. Với dung diện thật nhỏ nhắn, và thanh thoát.

Tiêu Lâm sượng sùng nói :

- Tại hạ những tưởng...

Trang chủ Hạc Tiên trang mỉm cười.

Nụ cười của Hạc Tiên trang trông thật tươi và đầy sức quyến rũ. Chỉ nụ cười của Hạc Tiên trang chủ đập vào mắt Tiêu Lâm khiến chàng phải nghĩ thầm, y có thể là nữ nhân giả dạng nam nhân.

Trang chủ Hạc Tiên trang từ tốn nói :

- Tiêu công tử nghĩ bốn Trang chủ hẳn là một lão nhân tóc bạc râu bạc phải chăng?
- Tại hạ nghĩ với cơ nghiệp như thế này thì một người như Trang chủ đây làm ra, chắc chắn Trang chủ phải là bậc kỳ tài có một không hai.
- Đa tạ lời khen của công tử.

Tiêu Lâm bước vào gian phòng xá. Chàng quan sát nhanh qua dung diện của Hạc Tiên trang chủ. Một làn gió thổi qua Tiêu Lâm ngửi được mùi phấn hương. Chính mùi hương thoang thoảng đó, chàng càng đoan chắc hơn Hạc Tiên trang chủ là nữ nhân giả dạng nam trang.

Hạc Tiên trang chủ như thể đọc được ý niệm trong đầu Tiêu Lâm.

- Tiêu công tử hẳn nghĩ bốn Trang chủ là nữ nhân.

Tiêu Lâm giả là nói :

- Phàm nam nhân thì chẳng ai dùng phấn thơm, nhưng Trang chủ lại dùng phấn thơm. Do đó tại hạ phải nghĩ ngờ Trang chủ là nữ nhân cải dạng nam nhân.

Chàng vừa dứt lời, Hạc Tiên trang chủ phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của y nghe thật thanh thoát. Cất ngang tràng tiếu ngạo đó, Hạc Tiên trang chủ nói :

- Tiêu công tử muốn cho bốn Trang chủ Đào Giao Vũ là nam hay nữ cũng được. Điều đó không quan trọng đến bốn Trang chủ.

Nghe Hạc Tiên trang chủ thốt ra câu này Tiêu Lâm cũng phải sửng sốt. Chàng nghĩ thầm :

- “Quái gở thật, nam thì là nam, nữ thì là nữ. Có gì muốn cho sao cũng được. Nói vậy Hạc Tiên trang chủ muốn ai nghĩ mình ra sao thì nghĩ ư. Muốn cho y là nam nhân cũng được cho là nữ nhân cũng không sao. Nói thế, hóa ra y quá phóng khoáng, không quan tâm đến tiểu tiết”.

Nghĩ thế nên Tiêu Lâm ôm quyền từ tốn nói :

- Tại hạ không dám nghĩ quấy về Trang chủ.
- Tiêu công tử đừng khách sáo.

Y chấp tay sau lưng đôi mắt về phía bầy hồng hạc đang tùm tùm trên những ghềnh đá. Hạc Tiên trang chủ ôn nhu nói :

- Bốn Trang chủ có nghe đến tiếng tăm của Tiêu công tử. Không ngờ hôm nay được diện kiến cao nhân.
- Tại hạ không dám tự cho mình cao nhân.
- Tiêu công tử lại khách sáo với bốn trang rồi. Không hay Tiêu công tử tìm đến Hạc Tiên trang có chuyện gì không?

Tiêu Lâm ôm quyền nói :

- Tại hạ đến Hạc Tiên trang làm phiền Trang chủ là do một người giới thiệu tại hạ tìm đến.
- Ai đã giới thiệu Tiêu công tử đến đây. Nếu bốn trang đoán không lầm Tiêu công tử đến Hạc Tiên trang lần này để thỉnh cầu bốn trang gán nợ gieo duyên cho công tử.
- Tại hạ chưa nói ra mà Trang chủ biết. Bái phục... Bái phục... Đúng như Trang chủ nói. Tiêu Lâm đến Hạc Tiên trang lần này quả là có ý thỉnh cầu Trang chủ gả nghĩa se duyên. Bởi tại hạ được Thảo Linh cô nương giới thiệu đến.

Đào Giao Vũ khoát tay :

- Thảo Linh... Bốn Trang chủ chưa từng biết người này.
- Trang chủ không biết?

Đào Giao Vũ gật đầu :

- Bốn Trang chủ chưa hề biết.
- Nếu Trang chủ không biết, tất tiếng tăm của người lừng kháp cõi võ lâm nên Thảo Linh cô nương mới nghe tiếng đến và giới thiệu cho tại hạ.

Đào Giao Vũ gật đầu :

- Có lẽ vậy.

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Thế Trang chủ có đồng ý giúp cho Tiêu Lâm không?

Đào Giao Vũ nhìn chàng mỉm cười :

- Tất nhiên bốn Trang chủ sẵn sàng giúp cho Tiêu công tử gá nghĩa se duyên. Nhưng bốn Trang chủ cũng có điều kiện đặt ra với công tử.

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Trang chủ cứ nói.

- Hẳn Tiêu công tử biết trên đời này chẳng có việc gì mà người làm không cho ai hết.

- Tại hạ biết điều đó. Chẳng có ai làm việc không công cho ai cả. Nếu như Trang chủ giúp được tại hạ, tại hạ sẵn sàng bồi hoàn ngàn lượng cho Trang chủ.

Hạc Tiên trang chủ Đào Giao Vũ khoát tay :

- Không... Ngàn lượng bốn Trang chủ không cần đâu... Ngay cả bí kiếp võ công của công tử, bốn công tử cũng không cần. Mặc dù võ công của Tiêu công tử hiện thời đã vang danh trong giới võ lâm, đến tận tai bốn Trang chủ.

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Thế Trang chủ cần gì à.

Đào Giao Vũ vỗ tay. Cái vỗ tay của y rất nhẹ chỉ phát ra âm thanh vừa lọt vào tai Tiêu Lâm nhưng bầy hồng hạc như thể nghe tiếng vỗ tay của y mà xôn xao hẳn lên. Đào Giao Vũ vỗ tay một lần nữa. Nhưng như thế đó là hiệu lệnh của Giao Vũ truyền đến bầy hồng hạc khiến chúng kết thành từng đôi giang rộng hai cánh như múa để cho Tiêu Lâm và Giao Vũ thưởng lãm.

Ngắm nhìn bầy hồng hạc xòe cánh nhún nhảy như múa trên bãi cạn, Hạc Tiên trang chủ từ tốn nói :

- Bốn Trang chủ có quy lệ riêng của mình chỉ cần Tiêu công tử trụ được trên bãi cạnh này qua ba hiệp đấu với bốn Trang chủ. Cho dù Tiêu công tử yêu cầu bốn trang se nợ duyên tình với đương kim Hoàng hậu hay bất cứ người nào trên đời này, bốn trang cùng sẽ làm, làm bằng được. Nhưng ngược lại nếu Tiêu công tử không trụ được ba hiệp thì phải chịu sự se duyên gá nghĩa của bốn Trang chủ.

Tiêu Lâm cau mày :

- Đó là lệ của Trang chủ?

Giao Vũ nhìn lại chàng gật đầu :

- Đó là cái lệ của bốn trang.

Giao Vũ chỉ bầy hồng hạc :

- Tiêu công tử nhìn xem, bầy hồng hạc có đẹp không?

Tiêu Lâm giả là cười, gật đầu :

- Chắc bầy hồng hạc kia đã được Trang chủ huấn luyện?

- Bốn Trang chủ không phủ nhận điều đó.

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Tiêu Lâm mạn phép hỏi Trang chủ.

- Có điều gì, công tử cứ hỏi.

Tiêu Lâm lưỡng lự nói :

- Nếu như Tiêu Lâm không trụ nổi trong ba hiệp không biết Đào trang chủ sẽ gá nghĩa nợ duyên cho Tiêu Lâm với ai.

Đào Giao Vũ phá lên cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói :

- Tiêu công tử. Bốn Trang chủ không quan tâm đến người công tử định se duyên kết tình là ai, bởi vì bốn Trang chủ nghĩ kẻ có duyên tất có nợ. Mà có nợ thì hẳn sẽ sinh tình. Có tình có nợ có duyên là ba yếu tố để kết thành sợi tơ hồng trăm năm không đứt. Chính vì thế Tiêu công tử cũng đừng hỏi bốn

trang se duyên công tử với ai, người nào. Điều cốt lõi là hãy nghĩ đến chữ duyên, chữ nợ chữ tình.

Tiêu Lâm ôm quyền nói :

- Trang chủ dạy rất đúng, nhưng tại hạ sợ khi nhận lời của Trang chủ thì người Trang chủ gả nghĩa lại không duyên phận với Tiêu Lâm.

Đào Giao Vũ nhìn chàng mỉm cười nói :

- Tiêu công tử. Phàm có duyên, có nợ, có tình thì bốn Trang chủ mới gả nghĩa. Nếu không duyên không nợ không tình, bốn Trang chủ không gả nghĩa trăm năm cho công tử đâu.

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Trang chủ. Có thể cho tại hạ thời gian suy nghĩ không.

Đôi chân mày của Đào Giao Vũ nhíu lại. Y trang trọng nói :

- Sao lại suy nghĩ. Tiêu công tử đã đến Hạc Tiên trang tất đã có chủ định từ trước. Chủ định của công tử là muốn se duyên với người mình để tâm đến, để tình đến. Có chủ định trước mới đến Hạc Tiên trang thỉnh cầu bốn Trang chủ giờ sao lại thốt ra lời nói cần có thời gian suy nghĩ chứ?

Câu nói này của Hạc Tiên trang chủ khiến Tiêu Lâm không khỏi bối rối.

Thấy vẻ bối rối của chàng, Đào Giao Vũ mỉm cười nói :

- Tiêu công tử đừng nói với bốn trang, là đến Hạc Tiên trang chỉ để thăm chứng lời nói của Thảo Linh cô nương nào đó. Nếu như công tử có ý đó thì đã xem thường Đào Giao Vũ này.

Y mỉm cười từ tốn nói tiếp :

- Tiêu công tử nói để công tử suy xét và quyết định. Bốn Trang chủ không thích người ta xem thường mình. Cho dù người đó là võ lâm Minh chủ hay Tứ Đỉnh Thiên Can.

Tiêu Lâm nghe Giao Vũ thốt ra câu này cũng phải bần chồn. Chàng miễn cưỡng nói :

- Tại hạ không dám xem thường Trang chủ.

Giao Vũ ôn nhu nói :

- Nếu công tử không xem thường bốn Trang chủ thì phải tiếp nhận lời đề nghị của bốn Trang chủ.

- Nói như Trang chủ, đã đến Hạc Tiên trang thì phải theo những qui lệ của trang.

- Không sai. Hẳn Tiêu công tử biết câu nhập gia tùy tục của cổ nhân.

- Tại hạ biết câu này.

Giao Vũ gật đầu.

- Nếu Tiêu công tử biết câu này, và không xem thường bốn Trang chủ thì sẽ nhận lời của bốn Trang chủ.

Tiêu Lâm lúng túng nói :

- Tại hạ chỉ sợ...

Đào Giao Vũ khoát tay, cướp lời Tiêu Lâm :

- Nếu sợ thì Tiêu công tử đã không đến đây. Vì chữ tình người ta bất chấp gian nguy kia mà.

Tiêu Lâm ôm quyền nói :

- Trang chủ đã quyết định như vậy rồi Tiêu Lâm phải chấp nhận theo thịnh ý của Trang chủ.

- Tốt lắm.

Đào Giao Vũ vỗ tay một tiếng.

Một cánh hồng hạc từ trong biệt trang, mở ngậm một sợi dây tơ hồng, có cột một tình rượu nhỏ xuất hiện, là đã bay đến gian phong xá. Cánh hồng hạc nhẹ nhàng đáp xuống gian phong xá.

Đào Giao Vũ lấy sợi dây tơ hồng buộc tỉnh rượu nhỏ rồi nhìn Tiêu Lâm từ tốn nói :

- Rượu Uyên ương, bồn Trang chủ mời công tử.

Không cần Tiêu Lâm có đồng ý hay không, Đào Giao Vũ mở nắp tịnh rượu rồi dùng nắp tịnh rượu như một chiếc chung, rót đầy rượu rồi tự uống. Sau đó rót rượu đầy nắp trao qua tay Tiêu Lâm.

Nhận chung rượu bằng nắp tịnh bình.

Tiêu Lâm lưỡng lự.

Giao Vũ nói :

- Tiêu công tử đừng sợ đây là rượu độc.
- Trang chủ đã uống trước rồi, tại hạ còn sợ gì rượu độc.

Giao Vũ gật đầu.

- Bồn Trang chủ khâm phục hào khí của công tử. Mời công tử.

Đã lỡ thốt ra câu nói đó rồi, giờ Tiêu Lâm chẳng thể nào rút lại được. Chàng nghĩ thầm :

- “Sao ta đại dột chui đầu vào Hạc Tiên trang để làm gì. Cũng tại vì mình tò mò về con người này. Nếu đây là rượu độc thì khổ cho mình rồi”.

Càng suy nghĩ càng bối rối vô cùng.

Giao Vũ nói :

- Đây là Uyên Ương tửu... Không phải ai ai muốn uống cũng được đâu.
- Tại hạ uống.

Tiêu Lâm miễn cưỡng uống chén rượu đó. Khi rượu trôi vào cổ họng chàng. Trước cảm nhận rõ mồn một một mùi thơm, lẫn vị nóng, cay và nồng của Uyên Ương tửu lan nhanh khắp châu thân mình. Cùng với cảm giác đó, chàng cảm thấy sáng khoái cực kỳ.

Giao Vũ mỉm cười :

- Tiêu công tử cảm nhận thế nào.

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Hào tửu Uyên Ương tửu của Trang chủ quả là độc nhất vô nhị hiếm có trên đời này. Nếu so sánh thì tại hạ dám khẳng định chẳng có thứ rượu nào ngon hơn rượu Uyên Ương tửu.

Giao Vũ phá lên cười :

- Tiêu công tử quả khen... Quá khen.

Y chỉ ra ngoài bãi cạn :

- Mời Tiêu công tử.
- Cung kính không bằng tuân mệnh.

Tiêu Lâm nói xong thi triển luôn “Hành Tẩu Di Hình bộ” thoát ra ngoài gian phong xá rồi nhẹ nhàng hạ thân trên một phiến đá. Chàng ôm quyền hướng về Đào Gia Vũ :

- Trang chủ... Chi ba hiệp thôi đấy nhé.
- Bồn Trang chủ không bao giờ làm sai qui lệ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Hư ảo khôn lường

Đứng trên phiến đá vừa đủ đặt hai bàn chân. Tiêu Lân trông thật thần nhiên ung dung tự tại. Với dung tướng của Hạc Tiên trang chủ Đào Giao Vũ, Tiêu Lân nghĩ thầm :

- “Đào Giao Vũ không thể là đối thủ của Tiêu Lân. Không chỉ ba hiệp mà trăm hiệp Trang chủ cũng khó mà đánh bật được Tiêu Lân rời khỏi phiến đá này chứ đừng nói buộc tại hạ phải ra khỏi bãi cạn”.

Ý niệm kia còn động trong đầu Tiêu Lân thì Đào Giao Vũ vỗ mạnh ba cái. Ba âm thanh khô khốc phát lên :

Bốp... Bốp... Bốp...

Bầy hồng hạc đồng loạt đập cánh lao vút lên bầu trời xanh thẳm. Chúng múa lượn rồi kết thành một vòng tròn trông rất đẹp mắt. Bầy hồng hạc chuyển từ hình vòng tròn xếp lại thành một đường thẳng tắp. Rồi từ trên cao vùn vụt lao xuống. Chính sự lao xuống của bầy hồng hạc khiến Tiêu Lân phải chú nhãn nhìn chúng.

Đang chao xuống, bầy hồng hạc lại vụt bay lên cao ngược trở lại. Cách chúng hợp lại và chao lượn trông thật đẹp không có một họa nhân nào khả dĩ phóng bút họa lại được.

Bầy hồng hạc vừa chiếm lĩnh tầng không gian thì Hạc Tiên trang chủ Đào Giao Vũ từ trong phong xá, với đôi cánh tay giang rộng lao vút lên không trung.

Kinh công của Đào Giao Vũ khiến Tiêu Lân không khỏi sửng sờ kinh ngạc. Chàng có cảm tưởng y đang biến thành một cánh hạc lao vút lên bầu trời.

Bầy hồng hạc bầu lấy Đào Giao Vũ, như thể giúp hắn được tự do tung lượn giữa không trung. Hiện tượng kỳ dị kia khiến Tiêu Lân vô cùng thích thú.

Chàng nghĩ thầm :

- “Nếu thắng trận này, ta phải buộc Đào Giao Vũ truyền thụ lại cách luyện hồng hạc”.

Ý niệm kia còn động trong đầu chàng thì Hạc Tiên trang chủ tợ cánh chim hạc lao vụt xuống Tiêu Lân. Hai bàn tay của gã vươn ra với mười chiếc vuốt chẳng khác gì vuốt chim ưng. Từ mười đầu ngón tay mười đạo chỉ khí kết thành một màn lưới thiên la địa võng chụp thẳng xuống chàng.

Tiêu Lân gần như chẳng còn sự lựa chọn ngoài mỗi cách là phải đón thẳng đỡ thẳng vào màn chỉ khí trào công của đối phương. Mặc dù chàng có ý định dùng “Hành Tẩu Di Hình bộ” né tránh, nhưng những đạo chỉ kia đến quá nhanh không để cho Tiêu Lân thực hiện ý định đó.

Tiêu Lân dùng đến tám thành công lực phát tác Phách Không chỉ đón thẳng đỡ thẳng vào màn chỉ khí.

Những tiếng sấm không ngừng vang lên. Cứ mỗi một tiếng sấm nổ thì chàng như thể bị búng lên khỏi mặt đất đẩy về sau non hai bộ. Liên tục mười tiếng sấm chũng, Tiêu Lân phải thối liền hai mươi bộ. Khi chàng trụ thân được thì còn cách đường ranh giữa bãi cạn với bờ đất liền không đầy một trượng.

Vừa kinh ngạc vừa hốt hoảng, Tiêu Lân toan lách bộ để lao về phía trướcặng cách ly ra khỏi ranh giới phân chia bãi cạn với bờ đất. Nhưng một lần nữa chàng lại bỏ ý định khi thấy Đào Giao Vũ đứng một chân trên một phiến đá, hai tay giang rộng chẳng khác nào một con hạc đang xòe cánh. Chân trái co lên. Thế tấn của gã trông thật ngộ nghĩnh buộc Tiêu Lân phải chú nhãn đến.

Đào Giao Vũ nói :

- Công tử đã qua được hiệp thứ nhất. Đây là hiệp thứ hai.

Tiêu Lân nghĩ thầm trong đầu :

- “Bồn thiếu gia để cho Trang chủ chiếm thượng phong”.

Ý niệm đó trôi qua, Tiêu Lân cao giọng nói :

- Hiệp thứ hai đến lượt tại hạ.

Chàng vừa nói vừa thi triển “Hành Tẩu Di Hình bộ” lướt đến Đào Giao Vũ. Đồng thời phối hợp với Hấp Tinh Đại Tà công. Hai đạo xoáy kinh phát ra chụp đến Trang chủ Đào Giao Vũ.

Tiêu Lân chủ động trước, nhưng xem chừng không có vẻ gì khả trương. Y vẫn giữ thế tấn như một con hạc không lỏ.

Tiêu Lân nghĩ thầm :

- “Chắc chắn người không biết uy lực qua Hấp Tinh Đại Tà công nên dừng dừng như vậy. Khi người biết thì người sẽ hối tiếc nhưng tất cả đã muộn rồi”.

Ý tưởng đó còn đọng trong đầu chàng thì đạo Hấp Tinh Đại Tà công cuốn tới Đào Giao Vũ.

Tiêu Lân những tưởng y chẳng có phản xạ gì, ngoại trừ hai cánh tay vụt xếp lại như cánh chim, án ngữ phía trước.

Tiêu Lân nói :

- Trang chủ thua chắc rồi.

Vừa thốt ra câu nói đó, Tiêu Lân phải há hốc miệng kinh ngạc tới cùng. Chàng có cảm tưởng thân ảnh của Đào Giao Vũ phiêu bồng tợ một cánh chim lướt trên hai đạo xoáy kinh Hấp Tinh Đại Tà công, lướt thẳng tới mình. Sự biến hóa ngoài sự tiên liệu của Tiêu Lân khiến chàng phải lúng túng và bối rối.

Chưa kịp tìm ra phương cách đối phó thì đối trào công liên hoàn của Đào Giao Vũ thộp tới chàng nhanh không thể tưởng. Một cái thộp của Hạc Tiên trang chủ Đào Giao Vũ đều tiềm ẩn uy lực thần kỳ. Mặc dù đã được Tuệ Thiện pháp chủ đại sư truyền công lực nhưng Tiêu Lân buộc phải phân chia nội lực qua hai bàn tay để tiếp nhận những thế ung trào liên hoàn của đối phương.

Àm... Âm... Âm... Âm...

Sau bốn tiếng sấm chưởng Tiêu Lân phải lui lại bốn bộ. Chàng vừa trụ tấn thì Đào Giao Vũ không khác nào một cánh chim hạc từ trên cao lao thẳng xuống. Cùng với đà lao xuống như vũ bão đó, một đạo khí kinh đồn tới Tiêu Lân.

Tiêu Lân rùn tấn đón lấy đạo khí công uy mãnh của đối phương.

Àm...

Chàng những tưởng như mình biến thành một chiếc lá bị cuốn phăng đi bởi một cơn lốc khổng lồ. Có một chiếc bóng lướt ngang đỡ lấy chàng.

Tiêu Lân thở phào một tiếng nhưng khi nhìn lại mới nhận ra người đỡ lấy chàng không cho ngã xuống lại chính là Hạc Tiên trang chủ Đào Giao Vũ.

Y chấp tay sau lưng nhìn Tiêu Lân.

- Tiêu công tử mặc dù chịu được ba hiệp của bốn Trang chủ nhưng lại bị đánh bật ra khỏi bãi cạn... Tiêu công tử đã thua bốn Trang chủ.

Tiêu Lân lúng túng. Chàng ôm quyền gượng nói :

- Tại hạ không ngờ võ công của Trang chủ lại cao ninh và huyền ảo như vậy.

Tiêu Lân ôm quyền xá :

- Bái phục... Bái phục.

Hạc Tiên trang chủ Đào Giao Vũ khoát tay nói :

- Bốn Trang chủ không tiếp nhận lời khách sáo đầu môi chót lưỡi. Bốn Trang chủ chỉ yêu cầu công tử thực hiện đúng những lời giao ước của mình.

Nghe Đào Giao Vũ thốt ra câu nói này, Tiêu Lân càng lúng túng hơn.

Chàng giả lá cười nói :

- Nam tử hán, nhất ngôn cửu đỉnh. Tại hạ không quên lời nói đó. Thế Trang chủ định gá duyên cho tại hạ với người nào?

- Rồi công tử sẽ biết. Tiêu công tử hãy theo bốn Trang chủ vào trong.

Hai người rời bãi cạn quay vào đại đường chính sảnh Hạc Tiên trang.

Lão trượng Âu Thừa từ trong bước ra đón hai người. Trang chủ Đào Giao Vũ nhìn lão nô từ tốn nói :

- Lão Tổng quản. Chuẩn bị cho Tiêu công tử gá nghĩa se tơ.

- Lão phu sẽ làm ngay.

Lão Âu nhìn Tiêu Lân :

- Mời công tử theo lão nô.

Tiêu Lân nhìn lại Đào Giao Vũ. Chàng nhận ra nụ cười mỉm đầy ý nhị hiện trên hai cánh môi Đào Giao Vũ. Một nụ cười của nữ nhân vừa là lời gợi tình vừa có cái gì đó rất là bí ẩn.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Tại hạ sẽ gặp lại Trang chủ.

Tiêu Lân theo lão Âu đến một gian biệt phòng.

Bước vào biệt phòng, Tiêu Lân nhận ra đã có sẵn một bồn nước pha sẵn hương hoa để ngay chính giữa.

Lão Âu chỉ bồn nước :

- Mời Tiểu công tử.

Chàng nheo mày nhìn lão Âu nói :

- Hình như lão trượng pha sẵn bồn nước này cho tại hạ.

- Không sai.

Đôi chân mày của Tiêu Lân nhíu lại :

- Nói như thế, lão trượng biết tại hạ sẽ là người thua Đào trang chủ.

Âu Thừa nhỏ giọng đáp lời chàng :

- Thua hay thắng là do trời. Lão phu không có ý kiến gì.

- Nhưng lão pha nước sẵn tất đã biết tại hạ là kẻ thua.

- Tiêu công tử không thể thắng được Đào trang chủ.

Lão chỉ bồn nước :

- Tiêu công tử hãy tắm rửa và thay y phục. Lão phu để sẵn phục cho công tử thay. Khi nào xong sẽ có người đưa công tử đến Uyên Ương phòng.

Lão ôm quyền toan lùi bước nhưng Tiêu Lân gọi lại :

- Lão tiền bối...

Lão Âu dừng bước quay lại :

- Công tử có điều gì chỉ giáo lão nô.

- Tại hạ muốn biết Đào trang chủ muốn se duyên tại hạ với ai.

- Đến Uyên Ương phòng tất công tử sẽ biết.

- Tiêu Lân không được quyền biết trước sao?

Lão vuốt râu nhìn chàng :

- Duyên nợ thì ai biết được nào.

Lão ôm quyền :

- Lão nô cáo lui.

Tiêu Lân khoát tay :

- Tiền bối cho tại hạ hỏi thêm một câu nữa.

- Công tử muốn hỏi gì?

Tiêu Lân lưỡng lự rồi hỏi :

- Tiền bối có thể cho văn bối biết Hạc Tiên trang chủ là nữ nhân hay là nam nhân?

Lão vuốt râu nhìn chàng, ôn nhu nói :

- Công tử muốn nghĩ sao cũng được.

Lão nói rồi quay bước đi thẳng ra khỏi cửa biệt phòng.

Tiêu Lân nheo mày. Chàng lắc đầu :

- Bỏ quách tất cả... Tắm trước rồi tính sau. Chẳng biết chuyện gì sắp xảy ra với mình...

Tiêu Lân ngẫm mình trong bồn nước đã pha hương hoa. Chàng miên man nhớ lại Hạc Tiên trang chủ Đào Giao Vũ mà lắc đầu tự nhủ thầm với mình :

- “Đào Giao Vũ nhất định là nữ nhân giả dạng nam nhân. Nhưng nói y là nữ nhân cũng không đúng. Bởi cá tính của y có cái gì đó rất ngộ. Chẳng biết gã này là nữ hay nam nhân đây. Còn chẳng biết gã se duyên với ta cho ai nữa”.

Những ý niệm mông lung cứ trôi qua trong đầu. Càng suy nghĩ, Tiêu Lân càng cảm thấy tò mò và thắc mắc, nhưng chẳng tìm được những lời lý giải nào cho sự thắc mắc và tò mò của chàng.

Có tiếng gõ cửa.

Tiêu Lân nói :

- Chờ một chút.

Tiêu Lân vận bộ trang phục mới. Bộ trang phục được may bằng thứ gấm Hàng Châu. Một thứ gấm hiếm có không phải ai cũng có thể mua được. Bộ trang phục lại rất vừa vặn với chàng.

Chàng vừa vận lại trang phục vừa nghĩ thầm :

- “Trong Hạc Tiên trang có nhiều điều quái lạ. Ta cứ tưởng như tất cả đều đã được sắp xếp sẵn để chờ mình đến thôi”.

Tiêu Lân bước ra mở cửa. Người bước vào biệt phòng của chàng, càng khiến cho Tiêu Lân sững sờ hơn. Người bước đến biệt phòng của chàng là Triệu Uyển Nhi.

Gặp lại Uyển Nhi. Tiêu Lân cứ tròn mắt nhìn nàng.

- Cái con khi gì thế này.

Uyển Nhi cũng nhìn Tiêu Lân gần như không chớp mắt. Tất cả vẻ ngạc nhiên lộ rõ trên mặt nàng.

Tiêu Lân vội vã đóng cửa lại. Kéo Uyển Nhi về phía góc biệt phòng.

Tiêu Lân nói :

- Uyển Nhi... Sao nàng lại có mặt ở đây?

Uyển Nhi nhìn Tiêu Lân gần như không chớp mắt. Thậm chí Tiêu Lân còn có thể nhận ra vẻ hoài nghi trong mắt nàng.

Mãi một lúc Uyển Nhi mới nói :

- Công tử có phải là Tiêu... Tiêu Lân gia sư của Đào Viên thôn.

Tiêu Lân cau mày :

- Uyển Nhi tiểu thư còn hỏi nữa. Không phải ta thì còn ai vào đây nữa. Chẳng lẽ có hai người giống nhau như hai giọt nước à. Chuyện đó không có đâu.

Tiêu Lân vỗ nhẹ vào vai Uyển Nhi :

- Sao Triệu Uyển Nhi vẫn chưa nhận ra Tiêu Lân à. Nàng còn nhớ lần cuối ta gặp nàng không? Tại Đào Viên thôn đó. Lần đó nàng đến Đào Viên thôn chủ đích hỏi tội Tiêu Lân về cái tội rao giảng bài thi phú Thạc Thử.

Uyển Nhi cứ nhìn Tiêu Lân lắng nghe từng lời nói của chàng những tưởng như muốn nuốt lấy từng chữ thốt ra từ miệng chàng.

Tiêu Lân nói dứt câu thì Uyển Nhi chợt ôm chầm lấy chàng :

- Đúng là huynh rồi... Đúng là huynh rồi.

Nàng vừa nói mà lệ cứ tuôn ra nhiều xuống làm ướt cả ngực áo Tiêu Lân. Tiêu Lân vỗ về Uyển Nhi, nói :

- Tiểu thư... Đừng khóc nữa nào.

Chàng diu Uyển Nhi đến ghế, ép nàng ngồi xuống.

Uyển Nhi ngọt ngào nói :

- Tiêu huynh sao có mặt ở đây?
- Tiêu Lâm sẽ nói sau. Còn nàng cho ta biết... Tại sao nàng cũng có mặt ở đây.

Sắc diện Uyển Nhi ửng hồng. Nàng lí nhí nói :

- Sau khi Đào Viên thôn bị thảm sát không một ai sống sót. Uyển Nhi quyết định đi tìm Tiêu ca, bởi trong những người chết tại Đào Viên thôn không có huynh.
- Lúc Đào Viên thôn bị thảm sát, huynh đang có mặt tại Dương Châu với lão ăn mày mà tiểu thư đã gặp đó.
- Thế mà người ta đồn đãi chuyện thảm sát Đào Viên thôn do huynh phát cuồng tạo ra.
- Ai mà ác mồm ác miệng vậy chứ. Tiêu Lâm là người của Đào Viên thôn lại đi giết người Đào Viên thôn sao? Thế nàng có tin không?

Uyển Nhi lắc đầu :

- Uyển Nhi không tin.

Tiêu Lâm cướp lời nàng :

- Thế sao nàng lại có mặt ở đây?

Uyển Nhi cúi mặt nhìn xuống mũi hài :

- Uyển Nhi đi tìm Tiêu huynh.
- Tiểu thư đi tìm Tiêu Lâm?

Nàng gật đầu. Buông một tiếng thở dài :

- Ý trời bắt Uyển Nhi phải chịu số phận này.
- Số phận này là số phận nào?

Uyển Nhi ngẩng lên nhìn chàng :

- Muội nghe thiên hạ đồn đại Hạc Tiên trang có thể giúp người ta se duyên nếu tìm đến... Và cuối cùng thì chịu chịu làm thân hầu nữ trong Hạc Tiên trang.
- Nàng cũng giao thủ với Đào Giao Vũ trang chủ?
- Uyển Nhi không giao thủ với Đào Giao Vũ trang chủ mà đánh với một con chim hạc. Nhưng chỉ một con chim hạc thôi, cũng đủ buộc muội phải bước ra khỏi bãi cạn chịu thua, nếu không muốn nó dùng những chiếc móng nhọn phá nát chân diện và móc hai mắt.

Tiêu Lâm cau mày :

- Còn Tiêu Lâm thì đánh thua Đào Giao Vũ.

Tiêu Lâm nhìn Uyển Nhi :

- Sao nàng tìm ta?

Đôi lông mày của Uyển Nhi ửng hồng :

- Muội muốn nhờ Hạc Tiên trang chủ se duyên...
- Se duyên... Tiểu thư yêu ai mà muốn Trang chủ se duyên... Người đó hẳn là nơi của quan trường.

Uyển Nhi lắc đầu :

- Nói ra bây giờ thì cũng quá muộn rồi. Uyển Nhi không nói nữa. Tất cả là số phận.

Tiêu Lâm chất lưỡi lắc đầu. Chàng hỏi :

- Tiểu thư đã thua. Nên buộc phải chấp nhận sự se duyên của Hạc Tiên trang chủ Đào Giao Vũ?

Nàng gật đầu.

- Vậy y đã se duyên nàng với ai... Người đó được chứ?

Uyển Nhi bậm môi. Nàng lí nhí nói :

- Người mà Đào Giao Vũ Trang chủ se duyên nợ cho Uyển Nhi là một người rất kỳ quặc. Nam không ra nam, nữ không ra nữ.

Uyển Nhi nghiêm giọng nói :

- Rồi Tiêu Lâm huynh cũng sẽ như Uyển Nhi thôi.

- Tại sao Tiêu Lâm lại như nàng?

- Bởi vì Tiêu huynh sắp se duyên với... với...

Nàng ngập ngừng bỏ lửng câu nói giữa chừng. Tiêu Lâm hồi thức nàng :

- Uyển Nhi tiểu thư... Tiểu thư cho biết Đào Giao Vũ sẽ se duyên Tiêu Lâm cho người nào?

Uyển Nhi toan mở miệng nói thì lão nô Âu Thừa bước vào. Lão cau mày nhìn Uyển Nhi.

Uyển Nhi cúi mặt bước về sau một bộ chẳng khác nào một hầu nữ chấp nhận số phận mình.

Tiêu Lâm giả là nhìn lão Âu...

- Âu tiên bối... Tại hạ còn chưa xong. Tại hạ còn phải sửa soạn đôi chút nữa.

Lão Âu nhìn Uyển Nhi :

- Nha đầu ra ngoài đi.

Tiêu Lâm khoát tay :

- Không không... Tại hạ cần Uyển Nhi cô nương giúp cho tại hạ.

Lão Âu vuốt râu nói :

- Công tử như thế được rồi... Không cần phải sửa soạn quá lâu. Trang chủ đang chờ công tử... Mời công tử.

- Lão nô đi trước đi.

Lão miễn cưỡng từ từ.

Tiêu Lâm nghiêm giọng nói :

- Lão không nghe Tiêu Lâm nói à?

Lão khẽ gật đầu :

- Lão ra ngoài đợi công tử.

Nhìn Uyển Nhi, lão nói

- Nha đầu theo ta.

Uyển Nhi bước theo lão. Tiêu Lâm muốn cản lại cũng không được. Uyển Nhi và lão nô Âu Thừa đi rồi. Tiêu Lâm mới chấp tay sau lưng suy nghĩ mông lung. Chẳng lẽ Uyển Nhi muốn nói gã biến thái nửa nam nửa nữ kia là Đào Giao Vũ cũng là kẻ đáng để mình chú nhãn đến, có điều gì rất bí ẩn sau lưng đây.

Ngồi một mình trong gian Uyên Ương phòng, Tiêu Lâm đã tọng hết một lúc cả vò rượu hai cân.

Cửa dịch mở, một người vận lễ phục tân nương đầu phủ khăn lụa đào bước vào. Tiêu Lâm quan sát người đó từ đầu tới chân. Chàng nhỏ nhẹ nói :

- Quý cô nương là người mà Đào trang chủ định se tơ cho tại hạ?

Nàng gật đầu nhỏ nhẹ đáp :

- Vâng à... Đêm nay chính là đêm se duyên cho chàng và thiếp.
- Để ta nhìn qua mặt nàng xem chúng ta có duyên có nợ và có tình đúng như Đào trang chủ nói hay không?

Tiêu Lân vừa nói vừa bước đến giờ mệnh lụa đỏ phủ mắt vị cô nương đó.

Chàng không thể tin vào mắt mình bởi khuôn mặt kia chính là khuôn mặt tao nhã, khả ái của Đào Giao Vũ Trang chủ Hạc Tiên trang.

Tiêu Lân sững sờ nhìn Đào Giao Vũ. Chàng miễn cưỡng nói :

- Tiêu Lân có nằm mơ không nhỉ?

Đào Giao Vũ nhìn Tiêu Lân mỉm cười ôn nhu nói :

- Sao Tiêu huynh lại nói nằm mơ?
- Ta không nằm mơ ư.
- Tất nhiên là không rồi.
- Vậy đây là rất thật.
- Đúng... Rất thật... Chẳng có gì đâu mà mơ. Người mà Đào Giao Vũ se duyên với huynh chính là Đào Giao Vũ. Không mơ mà rất thật, và Tiêu huynh cũng đừng ngạc nhiên bởi chúng ta có duyên có nợ và có tình.

Tiêu Lân mỉm cười nói :

- Tiêu Lân không ngờ mình lại có duyên có tình và có nợ với Trang chủ.

Khuôn mặt khả ái của Hạc Tiên trang chủ Đào Giao Vũ thoát sa sầm. Giao Vũ mặc dù biểu lộ sự bất nhẫn của mình qua vẻ mặt nhưng lại từ tốn nói :

- Tiêu Lân sao lại không ngờ?

Tiêu Lân giả là cười :

- Không chỉ thế thôi mà còn ngạc nhiên nữa đó. Bởi một người cao quý như Trang chủ đây thế mà lại có duyên phận với một gã lãng tử như Tiêu Lân thì đúng là chuyện quá ư bất ngờ rồi.

Chàng vừa nói dứt câu thì Giao Vũ phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của y nghe thật trong và thánh thót. Y vừa cười vừa nói :

- Tiêu Lân sẽ còn nhiều điều bất ngờ và thú vị nữa. Nhưng tựu trung Giao Vũ chỉ muốn hỏi Tiêu huynh... Chàng có giữ lời giao ước với Giao Vũ không?

Tiêu Lân khoanh tay trước ngực nhìn Giao Vũ :

- Trang chủ nghĩ xem Tiêu Lân có giữ lời hứa không?

Giao Vũ chau mày lưỡng lự rồi nói :

- Giao Vũ nghĩ Tiêu huynh giữ lời nói của mình.

Tiêu Lân khẽ gật đầu :

- Hay... Rất đúng... Nam tử hán đại trượng phu phải giữ lời của mình chứ. Huống chi giữa Tiêu Lân và Trang chủ lại là lời giao ước. Đã giao ước thì phải giữ không thể nào nói rồi lại không giữ. Tiêu Lân nói như thế đúng không nào?

Giao Vũ ngược đôi chân mày vòng nguyệt được trau chuốt cẩn thận, nên cong chẳng khác gì hai chiếc lá liễu cong vút. Y nói :

- Chỉ mới giao kiến, Giao Vũ đã biết Tiêu huynh là người trượng phu, trọng lời nói của mình. Tiêu huynh sẽ nhận được rất nhiều từ Giao Vũ.

Giao Vũ vừa nói vừa cời sợi dây có đính một hạt Huyết châu đặt vào tay Tiêu Lân :

- Giao kiến loan phòng, Giao Vũ tặng cho Tiêu huynh hạt Huyết châu này.

Tiêu Lân cầm lấy viên Huyết châu, đưa lên trước mặt ngắm nhìn. Chàng ngắm nhìn hạt Huyết châu mà lại nghĩ thầm :

- “Chẳng biết y là nữ nhân hay là nam nhân đây. Nếu y là nam nhân thì cuộc trao duyên hôm nay có ý gì nhĩ. Chẳng lẽ y lại dùng đến trò Hấp Tinh đại pháp của Chu Tuyết Ngọc”.

Chàng lắc đầu để xua đi những ý tưởng vơ vẩn, quái dị trong đầu mình.

Thấy Tiêu Lân lắc đầu, Giao Vũ nói :

- Sao Tiêu huynh lại lắc đầu?

- Lắc đầu là cổ tật của Tiêu Lân khi thấy báu vật đẹp như hạt Huyết châu này.

Nhìn lại Giao Vũ, Tiêu Lân nói :

- Ngoài vẻ đẹp tuyệt vời ra, hẳn hạt Huyết châu còn có công năng gì đó.

Giao Vũ gật đầu :

- Nếu chỉ đẹp thôi, Giao Vũ đã không tặng cho chàng đâu. Mà nó ví như báu vật đem đến sự may mắn cho huynh.

- Ý của Trang chủ là sao?

Giao Vũ mỉm cười nói :

- Thái A bảo nổi tiếng trong giang hồ cũng nhờ hạt Huyết châu này đó.

Tiêu Lân nheo mày :

- Tiêu Lân không hiểu ý Trang chủ.

- Tiêu huynh không biết mới không hiểu thôi. Hạt Huyết châu của Thái A bảo giúp cho người sở hữu nó có thể trị nội thương trong một thời gian rất ngắn. Chính vì có được hạt Huyết châu này mà Thái A bảo mới được võ lâm Minh chủ trọng thị vô cùng.

Tiêu Lân nhìn lại hạt Huyết châu :

- Quả là hiếm... Quả là hiếm. Thế sao hạt Huyết châu của Thái A bảo lại ở trong tay Đào trang chủ... Một báu vật hiếm có như thế này thì Thái A bảo đâu thể giao không cho Trang chủ được...

- Tiêu huynh nói rất đúng. Thái A bảo chẳng bao giờ trao Huyết châu cho Giao Vũ đâu mà Giao Vũ đoạt nó đấy.

- Đoạt hạt Huyết châu của Thái A bảo. Nói vậy thì vụ huyết sát hồi đó xảy ra tại Thái A bảo đó...

Tiêu Lân bỏ lửng câu nói giữa chừng. Chàng nhìn Giao Vũ chăm chăm, nói tiếp :

- Phải chăng chính Giao Vũ tạo ra?

Giao Vũ mỉm cười :

- Không sai.

Tiêu Lân tròn mắt nhìn Giao Vũ :

- Giao Vũ tạo ra huyết sát cho Thái A bảo?

- Đúng.

Tiêu Lân chìa hạt Huyết châu đến trước mặt Giao Vũ :

- Chỉ vì hạt Huyết châu này?

Y lại gật đầu.

Tiêu Lân thở hắt ra một tiếng rồi nói :

- Thế Đào Giao Vũ có biết chính vì việc làm của Giao Vũ mà Tiêu thúc thúc và Tiêu gia bị hàm oan. Tất cả người võ lâm, nhất là những bằng hữu của Thái A bảo đều nghi oan cho Tiêu thúc thúc và Tiêu gia. Họ chỉ muốn truy sát Tiêu Lân, lấy mạng Tiêu Lân để trả thù cho Thái A bảo.

Tiêu Lân trang trọng nói :

- Chắc chắn Đào trang chủ biết chuyện này.

Giao Vũ phá lên cười :

- Tất nhiên là biết rồi... Nhưng đó là chuyện của Tiêu Lân và người không can dự gì đến Giao Vũ.

- Giao Vũ làm sao mà lại nói là không can dự.

- Giao Vũ đồng ý với Tiêu huynh mình tàn sát Thái A bảo để đoạt Huyết châu. Còn thiên hạ nghĩ ai tàn sát cũng được mà.

- Nghĩa là Giao Vũ làm rồi chẳng quan tâm đến những việc mình đã làm. Thậm chí việc làm đó có tạo ra oan cảnh như thế nào cũng được.

Giao Vũ gật đầu :

- Tính của Giao Vũ là như vậy đó.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Bái phục... Bái phục...

Giao Vũ chau mày nhìn chàng :

- Có cái gì mà Tiêu huynh bái phục Tiêu Lân.

- Bái phục vì sự bàng quang đến lạnh lùng của Giao Vũ. Trên đời này có những kẻ lạnh lùng và bàng quang, nhưng chưa từng thấy một người nào có sự đứng đưng và bàng quang như Đào Giao Vũ.

- Thế Tiêu huynh có ngạc nhiên không?

Tiêu Lân gật đầu :

- Sự bàng quang của Giao Vũ khiến Tiêu Lân phải ngạc nhiên đó. Một người bàng quang như Giao Vũ, sao thiên hạ tin mà trao cho Giao Vũ chức phận của ông tơ, bà nguyệt nhỉ?

Chàng xoa trán :

- Nghĩ cũng lạ thật.

- Chẳng có gì lạ cả... Bởi Giao Vũ là ông tơ và bà nguyệt mà.

Câu nói của Đào Giao Vũ khiến Tiêu Lân càng lò mắt nhìn gã. Chàng buột miệng lặp lại lời nói của Giao Vũ :

- Ông tơ bà nguyệt.

Giao Vũ mỉm cười nhìn chàng, gật đầu.

Tiêu Lân nheo mày nói :

- Ông tơ thì là ông tơ, bà nguyệt thì là bà nguyệt... Thế nào mà vừa ông tơ và bà nguyệt... Giao Vũ nói Tiêu Lân chẳng hiểu gì cả.

- Đó chính là sự thú vị mà Tiêu huynh sắp phải tiếp nhận.

Giao Vũ thối lại nửa bộ. Y từ tốn nói :

- Tiêu huynh nhìn xem, trước mặt huynh là ai?

- Là Giao Vũ.

- Giao Vũ giống nữ nhân hay nam nhân?

- Tất nhiên là nữ nhân rồi. Không chỉ là nữ nhân mà còn là một nữ nhân rất khả ái nữa. Chính vì sự khả ái đó mà Tiêu Lân mới nói Tiêu Lân giữ lời giao ước với Giao Vũ đó.

Giao Vũ mỉm cười, rồi quay một vòng. Khi y đối mặt lại với Tiêu Lân. Chàng chỉ chực nhảy đồng lên. Tiêu Lân gần như không tin vào mắt mình nữa. Bởi bây giờ đây Giao Vũ đã có nét của một nam nhân khôi ngô tuấn tú.

Cho Tiêu Lân nhìn thấy nét nam nhân của mình, Giao Vũ lại quay tiếp một vòng trở lại nhân dạng cũ. Y từ tốn :

- Tiêu huynh thấy sao?

Tiêu Lâm cứ trơ mắt ra nhìn Giao Vũ. Chàng lắc đầu buột miệng nói :

- Quái quý gì thế nhỉ?

Giao Vũ mỉm cười :

- Tiêu huynh ngạc nhiên lắm phải không?

Tiêu Lâm lắc đầu, dụi mắt. Chàng vừa hành động vừa nói :

- Cản khôn biến hóa, chẳng biết đâu là hư, đâu là thực. Âm dương đảo lộn tùm lum cả rồi.

Tiêu Lâm nhìn chăm chăm vào Giao Vũ :

- Tiêu Lâm hỏi Giao Vũ nhé... Giao Vũ phải trả lời thật cho Tiêu Lâm biết đấy.

Giao Vũ gật đầu.

Tiêu Lâm nghiêm giọng hỏi :

- Giao Vũ là nam nhân hay nữ nhân?

- Tiêu Lâm muốn cho Giao Vũ là nữ nhân cũng được là nam nhân cũng được.

- Tại sao lại như thế được. Nam nhân là nam nhân, nữ nhân là nữ nhân.

- Với Tiêu huynh... Giao Vũ là nữ nhân... Có được không?

- Như thế mới hợp với thiên địa và tạo vật trong cõi đời này chứ.

Giao Vũ mỉm cười. Y quay lưng lại Tiêu Lâm. Tất cả y trang tân nương nhanh chóng rời khỏi thân thể gã. Nhìn từ sau lưng Giao Vũ, y có tất thân thon thả của một nữ nhân. Đúng là một bờ lưng của nữ nhân, thậm chí là một bờ lưng đẹp nữa. Vòng eo yếu rất gợi cảm.

Ngay cả đôi mông tròn vun mà Tiêu Lâm buộc phải so sánh với Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc.

Tiêu Lâm thở phào khi liên tưởng đến Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc.

Chàng nghĩ thầm :

- “Hóa ra Giao Vũ là nữ nhân. Nếu so sánh với Chu Tuyết Ngọc không chừng Giao Vũ còn hơn hẳn hai bậc so về vẻ đẹp trời phú cho thị”.

Chàng buột miệng nói :

- Giao Vũ đúng là một trang giai nhân tuyệt sắc. Những nữ nhân khác thấy Giao Vũ hẳn phải ghen tỵ đó.

Nghe chàng nói. Giao Vũ cười khè rồi từ từ quay lại.

Tiêu Lâm những tưởng như mình nằm mơ. Ngược hẳn với bờ lưng thanh mảnh của nữ nhân, phía trước Giao Vũ lại có dáng của một nam nhân thư sinh. Không có đôi nhũ hoa như nữ nhân, mà lại có một vòng ngực của nam nhân.

Tiêu Lâm chau mày nhìn xuống chỗ kín của Giao Vũ. Nơi đó được phủ một lớp lụa mỏng để che lại.

Giao Vũ mỉm cười :

- Giao Vũ đẹp không?

Tiêu Lâm nghẹn lời không biết dùng ngôn từ gì để trả lời cho Giao Vũ. Chàng tự hỏi thầm với mình :

- “Thật ra y là nam nhân hay nữ nhân?”

Vì sự tò mò đó, bất ngờ Tiêu Lâm bước đến, áp tay vào hạ đẳng của Giao Vũ.

Y không hề phản ứng lại còn vòng tay bá lấy cổ chàng.

Tiêu Lâm áp tay vào mảnh lụa che hạ bộ của Giao Vũ. Chàng không sao ngờ được vì phát hiện ra y đúng là nữ nhân.

Tiêu Lân buột miệng nói :

- Giao Vũ là nữ nhân.
- Được như vậy chỉ vì Giao Vũ có được Ngọc Nữ tâm kinh.
- Ngọc Nữ tâm kinh?

Tiêu Lân gỡ tay Giao Vũ, lùi lại nhìn y :

- Ngọc Nữ tâm kinh là cái gì?
- Đó là môn công phu độc nhất vô nhị trên đời này. Nếu Tiêu huynh thích, Giao Vũ sẽ truyền lại cho chàng.

Tiêu Lân lắc đầu khoát tay :

- Tiêu huynh chẳng thích gì đâu. Mà chỉ muốn biết môn công phu đó như thế nào thôi?

Giao Vũ mỉm cười nói :

- Tiêu huynh không nhận ra Giao Vũ đến với Tiêu huynh rất tự nhiên sao? Giao Vũ không sợ Tiêu huynh bắt ngờ khống chế mình đó à.
- Nàng thí vào Ngọc Nữ tâm kinh.

Giao Vũ gạt đầu :

- Nếu không có Ngọc Nữ tâm kinh, Giao Vũ phải đề phòng Tiêu huynh mới đúng. Nhưng có Ngọc Nữ tâm kinh, Giao Vũ chẳng còn sợ gì cả.
- Thật không?
- Tiêu huynh không tin à.
- Tất nhiên ta tin chứ.
- Tiêu huynh rất may là không lợi dụng sự trao tình của Giao Vũ mà giờ trò đánh lên Giao Vũ đó. Nếu Tiêu huynh giờ trò đó thì e rằng huynh chẳng còn đứng đây được đâu?

Tiêu Lân khoát tay :

- Tiêu huynh của nàng không phải là hạng người như vậy. Nhưng cái hay của Ngọc Nữ tâm kinh là chỗ nào nào?
- Theo sự chuyển dịch của tạo hóa thì có âm và có dương, nên có nam nhân và nữ nhân. Nhưng ranh giới giữa âm dương rất mong manh. Chỉ cần phá bỏ được ranh giới đó thì âm dương sẽ hòa hợp chẳng còn phân biệt được âm và dương, nam nhân hay nữ nhân. Sự hòa hợp âm dương, tạo trong Giao Vũ một pháp thể thứ hai. Nó vô hình nhưng là sứ thần hộ thân của Giao Vũ, không cho đao kiếm chưởng chỉ xâm nhập.

Tiêu Lân chau mày :

- Có chuyện đặc dị như thế sao.

Tiêu Lân lắc đầu :

- Thật là khó tin.
- Giao Vũ sẽ minh chứng cho Tiêu huynh thấy.
- Nàng định minh chứng bằng cách nào?
- Hãy chưởng vào Giao Vũ. Tiêu huynh chỉ nên dụng ba thành công lực thôi.
- Khi giao thủ với đối phương, Giao Vũ đâu cho giới hạn như vậy được.
- Giao Vũ cho giới hạn với huynh chỉ vì sợ nguy đến tính mạng của huynh đó. Huynh càng dùng nội lực nhiều chừng nào thì nguy hiểm sẽ lớn chừng nấy khi công Giao Vũ.
- Nàng nói thật chứ?
- Rất thật.

Tiêu Lân chờ cho Giao Vũ chuẩn bị vận công nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy thị vận công hay có chút khản trương nào khi chàng vận chuyển nguyên ngươn vào song thủ.

Tiêu Lân nói :

- Nếu như nàng bị thương tích. Nàng có trách Tiêu huynh không?
- Không. Thậm chí còn rất muốn bị thương tích.

Tiêu Lân nheo mày nghĩ thầm :

- “Trên thế gian này làm gì có thứ công phu đặc dị như vậy”.

Tiêu Lân vừa nghĩ vừa phát động Huyết chỉ điểm thẳng tới Tĩnh huyết của Giao Vũ. Chủ đích của chàng dụng đến biện pháp này bởi muốn nhân cơ hội khảo chứng mà không chế đối phương.

Đạo Huyết chỉ điểm tới Tĩnh huyết của Giao Vũ. Tiêu Lân cảm nhận chỉ khí của mình điểm vào một đồng bóng bùng bùng, kỳ lạ. Hiện tượng đó Tiêu Lân vừa cảm nhận được thì Tĩnh huyết của chàng như thể bị ai đó điểm vào mà tuyệt nhiên chẳng hề thấy Giao Vũ phát động chiêu công.

Tiêu Lân buột miệng nói :

- Ý...

Chàng phải thốt ra câu nói đó bởi vì giờ đây toàn thân như thể hóa đá bất động bởi Tĩnh huyết đã bị điểm.

Tiêu Lân buột miệng nói :

- Giao Vũ... Sao nàng lại điểm huyết ta?
- Chính chàng điểm huyết chàng chứ nào phải Giao Vũ.

Tiêu Lân lắc đầu :

- Ta tự điểm huyết mình?

Giao Vũ gật đầu :

- Nói như thế cũng đúng nhưng phải nói rõ hơn. Bởi vì chàng đã bị Ngọc Nữ tâm kinh hóa giải chỉ pháp rồi phát động chỉ pháp đó công ngược trở lại chàng. Bây giờ Tiêu Lân đã hiểu vì sao Giao Vũ tự nhiên đến với chàng không.

Tiêu Lân thở phào một tiếng. Chàng nghĩ thầm :

- “Võ công có quá nhiều điều kỳ quái, mình chẳng thể nào am tường hết được”.

Tiêu Lân gượng cười nói với Giao Vũ :

- Tiêu Lân hiểu rồi... Nàng giải huyết cho ta đi.

Giao Vũ ngược nhìn Tiêu Lân rồi bước đến trước mặt Tiêu Lân. Vòng tay bá lấy cổ chàng, Giao Vũ từ từ áp miệng mình vào miệng Tiêu Lân. Hành động của Giao Vũ buộc Tiêu Lân phải tiếp nhận nụ hôn của thị mà trong lòng chẳng thủ vị chút nào khi thân ảnh với những đường nét nam nhân dán sát vào người chàng.

Tiêu Lân thở hắt ra một tiếng khi Giao Vũ tách môi ra khỏi môi chàng.

Giao Vũ từ tốn hỏi :

- Tiêu huynh thích không?

Tiêu Lân gượng gật đầu :

- Đã là nam nhân thì ai chẳng thích chuyện này.

Giao Vũ cười khẩy rồi từ từ đặt tay vào thất lung Tiêu Lân. Thị chực cười bỏ trang phục chàng.

Tiêu Lân nói :

- Khoan khoan...

- Tại sao khoan... Huynh ngại ngại ả.

- Không phải ngại... Mà huynh muốn có thêm một phút thời gian để hòa nhập với những gì quá ư đột ngột đến với mình.

Giao Vũ vỗ nhẹ vào ngực Tiêu Lân.

Ngay lập tức Tịnh huyết của chàng liền được giải. Thị vừa giải huyết cho chàng vừa nũng nịu dựa vào Tiêu Lân.

- Tiêu huynh hãy ôm Giao Vũ đi.

Tiêu Lân nhìn Giao Vũ. Chàng cảm nhận một cái gì đó ngờ ngợ từ Giao Vũ, một sự cảm nhận mơ hồ mình đang trở thành một gã biến thái tòm lòm.

Tiêu Lân nói :

- Giao Vũ... Thế đêm nay là đêm gì giữa Tiêu Lân với nàng?

- Đêm loan phòng.

Tiêu Lân xoa trán :

- Đêm loan phòng theo cổ thư đó là đêm gì nhỉ.

Giao Vũ tròn mắt nhìn chàng :

- Giao Vũ không biết.

- Nàng không biết thì để Tiêu Lân nói cho biết. Đêm loan phòng theo cổ thư đó là đêm giao bôi trao tình. Nàng hiểu không?

Giao Vũ lắc đầu.

Tiêu Lân nhăn mặt :

- Có thể mà cũng không hiểu. Thấy nàng thông minh thế mà sao chậm hiểu thế. Loan tình giao bôi thì trước tiên phải giao bôi trước rồi mới trao tình. Có men rượu mới hứng khởi trao tình.

Tiêu Lân chỉ tay vào trán Giao Vũ :

- Hiểu chưa?

Giao Vũ lờm Tiêu Lân :

- Có như thế thôi ư?

- Chỉ như thế thôi.

Tiêu Lân với tay lấy bầu rượu bốn cân và hai chiếc chén bày ra bàn. Chàng nghĩ thầm :

- “Lần này ta phải dùng đến tửu chiêu để đào thoát khỏi đây mới được. Nếu không đào thoát khỏi Hạc Tiên trang không chừng mình dám trở thành Trang chủ Hạc Tiên trang lắm. Khi không chui đầu vào lại vương ngay vào lưới tình của một ả Trang chủ mà mình chẳng có lấy một chút cảm tình. Số Tiêu Lân ta sao mà rắc rối thế nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Hoa độc trái đắng

Tiêu Lân rót rượu ra chén mời Giao Vũ :

- Rượu giao bôi, ta mời nàng.

Giao Vũ thản nhiên để mình trần trụi trực. Ngoài lớp da trắng mịn màng phía trước gã chẳng có chút nét gì gợi cảm của nữ nhân.

Tiêu Lân bung chén rượu để tránh phải nhận dạng kia vào mắt chàng.

Giao Vũ nhỏ nhẹ nói :

- Giao Vũ nhận chén rượu giao bôi của Tiêu huynh.

Hai người cùng cạn chén.

Uống xong chén rượu, Đào Giao Vũ bước qua, ngồi sát bên Tiêu Lân. Thị vòng tay qua vai chàng, như thể muốn âu yếm lấy Tiêu Lân.

Tiêu Lân vừa rót rượu ra chén vừa hỏi :

- Giao Vũ... Tiêu Lân có chuyện muốn hỏi nàng.
- Chàng có gì cứ hỏi đi.
- Tiêu Lân vừa gặp một vị cô nương... Nàng ấy tên là Uyển Nhi.
- Uyển Nhi là nàng hầu của Giao Vũ.

Tiêu Lân miễn cưỡng quay mặt đối diện với Giao Vũ :

- Không phải nàng hầu.

Giao Vũ mỉm cười nói :

- Không phải nàng hầu thì là nương tử của Giao Vũ.

Tiêu Lân gỡ tay Giao Vũ đứng lên. Chàng vẫn rọi mắt vào mặt Giao Vũ.

Tiêu Lân lầu bầu nói :

- Thật là chẳng thể nào hiểu nổi.
- Chàng muốn hiểu điều gì nào.

Tiêu Lân bùng chén rượu của mình :

- Giao Vũ hãy nói cho ta biết nhé... Nàng là nữ nhân, vậy nàng đã làm gì Uyển Nhi trong đêm loạn phòng.

Giao Vũ lờm Tiêu Lân :

- Giao Vũ đã nói với Tiêu ca rồi. Đối với Uyển Nhi, Giao Vũ là nam nhân, với Tiêu huynh, Giao Vũ là nữ nhân.

Đôi chân mày Tiêu Lân nhíu lại. Chàng cố lục tất cả trí óc của mình cố suy luận ý nghĩa trong câu nói của Giao Vũ nhưng càng nghĩ càng rối mà chẳng thể nào tìm được câu trả lời.

Thấy vẻ mặt trầm mặc của Tiêu Lân, Giao Vũ phá lên cười khanh khách.

Thị vừa cười vừa nói :

- Có gì mà Tiêu huynh suy nghĩ căng như vậy. Giao Vũ biết sự thối nát của Tiêu huynh, cần gì phải trầm mặc suy tư như vậy. Tiêu huynh cứ xem như Giao Vũ đã hóa giải được đường ranh giữa âm và dương. Sự kết hợp hài hòa của âm dương ngay trong bản thân Giao Vũ.

Tiêu Lân nhìn sững Giao Vũ. Chàng khẽ lắc đầu. Tiêu Lân ngập ngừng nói :

- Nàng chỉ khác Uyển Nhi có một điểm duy nhất.
- Điểm gì nào? Hiện thời Giao Vũ đâu khác gì Uyển Nhi chứ.

Tiêu Lân chau mày :

- Ta nói có là có.

Tiêu Lân nói rồi bất ngờ thốc tay vào ngực Giao Vũ. Đầu chỉ pháp của chàng vừa chạm nhẹ vào đầu vú của Hạc Tiên trang chủ.

Đào Giao Vũ liền nghiêng người né tránh. Thị sa sầm mặt nhìn Tiêu Lân trang trọng nói :

- Điểm tối kỵ nhất của Giao Vũ là đầu nhũ hoa.

Như thế bị hớ lòi, Giao Vũ liền im bất, lấy mắt nhìn Tiêu Lân với nét dò xét.

Giao Vũ giả là cười nói :

- Phải Tiêu ca muốn nói Giao Vũ khác Uyển Nhi là không có được đôi nhũ hoa như nàng ta chứ gì?

Tiêu Lân phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói :

- Ta nghĩ như thế có đúng không nào?

- Giao Vũ cũng có nhũ hoa như Uyển Nhi, nhưng không được đầy đặn no tròn như nàng ta mà thôi.

Tiêu Lân lại phá lên cười khách khách. Chàng nói :

- Trong cổ thư có câu, nam tu nữ nhũ. Nàng là nữ nhân mà lại có đôi nhũ hoa lép kẹp. Trông chẳng khác gì vòng ngực của nam nhân... Nên ta mới nói nàng khác với Uyển Nhi.

Giao Vũ lườm Tiêu Lân.

- Chàng biết vì sao Giao Vũ lại có bộ ngực như vậy không?

- Tại sao?

- Bởi Giao Vũ muốn giống với Tiêu ca.

Tiêu Lân chỉ vào ngực mình :

- Nàng đừng quên Tiêu Lân là nam nhân ấy nhé.

- Thì cũng có lúc Giao Vũ như Tiêu ca mà.

Tiêu Lân thối lại hai bộ nhìn Giao Vũ. Chàng khẽ gật đầu, nói :

- Nếu nàng là nam nhân. Ái chà... Nàng đúng là một trang mỹ nam tử mặt hoa da phấn khiến cho nữ nhân phải siêu hồn lạc phách mà ngã vào vòng tay nàng.

Giao Vũ đứng lên :

- Tiêu ca nói đúng. Nhưng Giao Vũ chỉ muốn mình là nữ nhân mà thôi. Chỉ khi nào thật cần, Giao Vũ mới là nam nhân.

- Vậy khi nào nàng mới là nam nhân?

- Khi Giao Vũ cần dùng đến võ công Ngọc Nữ tâm kinh.

Tiêu Lân cau mày :

- Vậy lúc nào dùng đến võ công nàng sẽ là nam nhân.

Giao Vũ bung chén rượu nhìn Tiêu Lân nói :

- Sao Tiêu ca cứ mãi thắc mắc về chuyện âm dương giao hòa thế. Tiêu ca không phải thắc mắc nữa.

Giao Vũ vừa nói vừa bước đến bên Tiêu Lân. Y tựa cằm vào vai, tay áp vào ngực vuốt ve.

Giao Vũ nhỏ nhẹ nói :

- Tiêu ca cũng là một trang mỹ nam tử khiến cho Giao Vũ phải chao lòng đó.

Vừa nói Giao Vũ vừa cời bỏ sợi dây thắt lưng của Tiêu Lân.

Hành động của Giao Vũ khiến Tiêu Lân không khỏi lúng túng. Chàng nắm lấy tay Giao Vũ.

Giao Vũ nhìn nàng.

- Tiêu ca sao vậy?

- Rượu hợp cần giao bôi, ta chưa uống xong mà.

- Giao Vũ chỉ coi bỏ trang phục của Tiêu ca... Hai chúng ta sẽ cùng đối ẩm ngắm nhìn nhau.

Tiêu Lâm nâng cầm Giao Vũ :

- Giao Vũ này.. Có thật nàng tàn sát toàn bộ Thái A bảo không?

Giao Vũ gật đầu.

Tiêu Lâm nói tiếp :

- Thế còn vụ án sát ở Đào Viên thôn?

- Đào Viên thôn?

Tiêu Lâm gật đầu, từ tốn hỏi :

- Tiêu ca nghĩ chắc có bàn tay của Giao Vũ nhúng vào.

Giao Vũ gật đầu :

- Không chỉ nhúng tay vào, mà chỉ một mình Giao Vũ làm chuyện đó thôi.

Đôi chân mày Tiêu Lâm nhíu lại :

- Huyết án ở Đào Viên thôn cũng do một mình nàng tạo ta?

Giao Vũ gật đầu :

- Tiêu ca... Đêm họp cần giao bôi, sao Tiêu ca cứ hay thắc mắc vậy?

- Tiêu Lâm phải thắc mắc, bởi vì bá tính ở Đào Viên thôn là những người lương thiện. Họ đâu có làm gì khiến cho Giao Vũ phải xuống tay đa sát.

- Có ân trả ân, có tình trả tình. Giao Vũ có ân nên phải trả ân.

- Nàng trả ân bằng cách giết toàn bộ bá tính ở Đào Viên thôn.

Giao Vũ gật đầu.

Tiêu Lâm nâng cầm Giao Vũ. Chàng muốn bóp nát bộ mặt đó, nhưng nén lại.

Tiêu Lâm giả là nói :

- Tiêu ca mới nghe cách trả ân đó lần đầu. Nàng đã mang ân nặng của ai vậy?

Giao Vũ lắc đầu :

- Tiêu ca đừng hỏi... Giao Vũ không nói đâu.

Giọng nói của Giao Vũ đập vào thính nhĩ chàng. Nghe giọng nói chắc nịch của Giao Vũ, Tiêu Lâm nhủ thầm :

- “Dù có gắng hỏi thế nào, chắc chắn ả cũng không thổ lộ với mình”.

Chàng đưa chén đến trước mặt Giao Vũ :

- Mời nương tử.

Câu nói này của Tiêu Lâm khiến Giao Vũ vô cùng đắc ý. Thị phấn khích nói :

- Hai ta sẽ cùng uống rồi động phòng uyên ương.

Tiêu Lâm gật đầu :

- Uống... Uống thật say.

Chàng và Giao Vũ uống liên tục. Hết chén này lại đến chén khác. Chẳng mấy chốc vò rượu bốn cân đã gần cạn.

Tiêu Lâm vừa uống rượu vừa lén quan sát nhân diện của Giao Vũ. Chàng nhận ra thị càng uống rượu càng phấn khích tột cùng. Và thị chẳng khác nào

một con sâu rượu, càng uống càng cao hứng và chẳng có biểu lộ chút gì khả dĩ nói rượu sẽ đánh gục thị.

Tiêu Lân nghĩ thầm trong bụng :

- “Xem ra lần này ta hoàn toàn thất bại với ả ma nữ biến thái này rồi”.

Giao Vũ bụng bầu rượu.

- Chỉ cần nhìn thấy thân thể Tiêu ca, Giao Vũ sẽ uống cạn bầu rượu.

Thị thốt ra câu nói đó. Giao Vũ biểu lộ phong thái của một nam nhân trong sự cao hứng, phấn khích được đối ẩm với ý trung nhân của mình.

Thị hát mặt :

- Tiêu ca chịu không?

Tiêu Lân miễn cưỡng hỏi :

- Nàng se duyên cho Tiêu Lân với nàng. Vậy nàng có nghĩ đến chuyện Tiêu Lân đã có ý trung nhân chưa. Nàng hẳn không nghĩ đến điều đó chứ gì.

- Giao Vũ không nghĩ đến.

- Nữ nhân vốn ích kỷ trong tình trường. Họ luôn muốn tương công của mình thuộc về mình. Và chỉ thuộc riêng về một mình mình mà thôi. Nam nhân có thể chia sẻ chiếc bánh tình của họ, nhưng nữ nhân thì không? Nàng không ích kỷ tự riêng cho mình à.

Giao Vũ mỉm cười :

- Giao Vũ không quan tâm.

- Tại sao?

- Bởi vì nam nhân hay nữ nhân cũng chỉ là một, có khác biệt gì đâu. Sự sinh tồn của tạo hóa phân chia âm dương, nhưng khi âm dương giao hòa thì sự kết hợp kia là sự giao hòa của âm và dương, chẳng có gì phải quan tâm cả. Còn chữ tình mà Tiêu ca nói đến chẳng qua do chính mình đặt ra mà thôi.

Giao Vũ nhìn vào mắt Tiêu Lân :

- Chữ tình chẳng qua là lời nói chót lưỡi đầu môi, chỉ có thực thể mới là sự hiện hữu đích thực của con người. Tiêu ca hiểu rồi chứ.

Tiêu Lân chỉ vào ngực mình :

- Ý nàng nói chỉ có thể xác này thôi.

Giao Vũ gật đầu.

- Giao Vũ nghĩ như vậy.

- Kẻ ích kỷ trên đời này chính là nàng.

Giao Vũ cười khẩy :

- Sao huynh lại nói thế.

- Người ta ích kỷ bởi người ta còn có chữ tình còn Giao Vũ thì chỉ nghĩ đến mỗi bản thân mình.

- Ai cũng vì bản thân mình cả, không riêng Giao Vũ đâu. Có thể xác mới có mình trong cõi nhân sinh này. Không có thể xác thì đâu có sự hiện hữu đó. Tiêu ca đừng mơ mộng nữa có được không.

Giao Vũ vừa cời nốt sợi dây thất lưng của Tiêu Lân.

Tiêu Lân không khỏi bối rối trước những hành động của Giao Vũ. Chẳng có cảm giác y đang thực hiện những hành vi chiếm hữu mình thì đúng hơn.

Tiêu Lân nghĩ thầm :

- “Trên thế gian này còn có ả nữ nhân nào như ả này không nhỉ”.

Ý niệm kia vừa nảy sinh còn đọng trong đầu Tiêu Lân, thì bất thình lình Giao Vũ thộp lấy vùng kín của Tiêu Lân.

Tiêu Lân giật mình thốt lên :

- Hề....

Theo một phản xạ tự nhiên mà chàng không thể nào làm chủ được vô tình điểm chỉ pháp vào đầu vú thị.

Giao Vũ bất giác rút người lại, rồi phát lên cười. Tiếng cười của y nghe thật chói tai. Giọng cười vừa the thé, vừa chất chứa. Y cười mãi mà như chẳng thể ngưng được tiếng cười đó. Giao Vũ bỏ tay khỏi vùng kín của Tiêu Lân, tiếp tục cười. Chỉ khi nào thị cố lắm mới lên tiếng được.

Giao Vũ vừa cười sảng sặc vừa nói :

- Tiêu ca... Ha... Ha... Tiêu ca mau. Ha ha... Ha... Mau vỗ một chưởng vào ngực phải của Giao Vũ. Ha ha ha.

Tiêu Lân tròn mắt nhìn Giao Vũ :

- Nàng sao vậy?

Giao Vũ không trả lời Tiêu Lân mà cứ cười. Trong khi gã nói thì phần kín bên dưới từ từ phồng lên. Hiện tượng quái gở đó khiến Tiêu Lân cứ phải lơ mắt nhìn.

Tiêu Lân nói :

- Để Tiêu ca vỗ chưởng vào ngực trái của nàng vậy.

Chàng bước đến một bộ, dụng chưởng nhưng thay vì vỗ vào ngực Giao Vũ thì lại dụng trảo thộp vào hạ bộ thị. Lần này chàng càng ngạc nhiên hơn khi trong trảo thủ của Tiêu Lân là bộ phận kín của nam nhân.

Giao Vũ co rúm người lại.

Tiêu Lân bóp chặt lấy ngọc hành Giao Vũ. Chàng gần giọng nói :

- Giờ thì Giao Vũ là nam nhân.

Giao Vũ cắt hẳn tiếng cười, im bật. Hai cánh môi mím lại nhưng song thủ bỏ thông theo thân người.

Y miễn cưỡng nói :

- Buông tay ra khỏi chỗ kín của Giao Vũ.

Nghe giọng nói có vẻ khản trương của Giao Vũ, Tiêu Lân đoán ngay đây hẳn là tử huyết tối kỵ của Giao Vũ. Ý nghĩ đó lướt qua, Tiêu Lân không bỏ tay khỏi hạ bộ của Hạc Tiên trang chủ Đào Giao Vũ mà bóp cứng hơn.

Giao Vũ gồng người như thể biến thành tượng. Y nhấn mặt nói :

- Ngươi...

Tiêu Lân mỉm cười :

- Giao Vũ... Đừng có khản trương như vậy... Mà hãy thư giãn nghe tại hạ hỏi và trả lời những câu hỏi của tại hạ.

Giao Vũ nghiêng răng ken két.

Tiêu Lân bóp chặt hơn một chút.

Giao Vũ thót bụng, nhăn mặt, mồ hôi xuất ra trán.

Tiêu Lân nói :

- Đây hẳn là chỗ nhược của Trang chủ?

Giao Vũ miễn cưỡng gật đầu.

- Đây là chỗ nhược, vậy Đào trang chủ là nam nhân chứ đâu phải nữ nhân.

Giao Vũ im lặng.

Tiêu Lân nói tiếp :

- Sao lại có hiện tượng kỳ dị này. Phải chăng Ngọc Nữ tâm kinh biến Trang chủ thành một con người nửa là âm, nửa là dương.

Giao Vũ lại gật đầu.

Tiêu Lâm bóp ngực hành lại thêm một chút nữa. Chẳng không ngờ chỉ một chút gia tăng công lực vào trao công thôi, Giao Vũ đã co rúm người lại. Giao Vũ gần như hoàn toàn bất lực, rệu rã khi bị Tiêu Lâm khắc chế vùng kín.

Tiêu Lâm gần giọng hỏi :

- Giao Vũ trang chủ hãy cho bọn thiếu gia biết... Trang chủ đã thọ ân ai.. Và phải chăng người đó lệnh cho Trang chủ đến tàn sát bá tính ở Đào Viên thôn... Với mục đích gì mà tạo ra huyết cảnh đó.

Giao Vũ ngậm chặt hai cánh môi như thể muốn nói với chàng, mãi mãi y sẽ không trả lời câu hỏi này.

Tiêu Lâm cau mày :

- Trang chủ không nói à.

Tiêu Lâm vừa hỏi vừa gia tăng thêm công lực. Bộ mặt của Giao Vũ nhăn nhó lại.

Tiêu Lâm rít giọng nói :

- Nói không?

Giao Vũ nhắm mắt như thể chấp nhận cái chết đến với mình.

Tiêu Lâm buông tiếng thở dài.

- Đào trang chủ không nói à.

Chàng vừa hỏi vừa gia tăng lực đạo vào trao công khổng chế hạ đẳng của Đào Giao Vũ. Mồ hôi giờ đã tuôn ra ướt đầm cả thể pháp của Đào Giao Vũ.

Tiêu Lâm áp tả thủ vào Đan điền :

- Trang chủ không nói, bọn thiếu gia sẽ dụng Hấp Tinh Đại Tả công phế bỏ võ công của ngươi đó.

Chàng vừa thốt dứt câu thì Giao Vũ liền hồn hển nói :

- Ta nói.

- Tại hạ đang lắng nghe Trang chủ nói.

- Ồ... Giao Vũ hàm ân Giang Hàn minh chủ..

- Hàm ân gì?

- Không có Giang Hàn minh chủ thì ta chẳng thể nào luyện thành Ngọc Nữ tâm kinh.

- Và chính Giang minh chủ phái Trang chủ đến Đào Viên thôn tạo ra huyết cảnh?

Giao Vũ gật đầu.

Tiêu Lâm gần giọng hỏi tiếp :

- Tàn sát bá tính ở Đào Viên thôn, Giang Hàn minh chủ có mục đích gì?

- Giao Vũ không biết.

Tiêu Lâm cau mày :

- Đào trang chủ không biết mục đích của người ta mà vẫn cứ xuống tay đa sát.

- Ta muốn trả ân.

- Nhưng trả ân bằng cách giết người không ghê tay như vậy, ít ra Giao Vũ trang chủ cũng phải biết mục đích của Giang minh chủ chứ.

- Sự thật ta không biết.

- Thế Giao Vũ có biết Tiêu Lâm là người của Đào Viên thôn.

- Giao Vũ cũng không biết.

- Cũng không biết nốt.

Giao Vũ gật đầu.

Tiêu Lân trang trọng nói :

- Đúng như Giao Vũ trang chủ nói không?

- Ta nói thật. Nếu như hôm đó Tiêu Lân có mặt tại Đào Viên thôn thì đã không bỏ sót đâu.

Tiêu Lân nghe Giao Vũ nói mà nghĩ thầm :

- “Gã biến thái bại hoại này nói lời thật”.

Chàng buông tiếng thở dài.

Giao Vũ nói :

- Tiêu Lân, thả tay ra khỏi chỗ đó dùm ta đi.

Tiêu Lân nheo mày :

- Giao Vũ trang chủ có biết mình đã tạo ra tội ác tày trời không?

- Tội ác gì?

Tiêu Lân nhìn gã chăm chăm :

- Đến bây giờ mà ngươi cũng không nhận ra tội ác của mình à. Giết người vô tội tại Đào Viên thôn là tội ác của ngươi đó. Thôi được, trả lời bốn thiếu gia một câu nữa.

- Tiêu Lân hỏi nhanh đi.

- Trang chủ muốn là nam nhân hay nữ nhân.

Giao Vũ lắc đầu :

- Giao Vũ không hiểu ý Tiêu Lân.

- Có gì mà không hiểu. Nam nhân thì phải ra nam nhân, nữ nhân thì phải ra nữ nhân, chứ đâu có cái chuyện quái gở, nửa nam nửa nữ như thế này. Làm gì có cái chuyện âm dương giao hòa chết tiệt này chứ.

Giao Vũ im lặng không đáp lời Tiêu Lân.

Chàng trang trọng nói :

- Giao Vũ không được chọn lựa thì để bốn thiếu gia chọn lựa dùm cho Giao Vũ. Giao Vũ vốn dĩ là nam nhân luyện Ngọc Nữ tâm kinh để trở thành nữ nhân. Xem chừng ý của Giao Vũ là muốn biến thành nữ nhân. Chỉ khi nào giết người mới là nam nhân. Bốn thiếu gia lại không muốn Giao Vũ giết người. Với lại đêm nay là đêm loạn phòng, nên để trọn ý nghĩa một đêm loạn phòng thì Giao Vũ phải là nữ nhân, còn Tiêu Lân là nam nhân.

Chàng nói xong, đôi giọng gằn gằn, nói tiếp :

- Bốn thiếu gia sẽ bắt Giao Vũ mãi mãi là nữ nhân. Nếu không là nữ nhân thì cũng là một gã thái giám đúng nghĩa...

Giao vũ biến sắc, hỏn hên nói :

- Tiêu Lân định làm gì?

- Bốn thiếu gia cung hình Giao Vũ trang chủ.

Sắc diện Giao Vũ tái nhợt. Y buột miệng thét :

- Ngươi...

Y chưa kịp thốt hết câu nói của mình thì Tiêu Lân đã bóp nát ngọc hành gã.

Giao Vũ rống lên một tràng lồng lộng. Tiếng rống của gã làm rung chuyển cả gian biệt phòng uyên ương tình, thậm chí mái ngói rung rinh phát ra những âm thanh lộp cộp.

Tiêu Lân bước lui lại ba bộ.

Bên kia Giao Vũ ôm lấy hạ bộ mình té quỵ xuống sàn gạch. Y nhìn Tiêu Lân gần như không chớp mắt. Miệng không ngừng lặp bập :

- Ngươi... Ngươi... Hủy hoại công phu của ta..

Tiêu Lân nhìn Giao Vũ từ tốn nói :

- Bấy nhiêu đó cũng chưa đủ trả hết oan nợ mà ngươi đã tạo ra tại Đào Viên thôn.

Giao Vũ gồng người rống lên một tiếng nữa. Cùng với tiếng rống đó y lao tới Tiêu Lân :

- Ta giết ngươi.

Thấy y lao tới mình, Tiêu Lân cũng không né tránh mà thẳng tay nện một chưởng vào ngực Giao Vũ. Chàng vừa phát động chưởng công vừa nói :

- Đừng đến gần bốn thiếu gia.

Àm..

Tiêu Lân phát động chưởng công những tưởng đầu sẽ tiếp nhận sự kỳ ảo như lần thử Ngọc Nữ tâm kinh, nhưng lần này lại khác hẳn. Giao Vũ không khác nào một người bình thường hứng trọn lấy chưởng kinh của chàng. Y bị đẩy bật về sau, va lưng vào vách biệt thất, rồi gục ngay xuống. Y chới tay cố gượng đứng lên.

Trong khi vùng hạ đẳng vẫn phun máu xối xả.

Giao Vũ thều thào nói :

- Ôi đau quá... Ta chết mất.

Y nói rồi lại khụy hai gối, ngồi bệt xuống sàn gạch. Máu tiếp tục tuôn ra xối xả.

Tiêu Lân nhìn Giao Vũ :

- Chẳng lẽ bốn thiếu gia lại giết ngươi trong tình cảnh này. Điều đó thật ta không nỡ làm.

Chàng buông tiếng thở dài.

Giao Vũ cố ngẩng mặt nhìn lên :

- Ngươi đã giết ta rồi.

Chân diện gã nhăn nhúm lại. Giao Vũ nói tiếp :

- Còn hơn cả chuyện lấy mạng ta nữa.

Y nói dứt câu, ngã sấp đến trước, nện trán xuống sàn. Tứ chi co rút lại trông thật tội nghiệp.

Tiêu Lân nhìn gã :

- Giao Vũ... Ngươi nên chấp nhận kết cục hôm nay. Bởi ngươi đã gieo nhân thì phải nhận lấy quả.

Tiêu Lân dùng rượu rửa sạch hai bàn tay mình rồi bước ra ngoài Uyên Ương phòng. Chàng bước ra khỏi cửa thì gặp ngay lão Tổng quản Âu Thừa và Uyển Nhi. Hai người nhìn chàng.

Tiêu Lân nhìn Âu Thừa ôn nhu nói :

- Bốn thiếu gia đã lấy mạng Giao Vũ. Lão tiền bối có ý định trả thù cho chủ nhân của mình không?

Lão Âu ngẩng lên nhìn chàng rồi lắc đầu :

- Lão phu không có ý niệm đó.

Tiêu Lân nhìn lại Uyển Nhi :

- Tiểu thư đã có thể rời khỏi tòa trang này.

Uyển Nhi lắc đầu :

- Uyển Nhi sẽ ở lại đây.

Tiêu Lâm cau mày :

- Ở đây có gì mà Uyển Nhi tiểu thư muốn ở lại?

Uyển Nhi ôn nhu nói :

- Chẳng có gì cả, nhưng Uyển Nhi không còn là Uyển Nhi hồi đó mà đã là người của Hạc Tiên trang, nên phải ở lại đây. Ở đây Uyển Nhi sẽ thanh tịnh hơn.

Tiêu Lâm buông tiếng thở dài :

- Thôi được! Tùy Uyển Nhi vậy.

Tiêu Lâm nhìn nàng, buông tiếng thở dài.

- Tiêu Lâm phải rời khỏi đây. Có cơ hội sẽ đến thăm Uyển Nhi.

- Công tử bảo trọng.

Tiêu Lâm thở dài rồi nói :

- Tiểu thư bảo trọng.

Chàng nhìn lại Âu Thừa :

- Tại hạ nhờ tiền bối chăm sóc cho Uyển Nhi.

Lão Âu gật đầu.

- Lão phu sẽ chăm sóc cho Uyển Nhi.

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Hai người bảo trọng. Cáo từ.

Chàng nói rồi đi luôn một mạch ra ngoài Hạc Tiên trang. Uyển Nhi và lão Âu tiễn Tiêu Lâm ra đến cửa mới quay vào.

Hai người đi thẳng đến Uyên Ương biệt phòng. Giao Vũ vẫn còn nằm bất động dưới đất.

Lão Âu dựng gậy lên dùng khăn thấm máu nơi vết thương của Giao Vũ. Sau đó dùng nước lạy tỉnh gậy lại.

Giao Vũ rên lên một tiếng rồi mở mắt. Y nhìn Âu Thừa và Uyển Nhi, thều thào nói :

- Mau cho người thỉnh Giang minh chủ đến.

Âu Thừa nhìn lên Uyển Nhi. Nàng khe khẽ nói :

- Giờ ngươi không còn là chủ nhân của chúng ta nữa. Chủ nhân Hạc Tiên trang đã thay ngôi đổi chủ. Chủ nhân của Hạc Tiên trang là Uyển Nhi.

Giao Vũ thở hồng hộc :

- Nàng dám phản bội bổn Trang chủ.

- Đừng nói nhiều! Hãy trao bí kiếp Ngọc Nữ tâm kinh cho bổn cô nương.

- Nha đầu... Ngươi...

Uyển Nhi nhìn lại lão Âu :

- Âu huynh... Hãy cho y biết sự tàn nhẫn của Uyển Nhi.

Lão rầm rập thực hiện mệnh lệnh của nàng. Lão đề ngửa Giao Vũ ra rồi ngoáy ngón tay vào vết thương gĩa.

Giao Vũ rống lên, nói :

- Đùng. Ta giao... Ta giao...

Uyển Nhi nói :

- Ngươi phải biết ngoan ngoãn thân phận nô tài của mình.

Bạn đang đọc truyện *Giàng Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Hoa thơm trái độc

Huyền cung Cung chủ Chu Tuyết Ngọc trong bộ trang phục thật lộng lẫy, đầu đội kim mào, chấp tay sau lưng từ từ tiến vào đại đường Linh Sơn điện. Theo sau Huyền cung Cung chủ là hai gã tiểu đồng, nắm lấy đuôi áo dài như đuôi một con công.

Di Hoa Tiên Tử đứng trên bờ đoàn lớt thảm nhung, trên đầu là chiếc vương miện có chạm một con phượng hoàng trắng trông thật đẹp mắt. Người định nhìn Chu Tuyết Ngọc.

Tuyết Ngọc dừng bước nhìn Di Hoa Tiên Tử.

Tuyết Ngọc cười mỉm rồi nói :

- Sư muội... Hẳn sư muội đã biết mục đích của ta khi đến Linh Sơn điện?

Di Hoa Tiên Tử ôn nhu nói :

- Hôn ước giữa Thường Tam Lĩnh và Ngạc Tu Di đã bị hủy bỏ rồi. Sư tỷ đến đây làm gì nữa.

Tuyết Ngọc phá lên cười khanh khách. Thị vừa cười vừa nói :

- Sư muội không biết tỷ của muội là người như thế nào sao. Đối với Tuyết Ngọc lời nói chỉ là gió thoảng mây bay thôi. Hôm nay ta đến Linh Sơn có hai mục đích.

Vòng tay ra trước, đặt lên vùng trung đặng, Tuyết Ngọc nhìn Di Hoa Tiên Tử, từ tốn nói :

- Thứ nhất ta đến để nhận Linh Sơn điện từ tay sư muội Ngạc Kỳ Hằng trao lại. Thứ hai là gả nghĩa Thường Tam Lĩnh với Ngạc Tu Di. Nếu như hai mục đích đó không thành thì bốn cung không rời khỏi đây.

Nói rồi, Tuyết Ngọc ra dấu nói tiếp :

- Mời Thường Tam Lĩnh công tử vào.

Hai gã tiểu đồng quay trở ra một lúc sau cùng Thường Tam Lĩnh bước vào.

Tuyết Ngọc thản nhiên nói :

- Tam Lĩnh làm lễ nhạch mẫu của người đi.

Tam Lĩnh ôm quyền :

- Tuân lệnh mẫu thân.

Y nói rồi quay lại Di Hoa Tiên Tử toan quỳ xuống hành lễ, nhưng Ngạc Kỳ Hằng khoát tay.

Di Hoa Tiên Tử vừa khoát tay vừa trang trọng nói :

- Bốn Tiên tử không tiếp nhận sự hành bái của người.

Nhìn lại Tuyết Ngọc :

- Chu tỷ tỷ thực hiện hai điều đó như thế nào?

Tuyết Ngọc dùng đĩnh nói :

- Theo sư muội ta phải làm gì để thực hiện những gì mình đã ấp ủ bao nhiêu năm nay nào? Tất nhiên là không ngoài sự tranh đoạt bằng võ công.

Thả tay xuống chấp ra sau lưng, Tuyết Ngọc từ tốn nói tiếp :

- Đáng ra Linh Sơn điện phải là của sư tỷ. Thế mà không biết sao nó lại thuộc về sư muội.

- Câu hỏi đó, sư tỷ phải tự hỏi, bản thân mình.

- Hỏi lại bản thân mình?

Vừa nói Chu Tuyết Ngọc vừa giang rộng hai tay, nhìn qua khắp gian đại điện trắng lè.

- Đáng lẽ tòa Linh Vân điện phải thuộc về bốn cung. Nó phải thuộc về ta mới đúng.

Nhìn lại Di Hoa Tiên Tử, Chu Tuyết Ngọc gằn giọng nói tiếp :

- Ai lập ra tòa Linh Vân điện này?

- Sư mẫu đã lập ra.

Tuyết Ngọc rít giọng hỏi :

- Sư mẫu là gì của sư muội và là gì của bốn cung.

Tuyết Ngọc nói rồi định nhìn chăm chăm rọi vào mặt Di Hoa Tiên Tử.

- Hãy nói cho sư tỷ biết đi nào! Là gì của sư muội và là gì của bốn cung.

Di Hoa Tiên Tử từ tốn đáp lời Chu Tuyết Ngọc :

- Sư mẫu là nghĩa mẫu của Ngạc Kỳ Hằng, đồng thời cũng là sư phụ.

Tuyết Ngọc cướp lời Di Hoa Tiên Tử :

- Và là gì của bốn cung?

- Mẫu thân của sư tỷ.

Chu Tuyết Ngọc ngửa mặt cười khanh khách. Vừa cười Tuyết Ngọc vừa nói :

- Cái mà mẫu thân bốn cung tạo dựng ra không thể đặt vào tay kẻ ngoại tộc. Điều đó hẳn sư muội biết chứ?

- Thế sư tỷ nghĩ xem, vì sao sư mẫu lại trao Linh Vân điện cho Di Hoa Tiên Tử, và cấm sư tỷ không được đến Linh Vân điện... Tại sao nào?

Tuyết Ngọc hừ nhạt rồi nói :

- Chuyện cũ bốn cung quên cả rồi. Bốn cung chỉ còn nhớ mỗi chức nghiệp của mình là phải lấy lại Linh Vân điện từ tay ả sư muội tham lam và đê tiện.

Di Hoa Tiên Tử lắc đầu :

- Muốn trách người, trước tiên sư tỷ phải tự trách mình. Nếu sư tỷ quên, Di Hoa Tiên Tử sẽ nhắc cho sư tỷ nhớ. Nếu như trước đây sư tỷ không quá tham lam, to tướng sớm trở thành chủ nhân Linh Vân điện thì sư mẫu hẳn đã trao nó cho sư tỷ.

Buông một tiếng thở dài, Di Hoa Tiên Tử nói tiếp :

- Chỉ vì sư tỷ quá tham lam đến độ trở thành kẻ bất hiếu, bất đạo, toan tính đủ mưu sâu kế độc trong khi sư mẫu bẽ môn luyện công trị vết thương cũ do Huyết Ma tạo ra để đoạt Linh Vân điện. Chỉ vì Linh Vân điện mà sư tỷ bất kể đạo lý làm người. Chính vì thế mà sư mẫu đã khai trừ sư tỷ khỏi Linh Vân điện và cấm không cho sư tỷ quay về.

Thở hắt ra một tiếng, Di Hoa Tiên Tử nói tiếp :

- Sư tỷ biết lỗi của mình rồi chứ.

Chân diện Huyền cung chủ sa sầm. Thị nạt ngang :

- Im.

- Sư tỷ không dám đối mặt với sự thật đó nên buộc Di Hoa Tiên Tử phải im à.

Tuyết Ngọc rít một luồng chân nguyên căng phồng lồng ngực rồi nói :

- Nếu không có người, bốn cung sẽ là chủ nhân Linh Vân điện.

Tuyết Ngọc lắc đầu :

- Vì người đã được mẫu thân truyền thụ “Di Hoa Tiếp Ngọc” thần công mà đánh được bốn cung. Nên mới chễm chệ ngồi lại Linh Vân điện này.

Di Hoa Tiên Tử khoát tay :

- Sư tỷ biết vì sao sư mẫu truyền thụ “Di Hoa Tiếp Ngọc” cho nghĩa nữ mà không truyền thụ cho sư tỷ không. Bởi vì sự tham lam quá độ của sư tỷ. Thậm chí sư tỷ đã đưa cả ma nhân Thường Bá Chí về Linh điện định sát hại sư mẫu. Sư mẫu truyền “Di Hoa Tiếp Ngọc” thần công cho Di Hoa Tiên Tử là có ý muốn trục sư tỷ khỏi Linh Vân điện. Sư mẫu không nở xuông tay với ái nữ mình nên buộc lòng nhờ đến Ngạc Kỳ Hằng.

Tuyết Ngọc thét lên :

- Đủ rồi! Đừng nhiều lời nữa. Ngày đó người dụng “Di Hoa Tiếp Ngọc” thần công để buộc bốn cung rời Linh Vân điện. Nay bốn cung sẽ dụng võ công của mình để đòi lại Linh Vân điện. Bốn cung chỉ hỏi người một điều.

Di Hoa Tiên Tử ôm quyền :

- Di Hoa Tiên Tử mời sư tỷ chỉ giáo.

- Người đừng giả vờ khách sáo với bốn cung. Ta biết với “Di Hoa Tiếp Ngọc” thần công, người đã có thể bước vào võ lâm đảm đương cương vị Tứ Đỉnh Thiên Can. Thế sao người lại không thực hiện điều đó mặc dù biết bốn cung là một trong Tứ Đỉnh Thiên Can.

- Trước khi trả lời câu hỏi này của sư tỷ, Di Hoa Tiên Tử cũng muốn hỏi sư tỷ một câu.

- Người hỏi đi.

- Có phải sư tỷ khuyến dụ Khấu Đà Tử là có ý muốn lợi dụng Khấu Đà Tử lấy cấp võ công bí kiếp “Di Hoa Tiếp Ngọc” của sư mẫu?

Tuyết Ngọc phá lên cười. Vừa cười Tuyết Ngọc vừa nói :

- Ta chưa nói mà người đã trả lời rồi. Tướng công của người trước đây là người hào hoa phong nhã, đường đường là một Bang chủ Cái bang có tên trong Tứ Đỉnh Thiên Can nên bốn cung quả là có ý đó. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, huống chi lão ăn mày chứa đó lại là kẻ hào hoa.

Hất mặt, Tuyết Ngọc nói :

- Người nói đúng rồi đó, nhưng bốn cung tiếp thụ Hấp Tinh đại pháp, nhận ra công phu này rất lợi hại, nên bỏ ý định đó mà bắt y phải phác thảo chỉ phúc giao hôn cho Thường Tam Lĩnh. Rất tiếc...

Di Hoa Tiên Tử cướp lời Tuyết Ngọc :

- Tiêu công tử đã hủy bỏ tờ chỉ phúc giao hôn đó.

- Gã Tiêu công tử đó đúng là kẻ phá bình. Một gã vô danh mà khuấy động cả giang hồ.

- Bây giờ thì Tiêu công tử không còn là kẻ vô danh nữa rồi.

- Bốn cung biết... Người không cần phải nhắc nhở bốn cung.

Khoanh tay trước ngực, Chu Tuyết Ngọc trang trọng nói :

- Di Hoa Tiên Tử... Giờ thì bốn cung sẽ dùng chính võ công của mình để đòi lại Linh Vân điện. Người có đồng ý giao thủ với bốn cung không?

- Tỷ đã có ý đó, muội sẽ bồi tiếp. Nhưng trước khi bồi tiếp sư tỷ, Di Hoa Tiên Tử nói cho người biết. Mặc dù biết tỷ là một trong Tứ Đỉnh Thiên Can nhưng muội không mần đến, vì sư mẫu đã cản dận. Khi nào tỷ thất cơ lỡ vận thì mới ra mặt, còn như tỷ lập được công danh trong võ lâm thì cứ để cho tỷ tung hoành ngang dọc.

- Mụ già đó còn nghĩ đến giọt máu của mụ à.

- Tỷ đừng thốt ra những lời bất nghĩa như vậy.

- Khi ta rời Linh Vân điện, ta sẽ có ngày sẽ quay về. Không chỉ lấy lại Linh Vân điện, còn tróc nã mụ già kia lên hỏi mụ cho ra nhẽ, tại sao không chịu trao lại Linh Vân điện cho ái nữ của mụ mà lại chọn một kẻ ngoại tộc như ngươi.

Di Hoa Tiên Tử lắc đầu :

- Di Hoa Tiên Tử không để sư tỷ làm điều đó đâu.

- Tất nhiên bốn cung biết ngươi không muốn rồi. Nhưng muốn hay không không phải là ý của ngươi, mà kẻ quyết định chính là bốn cung.

Áo Dục Tu La cười mỉm nói tiếp :

- Di Hoa Tiên Tử... Bốn cung cũng chẳng cần phải giấu ngươi làm gì, giờ bốn cung đã là Áo Dục Tu La. Trên có Minh chủ dưới là bốn cung. Võ lâm đã hoàn toàn thay đổi rồi, không như ngày trước đâu. Nên bốn cung cũng có lời khuyên ngươi.

Di Hoa Tiên Tử ôn nhu nói :

- Sư tỷ muốn khuyên gì?

- Ngươi hãy quý xuống khấu đầu thọ nhận sự thuận phục của mình đối với bốn cung. Ngươi sẽ có những ngày an lành làm người hầu cho Giang minh chủ.

- Tỷ đang nằm mơ đó à?

Tuyết Ngọc lắc đầu :

- Đối với bốn cung chẳng có gì là mơ cả mà là rất thật. Nếu ngươi không tiếp nhận lời khuyên cáo đó, ngươi sẽ nhận hậu quả bi thảm lắm.

- Di Hoa Tiên Tử sẵn sàng tiếp nhận bất cứ hậu quả gì nhưng không bao giờ tiếp nhận khuyến cáo của tỷ.

- Ngươi đã chọn cho mình một con đường có kết cục chẳng tốt đẹp gì.

- Thà vậy vẫn hơn trở thành kẻ bất hiếu, bất đạo và bất trung.

Tuyết Ngọc chau mày :

- Thế thì bốn cung buộc phải thực hiện mục đích của mình theo cách của bốn cung.

Áo Dục Tu La nói dứt lời liền vận chuyển Hàn Băng công.

Một làn hàn khí từ thể pháp Áo Dục Tu La tỏa ra cuộn cuộn. Chẳng mấy chốc không khí trong Linh Vân điện đã xuất hiện những bông hoa tuyết. Mặc dù có những bông tuyết nhưng hàn khí không ngừng tỏa ra ngùn ngụt. Hàn Băng công của Tuyết Ngọc khiến Di Hoa Tiên Tử cũng phải chau mày lộ vẻ lo lắng.

Tuyết Ngọc nói :

- Di Hoa Tiên Tử, tiếp nhận Hàn Băng công của bốn cung.

Di Hoa Tiên Tử từ tốn đáp lời :

- Ngạc Kỳ Hằng rất sẵn sàng.

Di Hoa Tiên Tử vừa nói vừa vận công. Ngay lập tức trên nóc Linh Vân điện muôn vàn đóa hoa tươi rũ xuống, quay tròn lấy thân pháp người.

Áo Dục Tu La gần giọng nói :

- “Di Hoa Tiếp Ngọc” tạo cho ngươi một vẻ đẹp như tiên nữ giáng phàm đẹp lắm, nhưng bốn cung thì lại căm ghét những mỹ nhân có vẻ đẹp như ngươi.

Lời dứt thì hai đạo Hàn Băng chương vũ tới Di Hoa Tiên Tử.

Di Hoa Tiên Tử khẽ xoay người tiếp nhận lấy hai đạo Hàn Băng chương của Áo Dục Tu La.

Àm..

Ngay sau tiếng sấm động đó, không khí chung quanh Di Hoa Tiên Tử như thể đóng thành băng bao bọc lấy thể pháp người. Cùng với sự biến kỳ diệu của Hàn Băng chương, Di Hoa Tiên Tử bị hóa thành đá. Những bông hoa đang quay chung quanh thể pháp của Di Hoa Tiên Tử rơi lộp độp ngay xuống chân người.

Di Hoa Tiên Tử cố vận công hóa giải sự huyền hoặc của Hàn Băng chương.

Ảo Dục Tu La Chu Tuyết Ngọc đánh tiếng nói :

- Thời khắc chết của ngươi đã đến rồi. Hàn Băng chương của bổn cung không giết được ngươi, nhưng đủ thời khắc khống chế ngươi không để cho ngươi thi triển “Di Hoa Tiếp Ngọc” được. Và đây mới là sát công của bổn cung đối với ngươi.

Nói dứt lời Ảo Dục Tu La hơi khom người xuống. Thị cất lên một tiếng Cóc kêu và bụng phình to hẳn lên.

Di Hoa Tiên Tử cau mày khi thấy Ảo Dục Tu La biến đổi nhân dạng trông chẳng khác gì một con Cóc khổng lồ.

Ảo Dục Tu La nói :

- Ngươi sẽ được chết bởi Hàm Mô công.

Nói rồi Ảo Dục Tu La cất lên một tiếng Cóc :

Quệt...

Ngay sau tiếng Cóc đó mụ nhẩy xổ thẳng vào thế pháp của Di Hoa Tiên Tử lúc này đang bất động chẳng hề có phản ứng gì. Đôi ngọc thủ của Ảo Dục Tu La vurun ra chực xé thân ảnh của Di Hoa Tiên Tử.

Cái chết sẽ chụp tới Di Hoa Tiên Tử nếu không có sự biến đột ngột.

Di Hoa Tiên Tử chẳng khác nào bị trói tay trói chân không thể nào dụng đến tuyệt công của mình mặc dù nhận ra Tuyết Ngọc dụng Hàm Mô công của Lương Tổng. Sự phối hợp giữa Hàm Mô công và Hàn Băng chương của Ảo Dục Tu La Chu Tuyết Ngọc đã biến Di Hoa Tiên Tử thành một kẻ hoàn toàn thụ động chỉ biết tiếp nhận cái chết mà không có một sự phản kháng nào. Lưỡi hái tử thần gần như đã đặt ngay trên đỉnh đầu Di Hoa Tiên Tử.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Phân cảnh tĩa hoa

Một chiếc bóng vụt lướt qua trước mặt Di Hoa Tiên Tử. Cùng với sự xuất hiện của chiếc bóng đó, Di Hoa Tiên Tử cảm nhận rõ mồn một mình như bị trượt đi trên mặt gạch. Trong khi đó, Ảo Dục Tu La Chu Tuyết Ngọc vồ tới đứng vào chỗ đứng của Di Hoa Tiên Tử.

Vồ hụt Di Hoa Tiên Tử, đôi ngọc thủ của Ảo Dục Tu La vồ thẳng xuống phiến đá bỏ đoàn trái nhưng.

Ầm..

Sau tiếng sấm kinh thiên động địa, phiến đá vỡ tan thành từng mảnh vụn.

Ảo Dục Tu La như quả sừng sỏ với hiện tượng kỳ dị đó mà đứng sống lên. Vừa đứng lên thị vừa phát ra một tiếng cóc kêu nghe thật lạ tai. Khi mọi sự biến động trở lại bình thường thì Ảo Dục Tu La mới nhận ra một nho sinh vận bạch y đứng cạnh Di Hoa Tiên Tử nhưng lại quay lưng về phía thị.

Ảo Dục Tu La Chu Tuyết Ngọc cau mày :

- Ngươi là ai?

Nho sinh bạch y quay mặt nhìn lại. Chân diện của Tiêu Lân đập vào mắt của Chu Tuyết Ngọc khiến thị sững sờ, buột miệng nói :

- Tiêu Lân.

Tiêu Lân nheo mày :

- Cung chủ lạ lùng à.

- Tiêu Lân. Ngươi không nên chen vào chuyện này.

- Bổn thiếu gia sẽ không chen vào nhưng trước khi không chen vào, bổn thiếu gia muốn biết một điều.

- Ngươi nói đi.

- Tại sao Cung chủ đến đây gây rối chứ?

- Bỏ cung đến để lấy lại Linh Văn điện và gả nghĩa Tu Di cho Tam Linh.

Tiêu Lân gật đầu. Tiêu Lân vỗ tay lên vai Di Hoa Tiên Tử. Ngay lập tức Hàn Băng công bị hóa giải ngay.

Vừa được hóa giải Hàn Băng công, Di Hoa Tiên Tử liền lên tiếng :

- Di Hoa Tiên Tử không xác nhận những gì Tuyết Ngọc sư tỷ nói.

Tiêu Lân nhìn lại Áo Dục Tu La.

- Cung chủ hẳn đã nghe Di Hoa nương nương nói rồi. Những đòi hỏi của Cung chủ, Di Hoa Tiên Tử không tiếp nhận.

- Bỏ cung buộc ả phải tiếp nhận.

- Như vậy gọi là ăn cướp giữa ban ngày.

Nghe chàng thốt ra câu này, mặt của Chu Tuyết Ngọc đỏ bừng. Mụ toan lên tiếng nói nhưng Tiêu Lân đã khoát tay.

- Mặc dù nói vậy nhưng bỏn thiếu gia là người bàng quang, tất có thể phân giải được chuyện này. Nếu như bỏn thiếu gia không phân giải được, lúc đó Cung chủ muốn làm gì cũng được mà.

Tuyết Ngọc lưỡng lự rồi nói :

- Tiêu Lân... Ngươi định phân giải như thế nào đây. Nếu như ngươi có thể hóa giải được chuyện giữa bỏn cung và Di Hoa Tiên Tử, bỏn cung thề sẽ rời khỏi võ lâm giang hồ, làm ni cô trên Hằng Sơn.

Tiêu Lân nhìn sững Tuyết Ngọc :

- Bỏn thiếu gia có thể nghe lại một lần nữa không?

- Nếu ngươi hóa giải được hiềm khích giữa bỏn cung và Di Hoa Tiên Tử. Ta thề sẽ xuống tóc quy y, mà kệ kinh cầu cho Tiêu thúc thúc của ngươi.

Tiêu Lân chấp tay sau lưng nói :

- Lời nói của Cung chủ khiến Tiêu Lân phẫn khích vô cùng. Tiêu Lân bỏ qua tất cả những hận thù giữa Tiêu gia với Cung chủ bởi vì biết cái chết của Tiêu thúc thúc là do người tự nguyện. Bằng không giữa tại hạ và Cung chủ đã có hiềm khích rồi.

Chàng nhìn lại Thường Tam Linh. Điểm nụ cười mỉm nhưng nụ cười mỉm của Tiêu Lân đập vào mắt Tam Linh thì y lại nhăn mày nhăn mặt trông thật khổ sở.

Tiêu Lân nhìn lại Áo Dục Tu La :

- Cung chủ... Chúng ta bắt đầu từ đòi hỏi của Cung chủ muốn gả nghĩa Ngạc Tu Di cho Tam Linh trước nhé.

- Được. Nhưng ngươi đừng đem chuyện hủy hôn ước ra nói ở đây.

- Nếu đem chuyện hủy chỉ ước giao hôn ra đây bàn luận cũng được. Nhưng bây giờ bỏn thiếu gia sẽ không đem chuyện đó ra bàn nữa. Bởi có đem ra đây nói thì Cung chủ cũng sẽ cho rằng Tiêu Lân dụng quỷ kế buộc Tam Linh và Cung chủ phá hủy chỉ ước giao hôn.

Tuyết Ngọc gật đầu :

- Không sai. Đúng ra cuộc giao hôn này đã được tiến hành từ lâu rồi nhưng Khấu Đà Tử đã tránh mặt bỏn cung và Thường Tam Linh. Chính vì thế mới có sự xuất hiện của Tiêu Lân.

Tiêu Lân khoát tay :

- Sự xuất hiện của Tiêu Lân chẳng liên đới gì đến hôn sự của Tu Di và Thường Tam Linh công tử đâu. Chẳng qua y không tự giữ mình mà tự biến mình thành kẻ bại hoại nên mới bị Khấu Đà Tử bang chủ hủy hôn sự. Nhưng bây giờ, Tiêu Lân vẫn có cách để phân giải điều này. Chỉ cần Thường Tam Linh công tử thành thật, tất Tiêu Lân sẽ có cách giúp đỡ y.

Chàng vừa nói dứt câu thì Ngạc Tu Di từ sau bức bình phong cùng với Khấu Đà Tử bước ra.

Tiêu Lân nhìn mặt Khấu Đà Tử, thấy lão mặt ngơ ngác ngác chẳng có lấy chút thần của một kẻ bình thường.

Tu Di dẫn Khấu Đà Tử bước đến trước mặt Tiêu Lân. Nàng nhìn chàng trang trọng nói :

- Tiêu ca... Hôn sự đó đã bị hủy rồi.

- Tiêu ca biết nhưng phải giải quyết dứt điểm để Cung chủ Tuyết Ngọc không còn lẩn cấn nữa.

Chàng mỉm cười nhìn Tu Di nói tiếp :

- Nếu như có duyên có phận thì Tu Di cũng phải đành chịu theo ý của ông tơ bà nguyệt thôi. Còn như không duyên không phận thì Tuyết Ngọc cung chủ phải chấp nhận điều đó mà không nên làm khó dễ cho Linh Vân điện nữa.

- Tiêu ca...

- Hầy... Tu Di phải tin vào ông tơ bà nguyệt, đừng quá lo lắng như vậy.

Nói rồi Tiêu Lâm nhìn lại Thường Tam Lĩnh. Nụ cười nhiều ẩn ý lại xuất hiện trên hai cánh môi chàng.

Tiếp nhận nụ cười đầy ẩn ý của Tiêu Lâm, Tam Lĩnh phải cúi mặt né tránh.

Tiêu Lâm cau mày. Chàng từ từ nhìn lại Tuyết Ngọc ôn nhu nói :

- Cung chủ. Để xác định Tam Lĩnh công tử có duyên có phận với Tu Di hay không tại hạ cần hỏi Tam Lĩnh công tử vài câu.

Không để Áo Dục Tu La trả lời, Tiêu Lâm đi thẳng đến trước mặt Tam Lĩnh. Chàng đứng đối mặt với y, từ tốn nói :

- Tam Lĩnh đừng trốn bổn thiếu gia như vậy. Ngẩng lên mà nhìn vào mặt ta đây.

Tam Lĩnh miễn cưỡng ngẩng mặt nhìn chàng.

Tiêu Lâm ôn nhu nói :

- Công tử còn nhớ bổn thiếu gia không?

Tam Lĩnh miễn cưỡng gật đầu.

Tiêu Lâm mỉm cười nhìn vào mắt Tam Lĩnh :

- Công tử còn nhớ bổn thiếu gia tất còn nhớ chất độc mà bổn thiếu gia cho công tử dùng ở hậu viên Tổng đàn võ lâm và còn nhớ cả những gì công tử đã nói với bổn thiếu gia. Công tử muốn sống hay muốn chết.

Tam Lĩnh miễn cưỡng nói :

- Muốn sống.

- Ai mà chẳng muốn sống. Cuộc sống này có quá nhiều điều để chúng ta phải giữ mạng mình đứng không nào. Nếu muốn sống thì phải lựa lời cho khéo để trả lời những câu hỏi của bổn thiếu gia. Nếu không, công tử sẽ không có giải được, tất lục phủ ngũ tạng sẽ biến thành nước chết đau đớn tột cùng. Nhớ chứ.

Sắc diện Tam Lĩnh nhợt nhạt dần. Y nhanh chóng gật đầu.

Tiêu Lâm nói :

- Tất cả những gì bổn thiếu gia nói ra đều đúng... Nghe không.

- Dạ nghe.

Tiêu Lâm mỉm cười quay lại chỗ cũ. Chàng chấp tay sau lưng hỏi Tam Lĩnh :

- Thường Tam Lĩnh công tử nghe bổn thiếu gia hỏi đây. Người phải trả lời thành thật cho bổn thiếu gia biết để phán xử hôn sự này.

Tam Lĩnh miễn cưỡng gật đầu.

Tiêu Lâm trang trọng nói :

- Tam Lĩnh công tử chấp nhận sự hủy hôn với Tu Di vì nghĩ mình không xứng đáng với nàng. Đúng không?

Tam Lĩnh gật đầu :

- Dạ đúng.

Tuyết Ngọc sa sầm mặt. Mụ lên tiếng nói :

- Tam Linh... Ngươi đang nói cái gì thế?

Tiêu Lâm khoát tay :

- Cung chủ! Hãy để cho tại hạ hỏi đại công tử xong rồi, người hãy hỏi à.

Tuyết Ngọc thờ hất ra một tiếng. Thị nhìn Tiêu Lâm.

Nụ cười giả lá lại xuất hiện trên hai cánh môi mỏng của chàng. Trao cho Tuyết Ngọc nụ cười hóm hỉnh và giả lá đó xong, Tiêu Lâm mới nhìn lại Tam Linh từ tốn hỏi tiếp :

- Tam Linh đại thiếu gia tự xét bản thân mình là một kẻ bại hoại nên cho rằng mình không xứng đáng với Tu Di.

Tam Linh gật đầu.

- Dạ đúng.

Tuyết Ngọc nhìn sững Tam Linh. Mụ không thể nào ngờ được Tam Linh lại có thể thốt ra những câu nói đó.

Tiêu Lâm tăng hắng nói tiếp :

- Đây là câu hỏi quyết định của bản thiếu gia. Có phải công tử tự xét mình bại hoại bởi vì đã nghiệm ra...

Tiêu Lâm bỏ lửng câu nói giữa chừng. Trùng mắt nhìn Tam Linh như muốn hút hồn hắn.

Nhìn ánh mắt của Tiêu Lâm, Tam Linh bán loạn của thần phách.

Tiêu Lâm gằn giọng nói :

- Công tử hãy lặp lại câu nói đã từng nói với bản thiếu gia ở hậu viên Tổng đàn võ lâm.

Mồ hôi rịn ra trán Tam Linh. Y miễn cưỡng hỏi :

- Câu gì?

- Câu nói trên cửa miệng của công tử đó... Mẫu thân công tử là gì?

- Ô...

- Cứ nói... Có sao thì nói vậy.

- Ô... Mẫu thân của Tam Linh là...

Tiêu Lâm gằn giọng :

- Là gì?

Tam Linh biến sắc nhìn Tuyết Ngọc. Chân diện Tuyết Ngọc sa sầm.

Tiêu Lâm trang trọng hỏi :

- Là gì?

- Mẫu thân của Tam Linh là con Cóc thú.

Y vừa nói dứt câu thì Tuyết Ngọc thét lên :

- Tặc tử... Ngươi...

Thị giận đến độ biến sắc và vô tình không thể kiềm chế được cơn giận mà bất ngờ phát ra một tiếng cóc kêu ồm ục...

Nghe tiếng cóc kêu, Tam Linh giật mình nhìn lại Tuyết Ngọc. Y toan mở miệng nói nhưng Áo Dục Tu La đã nhảy xổ tới. Đôi tay vươn ra chia làm hai, công thẳng vào hạ đẳng của Tam Linh.

Bình...

Thường Tam Linh bị đá văng ra xa đến ba trượng, nằm duỗi dài dưới sàn gạch, ngũ quan rỉ máu, lục phủ ngũ tạng trào cả ra ngoài, chết mà không kịp thốt lời biện minh nào.

Sắc diện tái nhợt, tái nhợt, Áo Dục Tu La nhìn lại Tiêu Lân.

Tiêu Lân ôm quyền nói :

- Cung chủ làm gì phải tức giận như vậy?
- Tiêu Lân... Ngươi đã nói gì khiến cho Tam Linh phát đại ngôn sỉ nhục bốn cung.

Tiêu Lân khoát tay :

- Tiêu Lân có nói gì đâu, chỉ nhắc cho Tam Linh nhớ lại cái đêm y đã chứng kiến từ đầu đến cuối cảnh Cung chủ đoạt bí kiếp Hàm Mô công của Lương Tổng thời.

Chàng chắc lười :

- Cung chủ biết không đêm hôm đó khi Tam Linh chứng kiến Cung chủ dụng sắc để lấy bí kiếp Hàm Mô công của Lương Tổng, y gần như phát cuồng mà luôn miệng nói, mẫu thân của Tam Linh là con Cóc thúì... Mẫu thân của Tam Linh là con Cóc thúì. Tiêu thiếu gia phải khuyên can lắm y mới không nói đó.

- Ngươi...

Tiêu Lân ôm quyền :

- Cung chủ. Chuyện đã hiển nhiên như vậy, cũng chỉ tại Cung chủ thích môn công làm Cóc của Lương Tổng, sau đó mới khiến Thường Tam Linh công tử không phục người.

Tuyết Ngọc thốt lên :

- Im...

Tiêu Lân ôm quyền :

- Cung chủ bắt Tiêu Lân im thì sao giải quyết đến chuyện thứ hai.

Nghe chàng nói câu này, Tuyết Ngọc đánh giọng hỏi :

- Chuyện thứ hai ngươi giải quyết như thế nào?

Tiêu Lân xoa tay nói :

- Dễ ợt.

Chàng ôm quyền hướng về Tuyết Ngọc :

- Cung chủ chỉ cần cho Tiêu Lân biết lúc sinh thời sư mẫu Linh Vân điện là người như thế nào. Và võ công của sư mẫu ra sao?

Tuyết Ngọc rít giọng nói :

- Tiêu Lân hỏi Di Hoa Tiên Từ đó.
- Được.

Chàng nhìn lại Di Hoa Tiên Từ :

- Di Hoa Tiên Từ nương nương có thể nói cho Tiêu Lân biết không?

Di Hoa Tiên Từ gật đầu :

- Tiêu thiếu hiệp. Lúc sinh thời sư mẫu là người người đoan thực, phong thái thanh bạch, trọng đạo làm người. Còn võ công mà người thích nhất là tuyệt kỹ “Di Hoa Tiếp Ngọc”.

Tiêu Lân gật đầu :

- Tiêu Lân cũng nghĩ như vậy.

Chàng nhìn lại Tuyết Ngọc :

- Cung chủ! Những lời của Di Hoa Tiên Tử có đúng không à.
- À nói đúng đó.
- Thế thì dễ cho tại hạ quá.

Tuyết Ngọc gằn giọng nói :

- Tiêu Lân... Ngươi phán quyết như thế nào.
- Nếu Cung chủ thi triển được tuyệt kỹ “Di Hoa Tiếp Ngọc” của sư mẫu, tất đã nhận được y bát chân truyền của sư mẫu, và tất nhiên sẽ tiếp nhận Linh Vân điện. Còn như Cung chủ không thi triển được tuyệt công “Di Hoa Tiếp Ngọc” thì đâu phải là người của Linh Vân điện. Không phải là người của Linh Vân điện thì lấy lý do gì mà đòi hỏi làm chủ tòa Linh Vân điện này.

Tuyết Ngọc phá lên cười. Thị vừa cười vừa nói :

- Ngươi không nói ra bốn cung cũng biết ngươi nghiêng về à sư muội đồn mạt của bốn cung.

Tiêu Lân khoát tay :

- Đừng nói thế... Đừng nói thế chứ. Tiêu Lân rất công bằng. Phải chi Tiêu Lân không cho Cung chủ một cơ hội nào để lấy lại Linh Vân điện thì Cung chủ có thể thốt ra lời nói đó. Đằng này Tiêu Lân cho Cung chủ một cơ hội rất rõ ràng, chứng minh thân phận mình là người của Linh Vân điện bằng cách thi triển tuyệt công “Di Hoa Tiếp Ngọc” kia mà. Cung chủ không thi triển được “Di Hoa Tiếp Ngọc” thì đâu thể tiếp nhận được Linh Vân điện.

Tuyết Ngọc rít một luồng chân khí, gắt giọng đáp lời Tiêu Lân :

- Bốn cung không thi triển được “Di Hoa Tiếp Ngọc” thần công nhưng có thể thi triển được Hàn Băng công phối hợp cùng Hàm Mô công để lấy mạng Di Hoa Tiên Tử đoạt lại Linh Vân điện.

Tiêu Lân lắc đầu, khoát tay :

- Không được.. Không được.
- Sao lại không được. Ngày xưa thị đã từng thắng ta một trận để buộc bốn cung rời Linh Vân điện kia mà.
- Hầy, hồi đó khác bây giờ khác. Hồi đó sư mẫu còn tại thế, bây giờ thì đã viên tịch rồi. Tuyết Ngọc cung chủ dụng võ công đoạt lại Linh Vân điện không chừng lại bị thiên hạ đàm tiếu, Cung chủ giống như lũ thảo khấu sơn lâm đó. Tiêu Lân khuyên Cung chủ không nên làm như vậy. Chỉ có một cách Cung chủ phải chứng minh thân phận của mình mà thôi. Nếu như Cung chủ chứng minh thân phận của mình bằng Hàm Mô công thì phải tiếp nhận thân phận Hàm Mô công.

Chàng gật đầu cười rồi hỏi :

- Mà Hàm Mô công làm cái gì nhỉ? À Tiêu Lân nhớ ra rồi, đó là công phu của Cóc.

Tiêu Lân mỉm cười, trong khi sắc diện Tuyết Ngọc đỏ bừng.

Tiêu Lân nhìn Tuyết Ngọc :

- Đã là Cóc thì phải là Cóc, có sao cứ khẳng khẳng tự cho mình là tiên được. Không chừng Thường Tam Linh công tử nói đúng đó.
- Ngươi... Ngươi nên biết Linh Vân điện là của mẫu thân ta lập ra.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Linh Vân điện do mẫu thân Cung chủ tạo lập ra nhưng Cung chủ đã bất kính nên Tiên nương mới trao lại cho Di Hoa Tiên Tử.

Tiêu Lân lắc đầu :

- Ác giả, ác báo, tạo nhân nào gặt quả nấy. Trước đây Cung chủ bất kính với tiên nương nên thảo nào Thường Tam Linh giờ lại xem thường Cung chủ đến như vậy. Thường Tam Linh vọng ngôn gọi Cung chủ là con cóc thì xét cho cùng cũng có phần đúng. Tội nghiệp Thường Tam Linh lỡ đầu thai làm con trai của Cung chủ... Tội nghiệp.

Chẳng biết câu nói này của Tiêu Lân tác động thế nào đến Tuyết Ngọc mà thị rống lên :

- Im!

Liên ngay sau tiếng thét đó là tiếng kêu của loài lưỡng cư phát ra từ cổ họng của Tuyết Ngọc.

Nghe âm thanh đó, Tiêu Lân chau mày nhìn Tuyết Ngọc.

Chàng nghĩ thầm :

- “Mụ sắp biến thành Cóc thật như Lương Tổng rồi hay sao nhỉ?”

Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì Tuyết Ngọc nói :

- Tiêu Lân. Bỏ cung lấy mạng người trước khi lấy lại tòa Linh Vân điện.

Vừa nói, Tuyết Ngọc vừa bất ngờ phát động Hàn Băng chương vũ thẳng đến Tiêu Lân.

Tiêu Lân cứ ngây người ra tiếp nhận đạo khí Hàn Băng của Chu Tuyết Ngọc.

Àm..

Không khí chung quanh Tiêu Lân như thể hóa thành băng thạch bao bọc chàng nhưng cũng có những vết rạn nứt. Tiêu Lân đứng trơ ra như pho tượng.

Tuyết Ngọc phát động chiêu công đặc lợi ngay, liên cao hứng nói :

- Tiểu tử thúì, hôm nay người chết chắc rồi.

Thị vừa nói vừa vận hóa Hàm Mô công lao thẳng đến Tiêu Lân.

Một âm thanh khô khốc như tiếng đá bị nứt đập vào thính nhĩ Tuyết Ngọc :

Rắc...

Tuyết Ngọc nghe âm thanh đó không khỏi giật mình, nhưng giật mình mà không thể nào kịp thu lại chiêu công của mình. Khi đôi ngọc thủ của Tuyết Ngọc vừa chạm đến chỉ còn cách Tiêu Lân đúng một gang tay thì chàng bất ngờ cử động mà lại cử động cực kỳ nhanh như thể đã chuẩn bị trước để tiếp nhận thức chiêu Hàm Mô công của đối phương.

Đôi bàn thủ của Tiêu Lân xoay tròn. Một vùng ảo khí xuất hiện gói gọn Áo Dục Tu La vào trong.

Tiêu Lân nói :

- Hàn Băng công của Cung chủ thì chẳng làm gì được tại hạ đâu.

Áo Dục Tu La còn chưa định lượng được sự kỳ ảo của vùng ảo khí đang gói mình vào trong thì Tiêu Lân vận Huyết chỉ.

Chàng đành giọng nói :

- Người như Cung chủ cũng không nên thương tiếc làm gì?

Tiêu Lân vừa nói vừa toan thọc chỉ pháp qua vùng ảo khí điểm vào tử huyệt của Chu Tuyết Ngọc thì Di Hoa Tiên Tử lên tiếng :

- Tiêu thiếu hiệp... Dừng tay.

Tiêu Lân rút chỉ pháp lại :

- Di Hoa Tiên Tử nương nương...

Di Hoa Tiên Tử ôm quyền :

- Tiêu thiếu hiệp.. Bỏ Tiên tử thỉnh cầu thiếu hiệp.

Tiêu Lân buông tiếng thở dài nói :

- Xem chừng mạng của Áo Dục Tu La Chu Tuyết Ngọc quá lớn.

Chàng nói rồi giũ tay một cái. Màn ảo khí huyền diệu vụt biến đi đem theo Tuyết Ngọc băng đi non mười trượng.

Bụp...

Màn ảo khí tan dần. Chu Tuyết Ngọc ngã huych xuống sàn gạch.

Tiêu Lân nói :

- Mạng của Cung chủ quá lớn. Hãy cố giữ lấy cái mạng đó. Không ai có được sự may mắn nhiều như Cung chủ đâu. Ấy cũng là phần phúc mà Tiên nương đã để lại cho Cung chủ.

Tuyết Ngọc đăm đăm nhìn Tiêu Lân. Mụ gằn giọng nói :

- Bỏn cung không cần phần phúc đó. Nhất định bỏn cung sẽ gặp lại người ở đại hội Long Chuẩn.

Nói rồi Áo Dục Tu La quay bước thì triển khinh công lướt ra cửa, chẳng mấy chốc đã khuất dạng.

Tiêu Lân nhìn theo buống tiếng thờ dài.

Di Hoa Tiên Tử bước đến bên chàng.

- Đa tạ Tiêu thiếu hiệp đã giúp bỏn nương.

- Bá mẫu đừng khách sáo như vậy. Tiêu Lân mới từ Thiên Sơn quay trở về có rất nhiều điều muốn nói với bá mẫu.

Di Hoa Tiên Tử nghiêm giọng nói :

- Tiêu thiếu hiệp... Thiếu hiệp muốn nói gì?

- Huyết Ảnh Ma Tôn.

Thốt ra câu nói đó, vẻ mặt Tiêu Lân căng thẳng cực kỳ.

- Vận hạn của võ lâm đã đến rồi.

Lời còn đọng trên cửa miệng chàng thì Pháp Lạc đại sư bước vào. Vừa bước vào Pháp Lạc đại sư vừa nói :

- A Di Đà Phật. Bản tăng cũng vì vận hạn đó mà rời Thiếu Lâm đến Linh Vân điện.

Di Hoa Tiên Tử cùng Tiêu Lân và Tu Di bước ra nghinh tiếp vị cao tăng Thiếu Lâm tự.

Pháp Lạc đại sư niệm Phật hiệu :

- A Di Đà Phật... Tiên nương... Trước khi viên tịch, chắc sư mẫu có để lại di vật gì chứ?

Di Hoa Tiên Tử nói :

- Sao đại sư biết?

- Bản tăng được Tuệ Thiện sư huynh giao phó trọng trách này. Chính vì trọng trách này mà Tuệ Thiện sư huynh mới giao y bát phương trượng cho bản tăng.

Pháp Lạc đại sư lấy trong ống tay áo ra nửa miếng ngọc bội.

- A di đà Phật... Lão nạp nghĩ Tiên nương cũng có nửa miếng ngọc bội như thế này.

Di Hoa Tiên Tử gật đầu. Vừa gật đầu, Di Hoa Tiên Tử cũng lấy nửa miếng ngọc bội giống như tạc với nửa miếng ngọc bội của Pháp Lạc đại sư.

- Đại sư nhìn xem.

Pháp Lạc đại sư ráp hai miếng ngọc bội lại. Người trao miếng ngọc bội cho Tiêu Lân :

- Tiêu thiếu hiệp... Đây là Lục Ngọc Phật... Trong đó chứa đựng bí công của Nhị Thánh thần tăng mà Tiên nương trước đây đã từng phối hợp khác chế Huyết Ảnh Ma Tôn... Thiếu hiệp hãy vì vận hạn của bá tánh mà tiếp nhận nó, hóa giải họa kiếp này.

Tiêu Lân bối rối :

- Đại sư... Tại sao lại là vận bối?

- Bởi vì Tiêu thiếu hiệp đã được Khấu Đà Từ Bang chủ Cái bang chọn. Nói ra điều này, chắc chắn Tiêu thiếu hiệp sẽ không ngờ được kiếp họa Huyết Ảnh Ma Tôn tái xuất giang hồ hôm nay đã được Nhị Thánh Thần Tăng và Vô Vi Tiên tử biết trước rồi. Nên đã để lại kỳ chiêu thần công trong Lục Ngọc Phật. Kẻ tiếp nhận kỳ chiêu phải là người thật sự quang minh chính đại và trọng nghĩa quên thân. Tuệ Thiện sư huynh đã thỉnh nhờ Khấu Đà Từ bang chủ chu du thiên hạ tìm người này. Khấu Đà Từ trao tín vật cho thiếu hiệp đến Thiếu Lâm để tiếp nhận huyền công của Tuệ Thiện sư huynh xem như gián tiếp đã chọn Tiêu thiếu hiệp. Bản tăng mong thiếu hiệp đừng từ chối. Bởi nạn kiếp đã đến không một ai ngăn được ngoại trừ Tiêu thiếu hiệp.

Di Hoa Tiên Tử nhìn Tiêu Lân :

- Tiêu thiếu hiệp... Bồn nương thỉnh cầu Tiêu thiếu hiệp.

Tiêu Lân ôm quyền nói :

- Nhị vị trưởng tôn đã giao cho Tiêu Lân. Tất nhiên Tiêu Lân phải nhận, nhưng chỉ sợ Tiêu Lân không hoàn thành được trọng trách này.

- A Di Đà Phật. Bần tăng và Tiên tử sẽ đứng sau lưng Tiêu thiếu hiệp.

Tiêu Lân nghiêm giọng nói :

- Tại hạ xin nhận lãnh thiên chức này. Tại hạ muốn nói cho nhị vị trưởng tôn biết Huyết Ảnh Ma Tôn là ai?

Di Hoa Tiên Tử nhìn chàng từ tốn nói :

- Tiêu thiếu hiệp. Y là ai?

Tiêu Lân buông tiếng thở dài rồi nghiêm giọng nói :

- Giang Hàn minh chủ! Chính vì thế mà vận bối nghĩ kiếp họa diệt vong của giới võ lâm sẽ xảy ra trong ngày đại hội Long Chuẩn.

Chàng nhìn đại sư Pháp Lạc :

- Đại sư có thể ngăn đại hội Long Chuẩn lại không?

- A Di Đà Phật... Không còn thời gian ngăn lại được rồi... Chỉ còn kỳ vọng vào Tiêu thiếu hiệp luyện thành bí công trong Lục Ngọc Phật.

Pháp Lạc đại sư và Di Hoa Tiên Tử cùng định nhãn nhìn Tiêu Lân.

Tiếp nhận ánh mắt của Pháp Lạc đại sư và Di Hoa Tiên Tử, Tiêu Lân đã đoán ra hạn kiếp của võ lâm chỉ còn dựa vào chàng.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Long Chuẩn đại hội

Long Vân sơn

Mười sáu cây cột đá sừng sững, trên đỉnh đều có chạm khắc đầu rồng biểu lộ tất cả những trạng thái hi vọng ái ố. Những cây cột bao bọc quanh khoảng sân rộng non nức mầu, kiến tạo thành khoảng sâu của một hí trường hùng vĩ và tráng lệ.

Tất cả quần hào võ lâm đều đã tề tựu về Long Vân sơn không thiếu một bang một phái nào. Từ những bang phái nhỏ không có mấy tiếng tăm trong giới võ lâm cho đến những đại bang đại phái như Cái bang, Thần Phục bang, Phái thi có Võ Đang, Hoa Sơn, Tung Sơn, Hành Sơn, Hằng Sơn và còn nhiều các bang các phái nữa. Những người có chức sắc cao trọng trong các đại bang, đại phái đều được Minh chủ võ lâm Giang Hàn sắp xếp ngồi trong hàng ghế thượng đẳng. Hàng ghế được xếp theo hình vòng cung đối diện với đài Phong Thần Bàng.

Đài Phong Thần Bàng được kiến tạo theo hình lục giác cao sừng sững, trên đỉnh cũng có một đầu rồng được phủ vàng, phản chiếu ánh dương quang, tỏa ra nét sống động của một con thần long uy nghi.

Ngay dưới chân đài Phong Thần Bàng là thạch lư mà bốn người giang tay ôm cũng không hết. Khói trầm hương tỏa ra nghi ngút, phủ một làn hương bao trùm cả Long Vân sơn. Chính mùi hương trầm kiến tạo nên một không gian vừa trầm mặc vừa uy nghiêm lẫn nét trang trọng nặng nề.

Sau tiếng công, rồi đến tiếng tù và cuối cùng là ba hồi trống lệnh được gióng lên. Tất cả quần hào võ lâm đều hướng mắt nhìn về phía đài Phong Thần Bàng. Đại hội Long Chuẩn hôm nay sẽ là cơ hội cho bất cứ đại bang, đại phái nào muốn phát dương quang đại, và cùng quyết định cho một giai đoạn mới, mới một vị Minh chủ mới.

Giang Hàn minh chủ trong bộ trang phục đại lễ, bộ trường bào đỏ ối, đỉnh đạc bước ra giữa đài Phong Thần Bàng.

Giang Hàn lia mắt nhìn qua quần hùng võ lâm rồi từ tốn nói :

- Bồn Minh chủ tuyên cáo với chư vị võ lâm đồng đạo, Long Chuẩn đại hội chính thức khai mạc.

Y nói rồi trịnh trọng cầm lấy cây mỗi chăm vào ở cửa tò vò dưới chân đài Phong Thần Bảng. Một âm thanh như tiếng rỗng ngân phát ra trên đỉnh đài Phong Thần Bảng.

Ủm

Sau âm thanh đó là một ngọn lửa từ miệng rỗng phun ra kết tạo nên khung cảnh cực kỳ kỳ vĩ.

Giang Hàn ôm quyền xá trời, xá đất rồi hướng về hàng ghế thượng đẳng :

- Đại hội Long Chuẩn hôm nay có một sự thay đổi. Sự thay đổi đó sẽ làm biến đổi võ lâm. Sự thay đổi đó sẽ tôn tạo sự quang minh của võ lâm minh. Bốn Minh chủ nói ra điều đó, vì sau bao nhiêu năm đảm trách sự vụ tại võ lâm Tổng đàn đã nghiệm ra. Minh chủ là người cao nhất trong giới võ lâm Trung Nguyên. Bất cứ người nào trở thành Minh chủ võ lâm đều là người chủ của võ lâm. Bang nào phái nào có người là võ lâm Minh chủ là chủ phái, chủ bang được quyền định đoạt số phận của những bang những phái khác.

Y rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực nói tiếp :

- Ai cũng có quyền trở thành Minh chủ võ lâm không phân biệt bang lớn hay bang nhỏ, phái lớn hay phái nhỏ. Tất cả mọi người đều như nhau trong kỳ Long Chuẩn đại hội, không kể người đó là ai trước đây. Tất cả đều ngang hàng như nhau.

Nói rồi Giang Hàn lấy Ấn Chủ Võ Lâm trịnh trọng nâng qua khỏi đầu cho quần hào thấy. Sau đó đi thẳng đến trước đài Phong Thần Bảng, trịnh trọng đặt Ấn Chủ Võ Lâm trên đài thạch liên son son thiếp vàng.

Ánh sáng từ vàng nhạt quang rọi xuống đài liền tạo ra một vầng hào quang ngũ sắc phát ra từ Ấn Chủ Võ Lâm.

Sự xuất hiện của Ấn Chủ Võ Lâm khiến cho quần hào xôn xao hẳn lên. Sự xôn xao đó biểu lộ tất cả mọi người đang háo hức cực kỳ. Ai mà không háo hức. Đã là người của giới võ lâm thì bất cứ ai cũng muốn mình sẽ trở thành Minh chủ, hướng chi Long Chuẩn đại hội lần này là cơ hội một bước lên đến tột đỉnh vinh quang.

Sau khi đặt Ấn Chủ Võ Lâm lên đài thạch liên. Giang Hàn quay bước trở về chỗ của mình. Y vừa yên vị thì từ trong quần hào một trung niên vận giáp đội kim mạo, cầm trường kiếm phi thân ra.

Y tiến thẳng đến trước hàng ghế của những vị Chương môn và Giang Hàn, ôm quyền trịnh trọng nói :

- Nhất Kiếm Hoạt Sát Đàm Vĩnh Phong, thuộc phái Hoa Sơn, xin được thượng đài minh chứng võ công.

Nghe Đàm Vĩnh Phong tự xưng và thượng đài trước. Các vị Chương môn hướng mắt nhìn về Chương môn Hoa Sơn phái.

Chương môn Hoa Sơn vuốt râu khề điểm nụ cười mỉm. Chương môn Hoa Sơn phái đứng lên ôm quyền xá mọi người rồi bước ra đứng bên cạnh Đàm Vĩnh Phong. Lão từ tốn nói :

- Thời gian qua, Hoa Sơn phái đã chế tác một pho kiếm pháp có uy lực vô biên lấy tên là Từ Hà kiếm pháp. Từ Hà kiếm pháp chỉ được dụng trong đại hội Long Chuẩn. Đàm Vĩnh Phong là môn hạ chân truyền của bốn Chương môn. Vĩnh Phong sẽ đem Từ Hà kiếm pháp ra trước đại hội Long Chuẩn để thỉnh giáo chư vị quần hùng. Rất mong chư vị quần hùng chỉ giáo.

Lão nói rồi điểm nụ cười giả là quay bước trở vào.

Quần hào xì xầm bàn tán. Từ phía Tung Sơn một kiếm thủ cầm kiếm phi thân lướt ra. Y ôm quyền nói :

- Tung Sơn Hành Kiếm Tạ Dân Hầu, thượng đài thẩm chứng Từ Hà kiếm pháp của Hoa Sơn.

Các vị Chương môn lại rọi mắt nhìn về phía Chương môn phái Tung Sơn Tạ Vận Cư.

Tạ Vận Cư đứng lên ôm quyền nói :

- Hoa Sơn phái có Từ Hà kiếm pháp thì Tung Sơn cũng có Dịch Kiếm Phổ rất mong được mọi người chỉ giáo thêm, nhất là Hoa Sơn chương môn.

Tạ Vận Cư nói rồi mỉm cười, vuốt râu ngồi xuống.

Giang Hàn ra dấu, ba hồi trống được gióng lên.

Đàm Vĩnh Phong và Tạ Dân Hầu chậm rãi bước đến đối mặt với nhau. Cả hai ôm đốc kiếm hành lễ rồi lui lại năm trượng.

Một hồi trống lại được gióng lên lần nữa. Hồi trống dứt thì cả hai đối thủ đồng loạt rút trường kiếm múa tít. Họ tạo ra một màn ảnh kiếm quanh người họ. Rồi bất thành linh cùng phát động kiếm khí công kích lẫn nhau. Hai đạo kiếm khí của hai đối thủ chạm thẳng vào nhau.

Ầm..

Dur lực do hai đạo kiếm khí va chạm thẳng vào nhau tạo nên một tiếng sấm động dữ dội. Tiếng sấm động đó khiến cho quần hào giật mình. Khi tung sấm do khí kiếm còn vang động thì cả hai đấu thủ cùng lao vào nhau Họ quần chặt lấy nhau chẳng còn biết phân biệt đâu là Đàm Vĩnh Phong, đâu là Tạ Dân Hầu, bởi cả hai đã được màn kiếm quang bao bọc chẳng nhìn thấy nhân dạng.

Chát...

Đàm Vĩnh Phong và Tạ Dân Hầu cùng bắn về hai hướng.

Đàm Vĩnh Phong buông trường kiếm ôm lấy đôi mắt, rống lên :

- Mắt của ta đâu... Mắt của ta đâu.

Trong khi Đàm Vĩnh Phong, cao thủ Hoa Sơn bị kiếm của Tạ Dân Hầu tước đi cặp mắt thì họ Tạ vẫn đứng dạng chân trông thật uy nghi.

Chưởng môn Hoa Sơn Trượng Vĩ đang ngồi bật đứng lên.

Tung Sơn chưởng môn Tạ Vận Cư vuốt râu cười mỉm. Họ Tạ chưa kịp tỏ lộ sự đắc ý của mình thì Tạ Dân Hầu cũng buông kiếm, hai chân từ từ quy xuống cùng với lục phủ ngũ tạng trào ra ngoài.

Tung Sơn chưởng môn chau mày, lão từ từ ngồi trở lại.

Trong khi đó trên đài giao đấu. Đàm Vĩnh Phong cứ ôm lấy mặt lão đảo, quờ quạng, miệng không ngừng nói :

- Mắt của ta đâu... Mắt của ta đâu...

Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung lừng lừng bước ra. Y tiến thẳng đến trước mặt Đàm Vĩnh Phong. Rọi hai luồng sát nhãn vào họ Đàm.

Vu Thiệu Lung nói :

- Đàm các hạ không còn mắt thì đâu còn sử dụng được kiếm nữa. Một kiếm thủ không sử dụng kiếm thì đâu còn là kiếm thủ. Không còn là kiếm thủ các hạ sẽ rất đau khổ khi phải giữ lại thân xác tàn phế trong cõi đời này. Do không bị đau khổ, các hạ phải ra đi. Vu mỗ xin được tiễn Đàm các hạ đi.

Mặc dù cất ra giọng nói thật ôn nhu từ tốn nhưng khi nói dứt câu thì Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung lại phát động sát kiếm tàn nhẫn. Y tạo ra một màn kiếm ảnh bao trùm lên thân pháp của Đàm Vĩnh Phong. Khi Vu Thiệu Lung rút kiếm lại thì thể pháp của Đàm Vĩnh Phong đã bị chặt thành năm khúc, trông thật khủng khiếp.

Sau khi hạ sát cao thủ Hoa Sơn Đàm Vĩnh Phong, Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung mới trịnh trọng nói :

- Tại hạ lên đây không phải để tranh đoạt mà để bày tỏ lòng thành bái, cung thỉnh Giang tôn giá đảm trách chức vụ Minh chủ võ lâm. Bất cứ người nào không phục, có quyền thượng đài giao thủ với tại hạ. Còn đề bọn hậu sinh sớm mùa riu qua mất thợ, Long Chuẩn đại hội sẽ mất đi sự uy nghiêm của Long Chuẩn đại hội.

Lời nói của Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung khiến cho cục trường bất giác trở nên im bật. Một sự im lặng nặng nề và phẳng phai đầu đó bóng dáng từ thần.

Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung lia mắt nhìn lại hàng ghế thượng đẳng của những vị Chưởng môn, Bang chủ. Không biết vô tình hay cố ý mà sát nhãn của Vu Thiệu Lung lại điểm vào mặt Võ Đang Chân Từ Trương Quảng.

Tiếp nhận ánh mắt của Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung, Võ Đang Chân Từ Trương Quảng hơi chau mày.

Vu Thiệu Lung từ tốn nói :

- Như Giang tôn giá đã nói, Long Chuẩn đại hội hôm nay là sự kết tinh của võ lâm, tạo lập ra một vị Minh chủ đúng nghĩa. Một vị Minh chủ không còn sự khắc chế của Tứ Đỉnh Thiên Can. Nay Tứ Đỉnh Thiên Can chỉ còn lại hai người đó là Võ Đang Chân Từ và Tuyết Ngọc nương nương. Tại hạ muốn thỉnh giáo Võ Đang Chân Từ Trương đạo trưởng.

Mặt Võ Đang Chân Từ sa sầm. Lão đạo trưởng Võ Đang từ từ đứng lên rồi bước ra khỏi hàng ghế thượng đẳng.

Rọi uy nhãn chiếu vào Vu Thiệu Lung, Võ Đang Chân Từ từ tốn nói :

- Bần đạo là một trong Tứ Đỉnh Thiên Can nên không có ý tranh đoạt chức vị Minh chủ với đồng đạo võ lâm. Không tranh đoạt nhưng phải giữ gìn qui củ Tứ Đỉnh Thiên Can mặc dù không còn Tuệ Thiện đại sư và Bang chủ Cái bang Khấu Đà Tử, nhưng vẫn còn bần đạo và Tuyết Ngọc nương nương. Còn hai người thì vẫn còn Tứ Đỉnh Thiên Can, vẫn còn người giữ kỷ cương võ lâm. Không thể trái lệ mà tiền nhân đã đặt ra.

- Muốn giữ lệ thì đạo trưởng phải tranh đoạt để lấy Ân Chủ Võ Lâm. Đạo trưởng không còn sự lựa chọn nào khác.

- Vu kiếm thủ buộc bần đạo phải thi thố tuyệt học Âm Dương Thái Cực lưỡng kiếm ư? Bần đạo rất sẵn lòng giáo chứng võ công với Vu kiếm thủ.

- Nói nhiều không bằng hành động. Vu mỗ thất lễ.

Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung nói rồi thét lên một tiếng lồng lộng. Cùng với tiếng thét đó, y tạo ra một màn ánh kiếm trùng trùng điệp điệp hướng thẳng đến Võ Đang Chân Tử một trong Tứ Đỉnh Thiên Can.

Danh tiếng và uy phong của Tứ Đỉnh Thiên Can thì ai cũng biết, nên quần hào bất giác nín thở chú nhãn vào cuộc đấu. Mặc dù chứng nghiệm ánh kiếm hư ảo trùng điệp của Vu Thiệu Lung nhưng Võ Đang Chân Tử chẳng một chút nao núng. Lão đạo trưởng Võ Đang chỉ hơi rùn tắn, song thủ múa tít. Ngay lập tức có một màn ánh kiếm xuất hiện bao bọc lấy thân ảnh người. Màn kiếm khí kia xuất hiện đồng thời cũng có những đạo khí kiếm phát ra công vào màn ánh kiếm của Vu Thiệu Lung.

Mặc dù không dụng kiếm như đối phương, nhưng kiếm khí Âm Dương Thái Cực vẫn uy lực vô biên. Mỗi lần khí kiếm chạm vào kiếm của họ Vu thì y như rằng màn ánh kiếm do Thiệu Lung tạo ra liền biến mất.

Phát động luôn một lúc mười đạo khí kiếm, tuyệt nhiên không để cho kiếm pháp của đối phương kịp biến thành sát chiêu hướng đến mình, đồng thời đẩy Thiệu Lung không ngừng thoái bộ, Võ Đang Chân Tử bất ngờ quay đúng một vòng. Cùng với động tác quay vòng đó một chiếc đĩa khí thoát ra từ hữu thủ của vị đạo trưởng Võ Đang lướt đi xạt qua đỉnh đầu Ảo Kiếm Vu Thiệu Lung, tiện đứt búi tóc gài.

Võ Đang Chân Tử Trương Quảng dùng ảo khí tiện đứt búi tóc của Vu Thiệu Lung liền hóa giải thần công, ôm quyền nói :

- Bấy nhiêu đó cũng đủ cho Vu kiếm thủ phân định ai cao hơn ai.

Thiệu Lung sững sờ.

Quần hào vỗ tay đôm đốp. Mọi người cùng xướng lên :

- Đạo trưởng uy nghiêm. Đạo trưởng vô địch.

Tiếng xướng của quần hào còn vang động khắp Long Vân sơn thì Tuyết Ngọc lướt ra.

Tuyết Ngọc nhìn Võ Đang Chân Tử Trương Quảng. Bộ trang phục của Tuyết Ngọc vận được may có ý phôi bày đôi vai trần với làn da trắng nõn, cùng đôi cước pháp lúc ẩn lúc hiện qua làn xẻ bên hông.

Tuyết Ngọc ôm quyền, khom người xuống hành lễ từ tốn nói :

- Vu Thiệu Lung chỉ là một kiếm thủ đầu thế nào sánh với Võ Đang Chân Tử một trong Tứ Đỉnh Thiên Can của võ lâm. Sánh với Võ Đang Chân Tử trong Tứ Đỉnh Thiên Can thì chỉ có ba người : Một là Tuệ Thiên đại sư, hai là Khấu Đà Tử, ba là Chu Tuyết Ngọc. Nay hai người kia đã viên tịch, chỉ còn lại Tuyết Ngọc. Chính vì thế, bổn cung phải thượng đài tham vấn võ công của đạo trưởng.

Võ Đang Chân Tử Trương Quảng ôn nhu nói :

- Cung chủ... Bần đạo và Cung chủ là người của Tứ Đỉnh Thiên Can, không nên thượng đài làm gì. Không thượng đài bần đạo và Cung chủ vẫn giữ giới lệ võ lâm, cảm ơn cho Minh chủ.

Tuyết Ngọc lắc đầu :

- Tất cả vạn vật đều thay đổi. Trước đây trên Minh chủ có Tứ Đỉnh Thiên Can thì nay Tứ Đỉnh Thiên Can cũng phải dưới tay Minh chủ. Có như thế mới có chức vị Minh chủ võ lâm đứng nghĩa. Nếu như đạo trưởng không muốn tranh đoạt chức vị Minh chủ thì hãy cùng với bổn cung tham bái Giang minh chủ. Bằng như ngược lại, bổn cung và đạo trưởng phải có một cuộc giao thủ để phân định ai hơn ai kém, đặt quyết định sự tồn tại hay mất đi của Tứ Đỉnh Thiên Can.

Nghe Tuyết Ngọc thốt ra câu này, chân diện Võ Đang Chân Tử sa sầm biểu lộ nét bất nhẫn.

Võ Đang Chân Tử Trương Quảng từ tốn nói :

- Cung chủ nói như vậy như thể muốn nói với bần đạo, Cung chủ đã đầu phục Giang tôn giá.

Tuyết Ngọc mỉm cười :

- Đạo trưởng nói rất đúng... Huyền cung Cung chủ không còn nữa mà thay vào đó là Ảo Dục Tu La Chu Tuyết Ngọc.

Đôi chân mày bạc trắng của Võ Đang Chân Tử Trương Quảng thoát nhú lại. Lão đạo trưởng Võ Đang nhìn Tuyết Ngọc bằng ánh mắt dò xét và bất nhẫn :

- Hóa ra Cung chủ giờ đã là người của Giang minh chủ... Chứ không còn là người của Tứ Đỉnh Thiên Can.

- Tứ Đỉnh Thiên Can chỉ còn mỗi mình đạo trưởng mà thôi.

- Cho dù còn một mình bần đạo. Bần đạo cũng phải giữ lệ võ lâm mà các tiền nhân để lại. Cái lệ đó không làm trái đi được. Bởi một người cai quản võ lâm tất cả sẽ có những điều không hay.

Tuyết Ngọc khoát tay :

- Ở đây đạo trưởng đừng giảng đạo. Tại Long Vân sơn trong kỳ đại hội Long Chuẩn thì chỉ có một cách duy nhất đạo trưởng khiến cho quần hùng phải nghe theo chỉ ngôn của mình là chứng tỏ bản lĩnh võ công cao thâm hơn thiên hạ. Bằng như không thì tự rút khỏi Long Vân sơn hoặc qui thuận người mạnh nhất.

- Bản đạo chọn cho mình một đường đi riêng.

Võ Đang Chân Tử nghiêm giọng nói tiếp :

- Cung chủ đã muốn bản đạo thi triển võ công. Bản đạo buộc phải tiếp nhận thịnh ý của Cung chủ.

- Bốn nương không khách sáo.

Ảo Dục Tu La nói rồi vận hóa công phu Hàn Băng thần công.

Ngay lập tức không gian Long Vân sơn có sự biến đổi khiến cho quần hùng phải ngạc nhiên vô cùng. Trời đang ảm áp bất giác se lạnh. Cái lạnh càng lúc càng tăng dần, thậm chí có những bông tuyết xuất hiện từ từ rơi xuống, tạo thành một màn không gian xám xịt.

Võ Đang Chân Tử cau mày :

- Hàn Băng công.

- Đạo trưởng đã nhận ra Hàn Băng công của bốn nương. Đã nhận ra, chắc tiếp nhận được.

- Bản đạo không ngại Hàn Băng công của Cung chủ.

- Bốn cung không khách sáo với đạo trưởng.

Tuyết Ngọc vừa nói vừa dựng ngọc thủ từ từ đẩy tới Võ Đang Chân Tử.

Không một chút e dè, Võ Đang Chân Tử Trương Quảng vận hóa nội công phát động Âm Dương Thái Cực thần công.

Khi Võ Đang Chân Tử vừa dồn công lực vào song thủ thì bất thành linh vùng Đan điền như có mũi giáo vô hình đâm thẳng vào. Vị đạo trưởng trưởng tôn Võ Đang phải nhăn mặt khom người xuống, buột miệng thốt.

- Ý...

Võ Đang Chân Tử còn chưa biết tại sao mình rơi vào tình trạng đó thì nội lực gần như tản mát. Cùng lúc với hiện tượng nội lực tu vi trong nội thể của Võ Đang Chân Tử tản mát thì Hàn Băng chương của Chu Tuyết Ngọc đã vỡ tới.

Võ Đang Chân Tử Trương Quảng gần như chẳng có chút phản xạ gì mà đành hứng nhận hai đạo Hàn Băng chương với uy lực san núi lấp đồi, vỡ thẳng vào nhân ảnh.

Àm..

Võ Đang Chân Tử Trương Quảng bị nhấc lên khỏi mặt đất quăng về phía sau rơi huych xuống đất như trái chín rụng khỏi cành. Lão cố gượng đứng lên, hai khố miệng rỉ máu tươi nhỏ xuống ròng rọc. Toàn thân Võ Đang Chân Tử run lập cập như người đang trúng phong hàn.

Ảo Dục Tu La Chu Tuyết Ngọc cất tiếng cười khanh khách. Thị vừa cười vừa chấp tay sau lưng thả bước đến Võ Đang Chân Tử.

Tuyết Ngọc nói :

- Đạo trưởng bản lĩnh chỉ có bấy nhiêu mà bấy lâu nay bốn cung cứ luôn ngưỡng mộ, thất vọng quá. Đã đến lúc bốn cung nghĩ Tứ Đỉnh Thiên Can cũng nên biến mất khỏi võ lâm Trung Nguyên.

Tuyết Ngọc vừa nói vừa từ từ dựng ngọc thủ ngang vai.

Mặc dù biết Tuyết Ngọc sẽ dụng sát chiêu lấy mạng mình nhưng tuyệt nhiên Võ Đang Chân Tử vẫn đứng bất động, tứ chi run lẩy bẩy như đang lên cơn phong hàn chẳng thể nào có được phản ứng gì để đối phó với Tuyết Ngọc.

Quần hùng lo lắng nhìn vị đạo trưởng một thời là một trong Tứ Đỉnh Thiên Can vang danh võ lâm.

Tuyết Ngọc gần giọng nói.

- Bốn cung cho đạo trưởng một cơ hội được sống đó là quỳ xuống trước mũi hài bốn nương trước mặt quần hào tuyên cáo qui thuận bốn cung.

Võ Đang Chân Tử lập cặp nói :

- Có kẻ đã ám thích bản đạo nên Cung chủ đạt lợi. Bản đạo không phục Cung chủ.

Tuyết Ngọc nạt ngang :

- Hoang đường... Lão chỉ có sự chọn lựa, một là quy thuận hai là chết.
- Bản đạo không phải là hạng người tham sinh úy tử. Hãy ra tay đi.
- Bỏ cung không khách sáo.

Tuyết Ngọc vừa nói vừa toan phát động chưởng công lấy mạng Võ Đang Chân Tử thì Tiêu Lâm với “Hành Tẩu Di Hình bộ” lướt lên đài thượng võ. Chẳng hạ thân xuống cạnh Võ Đang Chân Tử khoát tay nói :

- Nương nương đừng tay!

Thấy Tiêu Lâm, Tuyết Ngọc miễn cưỡng thu hồi ngọc thủ.

- Lại là ngươi.
- Tiêu Lâm đâu thể bỏ qua Long Chuẩn đại hội.

Giang Hàn đang ngồi trên ghế cũng từ từ đứng lên.

Tiêu Lâm nói với Tuyết Ngọc :

- Nương nương nên dời bước khỏi đây được rồi đó, kéo tại hạ lại la toáng lên nương nương là con Cóc thú. Đến lúc đó, nương nương không dẫn được mà tức giận vô tình phát ra những tiếng Cóc kêu, khiến cho thiên hạ cười vào mũi nương nương đó. Hãy để tại hạ phán xử với Giang minh chủ.

Tuyết Ngọc lưỡng lự.

Tiêu Lâm trang trọng nói :

- Nương nương còn chưa dời bước, hay còn muốn Tiêu Lâm thét lên à.
- Ngươi...

Thở hắt ra một tiếng, Tuyết Ngọc miễn cưỡng quay vào chỗ của mình.

Tuyết Ngọc đi rồi, Tiêu Lâm mới dời mắt nhìn Giang Hàn.

Chàng ôm quyền nói :

- Tại hạ đến Long Chuẩn đại hội lần này vì muốn tham kiến Giang minh chủ. Thịnh Minh chủ bước ra đối chất với tại hạ.

Giang Hàn chậm rãi bước ra đứng đối mặt với Tiêu Lâm.

- Tiêu công tử định đối chất với bản tọa điều gì?

Tiêu Lâm ôm quyền xá rồi hướng mắt nhìn lại quần hùng võ lâm :

- Trước mặt mọi người đang có mặt. Ở đây, Tiêu Lâm muốn trình bày cho mọi người biết một môn võ công thần kỳ. Người có môn võ công đó nhất định sẽ nghiễm nhiên trở thành Võ lâm Minh chủ. Không chỉ là Võ lâm Minh chủ thôi mà còn làm chủ quần hùng, và nắm quyền sinh sát mọi bang phái trong tay mình.

Quần hùng nhón nháo.

Tiêu Lâm khoát tay ra dấu cho mọi người im lặng rồi nói tiếp :

- Môn công phu mà Tiêu Lâm nói đến, một trăm năm trước do một đại ma đầu có tên là Huyết Ma Tôn Giả thi triển. Chắc chắn quần hùng có mặt ở đây đều nghe câu chuyện đó.

Quần hùng xì xầm nói :

- Huyết Ma Tôn Giả... Huyết... Ma Tôn... Giả...

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Ân tình họa sát

Tiêu Lân bước đến trước hàng ghế của những vị Chương môn, ôm quyền từ tốn nói :

- Các vị trưởng bối hẳn còn nhớ đến cái chết của Thập Nhị Tinh Tú và Thái A bảo chứ?

Các vị Chương môn gật đầu. Chương môn Hoa Sơn nói :

- Vụ thảm sát Thái A bảo do Tiêu Viên gây ra. Y ham ngân lượng mà làm chuyện tàn khốc đó.

Tiêu Lân nạt ngang :

- Sai! Hôm nay Tiêu Lân đã có thể minh chứng cho Tiêu thúc thúc của mình.

Chàng nhìn lại Giang Hàn :

- Giang tôn giả nói hay để Tiêu Lân nói.

- Người nói tất cả đi.

- Giang tôn giả đã cho phép, tại hạ sẽ nói tất cả cho mọi người biết vậy. Tôn giả không trách Tiêu Lân này chứ.

Giang Hàn cười mỉm rồi nói :

- Bỏn nhân cho phép người nói. Nói tất cả sự thật cho mọi người biết để rồi quyết định số phận mình.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Đa tạ tôn giả. Nghe tôn giả đồng ý cho Tiêu Lân phơi bày sự thật, Tiêu Lân vô cùng ngạc nhiên, thậm chí ngưỡng mộ tôn giả đó.

- Sự thật thì cũng là sự thật mà. Che giấu mãi cũng không thể được. Hay nhất là nên nói ra sự thật để mọi người biết rồi định đoạt số phận mình.

Tiêu Lân gật đầu.

Chàng nhìn lại các vị Chương môn :

- Các vị Chương môn... Thập Nhị Tinh Tú và Bạch Mẫu Đơn Di Tiểu Phụng trong ngày Đoan Ngọ vu sơn ngoạn cảnh. Vô tình phát ra ở Dị cung có người luyện công. Tất cả những người đó đã vào Dị cung mới biết đó là nơi luyện công của một người muốn độc bá võ lâm. Người đó lại luyện Huyết Ảnh tà công, môn công phu này muốn luyện thành phải dùng thai phụ để lấy chân nguyên thuần dương tinh khiết của những thai nhi, mới có thể luyện thành. Kẻ luyện công muốn giữ bí mật của mình khi chưa luyện thành tà công, người này đã dùng Thái A bảo nhờ đến Tiêu Viên truy tìm tung tích của Thập Nhị Tinh Tú. Tiêu Viên vốn là một lãng tử nên với kinh nghiệm sớm tìm ra những người đã có mặt tại Dị cung.

Chàng buông tiếng thở dài :

- Tiêu Viên thúc thúc chẳng hề hay biết chuyện gì cả mà chỉ vì kim lượng của Thái A bảo mà hành sự. Cứ mỗi lần Tiêu Viên tìm được người nào thì sát thủ sẽ xuất hiện giết người đó. Khi giết đến người cuối cùng, kẻ luyện tà công quyết định giết đến Tiêu Viên và cả Thái A bảo. Người đó đã lệnh cho Đào Giao Vũ, một kẻ biến thái, chủ nhân Hạc Tiên trang tàn sát Thái A bảo và cả Tiêu Viên. Nhưng chẳng biết thế nào Tiêu Viên vẫn còn sống và rơi vào tay Chu Tuyết Ngọc nương nương, để rồi chết trong vòng tay của Tuyết Ngọc nương nương.

Lấy một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Tiêu Lân nói tiếp :

- Trong Thập Nhị Tinh Tú, có một người thông minh và nhân hậu, biết trước mọi sự sẽ xảy ra. Nên đã bí mật đưa tất cả những gì mình biết viết lại thành tấu sớ, giấu trong mật thất tại Thiên Sơn. Người đó chính là Bạch Mẫu Đơn Di Tiểu Phụng. Không chỉ viết lại tấu sớ thôi, Bạch Mẫu Đơn còn để lại bức di họa chỉ chỗ nhược chết người của kẻ luyện tà công. Chính vì thế Bạch Mẫu Đơn Di Tiểu Phụng mới bị lão dẫn độ về Nhục cung, hành hạ sống không bằng chết. Tòa Nhục cung đó lại tọa lạc ngay trong Tổng đàn Võ lâm Minh chủ.

Tiêu Lân nhìn lại Giang Hàn :

- Giang tôn giả... Nếu như tôn giả là Minh chủ võ lâm thì với con người vô tâm và tàn nhẫn này, tôn giả sẽ theo công đạo phán xử như thế nào.

Giang Hàn mỉm cười nói :

- Nếu bốn nhân là Võ lâm Minh chủ đích thực thì sẽ giết không tha.

Tiêu Lâm tròn mắt nhìn Giang Hàn :

- Thật ư?

- Rất thật... Nhưng rất tiếc bây giờ bốn tọa không còn là Võ lâm Minh chủ nữa... Do đó bốn tọa sẽ thống lĩnh võ lâm theo cách của mình.

- Cách gì?

- Bắt mọi người phải quỳ dưới chân bốn tọa... Võ lâm chỉ còn lại Minh Thần giáo. Giáo chủ Minh Thần giáo là bốn tọa. Và chỉ còn mỗi một Minh Thần giáo tồn tại mà thôi.

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Tiêu Lâm bái phục tôn giá... Bái phục tôn giá...

Tiêu Lâm nhìn lại những vị trưởng bối, ôn nhu nói :

- Giang tôn giá không còn là Minh chủ, vậy Tiêu Lâm xin mạn phép hỏi các vị trưởng bối, với một kẻ vô tâm và tàn nhẫn như kẻ luyện ma công Huyết Ảnh. Theo công đạo võ lâm, phán xét như thế nào?

Võ Đang Chân Tử mặc dù bị nội thương vẫn lên tiếng :

- Xét theo công đạo... Thì kẻ vô tâm kia phải bị trời tru đất diệt lóc thịt, lột da mới có thể trả oan nghiệp tạo ra.

Tiêu Lâm nhìn lại Giang Hàn :

- Giang tôn giá nghe đạo trưởng nói rồi chứ.

Giang Hàn phá lên cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói :

- Phán rất đúng, nhưng không biết lão đạo sĩ thúí đó phán được mà có làm được không? Còn bốn tọa thì nói là làm. Bốn tọa phán cho lão đạo sĩ kia tội chết.

Lời vừa dứt thì ngay lập tức một bóng ánh thủ đồ ối phát ra nhanh hơn chớp mắt vồ thẳng vào vùng thượng đẳng của Võ Đang Chân Tử đạo trưởng Trương Quảng.

Ầm..

Tiếng sấm động phát ra từ thể pháp của lão đạo sĩ Võ Đang cũng tan tác như xác pháo, xương thịt của lão bay là tả. Sự biến đổi đột ngột đó khiến quần hào giật mình nhón nháo.

Tiêu Lâm biến sắc nhìn Giang Hàn :

- Giang tôn giá...

Giang Hàn khoát tay gần giọng nói :

- Tiểu tử.. Người nói đủ rồi.

Giang Hàn chấp tay sau lưng. Y dõi mắt nhìn quần hào.

- Các ngươi nghe đây... Tiểu tử Tiêu Lâm đúng là đã thay bốn tọa nói ra tất cả rồi đó. Bốn tọa chính là người luyện Huyết Ảnh ma công. Một kẻ tàn nhẫn và vô lương tâm. Vậy trong các người ở đây có ai muốn lấy mạng bốn tọa không?

Im lặng như tờ. Cái chết của Võ Đang Chân Tử Trương Quảng đã khiến quần hào hồn siêu phách lạc.

Sau cái chết của võ Đang Chân Tử chẳng một ai dám thờ mạnh chứ đừng nói là tỏ ý muốn chống lại Giang Hàn.

Giang Hàn phá lên cười. Y vừa cười vừa nói :

- Không ai muốn lấy mạng bốn tọa vậy các ngươi có đồng ý qui thuận Minh Thần giáo. Kẻ nào không muốn qui thuận cứ bước qua bên.

Quần hùng chẳng ai dám nói tiếng nào cũng không một ai dõng bước ra khỏi hàng.

Giang Hàn nhìn lại Tiêu Lâm :

- Tiêu tiểu từ... Bồn tọa đã chuẩn bị tất cả đón người rồi. Bồn tọa cũng thừa biết người sẽ đến và công bố sự thật. Nhưng người quên một điều, mỗi người chỉ có một cái mạng, tất nhiên phải quý cái mạng đó vô cùng.

Giang Hàn vuốt râu, từ tốn nói :

- Tiêu Lân. Đến lượt ta hỏi người.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Tôn giá cứ hỏi.

- Người qui thuận bồn tọa chứ?

Tiêu Lân ve cằm

Giang Hàn mỉm cười nói :

- Người đừng nghĩ đến chuyện khởi động quần hùng..

Giang Hàn vỗ tay một tiếng. Ngay sau tiếng vỗ tay của y, những gã Hắc y nhân như từ trên trời rơi xuống, từ dưới đất chui lên kết thành một vòng vây bao bọc toàn bộ Long Vân sơn.

Giang Hàn nói :

- Người có thể đào thoát khỏi đây bằng “Hành Tẩu Di Hình bộ” của Khấu Đà Tử, nhưng ở đây có được mấy người như người. Cho dù người có đào tẩu khỏi Long Vân sơn thì cũng không có chỗ cho người đứng trên đất Trung thổ.

Tiêu Lân giả là cười. Chàng ôm quyền nói :

- Tôn giá... Tại hạ đâu có ý đào tẩu nào?

- Thế người có đồng ý qui thuận bồn tọa không?

Tiêu Lân suy nghĩ rồi nói :

- Tiêu Lân sẽ cho tôn giá biết quyết định của mình. Nhưng trước khi nói ra quyết định của Tiêu Lân... Tiêu Lân muốn hỏi tôn giá một điều. Chỉ một điều duy nhất thôi.

- Người hỏi đi.

- Tiêu Lân rất mong tôn giá không giấu diếm sự thật với tại hạ. Mà hãy trả lời đúng sự thật.

- Hôm nay bồn tọa nghĩ chẳng có điều gì giấu diếm người. Sự thật bí ẩn nhất của bồn tọa, Tiêu tiểu từ cũng đã trình bày cho quần hùng biết cả rồi. Đâu còn gì bí ẩn nào lớn hơn bí ẩn đó nữa.

- Tiêu Lân hỏi tôn giá, mong tôn giá trả lời rất thật cho văn bối biết để còn có quyết định có nên đầu phục tôn giá hay không.

- Bồn tọa đang nghe người hỏi.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Tiêu Lân trang trọng nói :

- Khi Tiêu Lân đến ngôi đại mộ U Hồn quý tộc diện kiến tôn giá lần đầu, vô tình phát hiện trong U Hồn cốc có một cỗ áo quan... Trong áo quan đó là thi thể của một mỹ phụ. Mỹ phụ đó tên là Ngọc Lan.

Tiêu Lân từ từ thờ ra, rồi nghiêm giọng nói :

- Tôn giá đã lấy thi thể Ngọc Lan phu nhân đem về U Hồn cốc mộ để làm gì?

Đôi chân mày rậm và sắc của Giang Hàn nhíu lại :

- Tiêu Lân... Sao người lại hỏi bồn nhân điều đó?

- Tôn giá chưa trả lời tại hạ.

- Được! Bồn tọa sẽ nói.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Mong tôn giả nói thật cho Tiêu Lâm biết.

- Bồn tọa sẽ nói thật và rất thật. Ngọc Lan chính là tình nhân của bồn tọa. Bồn tọa yêu Ngọc Lan, và đã không cưỡng lại được tình yêu đó nên bồn tọa đã buộc Ngọc Lan trao thân cho mình. Bồn tọa không ngờ ngoài bồn tọa ra, Tiêu Viên thúc thúc của ngươi cũng yêu nàng. Khi bồn tọa quay về, vô tình bắt gặp Ngọc Lan đang nói chuyện hàn huyên với Tiêu Viên, ta phần uất bỏ đi.

Hừ nhạt một tiếng, Giang Hàn nói :

- Sau này ta biết Tiêu Viên thúc thúc của ngươi đã giết Ngọc Lan, trong khi Ngọc Lan mang thai. Ta thế sẽ tróc nã họ Tiêu các ngươi đến kẻ cuối cùng. Kẻ đó chính là ngươi.

Tiêu Lâm chau mày :

- Tiêu Lâm hỏi tôn giả một câu nữa có được không?

- Cứ hỏi.

- Bờ vai phải của tôn giả có một bớt son to bằng bàn tay?

Giang Hàn sững sờ nhìn Tiêu Lâm :

- Tiêu tiểu tử... sao ngươi biết?

- Nói như thế, tôn giả thừa nhận mình có bớt son đỏ bên bờ vai phải.

- Không sai... Sao ngươi biết?

Tiêu Lâm mỉm cười nói :

- Trên đời này có cái gì mà Tiêu Lâm không biết. Ngay từ nhỏ, tại hạ đã cho mình là người thông minh nhất trên đời rồi. Sự thông minh của Tiêu Lâm có phần của tôn giả đó.

- Bồn tọa thích nghe câu nói này của tiểu tử đó. Giờ thì ngươi hãy cho bồn tọa biết quyết định của ngươi. Ngươi có qui thuận bồn tọa không?

- Giang tôn giả nghĩ xem, với một kẻ bại hoại mất cả nhân tính như tôn giả tại hạ có nên qui thuận không nào?

- Bồn tọa luyện Huyết Ảnh tà công...

Giang Hàn bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Tiêu Lâm cướp lời Giang Hàn :

- Để trả thù họ Tiêu.

- Không sai.

- Tiêu Lâm họ Tiêu. Một trong những kẻ thù cuối cùng của tôn giả. Nếu như Tiêu Lâm qui thuận thì tôn giả đâu thể nào thực hiện được hoài bão trả thù của mình.

Chàng cười giả là :

- Do đó Tiêu Lâm không qui thuận. Nhưng nếu Tiêu Lâm chết thì chỉ xin tôn giả một điều... Hãy xóa bỏ oán hận với Tiêu gia mà xuất gia đầu Phật, cải tà qui chánh... May ra còn có được phước đạo cho kiếp vị lai của mình.

- Tiêu tử ngươi khuyên bồn tọa đó à?

- Bằng tất cả lòng thành của mình.

- Nói rõ ra ngươi không chấp nhận qui thuận bồn nhân.

- Tất nhiên là không rồi.

- Vậy bồn nhân buộc phải thực thi thiên chức trả thù Tiêu gia, cho dù có tiếc rẻ một đóa kỳ hoa như ngươi.

- Tiêu Lâm rất sẵn sàng tiếp nhận sự trả thù đó. Mời tôn giả.

- Bồn tọa không khách sáo.

Giang Hàn nói xong vận công. Ngay lập tức một màn huyết ảnh bao bọc toàn thân Giang Hàn. Thân ảnh y như nhuộm một màu đỏ ối, trong khi Tiêu Lâm vẫn ngang nhiên đứng đối mặt chẳng hề có biểu lộ gì. Chân diện chàng thật trầm tư mặc tưởng với cái nhìn ừ dột chiếu vào mặt Giang Hàn.

Giang Hàn nói :

- Một lần nữa, bổn tọa cho ngươi có cơ hội qui thuận.

Tiêu Lâm thét lên :

- Không... Không bao giờ bổn thiếu gia qui thuận một kẻ bất nhân vô tâm và tàn bạo như tôn giá.

Giang Hàn rít lên :

- Tiêu tử... Ngươi phải chết.

- Tiêu Lâm sẵn sàng chết để tôn giá qui đầu chính đạo.

Lời nói còn đọng trên hai cánh môi của chàng thì hai bóng huyết thủ vồ tới đập thẳng vào ngực Tiêu Lâm.

Àm..

Tiêu Lâm tựa như một cánh diều đứt dây bị cuốn đi mà không thể nào gượng được. Những tưởng đầu thân ảnh của chàng sẽ rơi huyếch xuống đất hồn lìa khỏi xác, nhưng Khấu Đà Tử như một cánh én, vụt lướt ra thộp lấy Tiêu Lâm lao đi vùn vụt.

Bọn Hắc y nhân toan đuổi theo Tiêu Lâm và Khấu Đà Tử nhưng Giang Hàn khoát tay cản lại :

- Để cho y đi.

Giang Hàn nhìn theo bóng Khấu Đà Tử chau mày nghĩ thầm :

- “Tại sao Tiêu tiểu tử không hề có phản xạ gì chống trả lại chiêu công của mình?”

Dấu hỏi đó khiến cho lão thờ thẩn.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Ân tình

Khấu Đà Tử lâu bầu nói :

- Gã nho sinh thú này càn rỡ... Càn rỡ...

Nhìn lại Pháp Quả đại sư, Bang chủ Cái bang Khấu Đà Tử nói :

- Đại sư... Thật lão phu không thể nào tin được. Lão phu chứng kiến tận mắt thấy Tiêu Lâm thân nhiên tiếp nhận huyết thủ của Giang Hàn mà tuyệt nhiên không có phản ứng nào. Cứ như gã định đi tìm cái chết vậy. Không thể nào hiểu nổi.

- A Di Đà Phật... Hẳn có nguyên do gì khác thường mà Tiêu thiếu hiệp vừa phát hiện ra.

- Cho dù có phát hiện gì mới chẳng nữa thì gã cũng phải biết giữ mạng của mình chứ... Có đâu tự tìm đến cái chết. Nếu như không có bộ Kim Ty giáp của Bạch Mẫu Đơn để lại trong mật thất cho gã thì thử hỏi gã còn sống được không? Không chừng đã tan xác như Võ Đang Chân Tử Trương Quảng rồi.

Khấu Đà Tử buông tiếng thờ dài :

- Lão phu nhọc nhằn biết bao nhiêu mới tìm ra Tiêu Lâm, gã là sự kỳ vọng của bao nhiêu người. Khi lão phu lấy lại được thần thức thì đầu tiên là nghĩ đến Tiêu Lâm. Có gì gã lại tự chui đầu vào cái chết một cách vô cớ như vậy chứ.

- A Di Đà Phật. Lão thí chủ hãy chờ Tiêu Lâm tỉnh lại hỏi sẽ rõ.

- Còn hỏi gì nữa. Tên nho sinh thú này muốn làm gì thì làm. Nếu như gã có mệnh hệ nào, hay chết không toàn xác thì lấy ai sẽ thay thế vào chỗ của gã

đây, lấy ai... Tất cả mọi người đều kỳ vọng vào gã, để rồi gã tự chui vào bóng sắc tử thần của kẻ bại hoại Giang Hàn.

Khấu Đà Từ gãi đầu. Tóc tai lão rối bời giờ càng rối bời hơn.

- Đúng là không hiểu nổi tên nho sinh thú này... Không hiểu nổi... Không hiểu nổi...

Di Hoa Tiên Từ từ trong thư phòng bước ra.

Khấu Đà Từ nhìn nàng.

Di Hoa Tiên Từ nhìn lão rồi quay lại Pháp Lạc đại sư :

- Đại sư. May có Kim Ty giáp hộ thể nên Tiêu Lâm chỉ bị chấn động kinh mạch... Di Hoa Tiên Từ đã cho y dùng Tuyết Liên sâm. Hy vọng sớm hồi phục chân nguyên... Tạm thời Tiêu thiếu hiệp đã hồi tỉnh. Nhưng Tiêu thiếu hiệp lạ lùng lắm, chẳng nói gì.

- A Di Đà Phật.. Có lẽ Tiêu thiếu hiệp vẫn còn bấn loạn bởi một chương của ác nhân Giang Hàn.

Khấu Đà Từ nói :

- Không được. Lão phu phải vào hỏi cho ra nhẽ.

Khấu Đà Từ dậm bước thì Di Hoa Tiên Từ cản lại :

- Lão không được vào. Tiêu thiếu hiệp chỉ mới vừa hồi tỉnh.

- Nàng cản ta à. Nhất định ta phải biết tại sao. Tiêu Lâm cứ đứng phỗng ra như pho tượng mà không dụng tuyệt công để khắc chế tên ác nhân Giang Hàn.

Khấu Đà Từ vừa dứt lời thì Tiêu Lâm từ trong thư phòng bước ra.

Khấu Đà Từ nhìn chàng.

Về mặt Tiêu Lâm vẫn còn nét uể oải thất thần và ủ dột.

Khấu Đà Từ bước đến trước mặt chàng, vồn vã hỏi :

- Tiêu Lâm... Bộ ngươi muốn chết bởi tặc nhân Giang Hàn à?

Tiêu Lâm nhìn lão. Chàng buông tiếng thở dài rồi gãi đầu :

- Lão bá bá... Đúng... Tiêu Lâm muốn chết bởi tay Giang Hàn.

Khấu Đà Từ tròn mắt nhìn chàng :

- Tiêu Lâm... Ngươi điên rồi hay sao vậy? Chỉ có điên mới muốn chết bởi tay Giang Hàn. Ngươi không biết tên đại ma đầu đó muốn tàn sát toàn bộ Tiêu gia của ngươi à? Đáng ra ngươi phải vì công đạo mà xuống tay lấy mạng tên ác ma đó. Đằng này ngươi...

Tiêu Lâm nhìn Khấu Đà Từ :

- Bá bá...

Tiêu Lâm lắc đầu, ôn nhu nói :

- Bá bá không hiểu đâu... Không hiểu đâu.

Tiêu Lâm gục mặt nhìn xuống mũi giày. Lệ trào ra khóe mắt chàng.

Khấu Đà Từ vỗ vai chàng :

- Tiêu Lâm có gì vậy? Nói cho ta biết đi... Ta có thể giúp ngươi mà.

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Bá bá không giúp gì được đâu. Tại sao lại có oan nghiệt như thế này?

- A Di Đà Phật. Tiêu thiếu hiệp có thể nói cho mọi người biết uẩn khúc trong lòng thiếu hiệp chứ?

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Đại sư... Văn bối... Văn bối không nói được... Văn bối không thể làm tròn thiên chức mà các vị tiền bối đã giao phó để lại. Cho dù đã tiếp nhận tất cả sự kỳ vọng của mọi người.

Tiêu Lâm nắc nghẹn, nói tiếp :

- Văn bối không thể... Văn bối không thể...

Chàng nói rồi vụt lao ra cửa như một người điên chạy trốn tất cả mọi người.

Pháp Lạc đại sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A Di Đà Phật...

Khẩu Đà Từ toan đuổi theo chàng nhưng Di Hoa Tiên Từ đã kịp nắm tay lão kéo lại.

Vụt chạy khỏi tòa Linh Vân điện. Tiêu Lâm cứ như một người điên thi triển khinh công về phía ghềnh đá vực thẳm. Chàng bước lên ghềnh đá đi lần về phía vực thẳm.

Đứng ngay bờm đá, Tiêu Lâm giang rộng hai cánh tay thét lên :

- Tại sao... Ông trời... Tại sao ông lại gán cho Tiêu Lâm này một oan nghiệt tàn nhẫn như vậy. Tại sao?

Chàng vừa thét vừa mặc nhiên để cho lệ trào ra khóe mắt của mình.

Tiêu Lâm khóc nghẹn. Chàng thở dốc :

- Mẫu thân... Lâm nhi phải làm sao đây. Phải làm sao đây... Phải chăng Lâm nhi sinh ra để tiếp nhận oan nghiệt vô luân vô đạo này ư.

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Không... Tiêu Lâm chấp nhận tiếp nhận cái chết chứ không làm kẻ vô luân vô đạo.

Chàng nhìn xuống vực thẳm. Tiêu Lâm nhắm mắt lại nghe tiếng gió rít vù vù thổi qua mang tai mình. Chàng nghĩ đến cái chết dưới đáy vực sâu để chạy trốn thực tại trong cõi nhân sinh này.

Tiêu Lâm lẩm nhẩm nói :

- Chỉ có cái chết... chỉ có cái chết mới giải thoát cho Tiêu Lâm... Mới có thể trút bỏ nhưng gì đang quấn vai, và tiêu hủy những oan nghiệt của ta.

Chàng mở mắt nhìn xuống vực thẳm rồi dần đến một bộ.

- Tiêu ca...

Giọng nói của Tu Di cất lên sau lưng chàng.

Tiêu Lâm nói :

- Tu Di... Nàng về đi.

Tiếng của Yến Yến lại cất lên.

- Tiêu ca muốn chết?

Tiêu Lâm lại gật đầu :

- Đúng.

- Tại sao Tiêu ca muốn chết?

- Bởi vì ta phải gánh một oan nghiệt quá nặng. Chỉ có thể thôi.

Tu Di nói :

- Ba người chúng ta cùng chết, sẽ không ai bị cô đơn. Chỉ như vậy thôi.

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Chỉ một mình Tiêu Lân ra đi thôi.

Yến Yến lắc đầu :

- Huynh ra đi để chạy trốn mình. Kẻ chạy trốn bản thân mình là một kẻ nhút nhát. Yến Yến hối tiếc đã yêu huynh nên phải cùng chết với huynh.

Tiêu Lân bặm môi nhăn mặt.

Tu Di nói :

- Tu Di cũng yêu huynh và quyết định cùng chết với huynh.

Tiêu Lân thở hắt ra một tiếng :

- Tiêu Lân đi tìm cái chết vì có nguyên nhân của nó. Còn các người chết theo Tiêu Lân chỉ là một hành động của hạng nhi nữ thường tình. Hãy nghỉ lại đi và đừng bao giờ đi theo Tiêu Lân.

Yến Yến và Tu Di cùng lắc đầu.

Yến Yến nói :

- Nếu Tiêu ca chết. Yến Yến và Tu Di sẽ cùng chết theo huynh... Ba chúng ta sẽ rời bỏ cuộc sống này.

Tiêu Lân lắc đầu :

- Đừng dại dột như vậy.

- Thế thì huynh phải sống.

Tu Di vừa nói vừa bước đến bên chàng. Tu Di nhìn Tiêu Lân :

- Tiêu ca cho muội đi với Tiêu ca nhé.

Tiêu Lân gằn giọng nói :

- Tu Di... Nàng biết vì sao Tiêu ca đi tìm cái chết không?

Tu Di và Yến Yến cùng lắc đầu.

Tiêu Lân nghiêm giọng nói :

- Tiêu ca muốn thay Giang Hàn tìm đến cái chết để tạ tội với trời đất. Bởi vì Giang Hàn là...

Chàng bỏ lửng câu nói nhìn xuống đất.

Tu Di và Yến Yến lộ vẻ khản trương.

Tu Di từ tốn nói.

- Vì sao Tiêu ca lại phải thay Giang Hàn mình chủ.

Tiêu Lân nhỏ nhẹ nói :

- Giang Hàn mình chủ là phụ thân của ta!

Sự thú nhận này của Tiêu Lân khiến Tu Di lẫn Yến Yến sờ sững.

Tiêu Lân nhỏ giọng nói :

- Trước khi mẫu thân chết, có nói lại phụ thân có một vết tích là bột son trên bờ vai trái. Nếu như huynh muốn tìm người thì đó là chứng cứ duy nhất để mình chứng phụ thân mình.

Yến Yến nói :

- Tiêu ca. Trên đời này biết bao nhiêu người có vết tích đó.

- Tiêu ca biết như vậy nhưng chắc chắn Giang tôn giá là phụ thân của huynh. Bởi vì người đã đưa xác mẫu thân về U Hồn cổ mộ để hoai tình.

Tu Di nghiêm giọng nói :

- Tiêu ca... Nếu Giang tôn giả là phụ thân của Tiêu ca mà Tiêu ca không giúp Giang tôn giả tìm lại chánh đạo. Mà lại tự mình đi tìm cái chết để trốn tránh. Tiêu ca là kẻ bất hiếu rồi.

Yến Yến nói :

- Cái chết của Tiêu ca chẳng được gì và chỉ tiếp tục khiến cho phụ thân mình dần sâu hơn vào con đường bá đạo.

Yến Yến lắc đầu :

- Tiêu ca đi tìm sự giải thoát cho mình còn mặc nhiên để phụ thân ngụp lặn trong dòng bá đạo. Như vậy đâu phải là cách giải quyết tốt.

Tiêu Lâm nhìn lại Yến Yến và Tu Di :

- Hai nàng nói xem, Tiêu Lâm phải làm gì?

Chàng chìa tay đến trước :

- Chẳng lẽ Tiêu Lâm lại giết phụ thân của mình sao?

Tiêu Lâm lắc đầu :

- Không... Tiêu Lâm không làm như vậy được... Không làm như vậy được.

Tu Di nói :

- Nếu Tu Di là Tiêu ca, Tu Di sẽ không tìm đến cái chết mà sẽ xử theo cách khác.

Tiêu Lâm dồn dập hỏi :

- Cách gì?

Tu Di từ tốn nói :

- Muội sẽ nói với Tiêu ca. Nhưng trước hết Tiêu ca không đi tìm cái chết vô nghĩa này đã. Nếu Tiêu ca đi tìm cái chết, Tu Di chẳng còn gì để nói.

Tiêu Lâm nài nỉ :

- Tu Di hãy chỉ cho Tiêu Lâm.

Yến Yến nắm tay chàng. Tu Di nắm tay còn lại.

Tu Di nói :

- Tiêu ca. Chúng ta quay về. Bá mẫu sẽ chỉ cho Tiêu ca cách phán quyết tình huống này.

- Mẫu thân của huynh?

Tu Di gật đầu :

- Đúng... Muội tin Ngọc Lan bá mẫu sẽ chỉ đường cho Tiêu ca.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Hoài nhân di nghiệp

Giang Hàn chấp tay sau lưng thả bước chậm chạp tiến đến trước ngôi cổ mộ U Hồn.

Tiêu Lâm đứng trước ngôi cổ mộ đó lắng nghe những bước chân tiến đến sau lưng mình. Khi bước chân của Giang Hàn dừng lại, Tiêu Lâm mới lên tiếng :

- Giang tôn giả đến một mình?

- Một mình. Võ công của Tiêu tiểu từ đâu đáng để cho bốn nhân phải e dè mà cho người hộ giá bốn nhân.

Tiêu Lân từ từ quay lại đối mặt với Giang Hàn.

- Từ lúc khai môn Minh Thần giáo sau Long Chuẩn đại hội đã có thêm bao nhiêu người chết bởi tay tôn giá?

- Những kẻ chết đều là những kẻ đáng chết. Bọn chúng phản bội bốn nhân hoặc có ý phản bội đều chết.

- Có quá nhiều người chết rồi.

Giang Hàn cướp lời Tiêu Lân :

- Duy có một người chưa chết.

- Tiêu Lân.

- Không sai. Kẻ cuối cùng của Tiêu gia.

- Tiêu Lân hẹn tôn giá đến đây, đến ngôi cổ mộ U Hồn hôm nào mà văn bối đã tiếp kiến tôn giá để định đoạt số phận mình và số phận của tôn giá.

- Tiêu tử định đoạt như thế nào?

- Chết hay là sống?

- Bốn tọa thích nghe câu nói này của tiểu tử.

Tiêu Lân nghiêm giọng nói :

- Chúng ta sẽ tự định đoạt sự sống và cái chết trong một cuộc đấu. Một cuộc đấu quang minh chính đại. Một cuộc giao đấu bằng tất cả bản lĩnh võ công của văn bối và tôn giá.

- Bốn tọa rất thích điều này.

Tiêu Lân ve cằm, giả là cười rồi nói :

- Lấy được mạng của Tiêu Lân tôn giá thích thú không?

- Rất thích thú. Lấy mạng kẻ cuối cùng của Tiêu gia trước mộ phần của Ngọc Lan, bốn nhân rất mãn nguyện.

- Nhưng nếu tôn giá thua văn bối, tôn giá phải chấp nhận một điều kiện của văn bối.

- Truyền thụ Huyết Ảnh công cho người?

Tiêu Lân lắc đầu :

- Văn bối không thích võ công.

- Thế thì điều kiện gì?

- Tôn giá tự phế bỏ võ công và xuất gia đầu Phật.

- Tại sao người chỉ muốn bốn tọa xuất gia đầu Phật mà không đòi hỏi cái mạng của bốn tọa. Tiêu Lân! Đánh bại được bốn tọa, người có thể thay thế bốn tọa làm Minh Thần giáo chủ.

Tiêu Lân ôm quyền nói :

- Đa tạ thịnh ý của tôn giá nhưng rất tiếc, Tiêu Lân lại không màng đến chức vị Giáo chủ Minh Thần. Mà chỉ muốn tôn giá thực hiện đúng lời cam kết của mình.

Giang Hàn lắc đầu :

- Là thật... Bốn tọa không hiểu người.

- Chẳng có gì khó hiểu đâu. Khi tôn giá hiểu thì tôn giá còn thú vị không?

- Tại sao tiểu tử không muốn lấy mạng ta?

- Văn bối không có cá tính đa sát như tôn giá.
- Rất khí khái và trượng phu. Nhưng ta thì rất muốn lấy mạng ngươi.
- Nếu tại hạ giao cái mạng cho tôn giá cũng chẳng hối tiếc.
- Như thế nữa à. Bồn tọa có cảm tưởng ngươi đang là kẻ bề trên của bồn tọa.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Như thế mới đúng với câu: Hậu sinh khả úy chứ. Văn bối không hơn tôn giá hóa ra là hậu sinh khả ố rồi. Khả ố thì Tiêu Lân không thích đâu. Chỉ muốn mình khả úy thôi.

Giang Hàn hừ nhạt một tiếng :

- Tiểu tử cao ngạo quá rồi đấy. Ta sẽ cho ngươi biến thành hậu sinh khả úy. Nhưng ngươi hãy trả lời cho ta biết. Vì sao tại Long Chuẩn đại hội ngươi tiếp nhận một chương của bồn tọa mà không hề phản kháng?

Tiêu Lân mỉm cười :

- Có thể mà tôn giá cũng hỏi. Chẳng qua Tiêu Lân muốn tham chứng xem Huyết Ảnh tà công của tôn giá đã đến cảnh giới nào rồi. Để rồi đến hôm nay Tiêu Lân mới từng trị tôn giá.

- Tiểu tử hay lắm, cao ngạo lắm. Bồn nhân cũng sẽ tham chứng võ công của tiểu tử đạt đến cảnh giới nào mà cao ngạo như vậy.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Tôn giá tiếp nhận lời thỉnh cầu của Tiêu Lân chứ?
- Chỉ cần người thắng được bồn tọa.
- Văn bối sẽ thắng tôn giá.

Giang Hàn cười khẩy, hừ nhạt rồi nói :

- Xuất thủ đi.

Tiêu Lân ôm quyền :

- Cung kính không bằng tuân lệnh.

Giang Hàn định nhìn nhìn Tiêu Lân, vận chuyển công phu Huyết Ảnh ma công.

Tiêu Lân nói :

- Tại hạ nhận một chương của tôn giá và ngược lại tôn giá nhận một chương của tại hạ. Cứ như thế cho đến khi có một người ngã gục.. Văn bối không thích giao đấu với tôn giá như bọn vô lâm tâm thường, thương căng chân hạ căng tay. Chẳng ra làm sao cả. Tôn giá đồng ý chứ?

- Tiểu tử đi tìm cái chết.
- Đó là số phận của văn bối.
- Tiểu tử... Ta đồng ý.

Tiêu Lân chờ cho Giang Hàn nói dứt câu liền cách không phóng chỉ kẻ một đường ngang ngăn cách hai người.

Chàng nhìn Giang Hàn :

- Văn bối thỉnh tôn giá ra tay trước.
- Bồn tọa không khách sáo.

Giang Hàn nói rồi vận Huyết Ảnh ma công đến mười thành công lực. Lão nghĩ thầm :

- “Lần trước tại đại hội Long Chuẩn chỉ dụng có bảy thành công lực nên ngươi không tan xác, lần này ngươi. Tự tìm đến cái chết. Hãy tiếp nhận cái chết không toàn mạng mà bồn nhân ban cho ngươi”.

Lão vừa nghĩ vừa quan sát Tiêu Lân.

Chàng chấp tay sau lưng với vẻ mặt rất dửng dưng.

Giang Hàn hét lên một tiếng thật lớn vỗ Huyết Ảnh thủ công trực diện vào thể pháp của Tiêu Lâm. Công ra chưởng kinh sát nhân đó, Giang Hàn đoán chắc Tiêu Lâm sẽ tan xác ngay sau tiếng sấm chưởng nổ trên người chàng.

Chẳng có tiếng sấm chưởng nào phát ra cả, mà đôi bóng ảnh thủ như thể xuyên qua thể pháp Tiêu Lâm rồi mất hút vào cõi vô thanh vô sắc.

Giang Hàn quá đỗi ngạc nhiên ngẩng mặt ra nhìn Tiêu Lâm. Lão buột miệng thốt :

- Ý...

Tiêu Lâm nói :

- Tôn giá lạ lắm ư?

- Tiểu tử... Đó là võ công gì?

- Vô Tướng thân pháp... Đây là công phu mà Nhị Thánh thần tăng cùng Vô Vi Tiên Tử đồng phối hợp chế tác ra để khắc chế Huyết Ảnh ma công của đại ma đầu Huyết Ảnh Ma Tôn thời trước.

Tiêu Lâm buông tiếng thở dài, từ tốn nói tiếp :

- Đến lượt Tiêu Lâm...

Giang Hàn lưỡng lự, rồi miễn cưỡng :

- Đến lượt ngươi.

Tiêu Lâm nhìn thẳng vào mắt Giang Hàn :

- Tôn giá hãy nhìn lại sau lưng mình xem ai đến kia.

- Ai đến?

- Ngọc Lan phu nhân.

- Tiêu Lâm... Ngươi gạt ta để làm gì. Ngọc Lan đã chết lâu rồi còn làm gì có mặt trên đời này để đến đây.

- Tôn giá hãy nhìn lại đi thì biết.

Giọng nói của Tiêu Lâm rất thần nhiên tạo ra một sức thuyết phục khiến Giang Hàn không thể cưỡng lại được. Mặc dù vậy lão vẫn vận hóa Huyết Ảnh thân công hộ thể. Giang Hàn từ từ quay lại.

Đúng như lời Tiêu Lâm nói, đập vào mắt y là Ngọc Lan. Ngọc Lan trong bộ trang phục bạch y tha thướt, với nụ cười đôn hậu như hôm nào, đứng cách y chỉ ngoài mười trượng.

Giang Hàn sững sờ buột miệng thốt :

- Ngọc Lan.

Lời còn đọng trên miệng gã thì sự xúc động trào lên, khiến cho màn huyết quang xuất hiện một lỗ hồng nhàn nhạt ngay đại huyệt Thần Khiếu.

Vừa chớp thấy đại huyệt Thần Khiếu của Giang Hàn có sự thay đổi, Tiêu Lâm liền cách không phát động Huyết Ảnh chi. Đạo chỉ đỏ xuyên ngay qua màn huyết quang hộ thể của Giang Hàn.

Chát...

Y chúi đến trước rồi té sấp mặt. Toàn thân lão co rúm lại. Lão chới tay gượng đứng lên, màn huyết ảnh từ từ nhạt dần.

Nhìn lại Tiêu Lâm, Giang Hàn nói :

- Tiểu tử... Ngươi...

- Tôn giá đã thua... Nếu tôn giá vận công phát động Huyết Ảnh ma công thì toàn bộ kinh mạch của người sẽ bị đứt đoạn.

Tiêu Lâm ôm quyền :

- Tiêu Lâm mong tôn giả giữ lời đã nói với Tiêu Lâm, phế bỏ võ công và xuất gia đầu Phật.

Sắc diện Giang Hàn tái nhợt tái nhợt. Lão miễn cưỡng nói :

- Tại sao ngươi không nhân cơ hội này lấy mạng ta.

- Tôn giả tự tâm hiểu tất sẽ biết vì sao.

Tiêu Lâm nói rồi thả bước đi.

Giang Hàn gọi giật lại :

- Tiêu Lâm!

Chàng không dừng bước mà tiến thẳng đến bên Ngọc Lan. Ngọc Lan lật bỏ chiếc mặt nạ dẹt lộ ra chân diện của Tu Di.

Tu Di nhìn Tiêu Lâm :

- Tiêu ca...

Tiêu Lâm nói :

- Tu Di muội... Chúng ta đi được rồi.

Tu Di gật đầu.

Chàng và Tu Di dậm bước thì Giang Hàn hét lớn :

- Tiêu Lâm... Ngươi có điều gì giấu bổn nhân... Nói ra mau. Nếu không bổn nhân sẽ dụng đến cảnh giới cuối cùng của Huyết Ảnh ma công. Ta và ngươi cùng chết.

Tiêu Lâm dừng bước.

Giọng nói của Giang Hàn khiến cho chàng không khỏi bồn chồn lo lắng. Chàng biết một khi Giang Hàn dụng đến cảnh giới cuối cùng của Huyết Ảnh ma công thì y sẽ trở thành Huyết Ma, và lúc đó chàng chỉ có một con đường duy nhất cùng y bước xuống tuyến đài.

Giang Hàn vừa nói vừa gác chéo hai tay vào nhau. Lão nói tiếp :

- Ngươi đã thắng bổn nhân nhưng chưa phải là thắng tuyệt đối.

Tiêu Lâm cùng Tu Di quay lại nhìn lão. Tiêu Lâm không khỏi bồi hồi khi thấy toàn thân Giang Hàn đang đỏ rần lên trông thật ghê rợn.

Tiêu Lâm miễn cưỡng nói :

- Giang tôn giả muốn biết?

- Bổn nhân muốn biết.

Tiêu Lâm buông tiếng thở dài từ tốn nói :

- Ngọc Lan là mẫu thân của Tiêu Lâm và tôn giả là phụ thân của Tiêu Lâm!

Chàng nói rồi cắn răng vào môi dưới.

Giang Hàn nhìn Tiêu Lâm gần như không chớp mắt. Mãi một lúc lâu mới nói :

- Tiêu Lâm... Có đúng như vậy không?

Tu Di nói :

- Nếu tôn giả không phải là phụ thân của huynh ấy thì huynh ấy đã không chấp nhận hứng chịu một chương của tôn giả tại Long Chuẩn đại hội.

Giang Hàn đỏ rần mặt. Lão phá lên cười sằng sặc. Lão vừa cười vừa nói :

- Hậu sinh khá úy... Ta sai rồi.

Lão nói dứt câu, rống lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng rống đó một trảng sấm trời lên ngay trên thân ảnh của Giang Hàn. Thế pháp của Giang Hàn bị xé toang ra như xác pháo không còn gì nữa.

Tiêu Lân há hốc miệng, mãi sau mới gào lên :

- Phụ thân!

Một nỗi đau lan tỏa dày xéo tâm can chàng. Chàng gục xuống với tất cả nỗi chán nản dày xéo tâm thức của mình.

Tu Di ngồi xuống cạnh Tiêu Lân :

- Tiêu ca...

Tu Di ôm lấy Tiêu Lân như thể muốn khóa lấp những nỗi đau khôn cùng đang hành hạ. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Tiêu huynh.. Huynh phải chấp nhận thực tại... Phải chấp nhận để đứng lên. Ai cũng có sự bất hạnh cả, nhưng huynh là kẻ bất hạnh nhất trên đời. Nhưng bên cạnh Tiêu ca còn có Tu Di..

Nàng gục đầu vào vai Tiêu Lân lắng nghe tiếng nấc nghẹn ngào của chàng.

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Đoạn kết

Tiêu Lân quỳ dưới đài Kim thân Phật tổ, những vị cao tăng Thiếu Lâm tự ngồi hai bên Đại Hồng bảo điện. Tất cả đều cất tiếng kệ Không Tước kinh.

Pháp Lạc đại sư bước đến trước mặt Tiêu Lân :

- A Di Đà Phật... Tiêu thiếu hiệp đã quyết định xuất gia đầu Phật?

Tiêu Lân ngẩng mặt nhìn lên :

- Đại sư! Văn bói đã quyết định qui y cửa Phật.

- Tiêu thiếu hiệp đã suy nghĩ kỹ rồi?

Tiêu Lân gật đầu :

- Văn bói đã suy nghĩ kỹ rồi. Chỉ có qui y cửa Phật, văn bói mới có thể chuộc lại tội lỗi cho cha mình.

- A Di Đà Phật... Thiện Tai... Thiện tai.

Pháp Lạc đại sư cầm lấy mái tóc của Tiêu Lân. Vị cao tăng Thiếu Lâm từ từ đặt lưỡi dao xuống. Khi lưỡi dao vừa phạm vào tóc Tiêu Lân thì Tu Di và Yến Yến chạy vào. Hai người quỳ xuống bên cạnh Tiêu Lân.

Pháp Lạc đại sư dừng tay lại nhìn hai người.

Tu Di nói :

- Đại sư xin đại sư xuống tóc cho tiểu nữ.

Yến Yến cũng nói :

- Đại sư tiểu nữ cũng muốn được xuống tóc.

Tiêu Lân cau mày.

Pháp Lạc đại sư mỉm cười niệm phật hiệu :

- A Di Đà Phật. Tiêu thí chủ nghĩ sao?

Tiêu Lân cúi mặt nhìn xuống.

Pháp Lạc đại sư mỉm cười niệm phật hiệu :

- A Di Đà Phật... Bàn tăng thấy Tiêu thiếu hiệp còn vương vấn hồng trần. Tình duyên quá nặng chưa thể xuất gia được.

Tiêu Lâm ngẩng lên :

- Đại sư...

- A Di Đà Phật... Nếu Tiêu thí chủ xuất gia để ngày đêm tụng kinh siêu thoát cho Giang thí chủ... Chuyện đó bàn tăng và các vị cao tăng Thiếu Lâm có thể làm thay thế cho người. Tất cả chúng sinh trong cõi nhân sinh này đều đáng được hưởng lòng từ bi hỉ xả của Phật tổ Như Lai. Tiêu thiếu hiệp hãy quay lại cõi tục, tiếp tục những thiên chức của mình. Việc làm của thiếu hiệp trong thời gian qua đáng được cho thiên hạ phải tự soi lấy mình.

Tu Di và Yến Yến nhìn Pháp Lạc đại sư. Hai nàng đồng thanh nói :

- Đa tạ đại sư đã mở đường cho Tiêu ca.

Tu Di lẫn Yến Yến cùng nắm tay Tiêu Lâm. Tu Di nói :

- Tiêu ca, chúng ta đi.

Không để cho chàng có đồng ý hay không, Tu Di và Yến Yến níu tay Tiêu Lâm rời ngay khỏi Đại Hồng bảo điện.

Pháp Lạc đại sư bước theo ba người đến tận cửa mới dừng bước.

Ra đến ngôi tam quan, Tiêu Lâm nhìn Tu Di và Yến Yến nói :

- Hai người làm sao vậy? Ta chết cũng bị hai người, giờ xuất gia cũng bị hai người nữa. Bộ hai người định...

Tu Di nói :

- Tu Di và Yến Yến sẽ theo Tiêu ca đến cùng.

- Theo Tiêu Lâm... Thế thì hãy theo coi...

Tiêu Lâm nói rồi thì triển “Hành Tẩu Di Hình bộ” băng mình đi. Chàng những tưởng với thuật “Hành Tẩu Di Hình bộ”, Tu Di và Yến Yến sẽ không bao giờ bắt kịp mình...

Nhưng không như Tiêu Lâm nghĩ, hai người cũng dụng ngay thuật “Hành Tẩu Di Hình bộ”. Mỗi người một bên nắm tay Tiêu Lâm bám sát theo chàng.

Tiêu Lâm dừng cước pháp nhìn lại Tu Di và Yến Yến :

- Tu Di, Yến Yến bộ hai người định theo Tiêu Lâm hết cả cuộc đời sao?

Tu Di và Yến Yến cùng gật đầu, đồng thanh nói :

- Hết cả cuộc đời.

Tiêu Lâm xoa trán :

- Ta chết, hai người chết theo, ta làm hòa thượng hai người tự nguyện làm ni cô. Vậy nếu Tiêu Lâm làm tướng công của hai nàng, thì hai nàng có chịu không?

Tu Di và Yến Yến đỏ mặt im lặng. Cả hai cùng biểu lộ vẻ thẹn thùng ngượng ngùng...

Tiêu Lâm phá lên cười :

- Hai người không chịu hả?

Tu Di và Yến Yến cùng lắc đầu. Cả hai cùng bá lấy vai Tiêu Lâm :

- Tu Di đồng ý, miễn huynh đối xử tốt với Tu Di.

- Yến Yến cũng đồng ý.

Tiêu Lâm nhướn mày nói :

- Ta đâu có số đào hoa mà hưởng được diễm phúc như thế này. Có lẽ đây là ý trời đúng như đại sư nói. Bần thiếu gia chưa có cơ duyên với Phật gia, nên đành phải chấp nhận số phận diễm phúc này.

Tiêu Lân nói rồi bật cười, vòng tay qua tiểu yêu của Tu Di và Yến Yến nhất bồng hai người lên thi triển “Hành Tẩu Di Hình bộ” băng nhanh về phía trước.

Vừa cấp Tu Di và Yến Yến thi triển khinh thuật, Tiêu Lân vừa nói :

- Bốn thiếu gia làm bộ xuất gia để có được hai nàng đó. Tiêu Lân đâu thể nào xuất gia đâu Phật được khi còn mang nặng hai trang giai nhân tuyệt sắc hai bên mình..

Bạn đang đọc truyện *Giang Hồ Đoạt Kiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.